

Tha Thứ

Contents

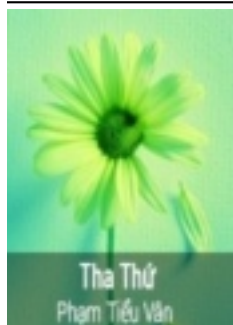
Tha Thứ	4
1. Chương 1	4
2. Chương 2	7
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41
18. Chương 18	43
19. Chương 19	46
20. Chương 20	48
21. Chương 21	50
22. Chương 22	52
23. Chương 23	54
24. Chương 24	56
25. Chương 25	59
26. Chương 26	61
27. Chương 27	63
28. Chương 28	66
29. Chương 29	68
30. Chương 30	71
31. Chương 31	73
32. Chương 32	75
33. Chương 33	78
34. Chương 34	80
35. Chương 35	83
36. Chương 36	85
37. Chương 37	88
38. Chương 38	91
39. Chương 39	94
40. Chương 40	97
41. Chương 41	99

42. Chương 42	102
43. Chương 43	104
44. Chương 44	107
45. Chương 45	110
46. Chương 46	112
47. Chương 47	114
48. Chương 48	117
49. Chương 49	120
50. Chương 50	122
51. Chương 51	125
52. Chương 52	128
53. Chương 53	130
54. Chương 54	133
55. Chương 55	136
56. Chương 56	138
57. Chương 57	141
58. Chương 58	144
59. Chương 59	147
60. Chương 60	149
61. Chương 61	152
62. Chương 62	154
63. Chương 63	157
64. Chương 64	160
65. Chương 65	162
66. Chương 66	165
67. Chương 67	167
68. Chương 68	170
69. Chương 69	172
70. Chương 70	175
71. Chương 71	177
72. Chương 72	180
73. Chương 73	183
74. Chương 74	185
75. Chương 75	188
76. Chương 76	190
77. Chương 77	193
78. Chương 78	195
79. Chương 79	198
80. Chương 80	200
81. Chương 81	203
82. Chương 82	205
83. Chương 83	208
84. Chương 84	210
85. Chương 85	213
86. Chương 86	215
87. Chương 87	218
88. Chương 88	221
89. Chương 89	223
90. Chương 90	226
91. Chương 91	228
92. Chương 92	231
93. Chương 93	234
94. Chương 94	236
95. Chương 95	239

96. Chương 96	241
97. Chương 97	244
98. Chương 98	247
99. Chương 99	250
100. Chương 100	252
101. Chương 101	254
102. Chương 102	257
103. Chương 103	259
104. Chương 104	262
105. Chương 105	265
106. Chương 106	267
107. Chương 107	270
108. Chương 108	273
109. Chương 109	275
110. Chương 110	278
111. Chương 111	280
112. Chương 112	283
113. Chương 113	285
114. Chương 114	288
115. Chương 115	291
116. Chương 116	293
117. Chương 117	296
118. Chương 118	298
119. Chương 119: Chương 119	301
120. Chương 120	303
121. Chương 121	306
122. Chương 122	309
123. Chương 123	311
124. Chương 124	314
125. Chương 125	316
126. Chương 126	319
127. Chương 127	322
128. Chương 128	324
129. Chương 129	327
130. Chương 130	330
131. Chương 131	333
132. Chương 132	335
133. Chương 133	338
134. Chương 134	341
135. Chương 135	344
136. Chương 136	346
137. Chương 137	349
138. Chương 138	352
139. Chương 139	354
140. Chương 140	357
141. Chương 141	360
142. Chương 142	362
143. Chương 143	365
144. Chương 144	368
145. Chương 145	370
146. Chương 146	373
147. Chương 147	376
148. Chương 148	379
149. Chương 149	381

150. Chương 150	384
151. Chương 151	386
152. Chương 152	389
153. Chương 153	392
154. Chương 154	395
155. Chương 155	397
156. Chương 156	400
157. Chương 157	402
158. Chương 158	405
159. Chương 159	407
160. Chương 160	410
161. Chương 161: Chương 161	413
162. Chương 162	415
163. Chương 163	417
164. Chương 164	421
165. Chương 165	426
166. Chương 166	429
167. Chương 167	434
168. Chương 168	437
169. Chương 169	440
170. Chương 170	442
171. Chương 171	446
172. Chương 172	449

Tha Thứ

Giới thiệu

Có bao giờ bạn tự hỏi, thế giới này tồn tại một nơi nằm ở giữa thiên đường và địa ngục? Có bao giờ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tha-thu>

1. Chương 1

“Hắn dịu dàng vòng tay ôm lấy nàng. Hai đôi môi triền miên cùng dây dưa một chỗ. Không khí trong phòng phút chốc trở nên ngọt ngào. Một cảnh xuân nóng bỏng chậm chậm diễn ra giữa làn sóng tình mỗi lúc một cuộn cuộn...”

Yên Nhi thích thú mỉm cười, tay nhấp chuột để đọc tiếp những dòng bên dưới. Gã vương gia bá đạo cuối cùng cũng bị Hồng Tiêu chinh phục. Những bức bối do hắn gây ra trước đây đang dần được những giây phút tình cảm giải tỏa phần nào.

Trần Tuyết Vinh viết truyện xuyên không thật hay không thể tả. Yên Nhi đã đọc ba bộ của cô ấy rồi. Hiện tại, đây là bộ thứ tư. Cảm giác lôi cuốn và hấp dẫn chẳng những không giảm đi mà còn tăng lên rõ rệt.

Giá Yên Nhi cũng giống như các cô gái trong tiểu thuyết của Tuyết Vinh, có thể thoát khỏi thời đại của mình, lội ngược dòng về quá khứ. Sau đó, cô sẽ gặp một gã hoàng thượng hay vương gia lạnh lùng nào đấy, chinh phục hắn ta, khiến hắn phải vì cô mà hồn siêu phách lạc.

Ái chà, hẳn sẽ có rất nhiều chuyện hay ho, rất nhiều “khúc tình cảm”.

- Nhi, ra ngoài mua cho ba gói thuốc!

- Dạ?

Giờ này còn đi mua thuốc? Người ta đang đọc truyện hay mà!

Yên Nhi uể oải nhắc người khỏi cái ghế nóng hổi, chân lê lét nhận lấy tờ hai chục ngàn từ tay ba.

- Mặc thêm cái áo. Con gái con lúa, ra đường phải ý tứ chứ. - Mẹ cô ngồi đọc báo trên ghế bồng ngược mắt nhắc nhở.

Lại còn thay áo! Cửa hàng tạp hóa chẳng phải chỉ ở đầu đường thôi sao? Bây giờ thay, lát nữa về lại phải cởi. Phiền chết được!

Yên Nhi hậm hực quay vào phòng, liếc mắt nhìn nhỏ em đang giả vờ cặm cụi rồi với tay lấy cái áo khoác bằng jean quàng lên người. Coi như đã có một lớp áo giáp.

- Bán con gói con mèo...

Lơ dăng phóng tầm mắt ra đường, cô chợt nghe bên tai vang lên một giọng nói:

- Còn nhỏ như vậy đã hút thuốc. Lại là con gái nữa!

- O, thầy...

Gọi là thầy nhưng Cảnh Huy thật ra chỉ là trợ giảng cho bà cô dạy Ngũ Pháp ở lớp Yên Nhi. Bữa nào cô giảng thì không sao. Nhưng chỉ cần tới phiên anh ta cho bài tập là lại y như rằng cái tên Yên Nhi không thể không được kêu réo.

Trong các môn, cô học yếu nhất vẫn là thứ ngũ pháp khó tiêu ấy. Có lẽ vì mất căn bản ngay từ mấy năm cấp một nên bây giờ mới khổ. Đã vậy còn gặp bà cô khó tính cùng ngài trợ giảng khắc tinh như vậy. Yên Nhi thật không biết phải làm sao mới qua được năm chỉ môn đó nữa.

- Cửa con đây. - Người phụ nữ bán hàng đưa gói thuốc cùng ít tiền thừa về phía cô.

- Em xin phép về trước. - Yên Nhi vội vã quay bước.

Bộ đồ bộ làm cô thấy hơi ngượng. Thật không ngờ lại có thể gặp Cảnh Huy ở chỗ này. Nhưng chẳng lẽ nhà anh ta cũng nằm trong khu vực?

Nhanh chân bước ra khỏi tiệm bách hóa, Nhi vẫn có thể cảm nhận được một ánh mắt trên choker đang dán vào lưng mình. Cái anh chàng trợ giảng đáng ghét!

Rời khỏi mặt đường sáng ánh đèn vàng, cô nhanh chóng rẽ vào con hẻm nhỏ. Cảm giác lạnh lạnh sau gáy còn chưa tan khiến Yên Nhi bắt đầu thấy lo ngại. Chắc không phải thầy Huy đang đi theo cô chứ?

Nhi bất ngờ dừng lại rồi quay phắt ra sau. Con hẻm quá tối nên chỉ thấy một bóng người đang đứng cách mình rất gần. Hơi thở nặng nhọc truyền tới làm nổi lo lắng trong lòng cô càng như lửa cháy lan đồng cỏ.

- Thầy...?

“Bình”

Cơn đau bất ngờ thấu vào sâu trong óc. Một dòng máu nóng hổi lăn khỏi trán Yên Nhi trước khi cô chìm vào trạng thái mê man, bất tỉnh...

-o-o-o-

Bàn tay điên cuồng sờ soạng, lục lọi trên người bất ngờ lôi cô gái trẻ khỏi cơn mê loạn.

Thứ đầu tiên cô cảm nhận được chính là đôi môi đau rát và hơi rượu nồng đang xộc thẳng vào mũi. Một người đàn ông trung niên đang nằm trên người cô, hấp tấp cởi hết quần áo của Yên Nhi xuống.

- Tránh... - Cô còn chưa kịp vùng vẫy đã bị hắn dùng một đấm làm cho ngã nhào trở lại mặt đất ẩm ướt - Cứu... - Yên Nhi cố gắng quơ quào và hét lên.

“Bộp”

Cú đấm thứ hai khiến cô cắn trúng da thịt. Mùi máu tanh lập tức tràn ngập khoang miệng.

Đau quá!

Nước mắt Nhi không biết từ lúc nào đã ứa ra. Từng cơn gió lạnh liên tục quẩn quanh cơ thể cho thấy quần áo trên người cô đang từ từ bị người ta xé nát.

“Đùng”

Tiếng sấm kinh thiên động địa bất ngờ vang lên, kèm theo tia chớp vừa lóe sáng trên bầu trời. Vòng xoáy vô hình từ đâu hút lấy Nhi và xoay tròn cô trong nỗi sợ hãi.

Luồng khí lạnh bất thành linh chui vào mũi khiến Nhi giật mình mở bừng mắt. Trước mặt lập tức hiện ra gương mặt mờ ảo của một gã đàn ông đang say sưa hôn mình. Mang theo sự khiếp đảm của người đang bị cưỡng hiếp, cô không suy nghĩ liền vùng tay tát mạnh.

- Ai da. - Bất ngờ bị vợ mới cưới đánh vào mặt, Thần Tuyên không chịu nổi liền ngồi bật dậy - Tại sao em lại đánh anh?

Nhi không trả lời mà chỉ biết dùng ánh mắt hốt hoảng nhìn quanh. Quần áo trên người chẳng biết từ lúc nào đã chuyển thành loại vải lụa mềm mại. Dưới lưng cũng không hiểu vì sao lại có cảm giác êm ái như đang nằm trên chăn đệm.

- Tuyết Vinh, chuyện gì xảy ra với em vậy? - Người đàn ông lo lắng chồm tới, hai tay ôm lấy vai của cô - Mau nói cho anh biết.

- Tránh ra! - Nhi vừa vùng tay định đánh anh ta lần thứ hai thì bị bắt được.

Lực nắm rất chặt, mang theo sức mạnh của nỗi lo âu cùng tức giận.

- Cứu tôi! - Cô lại bắt đầu gào thét - Cứu tôi với!

- Nín! - Tuyên vội vã kéo Nhi vào lòng, dùng một tay để bịt miệng - Em muốn kể hầu người hạ đều cho rằng anh đang cưỡng hiếp em sao?

Trên người kẻ này không hề mang mùi rượu mà chỉ có một hương thơm rất lạ. Hai cánh tay lớn của hắn quăn chặt lấy Nhi, triệt để ngăn không cho cô giãy giụa. Nhưng vì quá sợ hãi, cô đã hấp tấp thụi cùi chỏ về phía sau với tất cả sức lực.

- A! - Anh đau đến kêu lên một tiếng

Hai bàn tay vừa được buông lỏng, cô đã lập tức thừa cơ vùng chạy. Thật không ngờ, phía trước mặt lại thấp hơn vị trí hiện tại khiến cả cơ thể kéo theo cái mền cùng rơi thẳng xuống đất.

- Tuyết Vinh...Tuyết Vinh...

Ánh sáng bỗng từ đâu tỏa ra khắp căn phòng, làm hiện ra trước mắt Yên Nhi một khung cảnh hết sức tráng lệ. Trần nhà bằng kính trong suốt, hiện hữu hình ảnh của bầu trời đầy sao. Các bức tường lấp lánh như được dát kim cương khiến cô càng thêm lóa mắt.

Thần Tuyên lúc này đã ăn mặc chỉnh tề, chân bước nhanh khỏi giường. Trong mắt anh chỉ thấy sự kinh ngạc xen lẫn ngỡ ngàng. Người đang nằm dưới đất kia quả thật trông rất giống Tuyết Vinh nhưng trên mặt lại đầy vẻ hoảng hốt và xa lạ.

- Em...em có sao không?

- Đừng đụng vào tôi – Yên Nhi lập tức lùi ra xa – Mau tránh ra.
- Tuyết Vinh, có phải anh đã làm gì khiến cho em hoảng sợ?
- Câm miệng, tôi không phải là Tuyết Vinh. – Lời lẽ của cô hung dữ chưa từng có.

Thần Tuyền vì nhất thời choáng váng mà chẳng nói được câu nào.

2. Chương 2

Tại con hẻm tối, Tuyết Vinh bị những cử chỉ “âu yếm” quá đỗi thô bạo làm cho rất khó chịu, vội mở bừng cả hai mắt. Trước mặt cô không phải là Thần Tuyền khôi ngô tuấn tú mà chỉ có một gã đàn ông râu ria lún phún, cả người ngập trong mùi rượu đang làm càng. Sự lạnh lẽo từ không gian truyền đến khiến đầu óc Tuyết Vinh lập tức tỉnh táo.

- Bỏ tay ra! – Cô bất ngờ dùng chân đá mạnh vào chỗ hiểm lão yêu râu xanh trước mặt.
- Úi! – Tiếng kêu đau đớn xen lẫn tức giận liền vang lên

Trong lúc quờ quạng đã tóm được chiếc áo khoác bằng jean của ai đó đánh rơi trên mặt đất, Tuyết Vinh liền hấp tấp chụp lên bộ đồ bộ sớ đã bị rách tưa rồi tìm cách tháo chạy. Nhưng còn chưa kịp đứng lên thẳng thớm đã bị gã đàn ông đang nằm dưới đất nắm lấy cổ chân.

Vinh mất đà nên ngã nhào xuống mặt đất lạnh lẽo. Kẻ ở phía sau không chút nhượng bộ liền kéo lê cô trở về chỗ hắt, khiến đất đá liên tiếp dăm vào mặt.

- Không! – Tuyết Vinh giận dữ hét lên, chân không quên đá về sau một cú như trời giáng.

Sự chống trả quyết liệt này thật khác xa lúc đầu. Làm gã đàn ông do khinh xuất mà vô tình hứng trọn cú đá vào mặt.

- Con khốn, tao nhất định phải dạy ày một bài học.
- Cứu tôi, có ai không...- Tuyết Vinh quật cường đứng dậy, vừa kêu la vừa tìm cách bỏ chạy – Cứu tôi!
- Đứng lại đó!

Chuyện gì đang xảy ra? Mới khi nãy, cô còn đang cùng người chồng mới cưới của mình trải qua những giây phút ân ái. Vì sao vừa mở mắt dậy đã trở thành thế này?

Tiếng bước chân và những lời lẽ hăm dọa phía sau càng khiến tâm tình hoảng sợ của Tuyết Vinh trở nên bấn loạn. Con hẻm nhỏ tối tăm hình như không một bóng người. Mặc cho cô có kêu la khản cổ thì cũng chẳng thấy ai xuất hiện.

Những kẻ sống trong các căn nhà xung quanh đây đều đã chết rồi hay sao? Chỉ còn ánh đèn ở phía xa là dấu hiệu duy nhất dẫn Vinh đến đường lớn.

- Con nhóc kia, mau đứng lại! – Gã đàn ông bất thành linh lại túm tóc cô, giật ngược.
- Á! – Tuyết Vinh cảm thấy da đầu mình như sắp tróc – Đau quá! Buông...
- Tầm lưng nhỏ của cô bị thô bạo xô vào tường, đầu đập mạnh kêu cái “cốp”.
- Xem mày chạy đằng nào. – Người đàn ông cuồng bạo hôn lên môi Vinh như một con dã thú.
- Tránh...Không... - Cô gồng mình kháng cự.

Hắn dường như rút kinh nghiệm lần trước nên sử dụng rất nhiều sức mạnh để khống chế. Tuyết Vinh không thoát được liền dùng răng cắn mạnh ôi hắn suýt chút nữa là đứt thành hai mẩu. Máu tươi xị ra, dính vào lưỡi cô một mùi tanh tươi.

- Mẹ kiếp!

Hắn vừa lơ tay, Tuyết Vinh đã nhanh chóng vùng chạy, trên mặt ướt đẫm nước mắt.

- Thần Tuyên, cứu em...

Ánh sáng vàng rực từ phía trước rọi tới khiến cô cứ ngỡ ông trời đã nghe thấy lời kêu cứu của mình.

- Không được chạy. – Gã cầm thú tiếp tục chụp lấy Tuyết Vinh từ phía sau, các ngón tay như muốn cắm sâu vào da thịt mềm mại.

- Cứu tôi...Cứu tôi...

- Nín! – Bàn tay hôi mùi dầu nhớt lập tức bịt lấy miệng cô, lòi đi – Không được la!

Nước mắt Tuyết Vinh không ngừng rơi xuống khi cô ra sức giãy giụa. Từng giọt, từng giọt lấp lánh như châu sa. Cuộc đời tưởng tươi đẹp của cô lại có thể kết thúc trong đen tối và nhục nhã như thế này ư?

Tiếng nổ của động cơ vang lên mỗi lúc một lớn, hòa cùng nhịp đập vội vã của trái tim đang run lên vì khiếp sợ.

Két !!!!!!!!

Ánh sáng chói lòa đập vào mắt cô làm mờ mọi cảnh vật.

- Bỏ cô ấy ra – Giọng nói lạnh lùng cất lên kèm theo vẻ hăm dọa.

Thần Tuyên thật sự đã đến cứu Vinh hay sao? Cô nhất thời không thể phân định rõ.

Chỉ nhớ giọng anh ấy hình như ôn hòa hơn tiếng nói vừa rồi.

- Tôi nhắc lại, mau bỏ cô ấy ra. Cảnh sát sẽ đến trong vài phút nữa.

- Cảnh sát?

Bàn tay đang túm tóc và bịt miệng Vinh lập tức buông ra. Cơ thể căng cứng bất ngờ được thả lỏng khiến Tuyết Vinh rơi xuống đất như một tảng đá.

- Yên Nhi, Yên Nhi! – Người đàn ông vừa xuất hiện hấp tấp đưa tay đỡ lấy cô, đem thân thể đang run lẩy bẩy ôm vào lòng.

Một chiếc áo vest lớn lập tức được phủ lên người Tuyết Vinh, bảo vệ cô khỏi cơn gió đêm giá lạnh. Hương thơm nửa quen nửa lạ phảng phất trong không khí làm cô thấy thần trí càng thêm mơ màng, bất ổn.

Vì sao còn chưa biết người đàn ông này là ai đã có cảm giác rất quen thuộc? Phản ứng chống trả không biết vì lí do gì cũng lập tức bị xóa bỏ.

Cái đầu đau như búa bổ không ngừng tra tấn Tuyết Vinh. Cảm giác tê râm ran đang lan theo từng sợi cơ trên cơ thể. Cô khẽ mím môi rồi trở mình nhẹ nhẹ.

- Em tỉnh rồi? – Bàn tay lớn nhanh chóng áp vào trán Vinh để đo nhiệt độ.

- Anh là ai? – Cô mơ màng mở mắt nhìn ra, trong trí nhớ đã bắt đầu khôi phục lại những kí ức đáng sợ - Đây là nơi nào?

- Nhà anh – Cảnh Huy lật đật giải thích – Vì em ngất, anh chưa hỏi được địa chỉ nhà.

- Tôi muốn gặp Thần Tuyên. Làm ơn đưa tôi đến chỗ anh ấy.

Vừa ý thức được tình hình, Tuyết Vinh đã hốt hoảng nhảy xuống giường. Nhưng cái mền khổng lồ khiến cô suýt ngã nhào xuống đất.

- Thần Tuyên? – Huy lật đật đưa tay chụp lấy thân thể yếu ớt đang tìm cách trốn chạy – Ai là Thần Tuyên?

Đến cái tên nghe cũng chẳng giống người Việt Nam chút nào.

- Thần Tuyên mà anh cũng không biết sao? Anh ấy cai quản cả nơi này.

- Cai quản? – Người đàn ông dịu dàng mang Tuyết Vinh đặt trở lại giường – Đây là nhà anh. Ngoài anh ra, không ai có quyền làm chủ.

Cô gái trẻ vừa nghe xong đã hốt hoảng nhìn quanh, vẻ mặt đầy sửng sốt khi nhận ra cách bài trí ở đây chẳng giống gì với nơi cô sinh sống.

- Đây là hạ giới?

Câu hỏi của Tuyết Vinh khiến hàng lông mày Cảnh Huy bất giác nhíu lại. Chẳng lẽ cú sốc ấy làm thần kinh cô có vấn đề? Vết thương trên đầu, anh đã kiểm tra và băng lại rồi. Không có gì nghiêm trọng.

Yên Nhi của Huy hẳn là quá hoảng sợ nên mới ăn nói loạn xạ như thế.

- Đáng ra anh nên đưa em đến bệnh viện.

- Bệnh viện? – Tuyết Vinh ngậy ngốc hỏi lại

Chỗ này có bệnh viện? Vậy chắc chắn không phải là quê nhà của cô. Nơi cô ở làm gì có bệnh viện.

Bằng cái đầu của một tiểu thuyết gia nổi tiếng, Tuyết Vinh lập tức đoán được việc đang xảy ra với mình. Nhưng cô thật không dám tin. Chẳng lẽ đây là cách ông trời trừng phạt cô vì đã viết về thể loại xuyên không cực kỳ ăn khách đó?

- Yên Nhi – Cảnh Huy khẽ lay vai của Tuyết Vinh – Em không sao chứ?

- Tôi không phải là Yên Nhi. – Cô giật mình lùi sát vào vách – Tên của tôi là Tuyết Vinh.

3. Chương 3

Trong căn phòng có ánh đèn lấp lánh, Thần Tuyên đau đầu nhìn cô gái đang ngồi co ro trên giường. Cơ thể dưới tấm mền đỏ không ngừng run rẩy đến tội nghiệp. Đã nhiều lần anh muốn hỏi han nhưng chỉ cần tiến tới trước một bước thì y như rằng cô lại kêu toáng lên.

Cô gái này chắc chắn không phải là Tuyết Vinh. Cô bé ấy sẽ không bao giờ đối xử với anh lạnh lùng như vậy. Nhưng nếu không phải Tuyết Vinh thì người đang ngồi trên giường là ai?

- Nếu em cứ tiếp tục im lặng, tôi sẽ không có cách nào đưa em về nhà

- Về nhà? – Yên Nhi run run đáp lại – Anh vừa nói sẽ đưa tôi về nhà?

- Đúng vậy. Chỉ cần cho tôi biết địa chỉ.

Giọng nói dịu dàng mà đầy hoảng hốt kia thật khiến Tuyên thương xót. Nếu đem so với Tuyết Vinh, cô ta đúng là người rụt rè, nhút nhát hơn hẳn.

- 278/8 QL15 Phường Thống Nhất – Yên Nhi một mạch nói thẳng ra số nhà, hy vọng cơn ác mộng này có thể sớm chấm dứt.

Là một con nghiện truyện xuyên không, Nhi đã nhanh chóng đoán ra tình hình. Nhưng trong lòng cô lại không ngừng cầu xin đó không phải là sự thật. Người đàn ông kia tuy tướng mạo rất sang trọng và quyền uy nhưng lại chẳng giống chút nào so với các vị vương tôn công tử. Cách ăn mặc lại không khác với đàn ông chỗ cô bao nhiêu. Nơi này cũng không phải cung điện hay lâu đài trong thế giới cổ đại. Chiếc máy điều hòa đang chạy rất êm trên tường kia đang làm Yên Nhi phát cóng.

- 278/8...? Phường Thống Nhất...? – Thần Tuyên nheo mắt khó hiểu - ...Em là một con người?

A, sao hẳn nói chuyện cứ như thể bản thân không phải là một con người vậy? Nhưng nếu không phải người, thì chẳng lẽ lại là ma? Nhưng còn chưa kịp trả lời, cô đã thấy Thần Tuyên lăm lăm tiến lại.

- Nói, có phải em đến từ hạ giới hay không?

- Nếu anh gọi mặt đất là như vậy – Nhi hốt hoảng lùi vào vách, hai tay càng siết chặt tấm mền quanh cơ thể.

- Lâm Thừa Giai...Lâm Thừa Giai...- Tuyên bất ngờ lăm lăm – Tôi nhất định phải giết cô.

Nhìn thấy anh giận dữ quay đi, trong lòng Yên Nhi vừa mừng lại vừa có phần thất vọng.

- Anh đã hứa sẽ đưa tôi về nhà... – Cô rụt rè nhắc lại lời hứa lúc nãy.
- Chuyện đó...– Tuyên thoáng dừng lại –...Không thể nữa.
- Tại sao? – Nước mắt Yên Nhi lập tức rơi xuống như mưa.

Người đàn ông này cuối cùng cũng khẳng định điều làm cô sợ nhất. Sao anh ta có thể nuốt lời nhanh như vậy?

- Vì đây là Trung giới – Tuyên chậm rãi xoay người, ánh mắt giận dữ vừa bắt gặp gương mặt đăm lẹ của cô đã lập tức trở nên hiền dịu. - Không ai xuống đây mà có thể lạnh lặn quay lại hạ giới cả. - Bàn tay anh chậm rãi nâng lấy mặt Yên Nhi, lời lẽ vừa cay đắng lại vừa đau xót. - Huống chi em lại là vợ tôi.
- Vợ anh? – Cô nhin không nổi liền khóc nức.

Cơn ác mộng này cuối cùng định kéo dài đến bao giờ?

- Không được khóc! – Người đàn ông khẽ nghiêm giọng – Em nghĩ chỉ có mình mình đau khổ thôi sao? Cô dâu của tôi vì em mà không rõ tung tích. Trong tương lai, có thể sẽ khó lòng gặp lại.
- Tôi muốn về nhà! - Yên Nhi uất ức gục mặt vào hai đầu gối – Tôi không muốn ở đây. Tại sao các người lại bắt tôi xuống đây chứ?
- Tôi không bắt em. Chỉ tại... Lâm Thừa Giai – Giọng nói bất chợt trở nên lạnh lẽo – Cô ta nhất định phải vì việc này mà trả giá.

Anh vừa dứt lời đã vội vã bước khỏi phòng, để lại Yên Nhi cùng cảm giác hoang mang đến cùng cực.

Ngoài việc bản thân bị mang đến một thế giới khác, vô duyên vô cớ trở thành vợ của một kẻ không biết là người hay ma, cô thật sự không nhận thức được điều gì khác.

Đây là đâu? Người tên Lâm Thừa Giai đó thật ra có thù hằn gì mà ám hại cô thế này?

Yên Nhi thật sự không còn cơ hội nào để quay về nhà hay sao? Cô chẳng biết làm gì mà chỉ có thể tiếp tục khóc. Khóc cho đến khi thân thể hoàn toàn vô lực, để mặc cơn gió lạnh đánh chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, hình ảnh tên cầm thú ấy lại hiện lên, liên tục dùng tay đấm vào mặt Yên Nhi. Dù cô có kháng cự thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay như nanh vuốt của hắn. Hắn chà đạp cô, làm nhục cô với tất cả sự thô bạo. Mùi rượu nồng vây quanh trí não Yên Nhi, lấp kín đường thông thoát khí duy nhất.

- Dừng...Buông tôi ra...Buông... - Cô ra sức vùng vẫy. Hai tay bắt giắc quơ loạn xạ.
- Mơ thôi...Chỉ là mơ thôi. – Một bàn tay thô ráp vội cầm lấy tay của Yên Nhi, giọng nói hiền hòa như đang tìm cách trấn tĩnh.
- Lại là anh... - Gương mặt của Thần Tuyên thật khiến cô cảm thấy thất vọng.

Vậy là bản thân vẫn chưa thể thoát khỏi cơn ác mộng này.

- Lại là anh? – Người đàn ông lặp lại, trong lòng thấy cực kỳ mất hứng – Chưa gì em đã chán ghét tôi như vậy sao?
- Không. – Yên Nhi khẽ thở dài rồi lặng lẽ quay mặt đi – Tôi chỉ chán ghét giấc mộng này.
- Mộng? – Tuyên hơi ngẩn người rồi bất ngờ cười lớn – Vậy xem ra em sẽ phải nằm mộng cả đời.
- Không! – Cô lập tức vùng dậy, rút tay mình ra khỏi bàn tay nắm chặt của anh – Tôi nhất định sẽ tìm ra cách trở về.
- Con người vẫn luôn thích sống trong ảo tưởng.

Cái mền đắp trên ngực rơi xuống, làm lộ ra bộ quần áo mới thật ấm áp, sạch sẽ. Yên Nhi hốt hoảng nhìn lại cơ thể mình, một lần lại một lần. Mọi thứ hình như không có gì thay đổi.

- Anh...Tôi...Anh dám... - Hai má cô trong phút chốc đã chuyển sang màu đỏ.

- Đã nhìn thấy hết rồi. Cần gì phải xấu hổ. - Khóe môi Thần Tuyền khê nhếch lên thành một nụ cười khiến gương mặt anh từ ôn hòa chuyển sang mờ ám. - Bộ đồ ngủ của em quá ngắn. Mà cơ thể lại đang bị lạnh...Hơn nữa, chúng ta cũng là vợ chồng.

- Đồ dê tiện – Yên Nhi nhin không được liền vung tay tát thật mạnh - Tôi không phải vợ anh.

Đáng ngạc nhiên là Tuyền lại dễ dàng hứng chịu cái tát ấy. Năm dấu tay đỏ hằn sâu trên da thịt hình như không hề làm người đàn ông này nao núng. Anh ta cố tình nói khích để Yên Nhi đánh mình sao?

- Nếu đánh người có thể khiến em bình tĩnh thì...cứ tiếp tục.

Yên Nhi tức giận muốn bước chân xuống giường thì nhận ra nhiệt độ trong phòng lúc này đã rất ấm. Không còn cảm giác lạnh lẽo như trước. Cô bắt đầu nghi ngờ kẻ đang ngồi trước mặt mình bị điên.

- Nếu anh không chịu giúp, tôi sẽ tự tìm ra cách.

- Khoan đã. Em không thể rời khỏi đây.

- Tại sao? Tôi và nơi này vốn chẳng có liên hệ gì hết.

Thật đúng là một cô bé ngây thơ. Chắc chưa bao giờ nghe ai nói đến thế giới mới mẻ này. Mà thật ra những người biết đến thế giới này đều không còn khả năng để kể cho bất cứ ai khác về nó nữa.

- Vì em đã là người của nơi đây. Là người phụ nữ của tôi.

Người vợ tốn bao nhiêu công sức tuyển chọn đột nhiên biến mất quả thật khiến Thần Tuyền rất tức giận. Nhưng cô bé này có điều gì đó làm anh cảm thấy thật thu hút. Đặc biệt là cái hương thơm đã theo linh hồn cô ta tìm đến đây. Phải chăng các cô gái Việt Nam đều hung dữ và nóng nảy như vậy?

- Tôi đã nói mình không phải là Tuyết Vinh.

- Vậy em là ai? - Thần Tuyền cũng vừa nhận ra là mình chưa hề biết tên cô vợ nhỏ đang rất giận dữ này.

- Tôi là... - Câu nói chỉ thốt ra phân nửa đã đứt đoạn.

Yên Nhi đưa mắt nhìn anh với vẻ đề phòng. Không việc gì phải khai báo tên họ của mình cho kẻ người không ra người, ma không ra ma này biết.

- Sao không nói tiếp?

- Không phải chuyện của anh.

4. Chương 4

- Tuyết Vinh? – Cảnh Huy như chàng khờ, ngơ ngác lặp lại – Em nói mình là Tuyết Vinh, không phải Yên Nhi?

- Đúng – Cô nghiêm túc gật đầu - Anh chắc cũng biết bốn bộ tiểu thuyết trên mạng của tôi?

Vừa nói, ánh mắt Tuyết Vinh vừa vô tình đảo về phía chiếc gương lớn trên tường. Chân dung cô gái được phản chiếu trong đó suýt chút làm cô té ngã. Vì sao trên trần thế lại có người con gái trông giống mình một cách lạ lùng như vậy? Họ chẳng phải chỉ đánh tráo linh hồn với nhau thôi sao? Có gì lại giống cả ngoài hình thể này? Nếu không nhờ bộ đồ rách rưới của cô gái tên Yên Nhi gì đó vẫn đang mặc trên người, Tuyết Vinh có thể đã lầm tưởng cơ thể này là của chính cô nữa.

Đưa tay sờ thử vào vị trí dưới quai hàm mà không tìm được vết sẹo đã theo mình từ nhỏ, Vinh càng thêm hoang mang vì sự trùng hợp quá hy hữu. Cảnh Huy ngồi bên cạnh cũng không ngớt nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu. Nữ nhà văn Trần Tuyết Vinh không ai là không biết. Yên Nhi thần tượng cô ta, anh cũng rõ từ lâu rồi. Nhưng chẳng lẽ khi bị chấn động, con người ta sẽ tự biến mình thành kẻ mà họ ngưỡng mộ ?

Tổn thương về mặt tâm lý của cô bé này xem ra không nhỏ như anh nghĩ.

- Nhà em ở đâu? – Cảnh Huy đưa mắt nhìn đồng hồ - Ba má chắc đang lo lắng.

- Nhà tôi...đã không còn về được nữa. – Tuyết Vinh thẫn thờ đáp.

Dù là chuyên gia tưởng tượng những việc kiểu này, cô vẫn chưa nghĩ ra cách nào để quay về. Chỉ hy vọng Thần Tuyền có thể sớm tìm thấy Tuyết Vinh, giúp cô chấm dứt cơn ác mộng khủng khiếp. Trong thời gian lưu lại đây, Tuyết Vinh phải tìm hiểu một thân phận và cuộc sống yên ổn. Cô vạn lần hy vọng người đàn ông đang ngồi trước mặt có thể giúp được mình.

- Anh tên gì?

- Anh tên gì? – Cảnh Huy há hốc miệng – Em hỏi anh tên gì?

Tiểu yêu tinh này sao có thể quên nhanh như vậy? Phải chăng trong lúc giằng co với tên cầm thú kia, não bộ đã bị chấn thương chỗ nào đó?

- Tôi đã nói mình không phải cô Yên Nhi gì đấy. Tên của tôi là Tuyết Vinh. Nhà tôi cách đây rất xa, nhất thời không có cách nào quay về được. Nếu có thể, rất hy vọng anh sẽ giúp tôi sống sót qua những ngày tháng sắp tới. Đợi khi Thần Tuyền tìm được, tôi nhất định sẽ nhờ anh ấy báo đáp.

Tuyết Vinh cứ như vậy, một mạch đã đem hết mọi chuyện nói ra. Thật không ngờ chuỗi lời nói đầy logic kia lại khiến Cảnh Huy càng định ninh đầu óc cô đang bị rối loạn.

- Đi, anh đưa em đến bệnh viện.

- Bệnh viện? Tại sao tôi phải đến đó? – Vinh giật mình hất tay anh, cơ thể theo bản năng lập tức lùi lại – Đừng tưởng tôi không biết nơi đó của các người có gì.

Nguy rồi, phen này thì nguy thật rồi. Đều tại anh quá chủ quan nên mới mang cô gái này về nhà. Biết trước như vậy, cứ chờ thẳng Yên Nhi đến bệnh viện cho xong. Bây giờ còn phải tìm cách nói dối để dụ dỗ...

- Không phải, tại anh thấy trên người em có vết thương...Nếu không đem đến bệnh viện, tự xử lý e không lành được...Có khi còn để lại sẹo...

- Sẹo ư? – Tuyết Vinh hốt hoảng sờ lấy gương mặt đầy những vết trầy xước của mình – Tôi không thể có sẹo được.

Gương mặt như hoa như ngọc này vốn là niềm tự hào rất lớn của cô. Tuyết Vinh sao có thể để nó mang những vết của kí ức đen tối kia chứ.

- Bởi vậy em mới phải theo anh đến bệnh viện. – Cảnh Huy gấp rút kéo tay cô ra cửa.

Anh cũng như Tuyết Vinh, chỉ mong kết thúc tình trạng này càng sớm càng tốt. Thà cứ để Yên Nhi nhìn anh với ánh mắt nửa sợ sệt nửa căm ghét còn hơn là vẻ mặt điềm tĩnh đến lạnh người như bây giờ.

Tuyết Vinh theo Cảnh Huy đến chỗ chiếc mô tô màu bạc, tay chân nhanh lẹ lập tức bắt được cái mũ bảo hiểm anh vừa ném tới.

- Đây, em đội đi. – Cảnh Huy vừa dứt lời đã nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc.

Người vụng về như Yên Nhi căn bản không thể phản ứng nhanh nhẹn như vậy. Đừng nói với anh là khi thần kinh có vấn đề, con người ta cũng trở nên linh hoạt hơn trước.

Tuyết Vinh cầm lấy mũ, ngơ ngơ úp vào đầu. Trước đây, cô từng thấy người ta sử dụng thứ này nhưng chưa bao giờ có dịp dùng tới. Cảnh Huy nhìn cô tần ngần tìm cách gài khóa, trong lòng càng thêm hốt hoảng.

- Lên đi. – Anh hất đầu về vị trí phía sau giục

Chỗ trống còn lại chẳng những ít mà còn rất dốc. Ngồi xuống đó, cô chẳng khác gì dán sát vào kẻ phía trước. Thấy Vinh cứ chần chừ một bên khó xử, Cảnh Huy sốt ruột liền nắm tay cô kéo về phía trước. Và lần thứ hai, khả năng phản ứng nhanh nhẹn của Tuyết Vinh lại khiến anh sửng sốt. Đôi chân trầy xước thoát cái đã bám trụ hai bên xe. Cảnh tay có nhiều chỗ bầm tím khê vệt lấy vai Huy trong ngưỡng ngấp.

- Không phải chỗ đó. – Anh bắt đầu sờ máy – Ôm eo anh. Nếu không em sẽ ngã.

- Cái...?

Không để Vinh kịp nói hết câu, Cảnh Huy đã lập tức phóng xe vụt đi. Tốc độ nhanh cùng quán tính khiến cô bất giác ngã người về sau. Tuyết Vinh sợ hãi liền vòng tay ôm lấy thắt lưng có đeo sợi dây nịt lớn của Huy, đem cơ thể mềm mại áp sát vào người ở trước mặt. Gió đêm lạnh lẽo dội vào mặt khiến cô không có cách nào mở mắt được. Vinh trước giờ chưa từng đi qua cái gì giống như thế này. Những điều chỉ được thấy qua gương bây giờ lại lần lượt được kiểm nghiệm.

Một mùi hương quen thuộc tràn vào mũi Tuyết Vinh lần thứ hai như muốn nhắc nhở điều gì đó. Chàng trai này chính là người đã cứu cô. Nhưng vì sao trong lòng Tuyết Vinh vẫn có cảm giác mình và anh ta hình như rất thân thiết.

Cảnh Huy dù đang rất lo lắng vẫn không thể phủ nhận cảm giác vui sướng vì được Yên Nhi chủ động ôm chặt. Trừ chuyện mất trí quái đản này ra, đêm nay quả thật là giấc mộng đẹp nhất anh từng có. Yên Nhi của anh nếu không liếc xéo cũng tìm cách lẩn xa Cảnh Huy nhanh chóng nào tốt chừng ấy.

Lúc gặp cô ở tiệm bách hóa, dáng vẻ lúng túng trong bộ đồ hồng kia thật khiến anh không nhịn cười được. Nhi càng nồn nóng rời đi, ánh mắt Cảnh Huy lại càng không thể dứt khỏi. Lúc cô bước vào con hẻm, anh đã tính mua đồ nhanh rồi lên xe trở về. Thật không ngờ, chỉ mấy phút sau đã thấy một người đàn ông từ trong hẻm đi ra, trên tay còn mang theo Yên Nhi của anh đang mê man bất tỉnh.

Cảnh Huy không kịp suy nghĩ, chỉ biết phóng xe đuổi theo. Đi được giữa chừng thì mất dấu. Nếu không phải vô tình nghe được tiếng kêu cứu của cô, anh có lẽ đã không kịp ngăn cản mọi việc. Cứ tưởng sự việc đó sẽ làm cô gái nhút nhát này rơi vào trạng thái bất loạn. Ai ngờ, cô ấy vừa tỉnh dậy đã nhìn Huy bằng ánh mắt lạnh đến đáng sợ. Sau đó còn mở miệng nói những lời rất kì quái. Anh bấy giờ mới hiểu, não bộ của Yên Nhi thật sự đang gặp vấn đề.

Vào đến bệnh viện, Cảnh Huy thì hồi hải chạy tới chạy lui trong khi Tuyết Vinh vẫn thản nhiên đưa mắt quan sát người qua kẻ lại. Đây cũng là lần đầu cô được đặt chân đến nơi này. Mùi cồn pha lẫn với máu, hương vị của đau đớn và mệt mỏi...đều là những thứ Tuyết Vinh chỉ được nhìn và nghe người ta kể. Bây giờ có dịp tự mình trải nghiệm, máu nhà vẫn trong cô lại trở dậy.

Bản tính lạc quan cùng niềm đam mê viết lách không để Vinh đau buồn lâu. Dù sao người đàn ông đó vẫn chưa quan hệ với cô. Trên đời chẳng phải có rất nhiều người ăn mặc hở hang vẫn đi lại hiên ngang ngoài đường ư? Tuyết Vinh chẳng qua bất hạnh bị hấn hôn qua mấy chỗ. Cái quý giá ngàn vàng của cô vẫn còn đó. Việc gì phải buồn tủi?

Hơn nữa, vấn đề quan trọng nhất của cô bây giờ là tìm cách quay trở lại Trung giới. Thần Tuyên không biết đã nhận ra sự biến mất của Tuyết Vinh hay chưa. Cô gái tên Yên Nhi gì đó hẳn là đang ở chỗ của anh. Chẳng biết Thần Tuyên có lầm lẫn cô ấy là Tuyết Vinh hay không. Chẳng biết anh có tìm ra manh mối để đến cứu cô không...Chắc, tương lai của cô sao mà đen tối.

- Xong rồi, em đi theo anh! – Cảnh Huy vừa quay lại đã vội vàng kéo Tuyết Vinh băng qua dòng người đông đúc.

Nhìn thái độ quan tâm và cách cư xử gần gũi của anh, cô đoán người đàn ông này và Yên Nhi hẳn có quan hệ rất mật thiết. Nếu không thì cũng là âm thầm yêu thích...

- Lát nữa, người ta hỏi gì em nói đấy. Họ có khám chỗ nào cũng đừng ngăn cản. Biết chưa?

Lời dặn dò ân cần như của một người anh trai khiến Tuyết Vinh không tự chủ mà “Dạ” một tiếng. Cảnh Huy dù có giật mình cũng nhanh chóng thích nghi hơn trước. Sau khi đẩy cô vào phòng khám, anh mới vội vàng rút điện thoại trong túi ra nhắn số.

- Chào thầy, em là Cảnh Huy. Thầy có thể giúp em tìm địa chỉ của sinh viên tên Triệu Yên Nhi không?... Khóa 2009-2013. Mã số sinh viên thì em không rõ. Cô ấy là sinh viên khoa mình. Hiện đang nhập viện mà thân nhân lại chẳng hề hay biết. Thấy tốt nhất cho em số điện thoại của ba hoặc mẹ cố....

5. Chương 5

Thần Tuyên hết quan sát gương mặt cứng rắn của Yên Nhi lại nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt, toàn thân run rẩy. Cô gái này hình như vẫn đang bị chuyện gì đó làm cho khiếp sợ. Thật không hiểu trước khi tới đây, cô ấy đang làm gì.

- Thôi được rồi. – Anh chậm rãi bước đến gần – Em nghỉ ngơi chút đi. Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.

- Tôi không muốn nghỉ. Tôi muốn về nhà. – Yên Nhi quay đầu muốn chạy về phía cửa.

Từ lúc tỉnh lại tới giờ, cô hình như một bước cũng chưa rời khỏi phòng.

- Vẫn còn muốn chạy sao? – Tuyên nóng giận bắt lấy cổ tay Nhi, trong lời nói chứa ít nhiều sự hăm dọa – Em không muốn biết ngoài kia có gì đâu.

- Tôi không sợ. Chỉ cần được về nhà.

- Chẳng lẽ những điều tôi nói em đều không nghe lọt? Chưa từng có người nào xuống đây mà còn cơ hội quay lại.

- Chỉ cần tìm ra vợ của anh... - Cô hốt hoảng van nài, nước mắt liên tục rơi xuống đất - ...Chúng tôi ai về chỗ này. Mọi việc không phải rất tốt đẹp hay sao...

- Dù Tuyết Vinh có thể trở về, em - vẫn - phải - ở - lại – Thần Tuyên cố gắng rõ từng chữ, hy vọng chúng có thể in lại trong đầu Yên Nhi lâu một chút – Vì - đó - là - luật.

- Ở đâu ra cái luật ngu ngốc như vậy? Cầu xin anh, anh thả tôi về đi.

Nhìn cô gái nhỏ khóc lóc đến rũ rượi, trong lòng anh lại bắt đầu dậy lên nỗi thương cảm. Đối với việc Tuyết Vinh mất tích, Tuyên chỉ có tức mà không hề lo lắng. Cô ấy bản tính quật cường, lại rất tinh khôn, chắc chắn chẳng ai có thể bắt nạt. Hôn nhân của anh và Tuyết Vinh chẳng qua chỉ là hai người ưng ý nhau về ngoại hình, cá tính không có nhiều điểm khác biệt cùng sống chung một chỗ. Thần Tuyên cần một người vợ để hoàn tất thủ tục đăng cơ trong khi Tuyết Vinh lại muốn một nơi có thể nương tựa. Sự kết hợp này, coi như cả hai cùng có lợi.

Về phần Yên Nhi, anh biết cô chỉ vô tình trở thành nạn nhân trong kế hoạch phá hoại của Lâm Thừa Giai quái ác. Tuy vậy, Tuyên cũng không thể và cũng không có cách vì cô mà phá luật. Anh đã quyết định sẽ cưới cả Yên Nhi, giữ cô ấy lại bên mình. Coi như một chút đền bù cho chuyện bị lừa vào ân oán giữa anh và cô gái họ Lâm. Đợi khi Tuyết Vinh trở lại, cô ấy chắc chắn sẽ không phản đối.

- Thôi nào! –Tuyên dịu giọng dỗ dành –Tôi hứa sẽ cho em một cuộc sống hạnh phúc, tuyệt đối không thiếu thứ gì.

- Tôi không cần! – Yên Nhi lạnh lùng hất tay anh ra. Cơ thể hoảng loạn trong cô thật sự đã lên đến đỉnh điểm. – Tôi chỉ muốn về nhà.

- Về nhà, về nhà...Lúc nào cũng về nhà. Em chỉ biết nói mấy câu đó thôi sao?

Lòng tốt bị từ chối một cách thẳng thừng khiến Tuyên khó tránh được tức giận. Cô gái này vì sao cứ ngoan cố và bướng bỉnh như thế? Những lời anh nói lại khó hiểu đến vậy sao?

Trong lúc Tuyên còn đang nóng giận, Yên Nhi đã nhanh chân chạy về trước, giơ tay vịn nắm cửa.

- Đừng mở! - Anh giật mình hét lên nhưng không kịp.

Cô gái nhỏ trong nháy mắt đã lao mình vào thế giới bên kia. Đập vào mắt cô là hành lang tối đen có những ngọn đuốc đỏ. Mùi tanh tưởi trong không khí làm Yên Nhi chỉ muốn nôn mửa. Bên tai còn vọng lại những tiếng gào thét cùng ngàn ngàn.

Hai người đàn ông ăn mặc như quân lính ngày xưa giương mắt nhìn cô rồi lẳng lặng quay đi. Họ cầm trên tay một thanh giáo dài, sáng nhọn. Thỉnh thoảng lại dùng nó đâm mạnh vào các cánh tay đen đúa đang

thò ra từ những song sắt rải dọc hai bên lối đi. Bỏ ngoài tai tiếng la đầy đau đớn cùng những lời van xin, hai người đàn ông vẫn tiếp tục đi hết hành lang gần như vô tận.

Đây thật ra là nơi quái quỷ nào? Toàn thân Yên Nhi như bị đông cứng, muốn bước tới trước một bước cũng không thể.

- Á... - Bàn tay đen từ song sắt gần nhất bắt ngờ vung ra, túm chặt lấy cổ chân cô mà kéo.

Nhi quá bất ngờ nên ngã lún xuống đất. Kinh hoàng nhận ra nửa thân dưới của mình đã bị lôi tuột vào bóng tối phía sau những chấn song, cô bắt đầu điên cuồng vùng vẫy:

- Bỏ ra... Mau bỏ tôi ra... Cứu, làm ơn cứu...

Một gương mặt móp méo bất thành linh hiện ra, không rõ là người hay vật. Nửa đầu của nó hình như bị thứ gì đó cán nát bét. Bên trong còn hiện ra thứ xen lẫn giữa màu đỏ và trắng.

- Không không... Thả tôi ra... Đừng đụng vào người tôi...

Mọi việc diễn ra nhanh đến nỗi Nhi chỉ kịp nghe tiếng vải vóc bị xé rách và da thịt bị cào cào. Ngắc đầu nhìn về phía đối diện lại thấy một bàn tay khác cũng đang tìm cách với về phía mình.

- Cứu... Cứu tôi... - Mặt cô xanh không còn giọt máu.

Hai bàn tay to lớn bắt ngờ luồn vào nách Yên Nhi, mạnh mẽ kéo bật cơ thể cô lên khỏi mặt đất. Thần Tuyên nóng nảy bỗng cô gái đang khóc lóc sụt sùi trên tay, xoay lưng một cái đã đóng sầm cửa lại. Tiếng thét cùng mùi tanh cũng theo đó mà biến mất.

Yên Nhi hét thở gấp lại vòng tay ôm chặt lấy cổ anh, cơ hồ như không hề muốn buông chân xuống mặt đất một lần nữa. Nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi này của cô, anh dù đang nổi giận cũng phải nhanh chóng hạ nhiệt. Thần Tuyên rõ ràng đã cảnh báo trước. Vì sao cô cứ một mực không chịu nghe? Bây giờ ra nông nỗi này, lại còn dùng bộ dạng đáng thương để không cho anh một cơ hội trách mắng.

Lần thứ ba tỉnh lại trong căn phòng sang trọng, Nhi thất vọng nào nề khi nhận ra trần nhà bằng thủy tinh quen thuộc. Cô vẫn còn ở nguyên trong thế giới kinh dị, mang trên người thân phận là vợ của một người đàn ông xa lạ. Bên cạnh đó, nỗi ám ảnh về tên khốn định cưỡng hiếp mình cũng làm Nhi không ngủ yên giấc.

Trong một ngày, cô đã đánh mất sự trong trắng của mình với hai người đàn ông đáng hận. Đối với một cô gái Á Đông, việc hở hang trước mặt người khác giới không phải chồng mình là một sự sỉ nhục và xúc phạm cực kỳ to lớn. Yên Nhi cảm thấy bản thân như một thứ đồ bỏ đi.

- Sao lại khóc nữa rồi? - Thần Tuyên đang nằm bên cạnh, nhìn thấy Yên Nhi vừa tỉnh lại đã lấy tay ôm mặt lên tiếng dỗ dành.

Nhận ra là anh đang ở rất gần, lại còn nghiêng người nhìn mình với ánh mắt quan tâm, cô không khỏi giật mình, ngồi bật dậy.

- Tôi muốn...

- Đừng mở miệng nói câu ấy trước mặt tôi một lần nữa! - Không đợi Yên Nhi nói hết câu, Thần Tuyên đã lớn tiếng hăm dọa - Bằng không, hậu quả em tự gánh.

Cô không dám trả lời mà chỉ đưa mắt nhìn quanh. Sợ hãi bất cứ sự đụng chạm nào từ kẻ đối diện. Vết thương dưới chân hình như đã được ai đó băng lại. Ánh mắt cô vừa quét về phía cánh cửa thì nỗi sợ hãi đã lập tức sống dậy. Yên Nhi bất giác co rúm người, vội vàng lùi về sau như chú nai con lạc mẹ. Cơ thể cô nhanh chóng dựng trướng lồng ngực lớn của Tuyên, trong chớp mắt càng trở nên hốt hoảng.

- Đừng sợ! - Anh dịu dàng ôm lấy cô - Chúng mãi mãi cũng không thể vào được đây.

- Chớ đụng vào tôi! - Nhi bỗng la thất thanh.

Mỗi sự tiếp xúc đều có thể khiến cô nhớ lại những hành động dâm dăng của người đàn ông xấu xa đó. Trong đời Yên Nhi, cô chưa từng trải qua chuyện gì vừa đáng sợ lại vừa nhục nhã như thế.

- Được rồi, tôi sẽ không chạm vào em.

Thần Tuyên tập trung vào ánh mắt tràn ngập lo lắng cùng vẻ mặt thất thần của cô. Yên Nhi hẳn đã gặp phải đả kích rất lớn. Thái độ xa lánh này của cô không chỉ vì cảm giác bất lực hay sợ hãi mà còn là di chứng của điều gì đó vô cùng tồi tệ.

Vừa đặt chân xuống đây đã bị căn phòng mặc định phía sau cánh cửa kia dọa cho chết khiếp. Đối với một cô gái trẻ, chứng ấy chuyện là quá sức chịu đựng. Dễ hiểu vì sao tình cảm và phản ứng của cô lại thay đổi một cách thất thường như vậy.

- Tôi không thể ở đây với em thường xuyên được. Vì vậy... – Ánh mắt anh nhìn Yên Nhi với đầy vẻ thâm tình – Em hãy ở yên trong phòng. Đừng tự ý đi đâu khác... Đợi khi nào thần trí được ổn định. Tôi sẽ hướng dẫn kỹ hơn về cách dùng những cánh cửa khi sống ở nơi này.

Cô không trả lời mà chỉ dùng ánh mắt thất thần đáp lại anh, cảm giác mình giống như một con thú đang bị giam lỏng.

- Nếu có ai dám bắt nạt em, chỉ cần nhắc đến tên tôi...- Nói đến đây, Tuyên mới nhớ ra bản thân vẫn chưa kịp giới thiệu – Cô gái, chồng của em là Sử Thần Tuyên...Là Sử Thần Tuyên...Có nhớ không?

6. Chương 6

- Tình hình cô ấy thế nào rồi? – Cảnh Huy nhả nhận bước đến gần khi thấy ba mẹ Yên Nhi vừa rời khỏi phòng khám.

- Họ nói có thể vì nó bị chấn động quá mạnh. Trí óc nhất thời không phân biệt được giữa thực tế và tưởng tượng – Người phụ nữ rầu rĩ trả lời – Con bé thậm chí còn nhìn chúng tôi bằng ánh mắt xa lạ.

Ba của Yên Nhi ở bên cạnh liền vòng tay qua vai bà, nắm nhẹ lấy như đang dỗ dành.

- Cảm ơn thầy đã thông báo tin này cho chúng tôi biết.

- Không có gì. Đây là nghĩa vụ của cháu. Nhưng...bác sĩ không nói phải điều trị thế nào sao?

- Bác sĩ bảo cần cho nó thời gian để lấy lại bình tĩnh. Việc gì có thể nhớ được, nó sẽ từ từ nhớ ra.

- Bác sĩ muốn giữ con bé lại bệnh viện trong tối nay để theo dõi. – Bà Lâm, mẹ của Yên Nhi chợt khóc nức – Nếu ngày mai không có gì bất thường thì mới cho chúng tôi mang nó về nhà.

- Cháu, cháu có thể ở lại đây với cô ấy được không? – Cảnh Huy lễ phép đề nghị - Dù sao tối nay cũng không phải làm gì.

Ông Minh chăm chú nhìn anh như đang đánh giá. Trước giờ, ông hình như chưa từng nghe con gái nhắc đến ông thầy nào trẻ trung thế này. Thái độ quan tâm của anh ta dành cho Yên Nhi càng không đơn giản là của một người thầy dành cho sinh viên trong lớp. Nhưng nghĩ lại, nếu không nhờ có Cảnh Huy, con gái ông giờ này chưa biết chừng sẽ còn tệ hơn lúc này.

- Tùy thầy vậy.

Tối hôm đó, Tuyết Vinh được người ta tiêm ột liều thuốc an thần nên ngủ rất ngon. Sáng dậy, người đầu tiên cô tìm kiếm lại chính là anh chàng có mùi hương quen thuộc.

- Cậu ta vừa đi mua đồ ăn sáng – Bà Lâm mang ánh mắt đầy yêu thương ngồi xuống bên giường – Tối qua con ngủ có ngon không?

- Rất ngon – Cô khẽ mỉm cười, nhưng là nụ cười xã giao giữa hai người có chút quen biết.

Điều này thật chẳng khác gì xô nước lạnh đang xối vào lòng người mẹ.

Đêm qua, nhìn thấy hai người họ hết gọi mình là “con” đến hai tiếng “Yên Nhi” quen thuộc, Tuyết Vinh lập tức hiểu ra đây chính là ba và mẹ của cô gái đã cùng cô đánh tráo thân phận. Muốn yên ổn tìm cách về nhà, cô nên tỏ vẻ nghe lời và thích nghi càng sớm càng tốt. Bằng không sẽ bị người ta cầm tù và đối đãi như kẻ bị rối loạn.

Về phần Cảnh Huy, dù anh ta là người đã lừa đưa Tuyết Vinh vào bệnh viện, nhưng bản thân cô vẫn không thấy giận. Vì Tuyết Vinh biết hành động này cũng xuất phát từ sự quan tâm đối với Yên Nhi.

Lúc vừa thấy anh đẩy cửa bước vào, trên tay cầm theo một bọc xộp màu xanh, cô đã vội cất tiếng:

- Anh Huy, hôm nay có thể đưa tôi đến con hẻm tối hôm qua được không?

Qua giờ, thoáng nghe được ba mẹ Yên Nhi gọi chàng trai này là thầy Huy nên Tuyết Vinh liền bắt chước. Cô trước giờ làm việc gì cũng tự quyết định. Không có ai quan tâm và cũng không có ai dám quản.

- Con phải gọi là thầy! – Bà Lâm nhắc khẽ - Không thể gọi tên người ta như thế.

- Không sao đâu bác. – Cảnh Huy liền xua tay – Dù sao đây cũng không phải là trường học.

Đây là lần đầu Yên Nhi chịu mở miệng gọi tên anh. Cảnh Huy thấy vui thích còn không kịp.

- Con còn muốn đến cái nơi quái quỷ ấy để làm gì? – Mẹ Yên Nhi vừa nghĩ tới đã thấy rùng mình - Ở nhà nghỉ ngơi ít ngày vẫn tốt hơn.

- Con muốn tìm chút manh mối.

- Manh mối? - Kiều ăn nói đầy tính hình sự của Tuyết Vinh càng khiến lòng bà thêm nặng trĩu.

Thật không ngờ Yên Nhi lại bị nhiễm truyện nghiêm trọng như vậy. Sớm biết thế này, bà đã ngăn chặn triệt để cái sở thích đọc truyện online của nó.

- Đợi tình hình của em tốt hơn, anh nhất định sẽ đưa đi. – Cảnh Huy gật đầu hứa hẹn – Chỉ cần em đồng ý sẽ nghỉ ngơi và ăn uống theo lời của bác sĩ.

- Tôi bây giờ chẳng có cái gì là không tốt cả.

Trời ạ, họ không nghĩ một người bị chấn động sẽ không thể ăn nói linh hoạt như cô bây giờ sao?

Nhưng bà Lâm hình như lại không nghĩ như vậy. Tuyết Vinh càng tỏ ra thoải mái, trong lòng bà càng thêm tin con gái đang bị bệnh rất nặng. Ông Minh từ sớm đã gọi một chiếc taxi đợi sẵn trước cổng bệnh viện, chỉ chờ mẹ con Yên Nhi thu dọn hành lý xong liền khởi hành.

Nhìn thấy Cảnh Huy từ tốn đội mũ rồi ngồi lên xe máy, Tuyết Vinh nhin không được lại cất tiếng:

- Khi nào tôi có thể gặp lại anh?

Không phải cô quyến luyến gì chàng trai này. Chẳng qua anh là người duy nhất biết đường đến con hẻm hôm trước.

- Sẽ sớm thôi. – Huy cười cười, hai quầng thâm dưới mắt càng hiện rõ.

Ba mẹ Yên Nhi nhìn thấy con gái tỏ ra nôn nóng muốn gặp thầy Huy như vậy thì rất ngạc nhiên. Chẳng lẽ hai người này đã âm thầm có tình cảm với nhau từ trước?

Tối hôm qua, thái độ lo lắng của thầy Huy đã khiến ông Minh nghi ngờ. Bây giờ lại chứng kiến điệu bộ kia của con gái, trong lòng càng đĩnh ninh như vậy.

- Chào hai bác, cháu về trước.

- Cảm ơn anh đã nhiệt tình giúp đỡ - Bà Lâm lịch sự gật đầu, tay nắm theo con gái kéo vào trong xe.

- Dạ không có gì – Cảnh Huy đưa mắt nhìn Tuyết Vinh lần cuối – Gặp sau nhé!

Cô không giấu được vẻ thất vọng đành ủ rũ ngồi yên vị trong góc. Nhưng cái xe này đối với Tuyết Vinh cũng thật là ngộ. Ngày trước chỉ nhìn thấy chúng chạy bon bon, cô chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ có dịp ngồi thử. Bánh xe lăn trên mặt đường nhựa rất êm, tựa như không có sự di chuyển. Giá lúc này có sẵn cây bút và vài tờ giấy trắng, Tuyết Vinh sẽ có thể ghi lại cảm xúc trong lòng thật nhanh.

Bà Lâm ngồi bên cạnh đã nhìn thấy không sót một cử chỉ nào của cô. Ánh mắt từ ngạc nhiên đến thích thú kia không biết vì sao liên tục khiến trái tim bà đau nhói. Yên Nhi xinh đẹp của bà lại có thể biến thành đứa ngây ngô, khờ khạo thế này sao?

Nghĩ đến đó, một dòng nước mắt lại âm thầm lăn xuống sống mũi, chảy vào khóe miệng đang run run xúc động. Tuyết Vinh quá vô tư nên chẳng buồn để ý. Cô hoàn toàn không biết đến cái gọi là tình cảm gia đình.

Mới năm tuổi, Tuyết Vinh đã được người ta đưa xuống Trung giới. Cuộc sống trước đó thế nào, cô chẳng còn chút ấn tượng. Người ta nuôi lớn cô như chủ nhà nuôi nấng một con chó. Chỉ cung cấp thức ăn và chỗ ngủ chứ không gì hơn. Cá tính Tuyết Vinh độc lập cũng là do cách dưỡng dục này tạo thành.

Lớn hơn một chút, cô vô tình gặp được Thần Tuyền. Hai người nói chuyện khá ăn ý nên nhanh chóng trở thành bè bạn. Anh bắt đầu chia sẻ và giới thiệu cho cô nơi ở của mình. Đó cũng lúc Tuyết Vinh bắt đầu biết đến sự tồn tại của hạ giới.

Khi Thần Tuyền cần một người vợ để hoàn tất thủ tục đăng cơ cũng là lúc Tuyết Vinh trở thành thiếu nữ thông minh xinh đẹp. Sống chung với anh chẳng những không có gì bất tiện mà trái lại, hoàn toàn thích hợp.

Chỗ Thần Tuyền có rất nhiều gương, vô cùng thuận lợi cho việc nghiên cứu đời sống con người của Tuyết Vinh. Hai người lại là bạn bè tốt, chung sống với nhau sẽ rất hòa hợp. Hơn nữa, Thần Tuyền không chỉ tướng mạo khôi ngô mà còn nắm trong tay nhiều quyền lực. Tuyết Vinh ít nhiều cũng bị những điều này thu hút.

Hàng trăm cô gái ở Trung giới đều mong có thể trở thành vợ anh. Lại thêm là Thần Tuyền chủ động ngỏ lời. Cô chẳng còn lý do gì để từ chối. Mọi việc đang diễn ra một cách êm xuôi tốt đẹp thì đúng một cái, ông trời đem Tuyết Vinh ném vào nơi lạ lẫm này. Mà còn vào đêm tân hôn trọng đại của cô nữa. Có nghĩ thế nào Tuyết Vinh cũng thấy thật ảm ức.

Nhưng cô tuyệt đối không dễ dàng khuất phục. Cứ coi như đây là cơ hội để tìm hiểu về thế giới Tuyết Vinh vẫn thường mang vào truyện nhưng chưa hề đặt chân tới. Coi đây là dịp để tăng cường vốn hiểu biết về nơi mà bốn quyển tiểu thuyết của cô đang được giới trẻ rả rỉ tai nhau đọc.

Tuyết Vinh nhất định sẽ có cách để quay về.

7. Chương 7

Lâm Thừa Giai, cô ra đây cho tôi! – Thần Tuyền lớn tiếng gọi, ngữ điệu mang theo sự tức giận.

- Làm gì mới sáng sớm đã đến nhà người ta la hét om xòm thế, Thập Tam Vương Gia?- Mỹ nhân da trắng, váy đỏ thong thả bước ra, cười don đả.

- Đừng ở đó mà đùa giỡn. Cô mang Tuyết Vinh của tôi đi đâu rồi?

Tối hôm qua anh đến, cô ả này còn dám lấy cớ đang nghỉ ngơi mà không ra tiếp.

- Á à...Không phải tôi làm nha! – Thừa Giai chậm rãi lượn lờ quanh Thần Tuyền – Tại Vòng Xoay bắt trúng anh thôi.

- Tôi không tin.

- Không tin cũng đành chịu. Các người đã định sẵn là mắc nợ với nhau. – Bàn tay thon thả nhẹ vịn vào vai áo của anh – Xung quanh hai cô gái đó là cả một bí mật đang chờ được tiết lộ... Vòng Xoay rất tinh khôn. Trong tương lai, anh nhất định phải cảm ơn nó.

- Bớt nói nhảm đi. – Tuyền lạnh lùng né tránh – Cô chỉ cần nói cho tôi biết, Tuyết Vinh hiện đang ở nơi nào.

- Đi mà hỏi cô gái cạnh anh. – Thừa Giai làm dáng, khẽ xoay người – Lần cuối cùng cô ta ở trong thế giới của mình là nơi nào, Tuyết Vinh đương nhiên sẽ xuất hiện ở nơi đó.

- Nhưng cô ấy hiện đang rất hoảng loạn. – Anh nhanh chóng bắt lấy cổ tay trắng nõn, gầy trơ xương – Làm sao hỏi han gì được?

- Vậy thì an ủi và dỗ dành cô ta đi! – Người con gái lại nở nụ cười mê hoặc – Con gái thích nhất là đối xử dịu dàng.

- Tôi không có nhiều thời gian như vậy.
- Nếu thế, anh mãi mãi đừng mong gặp lại Tuyết Vinh.
- Thừa Gai!

- Sử Thần Tuyên, có lẽ anh đã quên, tôi chỉ là người thực hiện quyết định. – Cô gái dùng tay còn lại để vuốt ve gương mặt đang đánh lại của anh - Vòng Xoay tạo ra hoàn cảnh nhưng người giải quyết và khắc phục nó lại chính là những kẻ trong cuộc. Khôn ngoan lựa chọn cách ứng xử cho phù hợp mới là việc anh nên làm lúc này. – Khóe môi cô nàng bỗng cong lên thành một nụ cười - Đương nhiên, tôi cũng không chối việc mình rất sung sướng khi thấy anh lâm vào hoàn cảnh như bây giờ.

- Hãy cứ chờ đó. – Anh giận dữ quay đi, trên người chợt toát ra luồng khí nóng hừng hực – Tôi nhất định sẽ không dễ dàng bị khuất phục.

Yên Nhi được ở trong phòng một mình, sự hoảng sợ cũng có giảm đi chút ít. Ai đó đã mang vào đây rất nhiều hoa và nước. Những bông hoa đỏ rực, sáng lung linh trên các chiếc đĩa ngọc làm cô thấy tò mò, kinh ngạc. Cái bụng đói qua giờ hình như cũng bắt đầu lên tiếng. Nhi chậm rãi bước xuống giường, bàn tay run run cầm ly nước đưa lên miệng. Đây là nước gì mà có vị ngọt rất thanh nhẹ. Vừa lướt qua đầu lưỡi đã lập tức tan ngay. Cô chỉ uống một hơi đã thấy cạn đến đáy.

Đang chần chừ không biết có nên sờ vào những bông hoa kia không thì cửa phòng bỗng bật mở. Yên Nhi hốt hoảng đến độ đánh rơi chiếc ly bằng thủy tinh xuống đất một tiếng “xoảng”. Sau đó thì cuống quýt chạy về giường tìm chỗ nấp, bàn chân không vô tình giẫm lên rất nhiều mảnh vỡ.

Khoảng chục cô gái ăn mặc đủ loại trên đời đang tiến về phía Yên Nhi và nói cười rất vui vẻ. Cô không biết phải ứng phó thế nào liền kéo mền che đi một nửa thân thể. Lần đầu bước qua cánh cửa đó, Nhi chỉ thấy toàn những hình ảnh thật đáng sợ, không nghĩ rằng nơi đây lại hiện hữu những mỹ nhân xinh đẹp thế

Họ đang trao đổi với nhau bằng một thứ ngôn ngữ gì đó mà cô nghe không hiểu. Một cô gái mặc váy dài, mái tóc ngắn đính hoa như các tiểu thư phim Tàu thông thả đi đến trước mặt Yên Nhi. Sau nhiều phút âm thầm đánh giá gương mặt đầy vẻ...phong thủy của cô, Nguyệt Hoa liền xỏ ra một chuỗi âm thanh rất liên thoảng. Thoạt nghe thì giống tiếng Trung Quốc.

- Ni hao, wo shi yeu hoa. (Chào muội, tỷ tên là Nguyệt Hoa)

Yên Nhi chẳng hiểu gì nên chỉ mím môi ngồi yên. Lòng bàn chân thỉnh thoảng vẫn truyền đến từng cơn đau nhói.

- Hey hey – Cô gái thứ hai từ đầu phóng tới với vẻ hớn hờ - Black hair. Yellow skin. She's a Vietnamese. (Này này... tóc đen, da vàng. Em ấy là người Việt Nam)

Trình độ Anh Văn của Yên Nhi dư sức hiểu được lời nhận định này. Nhưng cô thấy xa lạ nên không muốn trả lời.

- Tui ma? Ta jiu shi yeu nan ren ma? (Thật ư? Muội ấy thật là một cô gái Việt Nam à?)

- We should speak Vietnamese. Otherwise, she can't understand. (Chúng ta nên nói tiếng Việt. Bằng không, em ấy chẳng hiểu được đâu) - Ngữ điệu vang lên cao vút, hình như còn mang theo chút châm chọc.

Những người ở phía sau cũng đang chen vai nhau đứng quanh giường. Họ mặc trên người trang phục của nhiều đất nước khác nhau, miệng nói ra những thứ ngôn ngữ cũng thật riêng biệt.

- Xem tóc em ấy này, đen mà mượt hơn cả tơ.

- Tay nhìn cũng thon nhưng răng hình như hơi vàng.

- Ai quan tâm đến những thứ đó? Da trắng, mắt to là đủ rồi.

Các cô gái đồng loạt chuyển sang dùng tiếng Việt để phân tích cơ thể Yên Nhi. Họ không ngừng nắm tay, sờ mặt cô như những kẻ vừa phát hiện con vật lạ. Nhi cảm thấy khó chịu và muốn đẩy họ ra nhưng tầng tầng lớp lớp cánh tay vẫn hướng về phía cô mà vươn tới.

- Mới sáng ra đã thất thần thế này. Đêm qua hẳn là làm việc hết công suất.

- Còn phải hỏi. Người ta nói đêm xuân đáng giá ngàn vàng mà – Một ả giả vờ liếc mắt về phía người bên cạnh - Thập Tam Độ của chúng ta dồi dào tinh lực như vậy. Cô bé này hẳn bị làm ột muốn chết rồi.

Cả bọn vừa nghe xong đã phá ra cười. Yên Nhi vừa giận lại vừa thẹn. Gương mặt trong phút chốc đã muốn chuyển sang màu tím. Đêm qua cô một mình ngủ trên giường. Thần Tuyên thì ôm mềm ra ghế. Cả hai hoàn toàn không xảy ra điều gì mờ ám như những người này suy đoán.

- Em gái, có muốn các tỷ giúp sửa sang lại diện mạo chút không? – Người tên Nguyệt Hoa lả lơi ngồi xuống cạnh Yên Nhi.

Không biết vì sao trong số những cô gái đang có mặt, cô lại cảm thấy khó chịu với người này nhất. Cách xưng hô Tây-Tàu-Ta lẫn lộn làm Nhi thấy rất chướng tai. Còn thêm gương mặt đánh phấn trắng bệch cùng đôi môi đỏ chót. Trông không khác những cô gái trong kĩ viện là mấy.

- Lại đây, bọn chị sẽ làm em đẹp lên gấp bội. - Cả bọn hứng chí kéo Yên Nhi xuống đất.

- Không đi! – Cô tức giận thu tay, mặt lộ vẻ chống đối - Tôi không cần.

- A, em ấy biết nói chứ không phải câm! – Nguyệt Hoa ngoe nguẩy như đang hờn dỗi – Thì ra này giờ xem thường chúng ta nên mới không chịu mở miệng.

- Đừng chọc ghẹo cô dâu mới của chúng ta nữa. Mau đem em ấy xuống đây. Chúng ta sẽ làm cho Thần Tuyên khi trở về phải hồn xiêu phách lạc.

- Không! Bỏ ra!

Một mình Yên Nhi giằng co với mười mấy cô gái. Hai bên không ai có ý nhường nhịn nên kết quả là người trên giường bị lôi đến ngã nhào xuống đất. Hai lòng bàn chân dính miếng cũng nhanh chóng lộ ra.

- Các chị đang làm gì vậy? - Tuyên vừa mở cửa vào phòng đã ngửi thấy mùi nước hoa cùng son phấn.

Thứ đầu tiên đập vào mắt anh lúc này là hình ảnh cơ thể đang nằm dưới chân giường, mái tóc dài phủ xuống che cả gương mặt.

- A, Thập Tam Độ...Bọn chị tới xem cô dâu mới. – Một trong số những người phụ nữ đang có mặt áp úng giải thích – Đây là thông lệ của các chị em trong nhà...

Không tức giận, cũng không hề tỏ ra cau có. Việc duy nhất Tuyên thực hiện là nhanh nhẹn đem Yên Nhi đặt trở lại giường. Nhìn đến hai bàn chân dính đầy thủy tinh của cô, các cơ trên mặt chỉ thoáng co giật trong vài giây ngắn ngủi..

- Chuyện này bọn chị không biết nha. – Nguyệt Hoa ra vẻ hốt hoảng - Vừa này, em ấy trùm chăn kín mít.

- Đúng vậy, mọi người chỉ muốn giúp thành viên mới trang điểm.

- Em hiểu rồi. - Tuyên bình tĩnh trả lời, sau đó xoay người đi đến chỗ chiếc tủ bằng gỗ - Tuyết Vinh bản tính rụt rè, cũng không thích chưng diện. Các chị không cần phải vì cô ấy mà tốn sức.

8. Chương 8

Ngôi nhà nhỏ sơn xanh chập rây hiện ra trong sự thất vọng. Khoảng sân xi măng có diện tích khoảng ba mươi mét vuông càng nhàm chán vô hạn. Cây cối trong vườn trồng thưa thớt, rõ ràng không có chút kinh nghiệm hay kỹ thuật. Mái ngói đỏ đã ố màu cho thấy căn nhà đã được xây cất từ khá lâu...Tuyết Vinh có nén tiếng thở dài, lặng lẽ theo cặp vợ chồng đứng tuổi bước vào trong.

Cửa lớn mở toang chứng tỏ có người ở nhà.

Yên Nhi còn người thân khác trong gia đình ư? Vì sao qua giờ không thấy vào bệnh viện?

- Vũ, chị con về rồi này - Ông Minh đặt giỏ đồ xuống bàn ăn rồi gọi lớn.

- A chị! - Từ trong phòng ngủ, một cô gái da trắng như trứng luộc hốt hả chạy ra - Chị sao rồi? Có thấy khỏe hơn chút nào không hả?

- À ờ... - Tuyết Vinh hơi bất ngờ về sự tiếp đón dồn dập.

Càng sững sờ hơn khi người con gái này lại có gương mặt giống cô như đúc.

- Con đã phơi đồ ẹ chưa? - Bà Lâm vừa hỏi đã đưa mắt nhìn ra cửa sổ - Sao điện máy giặt vẫn chưa rút ra thể?

- Ấy chết, con quên mất.

- Lại dán mắt vào máy tính cả ngày phải không? Suốt ngày chỉ biết mấy thằng ca sĩ Hàn Quốc.

- Ba..a..a..a.. - Yên Vũ chột nháy dựng lên, giọng nhào nhẹt còn hơn chảy nhớt - Ba đừng gọi thần tượng của lòng con như thế.

Bàn tay cô gái vung vẩy đánh vào người ông Minh, để lộ năm chiếc vòng tay màu trắng. Tuyết Vinh không dám tin vào mắt mình nên cố nhìn kỹ một lần nữa. Kia chẳng phải chính là thứ mà Cửu Vương Gia vẫn hay mang bên mình sao? Cô gái này từ đâu lại có được?

- Suốt ngày hình với bóng. Chỉ tổ tốn tiền điện - Ông Minh lườm mắt nhìn đứa con gái - Mau giúp chị con mang đồ về phòng.

- Dạ. - Yên Vũ vui vẻ cầm lấy giỏ quần áo rồi kéo tay Tuyết Vinh về phía trước.

Thái độ này thật không thích hợp. Nhất là khi chị cô ta vừa từ viện trở về với căn bệnh “chấn động tâm lý”.

Căn phòng nhỏ hiện ra với hai chiếc giường đơn, hai cái bàn, hai cái tủ và...hàng chục tấm poster của Lee Young Min.

- Chị ngồi đi, để em download clip mới một tí - Yên Vũ thấy vội cái giỏ xuống đất, chân lăm lăm đi đến chỗ máy tính - Hôm nay anh ấy đi biểu diễn.

Tuyết Vinh lẳng lặng ngồi xuống mép giường rồi đưa mắt nhìn hết căn phòng một lần nữa. Bên cạnh những tấm poster có nụ cười làm lóa mắt kia là những chú hạc giấy và hoa vải được làm rất tỉ mỉ. Hoa dán trên tường theo từng khóm, điểm xuyết thêm những chiếc lá khô cong dài mềm mại làm nơi này càng đậm vẻ đẹp nữ tính. Những con hạc lớn nhỏ được đính chuông bạc và dây kim tuyến treo lủng lẳng trên trần chứng tỏ chủ nhân là một người khá mơ mộng.

- Những thứ này đều do em làm sao?

- Không, của chị hết đó. - Yên Vũ trả lời, mắt vẫn dán chặt vào máy tính - Chỉ có mấy tấm poster là của em thôi.

Cách nói chuyện này cứ như thể cô ta rất thoải mái trước căn bệnh của chị mình. Việc Yên Nhi không nhớ gì về những việc đã xảy ra hình như cũng không làm lòng Yên Vũ có chút lay động.

- Vậy chị có thích Lee Young Min không?

- Đương nhiên là có. Chúng ta còn chép hình đến nỗi sắp đứng máy - Người con gái liên tục cuộn trang và nhấp chuột - Á à, tìm được rồi.

Tuyết Vinh không buồn để ý mà bắt đầu quan sát tủ sách bên cạnh. Cô có chút nôn nao khi bước đến gần, sau đó tùy tiện rút ra một cuốn.

- Đại Cương Ngôn Ngữ Học - Vinh lẩm nhẩm đọc.

Bìa sách được bao bọc kỹ lưỡng. Mép thẳng, trang trắng tinh. Người sử dụng ít nhất cũng rất biết trân trọng.

- Đây cũng là của chị? - Cô thần nhiên hỏi, trong lòng bắt đầu có thiện cảm với cô gái Yên Nhi này.

- Không của chị thì ai vào đây... Trời ạ, em đến mất máu mà chết vì anh này mất thôi....

Gương mặt Cửu Vương Gia cùng nụ cười chết người kia đang được khuếch đại trên màn hình làm Tuyết Vinh thấy nực cười. Anh ta với cô giống nhau ở chỗ đều muốn tìm hiểu và xâm nhập vào thế giới con người.

Có điều trong khi Tuyết Vinh luôn tìm cách che giấu diện mạo của mình thì Young Min lại sử dụng vẻ ngoài như một thứ vũ khí tối hiệu quả. Nếu có ai tình cờ biết được thân phận thật của anh ta, người ta còn không sợ vỡ mặt ư.

Quay lại giường với cuốn Ngôn Ngữ Học Đại Cương vừa tìm được, Tuyết Vinh thông thả lật từng trang một. Phong thái ung dung, thư thái như một tiểu thư quý phái. Công việc viết lách của cô cũng liên quan nhiều đến mấy thứ này. Tình cờ được ông trời cho cơ hội đóng giả một cô gái có rất nhiều điều kiện để nghiên cứu về ngôn ngữ, Tuyết Vinh chẳng ngại gì không tận dụng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cô như bị trang sách hút chặt. Mỗi từ mỗi chữ đều rõ ràng dễ hiểu. Những điều Vinh luôn phải tự mày mò trước đây đang được hệ thống lại. Cô thật sự cảm thấy rất hứng thú.

- Vũ, mẹ bảo con giúp chị sắp xếp quần áo mà! - Bà Lâm từ ngoài bước vào liền nhăn nhó.

Cái giỏ quần áo hình như vẫn nằm nguyên si dưới đất.

- Mẹ chờ con tí! - Yên Vũ hấp tấp chìa một ngón tay ra hiệu - Chút xíu xiu nữa thôi.

- Tắt cái đó đi. Con chỉ giỏi hện.

- Mẹ - Tuyết Vinh nhẹ nhàng đi đến bên bà - Mai mẹ cho con đi học, nhé.

- Đi học? - Mẹ Yên Nhi sững sờ hỏi lại.

Con gái bà quên đi đủ thứ chuyện mà vẫn nhớ đi học sao? Nó tuy không phải là đứa lười biếng nhưng hình như cũng không có ý thức cao như thế.

- Nhưng con vừa mới khỏe lại.

Bàn tay hơi thô khê chạm vào má Tuyết Vinh khiến cô giật mình đến run rẩy. Ánh mắt hiền từ của người phụ nữ trước mặt mang theo cảm giác ấm áp thật khó tả làm Tuyết Vinh trong nhất thời không biết phải nói gì.

- Ở nhà nghỉ ngơi ít bữa, không ai bảo con lười đâu.

- Nhưng biết đâu khi đến trường, con sẽ nhớ thêm việc điều gì đó.

- Đến bây giờ con vẫn chưa nhớ ra trường của mình tên gì. Đường về nhà cũng không thông thuộc...

Mẹ Yên Nhi cố tình gọi mở. Bà đang hy vọng con gái sẽ nhớ nó còn có một đứa em song sinh, một đứa em vẫn hằng ngày cùng nhau đón xe đến giảng đường đại học.

- Thầy Huy sẽ giúp con.

- Thầy Huy? - Câu trả lời bay ra từ miệng Tuyết Vinh thật khiến bà ngỡ ngàng - Từ lúc nào con đã trở nên thân thiết với anh chàng đó như vậy?

- Anh ấy...thầy là người đã cứu con mà mẹ - Tuyết Vinh hạ giọng nài nỉ - Nếu có gì không biết, con sẽ hỏi thầy. Buổi sáng, ba mẹ đưa con đến trường. Con hứa một bước cũng không rời khỏi. Qua vài ngày là quen đường thôi.

- Chuyện này...mẹ phải bàn lại với ba đã.

- Lần đầu thấy chị nài nỉ đi học, em rất kinh ngạc á! - Yên Vũ ngồi trên ghế bồng ngoái đầu nhìn qua - Không thích ở nhà đọc tiểu thuyết của Trần Tuyết Vinh nữa sao?

- Yên Vũ - Mẹ Yên Nhi khê trách - Không được nói với chị con như thế.

Không hiểu sao kể từ lúc ở bệnh viện trở về, bà rất sợ phải nhắc hai chữ Tuyết Vinh trước mặt Yên Nhi. Con gái bà khó khăn lắm mới thôi tự xưng mình là cô gái này. Bà Lâm chỉ lo cái tên ấy vừa được xướng lên, Yên Nhi lại trở thành kẻ điên loạn.

Nhưng bà hoàn toàn không biết rằng, sự yêu thích đối với môn học chỉ có chín. Việc được gặp Cảnh Huy mới là mười. Tuyết Vinh nôn nóng được quay lại nơi người đàn ông xấu xa ấy định giở trò với mình. Cô hy vọng Thần Tuyền sẽ đến đó tìm, hy vọng biết được lý do mình bị đem đến hạ giới này.

Nếu không phải Cảnh Huy là người duy nhất biết được nơi diễn ra sự việc, Tuyết Vinh cũng không cần gấp tìm anh như vậy.

9. Chương 9

Quay lại bên giường với một chiếc đĩa ngọc và cây nhíp nhỏ, Tuyên lặng lẽ xắn tay áo. Yên Nhi thì duy trì tư thế ngồi im, mắt hình như róm lệ. Không biết vì cô đau hay bị những người chị dâu của anh làm cho khiếp sợ.

- Ráng chịu một chút – Tuyên vừa nói vừa nắm lấy một trong hai cổ chân Yên Nhi – Nếu ngồi im thì nhanh thôi.

- Đúng đó em à! – Người con gái đứng bên liền thêm vào - Nếu không lấy chúng ra, em cả đời có khi cũng không đi được.

- Đừng hù dọa cô ấy! – Anh nhẹ nhàng mà cương quyết bác bỏ – Đây chỉ là vết thương nhỏ.

Từng miếng thủy tinh trong suốt dính máu cứ thế lần lượt được lấy ra, bỏ trên đĩa. Mỗi một miếng là mỗi một lần Yên Nhi cắn răng để không bật ra tiếng khóc. Xung quanh có nhiều người lạ như vậy, cô thật không muốn để họ trông thấy được giây phút yếu đuối của mình.

- Lại đây với anh. – Thần Tuyên đột nhiên không muốn xưng “tôi” trước mặt Yên Nhi nữa.

Anh cẩn thận đặt cây nhíp và chiếc đĩa đầy thủy tinh qua một bên rồi chìa tay về phía cô như chờ đợi. Yên Nhi không trả lời mà cứ ngồi im như tượng. Thái độ cực kỳ xa cách.

Điều này ngay lập tức liền bị các cô gái xung quanh phát hiện.

Không muốn để họ có cơ hội bàn tán, Tuyên đành thở mạnh một hơi rồi nhanh nhẹn đem Yên Nhi ôm vào lòng. Cô hình như chẳng bao giờ biết phân nặng nhẹ, cứ tìm cách làm mất mặt anh trước đông người như vậy. Thương tình Nhi trên người có nhiều vết thương, Tuyên sẽ cố làm tròn bổn phận của một người chồng bao dung, độ lượng.

- Đi đâu?

- Đến chỗ có nước – Anh ngắn gọn trả lời, trong lòng vẫn còn đang...hờn dỗi.

Chỗ có nước vì sao cũng nằm sau cánh cửa đáng sợ ấy? Nhi thật sự không hiểu nổi. Cô không muốn lại nhìn thấy cảnh tượng hôm qua một chút nào. Chúng thật sự rất đáng sợ.

Ý nghĩ đó liên tục thúc giục Yên Nhi tìm cách giẫy giụa.

- Mau bỏ tôi xuống!

- Nếu em còn ngoan cố ...Tôi sẽ không ngần ngại đem vợ mình giam vào ngục.

- Giam vào ngục?

Tại sao cô cứ không thích anh dùng lời lẽ dịu dàng mà luôn là thô lỗ đe dọa? Chỉ cần tưởng tượng đến việc cô gái này bất ngờ khóc thét lên trước mặt các chị đã đủ khiến Thần Tuyên thấy ngượng lấm rồi. Anh thà trở nên độc ác trong mắt cô còn hơn phải gánh lấy sự xấu hổ không đáng có đó.

...

Cánh cửa lớn mở ra, không có chút mùi hôi hay tiếng la hét. Tất cả chỉ là một khu vườn nhỏ với rất nhiều cây cỏ lạ. Trong vườn có một ngôi đình ở giữa hồ. Xung quanh hồ lại mọc vô số những bụi cây lớn nhỏ. Từng đàn bướm trắng đang lượn lờ quanh những khóm hoa. Bên trên là cả bầu trời xanh trong vời vời.

Yên Nhi hoàn toàn không dám tin vào mắt mình. Từ lúc đặt chân đến nơi này, đây là chỗ đẹp nhất mà cô được thấy.

Căn phòng ngủ có trần nhà bằng cửa kính kia rất vô vị. Lúc nào nhìn lên cũng chỉ thấy một màu trời tối tối. Thỉnh thoảng xuất hiện vài ngôi sao nhỏ. Nhấp nháy mấy cái rồi thôi. Cái hành lang tối thui vừa hôi lại vừa đầy rẫy quái vật. Yên Nhi suýt chút nữa là bị cào rách cả chân.

Vậy mà bây giờ, bày ra trước mắt cô lại là khung cảnh thiên nhiên vô cùng tươi đẹp.

- Ngồi yên ở đây - Tuyên lại lạnh lùng lên tiếng.

Thái độ của anh cứ như những kẻ có quyền, chuyên ức hiếp người khác. Yên Nhi thật sự không thích như vậy.

Nhưng Thần Tuyên tốt xấu thế nào cũng chẳng liên quan gì đến cô. Yên Nhi nhất định tìm ra cách để chạy thoát. Cô không tin nơi này có thể giam lỏng mình mãi mãi.

- Có đỡ đau tí nào không? - Người đàn ông nhẹ nhàng nhún hai chân của Yên Nhi xuống hồ - Nước ở đây có khả năng làm lành vết thương rất nhanh.

Biết cô vẫn còn nhiều điều bỡ ngỡ, Tuyên mới tìm cách thuyết minh từ những việc đơn giản nhất.

- Nơi này gọi là hồ Long Tĩnh. Ở dưới đáy vẫn luôn có một con rồng hay ngủ.

Hai chữ “con rồng” vừa vang lên đã khiến Yên Nhi lập tức co chân lại. Dáng vẻ đầy lo ngại.

Dù cảm thấy hành động của cô vừa rồi rất buồn cười nhưng anh vẫn cố nhịn.

- Nó rất hiền và chỉ ăn tôm cá. Nếu chúng ta nhỏ tiếng một chút sẽ không làm rồng thức dậy, em hiểu chưa?

Yên Nhi lấm lét đưa mắt nhìn Tuyên rồi khe khẽ gật đầu. Hai bàn chân bị thương tự giác thả lại xuống hồ trong miễn cưỡng. Cô muốn chúng chóng lành vì nếu chân đau thì chẳng đi đâu được.

Cánh cửa gỗ trong phòng dường như chứa đựng rất nhiều bí mật. Hành lang tối không phải là nơi duy nhất có thể đi tới. Yên Nhi hoàn toàn có thể dựa vào đó để trốn thoát. Chỉ cần cô cẩn thận. Chỉ cần cô tìm ra nguyên tắc hoạt động của nó.

- Em đang nghĩ gì mà suy tư vậy? - Người đàn ông ngồi bên cạnh bỗng chống cằm nhìn Yên Nhi, hỏi.

Gương mặt suy tư khẽ quay qua nhìn anh rồi tiếp tục lặng im không nói. Mái tóc dài xoa xuống bờ vai liên tục thu hút khiến Tuyên chỉ muốn đưa tay chạm lấy. Nhưng nhớ lại tiếng thét thất thanh tối qua, anh lại chần chừ đổi ý.

Tuyên rất muốn biết điều gì đã khiến cô gái này sợ hãi sự đụng chạm của đàn ông như vậy. Lúc đến đây, Yên Nhi cứ điên cuồng vùng vẫy, miệng hét tay vung loạn xạ về phía trước. Chẳng lẽ là bị người ta cưỡng hiếp?

Nghĩ đến đây, ánh mắt hiếu kỳ trong nhất thời bỗng trở nên chua xót.

Một cô gái như hoa như ngọc thế này, sao có thể bị kẻ khác chà đạp? Anh nhất định phải bóp chết tên giở trò tồi bại ấy.

- Thật ra tên của em là gì? - Thần Tuyên khẽ thì thầm bên tai Yên Nhi những lời lẽ ảm áp - Hay em chỉ thích tôi gọi là “bà xã”?

Thật khiếm nhã.

Cô chịu không nổi liền quát mắt nhìn anh. Lần đầu tiên có chút phản ứng.

- Nếu không thích thì mau nói cho tôi biết tên của em đi - Tuyên tiếp tục làm tới. Anh đương nhiên nhận ra đây chính là cơ hội của mình - Chúng ta dùng tên để trò chuyện. Như thế không phải rất lịch sự sao?

Không biết điều gì đã khiến Tuyên đình ninh rằng, Yên Nhi hẳn có một cái tên rất đẹp, rất hợp với sự nhút nhát và ánh mắt trong sáng của cô.

- Tiểu Vương Gia - Mặt nước bỗng hiện ra gương mặt của một người đàn ông khiến Yên Nhi suýt té ngã. Vội vàng rút chân mình lên khỏi hồ, cô chỉ có thể trân trân nhìn vào chỗ vừa phát ra giọng nói.

- Đừng sợ - Tuyên ôn hòa dỗ dành - Anh ta là thuộc hạ của tôi.

Cô hình như vẫn còn dễ kích động như lúc đầu. Có lẽ anh nên tìm cách chữa căn bệnh tâm lý này cho Yên Nhi trước khi tính việc gì khác.

- Tam Công có việc gì sao?

- Thưa, là Phòng Chờ - Người đàn ông hấp tấp trả lời - Ngài mau quay về sẽ rõ.

- Biết rồi - Vừa dứt lời thì gương mặt kia cũng biến mất.

Tuyên nên để Yên Nhi ở đâu đây? Về phòng thì sợ các bà chị dâu của anh vẫn chưa rời khỏi. Mà ở lại chỗ này cũng không được an toàn. Cô ngu ngơ, ngốc nghếch như vậy, một mình ở đâu cũng không tiện.

Chỉ có một cách là khư khư mang bên mình, Thần Tuyên đi đến đâu sẽ “xách” theo Yên Nhi đến đó thì mới an tâm được. Chưa biết chừng sau thời gian dài gần gũi, tính tình cô gái này sẽ cởi mở hơn.

Nghĩ đến đây, anh bất giác không thể xác định mình làm điều đó là vì Tuyết Vinh, Yên Nhi hay vì bản thân anh nữa...

CÒN TIẾP...

10. Chương 10

Chỉ trong một buổi chiều, Tuyết Vinh đã nhanh chóng “tiêu thụ” hết năm cuốn sách dày cộp của Yên Nhi. Chúng đối với cô vừa hấp dẫn lại vô cùng hữu dụng. Chuyên ngành Ngôn Ngữ Yên Nhi đang theo học cứ như được lập nên là để dành cho Tuyết Vinh vậy. Đối với dạng thông tin nằm trong lĩnh vực này, cô chỉ cần đọc qua một lần là nhớ. Nhớ rồi lại hiểu đến tường tận. Trí não đối với những thứ đặc biệt yêu thích luôn hoạt động tốt hơn.

Sau khi đọc sách chán chê, Tuyết Vinh mới lần la đi đến mở tủ quần áo. Cô muốn tìm một bộ đồ để mặc cho ngày mai. Nhưng nhìn từ trên xuống dưới, Vinh chỉ thấy toàn quần tây cùng áo kiểu. Cô thật khó tin đây lại chính là tất cả “đồ nghề” của một cô gái tuổi đôi mươi. Quay qua cô em gái đang vừa học bài, vừa nghe nhạc do Lee Young Min hát, Tuyết Vinh khẽ hỏi bằng một giọng không tin được:

- Chị không có cái váy nào sao?

- Không có – Yên Vũ bình thản trả lời – Chị vốn không muốn để lộ hai “cẳng chân” của mình cho người khác thấy.

Nghe cách nói chuyện cứ như đang mỉa mai cô vậy.

- Tại sao lại như thế? - Tuyết Vinh không ý thức tự nhìn xuống chân mình.

Dù không có gì đặc sắc nhưng cũng khá trắng trẻo và thon thả.

- Vì chị hay xấu hổ - Cô em bấy giờ mới ngược mắt khỏi cuốn vở - Nhưng nếu chị đổi ý, em rất sẵn sàng chia sẻ.

- Em có sao?

- đương nhiên. - Yên Vũ vừa dứt lời đã chạy đến mở tủ, để lộ bên trong bao nhiêu là váy áo đẹp mắt -Chị chọn một bộ đi.

- Cảm ơn em. - Khóe môi Tuyết Vinh bất giác nhếch lên thành một nụ cười – Em rất phóng khoáng.

- Trong này có rất nhiều đồ là ba mẹ mua cho chị. Nhưng hồi trước chị cứ ngại hử chỗ này chỗ kia nên chuyển hết cho em. Bây giờ vật hoàn chủ cũ, hi hi.

Nụ cười tinh nghịch của Yên Vũ không biết vì sao rất dễ thương, làm Tuyết Vinh thoáng nghĩ cô gái này cũng không đến mức quá hời hợt.

Sau một đêm an lành trên chiếc giường nệm, Tuyết Vinh cảm thấy sức khỏe và tinh thần đã thật sự hồi phục. Cô bây giờ đã rõ bồn rửa mặt ở đâu, biết cái nào là khăn mặt và bàn chải đánh răng của mình.

Bản thân Tuyết Vinh cũng không nhận ra vì sao mình lại thích nghi với gia đình này nhanh như vậy. Chỉ cần mẹ Yên Nhi nói một lần, cô nghe xong liền thấy quen thuộc như đã từng thực hiện. Mọi cử chỉ cứ theo bản năng mà làm, không sai đi đâu được.

Chọn in hình một cái áo cổ thuyền có bèo mềm mại và bộ váy hình chữ A đơn giản, Tuyết Vinh vui vẻ đứng trước gương chải tóc. Một mảng đen huyền phủ xuống bờ vai nhanh chóng được cô thắt thành hai bím xinh xắn.

- Á, chị hôm nay không cột đuôi ngựa à? – Yên Vũ vừa từ nhà tắm bước ra, tròn mắt hỏi.

- Không, chị thích thế này.

- Yên Vũ, Yên Nhi, sắp sáu giờ rồi đó! – Bà Lâm ngồi trong phòng bếp nhắc lớn.

Họ cần phải ra bến xe, nếu không sẽ bỏ lỡ mất chuyến xe buýt. Tuyết Vinh đối với chuyện này cũng vô cùng phấn khởi. Đơn giản vì trước nay cô chưa từng được đi xe buýt.

Sau năm phút đứng đợi bên cái cột điện, chiếc xe lớn màu xanh đã từ từ tiến lại. Yên Vũ không chần chừ vội đưa tay ra vẫy. Người đàn ông đứng ở cửa xe không ngừng la hét và vung tay lia lịa. Xe còn chưa kịp dừng bánh thì cô em gái đã nhanh chóng nhảy lên, để lại Tuyết Vinh trở mắt như...con ngáo.

- Đi không? – Anh tiếp viên da đen chìa tay về phía cô hỏi.

- Đi. – Vinh lập tức hiểu ra nên liền nắm lấy bàn tay đó.

Chiếc xe đột ngột tăng tốc trở lại khiến người cô suýt bay ngược về sau.

- Cảm ơn...anh Toàn – Cô bối rối dùng tay nắm chặt lấy thanh sắt, mắt quét nhanh qua dòng chữ nhỏ trên bảng tên người thanh niên trước mặt.

- Đi bao lâu rồi mà vẫn không quen à? – Chàng trai nháy mắt cười châm chọc, lòng có chút luyến tiếc khi phải buông bàn tay mềm mại.

- Chị, em ở đây! – Yên Vũ từ hàng ghế trên khẽ gọi.

Cô gật đầu rồi nhanh chóng đi lại gần. Đoạn đường ngắn từ cửa đến băng ghế chưa tới ba mét đã có nhiều ánh mắt dừng lại khá lâu lên người Vinh. Mọi người ở Trung giới cũng thường nhìn cô như thế mỗi khi ra đường. Nhưng Tuyết Vinh chẳng bao giờ thấy ngại. Từ lâu, cô đã biết sức hấp dẫn của mình không nằm ở ngoại hình mà là vẻ tự tin cùng dáng đi ung dung, tự tại. Chính Thần Tuyền cũng thừa nhận, đặc điểm này chính là sức hút lớn nhất.

Kết thúc lộ trình ngoạn ngoạn trong thành phố, chiếc xe bắt đầu rẽ nhanh vào đường cao tốc. Số người có mặt cũng đông lên đáng kể. Mỗi lần xe thắng gấp là những ai đứng giữa lối đi lại ngã nhào về một phía. Tuyết Vinh chăm chú quan sát nét mặt của vài người trong số họ thì nhận ra hầu hết đều tỏ ra bình thản. Dường như đã rất quen với những việc thế này.

Yên Vũ thấy nóng nên dùng tay kéo cửa sổ, tạo điều kiện cho gió ở ngoài lùa vào xe ào ạt. Vì đang chạy trên xa lộ nên tốc độ xe khá nhanh, cảnh vật lướt qua khung cửa cũng vùn vụt. Từng trận gió lạnh tấp vào mặt khiến Tuyết Vinh nhớ đến lúc ngồi phía sau Cảnh Huy.

Anh chàng đó...

Ôi cái anh chàng đó...

Nếu xét về ngoại hình thì chẳng có gì xuất sắc. Cặp mắt không hề lộ vẻ tinh anh giống Thần Tuyền mà phẳng phất một nỗi buồn sâu lắng. Mỗi lần Huy nhìn cô, Tuyết Vinh lại có cảm giác chúng đang long lanh như chứa nước. Hàng lông mày dài như cang tằm thêm vẻ hòa nhã trên gương mặt. Nhìn vào anh, người tachỉ có thể dùng hai chữ “bình dị” để miêu tả.

Đến Ngã Ba Vũng Tàu thì xe dừng lại khoảng năm phút. Các chị bán hàng rong lũ lượt kéo lên xe mời gọi. Giọng người nào cũng lạnh lạnh. Chốc sau lại có thêm một người đàn ông bán báo. Tuyết Vinh thích quá liền lấy tiền mẹ Yên Nhi cho ăn sáng để mua.

- Chị bắt đầu có sở thích này từ khi nào? – Yên Vũ nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ - Đọc báo cũng có thể no sao?

- đương nhiên.

- Ôi. – Người con gái khẽ rung mình như ớn lạnh. Sau đó, gài lại chiếc tai nghe và tiếp tục lắc lư cùng điệu nhạc.

Vào đến trường, Tuyết Vinh bắt đầu thấy có chút lo ngại. Cô không biết hôm nay học lớp nào, ở đâu. Những tưởng sẽ học cùng phòng với Yên Vũ, thật không ngờ cô ta lại theo chuyên ngành khác.

- Chị gọi điện về ẹ, nhờ mẹ xem thời khóa biểu trên bàn. Chuyện gì cũng không nhớ mà sao chị lại khao khát được đi học như thế?

Số của mẹ là bao nhiêu? Tuyết Vinh hình như chưa nghe ai dặn. Nhưng điện thoại thì sáng nay cô có thấy một cái nằm trong giỏ. Bật nắp lên, thấy trong đó có mười hai cuộc gọi nhỡ từ một người tên là Thanh Thiện, Tuyết Vinh không để ý liền tắt đi. Đang loay hoay tìm cách mở danh sách, cô bỗng nghe có tiếng gọi:

- Yên Nhi - Từ phía xa, một cô gái tóc tím, mặc áo thun đang vội vã chạy đến. - Sao qua giờ mình gọi, bạn không bắt máy?

Nhớ đến mười hai cuộc gọi nhỡ kia, cái tên Thanh Thiện lập tức được Vinh gán cho cô gái này.

- Mình...bị bệnh.

- Bệnh à? Bây giờ đã khá hơn tí nào chưa?

- Khá hơn nhiều rồi – Tuyết Vinh đáp qua loa cho có lệ.

Cô còn đang bận tìm tên của bà Lâm trong điện thoại. Yên Vũ đi trước cũng được một lúc rồi. Nếu không nhanh chóng hỏi mẹ thời khóa biểu, Tuyết Vinh sẽ bị muộn.

Đã từng thấy qua nhiều thanh niên bấm bấm thứ này mà bây giờ vẫn vô cùng luống cuống. Nếu biết trước, cô đã dành thời gian để nghiên cứu từ tối qua.

- Mình lên lớp thôi. – Thanh Thiện bắt ngờ kéo tay Tuyết Vinh - Tiết cô Lài mà vào trễ thì khổ.

A, sao nãy giờ cô cứ như một con ngốc? Cứu tinh đã đến ngay bên cạnh còn không kịp phát hiện. Nhưng cũng thật lạ, vì cô ấy nói khổ mà vẻ mặt lại hào hứng và nôn nao thế này. Trông chẳng giống một sinh viên gặp phải tiết học kinh khủng chút nào cả.

- Đợi mãi mới đến hôm nay. Đừng phí thêm của mình chút thời gian nào nữa.

Tuyết Vinh nhanh chóng cùng Thanh Thiện chạy qua hành lang, lòng tràn ngập hy vọng thầy Huy bữa nay sẽ có tiết...

11. Chương 11

Thần Tuyền thoải mái đi phía trước, thỉnh thoảng lại ngoái nhìn xem Yên Nhi có còn theo sau hay không. Cô chân căng vừa lảnh lặt đã muốn tự mình đi lại. Dù không để anh đụng vào nhưng biết nghe lời, bám sát như thế là...tốt.

Từ hồ Long Tỉnh bước qua cánh cửa không phải về phòng mà lại là một nơi rất xa lạ. Thứ đầu tiên Yên Nhi nghe được là tiếng trẻ con khóc. Không phải một mà rất nhiều đứa trẻ. Căn phòng lớn rộng hàng trăm mét vuông sáng trưng. Người ngồi dưới đất lúc nhúc. Một số có vẻ mỗi một, một số khác thì đang khóc than, vài kẻ thậm chí còn bị xích vào tường...

Cô cảnh giác nhìn về phía những “anh lính” cầm giáo nhọn. Trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh hành lang tối om. Đối với Nhi, đó quả là ký ức không dễ gì quên được.

- Làm ơn thả tôi đi! – Người phụ nữ gần đó bất ngờ túm lấy ống quần Yên Nhi mà cầu khẩn - Tôi còn hai đứa con nhỏ, không ai chăm sóc....Xin cô rủ lòng thương...Xin cô mà...

Đầu của bà ta dính đầy máu. Bộ quần áo công nhân quét rác cũng loang lổ những chỗ màu nâu đỏ. Yên Nhi cứng người trước vẻ thống khổ của người phụ nữ, lòng hoang mang không biết đây thật ra là nơi nào.

- Lôi bà ta xuống! – Thần Tuyên lạnh giọng phân phó, tay không quên kéo mạnh Yên Nhi về phía mình.

Cô ngơ ngác ngã vào lòng anh trong mấy giây, sau đó lập tức hồi tỉnh. Đẩy mạnh Tuyên khỏi người mình, trong mắt Nhi đâu đâu cũng là vẻ xa cách. Nhưng vì đã quá quen thuộc nên Tuyên cũng chẳng buồn để ý, chỉ chậm rãi quay qua chất vấn “viên quan” đang đứng cạnh.

- Vì sao chỉ trong mấy ngày đã có nhiều trẻ con như vậy?

- Bẩm, Việt Nam đang có dịch Tay Chân Miệng. Trẻ con chết rất đông.

Nhìn thái độ kính cẩn của người đàn ông đội mũ quan này, Yên Nhi có cảm giác Thần Tuyên là một nhân vật có địa vị khá quan trọng. Nhưng vì sao chỉ mình anh là ăn mặc ra chút hiện đại, còn lũ lính tráng thì cứ như thời phong kiến cổ lỗ sĩ?

- Không tìm ra ai để đổ chúng nín sao?

- Bẩm, mọi người còn lu bu nhiều việc. Những người ở đây, ai cũng chỉ lo than khóc cho chính mình.

- Vậy thì xúc nhanh tiến độ đầu thai đi. Bọn trẻ khóc mãi làm tôi không tập trung được.

Những tâm linh bé nhỏ và đáng yêu ấy cứ không ngớt kêu gào như muốn giày vò tâm can người khác. Chúng phần lớn đều còn rất nhỏ. Lần đầu không có ba mẹ ở bên nên đương nhiên rất hoảng sợ. Nhưng Thần Tuyên mới đến đây được mấy ngày. Việc phải giải quyết đối với anh nhiều hơn cả núi. Cơ sở vật chất lại thiếu trước thiếu sau. Anh rảnh đâu đi dỗ dành từng đứa?

- Bẩm, chúng tôi đang cố gắng hết sức – Lão Hùng phân trần - Mấy chiếc xe hình như cũng quá cũ kỹ. Hôm qua đột nhiên lại ngừng giữa đường. Vài vong hồn không biết chạy đi đâu mất.

- Sớm không hư, muộn không hư lại cứ phải chọn ngay lúc này. – Thần Tuyên hậm hực lẩm bẩm, bên tai vẫn tiếp tục bị tiếng trẻ con khóc tra tấn – Phải thêm người bắt hết những vong hồn lang thang đó lại.

- Thừa vâng – Người đàn ông lập tức cúi đầu – À Tiểu vương gia, vừa rồi trên xe số năm còn xảy ra xô xát.

- Sao lại thế?

- Họ tranh giành chỗ ngồi. Người tốt kẻ xấu đánh nhau loạn cả lên.

Vấn đề liên tục nảy sinh khiến mặt Tuyên càng lúc càng đen lại. Vì sao không ai nói trước với anh là cái đất nước nhỏ bé này sẽ lạc hậu và nhiều rắc rối như vậy? Điều kiện đã thiếu thốn mà ý thức cũng chẳng dư tẹo nào. Đã vậy, Tuyên còn nhận chức đúng lúc trong nước xảy ra dịch. Tra tấn anh cả ngày bằng những âm thanh rất thương tâm này.

- Ai đó bảo chúng im... - Tuyên vừa khoát tay, định ra hiệu ấy tên lính lại đỡ những đứa trẻ thì nhận ra âm thanh ồn ào đó đã không còn nữa.

Yên Nhi vẫn đứng cạnh anh thì biến mất tự lúc nào.

- Tiểu vương gia, cô gái kia...- Lão Hùng vừa nói vừa chỉ tay về phía nhân vật đang được vây quanh bởi một đám trẻ nhỏ.

- Suyt! – Tuyên không hề có ý định che giấu sự hứng thú – Ông làm việc của mình đi.

- Dạ. – Viên quan già nghe xong liền cúi đầu quay bước.

Thì ra cô vợ khó tính của anh vì không cầm lòng nổi nên đã tự đi đến dỗ dành những đứa trẻ bất hạnh. Một bé gái được Yên Nhi ôm trong tay đang lim dim sắp ngủ. Những đứa khác nếu không nằm trên đùi cũng tìm cách tựa vào thân thể thơm tho, mềm mại của cô.

Gương mặt mệt mỏi và đỏ gay vì khóc nhiều của chúng dường như được xoa dịu. Từng bàn tay bé xíu khẽ vịn về quần áo trên người Yên Nhi. Ánh mắt mơ màng như sắp đi vào mộng đẹp.

Tuyên chẳng nói chẳng rằng, chỉ âm thầm đi đến bên cạnh. Giữa một nơi đầy những tiếng khóc than ai oán, hình ảnh dịu dàng kia mới thật ấm áp, ngọt ngào. Những lời ru dù rất đổi bình dị nhưng vẫn đủ làm lay động lòng người.

Ai làm con cuộc kêu hè

Kêu đêm nghe chán lại nghe kêu ngày

Chim hồng chấp cánh cao bay

Nắng mưa thui thui thương mảy cuộc ời.

Thần Tuyên mất bao nhiêu ngày khổ sở mà Yên Nhi chỉ vài phút đã khiến đám “quỷ nhỏ” im lặng và ngoan ngoãn nằm quanh thế này. Cảnh tượng khiến anh bất giác nhớ đến mẹ, nhớ đến việc bản thân mình cũng chưa từng được bà hát ru hoặc dỗ dành.

Điều này vô tình đã chạm vào góc khuất trong tâm hồn Tuyên, khơi dậy một phần ký ức mà anh luôn tìm cách chôn sâu mãi mãi. Hành động của Yên Nhi cũng giống như vừa xoa dịu vừa tìm cách xé bỏ lớp màng nhậy của vết thương đã đóng máu.

Chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cô, chăm chú quan sát gương mặt u uất nhưng hiền dịu, Tuyên chợt mơ màng tưởng tượng cảnh con cái mình sau này cũng được mẹ nó yêu thương, vỗ về như bọn nhóc này. Tâm hồn Yên Nhi không chỉ nhạy cảm mà còn rất lương thiện. Dù bản thân cũng đang cô đơn, sợ hãi nhưng vẫn có thể quan tâm và động lòng trước nỗi đau của người khác. Đây là điều khiến anh đặc biệt chú ý.

Còn cô vì mãi lo dỗ dành mấy đứa bé mà chẳng hề nhận ra bên cạnh đã xuất hiện một người đàn ông đang chăm chú nhìn mình đến ngơ ngẩn. Dẫu biết rằng giọng hát của mình chẳng có gì đặc biệt, nhưng Nhi vẫn cho rằng, điều lũ trẻ này cần không phải thứ giai điệu tuyệt vời mà là một ai đó quan tâm chúng. Một ai đó có thể cho chúng dựa vào.

Thân hình nhỏ nhắn khẽ lắc lư và tiếp tục ngân nga. Bài hát mà Yên Nhi từng nghe mẹ à ơi lúc nhỏ...

Đưa nhau một quãng đường trường

Cát bay dậm trắng, tơ vương liễu vàng

Ai đi đường ấy cùng chàng

Chàng đi, đi một bước đường một xa

Đưa nhau một quãng đồng xa

Gió mai quên giục, giăng tà nhận kinh

Ai đi đường ấy cùng mình

Mình đi, để lại gánh tình ngổn ngang

- Càng lúc ... Tôi càng không nỡ để em đi...- Tuyên bản thân thở dài.

Giọng anh lúc này thật nhỏ, nhỏ đến nỗi chỉ như tiếng bay của một con muỗi.

Lũ trẻ thì từng đứa, từng đứa nhắm mắt ngủ say. Bên tai vẫn còn vang vọng tiếng ru từ cô gái mà chúng cho là xinh đẹp như một nàng tiên nữ:

Ai làm cho khói lên trời?

Cho mưa xuống đất? Cho người biệt ly?

Ai làm Nam Bắc phân kỳ?

Cho hai hàng lệ đầm đìa nhớ thương?

12. Chương 12

Tuyết Vinh cùng Thanh Thiện hồi hải chạy vào lớp mới nhận ra là giảng viên vẫn chưa đến.

- Bộ cánh mới đẹp nhỉ? – Một chàng trai đang ngồi gần cửa chợt huýt sáo.

Những ánh mắt khác cũng lập tức đổ dồn về phía người bạn nửa quen nửa lạ đang ung dung tìm chỗ ngồi. Cách ăn mặc mới làm cô như lột xác.

- Yên Nhi, ai tết tóc cho bạn đấy?

- Yên Nhi, mua cái áo đó ở đâu thế?

- Ngồi đây đi Yên Nhi.

Tuyết Vinh tuy ngạc nhiên nhưng không hề cảm thấy ngỡ ngàng hay đổ mắt. Trước giờ, ai gặp cô cũng đều khen ngợi như thế. Phong cách ăn mặc của Tuyết Vinh hoàn toàn do cô tự quyết định. Chỉ cần mình thấy đẹp, dù có đi đến đâu cũng thấy tự tin, thoải mái. Có lẽ vì Yên Nhi trước đây cứ hay e ngại nên vô tình khiến cho vẻ đẹp của bản thân bị che khuất.

- Xuống bàn chót đi – Thanh Thiện nhanh nhẩu đề nghị.

- Sao phải xuống bàn chót? – Vinh vừa nói vừa chỉ tay về phía bàn nhất - Trên kia vẫn trống.

- Hôm nay học Ngữ Pháp. Bạn quên rồi à?

- Ngữ pháp thì sao? – Cô thật sự không hiểu.

- Thôi đành vậy – Thiện nhún vai, lắc đầu – Nếu bạn đã thích làm nổi như thế...

- Làm nổi? Mình đâu có muốn làm nổi?

Thái độ kỳ lạ này là thế nào? Chẳng phải ngồi ở trên sẽ dễ nghe giảng và nhìn thấy bảng hơn sao?

Bị bỏ lại ngay giữa lớp cũng không thể làm Tuyết Vinh bị lúng túng. Cô bình thản nhún vai rồi lặng lẽ xoay người, đi đến cái bàn trước mặt giáo viên, gỡ ba lô, ngồi xuống.

Chuông reo đã được mười lăm phút mà vẫn chưa thấy ai nên Tuyết Vinh bắt đầu thấy buồn ngủ. Sau lưng cô, bạn bè vẫn không ngừng bàn tán về sự lột xác của cô bạn Yên Nhi nhút nhát.

Không gian bất ngờ trở nên tĩnh lặng khi từ ngoài hành lang vọng tới tiếng guốc đi lộc cộc. Sinh viên trong lớp đồng loạt nín thở để nhìn về phía cửa, nơi sẽ xuất hiện người phụ nữ vẫn bị họ xem như hung thần. Không khí căng thẳng như có người sắp bị xử chém làm Tuyết Vinh tò mò cực điểm.

Cô Lại xuất hiện với mái tóc xoăn, làn da bánh mật và gương mặt...âm binh không thể tả. Thân hình đồ sộ của cô như lắc lư trên đôi guốc cao gần nửa tấc. Bộ váy dài bó sát vào cơ thể càng tô lên từng nếp gấp vĩ đại trên dáng người thấp đậm. Một chân dung ấn tượng nhất mà Tuyết Vinh từng thấy được.

Nhưng bất ngờ không chỉ dừng lại ở đó.

Đi theo vị giảng viên hung dữ còn có một chàng trai tóc đen, da ngăm, dáng người cao ráo. Anh cầm trên tay một cái giỏ nhiều ngăn, khăn lông, micro và ly trà bằng thủy tinh trong suốt. Đôi giày đen bóng linh hoạt bước êm trên nền gạch với tác phong thật nhanh nhẹn.

Đạp vào mắt Cảnh Huy là thiếu nữ mặc áo trắng tinh đang ngồi ngay bàn nhất. Mái tóc dài thắt thành bím cùng tấm lưng thẳng làm vẻ đáng yêu, thanh lịch ở cô càng thêm nổi bật. Đôi chân ẩn hiện dưới gầm bàn khiến anh biến thành gã mất hồn chỉ trong phút chốc.

- Mời các bạn ngồi.

Lời chào của cô Lại lập tức cứu Huy khỏi tình trạng mê muội. Anh bối rối đặt cái ly xuống bàn rồi loay hoay giúp cô cắm mic. Hình ảnh Yên Nhi hình như chưa có phút nào rời khỏi.

Cô bé đáng ghét ấy lại còn ngang nhiên nhìn anh, sau đó thì mỉm cười đáng yêu đến không chịu được. Trước giờ chỉ thấy Yên Nhi chui xuống bàn chót. Lâu lâu mới lăm lét đưa mắt về phía Huy. Thật không ngờ mới trải qua mấy ngày đã như biến thành một người hoàn toàn khác.

Có nhìn thế nào cũng không thấy Yên Nhi giống một cô gái vừa chịu cú sốc tâm lý lớn. Là cô không có bệnh hay bệnh nặng đến nỗi thay đổi cả tâm tính?

- Hôm nay chúng ta sẽ học tiếp bài “Phân tích thành phần câu” - Cô Lại vừa nói vừa vươn cánh tay ngăn viết một bài thơ lên bảng - Các bạn có năm phút để suy nghĩ. Sau đó tôi sẽ mời một người dùng phương pháp truyền thống để phân tích mấy câu thơ này.

“Thánh chỉ” vừa ban ra đã thấy “thần dân” đều khiếp sợ. Không ai còn nhớ rõ tên gọi cũng như chức năng của các thành phần chính, phụ trong câu nữa. Đây là những thứ học rất qua loa, rất lâu, rất lâu rồi.

Cảnh Huy lặng lẽ ngồi một bên để quan sát Yên Nhi. Dưới ánh nắng, chiếc áo cô đang mặc hình như càng trở nên sáng rực. Cả người lung linh lấp lánh như một thiên thần vừa rơi xuống hạ giới. Gương mặt thân quen phẳng phất nét tự tin càng hấp dẫn đến ngây người. Nụ cười Yên Nhi dành cho anh lúc này dường như hàm chứa vẻ vui mừng, phấn khởi. Chẳng lẽ cô ấy vui vì gặp Huy?

Về phần Tuyết Vinh, cô chỉ thấy sự xuất hiện của Cảnh Huy khiến đời mình thật may mắn. Mới khi này còn thắc mắc không biết nên tìm anh ở đâu. Vậy mà đúng một cái, ông thầy giáo này lại tự mình “dẫn xác” đến. Đỡ mặc công Vinh phải chạy xuôi chạy ngược tìm kiếm.

Ánh mắt trong lúc vô tình đã lướt tới chỗ Huy, để rồi sau đó lại lúng túng khi nhận ra chàng trợ giảng cũng đang hướng về phía mình với thái độ rất chăm chú. Cặp mắt sâu thẳm như muốn soi vào đáy lòng của cô, cố tìm kiếm một câu trả lời nào đó.

Từ nhỏ tới giờ, Vinh từng gặp qua rất nhiều người đàn ông nhưng đây lại là lần đầu có cảm giác ngọt ngào. Cái nhìn của Cảnh Huy không hề mang vẻ say mê hay ham muốn mà chỉ có sự ngỡ ngàng, chờ đợi. Nó gây cho cô cảm giác mình đã làm gì đó khiến anh ấy phải thất vọng, buồn phiền.

Nhưng họ chỉ mới gặp nhau có một lần. Vinh làm sao gây ra tội lỗi gì với Huy được? Chỉ có thể là Yên Nhi...Chính Yên Nhi mới là người đã gieo vào lòng Cảnh Huy những cảm xúc ảm đạm đó. Nhưng khôn nổi, ánh mắt chứa đựng những cung bậc tình cảm phức tạp của anh lúc nào cũng ảm áp sự che chở. Một sự che chở mà Tuyết Vinh thừa hiểu không phải dành cho cô, chỉ thuộc về cô gái bị cô chiếm chỗ.

Đầu óc không hề báo trước lại tự giác nhớ đến cái hôm ở trong hẻm. Vinh trên người ăn mặc rách rưới, hở trước hở sau. Chính Cảnh Huy là người đã ôm lấy Tuyết Vinh, khoác cho cô chiếc áo dài chống lạnh...Anh ta sau đó còn...còn...mang cô về nhà, để nằm trên giường của mình. Nghĩ đến đây, cặp má hồng cũng tự giác chuyển sang màu đỏ. Tuyết Vinh cảm thấy xấu hổ, không biết làm gì khác ngoài cúi gằm mặt.

- Bạn nữ áo trắng, xin mời lên bảng.

- Yên Nhi, cô gọi kia.

- Yên Nhi.

- Hả? – Lúc giật mình ngược mắt nhìn quanh, thân hình đồ sộ của cô Lại đã đứng chắn ngay trước mặt.

- Tôi mời bạn phân tích bốn câu thơ này. – Khóe môi bà nhếch lên, miệng thốt ra những lời lẽ như hăm dọa – Đây là kiến thức cũ.

Cảnh Huy nhìn bộ dạng Tuyết Vinh lúng túng, trong lòng cũng thấy hơi lo. Anh thật sự không muốn cô vừa khỏe lại đã phải ăn...chửi. Sinh viên bây giờ học trước quên sau. Mấy thứ xa xưa này, ai mà nhớ nổi?

Nhưng chỉ sau vài giây “mân mê” viên phấn trắng, những chữ Yên Nhi viết lên bảng thật sự khiến cho anh phải kinh ngạc. Câu thơ khó như vậy lại có thể phân tích rất chính xác.

- Giải thích ngữ là cái gì? – Cô Lại như muốn kiểm tra năng lực của Tuyết Vinh lần nữa.
 - Dạ?
 - Tôi hỏi bạn ghi trên bảng cụm từ “Giải thích ngữ” nghĩa là gì.
 - Là một bộ phận dùng để giải thích thêm yếu tố nào đó.
 - Nó còn tên gọi nào khác không?
 - Dạ, là thành tố chêm xen. – Tuyết Vinh lễ phép trả lời.
- Nín lặng quan sát cô sinh viên mặc váy dài đang đứng trên bục giảng, cô Lại chợt mỉm cười:
- Tốt. Bạn tên gì?
 - Dạ, em là Tuyết... - Câu nói còn chưa kịp thốt ra đã thấy mặt Cảnh Huy nhăn lại như đang cầu khẩn, Tuyết Vinh lập tức đính chính – Thưa cô, tên em là Yên Nhi.
 - Cảm ơn bạn. – Cô Lại gật đầu rồi ra hiệu cho cô trở về chỗ - Cả lớp còn ai thắc mắc chỗ này không?

13. Chương 13

Trời đã tối mà Yên Nhi vẫn còn ngồi nguyên chỗ cũ. Cô không dám di chuyển vì sợ làm lũ trẻ thức dậy. Cơ thể mệt nhừ từ lúc nào cũng dựa vào tường mà thiếp đi.

Thần Tuyền sau khoảng thời gian vào phòng làm việc, vừa quay trở ra đã trông thấy vợ mình đang cùng những đứa trẻ lặng lẽ ôm nhau ngủ. Anh chép miệng thở dài, cẩn thận gỡ tay từng đứa khỏi người Yên Nhi, nhẹ nhàng sắp xếp cho chúng cùng quây quần lại một chỗ. Sau đó mới âu yếm ôm cô lên khỏi mặt đất.

Yên Nhi ngủ rất say nên không hề kháng cự. Hai cánh tay vô lực buông xuống bên người. Thật khó tìm được lúc cô gái này ít phòng ngự như vậy. Tuyền liền tranh thủ cơ hội sờ nhẹ lên tóc Nhi một chút.

- Bảo bối, em không thể ngủ ở chỗ này.

Đặt Yên Nhi nằm xuống giường, Thần Tuyền lại chu đáo kéo chăn đắp cho cô. Anh cũng không quên vịn nhỏ mấy điều hòa vì sớm nhận ra cơ thể cô gái này khá yếu ớt.

Lặng lẽ ngồi bên giường, trong lòng Tuyền càng lúc càng trở nên tĩnh lặng. Đầu óc anh hoàn toàn tỉnh táo để kiểm tra lại từng vướng mắc đang quấn quanh đời mình. Dù biết cơ thể này không phải của Yên Nhi nhưng vì sao mỗi lần đối diện cùng Tuyết Vinh, Tuyền lại không có cảm giác rung động tương tự? Là tiếng sét ái tình hay anh đã bị sự dịu dàng của cô làm cho cảm động?

Bị đánh gục chỉ trong một ngày có phải là quá tệ? Sự nóng nảy nơi anh có phải đã làm Yên Nhi thêm phần khiếp sợ hay không? Phải làm sao mới có thể đến gần trái tim của cô? Nơi đây dường như không có thứ gì khiến Nhi thấy yêu thích.

- Cứu tôi...Cứu tôi...Cứu tôi với! – Hai cánh tay bất ngờ vươn lên giữa không trung
- Đừng sợ, đừng sợ - Tuyền gấp gáp bắt lấy tay Nhi – Em an toàn rồi... an toàn rồi mà...
- Tránh ra...Đừng đụng vào tôi...Đau... - Cô bất ngờ khóc thành tiếng – Đau quá...

Mỗi lời lẽ thốt ra đều khiến tim anh đong đầy nỗi bức tức. Tên khốn ấy tốt nhất nên sống cho thật lâu. Bằng không vừa đặt chân xuống đây, sẽ mãi mãi không còn biết đến ánh mặt trời nữa.

- Tất cả đều qua rồi...qua hết rồi... - Tuyền nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai cô - Từ nay sẽ không còn ai bắt nạt em nữa...
- Tránh ra! – Nhi bất chợt hét lớn, tay không ngừng đánh vào anh loạn xạ - Đừng đụng vào tôi...Đừng đụng vào tôi...
- Bảo bối, tôi không có ý xúc phạm em...– Thần Tuyền khổ tâm nói - ... Tôi thật không cố ý xúc phạm em mà.

- Biến thái, xấu xa! – Yên Nhi không tiếc lời mắng, thân thể trong lúc giằng co mà vô tình rơi xuống.

Mỗi khi kí ức ấy hiện về thì cô lại như biến thành một người khác. Tất cả vẻ đoan trang, dịu dàng đều biến mất. Chỉ còn lại trong mắt hai chữ “sợ hãi” chứ không hơn.

Suốt đêm hôm đó, Yên Nhi hết la hét lại gào khóc; lúc bình yên nằm trong lòng Tuyên, khi lại hất hủi anh như một thứ... rác rưởi. Và mỗi lần như vậy, Tuyên chẳng những không giận mà còn bình tĩnh ngồi đợi cô bình tĩnh lại. Lúc nào khóc mệt, Yên Nhi sẽ tự thiếp đi. Và khi cô thiếp đi, Tuyên sẽ lại cẩn thận mang cô đặt lên giường. Vòng chu kỳ cứ thế tiếp diễn đến tận lúc trời sáng.

Bầu trời nhàn chán trên trần nhà không biết từ lúc nào đã chuyển sang màu xanh nhạt nhẽo, không có một áng mây. Tất cả đều trống rỗng như lòng của Yên Nhi lúc này.

Cô khẽ chớp mắt thêm mấy lần rồi nặng nhọc nhồm dậy. Căn phòng hoàn toàn vắng vẻ. Thần Tuyên có lẽ đã rời khỏi từ sớm.

Tối qua giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, Yên Nhi chỉ mơ hồ nhớ ra bản thân hình như đã đánh anh mấy cái. Cô đã một ngày không có ăn uống, tắm rửa. Trên người cũng bắt đầu toát ra mùi hôi khó chịu.

Ai đó lại tiếp tục để lên chiếc bàn kiếng một ly nước trắng và đĩa hoa màu trắng lấp lánh. Chẳng lẽ Thần Tuyên thật sự muốn để Yên Nhi chết vì đói? Đây là cách trừng phạt anh dành cho sự chống đối của cô sao?

Uống cạn thứ chất lỏng có vị ngọt thanh nhẹ, Yên Nhi bắt đầu đưa mắt nhìn quanh. Cô muốn tìm nơi nào đó để rửa mặt, chải đầu. Bản tính con gái hình như đã bắt đầu thức dậy.

Nhưng tìm kiếm một hồi vẫn không tìm ra thứ gì có thể giúp cô thỏa mãn được nhu cầu đó. Chỉ tồn tại mấy bộ trang phục dành cho phụ nữ được xếp ngay ngắn trên ghế salon, không biết do vô tình hay cố ý. Căn phòng này bày biện ít đồ đạc đến nỗi Nhi có cảm giác Thần Tuyên sợ mình tìm ra thứ gì đó để...tự sát.

Yên Nhi khẽ kặc đầu rồi hít sâu, ánh mắt chán nản vô tình lướt qua cánh cửa bằng gỗ.

- Hồ Long Tỉnh không phải rất nhiều nước sao? – Cô mừng rỡ nhớ ra.

Cẩn trọng đi đến vặn tay nắm cửa, Yên Nhi run rẩy vẫn chưa dám mở hai mắt. Trong lòng cô liên tục cầu nguyện, liên tục van xin ông trời rủ lòng thương, đừng để mình phải thấy lại hành lang đáng sợ hôm nọ.

Từng cơn gió mát phả vào mặt cùng không gian tĩnh lặng khiến Yên Nhi thấy bừng bừng sung sướng. Trước mặt cô lúc này là khu vườn với ngôi đình và cái hồ quen thuộc của hôm qua. Nhi không chần chừ liền bước nhanh về phía trước, tay cầm theo bộ quần áo được chuẩn bị sẵn trên ghế.

Thần Tuyên nói ở đáy hồ có một con rồng, nhưng nó lại rất hay ngủ. Cô chỉ cần nhẹ chân một tí, tắm rửa chút ít sẽ lên ngay. Tin rằng không gây ra hậu quả gì nghiêm trọng.

Lặng lẽ vốc từng vốc nước mát vào mặt, tinh thần Yên Nhi trong phút chốc đã trở nên khoan khoái. Khu vực quanh hồ có rất nhiều bụi cây cao, nở hoa đẹp mắt. Trông khá giống những thứ vẫn để trong chiếc đĩa thủy tinh đặt trên bàn. Làn nước trong veo không sâu lắm cứ liên tục vẩy tay mời gọi.

Yên Nhi cẩn thận quan sát khắp xung quanh rồi từng bước đi xuống.. Khi cả người đều ngập trong làn nước, cô mới an tâm cởi bỏ quần áo, sau đó nhẹ nhàng dùng tay chà sát. Cảm giác từng dây thần kinh đang được thư giãn, rất dễ chịu.

Cô không chỉ muốn tẩy sạch sự dơ bẩn mà còn khẩn trương xóa hết dấu vết do tên cầm thú để lại trên người. Vết nhơ tâm lý này vẫn luôn ám ảnh Yên Nhi suốt hai ngày qua, làm cô chẳng còn sáng suốt để phân định đúng sai, phải trái.

Nhưng bây giờ, nhìn xuống hình ảnh gương mặt đang phản chiếu trên mặt nước thì Nhi lại choáng đến hoa cả mắt. Dung mạo của cô so với trước đây hình như chẳng có gì khác biệt. Từ mái tóc đến làn da. Từ đôi mắt đến sống mũi. Dù đã biết mình và cô gái tên Tuyết Vinh khá giống nhau, nhưng Nhi lại chưa từng nghĩ cả hai lại có thể như hai bản photo thể này.

Cuối cùng là cô đang mượn thân xác của một người có diện mạo giống hệt mình hay bản thân đã đem toàn bộ cơ thể xuyên không thể nhĩ? Tại sao trùng hợp đến nỗi bị hoán đổi thân phận với một người trùng cả

tên lẫn họ với nhà văn mà Yên Nhi đang thăm ngưỡng mộ? Cơ thể hiện tại rốt cuộc là của cô hay cô gái tên Tuyết Vinh đó đây? Điều khó hiểu trong thế giới này hình như còn nhiều hơn cả sao trên trời.

“Thật ra tên của em là gì? Hay chỉ thích tôi gọi là ”bà xã“?”

Lời trêu chọc của Thần Tuyên bất ngờ hiện về khiến Yên Nhi chột dạ.

Sao cô lại có thể nhớ tới anh vào lúc này?

Dù Tuyên vẫn luôn đối xử tử tế với Yên Nhi, dù việc anh không thả cô về đều là vì cái luật lệ quái gở nào đó, và dù...chuyện để anh nhìn thấy cả cơ thể chỉ là sự cố...Yên Nhi vẫn không có cách nào để thoải mái đối mặt với người đàn ông này.

Cô không hận anh, không ghét anh nhưng chỉ cần nhìn thấy Tuyên là những điều tên khốn kia đã làm với Yên Nhi trong đêm đó lại sống dậy.

Ai bảo anh và hấn lại không hẹn mà cùng nhau xuất hiện trước mặt cô như thế...

Nhưng có một điều mà Yên Nhi vẫn còn chưa biết. Bộ trang phục được chuẩn bị sẵn, cánh cửa gỗ làm như vô tình đưa cô quay trở lại hồ Long Tĩnh...đều là những thứ do một tay Tuyên sắp đặt. Anh biết cô gái này sẽ không bao giờ chịu tháo bỏ tường vách phòng bị khi có mình bên cạnh. Cách tốt nhất để cô làm quen và thích nghi là cứ để Yên Nhi cho rằng mình đang tự khám phá đi.

14. Chương 14

Giờ ra chơi vừa đến, Tuyết Vinh đã thấy Cảnh Huy nhanh chân bước ra khỏi lớp.

Yên Nhi suốt hai tiếng đã khiến anh hồn xiêu phách lạc, thần trí như bị treo ngược lên ngọn cây. Huy phải nhanh nhanh đi rửa mặt, nhanh nhanh lấy lại tỉnh táo để vào lớp ra bài tập.Nhưng anh nào có ngờ phía sau nhanh như chớp đã xuất hiện “cái đuôi” xinh đẹp.

Tuyết Vinh không hề biết nơi mà Cảnh Huy định đến là chỗ nào. Chỉ đơn giản muốn có cơ hội cùng anh trò chuyện riêng một chút. Mãi đến khi hai chữ “WC” cùng hình ảnh một người đàn ông hiện ra trước mắt, cô mới đỏ mặt xoay người.

Đang bối rối đứng đợi Huy ngoài cửa thì hai cánh tay bỗng từ đâu chống vào tường, đem Tuyết Vinh nhốt ở giữa.

- Anh muốn gì? – Cô ngơ ngác nhìn chàng trai lạ mặt.

Anh ta đeo cặp kính vuông và có vầng trán rất rộng. Hàng lông mày rậm như hai lưỡi kiếm vắt ngang đôi mắt khiến người đối diện phải...khiếp sợ. Con trai dưới hạ giới chẳng lẽ đều tự nhiên làm càn thế này? Hay anh ta cũng là một trong những người vẫn luôn trồng cây si với Yên Nhi nhỉ?

- Trưa nay, bạn sẽ là người đi dùng cơm với mình. – Người con trai ngỏ lời một cách trịch thượng - Lâu lâu cho cơ hội mở rộng tầm mắt.

- Mở rộng tầm mắt?

Hắn nghĩ mình đang ban ơn cho cô sao? Tuyết Vinh suýt chút nữa đã mở miệng mắng ột câu. Nhưng Cảnh Huy vừa bước ra đã lập tức thu hết mọi sự chú ý.

Anh cầm trên tay chiếc khăn nhỏ, chậm rãi lau đi những giọt nước trên mặt. Vừa nhìn thấy tư thế kì cục của đôi nam nữ trước cửa nhà vệ sinh, trong mắt đã không còn giữ được vẻ bình tĩnh mà lóe lên những tia khó chịu. Lẳng lặng ném cho Vinh một cái nhìn căm ghét, Huy chỉ rảo bước đi qua mà không nói một lời.

- Ấy, Cảnh Huy... - Cô hấp tấp đẩy người con trai trước mắt ra, chân chạy theo dáng người cao dong – Anh chờ tôi chút...Cảnh Huy...

- Gọi anh là thầy. – Huy vừa nói vừa bước nhanh qua các dãy phòng học.

- À ... - Tuyết Vinh xấu hổ gãi đầu – Phải rồi...thầy Huy...

Còn muốn giả bộ ngây thơ trước mặt anh ư? Sinh viên nữ trong trường, người nào lại chẳng thích thằng nhóc con nhà đại gia ấy. Cảnh Huy biết Yên Nhi để ý cậu ta từ lâu rồi. Nhưng tính cô nhút nhát, ăn mặc lại vô cùng giản dị nên tuy học cùng lớp nhưng Nhật Huỳnh chẳng bao giờ để ý.

Nếu không phải hôm nay Yên Nhi đột nhiên thay đổi tâm tính, diện váy đi học, đầu óc lại còn thông minh sáng sủa hơn thường ngày thì cậu nhóc kia đời nào để mắt nhòm ngó. Cô quá ngây thơ nên chẳng hiểu bọn con trai chỉ biết lợi dụng. Hôm nay hẳn đến với Yên Nhi vì vẻ đẹp mới mẻ này, ngày mai cũng có thể vì vẻ đẹp mới mẻ của cô gái khác mà đá cô...mất dép.

Nghĩ đến chuyện người con gái trước mặt đang vui sướng vì được Nhật Huỳnh lần đầu tiên bắt chuyện mà trong lòng Cảnh Huy cứ sôi lên ùng ục.

- Thầy, sao mặt thầy có vẻ không vui? – Tuyết Vinh hỏi hả chạy theo anh – Trong nhà vệ sinh có ai chọc thầy sao?

- Tự em không biết hay sao mà còn hỏi? – Huy bắt giắc đứng lại, đôi mắt sâu nhìn cô dăm dăm.

- Tôi làm sao biết được. Trong đó là nhà vệ sinh nam mà.

- Đã biết là nhà vệ sinh nam còn lảng vảng trước cửa? – Hai mắt anh bất ngờ nổi lửa – Em muốn tìm ai trong đó?

- Tôi đợi thầy.

- Đợi anh?

- Phải. Muốn hỏi thầy xem trưa hôm nay có rảnh đưa tôi tới con hẻm hôm trước không.

- Chỉ vậy thôi sao? – Cảnh Huy thật sự cảm thấy dở khóc dở cười.

- Chứ thầy nghĩ vì lí do gì?

Ra vẫn là cái chuyện đêm hôm ấy. Vậy mà anh còn tưởng...

Việc khẳng định Yên Nhi không phải đến tìm Nhật Huỳnh khiến Cảnh Huy rất vui. Nhưng lí do cô tìm anh lại chẳng làm Huy dễ chịu chút nào cả. Người bình thường gặp chuyện như vậy hẳn phải rất sợ hãi và không bao giờ muốn đặt chân đến nữa.

Đang này Yên Nhi của anh lại khẳng khẳng đòi đến đó để tìm “manh mối”.Cảnh Huy nghĩ một hồi cũng không biết nên chấp nhận hay từ chối.

- Hôm trước, chính miệng thầy đã nói. – Nhận ra sự phân vân trên mặt anh, Tuyết Vinh liền chặn đường – Quân tử không nói hai lời nha.

Cái gì mà “Quân tử không nói hai lời”? Huy buộc phải bật cười vì cách dùng từ quá kiêu hiệp.

Anh đây là thầy giáo chứ chẳng phải quân tử.

- Nếu anh chở em đến đó thì sẽ có lợi gì?

- Tôi sẽ tìm được đường về nhà, như thế chẳng phải quá tốt sao?

Nhà em ở ngay đây chứ đâu mà phải tìm?

Tuy đau lòng vì câu trả lời vớ vẩn nhưng Huy vẫn bình tĩnh vặn lại:

- Em tìm được nhà nhưng anh có lợi ích gì?

- Cái đó...- Tuyết Vinh chột mím môi suy nghĩ - ...Tôi sẽ nói Thân Tuyền tìm thứ gì đó để báo đáp.

Lại là Thân Tuyền.

Yên Nhi lấy đâu ra cái tên này rồi gọi mãi như thế?

- Không cần – Cảnh Huy trả lời dứt khoát – Em chỉ cần hứa từ nay sẽ không riêng tư gặp mặt anh chàng tên Nhật Huỳnh đó nữa.

- Ai là Nhật Huỳnh? – Cô ngây ngô hỏi lại.

Chợt nhớ ra thần trí Yên Nhi đang bất định, Huy liền nhắc:

- Là người nói chuyện với em trước cửa nhà vệ sinh lúc nãy.

- À! – Tuyết Vinh lại gật đầu ra vẻ đã thông hiểu - Việc gì tôi phải “riêng tư gặp mặt” anh ta chứ?

- Vậy là em chấp nhận?

- đương nhiên.

Bốn mắt nhìn nhau một lúc lâu thì Cảnh Huy đột ngột quay bước, hai tay theo thói quen luồn vào túi.

- Em khiến anh thấy mình thật nhỏ mọn.

Huy có nằm mơ cũng không ngờ mình lại có lúc dùng biện pháp này để ra điều kiện với một cô gái. Nhưng Nhật Huỳnh quả thật là thằng con trai ăn chơi hư hỏng. Yên Nhi ngây thơ rất dễ bị hấn lừa lọc. Chưa biết chừng còn bị dụ dỗ bắt đi đâu đó.

Gì chứ đầu óc mê phim truyện của cô bé này, Cảnh Huy thừa sức hiểu. Việc được một chàng trai mặt mày sáng sủa, gia cảnh bề thế theo đuổi là vô cùng hạnh phúc. Những lời hay lẽ phải dù có chảy vào tai bao nhiêu cũng lập tức theo tai còn lại ra ngoài. Chưa kể cô ấy còn đang hâm một anh chàng ca sĩ Hàn Quốc tên Young Min nào đó. Tuy không đến nỗi là fan cuồng nhưng cũng đủ làm Huy khó chịu...Đã vậy, anh cứ sử dụng biện pháp cứng rắn cho chắc ăn.

- Thầy Huy, thầy cũng phải giữ lời hứa đó nha – Tuyết Vinh ở phía sau gọi lớn – Ai nuốt lời sẽ là con chó cụp đuôi.

Chó cụp đuôi?

Huy suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng.

- Đã rõ.

- Trưa mình đi nhé!

- OK.

Cả hành lang, sinh viên nam nữ cùng đưa mắt nhìn bọn họ.

15. Chương 15

Sau khi nhìn thấy Yên Nhi ôm bộ đồ bước vào hồ Long Tĩnh, Thần Tuyên mới an tâm quay về phòng làm việc. Tiếng trẻ khóc vẫn tiếp tục xuyên tường xuyên vách mà bay vào khiến anh càng lúc càng ngạc nhiên về giới hạn chịu đựng của mình. Chúng nó sau một đêm ngủ ngon, sáng ra lại liên tục biểu tình đòi gặp “tiên nữ”. Nhưng vợ anh vốn mang bệnh trong người, sao có thể cả ngày ở trong gian phòng đầy chết chóc ấy để dành từng đứa? Thôi thì Tuyên đành ráng chịu đựng. Vì sức khỏe của Yên Nhi vẫn quan trọng hơn hết thảy. Bọn trẻ kia khóc một hồi cũng mệt, sẽ sớm nín thôi. Cầu mong cho hai lỗ tai của anh có thể chống cự đến chừng đó.

- Oa...Oa...

- Huhu...huhu...

- Mẹ ơi...

- Khụ khụ khụ...

- Oa....

- Con muốn mẹ...

- Khụ...Oa...

Bình thường, chỉ bọn người lớn là đã phiền lắm rồi. Đàng này còn thêm đám trẻ con. Thần Tuyền sắp sửa đứng dậy ra ngoài xem thế nào thì nhận ra tiếng ồn kia một lần nữa lại im bật.

Lẽ nào Yên Nhi đã tới?

Đẩy cửa nhìn ra, anh chẳng hề ngạc nhiên khi đập vào mắt là hình ảnh quen thuộc. Cô gái nhỏ mặc trên người chiếc đầm hồng do anh chuẩn bị hết nắm tay lại xoa mặt những đứa trẻ. Chúng tùm tùm quanh Yên Nhi, dùng đủ mọi cách để được dựa vào người cô khiến Tuyền cũng phải ganh tỵ.

Nhi cũng không khó để nhận ra anh đã sai người sắp xếp cho những đứa bé này một vị trí khá riêng biệt. Xung quanh còn cắt đặt vài anh lính canh giữ. Xem ra lòng dạ cũng không tệ.

- Em đã tới? – Sự phản khởi làm Tuyền nhất thời nói ra lời vô nghĩa.

Yên Nhi chẳng phải đang ngồi rành rành trước mắt hay sao?

Né tránh ánh nhìn có phần yêu chiều của anh, cô nhẹ nhàng ôm lấy một thằng nhóc trên tay nổi đầy những mụn đỏ.

- Vì sao không cho chúng ăn?

- Người chết không cần những thứ đó. – Ánh mắt anh nhìn cô như đang cẩn thận kiểm tra từng từ ngữ - Chỉ những ai phải sinh sống ở đây lâu dài thì mới cần... nạp năng lượng. Hơn nữa, tôi cũng sắp giải quyết xong cho chúng rồi.

- Người chết? – Phản ứng của Yên Nhi quả nhiên không nằm ngoài dự đoán – Anh nói tất cả chúng đều đã chết?

- Chẳng những chúng mà mọi người ở đây đều vậy.

- Mọi người???...Kể cả...kể cả...?!?!?!

Thấu hiểu được nỗi kinh ngạc đang tràn ngập trong đôi mắt cô, Tuyền chỉ có thể nhẹ giọng đáp rằng:

- Mọi người...Kể cả em trong đó.

Cô chết rồi? Thật sự bị tên đó cưỡng hiếp đến nỗi chết đi thật sao?

Nước mắt ai oán không tự chủ liền lăn khỏi gò má.

Thần Tuyền đau lòng, định nhích lại để dỗ dành Yên Nhi thì một bàn tay nhỏ đã thay anh làm điều đó.

- Chị ơi, sao chị lại khóc? – Đứa bé gái chừng năm tuổi hồn nhiên ngẩng đầu nhìn vào hai tròng mắt đỏ hoe của cô.

Thật đúng là đồ con nít quý.

- Vì chị cũng giống con, không được gặp lại ba mẹ nữa – Tuyền cố giải thích thật đơn giản.

Ánh mắt ngây thơ của nó lập tức lộ ra vẻ cảm thông rất sâu sắc, sau đó còn chậm rãi dựa đầu vào trước ngực cô, nằm im thín thít. Người ta cứ bảo con nít thường chẳng hiểu sự đời. Nhưng cái cách chúng đem nỗi đau của mình để hiểu người khác thật không hề đơn giản.

- Ngay cả... ngay cả việc về gặp mặt ba mẹ lần cuối, tôi cũng không được phép ư? – Nhi bất chợt nhìn anh bằng vẻ mặt cầu khẩn

Xưa nay chưa từng có chuyện người chết sống dậy. Thảo nào Thần Tuyền cứ khẳng khẳng nói Yên Nhi đã không còn đường trở về. Vì trước đây cô không hiểu chuyện nên mới một mực oán hận anh và cái luật lệ quái quỷ kia như vậy.

- Rất nhiều người ở đây cũng giống em. – Anh thở dài, đưa mắt nhìn quanh – Nhiều lúc chỉ cần đặt lưng xuống giường. Sáng sớm thức dậy mới hay mình đã không còn trên dương thế.

Tuyền thật không ngờ tâm trạng Nhi lại có thể biến chuyển nhanh như vậy. Mới hôm qua vẫn nằng nặc đòi về nhà mà hôm nay lại xuống nước nài nỉ anh ỉn gặp ba mẹ lần cuối. Nếu có thể đáp ứng nhu cầu này của cô thì biết đâu Yên Nhi sẽ dễ dàng mở lòng với anh hơn? Nhưng cái giá phải trả cho việc đưa ai đó về hạ

giới mà vẫn bình an vô sự thì có hơi vất vả. Thần Tuyên do dự không biết mình có nên làm chuyện đó hay không.

- Lần trước, hình như em vẫn chưa cho tôi biết đầy đủ địa chỉ nhà.
- Nhà của tôi...? – Yên Nhi chậm rãi dùng mu bàn tay để lau nước mắt.
- Nếu không có địa chỉ, tôi không thể đưa em về đó được.
- Anh chịu thả tôi về?

Cái này gọi là lạt mềm buộc chặt, dùng tình cảm để trói chân người.

- Tôi sẽ cho em gặp ba mẹ lần cuối – Tuyên nghiêm túc nhìn vào mắt cô - Miễn là sau đó, em đồng ý ở lại đây. Làm vợ tôi mãi mãi.
- Làm vợ anh? – Những lời lẽ kia khiến Yên Nhi phải khiếp sợ - Mãi mãi?
- Đúng vậy. Là mãi mãi.
- Nhưng tôi không yêu anh.
- Chuyện đó có thể để từ từ mà.
- Lỡ như suốt đời cũng không thể yêu anh...tôi chẳng phải sống mà như đã chết?

Cô bé này vì sao lại đánh giá Tuyên thấp như vậy? Phụ nữ chạy theo anh xưa nay không hề ít. Tuyên còn chưa kịp mở miệng, họ đã chủ động dâng hiến. Sở dĩ anh quyết định chọn Tuyết Vinh một phần cũng vì cô không giống với họ. Tuyết Vinh có sự tự tôn và khí chất rất hơn người. Anh đối với cô không chỉ quý mến mà cũng rất tôn trọng. Bản thân Tuyên cũng muốn nhân cơ hội này để đến đó tìm Tuyết Vinh luôn.

- Nếu không thích thì thôi vậy. Tôi sẽ lập tức cho người sắp xếp để em được đầu thai kiếp khác.
- Đầu thai kiếp khác?

Thần Tuyên bình thần phải áo đứng dậy. Thân hình cao lớn khiến Yên Nhi lập tức phải ngước đầu.

- Em sẽ được sinh ra trong một gia đình nào đó, sẽ lớn lên mà không nhớ bất cứ việc gì có liên quan đến kiếp này.

Sáu chữ cuối đã được anh đặc biệt nhấn mạnh. Vì Tuyết Vinh đã sống ở đây quá lâu nên mới bị quá hạn. Trong khi Yên Nhi chỉ mới xuống được mấy ngày. Cơ hội có kiếp sống khác của cô vẫn còn đó. Nói một cách khác, linh hồn Tuyết Vinh hiện đang trú ngụ trong thân xác Yên Nhi. Nhưng linh hồn Yên Nhi lại không hề trú ngụ trong bất cứ thân xác nào. Vì Tuyết Vinh đã chết từ nhiều năm về trước.

Cho nên, chỉ mình cô có thể lựa chọn vứt bỏ thân xác ở trần gian để quay về Trung giới chứ việc Yên Nhi rời khỏi Trung giới để trở về với cơ thể mình thì hoàn toàn không thể. Chuyện hoán chuyển đó chỉ có năng lực siêu nhiên từ chỗ Vòng Xoay mới làm được. Và với mỗi quyết định đưa ra, Vòng Xoay luôn xuất phát từ những mục đích mà chỉ mình nó mới hiểu.

Bây giờ, Tuyên quyết định đem nét đáng trân trọng nhất ở Yên Nhi ra đánh cược. Cô có thể dễ dàng rũ lòng thương trước những đứa trẻ xa lạ như vậy thì tình cảm dành cho gia đình đương nhiên cũng rất lớn. Nếu có thể vứt bỏ tất cả để đầu thai làm người khác thì qua giờ đã không phải đau khổ như thế này.

- Giả sử em chấp nhận ở lại. Tôi sẽ hứa...tạo mọi điều kiện để vợ mình có thể từ đây quan sát cuộc sống thường ngày của gia đình... - Đây mới chính là nước cờ cuối cùng của anh, trực tiếp quyết định sự thành bại.

16. Chương 16

Mọi người trong lớp không chỉ ngạc nhiên vì sự thông minh đột xuất của Yên Nhi mà còn ngơ ngác khi thầy Huy cả buổi vẫn không gọi đến tên cô lên bảng.

Hai người đó cuối cùng là bị gì vậy?

Quay trở vào phòng học, Tuyết Vinh mới nhận ra người con trai ăn nói hách dịch lúc này đang ngồi bàn hai sau lưng cô. Không biết vì sao Cảnh Huy lại khó chịu vì anh ta như thế. Có thể do Nhật Huỳnh thật sự không phải là một kẻ đứng đắn. Ngoại hình thì nói xấu không phải mà bảo đẹp cũng không xong. Thôi thì cứ coi như cô đang giúp Yên Nhi trốn bỏ một cây si xấu xí.

- Gặp anh dưới nhà xe. – Cảnh Huy nói thật khê khi đi ngang qua Tuyết Vinh – Muộn năm phút cũng không được.

- Biết rồi. – Cô vui vẻ hất tóc ra sau, môi nở nụ cười đầy phấn khởi.

Lúc chuẩn bị xuống lầu, Tuyết Vinh chợt phát hiện trong sân trường đang tồn tại một chiếc Limo màu đen bóng. Bốn người thanh niên đeo kiếng, mặc vest đen đứng vây quanh càng làm chủ nhân của nó trở nên bí ẩn.

Bất ngờ hơn là em gái Yên Nhi, Yên Vũ, lại đang từ dãy nhà học tiến về phía đó. Đi bên cô là một người đàn ông ăn mặc rất hợp tông với bốn chàng trai đứng bên chiếc xe kia. Cửa xe chậm rãi mở ra vẫn không thấy được dung nhan người phía trong. Tuyết Vinh thấy lo nên từ trên lầu gọi xuống:

- Yên Vũ, em đi đâu thế?

- A chị! - Người con gái đang phấn khích tới cực độ - Em đi ra ngoài chút. Chị chịu khó ăn cơm một mình nhé.

- Khoan, em đi với ai vậy? – Cô còn chưa kịp hỏi xong đã thấy cửa xe nhanh chóng khép lại.

Đứa em gái này tại sao lại thiếu cảnh giác như vậy? Chẳng biết giữa Yên Vũ và người trong xe có quan hệ gì. Nhưng nếu cô muốn đi, chí ít cũng phải nhắn tin hay gọi điện cho người chị giả này biết một tiếng.

Mới sáng ra còn hứa với bà Lâm sẽ coi chừng Tuyết Vinh, không để cô một mình đi đâu cả. Vậy mà dùng một cái lại bỏ trốn thế này. Thật đúng là...

Bắn khoản thả bước giữa cầu thang rộng chừng hai thước, Tuyết Vinh mới giật mình nhớ đến lời hẹn với Cảnh Huy khi này.

- Thanh Thiện, nhà xe ở đâu?

- Bạn không biết thật à? – Cô ấy lạnh lùng nhìn cô bằng ánh mắt đầy nghi vấn – Hay là muốn giả vờ ngây thơ trước mặt mình?

- Bạn nói gì vậy?

- Hết ăn mặc những thứ kỳ dị lại lon ton chạy lên bàn nhất...sau đó còn...bỏ mình...

Tuy giọng Thanh Thiện chứa đầy vẻ khó chịu nhưng vẫn có gì đó khá chân thành. Tuyết Vinh cảm giác quan hệ giữa cô gái này và Yên Nhi hình như là tình bạn khá thân thiết.

Không muốn để cô ấy vì mình mà mất đi một người bạn tốt, Vinh liền dịu giọng:

- Mình...có nỗi khổ riêng.

- Tại sao bạn không nói với mình? Bọn mình chẳng phải không giấu nhau điều gì sao?

Đang bối rối không biết nên trả lời câu hỏi ấy như thế nào thì từ phía xa bỗng vang lên tiếng còi xe. Chiếc mô tô màu bạc của Cảnh Huy đang phản chiếu ánh mặt trời sáng rực. Bản thân anh thì khoác thêm áo gió và đeo một cặp kiếng đen cực kỳ phong độ.

- Gặp lại bạn sau nhé! – Vinh không có nhiều thời gian nên chỉ vồ nhẹ lên vai Thanh Thiện rồi vác ba lô chạy đến.

- Em muộn năm phút. - Cảnh Huy lạnh lùng tháo chiếc mũ móc ở một bên xe đưa cho cô.

- Xin lỗi anh. Tôi mãi lo nói chuyện.

So với lần trước, động tác của Tuyết Vinh càng lúc càng trở nên nhanh nhẹn. Sau khi cài xong mũ bảo hiểm, cô đã thoải mái dùng tư thế ngồi một bên để ôm lấy eo anh, ngay giữa sân trường. Bản thân Vinh

cũng không biết vì sao mình lại hứng thú đối với việc ngồi lên xe Cảnh Huy như vậy. Lẽ nào chỉ vì cô yêu tốc độ?

- Chúng ta đi thôi. – Huy vừa dứt lời thì chiếc mô tô cũng lập tức phóng về phía trước.

Làn váy bay phấp phật nhờ có cái ba lô chặn lại nên không hờ hênh chỗ nào. Chỉ có đôi chân trắng trẻo cùng gương mặt tươi tắn của cô thỉnh thoảng lại khiến vài người chú ý.

- Chúng ta ăn cái gì đó đi! – Cảnh Huy đột ngột mở lời.

- Tới đó trước. Tôi còn chưa đói.

- Nhưng anh đói rồi.

- Thầy...

- Sao?

- Tùy thầy đó. – Tuyết Vinh có chút hờn dỗi. Dù sao cô cũng đang ở trong thế nhờ vả - Nhưng phải nhanh nhanh nha. Tôi có tiết lúc một giờ.

- Chuyện đó không cần em phải nhắc. – Khóe môi anh mỉm cười. Tiết Ngữ Pháp của cô Lại chứ đâu.

Dừng lại trước một quán phở khá đông khách, Cảnh Huy thong thả chờ mỹ nhân phía sau lưng bước xuống. Hương thơm từ trong quán bay ra khiến Tuyết Vinh bắt đầu đói bụng.

Kể từ lúc đặt chân xuống hạ giới, nhu cầu ăn không hiểu vì sao lại nảy sinh. Dù rất ít nhưng cô hoàn toàn có thể cảm nhận được. Có lẽ là do cơ thể đang từ từ biến đổi.

- Em ngồi đi. – Huy lịch sự kéo ghế mời – Ăn gì nói, anh sẽ gọi.

- Ở đây có thứ gì?

- Vào quán phở, đương nhiên là có phở rồi - Nhìn vẻ mặt ngây ngô của Tuyết Vinh, anh bỗng bật cười thành tiếng.

- Vậy sao thầy còn hỏi? – Người đàn ông này rõ ràng muốn chọc ghẹo cô mà.

- Phở cũng có nhiều loại: tái, nạm, gầu,...Đừng nói với anh là cả chuyện này em cũng không nhớ.

- Tôi chỉ biết người ở đây có một món ăn truyền thống gọi là Phở. Còn những thứ anh kể ...

- Xin hỏi anh chị dùng gì? – Cô phục vụ mặc váy ngắn đơn giản nói.

Biết đã đến lúc mình phải đưa ra quyết định, Tuyết Vinh liền khôn ngoan lựa chọn:

- Thầy ăn gì, tôi sẽ ăn nấy.

- Em... - Cảnh Huy chỉ đưa mắt nhìn cô trong mấy giây rồi hướng về phía cô gái đang đứng cạnh – Cho chúng tôi hai tô phở tái.

Đợi khi cô ta đã đi xa, anh mới chồm người về phía Vinh mà nói khẽ:

- Đầu óc em tuy bị vấn đề nhưng hình như lại thông minh hơn trước.

- Tôi đã nói mình không phải Yên Nhi rồi mà.

Anh chàng này sao mãi vẫn không chịu tin cô như vậy? Nhưng nếu không tin thì có gì phải cố công đưa Tuyết Vinh đến con hẻm đó làm gì? Chẳng lẽ chỉ vì không muốn cô tiếp tục nói chuyện với Nhật Huỳnh nên mới...(?!)

- Tôi phải làm gì thì anh mới chịu tin?

- Tin gì? – Cảnh Huy bình thản rút khăn giấy giúp Vinh lau muống dưa.

- Tin tôi không phải là Yên Nhi.

- Chuyện đó đơn giản thôi.- Ánh mắt anh dường như đang trêu chọc - Em hãy làm điều gì đó mà Yên Nhi không thể hoặc không bao giờ làm.
 - Chẳng hạn như làm gì?
 - Làm bạn gái của anh.
 - Làm bạn gái của thầy? – Miệng cô há hốc không tin được – Bộ hai người ghét nhau lắm sao?
 - Đúng vậy. - Nghe giọng Huy cứ như một kẻ mất hồn - Yên Nhi vốn cực kỳ ghét anh.
- Lúc đầu chỉ tính trêu chọc cô nhưng bây giờ, anh chẳng phải đang hiển nhiên thừa nhận người con gái đang ngồi trước mặt không phải là Yên Nhi rồi sao?
- Nhưng tôi chưa từng ghét anh nha – Tuyết Vinh trong chớp mắt lại thành thật thú nhận

17. Chương 17

- Anh đang nói thật chứ? – Yên Nhi bất ngờ chồm tới, tay nắm chặt lấy ống quần của Tuyên - Nếu tôi đồng ý ở lại...có thật là anh sẽ để tôi được nhìn thấy họ không?
- Thật - Cả người Thần Tuyên đã sắp đông thành đá.
- Anh sợ mình cầm lòng không nổi sẽ lập tức quay lại, ôm lấy cô gái đang ngồi khóc sụt sùi kia mà an ủi. Cách hành xử này của Nhi đang làm Tuyên thấy hối hận và tự trách kinh khủng.
- Được ... Tôi hứa với anh. - Câu nói thốt ra khiến cả hai không ai được dễ chịu.
 - Đứng lên đi. – Anh cố tỏ ra bình tĩnh khi khom người nâng Yên Nhi lên khỏi mặt đất – Tôi đưa em đến nơi này.
 - Nhưng còn bọn trẻ?
 - Chúng cũng không phải là con của em. Vì sao lại lo lắng như vậy?
- Trong lòng anh càng lúc càng thấy khó chịu. Giá cô cũng biết nghĩ đến cảm nhận của Tuyên, dù chỉ bằng phân nửa sự quan tâm này cũng được. Vậy mà không đâu, Yên Nhi lúc nào cũng ghét bỏ anh y hệt những ông thầy bà cô có ác cảm về một đứa học sinh nào đó vậy.
- Vì chúng cũng như tôi. – Ánh mắt bi ai lại phủ lên những gương mặt non nớt – Sớm đã không còn ai thân thiết.
 - Nhảm nhí! – Tuyên lập tức bác bỏ - Em sao có thể so sánh với những đứa bé này?
 - Như nhau cả thôi. – Những dòng lệ vẫn liên tục chảy xuống hai gò má Yên Nhi.
 - Đủ rồi! – Anh vội vã kéo tay cô về phía trước - Đi theo tôi.
- Thần Tuyên gấp rút dắt Yên Nhi đi đến cuối căn phòng, nơi có một cánh cửa bằng gỗ. Tuy không lớn bằng cánh cửa trong phòng nhưng đặc biệt cũ kĩ. Lòng bàn tay ấm áp gấu gao bao lấy năm ngón tay mềm mại như sợ cô bắt ngờ chạy mất.
- Chiếc áo sơ mi anh mặc trên người vẫn còn thừa lại hột nút ở cổ. Hai ống tay kéo cao, để lộ phần da thịt cứng cáp. Từng nếp áo ngay ngắn và vừa vặn đều toát lên vẻ giản dị mà sang trọng. Màu sắc xanh đen những tưởng bình thường nhưng lâu lâu lại ánh lên những tia sáng màu bạc.
- Đây là đâu? – Yên Nhi sững sờ nhìn ba cái cổng vòm bằng đá cao ngất.
 - Là Tam Cổng – Tuyên trả lời ngắn gọn. - Mỗi người sau khi chết đi, sẽ tùy theo tội trạng mà được đưa đến một trong ba cổng này.

Cô không nói gì mà cẩn thận quan sát ba người đàn ông đang đứng chấp tay bên cạnh mỗi cánh cổng. Họ không mặc áo quan mà hiện đại y hệt Thần Tuyền. Gương mặt lạnh lùng còn hơn được khắc bằng đá. Trừ cánh cổng nằm ở giữa, hai cái còn lại đều có đặt một chiếc bàn gỗ. Trên bàn có một ấm nước cùng mấy cái tách.

- Đó là thuốc Vong Niệm – Tuyền tiếp tục giải thích – Ngoại trừ xuống địa ngục, mọi người đều phải uống thứ này trước khi bước qua cổng.

- Tại sao?

- Thiên đường sẽ biến thành địa ngục nếu em vẫn chưa dứt tình với hạ giới. Vào đó, họ sẽ được hưởng cuộc sống mới; không có bất cứ phiền muộn, lo âu nào.

- Và cũng không biết đến hỷ nộ ái ố?

- Đúng vậy. Những người sống ở thiên đàng không cần bận tâm về bất cứ điều gì. Họ có mọi thứ mình muốn.

- Đó không phải là sống. – Yên Nhi khẽ lắc đầu rồi bất ngờ rút tay mình ra – Chỉ những kẻ bất hạnh mới phải lên thiên đàng.

- Em... - Thần Tuyền sững sờ nhìn cô - ...Vì sao lại có suy nghĩ lạ đời như vậy?

- Tình cảm từ lúc sinh ra đến khi mất đi đều không có gì thay đổi thì khác chi cái máy.

Những lời Yên Nhi nói ra, Tuyền là lần đầu nghe được. Mười người được hỏi thì mười người đều mong muốn được lên thiên đàng. Chỉ có cô gái này...

- Những người đó có biết trước điều gì đang đợi họ sau mỗi cánh cổng không?

- Đương nhiên là không.

- Vậy thì phải rồi. – Yên Nhi lại buồn bã lắc đầu – Nếu biết trước, họ hẳn chọn cách quay về hạ giới.

Tuyền không nói gì mà chỉ bất động nhìn cô, trên mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc. Từ lúc gặp nhau đến giờ, anh cứ liên tục bị cô gái này làm cho kinh ngạc. Càng lúc càng thấy không thể đánh giá Nhi thông qua vẻ nhút nhát bề ngoài. Nếu có thể thoát khỏi sự ám ảnh và nỗi đau mất gia đình, tâm hồn cô ấy chưa biết chừng còn có sức hút mạnh mẽ hơn nữa.

- Những người thế nào mới “phải” lên thiên đàng?

- Em hỏi để làm gì?

- Để lúc trở về sẽ dạy ba mẹ sống ác đi một chút. – Yên Nhi bình thản trả lời – Tôi không muốn họ chịu khổ.

- Ha ha ha – Tuyền bị cô chọc đến cười ha hả. Bàn tay trong lúc thuận tiện đã giơ lên, luồn sâu vào tóc với vẻ thích thú.

Anh không biết nên gọi suy nghĩ này của cô là non nớt hay sâu sắc. Nhưng cần thừa nhận điều đó đã làm tâm hồn Yên Nhi trở nên vô cùng chân thật, vô cùng đáng yêu.

- Điều này em có thể yên tâm. – Lời nói của Tuyền trước sau đều mang theo ý cười - Những người cả đời không làm điều gì xấu đương nhiên sẽ tiếp tục đầu thai vào kiếp khác. Kẻ tàn ác ắt phải xuống địa ngục. Còn...người tốt bụng, hay giúp đỡ người khác...sẽ được lựa chọn giữa xuống hạ giới và lên thiên đàng. Hoàn toàn không có sự ép buộc nào ở cánh cổng này.

- Nhưng vì sao xuống địa ngục lại không cần uống thuốc Vong Niệm? Những người vào đó sẽ bị đối xử thế nào?

- Địa ngục là hành lang tối em thấy hôm nọ.

- Nơi đó... - Yên Nhi nhất thời á khẩu.

Nơi đó thật sự gọi là địa ngục sao? Cô thật sự...thật sự đã đặt chân xuống địa ngục ư?

- Những kẻ vào đó cần phải nhớ chúng đang trả giá cho điều gì.
- Họ sẽ bị nhốt ở đó mãi mãi ư?
- Đừng nói với tôi em lại muốn quan tâm đến những kẻ bất lương ấy. – Tuyên bất ngờ trở nên nghiêm túc – Chúng dù chết trăm lần vẫn chưa đủ đền hết tội.
- Điều quan trọng nhất của hình phạt là giúp người ta nhận ra lỗi lầm của mình. Anh có thể hành hạ thể xác của những người đó nhưng chưa chắc khiến họ nhận thức được điều gì.
- Em thật là...

Sao cứ như bà cụ non thế hả?

Việc được hứa hẹn về gặp gia đình đối với Yên Nhi như liều thuốc quý. Cô chẳng những nói năng lưu loát mà còn tỏ ra tự tin hơn hẳn. Duy chỉ có một điều làm Tuyên thấy không ưng ý, Yên Nhi vẫn chưa cho anh chạm vào người.

- Khi nào đền đủ tội, chúng sẽ tự động được thả về nhân gian, đầu thai làm người khác – Anh cố tỏ ra nhân đạo.
- Vậy ra nơi này là địa ngục?
- Không phải. Đây là Trung giới – Bất ngờ tiến thẳng về phía cô, gương mặt anh nhăn nhó như bị sốc – Em nói vậy là ý gì? Phải chăng đang trách tôi đối xử với em như tra tấn?
- Không...Tôi không hề có ý đó. – Nhi hốt hoảng lùi về sau - ...Vì tôi thấy từ phòng ngủ anh bước ra liền gặp phải địa ngục nên...
- Trung giới là nơi chuyển tiếp của tất cả các giới. Tất cả con người sống trên đất nước này khi chết đi đều phải xuống gặp tôi. Vì em chưa biết cách sử dụng cánh cửa đó nên nó mặc định dẫn đến địa ngục thôi.
- Vậy ra còn có Trung giới ở những nơi khác nữa sao?
- Đương nhiên. Một ngày nhiều người chết như vậy. Một nơi sao có thể giải quyết được?

Cô bé này hỏi cũng lạ thật.

Yên Nhi nghe xong, trong lòng bỗng thở dài một tiếng. Nước cô kinh té chậm phát triển đã đành. Sao đến địa ngục cũng lạc hậu hơn người ta mấy trăm năm thế này? Đã là thời đại nào mà người ở đây vẫn ăn mặc như người thời phong kiến thế kia.

Người chết đi cũng không phân biệt tốt xấu, tất thấy đều đem đẩy chung vào một chỗ. Đối xử như vậy quả thật rất bất công. Thần Tuyên không biết cai quản nơi này được bao lâu mà tình hình lại rối rắm như thế.

Ý nghĩ cùng anh chấn hưng nó bất ngờ xẹt qua tâm trí Yên Nhi như một tia lửa điện.

18. Chương 18

- Em thật sự không ghét anh? – Cảnh Huy như chàng khờ, ngu ngơ hỏi lại.
- Chính anh cũng không biết mình đang nghĩ cái gì.
- Anh cứu tôi, lại giúp tôi về nhà. Việc gì tôi phải ghét anh chứ?
- Cô phục vụ đã quay trở lại, chậm rãi đặt xuống trước mặt mỗi người một tô phở bốc khói. Nhận thấy tâm của Huy bắt đầu lay động, Tuyết Vinh liền quyết định tiến thêm một bước nữa.
- Ngoài chuyện ghét anh ra, Yên Nhi còn không làm được gì nữa?
 - Hình như cô ấy không hợp với các loại thuốc họ pactrim.
 - Được, vậy lát nữa chúng ta tới nhà thuốc. – Vinh gần như quên bèn việc cơ thể này vốn không thuộc về mình - Tôi sẽ uống cho anh xem.

- Em điên sao? Lỡ như...

- Đừng nghĩ tôi bị điên. Anh có thấy người điên nào sáng suốt như tôi lúc này chưa hả?

- Chuyện này thì chưa. – Về mặt kiên quyết của Tuyết Vinh khiến Cảnh Huy phì cười – Thôi ăn đi.

Màn mân mê đôi đũa của cô một lần nữa lại khiến anh ngơ ngác. Đứng trước vật thể nào, Yên Nhi cũng nhìn chững bằng ánh mắt nửa quen nửa lạ. Cô giống như biết rất rõ cách sử dụng nhưng lại chưa từng đụng đến. Có lẽ đều do kí ức trong đầu đang bị đảo lộn.

- Sao em không gấp?

- Thứ này trơn quá – Tuyết Vinh khổ sở ngắm nhìn hai thanh gỗ màu đỏ - Tôi không cầm được.

- Chỗ em, người ta không dùng đũa sao? – Anh cuối cùng cũng vượt miệng hỏi.

- Không, chúng tôi còn chẳng ăn uống... - Nói đến đây, cô bất chợt nhìn thẳng vào mắt Huy, mặt ánh lên vẻ vui sướng khó tả - Thầy...thầy tin tôi không phải Yên Nhi rồi sao?

- Ai nói? – Bất ngờ bị cô bắt thóp, anh chàng liền giả vờ tập trung vào tô phở trước mặt – Anh chỉ muốn kiểm tra mức độ bệnh tình của em thôi.

- Thầy vẫn nghĩ tôi bị điên? – Tuyết Vinh tức tối kêu lên – Tôi...tôi...tôi thật bó tay với thầy mà.

Gương mặt đỏ gay vì tức giận của cô lại khiến anh một lần nữa suýt hện không được mà cười lớn.

- Nếu em không muốn muộn học thì ăn nhanh đi.

- Không gấp được thì ăn làm sao? – Vinh bực tức trả lời, ánh mắt sắc lẹm vẫn dán vào người Huy như trách móc.

- Vậy muốn anh dứt cho à?

- Không cần.- Cô vừa dứt lời đã hậm hực cầm lấy cái muỗng.

Tuyết Vinh hoàn toàn không nhận ra người đối diện vừa kín đáo che giấu một nụ cười.

Suốt đoạn đường còn lại, dù hai người không nói gì với nhau nhưng Tuyết Vinh vẫn ôm Cảnh Huy rất chặt. Cảm giác ấm áp làm anh mấy lần muốn tìm đường vòng để chạy lâu chút nữa. Nhưng nghĩ lại buổi chiều còn có tiết, mà cô Lại cũng không phải dễ tính nên đành thôi.

- Đến rồi! – Huy bất ngờ thắng xe trên đoạn đường vắng vẻ.

Tuyết Vinh ở phía sau cũng nhanh nhẹn nhảy xuống. Đôi chân hối hả đi về phía con hẻm. Trông mặt cô cực kỳ căng thẳng. Hình như đã sớm nhận ra từ lúc sắp đến nơi này. Cảnh Huy thì chậm rãi theo phía sau, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của cô gái trước mặt.

Kể từ sau khi tỉnh lại đến giờ, Yên Nhi với anh cứ như dấu hỏi lớn. Sự nhanh nhẹn và cá tính của cô quả thật rất thu hút. Nói thế nào cũng khó mà tin được người con gái này chính là Yên Nhi. Nhưng bảo cô ta không phải Yên Nhi thì lại càng khó tin hơn nữa.

- Có thấy “manh mối” gì không?

- Chưa. – Tuyết Vinh trong lúc tập trung đã không nhận ra thái độ gượng gạo từ phía người đàn ông sau lưng mình – Tôi vẫn không biết cái gì đã mang mình đến đây. Nơi này hoàn toàn vắng vẻ.

Gương mặt nhỏ nhắn trong lúc ngẩng lên nhìn quanh đã vô tình để lộ ra cái cổ trắng có một vết sẹo.

- Đợi đã – Cảnh Huy bất ngờ ra hiệu cho cô đứng yên, tay chủ động vươn về phía trước.

- Anh muốn làm gì? – Vinh giật mình, vội hất tay anh khỏi cổ.

- Vết sẹo đó có từ lúc nào?

- Khi tôi còn rất nhỏ - Cô trả lời xong thì cũng dậm dừng sờ.

Thân xác này rõ ràng là của Yên Nhi, vì sao vết sẹo kia vẫn xuất hiện? Vinh nhớ lúc mới tỉnh dậy, vì không tìm thấy nó nên cô mới biết cơ thể này không thuộc về mình. Chẳng lẽ bây giờ ông trời lại đang muốn giúp Tuyết Vinh chứng minh thân phận?

- Yên Nhi hình như không có cái này – Huy cuối cùng cũng bắt đầu thừa nhận – Em thật không phải....?

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác đến khổ sở của anh, Tuyết Vinh như càng có thêm quyết tâm để cầm đầu chạy về phía cửa hàng thuốc bên kia đường.

- Này... - Cảnh Huy vừa há miệng ra đã không biết nên gọi cô là gì –...Đi đâu thế?

- Làm ơn bán cho tôi một vỉ pactrim.

- Em...em muốn làm gì hả?

- Chứng minh với thầy tôi không phải Triệu Yên Nhi. – Cô đã bắt đầu hoài nghi việc thân thể này rất có thể là của mình. Nếu sự thật đúng là như vậy thì Vinh chẳng ngại nuốt vào bụng mấy viên thuốc.

- Không cần ! – Cảnh Huy tức giận hét lên, tay nắm lấy Tuyết Vinh, lôi nhanh khỏi cửa hiệu.

- Tại sao? – Cô cũng nhất quyết không bỏ cuộc, vùng vằng tìm cách thoát khỏi tay anh – Tôi không thích anh ở trước mặt tôi cứ gọi mãi hai chữ “Yên Nhi” ấy. Bây giờ có cơ hội để chứng thực, vì sao anh lại không để tôi thử? Vì sao hả?

- Vì tôi tin em. - Câu trả lời đơn giản nhưng chứa đựng bao nhiêu cảm xúc khiến Tuyết Vinh trong nhất thời không thể động đậy.

- Anh tin tôi? Nhưng tại sao?

- Không sao hết. – Huy nóng nảy bước về phía moto của mình - Tin là tin.

- Cảnh Huy – Tuyết Vinh thấy vậy liền hối hả chạy theo – Cảnh Huy.

- Cái gì? - Anh bất ngờ quay đầu khiến cả hai chỉ cách nhau chưa tới một tấc.

Hai trái tim trong phút chốc đều ngưng đập. Bốn con mắt nhìn nhau không thể chớp.

- Tôi...tôi... - Cô tự nhiên lắp bắp

- Em sao?

- Tôi vẫn chưa tìm hiểu xong. Chúng ta có thể nào...lưu lại đây...lưu lại đây chút nữa...

- Không được – Huy dứt khoát lắc đầu – Chiều nay tôi còn có tiết.

Cách xưng hô này dù rất phù hợp với mối quan hệ hiện tại giữa hai người nhưng Tuyết Vinh vẫn cảm thấy không thoải mái như lúc trước. Dù sao cũng nhớ hết đường sá, cô nghĩ sau này có thể một mình đến đây mà không cần nhờ Huy nữa.

- Vậy thì về.

- Từ lúc nào em đã trở nên nghe lời như vậy? – Cảnh Huy bất ngờ nhìn cô bằng ánh mắt dò xét.

Dù chỉ mới quen biết chưa lâu, anh cũng dễ dàng nhận ra miệng lưỡi cô gái này không thuộc dạng đơn giản. Hôm nay đột nhiên ngoan hiền như thế, chắc chắn phải có nguyên do.

- Thầy có tiết bộ tôi không sao? – Tuyết Vinh liền khôn ngoan chối cãi – Huống chi học môn gì tôi còn chưa biết.

Sáng nay nghe mấy đứa trong lớp nói chuyện, cô mới tình cờ biết mình còn phải học tới tận năm giờ chiều. Nhưng Cảnh Huy lại không phải là kẻ dễ bị người khác xỏ mũi. Đôi mắt anh như biết thôi miên, liên tục xoay sâu vào vẻ lúng túng trên mặt Tuyết Vinh...Cô đúng là tiểu yêu quái.

- Em tuyệt đối không được đến nơi này khi chỉ có một mình – Huy vừa khuyên bảo lại vừa giống như ra lệnh – Biết chưa?

- Sao không được? – Tâm tư cuối cùng cũng bị anh nhìn thấu khiến cô hơi bực bội.

- Vì tên khôn đó có thể vẫn còn lảng vảng quanh đây.

19. Chương 19

Cái bụng đói của Yên Nhi bắt ngờ lên tiếng khiến tay chân cô bủn rủn. Cảnh vật trước mắt hình như cũng từ từ trở nên mờ nhạt.

- Em sao vậy? – Nhận ra dáng đi lảo đảo của Nhi, Thần Tuyên liền tiến đến thăm hỏi.

- Tôi đói. – Cô mơ màng xoa xoa trước trán.

- Lúc này vẫn không sao kia mà?

Hướng chi anh ngày nào cũng dặn người chuẩn bị...hoa cho Yên Nhi.

- Nhưng bây giờ thật sự rất đói. – Gương mặt nhỏ khê nhăn nhăn như sắp méo – Tôi đã một ngày không ăn gì.

- Hoa để trên bàn, em không hề động tới?

- Cái đó làm sao ăn được?

Vì sao tên mấu lạnh này lại cố tình làm khó cô như vậy? Mỗi ngày chỉ cho người ta uống một ly nước với cả đĩa hoa lấp lánh, không rõ có công dụng gì.

- Chúng ta về phòng làm chút chuyện. – Thần Tuyên vừa dứt lời đã bế bổng Yên Nhi lên khỏi mặt đất.

- Cho tôi xuống... - Cô hậm hực nhìn anh với hai bờ môi mím chặt.

Tuy mở miệng kháng cự nhưng tự Nhi cũng biết khả năng người đàn ông này chịu làm theo là gần như không có. Lộn xộn chọc giận anh ta, có khi còn phải gánh lấy hậu quả nghiêm trọng. Không biết Thần Tuyên mang thân phận thể nào mà bản tính cứ ngang ngược như vậy. Chỉ cần thích là làm, chẳng thèm quan tâm đến ý kiến của những người bên cạnh. Thỉnh thoảng còn nói những lời lẽ hăm dọa, y hệt muốn khùng bố tinh thần người khác.

Sau cú đá mạnh mẽ vào cánh cửa gỗ, căn phòng ngủ sang trọng một lần nữa lại hiện ra trước mặt họ. Yên Nhi thì bị Tuyên một mạch mang thẳng đến bên ghế sofa, đặt xuống. Khê hừ lạnh một tiếng, anh có vẻ rất hậm hực khi vươn tay cầm lấy một bông hoa màu trắng.

- Em đưa thứ này lên mũi...Hít thật sâu.... Sau đó nhắm mắt lại.

Cùng với lời nói, đôi mắt Tuyên lúc đó cũng bắt đầu khép hờ như đang tận hưởng một cảm giác vô cùng thoải mái. Hai cánh mũi khê run, ra chiều rất khoan khoái.

Ngửi hoa có thể làm cho no được sao? Yên Nhi thấy nghi ngờ nên rụt rè muốn thử.

Không đợi Thần Tuyên mở mắt, cô đã lặng lẽ chồm người về phía bàn kiếng, mím môi cầm lấy một bông. Nhưng hít ngửi một hồi vẫn không thấy hương thơm gì khiến Yên Nhi hơi thất vọng. Thần Tuyên hẳn là đang trêu chọc cô rồi.

- Nhắm mắt lại – Anh chàng ở bên cạnh lại tiếp tục lên tiếng – Dùng tâm của em mà cảm nhận.

Lời chỉ dẫn cứ như một công thức toán khô khan, khó hiểu.

Yên Nhi chỉ còn biết lẳng lặng làm theo, đem hai mắt mình nhắm chặt. Nhưng sau một hồi cố gắng vẫn không đạt kết quả gì. Cô thử dài dặt bỏ cuộc thì bàn tay đang cầm hoa đã bị bao bọc bởi một bàn tay khác. Hơi nóng truyền đến không hiểu sao chỉ càng khiến Yên Nhi phát run. Phía sau lưng cũng vừa vịn bị người ta chặn đường lẩn trốn. Cô còn chưa kịp phản kháng đã nghe bên tai vang lên những lời lẽ đe dọa đầy ám muội:

- Chắc em không muốn chết vì đói trước khi về gặp gia đình chứ?

Từ lúc phát hiện ra điểm yếu đáng yêu này của cô, Thần Tuyên đã tự nhủ, anh sẽ là thằng ngu nếu không biết cách tận dụng.

Hơi thở nóng bỏng liên tục phả vào cổ và tai khiến tim Yên Nhi cứ từng đợt nhảy dựng. Bàn tay người phía sau vẫn tiếp tục giúp cô đặt hoa lại sát hai cánh mũi.

- Hít sâu vào! – Tuyên dùng tay còn lại để xoa nhẹ từ vai xuống cánh tay của Yên Nhi. Mỗi chỗ đi qua đều để lại những đợt run rẩy – Tập trung thả lỏng thân thể.

Cô thật sự hít thở không thông. Cơ thể chẳng những không được thả lỏng mà còn bắt đầu đông cứng.

- Cứu...Cứu tôi....

Thái độ hốt hoảng tối hôm trước chỉ trong chớp mắt đã quay lại, cuống cuống tìm cách trốn chạy. Thần Tuyên nhất thời không kịp phòng bị đã ăn ngay một cái tát.

- Em... - Anh vừa nóng nảy kêu lên đã nhận ra tình trạng của Yên Nhi hiện tại.

Gương mặt vừa lấy lại chút sinh khí không biết từ lúc nào đã ướt đầm nước mắt. Cô gái nhỏ nhanh chóng bò về phía góc phòng, tay ôm chân thành một khối run rẩy.

Đều tại Tuyên quá nóng vội. Vừa thấy cô có chút dấu hiệu tươi tỉnh đã không kềm chế mà dùng những cử chỉ gần gũi, thân mật.

- Tôi hứa sẽ không đụng vào em. – Anh thật sự ăn năn vì bản thân hình như đã từng hứa câu này mấy lần – Nếu lần sau còn tái phạm, sẽ cho em tùy ý chặt hai tay...

- Cút đi...Tôi không muốn nhìn thấy anh! – Yên Nhi bất ngờ khóc thét, đem mặt vùi vào giữa hai đầu gối – Tôi không muốn nhìn thấy ai hết...

- Được được...Tôi sẽ lập tức ra ngoài... - Thần Tuyên vừa định ngồi xuống đỡ dành đã lập tức lùi về sau.

Lại là tên khốn đáng chết ấy.

Tuyên nhất định phải bắt hẩn về đây, cho ném trải những hình phạt dã man nhất.

- Tôi sẽ để em một mình. – Anh nắm chặt tay trước khi quay bước – Khi nào xong việc sẽ quay lại.

Chỉ hy vọng lúc đó Yên Nhi đã lấy lại bình tĩnh. Chứ nếu cứ phải tiếp tục nhìn cô trong bất lực thế này, lòng của Tuyên cứ như có lửa đốt.

Bức bối rời khỏi phòng, anh lập tức đi vào phòng làm việc. Đầu óc cố tạm quên Yên Nhi một lát.

Từng tội trạng được ghi trên giấy cứ thể hiện ra nhưng lại không có lấy nửa chữ lọt được vào mắt. Hình ảnh cô gái đáng thương ngồi khóc trong góc phòng liên tục ám ảnh Tuyên, dấn đá vào tim anh từng phút một.

Một cô gái nhỏ bé như vậy lại làm chật hết chỗ trong não Thần Tuyên, quả thật rất đáng giận. Nhưng càng giận, anh lại càng tự trách mình. Nếu lúc này biết kềm chế một chút...giữ khoảng cách một chút...thì không khí giữa hai người chẳng phải rất nhẹ nhàng, thanh thản?

- Chết tiệt! – Tuyên bất ngờ đập tay xuống bàn – Cô ấy vừa đuối là mình đi liền sao?

Dẫn vệt vùi mặt vào hai lòng bàn tay, anh lúc này mới phát hiện bản thân hoàn toàn không thể chuyên tâm làm việc một khi còn chưa thấy Yên Nhi bình tĩnh trở lại. Quyết định để cô một mình trong phòng có vẻ rất tồi tệ. Vì khi người ta bị khủng hoảng, dù là loại khủng hoảng nào, cũng rất cần có người bên cạnh an ủi, động viên.

Anh chẳng những không nói được nửa lời khích lệ còn ngang nhiên cho vợ mình thời gian để...tự bình tĩnh, phó mặc cô ấy với căn bệnh tâm lý của mình.

- Bà xã – Hai tiếng ấy vừa vang trên môi đã thấy Thần Tuyên vội vàng đứng dậy.

Bao nhiêu sổ sách còn dang dở trên bàn được gác hết qua một bên. Đám người nhoi nhóc ngồi đợi trong Phòng Chờ cũng dễ dàng bị vứt bỏ.

Đôi chân anh nhanh nhẹn bước khỏi nơi làm việc, băng qua phòng chờ rồi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng ngủ.

20. Chương 20

Chở Tuyết Vinh về đến cổng, Cảnh Huy chỉ im lặng cho xe thắng lại.

- Em xuống đi.

- Anh không vào trường? – Cô hơi ngạc nhiên, tay không quên trao trả chiếc mũ.

- Tôi ra ngoài uống cà phê. – Huy cũng không biết vì sao mình phải giải thích với cô gái này.

Chỉ có một điều là đầu óc anh đang rất rối loạn. Mà nguyên nhân cũng do người không biết là Yên Nhi hay Tuyết Vinh trước mặt gây ra.

- Cảm ơn anh.

Nhìn vẻ mặt áy náy của cô, Cảnh Huy bỗng thấy không đành lòng nên nói tiếp:

- Em tìm chỗ nào ngủ một lát. Dãy nhà B có mấy phòng nghỉ dành cho sinh viên đó.

- Tôi biết rồi. – Tuyết Vinh bối rối gỡ đầu rồi chậm rãi quay bước – Tạm biệt.

Nhưng người chỉ mới đi được mười bước thì phía sau lại hét lên:

- Này! – Vẫn cố tình không gọi tên cô – Dãy nhà B nằm phía sau phòng học lúc này.

Tuyết Vinh ngoái đầu nhìn Cảnh Huy, trong mắt lập tức dậy lên bao nhiêu cảm xúc. Anh thế này có phải là đang quan tâm cô không?

Nhưng còn chưa kịp nói gì đã nghe tiếng xe rồ máy.

Huy phóng nhanh trên con đường đất lồi lõm, lòng quay cuồng vì những suy nghĩ kỳ lạ. Cô gái kia dù chỉ mới gặp mấy ngày nhưng đã mang đến cho anh rất nhiều cảm giác mới mẻ. Trong cái nhìn cô dành cho anh luôn chứa sự đan xen giữa tự tin và chút gì đó xấu hổ.

Cảm giác vừa quen vừa lạ mỗi lần ở gần Tuyết Vinh rất cuộc do đâu mà có?

Cảnh Huy thật sự không hiểu và cũng không có cách nào lý giải. Chuyện chấp nhận Tuyết Vinh không phải là Yên Nhi đối với anh đã vất vả lắm rồi.

Vòng bánh xe không biết vô tình hay hữu ý lại đưa Huy đến cửa tiệm Internet thay vì quán cà phê như dự tính. Anh phải ngồi chần chờ một lúc lâu mới quyết định tắt máy, khóa xe rồi đi thẳng vào trong.

Về phần Tuyết Vinh, sau khi chia tay với Cảnh Huy, đang thất thểu bước dọc con đường hướng về phía cột cờ, thì bên tai bỗng vang lên những tiếng “Leng Keng” kỳ lạ.

Hình ảnh một người đàn ông đạp chiếc xe có thùng xốp đặt phía sau chậm rãi hiện lên. Tay lái bên phải còn gắn chiếc chuông đồng đang khê kêu liên tục.

Leng keng

Leng keng

Âm thanh đó không ngớt vây quanh khiến đầu óc cô choáng váng.

Tuyết Vinh nhú mày, dừng bước chân, cả hai mắt đều nổi đom đóm.

Leng keng

Leng keng

Thứ âm thanh kỳ lạ vẫn không thôi ngân lên đầy ma quái.

Cả đất trời hình như cũng bắt đầu chao đảo.

Leng keng

Leng keng.

Cảm giác sợ hãi và đau đớn bất ngờ ập đến như vũ bão.

Lý trí như thềm thúc giục Tuyết Vinh mau bỏ chạy. Thứ gì đó đang đuổi theo cô, nếu để nó bắt được, cô nhất định sẽ rất đau đớn

Leng keng...Leng keng...Leng keng

Vinh khở sở lấy tay ôm đầu rồi ngã lăn xuống mặt đất.

Lần thứ nhất mở mắt ra, cô nghe thấy tiếng Yên Vũ đang trò chuyện cùng ai đó. Giọng nói rất trầm và nhỏ nên không rõ họ nói gì.

Lần thứ hai thức dậy, hiện ra trước mặt cô là ba cánh quạt đang lặng lẽ xoay tròn, nhẹ nhàng phát ra những tiếng lạch cạch đều đặn.

- Tỉnh rồi à? – Cảnh Huy vừa thấy Tuyết Vinh cựa mình liền đóng ngay laptop.

Loáng một cái đã được gấp lại anh khiến lòng cô có chút phấn khởi. Nhưng gương mặt hung dữ kia hình như lại chẳng thấy như vậy. Tuyết Vinh đảo mắt nhìn theo chuyển động của Cảnh Huy, chú mục vào gương mặt anh khi Huy cẩn thận tìm một chỗ ngồi xuống bên cạnh.

- Tôi nhớ trước khi đi đã dặn em vào ngủ ở dãy B chứ đâu phải phòng y tế?

- Đây là phòng y tế? – Cô khê kêu, mắt đảo dáo tìm một chiếc đồng hồ.

- Em đột nhiên ngất xỉu giữa sân trường. – Huy hiểu ý liền lên tiếng giải thích – Tôi đã thay Yên Vũ xin phép cô Lài cho em được nghỉ đến cuối buổi.

- À! – Tuyết Vinh bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm – Cảm ơn thầy.

Dường như chẳng để ý gì đến thái độ biết ơn đó của cô, Huy chỉ ngồi đó, thất thần nhìn Vinh với ánh mắt rất lạ. Sau đó thì ngẩn ngại giơ tay, từng ngón, từng ngón lần lượt chạm vào những sợi tóc đang rũ trên trán cô.

- Phải chăng trời nắng quá làm em chóng mặt? - Lời nói mang theo tất cả sự quan tâm khiến lòng Tuyết Vinh chấn động.

Cô từng tuổi này, lần đầu tiên mới được người ta đối xử ân cần như vậy.

- Em cười gì?

- Cười vì thấy thầy rất giống anh Si-rô.

- Anh Si-rô là ai?

Thật cả gan, Tuyết Vinh lại dám so sánh anh với người đàn ông khác.

- Là một nhân vật trong tiểu thuyết Thời Thơ Ấu của tôi.

Trời ơi. Ba mẹ Huy sinh anh ra trước nhân vật tên Si-rô gì đó của Tuyết Vinh nha. Sao cô nói cứ như thể anh chính là bản sao của chàng trai trong tưởng tượng ấy vậy?

- Anh ấy là nhân vật nam chính đầu tiên của tôi - Vừa nhắc đến viết truyện thì niềm đam mê trong Tuyết Vinh lại rực sáng - Lúc đó, tôi cứ cố gắng xây dựng một mẫu người yêu lý tưởng.

- Mẫu người yêu lý tưởng...?- Cảnh Huy không ngần ngại vuốt tóc cô thêm mấy cái, lời nói mang theo vẻ hài hước - ...Phải chăng đang ngầm ám chỉ tôi chính là mẫu người lý tưởng của em?

- Cái đó...

Biết mình đang bị anh châm chọc, Tuyết Vinh trong phút chốc liền đỏ mặt. Ánh mắt Huy thì vẫn không thôi dán vào đôi môi đang mím chặt của cô. Nhưng nhìn một hồi, không biết sao lại không muốn trêu ghẹo Vinh nữa.

- Tôi giống anh ta chỗ nào?

- À...- Trông bộ dạng Tuyết Vinh cứ như một cô ngốc - Hai người đều rất phong độ và biết quan tâm tới người khác.

- Hahaha - Huy vừa nghe tới đây đã lại cười lớn - Em đang mượn cơ hội để khen tôi đấy à?

- Thầy Huy, nếu thầy còn trêu ghẹo tôi như vậy...Tôi...tôi sẽ không trả lời nữa....

Cô vừa nói xong đã giận dỗi quay lưng về phía anh, đem hai gò má ửng hồng giấu vào gối.

- Được rồi, tôi xin lỗi... - Cảnh Huy lập tức lấy lại dáng vẻ điềm tĩnh - Em quay ra đây, chúng ta nói chuyện tí...

- Không quay.

- Này...- Anh vừa tính há miệng gọi tên cô nhưng lại á khẩu - Tôi thật sự có chuyện cần nói với em...

- Người ta cũng có tên. - Từ trong tường, giọng nói hờn dỗi của Tuyết Vinh nhẹ nhàng bay ra.

Cô rất muốn được nghe tên mình được thốt ra từ miệng Cảnh Huy.

21. Chương 21

Ở đây chỉ mình tôi với em, chẳng lẽ lại nói chuyện với ma? - Huy cố chấp bác bỏ.

Anh ta thật đáng ghét. Chỉ một cái tên mà khó nói như vậy sao? Nghĩ tới đây, Tuyết Vinh mới nhận ra trong lòng mình từ lâu đã tràn ngập cảm giác khó chịu.

- Em thật không muốn nói chuyện?

- Không muốn - Cô vẫn kiên quyết quay mặt vào tường.

- Vậy được - Huy chợt nói bằng giọng của người đang âm mưu điều gì đó - Chỉ một câu thôi... - Vừa dứt lời đã chồm tới, đem miệng mình kề sát vào lỗ tai của Tuyết Vinh, thì thầm - Con người tôi... vốn không thích quan tâm đến ai trừ cô gái mà tôi thích...Em hiểu chứ?

- Thầy... - Tuyết Vinh vừa quay đầu lại đã thấy anh ung dung ôm cặp xách đứng đây.

- Cũng sắp hết giờ ra chơi rồi. Gặp sau nhé.

Nụ cười tươi cùng cái nháy mắt của Huy khiến cô vừa thẹn lại vừa giận, không biết nên làm gì đành tiếp tục quay mặt vào tường rồi nhắm mắt lại.

Chiều nay cô Lại bận giảng bài mới nên không có thời gian để cả lớp luyện tập. Cảnh Huy thừa cơ hội này bèn lôi máy tính trong túi ra, cắm ngay USB vào cổng.

Từ đầu đến cuối buổi, ngón tay anh chỉ biết cuộn trang không ngừng. Cặp mắt u buồn mọi khi giờ đã sáng như thần, chăm chú dán vào màn hình laptop.

Kỹ năng đọc của Cảnh Huy từ lâu đã lên đến trình độ siêu hạng. Tốc độ chỉ đứng sau máy quét. Nhờ việc này mà lượng thông tin anh thu thập mỗi ngày cũng nhiều vô số kể. Sinh viên ngồi ở dưới nhìn lên lại cứ tưởng thầy giáo trợ giảng đang bận rộn chuẩn bị giáo án.

Năm giờ chiều, Yên Vũ đến phòng y tế đón Tuyết Vinh. Hai người cứ thế thông thả ra cổng. Trên đường đi lại vô tình nhìn thấy Cảnh Huy từ trong thang máy bước ra, trên tay là đủ các thiết bị giảng dạy.

Ánh mắt họ giao nhau trong vài giây.

Khi Cảnh Huy vừa định nở nụ cười thì Tuyết Vinh lại bất ngờ quay mặt đi chỗ khác. Thái độ như chẳng hề quen biết.

Cô gái này xem vậy mà giận dai hơn anh tưởng.

- Buổi chiều thầy Huy có ở lại với chị không? – Yên Vũ đi bên cạnh giả bộ như vô tình hỏi.

Mặt của cô hôm nay vì đi dưới trời nắng quá lâu nên vẫn còn hơi đỏ. Hai mắt hồng hồng trông rất giống kẻ vừa mới khóc.

- Không, anh ta còn phải đi dạy.

- Ủm – Người con gái khẽ gật gù, ra vẻ hiểu biết – Buổi chiều có năm tiết mà nghỉ hết ba thì cũng nhiều lắm rồi.

- Cái gì mà năm nghỉ hết ba? – Tuyết Vinh đã bắt đầu chú ý đến những mạch máu nhỏ màu hồng trong mắt Yên Vũ.

- Thì thầy Huy đó. Thầy nghỉ ba tiết đầu để ngồi canh cho chị mà.

Thông tin vừa nghe được đến tai cô như tiếng sấm. Tuyết Vinh lại cứ tưởng Cảnh Huy chỉ tranh thủ mấy phút ra chơi xuống “nhìn qua” mặt của cô một cái.

- Hiếm thấy ông thầy nào lại tận tình với sinh viên như vậy. – Giọng Yên Vũ mang theo rất nhiều vẻ đùa cợt – Hình như năm nay thầy mới 26. So với chị thì hợp đôi chán.

- Cấm em nói bậy! – Ngón tay trở lập tức vung lên, chỉ ngay vào gương mặt đang nén cười của em gái – Nếu không chị sẽ méc mẹ.

- Ha, chị méc đi. Ai chết trước biết liền. – Bắt đầu cười ha hả - Sinh viên “quý mến” thầy giáo. Thầy giáo “chiều cổ” sinh viên. Hai bên gọi là có qua có lại.

- Em...Nếu em còn nói bậy, chị sẽ đem chuyện trưa này nói ẹ biết.

- Đừng, coi như em van chị. - Yên Vũ bất ngờ chấp tay vái lạy – Chị chớ nói ẹ biết dùm em.

- Người ở trong chiếc xe đó...làm em khóc phải không? - Trông vẻ mặt hốt hoảng đến xanh mét kia, Tuyết Vinh biết ngay là có chuyện – Nói mau, trưa này em đi đâu hả?

Dù Yên Vũ không phải là em ruột của cô nhưng Tuyết Vinh vẫn thấy mình có trách nhiệm trông coi cô bé này, ít nhất là đến ngày Yên Nhi trở về.

- Chuyện này... em không nói được.

- Tại sao?

- Vì...em đã lỡ hứa với người ta.

- Nhưng người ta làm em khóc.

- Không phải lỗi của anh ấy. – Yên Vũ lật đật thanh minh – Đều tại em không kèm chế được.

- Ra là một chàng trai... - Tuyết Vinh bắt đầu nhận thức được tình hình.

Nhưng cô bé này quen ở đâu một anh chàng giàu có như thế? Chẳng những đi xe Limo mà còn có rất nhiều vệ sĩ.

- Chị à, chị tha cho em đi. Em hứa từ nay sẽ không chọc chị với thầy Huy nữa. Chị cũng hứa không kể chuyện này với mẹ nha, nha nha – Hai tay cô lắc lắc Tuyết Vinh liên tục.

- Được, bây giờ chị tạm hứa với em – Trước sự tha thiết của Yên Vũ, Vinh thật sự có chút khó xử - Nhưng em cũng phải coi chừng “người bạn giàu sang” đó. Đừng một mình lên xe của người ta nữa.

- Em biết rồi, nhớ rồi. Chị sẽ không kể với mẹ chứ? – Cô em gái vẫn chưa thật sự tin vào lời hứa của chị mình – Chị thề đi. Thề là không nói ẹ biết.

- Em...

Leng Keng

Leng Keng

Âm thanh quái quỷ lại vang lên như tiếng chuông gọi hồn. Và đầu của Tuyết Vinh lại tiếp tục đau, đau đến mức choáng váng...

- Chị, chị... - Yên Vũ lo lắng, thử lay cô nhẹ nhàng - Chị làm sao vậy?

- Em...Em không nghe...âm thanh đó sao? - Tuyết Vinh cau có mặt mày rồi đảo mắt nhìn quanh.

Một người đàn ông đạp chiếc xe tòi tàng, chở phía sau cái thùng lớn bằng xốp vừa chạy ngang qua cổng. Cái chuông nhỏ bằng đồng gắn tay lái liên tục lắc lư, liên tục phát ra những tiếng “Leng Keng” khủng khiếp.

Cảm giác sợ hãi từ đâu ập đến khiến tay chân cô cứng lại. Băng giá trong chớp mắt phủ kín thân thể, khiến mạch máu trong người như ngừng chảy. Hai mắt cô trợn trừng, cả người căng cứng như một bức tượng gỗ.

Lạnh...

Tuyết Vinh lạnh đến không thở được... toàn thân run lẩy bẩy...

- Cứu... - Tiếng kêu yếu ớt vọng ra từ miệng cô tràn ngập nỗi bất lực - Cứu...

Hai dòng nước mắt tuôn nhanh xuống gò má, hòa cùng cảm giác cô độc đến ớn lạnh...Ánh sáng trước mặt cứ tắt dần rồi đột nhiên mất hẳn...Lần thứ hai trong ngày, Tuyết Vinh hoàn toàn mất đi nhận thức.

- Chị, chị ơi... - Yên Vũ hốt hoảng ôm lấy người chị bất thành linh đổ khụy - Nghe thì lên tiếng trả lời em đi...Chị...

Tuyết Vinh vẫn không hề có động tĩnh, tứ chi trong nháy mắt đã trở nên lạnh lẽo. Hàng lông mày thanh tú chau lại, chứng tỏ thần trí vẫn đang khốn khổ vì điều gì đó.

Lúc mọi người bắt đầu vây quanh hai chị em cũng là khi một chiếc xe mô tô vừa thắng gấp.

Cảnh Huy vội tháo ngay cặp kính đen khỏi mắt, một mình lăm lăm tiến lại, mạnh mẽ bồng Tuyết Vinh lên khỏi mặt đất.

22. Chương 22

Lúc Thần Tuyên quay về phòng đã thấy Yên Nhi ngồi ngủ ngay trên sàn nhà.

Cô ấy trước giờ luôn như vậy. Mỗi lần bị chấn động đều khóc tới khi ngất đi mới thôi, khóc đến xương cốt đều muốn chảy ra thành nước.

Cẩn thận luồn tay qua khuỷu chân và cổ Yên Nhi, Tuyên chỉ dùng một chút sức lực đã nhấc được cô lên khỏi mặt đất. Sau khi đặt Nhi nằm ngay ngắn xuống giường, anh mới thở dài rồi lẳng lặng quay bước.

- Tiểu Vương Gia - Lão Hùng cúi người, kính cẩn dâng lên một lá thư - Cửu Vương Gia sai người mang tới.

Chuyện gì mà phải gửi thư trình trọng thể này? Từ chỗ anh ta muốn qua đây chẳng phải chỉ cách một cánh cửa hay sao?

- Được rồi! - Tuyên nhận lấy lá thư rồi gạt đầu ra hiệu - Ông có thể ra ngoài.

- Dạ. - Viên quan già lại chậm rãi quay bước.

Thần Tuyên thấy hiếu kỳ nên vội vàng mở thư ra đọc.

Nội dung lá thư thật khiến người ta phát sốt.

Anh của Tuyên cũng nhớ là mình đã cưới ba người vợ rồi sao? Cô gái nào ngu ngốc lại đi chấp nhận cảnh chồng chung với người khác thế này? Hay là anh ấy đã giấu nhem chuyện “thành gia lập thất” của mình với người ta rồi?

Muốn anh khi không chứa chấp một cô gái mà chẳng cần hỏi qua ý kiến của Tuyên trước. Trong mắt anh ấy, anh hình như vẫn là đứa em út không biết chuyện, dễ dàng để mọi người sai bảo.

Nghĩ đến những bà vợ thích se sua và hay đổ kị của các anh, Thần Tuyên lại lắc đầu cười khổ. Yên Nhi của anh không chỉ hơn hẳn họ về dung mạo mà tính tình còn đoan trang, hiền thực. Suy nghĩ đôi khi khó hiểu nhưng cũng khá sâu sắc. Nói chung là khiến Tuyên vừa ý ở rất nhiều điểm.

Đợi khi cô thức dậy, anh sẽ đem chuyện này ra hỏi ý bà xã. Yên Nhi dù sao cũng là chủ nhân của nơi này. Chỉ cần cô thấy bất tiện thì dù có là ba hạ lệnh, Tuyên cũng nhất quyết cự tuyệt.

Yên Nhi ngủ xong một giấc, lúc thức dậy cũng không nhớ rõ những việc đã xảy ra. Kí ức chỉ mơ hồ nhắc nhở cô về những cử chỉ quá đỗi tùy tiện của người sắp trở thành chồng cô mãi mãi. Thân thể thì mệt nhừ vì chưa được nạp năng lượng. Nhi chậm rãi đưa mắt về phía những bông hoa để trên bàn.

Cô muốn thử lần nữa.

Cầm lấy bông hoa màu trắng như tuyết, Yên Nhi từ tốn đưa lên mũi rồi hít thật sâu. Khi hai mắt cô bắt đầu khép lại cũng là lúc cảm xúc bị Thần Tuyên ôm trong tay hiện về.

Sự ấm áp nơi lòng bàn tay, hơi thở nóng hổi của anh... và cả vòm ngực to lớn đều được tái hiện khiến Yên Nhi xấu hổ. Việc hô hấp cũng tự nhiên trở nên gấp gáp.

Nhưng chính lúc ấy, cảm giác sảng khoái đã bắt đầu theo đường mũi chạy đi khắp cơ thể. Mang đến sự khoan khoái kỳ lạ. Thứ gì đó vừa nhẹ nhàng vừa thanh khiết đang lần lượt xoa dịu từng tế bào trên người cô, chậm rãi xua tan cảm giác mệt mỏi.

Yên Nhi bắt đầu cảm thấy bản thân giống như một như một cái máy đang được đổ đầy năng lượng. Tình thần chỉ trong chớp mắt đã trở nên tỉnh táo. Đây đúng là loài hoa kì diệu.

Cô còn đang từng bước lấy lại sự bình tĩnh thì bỗng nghe có tiếng gõ cửa.

- Em gái, chị vào được không? – Giọng nói ngọt ngào vang lên làm Nhi ngơ ngẩn.

Ai lại gọi Yên Nhi là “em” êm ái thế kia? Ở chỗ này mà cô cũng có người quen sao?

Nhưng chẳng đợi Yên Nhi kịp trả lời, người ngoài cửa đã tùy tiện đẩy vào. Hiện ra trước mắt cô là dáng người mảnh khảnh được bao bọc trong chiếc sườn xám bó sát. Sắc đỏ từ những bông hoa trên bộ đồ bắt mắt này càng khiến thân hình Nguyệt Hoa thêm bốc lửa. Đôi chân mang guốc cao nhanh chóng bước những bước thật uyển chuyển đến bên cạnh Yên Nhi, ngồi xuống.

- Em à, lần trước đến đây, vì nhất thời phấn khích nên bọn chị làm em khiếp sợ. Em đừng trách bọn chị nha.

Miệng mồm Nguyệt Hoa liên tục buông ra những lời lẽ ngon ngọt, tay không quên vuốt ve chiếc áo trên người Yên Nhi như thăm đánh giá. Đã ở đây gần hai ngày mà vẫn chưa đến chào hỏi ai, Thần Tuyên đối với cô gái này xem ra rất chiều chuộng.

Hai con mắt kẻ sơn nước khê lay động rồi tiếp tục quan sát mái tóc dài thẳng đuột của Yên Nhi. Trong lòng ngay lập tức liền dâng lên chút đổ kị.

Ngày ấy, Nguyệt Hoa cũng từng có một suối tóc đẹp. Nhưng sau khi kết hôn liền bị ba chồng bắt cắt bỏ. Phụ nữ đã lập gia đình ở Trung giới đều phải để tóc ngắn.

- Mái tóc này mà cắt đi, kẻ cũng tiếc nhỉ? – Cô nghĩ ngợi một hồi bỗng đâm hờ hững. Sắp có người phải trải qua cảm giác tiếc nuối giống như mình lúc xưa – Hay để chị giúp em làm một kiểu thật đẹp?

- Tại sao lại muốn cắt tóc tôi? – Yên Nhi vừa nghe tới đã lập tức lùi ra xa, tay vội vàng ôm lấy mái tóc mà bản thân cô cũng rất trân trọng.

- Chẳng lẽ Thần Tuyên vẫn chưa nói cho em biết? – Nhi càng lùi thì Nguyệt Hoa sẽ càng tiến – Chậm nhất là ba ngày, mái tóc dài của em sẽ phải bị cắt bỏ.

- Nhưng tôi không đồng ý.

- Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Em đã trở thành vợ của Thập Tam Đệ thì đương nhiên phải...
- Tôi không phải vợ anh ta. – Câu nói vượt ra khỏi miệng Yên Nhi như một phản xạ.
- Em vừa nói mình không phải là vợ của Sử Thần Tuyên?
- Tôi...

Cái nhìn đặc thảng của Nguyệt Hoa làm cô thấy sợ.

Yên Nhi có linh cảm bản thân đã vô tình phạm phải một sai lầm rất to lớn.

- Em gái – Nguyệt Hoa nhanh chóng lấy lại vẻ mặt tươi cười, nhưng trong mắt vẫn đầy tia nguy hiểm – Phải chăng em vừa bảo mình và Thập Tam Vương Gia vẫn chưa xảy ra cái chuyện...?
- Chị không nên hỏi những câu này. – Cô sợ hãi vội rút tay mình ra khỏi sự vuốt ve khó chịu – Đây là chuyện riêng của chúng tôi.
- Cô bé ngốc nghếch này – Nguyệt Hoa nhếch môi, dùng tay vỗ vào giữa trán Yên Nhi – Chị hỏi thế cũng là muốn tốt cho em. Nếu giữa hai người chỉ là hữu danh vô thực, em vẫn có khả năng bị trả lại hạ giới.

Trả lại hạ giới?

Ý cô ta là Yên Nhi còn có thể về nhà?

- Những lời chị nói là thật ư?...Không phải gạt tôi chứ?
- Đương nhiên – Người con gái khê lắc lư mái đầu – Nghe bảo em trước đây là một con người. Vậy nên mới càng phải cẩn thận. Trừ khi...điều em muốn không phải là ở lại làm vợ của Sử Thần Tuyên...

23. Chương 23

Cô gái này đối với quy định ở đây hình như vẫn chưa được ai chỉ bảo. Vậy mà mọi người còn nói cô ta xuống Trung giới từ lúc còn nhỏ.

Nguyệt Hoa nghĩ đến đó thì nhếch miệng cười lạnh. Nếu Thần Tuyên sau khi cưới vợ vẫn chưa động phòng thì thủ tục đăng cơ xem như chưa hoàn tất.

Dù không hề biết nguyên do nhưng cô dễ dàng nhận ra anh ta đang muốn giấu. Và chỉ cần vụ lộn xộn này bị phát hiện, chỉ ít cũng có thể khiến Lão Trung Vương suy xét lại việc đồng ý cho Sử Thần Tuyên cùng các anh gánh vác công việc.

Đến lúc đó, Trung giới Việt Nam rất có thể được trả về tay chồng cô là Tứ Vương Gia, đẩy quyền lực của anh trở lại ngang bằng với Cửu đệ.

Tên Lee Young Minh đó từ lúc nhận cai quản Trung giới Hàn quốc thì chỉ biết tham gia vào hoạt động ca hát của con người. Cả ngày bay tới bay lui để biểu diễn. Thần Tuyên thì vừa trưởng thành đã giành mất Trung giới Việt Nam của Tứ Vương Gia. Món hận này cô không sao nuốt nổi.

- Em gái, em thật sự không muốn ở lại nơi này...đúng không?
- Sao chị...sao chị lại biết?

Thật tuyệt vời!

Thập Tam đệ ép hôn.

Chuyện này so với việc vợ chồng hữu danh vô thực còn khủng khiếp hơn nữa.

- Hôn nhân ở đây đều phải hình thành dựa trên sự tự nguyện từ cả hai phía. Nếu có chuyện mượn quyền cao chức trọng mà ép uống, em đương nhiên sẽ được về nhà.

- Thật ư? – Hai mắt Yên Nhi lập tức rưng rưng.

Sao trước đây Thần Tuyên lại nói luật lệ không cho phép cô quay về hạ giới nữa? Yên Nhi cuối cùng nên tin ai?

- Chỉ cần em ở trước mặt mọi người nói rõ, chính Sử Thần Tuyên dùng quyền lực ép em làm vợ...

- Nhưng anh ấy đâu có như vậy... - Trong lòng cô có chút băn khoăn.

- Thật ra cái em muốn là gì? - Nguyệt Hoa cố ra sức thuyết phục.

Khó khăn lắm mới gặp được cô gái ngu ngốc thế này. Bất kể giữa Thần Tuyên và cô ta có quan hệ gì, chỉ cần có thể gán tội ép hôn lên đầu anh, Nguyệt Hoa xem như đã đạt được mục đích.

- Em gái, chuyện quay về hạ giới của em mới thật quan trọng. Tai tiếng này đối với Thập Tam Đệ mà nói còn nhỏ hơn con tép. Hơn nữa, Thần Tuyên lại là Vương gia, ai dám làm khó dễ?

Dù thấy người trước mặt phân tích rất dễ nghe, Yên Nhi vẫn có chút khó chịu bởi cách dùng từ mang đậm phong cách Trung Quốc. Có lẽ Thần Tuyên lừa cô thật.

Dù anh vẫn chưa bao giờ dùng quyền lực ép buộc Yên Nhi phải làm thứ này hay thứ kia, duy chỉ có việc khẳng khái đòi giữ cô lại đây cũng đủ khiến Yên Nhi cảm thấy ảm ức.

Nói Thần Tuyên ép hôn thì có phần hơi quá. Nhưng chuyện anh giấu nhem cơ hội quay về nhà chẳng phải cũng là buộc Yên Nhi ở lại hay sao? Cổ nhân có câu: “Người không vì mình, trời tru đất diệt”. Cô trước phải lo cho thân mình cái đã.

- Chị nói đi, tôi phải làm gì mới có thể rời khỏi đây?

Câu nói ngay lập tức khiến cho sự ích kỷ trong lòng Nguyệt Hoa giống trống khua chiêng rộn rã.

- Ngày mai có buổi họp mặt gia đình, cũng là ngày em được gặp lại cả gia tộc - Cô ả bắt đầu bày mưu tính kế - Lúc mọi người đã có mặt đông đủ...

Bọn trẻ trong Phòng Chờ hình như đã giảm đi phân nửa. Yên Nhi sau một hồi tìm kiếm mới phát giác chúng đang im lặng vây quanh một người đàn ông ngồi ở góc phòng. Hình ảnh chiếc áo sơ mi màu đen, phủ trên tấm lưng rộng đang quay về phía mình làm cô thoáng ngỡ ngàng.

Đó chẳng lẽ lại là...?

- Có thích không?

- Dạ thích, chú làm nữa đi...nữa đi được không chú?

Chục cặp mắt đang chăm chú quan sát những ngọn lửa màu xanh trôi lơ lửng với vẻ mặt tò mò xen lẫn ngưỡng mộ. Đứa con gái ngồi trong lòng Tuyên thậm chí còn vòng tay ôm lấy thắt lưng anh, người chồng sắp sửa bị cô vạch tội.

- Màu hồng, con thích màu hồng cơ.

- Chú chỉ biết làm ra màu xanh thôi – Người đàn ông có vẻ bối rối khi nhìn nó.

Nụ cười ảm áp và gợn gù trên mặt anh khiến khung cảnh trở nên lằng nhằng.

Từ lúc đến đây tới giờ, Yên Nhi mới lần đầu được nhìn thấy Tuyên trong bộ dạng thoải mái như lúc này. Anh không đóng thùng như mọi khi mà để xỏ, trông cứ như mấy chàng sinh viên vẫn hay đi lang thang trong sân trường đại học. Tháo bỏ vẻ ngoài lạnh lùng cùng ngang ngược, con người Tuyên lúc này mới đặc biệt có sức hút với cô hơn trước.

Nhưng mà sau đó Nhi lại tự hỏi, liệu đây có phải là những cảm giác thật? Hay chỉ do cô đang mang trên người tâm lý của một kẻ sắp làm điều xấu?

- A, chị - Một thằng nhóc nhanh chóng nhận ra sự có mặt của cô liền chạy tới.

Vừa nhìn thấy Yên Nhi, trong mắt Tuyên ngay lập tức lấp lánh vẻ dịu dàng. Anh nhẹ nhàng bỏ đứa trẻ trong lòng xuống, dáng người mảnh khảnh từ tốn đi đến trước mặt cô, nói khẽ:

- Em thấy khá hơn tí nào chưa?

Cái nhìn quan tâm chậm rãi quét hết gương mặt xinh xắn của Yên Nhi rồi bất ngờ dừng lại ở cái trán đang nhăn nhu.

- Sao thế? Em đau ở chỗ nào?

- Không.

Trời ạ, đối mặt với anh, cô thật sự không biết phải nói gì.

- Em không cần ra đây. Bọn trẻ cũng sắp đầu thai hết rồi.

- Vì sao ngay từ đầu không sớm làm như vậy? – Yên Nhi cuối cùng cũng tìm được đề tài.

- Cái gì cũng có thứ tự của riêng nó. Người nào chết trước thì phải sớm được đầu thai. Đây là luật.

- Luật lệ chẳng phải do chính chúng ta đặt ra ư?

- Em muốn nói gì? – Cái nhướn mày của Tuyên làm gáy cô phát lạnh.

- Ý tôi là... - Giọng Yên Nhi có phần hơi run – Ưu tiên người già, phụ nữ và trẻ em.

- Ưu tiên người già, phụ nữ và trẻ em? – Anh vừa nghe xong liền hỏi lại.

Chuyện đơn giản như vậy mà phải đợi một cô gái nói cho hay. Sĩ diện của Tuyên có chút không được yên ổn. Nhưng nhìn gương mặt đăm chiêu của anh, Yên Nhi lại có cảm giác như bản thân vừa chọc giận hổ.

- Đây chỉ là ý kiến của riêng tôi...Anh không nên...

- Ý kiến riêng rất hay. – Tuyên bất ngờ ngắt lời khiến mặt cô như một đĩa ngọc – Em sau này còn phải giúp tôi nhiều.

Câu nói thốt ra như ngầm khẳng định Yên Nhi kiếp này phải mãi mãi ở cạnh anh làm cô thoáng run rẩy.

- Khi nào anh mới đưa tôi về gặp gia đình?

- Ít nhất là hai ngày. – Tuyên nghe xong liền cau mày – Chuyện này cần tốn chút thời gian để chuẩn bị - Sau đó còn dùng lễ lễ đầy ám muội thì thâm vào tai của Yên Nhi – Đợi sau khi trở về, em nhất định phải trả công cho tôi đấy.

- Trả công? Trả công thế nào? – Cô giật mình hỏi lại – Tôi thứ gì cũng không có. Làm sao...làm sao...?

- Bà xã, đến bây giờ em vẫn chưa biết điều tôi muốn là gì sao? – Cái nhìn mờ ám liên tục phóng về phía cô.

- Không biết – Yên Nhi cổ nuốt nước bọt.

Hai tiếng bà xã vừa vang lên đã khiến mặt cô nóng ran, tim đập hỗn loạn, lấy đầu bình tĩnh để suy nghĩ. Thần Tuyên không phải đang tìm cớ để nuốt lời với Yên Nhi chứ? Cô tốt nhất vẫn nên thủ ình đường thoát thân mà Nguyệt Hoa chỉ dạy thì hơn.

24. Chương 24

-Thật sự không biết? - Anh cẩn thận mân mê mớ tóc đang xoa xuống một bên vai của Yên Nhi khiến cô hốt hoảng lùi về sau mấy bước

- Vương gia, ở đây đông người – Yên Nhi đối với loại cử chỉ thân mật này vô cùng sợ hãi.

- Không cho phép em gọi tôi là vương gia – Trên mặt Thần Tuyên lập tức hiện lên hai chữ “cáu kỉnh” – Hoặc gọi tên tôi, hoặc cứ kêu ông xã. Tôi tuyệt đối không khó chịu.

Đương nhiên là anh sẽ không khó chịu. Tuyên khoái chí còn không kịp nữa kia mà. Nhưng ai mà có ngờ, Yên Nhi đứng trước tình huống khó xử lại lựa chọn biện pháp... nói trống:

- Ngày mai, có một buổi họp mặt phải không?

- Là ai nói với em? – Thông tin này khiến anh có phần kinh ngạc – Mấy cô gái hôm trước lại đến à?

Hay thật, phen này chắc Tuyên phải khóa luôn cánh cửa.

- Không không, lần trước tới đây, họ đã vô tình nói cho tôi biết.

- Thật chứ? - Đôi mắt sáng rực chiếu thẳng vào mặt Yên Nhi như muốn soi thật giả – Bảo bối em nên biết, tôi ghét nhất là bị người ta lừa dối.

- Thật – Lời hăm dọa làm cô vội vàng gật lấy gật để, gật đến nỗi cái đầu và cái cổ muốn đứt rời ra.

- Vậy thì tôi tin em. – Ánh nhìn của Tuyên lập tức trở nên dịu dàng – Ngày mai đúng là có một buổi họp mặt. Nhưng sức khỏe em hiện không tốt...

- Tôi hiện giờ rất khỏe mạnh. – Yên Nhi vượt miệng đáp – Anh không nên vì vậy mà thất lễ với các thành viên khác.

Sao cô biết buổi tiệc này là để cô dâu mới có dịp tiếp xúc thêm cùng mọi người trong gia đình?

- Cũng là họ bảo với em sao?

Đám phụ nữ này lại ngang nhiên đầu độ đầu óc ngây thơ, non nớt của vợ anh.

- Các chị ấy nói bữa tiệc đó vốn được tổ chức cho tôi.

- Đúng là như vậy – Thần Tuyên vẫn liên tục nhìn Yên Nhi không thôi – Nhưng tôi hoàn toàn có thể thay em hoãn lại. Trừ khi...có lý do chính đáng nào đó.

Anh muốn tìm cho ra nguyên nhân. Thật ra cô vì điều gì lại tỏ ra hứng thú với bữa tiệc này như vậy?

- Anh vừa mới nhận chức, không phải nên chứng tỏ ọi người thấy mọi việc đều yên ổn hay sao? – Những lời này đều là Nguyệt Hoa dạy cho Yên Nhi – Tôi cũng hy vọng nếu mình giúp anh hoàn thành bốn phận, anh sẽ...sẽ...

- Bà xã – Bàn tay lớn của Tuyên bắt gờ xoa nhẹ dưới cằm Nhi – Việc tôi hứa thì nhất định sẽ thực hiện. Lúc nào em hiểu được tình cảm của tôi, khi đó đền đáp vẫn chưa muộn.

Nói như vậy chẳng phải anh không muốn đưa Yên Nhi đi hay sao? Không được, Nguyệt Hoa nói cô nhất định phải đến đó.

- Nhưng ở đây mãi cũng rất...buồn. Tôi muốn được đổi gió.

- Em buồn? – Thần Tuyên bắt gờ hỏi lại - Ở gần tôi làm em buồn chán như vậy?

- Không, không phải.. – Yên Nhi lại lật đật lắc đầu.

Trời ơi, người đàn ông này...Vì sao lại luôn tìm cách bắt bẻ cô như thế?

Nhi chỉ sợ càng nói sẽ càng để lộ ra sơ hở. Gương mặt còn hiền dịu, ôn hòa khi nãy; nếu không may nổi giận lên thì sẽ không còn là chuyện đơn giản. Nhưng từ chối đến dự tiệc, cơ hội trở về nhà của cô coi như cũng mất hết.

Nỗi thất vọng thoáng chốc đã đọng đầy trong mắt Yên Nhi, trào ra thành hai hàng lệ trong suốt.

- Bà xã – Tuyên lo lắng nâng mặt cô – Em khóc?

Rốt cuộc là vì lý do gì? Tại sao Yên Nhi lại nóng lòng đến dự buổi tiệc đó như thế? Tuyên làm vậy cũng vì nghĩ cho cô thôi mà.

- Nín đi – Ngón tay cái nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt của Nhi – Ngày mai chúng ta sẽ đi.

Mặc kệ lý do là gì, nếu đây là ý thích của vợ, anh nhất định sẽ chiều.

- Cảm ơn...cảm ơn anh – Cô bắt đầu rồi rít, khóe môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhẹ - Tôi thật sự rất cảm kích.

- Chỉ cảm kích thôi sao? – Máu tham của Tuyên lại bắt đầu nổi lên. Anh phải tranh thủ mọi thời cơ để tấn công vào thành trì trái tim của cô gái này – Em không có cách nào khác ngoài hai từ đó à?

Vừa nói xong đã với tay kéo Yên Nhi sát lại phía mình, yêu thương mà ôm lấy.

- Anh... - Cô muốn kháng cự nhưng lại có chút phân vân.

Một cái ôm để đền bù cho việc vạch tội Tuyên, trong lòng Yên Nhi cũng đỡ thấy áy náy.

Thôi thì cô nín nhịn, để anh gần gũi một lần.... chỉ một lần này thôi...

Nhưng sự miễn cưỡng chấp thuận của Nhi lại làm Thần Tuyên thấy hân hoan, phấn khởi. Toàn thân anh đang thả lỏng, mũi hít sâu mùi hương nhàn nhạt bay ra từ tóc và cơ thể cô. Đây là một cái ôm chân tình với mong muốn được chở che và bảo vệ. Không hề mang tính chất lợi dụng hay chiếm đoạt. Tuyên thậm chí còn không dám sử dụng quá nhiều sức lực. Sợ rằng sẽ vô tình khiến người con gái trong lòng cảm thấy đau. Bởi vì việc trước giờ anh giỏi nhất không phải là dỗ dành mà đi bắt nạt người khác.

Thời gian quen biết Tuyết Vinh, tình cảm giữa hai người trong sáng còn hơn cả bạn bè thường thấy. Thậm chí nắm tay nhau cũng rất ít gặp. Vì Tuyết Vinh là một cô gái đặc biệt, khí chất mạnh mẽ chẳng thua gì đàn ông. Giữa cô ấy và Tuyên tồn tại sự thông hiểu và chia sẻ nhiều hơn những hành động tình cảm. Bây giờ nghĩ lại, anh mới buồn cười phát hiện, bản thân mình có lẽ vẫn chưa phải là người đàn ông có thể làm cho cô trở nên yếu đuối.

- Em không cần phải sợ - Tuyên thận trọng vuốt nhẹ mái tóc của Yên Nhi – Anh xin hứa sẽ cố hết sức để làm một người chồng tốt.

Tim của cô cũng vì những lời này mà đột ngột nảy lên, hơi thở dồn dập do cảm xúc gì đó không định rõ. Cơ thể đang cứng ngắc từng chút, từng chút một thả lỏng. Sâu tận tâm khảm đang thật thà hưởng thụ cảm giác ấm áp trong vòng tay Tuyên.

- Tha lỗi cho tôi.

Buổi tối, anh thật không khó để nhận ra sự phấn khởi trên nét mặt Yên Nhi. Cô hết ra chơi cùng bọn trẻ lại đi an ủi những người đang khóc than trong Phòng Chờ. Lúc về phòng còn thản nhiên tìm hiểu thứ này thứ kia. Trông ngây thơ đến vô tội vạ.

Dù không hiểu nguyên nhân nhưng sự thay đổi này lại khiến anh rất thích.

- Em muốn mặc gì đi dự tiệc?

- Áo dài – Yên Nhi thấy mình là người Việt Nam nên đương nhiên phải mặc trang phục truyền thống.

- Lại đây – Tuyên ngồi trên ghế salon, mỉm cười đưa tay vẫy vẫy.

Anh ta không phải lại muốn ôm cô chứ? Chiều nay không phải đã ôm rất lâu rồi sao? Yên Nhi nhớ lại mà đỏ bừng cả mặt.

- Em đứng xa thế, tôi không thể ước lượng được.

- Ước lượng cái gì?

- Cơ thể của em – Nụ cười trên môi anh lại có chút gian tà – Mặc áo dài cần có số đo thật chính xác.

- Anh là thợ may?

- Không. – Thấy Yên Nhi cứ đứng trơ ra như tượng, Thần Tuyên liền nhắc mình khỏi ghế – Mà em thích nhất là gì?

- Màu Đỏ.

- Ừm – Anh khẽ gạt đầu, hai tay đặt xuống vai cô, nắm nhẹ - Cũng hợp... Làn da trắng của em sẽ rất nổi.

Tuyên vừa nói xong, Yên Nhi đã thấy một luồng hơi nóng từ tay anh truyền xuống cơ thể. Chiếc đầm hồng đang mặc lập tức được thay thế bằng bộ áo dài đỏ có thêu hoa uốn lượn từ vai trái xuống tới tà.

- Đến đây, nữ hoàng của anh – Tuyên mỉm cười, khẽ kéo Yên Nhi ra trước gương rồi nhìn cô bằng ánh mắt tràn trề hy vọng – Em có thích không?

- Chỗ hoa này...có phải hơi nhiều?

Những bông hoa trắng quá nổi bật, đặc biệt là trước ngực khiến cô có cảm giác mình sẽ bị người ta chú ý vào đó. Nhưng bộ áo dài quả thật rất vừa vặn. Thần Tuyên nếu đem so với thợ may chuyên nghiệp hình như còn cao tay hơn.

- Vậy thì giảm đi một chút.

Những đốm sáng vẫn đang lẩn quẩn quanh cơ thể Yên Nhi lập tức khiến bông hoa bị biến đổi. Hai tay của Tuyên từ đầu đến cuối đều không rời khỏi vai cô. Anh chỉ hơi nắm nhẹ một cái, quần áo trên người liền theo đó mà thay đổi.

Lần trước giúp Yên Nhi thay bộ đồ ngủ, Thần Tuyên phải chăng cũng sử dụng phương pháp này? Vậy mà sau đó còn mạnh miệng châm chọc cô. Thật không biết nên gọi anh là quân tử hay tiểu nhân nữa.

25. Chương 25

Yên Nhi, con thấy trong người thế nào? – Bà Lâm ngồi một bên giường, chậm rãi đưa tay vuốt tóc con gái.

Gương mặt phúc hậu ngập trong vẻ lo âu khiến Tuyết Vinh có chút cảm động. Cô là trẻ mồ côi nên chưa từng biết cảm giác được mẹ quan tâm là thế nào.

- Đây là đâu?

- Bệnh viện – Mẹ Yên Nhi khẽ thở dài – Con đột nhiên ngã xỉu trên trường.

Đúng rồi, Tuyết Vinh hình như đã bắt đầu nhớ lại. Chính tiếng leng keng kia là lý do khiến cô bị bất tỉnh. Mà nó từ đâu ra, do cái gì tạo thành thì vẫn chưa được xác định.

- Bác sĩ nói con bệnh gì?

Người ta hẳn phải khám cho cô rồi. Có thể là không biết bao nhiêu lần. Bản thân Vinh đang muốn tìm ra nguyên do khiến cơ thể mình có những phản ứng kỳ lạ như vậy.

- Họ bảo có thể cơn chấn động còn ảnh hưởng tới con. – Giọng một người đàn ông chậm rãi vang lên.

Tuyết Vinh bấy giờ mới ý thức được sự tồn tại của ông Minh trong góc phòng.

- Con cần ở lại bệnh viện hết hôm nay. – Ba của Yên Nhi nói mà như ra lệnh – Chuyện đi học cứ tạm thời gác lại.

- Không được, con phải... - Vinh còn đang định viện lý do đã nhận ngay cái lắc đầu từ chỗ mẹ. Câu nói vừa thốt ra phân nửa cũng tắt lịm - ...Phải...phải...

- Phải đi gặp anh chàng tên Cảnh Huy chứ gì?

A, sao ông ấy lại biết? Chẳng lẽ thầy Huy đã nói hết sự thật về thân thể của cô cho ba mẹ Yên Nhi biết rồi sao?

- Con đó...Nếu không xảy ra chuyện lần này thì còn định giấu đến bao giờ?

- Mẹ à, không phải con muốn giấu mà là chưa có cơ hội để nói.

Chà, cô nhất định phải tìm dịp cảm ơn Cảnh Huy. Không biết anh dùng cách gì mà thuyết phục được ba mẹ Yên Nhi tài tình như thế.

- Cái gì cũng quên, chỉ có người trong mộng là nhớ - Ông Minh nghe xong thì bất ngờ cười hạt, không thể nhận ra hàm ý ẩn phía sau là vui vẻ hay tức giận.

Thật ra Tuyết Vinh cũng không biết mình có yêu Thần Tuyên hay không. Nhưng anh dù sao cũng là chồng cô. Mà chồng thì xem như người trong mộng cũng không có gì quá đáng.

- Ba mẹ, anh ấy và con rất thân thiết. – Vinh mới hai ngày ngắn ngủi đã theo thói quen, gọi ông bà là ba và mẹ - Hiện tại, con chỉ mong có thể sớm gặp lại anh.

- Đúng là con gái lớn đều thành con người ta. – Ông Minh bấy giờ mới nở một nụ cười thật sự – Nhưng cái thằng đó kể cũng là người có ăn học. Nó hơn con cả một cái đầu.

- Ba, ba nói gì vậy?

- Yên Nhi – Bà Lâm lại đưa tay vuốt tóc cô – Ba mẹ lớn rồi nên biết cả. Kể từ lúc nhìn thấy thầy Huy, thấy cách cậu ta quan tâm con, mẹ đã ngầm đoán ra phần nào.

Trời ơi, họ đang nói gì thế? Vinh sắp sửa loạn óc lên rồi đây.

- ...Sau đó lại nghe Yên Vũ bảo chiều nay Cảnh Huy nghỉ dạy ba tiết để ngồi canh chừng con, lòng mẹ lại càng thêm khẳng định...

A, thì ra là con nhỏ nhiều chuyện. Mách lẻo như thế thảo nào nãy giờ chẳng thấy bóng dáng đâu.

- Nhưng làm gì thì làm, cầm đũa tay đũa chân, cả đi chơi khuya cũng không được – Ba Yên Nhi lạnh lùng ra thánh chỉ - Việc học vẫn là quan trọng nhất.

Cuối cùng thì Tuyết Vinh đã hiểu. Nãy giờ chỉ có cô là con cóc nên mới nghĩ không đâu.

Khoảng bảy giờ thì Cảnh Huy tới. Trong tay còn mang theo một cái hộp. Ba mẹ Yên Nhi như muốn tạo điều kiện cho họ nói chuyện nên lặng lẽ kéo ra ngoài, nói là đi ăn tối.

Tuyết Vinh lấy làm khó hiểu, không biết Huy đã cho hai ông bà uống cái gì mà có thể khiến họ đối xử tốt với anh như vậy. Dù gì người Cảnh Huy thích là Yên Nhi chứ đâu phải cô. Sự thật này Tuyết Vinh ngay từ đầu đã thú nhận. Nhưng vì anh không tin hay vẫn theo thói quen mà quan tâm cô như thế?

Ôi, Tuyết Vinh chẳng muốn là thế thân của Yên Nhi đâu.

- Thế nào? Vừa nhìn thấy tôi đã mặt chau mày ử...

Nhớ đến cái giận hồi chiều, cô bất giác không muốn trò chuyện nữa.

Huy như chẳng thèm đoái hoài đến vẻ mặt hờn dỗi của cô, tay thông thả đặt cái hộp lên đùi.

- Ăn cháo không?

- Không ăn.

- Tôi nấu đó – Anh thản nhiên giới thiệu.

Đàn ông cũng biết nấu cháo sao? Tuyết Vinh không tin.

- Lại còn là cháo gà với đậu xanh. – Lời nói đầy vẻ dụ hoặc – Thơm không thể tả luôn.

Cháo gà với đậu xanh?

Trong quyển Thời Thơ Ấu của cô có nhắc tới món này. Chính là thứ mà anh Si-rô làm cho người yêu khi cô bé nhập viện. Lúc đó, nhờ những tấm gương ở chỗ Thần Tuyên mà Tuyết Vinh mới biết được món ăn khi đau ốm này. Màu sắc tươi ngon của nó từng làm cô thấy tò mò kinh khủng. Chỉ tưởng tượng thôi cũng phát thèm.

- Ăn thử nhé – Huy cười cười, đặt cái muống bằng sứ vào tay của Tuyết Vinh – Nếu không ngon có thể ới ra mà.

- Xi! – Cô thẳng thừng trừng mắt nhìn anh một cái.

Màu mỡ gà óng ánh trên mặt, điểm thêm mấy hạt đậu xanh, một ít tiêu cùng hành là cất nhuễn thật vô cùng hấp dẫn. Tuyết Vinh không nhịn được liền muốn ăn thử. Đây dù sao cũng là mong muốn từ rất lâu của cô.

Muống cháo chậm rãi được đưa lên miệng, nuốt xuống.

- A!

- Sao vậy? – Huy giật cả mình vì tiếng la và cái vẩy tay lia lịa.
- Nóng quá – Tuyết Vinh vừa lè lưỡi vừa ra sức quạt vào miệng – Phỏng lưỡi rồi.
- Đồ tham ăn. Em chẳng khác gì Nhã Chi trong truyện.

Nhã Chi? Có phải anh ta vừa nói cô giống Nhã Chi không? Chẳng lẽ Cảnh Huy đã đọc qua Thời Thơ Ấu do Tuyết Vinh viết?

- Có điều này tôi thật sự muốn hỏi – Gương mặt người đàn ông bắt đầu lộ ra vẻ thích thú – Em nói Si-rô là mẫu người yêu lý tưởng nhưng vì sao số phận lại tệ thảm như vậy?

Thế này thì đúng là anh ấy đọc rồi. Chẳng những thế còn muốn đem nội dung trong đó ra bàn luận cùng tác giả.

- Vì khi viết về nhân vật này, trong đầu tôi luôn có một cảm giác mơ hồ khó hiểu – Tuyết Vinh thành thật trả lời – Có lúc gần gũi nhưng nhiều khi lại xa xôi, bí ẩn.
- Vậy nên, em chỉ để cho Nhã Chi giữ lại hình ảnh của anh ta trong quá khứ?
- Như vậy mới tạo được cảm giác thương tiếc.

Anh chàng này có vẻ am hiểu tâm lý của người viết văn.

- Câu văn của em tuy lạnh nhưng ý tứ trong đó lại dạt dào tình cảm – Huy tiếp tục cho lời nhận xét – Tôi thật sự bị ấn tượng bởi tiểu thuyết Thời Thơ Ấu.
- Vì sao?
- Vì trong đó có nhân vật mà tác giả nói là rất giống tôi – Bàn tay anh giả đồ vuốt nhẹ dưới cằm, môi mỉm cười theo kiểu các chàng diễn viên trên phim ảnh – Đúng không?

26. Chương 26

- Thầy cũng thật tự tin. – Tuyết Vinh suýt nữa đã bị sặc nguyên ngụm cháo to – Tôi chỉ nói giống về tính cách chứ đâu đề cập đến ngoại hình.

- Thế à? Vậy trong tưởng tượng của em, tôi và Si-rô ai đẹp trai hơn?

Đây cũng có thể xem như một câu hỏi sao? Da mặt Cảnh Huy hình như còn dày hơn cô tưởng.

Tuyết Vinh nhất thời bất động, cặp mắt hình viên bi dán chặt vào chàng trai trước mặt như đang âm thầm thực hiện phép so sánh. Ngay từ đầu, cô đã có thể khẳng định con người này chẳng sở hữu chút đặc điểm nổi trội gì về ngoại hình. Tuy nhiên, tính cách và cặp mắt u buồn lại chứa đựng lực hấp dẫn lớn. Đây phải chăng cũng được xem như một loại vẻ đẹp?

- Si-rô...Hình như không bằng thầy. – Tuyết Vinh cuối cùng cũng nói ra được những lời lẽ thật lòng đó.

Đằng nào cũng là sản phẩm trong trí tưởng tượng của cô. Vinh có để mắt thẩm mỹ bị chi phối bởi trí tò mò một chút cũng chẳng hại.

- Em nói thật à? – Giọng Huy đong đầy cảm xúc của người vừa vượt qua cam go thử thách để chiến thắng.

Tuyết Vinh không trả lời mà giả đồ ngó lơ chỗ khác. Chuyện khó nói như vậy còn bắt người ta phải lặp lại. Anh ta muốn gì cũng vừa vừa phải phải thôi chứ.

Gương mặt bối rối sau đó liền vội vàng cúi xuống phần cháo đang ăn dở.

Tại sao lúc nào ở cạnh cô, Huy cũng có cảm giác như hai người đã quen biết từ lâu lắm rồi? Thứ tình cảm này so với Yên Nhi hình như còn thân thiết hơn nữa. Nhưng thời gian tiếp xúc giữa anh với hai cô gái này lại hoàn toàn chênh lệch. Nếu Tuyết Vinh tính bằng ngày thì quen biết của Huy và Yên Nhi phải đo bằng năm.

- Lần trước, em có nhắc đến một người tên Thần Tuyên. Anh ta là ai vậy?

- Chồng tôi. – Cô ngẩng đầu nhìn anh, gò má vẫn còn lưu lại dấu vết của sự ngại ngùng ban nãy.
- Chồng? – Cảnh Huy suýt nữa té khỏi giường - Còn trẻ như vậy đã có chồng rồi sao?
- Hôm đó là đêm tân hôn của chúng tôi. – Vinh lại lí nhí thừa nhận. Trước mặt anh, mọi sự tự tin hình như đều biến mất – Lúc mở mắt ra, anh ấy đã không còn ở đó nữa.
- Vậy giữa hân và em...Hai người...?
- Còn chưa kịp làm gì cả.

Phù!!!!

Vậy mà không chịu nói sớm. Hại anh vã mồ hôi hột đầy mình.

- Tôi vốn định quay lại đó để tìm hiểu xem lý do gì đã đưa mình đến đây...
- Khi nào cần, cứ gọi. – Huy phát lạnh khi nghĩ đến chuyện lúc nào đấy, Tuyết Vinh có thể sẽ một mình quay lại con hẻm - Tôi tình nguyện làm tài xế không công cho em.
- Thầy...Sao thầy tốt với tôi vậy? – Cuối cùng cô cũng phải nói ra thắc mắc đang tồn đọng – Tôi không phải Yên Nhi, lại không có quan hệ...
- Vì tôi tốt bụng, thích giúp đỡ người khác. – Anh lúng túng tìm cho ra một lý do – Không được sao?
- Nhưng chiều nay, không phải chính miệng thầy nói không thích quan tâm tới ai trừ...trừ...

Bốn mắt lập tức nhìn nhau, hàm ý sâu xa khiến cả hai gần chết chìm vào đó.

- Nơi em sống thật ra là một chỗ thế nào? – Cảnh Huy thật lòng hỏi. Anh muốn biết nhiều hơn về Tuyết Vinh – Có thể kể với tôi không?
- Thầy sẽ không tin đâu. – Cô vừa nghe xong đã lắc đầu.
- Tôi có cần quỳ gối để cầu xin em ỉnh một cơ hội không? – Câu nói thoát nghe thì giống một lời đùa, nhưng thái độ lại vô cùng chân thật.

Trong tác phẩm của mình, Tuyết Vinh luôn để cho các cô gái tâm sự hoặc kể lể về cuộc sống trước đây của mình với chàng trai mà họ gặp ở thế giới mới. Chàng trai sau đó có thể không tin nhưng vẫn liên tục hỏi về vùng đất bí ẩn ấy. Họ sợ người mình yêu lúc nào đó sẽ đột nhiên biến mất.

Ở đây, Cảnh Huy dù không yêu cô nhưng vẫn mong muốn được biết.

Đời và truyện thì ra lại khác nhau đến vậy.

Có lẽ Tuyết Vinh nên viết quyển tiểu thuyết đời mình theo một hướng khác, bắt đầu từ chỗ tâm sự với một người mà cô chỉ mới xem là “bạn đặc biệt” này đi.

- Chỗ tôi sống gọi là Trung giới...Nơi những người chết trước khi đầu thai đều phải đặt chân tới...

Cảnh Huy ngay lập tức bị cuốn vào câu chuyện, tay vói ngay tới cái ghế, ngồi xuống. Anh chống cằm nhìn cô bằng ánh mắt tập trung rất cao độ. Từng lời, từng chữ bay ra từ cái miệng nhỏ xinh kia hình như đều được Huy đem nuốt vào...bụng.

Chẳng những nội dung vượt ngoài mức tưởng tượng mà cả thanh âm trong trẻo cũng làm anh ngây ngẩn. Thậm chí đến khi Tuyết Vinh quyết định dừng lại, Cảnh Huy vẫn không nhấc được một ngón tay ra khỏi vị trí.

Lòng anh đã hoàn toàn bị thôi miên bởi câu chuyện, từ đầu đến cuối chẳng hoài nghi một chữ. Nhưng lúc định thần lại thì bỗng không dám tin vào bất cứ điều gì nghe được. Trên đời thật tồn tại một nơi dành cho những người đã chết sao?

- Thầy...thầy không tin phải không? – Tuyết Vinh không cách nào giấu được vẻ thất vọng – Tôi đã sớm biết là thầy sẽ không tin nhưng vẫn...
- Em nói như thể tôi là một kẻ phụ bạc. – Thần trí của Huy bắt đầu khôi phục – Không phải sao?

- Nhưng thầy đúng là như vậy.

- Thì tôi vẫn đang tìm cách thuyết phục mình đây.

- Không cần. – Vinh cố tình nói những lời đi ngược lại ý muốn của bản thân - Việc gì phải tự ép uống mình như thế?

- Không được. – Cảnh Huy liền dứt khoát bác bỏ.

- Tại sao không được?

- Vì trái tim muốn tôi tin em. – Anh cũng không ngần ngại thú nhận – Cho nó chút thời gian để thuyết phục lý trí đã.

Huy vừa nói lại vừa cười hiền khô, làm Tuyết Vinh nhất thời cứng họng. Phản ứng kỳ lạ này của anh, thật sự là cô vẫn chưa lường tới.

- Cũng gần tám giờ rồi. – Cảnh Huy nâng cổ tay, nhìn vào đồng hồ - Tôi phải về soạn giáo án.

- Nếu muốn tìm thầy thì phải làm thế nào? – Anh vừa đứng lên, Tuyết Vinh đã vội cất tiếng hỏi.

- Gọi cho tôi. – Huy dứt tay vào túi, lôi ra ngay cái điện thoại be bé – Số của em?

Số điện thoại của Yên Nhi là số mấy? Cô làm sao biết được.

- Chậc....Quên mất! – Huy bất thành linh vỗ vỗ tay vào trán, sau đó thì quay qua Tuyết Vinh – Lấy điện thoại của em ra, tôi đọc số cho.

Cô ngây ngô gật đầu rồi xoay người lục tìm máy điện thoại trong chiếc giỏ để ở đầu giường.

- 0165 – 665 – 5661 – Cảnh Huy cứ thế tuôn ra một tràng.

Bấm xong mười một con số, Tuyết Vinh lại phân vân không biết nên làm gì tiếp theo.

Đơn giản vì cô không quen dùng điện thoại di động.

- Đưa đây. – Huy ngán ngẩm chìa tay về phía “con nai vàng ngơ ngác” – Em muốn lưu dưới tên gì?

- Thầy Huy. – Sau vài giây nghĩ ngợi, Tuyết Vinh phán.

- Thầy Huy? – Hàng lông mày rậm khê nhướn lên như trêu chọc, tay bấm bấm liên tục.

Sau khi nhá vào máy của mình, Huy mới trả điện thoại cho cô rồi thoăn thoắt ra cửa. Tuyết Vinh nhìn thấy anh bỏ đi thì trong lòng có chút tiếc rẻ. Cô cùng Cảnh Huy dù sao trò chuyện cũng khá vui vẻ.

- Đừng nhìn theo như thế! – Huy vừa ra tới cửa bỗng ngoái đầu lại – Em làm vậy, tôi sẽ thấy rất áy náy.

Câu nói mang một chút bông đùa nhưng lại thấp thoáng vài phần là sự thật. Tuyết Vinh ngại ngừng vội cụp mắt. Nhưng chỉ đợi anh vừa quay lưng đã phóng tầm mắt nhìn theo cho đến khi hoàn toàn mất hút.

Còn lại một mình trong phòng bệnh, điện thoại của cô bất ngờ rung lên vì có tin nhắn mới. Sau mấy phút rông mò mẫm, Tuyết Vinh cuối cùng cũng mở được tin nhắn từ một người có tên là “Cảnh Huy”: “ Cô bé ngốc, chẳng phải bảo em đừng nhìn sao? Ngủ sớm đi. Mai tôi sẽ lại đến.”

27. Chương 27

Tối hôm đó, Thần Tuyên giữ lễ, để Yên Nhi một mình nằm trên giường trong khi bản thân anh thì ôm mền đi ra ghế. Tuyên hy vọng cô sẽ có thể ngủ một giấc thật ngon, không lo ngại hay gặp bất kỳ cơn ác mộng nào. Nhưng dù cho anh có cố gắng “chạm vào” Yên Nhi ít tới đâu thì cái gã đàn ông đáng ghét kia vẫn không thôi xuất hiện.

Bao nhiêu đêm cô ở đây là bấy nhiêu đêm anh nằm không an giấc. Tiếng kêu cứu và khóc lóc của Yên Nhi khiến Thần Tuyên không thể ngủ được. Điều này không khiến anh thấy giận mà chỉ làm khao khát che chở và bảo vệ cô thêm phần mãnh liệt. Tuyên cũng không biết vì sao mình đối với việc đi tìm Tuyết Vinh lại tỏ

về thờ ơ như vậy. Anh quá bận rộn? Không tìm ra manh mối? Mãi chăm sóc Yên Nhi?...Tất cả hình như đều không phải.

Dù lí trí luôn tìm cách chối bỏ nhưng thâm tâm vẫn âm thầm khẳng định: nếu Tuyết Vinh trở về, quan hệ giữa anh và Yên Nhi sẽ trở thành phức tạp. Lúc trước không thích cô thì thôi. Nhưng bây giờ, khi mối quan hệ đã có thứ gọi là yêu thương chen vào...thì không thể nào chấp nhận.

Tuyên muốn Nhi trở thành vợ anh, chỉ mình cô chứ không phải ai khác. Và một khi Tuyết Vinh quay lại, Thần Tuyên sẽ không còn lựa chọn nào khác là cưới cả hai người. Việc đó đối với Yên Nhi, với Tuyết Vinh hay chính bản thân anh đều không được tốt đẹp.

Dù các anh trai Tuyên người nào cũng có không dưới hai bà vợ...Dù hôn nhân đối với anh trước giờ chỉ là việc “để hoàn thành thủ tục” thì Thần Tuyên vẫn không hề yêu thích chế độ đa thê lạc hậu chút nào. Nếu không có sự xuất hiện của Yên Nhi, có lẽ anh đã nguyện cùng Tuyết Vinh chung sống hoà hợp tới già, bất kể tình yêu sau đó có được nảy sinh hay không.

Chỉ khổ nỗi cô bé ngây thơ, nhút nhát này vừa bước lại gần, đã giống như thỏi nam châm, hút chặt lấy trái tim bằng sắt của anh rất khó bỏ. Nếu đem so với tình bạn lâu năm cùng Tuyết Vinh thì hoàn toàn khác biệt. Có thể Tuyên chưa thật sự biết yêu. Nhưng cảm giác thu hút và quyến luyến đối với Yên Nhi là có thật.

Buổi sáng thức giấc, Yên Nhi thấy Thần Tuyên không còn nằm trên ghế mà đang ngồi bên giường, khoanh tay, tựa đầu vào tường mà ngủ. Cả đêm, cô nằm mơ không nhớ bao nhiêu lần. Mỗi lần anh lại đi đến dỗ dành. Riết rồi cũng chẳng buồn quay lại ghế nữa.

Công bằng mà nói, Tuyên dù có lúc hơi chuyên quyền nhưng vẫn đối xử với Yên Nhi rất tử tế. Xét về diện mạo càng không thua kém gì những người đàn ông cô từng gặp. Nhưng cảm giác bị giam lỏng cùng ép buộc lại khiến Nhi không có gì mở lòng với anh được.

Cô chậm rãi xuống giường, mắt nhắm mắt mở nhận ra trong phòng vừa xuất hiện một cánh cửa thứ hai màu trắng. Phía sau đó là một căn phòng nhỏ có đầy đủ bồn rửa mặt, vòi hoa sen, bồn tắm, gương soi... Tất cả đều mới toanh như chỉ vừa được...lắp đặt.

- Những thứ này đều dành riêng cho em – Thần Tuyên không biết từ lúc nào đã đứng tựa lưng vào cửa, khoanh tay nhìn Yên Nhi bằng ánh mắt chiều chuộng – Sau này cứ tùy ý sử dụng.

- Chẳng lẽ anh lại không cần đến? – Cô có chút khó hiểu nên hỏi lại.

- đương nhiên là không. Vì em mới xuống đây nên cơ thể chưa kịp thích ứng. Sau một thời gian nữa sẽ từ từ loại bỏ những nhu cầu phiền phức này.

Đúng rồi. Hai ngày qua, cô chỉ thỉnh thoảng thấy trong bụng hơi khó chịu nhưng chưa lúc nào thật sự ghê gớm. Nếu Tuyên không nhắc, Yên Nhi có thể cũng đã quên.

- Những lúc cần tỉnh táo, tôi thường đến hồ Long Tĩnh. Nước ở đó không những chữa lành vết thương còn rất có lợi cho tinh thần...Hơn nữa, em là con gái, dù sao cũng nên có một nơi riêng tư để...”làm việc”.

Yên Nhi vừa nghe đến hai chữ “làm việc” liền xấu hổ cúi gầm mặt. Thói quen ở sạch suýt chút nữa thì hại chết cô rồi. Sự việc xảy ra hôm đó, nếu có ai tình cờ đi qua, chẳng phải hoàn cảnh Nhi sẽ càng ê chề, nhục nhã hơn sao? Bản thân cô càng không biết mình đã ăn phải gan beo mặt gấu gì lại hành động ngông cuồng như vậy.

- Em cứ việc súc miệng rửa mặt, làm gì tùy thích. – Như đọc được cảm xúc trên mặt Nhi, Tuyên chỉ mỉm cười rồi đứng đỉnh dùng tay đóng cửa – Tôi ra ngoài thay đồ trước.

Một mình cô lúc này mới cảm thấy dễ thở hơn một chút. Vừa phẩy tay tự quạt ình, vừa quét mắt qua căn phòng một lần nữa, Nhi mới thấy nơi đây đã được trang bị gần như đầy đủ mọi vật dụng. Và mỗi thứ lại chỉ có duy nhất một cái. Y như thể được tạo ra chỉ để mình Yên Nhi sử dụng.

Lúc bước ra khỏi phòng, cô thấy Thần Tuyên đã ăn mặc đâu ra đó. Bộ Âu phục đen anh khoác trên người trong phút chốc liền đá vào tim cô một cái thật mạnh, nảy lên gần đến tận yết hầu. Người này không chỉ có vẻ ngoài tinh anh, linh lợi mà còn tỏa ra một loại khí thế rất oai phong,凛冽. Đúng kiểu các nhân vật

nam chính trong những tiểu thuyết ngôn tình mà Yên Nhi mê mẩn. Chẳng qua bình thường ăn mặc quá xuề xòa, cộng thêm tính khí thất thường nên không nhận thấy rõ.

- Bà xã! – Tuyên đứng trước gương khẽ gọi - Qua giúp anh một tí.

- Ồ.. – Cách xưng hô thân mật làm Yên Nhi luống cuống – Đợi một chút.

Đợi khi cô đã đi đến trước mặt, anh mới thoải mái đặt vào tay vợ mình một cái nơ màu trắng.

- Đeo hộ anh.

- Hả?

Việc này không phải Tuyên có thể tự làm được sao? Hà có gì lại hiếp đáp cô như thế?

Nhưng anh chàng lại chẳng buồn để ý mà chỉ ưỡn ngực, chân từng chút tiến lại gần Nhi hơn nữa. Thân người cao dong dỏng cứ từng chút, từng chút che chắn cả tầm nhìn. Hơi thở đều đặn phả vào trán cô từng đợt.

Thần Tuyên quả thật rất cao.

- Giúp anh đi! – Giọng nói nhỏ nhẹ như nài nỉ - Bà xã...

Trời ơi, Yên Nhi ghét nhất hai chữ này. Chi bằng cứ đáp ứng nhanh nhanh để anh ta tránh xa cô một chút. Khoảng cách hiện tại làm phở Nhi như bị rút hết không khí.

- Nhanh chút nào em! – Tuyên lại khê khàng, ánh mắt chẳng khác gì phóng ra tia lửa điện.

Yên Nhi hoảng hồn vội cầm lấy hai sợi dây nơ định quàng vào sau gáy anh, nhưng...

- Anh...anh có thể cúi đầu xuống một chút, được không? – Cô dù đã kiễng chân vẫn gặp chút khó khăn khi bắt tay qua vai chồng.

Khóe miệng Tuyên hơi nhướn cười, chậm rãi khom người xuống. Khoảng cách giữa hai bên đương nhiên cũng vì thế càng ngắn lại. Yên Nhi mặt đỏ chân rung, vội vàng vươn tay luồn chiếc nơ vào dưới cổ áo.

Cô tránh không nhìn vào mắt anh nhưng Tuyên lại cố tình sát mặt lại gần khiến Nhi có tránh thế nào cũng không khỏi.

“Sử Thần Tuyên, đây là lần đầu và cũng là lần cuối cùng tôi làm việc này giúp anh”, trong đầu Yên Nhi thẹn thùng mắng. Sau hôm nay, cô sẽ rời khỏi nơi này... Mãi mãi.

Thần Tuyên dù có tài tình thế nào cũng không đọc ra được ý nghĩ xấu xa này. Giờ phút hiện tại, anh ấy đang mãi “phân tích” sự phối hợp hài hòa của các bộ phận trên mặt Nhi. Cảm giác rất hài lòng khi phát hiện hai gò má nhọt nhọt của cô bởi vì mình mà bắt đầu nổi lên những đốm đỏ.

Nơ vừa được đeo xong thì Nhi cũng lập tức lùi lại.

- Đứng vội. – Thần Tuyên chỉ vươn tay một cái đã giữ được cô – Em còn chưa thay quần áo.

Cái chạm nhẹ của anh khiến bộ đồ ngủ trên người Yên Nhi lập tức biến mất. Thay vào đó là chiếc áo dài đỏ hôm qua. Dáng người mảnh khảnh càng nhìn càng thấy hợp với thứ trang phục thuần tha này.

- Em rất đẹp. – Anh thật thà đem những điều trong lòng nói ra.

Yên Nhi trong lòng có chút hoang mang liền lặng im không đáp. Nếu Thần Tuyên cứ tiếp tục đối xử với cô như vậy, chỉ sợ kế hoạch lúc đầu khó lòng thực hiện. Nhi tự thấy mình là một người rất dễ dao động.

- Đến đây. – Anh chậm rãi kéo tay Yên Nhi ngồi xuống rồi lấy từ gầm bàn một đôi guốc - Cái này cũng tặng em.

Vật phẩm được thiết kế thon gọn và thanh lịch. Ở phía mũi có đính những hạt đá hồng sáng lấp lánh. Phần gót lót một lớp đệm bông nên sờ vào rất êm. Khi di chuyển chắc cũng sẽ thoải mái. Riêng màu sắc thì phối hợp với tà áo dài ăn ý không thể tả. Mang cái này đi dự tiệc, Nhi đúng là tông/tông từ trên xuống dưới.

Nhưng cô còn chưa kịp nói gì đã thấy Thần Tuyên dịu dàng quỳ xuống, tay khê nâng bàn chân không của mình lên khỏi mặt đất.

- Anh...anh muốn làm gì? – Người con gái toan cự tuyệt.

Tuyên không trả lời mà chỉ nhẹ nhàng cầm chân của cô xỏ vào chiếc guốc. Bàn tay cẩn thận kéo từng cái dây, gài từng cái khóa. Động tác đầy nâng niu, quý trọng khiến hai má Yên Nhi trong phút chốc đều đỏ ửng.

28. Chương 28

Đối với những việc có liên quan đến cái đẹp, khiếu thẩm mỹ của Thần Tuyên có rất nhiều chỗ để ứng dụng. Quần áo, trang sức...anh đều tự tay sáng tạo. Xây dựng và trang trí nhà cửa càng không hề gây khó dễ. Người này nếu sống ở hạ giới, chắc chắn sẽ là tay hốt bạc.

- Xong rồi. – Anh nhẹ nhàng đứng dậy rồi lịch lãm nghiêng người trước Yên Nhi – Mời em.

- Cám ơn.

Trước giờ chưa từng đi qua đôi guốc nào cao như thế khiến cô loạng choạng muốn ngã. May là người “chồng hờ” bên cạnh rất tinh ý, đã nhanh chóng nhào người đỡ lấy Nhi.

- Em không cần nôn nóng như vậy. – Tuyên cười cười – Buổi tiệc còn lâu mới bắt đầu.

-...?!

- Hoặc giả sử thích được anh ôm như vậy, có thể trực tiếp đề nghị mà!

- Tôi không có. – Cô lật đật lắc đầu – Anh đừng ở đó mà ăn nói vớ vẩn.

- Vậy thì... - Tuyên nhướn mày, nhìn chăm chăm bàn tay đang túm chặt lấy vạt áo trước của mình – Hành động này... là ý gì?!

- À... - Nhi bối rối bật dậy, tay không quên sửa lại quần áo.

Sau đó, hai người sánh bước bên nhau, chậm rãi tiến về phía cánh cửa bằng gỗ.

Yên Nhi để ý thấy Tuyên hơi nhíu mày, ánh mắt tập trung vào nơi nào đó gần chỗ tay nắm. Có vẻ như chỉ cần suy nghĩ đến nơi mình muốn tới, cánh cửa sẽ lập tức tìm ra đường. Lần cô quay lại hồ Long Tĩnh hay đến Phòng Chờ để đỡ dành những đứa trẻ cũng sử dụng phương pháp này. Nhưng nó hình như chỉ có hiệu quả đối với một số nơi nhất định, vì mấy lần Yên Nhi thử hỏi tường lại căn nhà ở Biên Hòa thì chỉ thấy hành lang tối mịt.

Quay lại với hiện tại, nghĩ đến việc sắp phải đối diện với đại gia đình chuyên cai quản Trung giới của Tuyên, tâm trạng cô thật vô cùng hồi hộp. Dù sao thân phận lúc này cũng là cô dâu mới ra mắt nhà chồng. Mà mặt mũi những người ấy ra sao, Nhi còn chưa một lần nhìn thấy.

- Cứ việc thả lỏng. – Tuyên thoải mái miết nhẹ trên mu bàn tay cô – Nếu có ai hỏi, em chỉ cần mỉm cười. Mọi việc cứ để anh giải quyết....Rõ rồi chứ?

- Ừm. – Yên Nhi nghe xong liền gật gật đầu – Rõ rồi.

Cánh cửa gỗ nhẹ nhàng được mở ra, sừng sững hiện lên một căn phòng dài thấp đèn sáng lóa. Sàn nhà láng bóng như gương, phản chiếu ánh đèn chùm trên trần lấp lánh. Hoa tươi được đặt trên những cái trụ bằng thạch cao trắng toát. Một số khác có màu sắc lấp lánh (như thứ Thần Tuyên vẫn thường hay cho cô dùng) thì xếp hàng trên dãy bàn phủ khăn tím.

Rèm cửa màu rượu chát có viền ren ánh kim thật nổi bật trên những bức tường làm bằng thủy tinh trong suốt. Từ trong này nhìn ra, chỉ thấy bao quanh bởi đại dương mênh mông và hàng ngàn vì sao lấp lánh. Chục con người ăn mặc đủ kiểu trang phục đang tới lui, qua lại. Âm thanh ồn ào còn hơn ở giữa một buổi chợ.

- Họ... – Yên Nhi có phần há hốc – Họ đều là người nhà của anh sao?

- Đúng vậy – Tuyên thờ ơ chỉnh lại cổ áo – Em nhớ đừng tự ý đi đâu thì được rồi.

Dứt lời đã nhanh chóng cùng cô nhập vào đám người hỗn độn.

- Tân nương của chúng ta đã đến rồi này. – Một người đàn ông đang khoát tay cô gái mặc sườn xám uyển chuyển đi tới.

- Chào em. – Giọng nói tiếng Việt của Nguyệt Hoa tuy hoàn toàn êm ái nhưng lại ẩn chứa nhiều tâm tư phức tạp.

Mái tóc dài chưa bị cắt kia vẫn đang khiến cô ta rất ngứa mắt. Thử nhìn khắp xung quanh, có ai lạ kỳ mà chơi nổi như Yên Nhi không thì biết.

- Thập Tam Đệ, công việc ở chỗ đệ thế nào rồi?

Cách xưng hô rắc Tầu này làm Nhi thoáng nghĩ người đàn ông trước mặt hẳn cai quản Trung giới ở Trung Quốc. Vợ anh ta, Nguyệt Hoa, chẳng phải cũng ăn mặc rất “truyền thống” đó sao.

- Anh để lại cho em một mớ lộn xộn. – Tuyên của cô trước sau vẫn nhất nhất thuần Việt.

Điều này khiến Yên Nhi hình như có chút tâm đắc.

- Đệ tài giỏi như vậy. Chút khó khăn này nào có thành vấn đề.

- Không, em thật sự sắp phát điên. May mà ông trời đã đưa cô ấy đến. - Tay anh luồn qua eo cô, kéo sát lại - Cô bé này tài giỏi hơn cả khối đàn ông trên đời.

Lời phóng đại của Tuyên đẩy Yên Nhi thẳng vào chỗ bối rối. Mà người đàn ông trước mặt cũng không thôi nhìn cô, ánh mắt xăm soi như muốn kiểm tra lại độ chính xác của thông tin vừa rồi.

- Tuyết Vinh! - Nguyệt Hoa giả lả nắm lấy tay Nhi - Chị em mình ra đây nói chuyện.

Tuyên vốn định thay Yên Nhi chối từ nhưng không ngờ bà xã anh vừa nghe xong đã lập tức đồng ý.

Nếu Tuyên nhớ không lầm, cô ấy và chị Tư chỉ gặp nhau có một lần. Vì sao trông thái độ hai người lại giống như những người đã khá quen biết?

Im lặng quan sát chiếc áo đỏ thướt tha đang cùng Nguyệt Hoa tiến về một nơi vắng vẻ trong góc phòng, ánh mắt anh liên tục dán chặt vào từng biểu hiện trên mặt họ.

Bà chị dâu người Hoa cứ liên tục vỗ vào vai Nhi như đang tìm cách khích lệ. Gương mặt dày cộm phấn son không ngớt loay hoay nhìn vào mắt cô. Vợ Tuyên không nói gì mà chỉ thỉnh thoảng lại gật đầu nhẹ nhẹ. Và vì Yên Nhi cứ mãi cúi gầm mặt nên anh cũng không cách nhìn ra điều đang ẩn sâu trong đôi mắt cô.

Vợ anh ngay từ đầu đã thể hiện rất rõ bản chất lương thiện và cách sống chân thật với cảm xúc của chính mình. Chỉ cần trong lòng đang có rắc rối, chắc chắn sẽ dễ dàng nhận ra.

Còn chưa được mười phút thì những cô gái khác cũng bắt đầu xúm lại, làm cản trở hết tầm nhìn của Tuyên. Anh nhịn không được đành bỏ ngang cuộc trò chuyện với anh trai để đi đến.

Người đàn ông nhanh nhẹn mà dứt khoát lách qua đám phụ nữ, cánh tay vừa vươn ra lập tức bắt được Yên Nhi đang ngơ ngác. Bản thân cô cũng không muốn dây dưa cùng những người này nên lập tức đi theo, trong lòng thầm biết ơn Tuyên không ít.

- Xin lỗi các chị. Vợ em còn chưa đến chào ba một tiếng.

Đúng là từ lúc đặt chân vào phòng đến nay, người Yên Nhi nên đến chào hỏi trước tiên chính là ông bố chồng trên danh nghĩa này. Vậy mà chưa chi đã để cho Nguyệt Hoa...tóm lấy..

Cô leo đèo đi theo Tuyên, bàn chân mang guốc cao cổ bước thật nhanh để bắt kịp chuyển động của chồng. Hàng lông mày rậm hơi nhíu lại nơi anh đã phần nào thể hiện thái độ bức bối. Bàn tay cứ liên tục siết chặt lấy Nhi khiến cô càng lúc càng thấy sợ.

- Chị ta đã nói gì với em? – Ánh mắt Tuyên liên tục đảo quanh như tìm kiếm.

Anh có vẻ muốn đem Yên Nhi đến gặp Lão Trung Vương thật.

- Chị ấy nói tôi nên cắt tóc. - Yên Nhi đành đem “nửa sự thật” nói ra - Vì phụ nữ ở đây đều để tóc ngắn.

- Cắt tóc? - Anh bất ngờ quay phắt lại khiến cô giật thót - Ai mượn cô ta làm điều đó?
- Chị Nguyệt Hoa nói đó là luật.
- Luật không phải cũng do chúng ta quy định à?

A, câu này là của Yên Nhi nói trước mà.

Thần Tuyên sao có thể ăn cắp bản quyền, đem nó ra vắn vẹo cô thế chứ?

- Em là vợ anh. Tóc của em, ngoài anh ra, không ai có quyền đụng tới. - Căn bệnh gia trưởng của anh lại bắt đầu bộc phát - Bảo với chị ta lần sau đừng nhiều chuyện như vậy nữa.
- Dạ. - Yên Nhi trong phút chốc bỗng trở thành người vợ ngoan hiền.

Sử Thần Tuyên không có ý định cắt đi mái tóc của cô. Có lẽ vì anh cũng thấy nó đẹp. Nghĩ đến đó mà trong lòng Nhi bỗng dâng lên cảm giác thật ấm áp.

Tiếng “dạ” ngọt ngào vang lên từ miệng cô cũng khiến mọi bức tức trong lòng Tuyên nhanh chóng biến mất. Bà xã yêu dấu càng ngày càng giống thuốc hạ hỏa đặc biệt của anh.

- Bảo bối, em phải biết... – Cái nhìn thâm trầm như dòng nước ấm chảy về phía Yên Nhi -...Trong căn phòng này...thậm chí là cả Trung giới rộng lớn...cũng không có ai yêu thương em bằng anh...

Câu nói như xô nước lạnh dội vào lòng cô tê tái.

- Em đừng bận tâm họ nói gì. Chỉ cần tin anh là đủ...

Tin anh?

Yên Nhi biết dựa vào cái gì để tin Tuyên đây?

Chẳng lẽ anh không hiểu điều cô mong muốn nhất chính là được trở về với gia đình?

Nếu thật sự yêu thương Yên Nhi, Thần Tuyên sớm phải trả cô về trần gian mới đúng. Đằng này anh lại khẳng khái phủ nhận khả năng đó. Chẳng những vậy còn đưa ra điều kiện hết sức bất lợi cho Yên Nhi, buộc cô phải ở đây mãi mãi.

Ép buộc và lừa dối. Tuyên gọi đó là biểu hiện của sự yêu thương sao? Nếu tình yêu của anh thật sự chỉ có như vậy, Yên Nhi tuyệt đối không cần. Cô từng thích truyện xuyên không, thích những chàng vương gia bá đạo, thích mơ mình trở thành nhân vật chính trong đó ...Nhưng bây giờ lại không hề thích những chuyện đó xảy ra với chính mình.

Nhi chỉ muốn được trở lại sống bên cạnh gia đình, được hẹn hò rồi kết hôn như những cô gái bình thường khác. Cô không cần phải làm vương phi, không cần đến kẻ hầu người hạ hay người chồng đẹp trai như tiểu thuyết chút nào nữa.

29. Chương 29

Cảnh Huy vừa đi ra chưa được bao lâu thì ba mẹ Yên Nhi trở lại. Đã vậy, ông Minh còn nhỏ giọng châm chọc khiến Tuyết Vinh đỏ mặt tía tai:

- Nói chuyện xong nhanh thế?
- Thầy Huy nói còn phải về soạn giáo án.
- Chứ không thì ở lâu hơn nữa?
- Ba! - Gương mặt hay nghiêm nghị đột nhiên nhếch lên thành một nụ cười khiến cô vô cùng hoảng sợ
- Ba chọc con thôi. - Bà Lâm mỉm cười xoa đầu con gái - Trước khi đến, Cảnh Huy có xin trước là chỉ nói chuyện với con một tiếng.

Thì ra lại là một chiêu để lấy lòng người lớn. Chẳng lẽ anh chàng này đang muốn nhân cơ hội này kết thân với gia đình Yên Nhi một thể? Nhưng nếu đã xin thì ít ra cũng hai hoặc ba tiếng. Ai đời...

- Mời em! - Giọng anh dù có hơi ngọng nhưng vẫn khá dễ nghe.

Yên Vũ đỏ mặt nắm lấy bàn tay ấy rồi nhào người xuống xe, trống ngực liên tục đánh bình bịch. Khi hai chân cô vừa đứng vững trên mặt đất cũng là lúc Young Min lúc lắc một ngón tay để ra hiệu. Một chiếc áo khoác bằng lông màu trắng lập tức được người đàn ông mặc áo đen đem tới.

Nhanh chóng phủ nó lên người cô gái chỉ cao chưa tới vai mình, anh khẽ mỉm cười đầy mê hoặc.

- Cẩn thận, kéo lạnh.

- Cảm ơn. - Hai chân Yên Vũ suýt nữa là vướng vào nhau, miệng lí nhí thì thầm - Anh về đi. Mọi người đang nhìn.

- Anh còn muốn đưa em tới cửa.

Trải qua hai năm ròng học tiếng Việt, cuối cùng Young Min cũng có thể dùng nó để giao tiếp với cô gái mà mình yêu thích. Cảm giác này đối với anh đúng là rất thú vị. Hy vọng điều đó sẽ có thể làm Yên Vũ xúc động và thấy được sự chân thành nơi anh.

- Hểm tối như vậy, một cô gái xinh đẹp như em đi một mình chẳng phải rất nguy hiểm sao?

- Nhà em chỉ ngay trong kia...

- Chúng ta đi nào! - Min nắm nhẹ lấy vai cô, kéo về phía trước.

Yên Vũ dù liên tục từ chối nhưng vẫn không thể phủ nhận trong lòng đang rất hạnh phúc. Cả ngày hôm nay, cô không ngừng sống trong mơ, giấc mơ của hàng triệu cô gái trên thế giới. Người đàn ông được triệu triệu phụ nữ mơ ước giờ đây đang ngỏ ý muốn đưa Yên Vũ tới cửa.

Trời ơi, ai có thể nói cho cô biết giấc mơ này bao giờ sẽ kết thúc. Yên Vũ chỉ muốn nó kéo dài, kéo dài đến khi nào chết thì thôi.

- Hãy suy nghĩ về đề nghị của anh. - Young Min một khắc cũng không rời mắt khỏi cô gái bên cạnh - Hiện tại, anh đang còn rất nhiều việc chưa làm xong nên chỉ có thể ở lại đây hết ngày mai.

Lời nhắc nhở làm hai mắt Yên Vũ rơm lệ.

Giấc mơ này là tất cả những gì cô mơ ước. Nhưng cái giá của nó lại quá tàn khốc. Yên Vũ thật sự thấy tim mình như bị xé nát.

- Yên Vũ. - Young Min bất ngờ dừng lại, dùng hai tay nắm chặt lấy vai cô - Anh thật sự hy vọng em có thể đồng ý. Chúng ta chẳng phải chờ đợi giây phút này từ lâu lắm rồi sao?

- Nhưng lúc đó, em vẫn chưa biết anh là...

- Việc anh là ai không quan trọng. - Nhận thấy đôi vai run run của Yên Vũ, chàng trai càng dùng sức siết chặt hơn - Điều quan trọng là hai năm qua anh vẫn luôn nghĩ tới em, luôn tìm mọi cách để có thể gần gũi em.

Đúng vậy, đối với Young Min mà nói, chuyện học Việt ngữ không hề đơn giản.

Dù lần đầu tiên hai người giao tiếp với nhau hoàn toàn là tiếng Anh, nhưng trong thâm tâm anh vẫn mong muốn có thể dùng chính ngôn ngữ trên quê hương Yên Vũ để trò chuyện cùng cô. Đây có lẽ cũng là một trong những cách hay nhất để thể hiện thành ý.

Cả ngày vừa lo ca hát, vừa quản việc ở Trung giới đã đủ làm Young Min mệt gần chết. Đó là chưa kể anh còn phải nhận thêm vài địa bàn nên công việc trước đây càng nhiều lên gấp bội.

Kí ức về lần gặp gỡ đầu tiên và những dòng tâm sự thiết tha trên blog là nguồn động lực to lớn giúp Young Min kiên trì phấn đấu. Và cũng chính Yên Vũ là người đã cho anh biết thế nào là nhớ nhung, chờ đợi. Nếu đem so cùng những cô gái khác thì sự khác biệt là cả một trời một vực.

Ngày hôm nay gặp lại, Young Min mới càng thêm xác định, người con gái vẫn làm anh hoài niệm suốt hai năm qua hoàn toàn xứng đáng. Cô không chỉ xinh đẹp mà ăn nói cũng rất có duyên. Tính tình nhanh nhẹn,

hoạt bát như chú chim nhỏ khiến người khác vô cùng vui vẻ. Tuy rằng so với trước đây có phần bạo dạn và hiểu biết hơn, nhưng thay đổi này vẫn khiến Young Min rất thích.

30. Chương 30

Anh...anh cho em thời gian suy nghĩ - Yên Vũ cúi đầu, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

- Đừng bắt anh đợi lâu hơn nữa – Young Min thở dài, vươn tay ôm lấy cô - Khi nào ba mẹ em mất, anh nhất định cần dẫn Thần Tuyên đưa họ sang Hàn Quốc. Lúc đó, đại gia đình chúng ta sẽ cùng chung sống thật hạnh phúc.

- Nhưng không có em, ba và mẹ sẽ rất đau khổ...

- Họ không phải còn có chị em sao?

- Chị hiện đang mang bệnh... - Yên Vũ vẫn nắc nê không thôi.

- Nhưng em cũng không thể vì thế mà từ chối hạnh phúc của chính mình - Young Min khẽ nâng cằm cô, âu yếm nhìn vào cặp mắt đầm lệ - Chẳng lẽ em muốn đợi đến lúc họ đều quy tiên mới chịu theo anh sao?

- Không phải...em...

- Yên Vũ, đây chỉ là tạm thời chia tay – Người đàn ông chậm rãi tháo cặp kiềng đen khỏi mắt. Nơi này vắng người, sẽ không bị lộ thân phận - Trong tương lai, nhất định em sẽ được đoàn tụ cùng người nhà. Anh dám cam đoan như vậy.

Nhưng những lời ấy cũng không ngăn được từng giọt nước mắt đang lặng lẽ lăn xuống gương mặt ửng hồng. Lòng Young Min thấy vô cùng chua xót.

- Từ lúc chấp nhận đeo năm chiếc vòng này vào tay, em hiển nhiên đã trở thành người phụ nữ của anh . Vì vậy, Yên Vũ... theo anh về Trung giới đi...Anh nhất định sẽ yêu thương và chăm sóc em thật tốt...

Đôi môi ảm áp cứ thế hướng thẳng mặt cô mà ấn xuống.

Yên Vũ từ ngỡ ngàng đến hoảng hốt, không nói được lời nào. Toàn thân cô bất động, mắt mở to như muốn đọc xuyên qua trán anh. Nhưng Young Min lại chẳng nói chẳng rằng, chỉ dùng hai cánh tay để ôm cô thật chặt.

Nụ hôn điêu luyện đầy cảm dỗ chỉ càng khiến tim Yên Vũ thêm đau nhói. Người đàn ông này hẳn rất có kinh nghiệm tình trường. Đàn bà con gái bị anh ta hôn qua chắc chắn không ít.

Còn cô, cô chỉ có một nụ hôn đầu tiên, từ năm mười tuổi đã thắm nghĩ chỉ trao ột người.

Mười năm ròng rã dõi theo mỗi bước chân anh cũng là mười năm Yên Vũ khép chặt trái tim mình trước những người đàn ông khác. Trước mặt mẹ và chị ruột, cô luôn muốn tỏ ra mình chỉ là một con nhỏ si mê quá cuồng nhiệt. Lúc nào cũng cố tình nói những lời lẽ bốc lên mây để mẹ và chị không quá quan tâm đến thứ tình cảm bốc đồng cô dành cho anh. Nào có ai biết rằng, càng hiểu sâu về Young Min, trái tim Vũ chỉ càng thêm xao động.

Nhưng ông trời lại vô cùng tàn nhẫn và bất công với cô. Người đem anh ấy đến rất gần nhưng lại khéo léo che giấu. Sau đó còn tạo điều kiện cho Yên Nhi một mình gặp gỡ. Yên Vũ biết chị cũng rất hâm mộ anh nhưng so với sự si mê ở cô thì cách xa một trời một vực...

- Anh chờ câu trả lời của em – Young Min bất ngờ buông cô ra, ngón tay khẽ vuốt ve bờ môi vì mình mà trở nên ướt át – Cho dù em có từ chối, anh nhất quyết cũng không bỏ cuộc.

Nói xong thì đẩy nhẹ Yên Vũ về phía cánh cổng đã ố màu còn bản thân thì một mình quay bước.

Ngày hôm sau, Cảnh Huy vì có tiết nên buổi sáng không hề ghé qua. Lòng Tuyết Vinh cũng vì vậy mà cảm thấy trống vắng.

Suốt từ lúc thức dậy đến tận trưa, người ta liên tục cho cô làm hết kiểm tra này đến kiểm tra nọ. Đến nỗi cơ thể đang khỏe mạnh cũng vì điều này mà trở nên mệt mỏi.

Bà Lâm thì sáng sớm đã về nhà, làm ít đồ ăn để Tuyết Vinh tắm bổ. Đúng là một người mẹ yêu thương con cái.

Nhưng anh Chu thật ra là ai? Vì sao Yên Nhi lại kết thân với một người mà cả ba mẹ cô ấy đều không thích? Tuyết Vinh nằm suy nghĩ một hồi cũng bắt đầu mơ màng, hai mắt dần dần khép lại.

Cuộc sống này tuy có rất nhiều điều khó hiểu nhưng vẫn vô cùng hấp dẫn. Mọi người trong nhà yêu thương nhau. Quan hệ xã hội càng đa chiều, phức tạp. Không giống như Trung giới, lúc nào cũng chỉ biết làm việc hoặc ganh đua lẫn nhau.

- Thầy ngồi đây chơi, tôi về nhà có chút chuyện.

- Dạ, cháu sẽ trông chừng Yên Nhi đến khi cô trở lại.

- Vậy cảm ơn thầy.

Tuyết Vinh vừa hé mắt nhìn ra đã thấy ngay một tấm lưng áo kẻ sọc màu xanh đậm.

Cảnh Huy đang tiễn mẹ Yên Nhi rời khỏi phòng nên không nhận ra cuộc đối thoại giữa hai người đã làm cô tỉnh. Ý muốn trêu đùa anh một chút đã thôi thúc Vinh giả vờ nhắm mắt lại.

Sau khi chờ bà Lâm đi mất dạng, Huy mới thong thả ngồi xuống cái ghế đặt ở đầu giường. Anh vói tay cầm trái táo cùng con dao để trên tủ rồi thản nhiên gọt vỏ. Gọt xong lại từ tốn chẻ làm tư, bỏ hạt, đem cất vào hộp nhựa do mẹ Yên Nhi để sẵn.

“Xử lý” xong năm trái táo nằm trên đĩa, chàng trai ấy mới kéo ghế sát lại bên giường, tay vén tóc Tuyết Vinh nhẹ nhàng. Mấy thủ tục và công đoạn khám bệnh phức tạp chắc đã làm cô mệt mỏi. Huy nào có ngờ mỗi cái chạm tay của mình đều làm trái tim bé nhỏ của cô gái trên giường đập thành thịch.

Đồ xấu xa, lại dám lợi dụng lúc người ta ngủ để làm chuyện mờ ám.

- Giờ này vẫn chưa chịu dậy. – Bàn tay chuyển xuống cầm lấy tay cô – Tôi đến đâu phải để xem em ngủ.

- Vậy thì thầy về đi. – Tuyết Vinh bất ngờ mở mắt, đem tay mình thu về trước ngực.

- A, thật là hay! – Huy bỗng phá ra cười – Tôi vừa gọi thì em liền thức dậy. Cái này có phải là tâm linh tương thông hay không?

- Không phải, tâm linh tương thông chỉ xảy ra giữa những người có quan hệ máu mủ hoặc gắn bó rất thân thiết. – Cô trong phút chốc đã đem cái đầu của một nhà văn ra phân tích – Tôi và anh không quen không biết, sao có thể xảy ra chuyện đó được.

- Vậy cái này có lẽ nên gọi là “cháy nhà lòì mặt chuột”, em từ lâu đã sớm tỉnh dậy.

- Không phải...là ...là trùng hợp thôi....

- Trùng hợp? – Cảnh Huy cao giọng lặp lại, tay cầm lấy hộp nhựa – Ăn táo không, có thể giúp bộ não em thông minh thêm đó.

Cái này là đương nhiên, miệng lưỡi cô chẳng lẽ lại không bằng anh sao. Tuyết Vinh cười thầm trong bụng rồi vô tư cầm lấy một miếng, đưa lên miệng cắn.

- Thầy đối xử tốt với tôi cũng vô ích, đợi đến lúc Yên Nhi quay về, cô ấy cũng chẳng biết gì.

- Vậy thì em cũng nên nhanh nhanh nghĩ ra một lý do nào khác để tôi hành xử thế này chứ.

Lời nói mang theo chút châm chọc làm cô thấy khó ngẫm. Anh ta không phải đang muốn ám chỉ...

- A – Chiếc điện thoại trong túi khẽ run khiến Tuyết Vinh giật mình.

Thì ra là tin nhắn từ Thanh Thiện.

“Yên Nhi, sao hôm nay bạn không đến lớp? Qua giờ có nhận được tin nhắn của mình không?”

- Sao em không trả lời? – Cảnh Huy ngạc nhiên khi thấy cô thản nhiên cất điện thoại vào túi.

- Không biết cách. – Tuyết Vinh trả lời gọn lỏn, tay tiếp tục bóc một miếng táo khác.

- Đưa đây, tôi chỉ. - Anh vừa nói xong đã chuyển vị trí, ngồi ké vào mép giường.

Cô vừa giao diện thoại ra đã thấy Huy chồm tới, gần đến nỗi hai người chỉ còn cách nhau vài centimet.

- Đầu tiên, vào mục “Tùy chọn” – Hơi thở nóng hổi liên tục phả vào tai Tuyết Vinh – Sau đó chọn “Trả lời” rồi nhập thông tin vào. Tiếp theo...

Bàn tay Huy cố tình đem màn hình lại gần để cô cũng có thể nhìn rõ, đầu cũng không quên rướn về phía Tuyết Vinh.

Ái chà, cái màn hình này sao mà nhỏ.

- Này, em có nghe tôi nói gì không thế? – Nhận ra gương mặt thất thần của cô, Cảnh Huy liền dừng ngay động tác.

- Hả? – Tuyết Vinh như kẻ vừa thoát khỏi cơn mơ liền giật mình quay qua nhìn anh.

Trong lúc vô tình, mũi hai người đã cạ nhẹ vào nhau một cái.

31. Chương 31

Tuyết Vinh gần như nín thở vì căng thẳng. Cảnh Huy thì liên tục nhìn vào mắt cô, hai đồng tử co giãn vì thích thú. Anh vừa nhận ra làn da cô gái này đang bắt đầu nổi lên những chấm hồng nho nhỏ.

- Thầy...- Tuyết Vinh nói như mắc nghẹn – Thầy...xuống ghế ngồi đi...

- Được. - Huy vui vẻ gật đầu, càng lúc càng thấy thích cô gái trước mặt.

Đợi khi anh đã ngồi yên ổn trên ghế, Tuyết Vinh mới chớp mắt thở phào. Trống ngực vừa rồi không biết vì sao lại đập liên hồi, tưởng như đang hành quân đánh trận. Mồ hôi cũng không ngớt tuôn ra, làm tóc cô dính hết vào trán.

- Những điều tôi nói khi nãy, em có nghe được chữ nào không? – Cảnh Huy thoải mái tựa lưng vào ghế, môi nở nụ cười tinh nghịch – Hay là tâm trí đang bận để ở nơi khác?

- Nghe, tôi đương nhiên nghe hết.

- Vậy tốt. Tối nay mình nhắn tin nhé.

- Anh đâu cần rảnh rỗi như vậy. – Tuyết Vinh hậm hực nhìn anh. Rõ ràng biết là cô chỉ loáng thoáng nghe được vài chữ mà còn làm tới – Buổi tối chẳng lẽ không cần soạn giáo án sao?

- Hôm nay tôi rảnh. Thậm chí tối hôm qua còn dư thời gian để “lên mạng đọc truyện”.

- Truyện gì? - Cơn thẹn làm Tuyết Vinh nhất thời mất tỉnh táo nên hỏi ngay một câu.

- “Tiểu Vương Phi” – Khóe môi Huy khẽ nhếch lên thành một nụ cười – Quả thật rất thú vị.

- Anh...anh đang “khai quật” tiểu thuyết của tôi à?

- Đúng vậy. – Người con trai bất ngờ chống tay lên giường, đem thân thể chồm về phía Tuyết Vinh – Tôi phát hiện mình rất thích giọng văn của em, rất thích cùng em bàn bạc một số chuyện.

- Chuyện gì?

- Chuyện về nhân vật tên Chi Dung, em để cô ta thà cô độc cả đời cũng không chịu ở lại bên gã hoàng đế là vì lẽ gì?

- Chứ theo thầy thì sao? – Cô không tin đến chuyện đơn giản như vậy mà anh cũng không biết.

- Chà, tôi cho rằng vì cô ấy ghen. – Cảnh Huy vừa nghe xong đã bình thản trả lời – Chi Dung đến từ thế giới hiện đại. Đương nhiên không thể chấp nhận cùng người khác chia sẻ một ông chồng.

- Đó chỉ là một phần thôi. Lý do chính là không muốn làm cái bóng của người khác. – Tuyết Vinh bắt đầu giăng giãi – Chi Dung không muốn mình mãi là thể thân của Vân Yên nên mới lẳng lặng rời đi. Tình yêu dù có lớn đến đâu cũng không thể chịu nổi việc người ta ở trước mặt mình lại nghĩ đến một cô gái khác.

Những lời thổ lộ của cô khiến Huy trầm mặc một lúc lâu. Cốt truyện này hình như rất giống với hoàn cảnh của Tuyết Vinh. Cũng có thể vì vậy mà khiến cô vô tình nói ra cảm xúc thật trong lòng cũng nên.

Mấy ngày nay, thấy Cảnh Huy đối xử với mình vừa ân cần lại vừa chu đáo, Tuyết Vinh thật có chút rung động. Nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện anh làm những việc đó đều vì Yên Nhi thì lí trí cô lại một mực thâm nhủ, thà rằng mình chẳng có dây mơ rễ má gì với Huy hết.

- Kết thúc truyện của em, nhân vật nữ chính dù có hạnh phúc hay không cũng luôn từ chối quay về thế giới hiện đại. – Nói đến đây, anh có vẻ hơi chần chừ - Em... chán ghét cuộc sống này như thế ư?

- Tôi không chán ghét cuộc sống này, nhưng tôi nhận ra giới trẻ bây giờ đang mất dần lý tưởng sống.

- Nếu vậy, em nên viết thứ gì đó để khích lệ họ. Chẳng phải vẫn tốt hơn việc cổ vũ thanh thiếu niên suốt ngày mơ đến một thế giới không có thực?

- Nhưng viết như vậy thì chẳng ai thêm đọc truyện của tôi nữa – Gương mặt nhỏ bất ngờ phụng phịu – Nhân vật nữ của tôi thường vì tình yêu mà quyết định ở lại. Hơn nữa, tôi cũng cố đan xen vào đó rất nhiều yếu tố của cuộc sống thật.

- Vậy nếu...- Những lời này đối với Huy thật sự rất khó nói – Nếu...

- Nếu sao?

- Nếu trong thời gian ở đây, tác giả vô tình gặp được người mình yêu... Em nghĩ, cô ấy... có đồng ý bỏ lại thế giới cũ để bắt đầu một cuộc đời mới không?

Đây mới chính là điều anh muốn biết, muốn nghe từ miệng cô câu trả lời.

- Việc đó... – Tuyết Vinh bối rối nhìn vào ánh mắt đầy nồn nóng của Cảnh Huy – Nếu nó thật sự xảy ra, tôi nghĩ mình sẽ...ở lại.

- Thật không?

- Thật. – Cô gái chậm rãi gật đầu, ánh mắt có phần u uất – Trung giới hay hạ giới đối với tôi mà nói đều giống nhau. Ở đâu, tôi cũng chỉ có một mình. Nếu có thể tìm thấy tình yêu tại nơi nào đó, tôi sẽ không ngần ngại ở lại.

- Ở Trung giới không có ba mẹ, anh chị hoặc bạn bè gì của em sao? – Niềm vui vừa lóe lên trong mắt Huy đã vội tắt lịm trước vẻ mặt buồn hiu hắt – Cuộc sống đối với em vì lẽ gì lại cô độc như vậy?

Trước thắc mắc của anh, Tuyết Vinh chỉ còn biết nhún vai rồi thở dài.

- Năm tuổi tôi đã được đưa xuống Trung giới. Sau đó thì bị một người phụ nữ góa chồng bắt về, cho chỗ ăn, chỗ ngủ. Đổi lại, hằng ngày tôi phải giúp bà làm việc nhà. Thần Tuyên nói người phụ nữ đó bị điên, việc tự ý mang linh hồn ra khỏi Phòng Chờ vốn phạm luật. Sau khi bà ta chết, tôi sống một mình cho đến lúc gặp được anh ấy. Chính Thần Tuyên đã nói cho tôi biết mình vốn là một con người, nhưng vì vô tình ở lại Trung giới quá lâu nên không thể đầu thai được nữa.

- Tại sao em bị đưa xuống Trung giới? Đó là một vụ tai nạn hay ...?

- Tôi không nhớ gì cả. Đến bản thân mình là ai còn không biết. – Ánh mắt mơ màng như cố tìm lại thứ gì đó trong quá khứ - Mọi ký ức chỉ bắt đầu từ sau khi người phụ nữ kia mang về. Nhưng...vết sẹo này... – Bàn tay cô sờ sờ dưới cổ - Hình như được tạo ra trước đó.

- Sẹo đâu rồi? – Cảnh Huy tiện thể đưa mắt nhìn theo mới phát hiện là dấu vết dưới cổ đã biến mất – Nó không còn ở đó nữa.

- Đúng là mất thật. – Gương mặt Tuyết Vinh có hơi choáng váng – Thân thể này vốn là của Yên Nhi. Vết sẹo này theo được đến đây đã là điều rất khó hiểu.

- Nếu em là một con người, đương nhiên sẽ có gia đình tại trần giới này. – Huy bỗng mừng rỡ như người vừa phát hiện ra chân lý mới – Ba mẹ của em có thể vẫn còn sống.

- Ba mẹ của tôi?

- Đúng, bất kể đứa trẻ nào sinh ra cũng đều có ba mẹ. Hơn nữa... - Nói đến đây, anh bỗng có chút chần chừ

- Em không muốn biết vì sao mình lại chết khi còn nhỏ như vậy ư?

- Tại sao tôi chết ? – Tuyết Vinh lại ngây ngốc.

Những chuyện này hình như cô chưa từng nghĩ đến.

Đến mình chết như thế nào cũng không biết liệu có phải rất đáng thương hay không? Vinh biết đâu cũng có một gia đình gần gũi như Yên Nhi ở đâu đó. Ông trời mang cô đến đây phải chăng vì mục đích này?

- Nếu anh chẳng đó tìm được em, hãy nói anh ta cho thêm chút thời gian nữa – Huy thật sự không biết mình đang nghĩ cái gì. Anh đáng lý nên mong Yên Nhi sớm trở về mới đúng.

Dù cô gái này chấp nhận lời đề nghị đó thì đã sao? Huy định trong thời gian cô lưu lại mà trối buộc trái tim người ta ư? Chỉ có điều cảm giác quyến luyến này tuyệt nhiên không thể xuất hiện ở những người mới quen biết. Huy thật sự muốn giúp cô và cũng muốn cho bản thân một cơ hội để tìm hiểu thứ cảm giác khó hiểu này.

- Nhưng tôi chẳng nhớ gì cả. - Tuyết Vinh khổ sở nắm chặt lấy các ngón tay của mình – Không có một manh mối...

- Vết sẹo kia chẳng phải là một manh mối rất tốt hay sao – Cảnh Huy bất đắc dĩ phải nói dối. Trong lòng anh, việc giữ chân cô lúc này là quan trọng nhất – Em còn biết mình ra đi vào năm nào tuổi...

- Nhưng đất nước này rộng lớn như vậy...

- Không nhưng nhị gì cả. - Anh kiên quyết nắm lấy hai bàn tay tội nghiệp – Tôi nhất định làm mọi cách để giúp em.

Thấy Tuyết Vinh trầm mặc không đáp, Huy lại càng siết chặt cô hơn nữa:

- Ở lại đây thêm một thời gian nữa...được không?

Thật buồn cười, Thần Tuyên còn chưa biết có tìm thấy cô hay không mà anh ta đã trở nên khẩn trương như thế. Tuyết Vinh chỉ nhất thời choáng váng khi biết gia đình mình có thể vẫn còn sống chứ có phải muốn trở về đâu.

32. Chương 32

- Ba – Tiếng gọi lễ phép của Thần Tuyên khiến Yên Nhi phải chú ý.

Hiện ra trước mặt cô là một người đàn ông chừng năm mươi, tóc muối tiêu, cao lêu nghêu hơn cả cậu con trai. Ông mặc bộ vest màu xanh xám, khoác bên ngoài chiếc áo rất hợp tông.

Bên cạnh Lão Trung Vương là một cô gái tuổi đôi mươi, mặc ki-mô-nô màu tím. Mái tóc ngắn ôm sát gương mặt bầu bĩnh. Hai người khoát tay nhau đầy thâm tình khiến Yên Nhi ngẫm hiểu cô gái này hẳn là chị gái của “chồng”.

- Tuyết Vinh, mau chào ba! – Thần Tuyên nhỏ giọng nhắc.

- Con chào ba. – Nhi lập tức làm theo, luôn tiện chào luôn người bên cạnh – Em chào chị.

- Chị? – Giọng nói khàn khàn như hăm dọa – Mới gặp cách đây mấy ngày đã quên?

Nhận ra thái độ không vui của Lão Trung Vương, Yên Nhi bối rối đưa mắt nhìn Tuyên cầu cứu. Nhưng cảm xúc trên mặt anh lúc này cũng vô cùng phức tạp. Không biết đang bực mình hay buồn cười mà cứ như mếu. Cô nhất thời không biết nên làm gì đành cúi mặt, lặng thinh không đáp.

- Ba đừng giận, mẹ trẻ trung, xinh đẹp thế này. Đến vợ con còn phải ghen tỵ.

Mẹ?

Anh ấy vừa gọi cô gái kia là mẹ?

Yên Nhi vừa muốn mở to mắt đã nhận thấy bàn tay đang nắm lấy mình vừa khẽ bóp nhẹ.

- Hừ! – Ba Tuyên khẽ cười lạnh, trên mặt dường như cũng có vài phần hạ hỏa – Miệng mồm con càng ngày càng giống mẹ.

“Mẹ” kia hẳn không phải là “mẹ” này.

Yên Nhi hoàn toàn có thể cảm nhận khi tiếng “mẹ” ấy vừa vang ra từ miệng người đàn ông trước mặt, năm ngón tay Thần Tuyên đã càng siết chặt cô hơn nữa.

- Anhhhhhh – Cô gái mặc Ki-mô-nô bắt đầu nũng nịu – Tại sao vợ của Thần Tuyên được nuôi tóc dài còn em thì không? Anh chẳng phải nói đó là quy định sao?

Hóa ra cô gái Nhật này còn biết nói cả tiếng Việt. Ắt cố tình nói những lời kia chính là để cho cô nghe đây mà.

- Ngoan, vì con bé mới thành thân cách đây hai ngày. – Lão Trung Vương liếc mắt nhìn Yên Nhi – Qua ngày mai, nó sẽ được cắt bỏ thôi.

Sao phụ nữ ở đây, ai ai cũng đòi cắt tóc cô như thế? Yên Nhi vừa khó hiểu lại vừa bực mình khôn tả.

Đưa mắt nhìn Thần Tuyên, cô như muốn thăm nhắc anh về lời hứa cùng thái độ cương quyết khi nãy.

- Ba...- Tuyên bấy giờ mới cất giọng thật thấp – ...Con thích mái tóc dài của cô ấy.

Giống như ai đó vừa bật nút tắt âm thanh. Cả căn phòng lớn ngay lập tức liền chìm trong sự tĩnh lặng.

- Cái gì? – Người đàn ông chậm rãi hỏi lại.

- Con nói mình thích mái tóc dài của vợ...Không muốn cô ấy phải cắt bỏ.

- Cho .con. nói. lại.

- Mẹ chẳng phải cũng từng để tóc dài hay sao? – Nỗi ấm ức không biết từ lúc nào đã bùng lên trong mắt anh – Cô gái này là vợ con, con đương nhiên có quyền...

- Sử Thần Tuyên! – Lão Trung Vương bất ngờ gầm lên như sấm – Con mau câm miệng lại.

Căn phòng đông người cũng dễ dàng bị tiếng hét kia làm cho rúm động. Yên Nhi run rẩy nhìn gương mặt đang chuyển sang màu tím và cặp môi thâm tím chặt. Ánh mắt hoang mang từ những người có mặt đã tạo cho cô cảm giác chồng mình vừa làm nên việc gì đó rất kinh khủng.

- Luật lệ một khi đã ban ra....tất cả đều phải thực hiện.

- Nhưng nó hoàn toàn không có ý nghĩa. – Trông anh có vẻ ương bướng – Ba đâu thể vì thành kiến bản thân mà bắt mọi người phải...

- Im ngay!!!!!! - Bấy giờ thì Lão Trung Vương đã trở nên lồng lộn – Con nghĩ mình là ai mà dám ở đây lên án các quy tắc của ba hả?

Yên Nhi giật mình, lén đưa mắt nhìn quanh thì thấy một số đang ra sức lắc đầu. Ánh mắt hướng về phía Thần Tuyên với vẻ nài xin hơn là chê trách.

- Cắt ngay mái tóc đó cho ta... – Ông già run rẩy vung tay về phía trước – Kẻ nào chống lệnh, tất thấy đầu giam vào ngục cho đến chết.

Bốn năm người đàn ông từ các phía lập tức tiến lại, trên tay là những cây kéo lớn. Kích thước của chúng mới thật vĩ đại. Màu sắc sáng bóng và bén nhọn như những lưỡi dao. Họ hùng hổ như thể muốn dùng chúng để cắt cổ Nhi vậy.

- Ba! – Thần Tuyền lập tức đẩy cô về phía sau, toàn thân bắt đầu phát ra làn sóng giận dữ – Ba không thể vô lý như thế!

Tiếng xì xầm cũng theo đó mà nổi lên. Nhưng tuyệt nhiên lại không có ai dám ngăn cản.

- Lôi nó ra! – Ba anh lại lạnh lùng phân phó – Đừng để lôi thôi.

Yên Nhi kinh hoảng đến mức không dám nhìn ra. Cả người dán chặt lấy tấm lưng rộng của Tuyền như tìm sự che chở. Anh chỉ bất động trong vài giây rồi đột ngột vươn tay chụp lấy lưỡi kéo gần mình nhất. Gã đàn ông giật mình mở trừng mắt. Trong lúc hỗn loạn đã bóp chặt tay cầm, khiến lưỡi kéo cắt sâu vào tay Tuyền một nhát.

Đám phụ nữ đồng thanh kêu hét lên khi thấy máu tươi bắt đầu chảy xuống. Còn Yên Nhi ở phía sau, vừa trông thấy cảnh tượng đó đã gần như nín thở. Bàn tay đang túm chặt lưng áo Tuyền vội vàng chụp lên lồng ngực, nơi có trái tim đã bắt đầu bật khóc vì đau đớn. Cô không ngờ người đàn ông này lại có thể vì mình làm nên những chuyện như vậy.

Hàng lông mày anh hơi nhíu lại nhưng vẻ cương quyết thì không hề suy giảm. Tuyền hung hăng giật phăng cây kéo khỏi tay gã trước mặt rồi ném mạnh về phía trước. Lưỡi kéo lộn vài vòng trong không trung trước khi cắm phập xuống sàn nhà, cách chỗ Lão Trung Vương đang đứng vài tấc. Quanh thân và chỗ tay cầm vẫn còn lưu lại những dòng huyết tươi đang nhàn nhã lăn xuống.

.- Con...?!?!?!? – Ba anh giống như người vừa bị chặt đứt một bộ phận trên cơ thể. Đôi mắt bàng hoàng hết nhìn đăm đăm vào bàn tay rướm máu lại đến gương mặt cương quyết của cậu con trai – Con...?!?!?

- Nếu ba cứ khăng khăng đòi cắt tóc cô ấy... - Thần Tuyền thoáng lưỡng lự - ...Thì chi bằng...cứ cắt đứt mạch máu của con trước đi.

- Thằng bất hiếu!!!!!! – Lão Trung Vương lớn tiếng hét – Mà lúc nào cũng muốn chọc tức tao như thế sao?

- No! No! – Tiếng la lớn vang lên khiến mọi người nhất loạt nhốn nháo – Please... Please don't do that!

Một dáng người cao to vừa tách khỏi đám đông để chạy đến chắn trước mặt Tuyền. Mái tóc màu vàng óng nổi bật trên làn da trắng trẻo.

Anh ta hết nhìn bàn tay rướm máu của Tuyền lại quay qua Lão Trung Vương, miệng phát ra chuỗi âm thanh gì đó. Lão ta ngay lập tức liền đáp trả bằng thứ ngôn ngữ tương tự, ánh mắt phóng vào người Tuyền với vẻ điên tiết.

Khi người đàn ông kia vừa định nói tiếp thì chồng Nhi cũng thốt ra một câu có âm điệu na ná như vậy. Cô không biết câu nói ấy mang ý nghĩa gì nhưng Lão Trung Vương vừa nghe xong đã hét to rồi tức giận lao tới. Nếu không bị giữ lại bởi anh chàng tóc vàng, chưa biết chừng còn ra tay đánh Tuyền cũng nên.

- Go, GO !!!!! – Người đàn ông kia vừa ra sức giữ lấy ông vừa hét lớn.

Bốn năm người khác cũng thay nhau xông đến kèm chặt.

Bữa tiệc trong phút chốc lại trở thành nơi lộn xộn, vô kỷ luật.

Đứng bất động nhìn ba mình trong mấy giây, Tuyền mới dùng bàn tay đầy máu kéo Yên Nhi về phía cửa. Ở phía sau thì không ngừng vang lên những tiếng la hét phản nộ từ “ông già” không biết lý lẽ.

Đau đớn cảm nhận dòng máu nóng của chồng đang thấm qua ống tay áo, Yên Nhi bắt giắc vì xúc động mà rơi lệ. Cô hoàn toàn không hiểu mình đã làm sai điều gì. Và vì sao người ở đây lại dễ dàng phát điên vì mái tóc dài của Nhi như thế?

Cánh cửa lớn vừa mở ra đã thấy căn phòng ngủ quen thuộc.

Tuyên lạnh lùng buông Yên Nhi ra rồi xoay lưng đâm vào tường, trông có vẻ vẫn còn rất bức tức. Cô có cảm giác điều làm anh thấy đau không phải vết thương do bị kéo cắt kia mà chính là thứ có liên quan đến mối quan hệ trước nay giữa cha con họ.

Nhưng thái độ quyết liệt của Tuyên vừa rồi, đến giờ vẫn làm Nhi thấy sợ, cứ đứng ngậy ra như tảng đá. Cô biết mình đã gây rắc rối lớn, nhưng không ngờ lại khiến anh phản ứng dữ dội như vậy. Yên Nhi càng không tưởng tượng Lão Trung Vương lại có thể ngang nhiên đòi cắt tóc cô ngay giữa buổi tiệc như thế.

Thậm chí lúc con ông ta là Thần Tuyên, bị sát thương, người đàn ông kia vẫn không có ý dừng lại. Ông ta hoàn toàn phát điên, lý trí như bị thứ gì đó phong tỏa.

Tiếng động ỳnh ỳnh tiếp tục vang lên khiến Nhi hồn xiêu phách lạc.

Tuyên vẫn đang dùng tay đánh mạnh vào tường, để lại những dấu vết đỏ tươi. Cô không dám ngăn anh, càng không có can đảm để mở miệng.

Nhìn những giọt máu đặc quánh đang từng chút, từng chút một bò xuống, trái tim Yên Nhi mãi không có phút nào được yên ổn. Trong lòng cô chỉ thầm cầu xin cơn giận của Tuyên mau lắng dịu, cầu xin anh nhanh để cô băng vết thương kia lại.

Thà Tuyên vô tình bị thương vì chuyện gì đó...

Thà người anh ra sức bảo vệ không phải là cô...

Thà trong lòng Nhi không nuôi ý nghĩ làm việc có lỗi với Tuyên...

...Thì cảm giác có lẽ đã không khốn khổ như bây giờ.

Trời ơi, cô đến phát điên vì anh ta mất!

Tại sao lại bắt đầu quan tâm tới Tuyên, bắt đầu tin vào những lời anh nói vào lúc này chứ ???

33. Chương 33

Sau gần tiếng đồng hồ trầm tư không nói, gương mặt Thần Tuyên mới bắt đầu lấy lại vẻ điềm tĩnh. Cõi lòng anh từ hừng hực lửa giận đã chuyển thẳng sang băng giá lạnh lẽo. Đôi mắt sâu chằm rãi nhìn về phía Yên Nhi vẫn đang đứng ngậy như tượng.

Kể từ lúc vào phòng đến giờ, Tuyên hình như đã quên mất cô ấy. Gương mặt sợ hãi cùng những dòng nước mắt liên tục chảy dài khiến các nếp nhăn trên mặt anh lập tức dần ra trong vô thức.

- Lại đây với anh. – Tuyên ôn hòa đưa tay về phía Nhi – Chân em chắc cũng mỏi lắm rồi?

Cô vừa nghe xong liền nhanh chân đi đến bên anh, sau đó vội vàng ngồi xuống như một cái máy. Cặp mắt đỏ hoe tiếp tục dán chặt vào bàn tay vẫn còn máu đang rỏ tong tong xuống nền nhà.

- Em biết băng vết thương không? – Nụ cười ảm áp cuối cùng cũng xuất hiện trên môi người đàn ông – Nếu có thì giúp anh cầm máu lại đi. Để thế này đau quá.

Tuyên nói cứ như thể chuyện cầm máu dễ như việc người ta lấy khăn lau đi vết mực đỏ. Hết động tay vào tường lại ngồi bất động như tượng, Nhi còn tưởng anh ta đã quên mất cảm giác đau là gì.

- Hộp y tế để ở đâu? – Cô khẽ liếc xéo Tuyên một cái rồi dùng mu bàn tay quạt nước mắt.

- Trong tủ. - Anh ấy bình tĩnh chỉ tay về phía trước mặt.

Nhìn thái độ của Tuyên khi anh ung dung đưa bàn tay đầm máu về phía mình, trong lòng Nhi không biết vì sao lại vừa tức vừa giận. Chẳng lẽ anh ta trước giờ đều như vậy? Không biết quan tâm chút nào đến bản thân hết?

- Tôi không ngờ những người như anh cũng “biết” chảy máu.

- Vì mẹ anh cũng từng là một con người. – Giọng nói trầm thấp khẽ vang lên bên tai – Anh thừa hưởng điều này từ mẹ.

Lúc này thì bảo mẹ có mái tóc dài giống cô, bây giờ còn thêm chuyện này... Chắc không phải vì Tuyên thấy Yên Nhi có nét giống mẹ mình mà tìm cách giữ chân cô ở đây chứ.

- Nhưng em cứ yên tâm. – Anh chậm rãi dùng bàn tay còn lại để vuốt ve mái tóc dài của Yên Nhi – Từ nay, sẽ không còn ai dám nói gì về mái tóc của em nữa.

- Vì sao những người ở đây lại khó chịu với việc này như vậy? – Cô thật sự không hiểu.

Dài hay ngắn chẳng phải đều không can dự đến họ sao?

- Ba không thích nên cấm tất cả.

- Tại sao ông ấy lại không thích?

- Bà xã – Bàn tay anh bắt đầu chuyển từ tóc sang gò má láng mịn – Những chuyện này em không nên hỏi.

Ngữ khí tuy nhẹ nhàng nhưng chứa đầy dứt khoát khiến Yên Nhi nhanh chóng hiểu được cô nên dừng thắc mắc.

- Vậy... con người sau khi chết đi cũng không thể hoàn toàn trở thành người ở đây được ư?

Nhi hỏi câu này vì cô có cảm giác nơi đây đang tồn tại một sự phân biệt, sự phân biệt đối xử giữa những ai từng là con người và...số còn lại.

- Một số kẻ cho rằng kết hôn với con người sẽ làm “tâm thường hóa” dòng tộc. Những đặc điểm luôn luôn di truyền nhiều khi khiến mọi người khó chịu.

- “Biết” chảy máu cũng là một trong số đó?

- Phải – Tuyên chớp mắt nhìn cô – Thỉnh thoảng những nhu cầu rất “con người” sẽ thức tỉnh.

- Ví dụ như dùng nhà vệ sinh?

Sự lạnh trí cùng cách nói năng hồn nhiên này của Yên Nhi đang khiến mọi ưu buồn trong lòng anh đều tan biến.

- Ủ, nhưng điều nguy hiểm nhất có lẽ là vấn đề ăn uống.

- Vấn đề ăn uống thế nào? – Cô hôm nay quả thật rất tò mò.

- Cho anh hôn một cái, em sẽ lập tức biết đáp án.

- Anh... - Chú cừ non bây giờ mới nhận ra gương mặt mình đã bị người ta nâng lên hơn nửa - Tôi không cần.

Sự tiếp xúc gần gũi làm Yên Nhi hít thở không thông. Hai má đỏ bừng như người vừa đi dưới trời nắng.

- Thì thôi vậy. – Tuyên ra bộ tiếc rẻ, tay từ tốn rời khỏi gương mặt đang nóng hừng hực – Khi nào em đổi ý, cứ việc nói với anh.

Giận dữ trả bàn tay đã được băng bó xong xuôi về chỗ cũ, cô vừa định đứng lên thì bỗng nghe phía sau vang lên giọng nói:

- Nếu cảm thấy ở đây có gì đó không thoải mái thì cứ nói. Anh hoàn toàn có thể làm chúng thay đổi cho phù hợp với ý muốn của em.

“Thứ làm tôi thấy không thoải mái nhất chính là anh”, Yên Nhi buồn bực chỉ muốn nói ra một câu. Nhưng nhớ lại chuyện xảy ra vừa rồi, lương tâm cô cứ liên tục ngăn cản.

- Chỗ này... – Ánh mắt đầy ủy khuất khẽ đảo quanh – Cứ như một cái hộp... Khó chịu khôn tả.

- À! – Tuyên gật gù thừa nhận - Vì anh mới dọn tới đây nên chưa có thời gian để thiết kế.

Nói xong liền phẩy tay một cái, bốn năm chiếc cửa sổ lập tức xuất hiện. Ngồi trong phòng nhìn ra có thể thấy cả hồ Long Tĩnh.

- Trung giới về bản chất thì chẳng có gì. Chỉ là một nơi chuyển tiếp. Em muốn cuộc sống thế nào thì sẽ được như vậy.

- Nếu thế có khác gì một thứ game xây dựng?

- Bảo bối, em phải hiểu rằng có rất nhiều Trung giới đang tồn tại. Mỗi người quản lý sẽ có phong cách và sở thích riêng. – Tuyên vui vẻ đi đến trước mặt Yên Nhi – Nếu biết sử dụng những cánh cửa, em sẽ được thấy nhiều thứ còn thú vị hơn trong mơ.

Nhắc đến những cánh cửa thì cơn sầu não trong lòng cô lại sống dậy.

Vốn định sẽ “tố tội” Thần Tuyên vào bữa tiệc hôm nay, thật không ngờ mọi việc lại diễn biến theo chiều hướng thật tồi tệ. Trong tương lai, Yên Nhi không biết mình liệu có còn cơ hội?

Nhưng phải thừa nhận là lúc nghĩ đến việc này, trong lòng cô không khỏi có chút thở phào nhẹ nhõm. Giả sử kế hoạch thật sự được thực hiện, cảm giác cắn rứt sẽ càng đáng sợ hơn gấp bội. Vì sự việc hôm nay đã làm Yên Nhi nhìn Thần Tuyên với ánh mắt khác đi khá nhiều.

Cho dù lí do khiến anh ngăn cản họ cắt đi mái tóc của cô là gì thì Nhi vẫn thấy Tuyên là một người rất có chủ kiến và đầy dũng khí để bảo vệ ý kiến của mình. Lời anh nói ra đương nhiên cũng vì vậy mà tăng thêm phần đảm bảo.

- Khi nào tôi mới được gặp lại gia đình? – Cô chưa từng quên lời hứa hôm trước. Nỗi sợ hãi bị nuốt lời vẫn không thể hoàn toàn biến mất.

- Hết ngày mai. – Tuyên nói giọng chắc nịch – Hết ngày mai nữa thôi. Anh hứa đó.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa khiến anh giật mình như vừa nhớ ra chuyện gì đấy. Thần Tuyên vuốt nhẹ má Yên Nhi thật nhanh rồi vội vàng bước ra ngoài.

Trước khi đi còn không quên dặn lại một câu:

- Nếu em đói, chỉ nên dùng những bông hoa được để trên bàn. Tuyệt đối đừng tự ý ra hồ mà lấy, nghe chưa?

- Dạ. - Cô bất giác như người vợ hiền khiến anh mát gan mát ruột – Nhưng tại sao?

- Cái đó...chừng nào em để anh hôn rồi hẵng tính.

Thần Tuyên khoái trá chọc ghẹo một câu rồi vui vẻ đi ra, để lại Yên Nhi trong phòng với gương mặt đỏ ửng.

Đói thì cũng không hẳn là đói. Cảm giác này chỉ giống như...thiếu năng lượng. Cô không thèm ăn, không thấy hấp dẫn mà chỉ có cảm giác cơ thể không còn sức lực. Cần được cung cấp năng lượng theo cách nào đó.

Đây phải chăng chỉ mới là những biến đổi đầu tiên?

34. Chương 34

- Thầy Huy... – Tuyết Vinh bất chợt trở nên rụt rè - Tôi có thể hỏi thầy một chuyện hơi riêng tư chút được không?

- Chuyện gì mà riêng tư? – Hàng lông mày Cảnh Huy hơi nhướn – Em nói tôi nghe thử.

Cô gái này chắc không phải đang định đánh trống lảng với anh chứ?

- Thầy và Yên Nhi...hai người...quen biết thế nào?

- Tại sao em lại thắc mắc vấn đề này?

Câu hỏi ngược làm cô hơi bất ngờ. Bản thân Tuyết Vinh cũng không chắc vì sao mình lại muốn biết điều đó. Là Cảnh Huy khiến cô tò mò hay hiểu biết mơ hồ về mối quan hệ giữa hai người này thật sự làm Tuyết Vinh khó chịu?

- Những mẫu chuyện khác nhau từ những người khác nhau kể lại sẽ là nguồn tư liệu tốt cho việc viết truyện.
- Cô nói dối mà chẳng hề chớp mắt – Thói quen nghề nghiệp thôi mà.

- Hừ! - Huy vừa nghe xong đã nhịp chân, đầu hậm hực quay về hướng khác – Vậy thì tôi không nhất thiết phải giúp em làm giàu cái vốn hiểu biết ấy.

- Cảnh Huy! – Giọng nói ngọt ngào như nài nỉ - Anh đừng như thế!

Cử chỉ tự nhiên mà thân thiết này của cô lại khiến Cảnh Huy thấy thích. Nó nhắc anh nhớ lúc Yên Nhi còn nhỏ. Cô bé có đôi mắt to thường hơn hờ cầm lấy cây kem đá từ tay anh, vô tư lè lưỡi liếm láp lớp si-rô đủ màu sắc. Nó vừa ăn lại vừa cười. Hai mắt híp lại chỉ còn hai cái khe nhỏ.

Đầu óc mơ màng trôi về quá khứ khiến miệng anh cũng tự giác...hoạt động.

- Chúng tôi từng là hàng xóm. Yên Nhi lúc đó hãy còn là một cô bé chừng bốn năm tuổi.

- Anh và cô ấy quen nhau sớm như vậy? – Miếng táo trên tay Vinh suýt chút nữa thì rơi xuống – Lúc đó...lúc đó chắc thấy chỉ khoảng mười hai hay mười một tuổi gì đó?

- Ủ. - Huy thoải mái ngồi trở lại ghế, trên môi nở nụ cười gần gũi – Gia đình cô ấy mới dọn đến mấy ngày, tôi đã vô tình phát hiện có một thành viên rất thích ra vườn tưới nước cho hoa...

Trong đầu anh chậm rãi hiện ra hình ảnh một cô bé nhỏ xíu, tay cầm cái bình nước màu xanh đang say sưa tưới tót cho các bụi hồng đầy gai. Từ trên lầu nhìn xuống, Cảnh Huy vẫn có thể dễ dàng nhận ra ánh mắt say mê của nó. Hiếm thấy đứa trẻ nào mới còn nhỏ đã biết yêu hoa như vậy.

- Yên Nhi thích ăn kem đá nên tôi đã dùng cách này để “làm quen”. Nhưng tình cảm vừa trở nên thân thiết thì gia đình tôi bất ngờ chuyển sang định cư bên Mỹ. Lúc trở về, Yên Nhi hình như chẳng nhớ ra người bạn thuở nhỏ này là ai nữa.

- Ủ. - Tuyết Vinh nghe xong thì khẽ gật đầu. Thứ quan hệ này từng được cô xây dựng trong tiểu thuyết Thời Thơ Ấu nên cũng hiểu biết ít nhiều – Lúc đó hai người đều quá nhỏ.

- Nhưng tôi lại không lúc nào quên. – Anh bất ngờ khẳng định - Vì là con một trong nhà, ba mẹ lại hay phải đi làm, tôi vẫn luôn cảm thấy rất cô độc. Lúc đó, Yên Nhi đối với tôi giống như cô em gái từ trên trời rơi xuống...

- Nhưng...anh chẳng phải từng nói không biết nhà cô ấy ở đâu?

- Sau khi trở về, tôi có quay lại đó tìm nhưng mọi người bảo cô chú Minh đã dọn đi nơi khác. Còn việc nhà mới của Yên Nhi ở đâu thì chẳng ai hay biết.

- Vì sao họ lại thay đổi chỗ ở ?

- Chuyện này thì chỉ có họ mới biết. – Cảnh Huy bỗng đưa mắt nhìn Tuyết Vinh với vẻ buồn cười – Em hỏi cứ như tôi phải thám tử đi điều tra gia đình Yên Nhi vậy.

- Vì tôi thấy ba mẹ Yên Nhi có vẻ quý mến thầy. Cứ tưởng đầu hai bên cũng quen biết ít nhiều.

- Cái đó phải nói là vì nhân cách của tôi tốt.

- Thầy... - Tuyết Vinh nheo mắt nhìn anh đầy giễu cợt – Thầy chỉ là một anh chàng thích “hoa lá cành”.

Hoa lá cành? Ha ha ha ha.

Cảnh Huy cuối cùng cũng phải bật cười ha hả. Ngôn ngữ của cô quả thật rất phong phú và nhiều màu sắc. Văn phong viết truyện thảo nào lại đầy sức hút như vậy.

- Em biết không, Trái Đất này thật ra nhỏ bé vô cùng. – Huy cố nén lại tiếng cười - Tôi còn đang đau khổ vì bị mất liên lạc thì vô tình phát hiện sinh viên của cô Lại có một người tên là Triệu Yên Nhi.

- Vậy mà cô ấy lại chẳng nhớ ra thầy?

Vẻ mặt khoái trá của Tuyết Vinh làm anh thấy hơi...tức

Cô chẳng qua cảm nhận được câu chuyện giữa Huy và Yên Nhi khá thú vị. Đầu óc nhà văn ngay lập tức đã có thể nghĩ ra bao nhiêu là lý do để dẫn đến sự lãng quên này. Nếu đem viết thành một chuyện tình, có lẽ cũng khá ăn khách.

- Tôi đã nhiều lần cố nhắc cho cô ấy những kỉ niệm thời xưa nhưng.... – Trông mặt Cảnh Huy có vẻ bức bối
- ...Đáng lẽ, bốn năm tuổi cũng phải nhớ chút gì đó chứ...

- Đơn giản vì thầy chẳng có gì đặc biệt để cô ấy phải nhớ. – Đây không phải cô cố tình chọc giận anh mà chỉ đang nghĩ cách tìm ra sự thật – Hay nói một cách khác, thầy chỉ là một hạt cát rất nhỏ trong tâm trí của Yên Nhi, dễ dàng bị cơn gió thời gian cuốn bay mất.

- Em có cần nói ra những lời ác độc bằng thứ từ ngữ văn chương như thế không? – Huy gần như chỉ nói qua kẻ rằng.

- Xin lỗi thầy...- Tuyết Vinh xấu hổ cúi đầu - Lại là thói quen nghề nghiệp...

Vừa lúc ấy thì bà Lâm bước vào. Mái tóc cong hơi ướt được chải rất ngay ngắn. Cô đoán bà hẳn vừa về nhà tắm rửa.

- Cảm ơn thầy đã ... - Mẹ Yên Nhi còn chưa kịp nói hết câu thì Cảnh Huy đã nhanh nhẹn đứng dậy.

- Cô đừng khách sáo. Bây giờ cháu xin phép được ra về.

Anh hơi cúi đầu trước người phụ nữ lớn tuổi rồi một mách đi thẳng ra cửa, đến một cái nhìn dành cho Tuyết Vinh cũng không. Cô đoán biết mình đã vô tình chạm đến nỗi đau nào đó trong tim Huy rồi.

Bà Lâm làm một ít cháo cho Tuyết Vinh nhưng thật sự không được hấp dẫn lắm. Một phần là cô ăn táo đã muốn no, một phần cũng vì món cháo gà với đậu xanh của Cảnh Huy đạt đến trình độ quá xuất sắc đến nỗi tất cả các loại cháo khác. Nhưng Tuyết Vinh cũng biết nếu như mình không ăn, sẽ làm phụ tình thương của người mẹ hiền dịu này. Cô đành ngậm ngùi cầm lấy cái hộp trong tay bà, cố nuốt xuống từng muỗng một.

- Chị! - Yên Vũ đột ngột đẩy cửa vào phòng với cặp mắt vừa sưng vừa mọng nước – Mẹ...

Hai quảng thâm hiện rõ đã thâm tổ cáo việc thiếu ngủ của cô gái này. Tuyết Vinh đáng lẽ định nói vài câu giận hờn vì Yên Vũ qua nay mới chịu tới thăm mình thì lưỡi liền đông cứng thành đá. Không phải anh chàng trong chiếc Limo kia lại làm gì em gái của Yên Nhi chứ?

- Mẹ! - Cô gái nhỏ vội nhào tới, sà vào lòng bà Lâm rồi khóc nức – Mẹ ơi...

- Con nhỏ này! – Nhìn thấy con gái đột nhiên sụt sướt, bà Lâm vừa ngạc nhiên lại vừa lo lắng – Sao con khóc hả?

Giọng nói nghe có vẻ giận dữ nhưng Tuyết Vinh biết đều vì sự quan tâm đối với Yên Vũ. Bản thân cô cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra nhưng xem tình hình này thì khả năng nhận được câu trả lời là rất thấp.

- Yên Vũ! – Mẹ Yên Nhi sốt ruột đẩy cô con gái út ra – Có chuyện gì thì nói. Mẹ ghét thái độ này.

- Mẹ...con không thể... - Yên Vũ chẳng thể trả lời mà chỉ biết khóc.

Khung cảnh trông giống một buổi sinh ly tử biệt làm Tuyết Vinh thấy ngơ ngác.

- Con thương mẹ, con thương mẹ nhiều lắm...cả ba và chị nữa...

- Không thể nói thì nín đi!-Bà Lâm dường như đã nổi giận - Cứ như vậy thì ai giúp con được.

- Mẹ... - Yên Vũ miễn cưỡng lau nước mắt - Sao lúc nào mẹ cũng đối xử với con hung dữ như vậy?

- Con... - Mặt bà như vừa bị dội một gáo nước lạnh.

- Vũ à! - Tuyết Vinh ở ngoài nên sáng suốt hơn, liền thay mẹ Yên Nhi giải thích - Vì mẹ lo lắng cho em thôi.

- Lo lắng mà nạt nộ em thế này ư? Nếu là người khác thì đã ân cần hỏi han. - Gương mặt đỏ ngầu của cô bé ướm đầm, cả người run run vì xúc động - Con khóc... khóc... khóc... mà mẹ... mẹ... mẹ làm như... phạm tội...

- Vũ! - Tuyết Vinh bắt đầu thấy lo lắng.

Sao cô bé lại có thể nói ra những lời như thế với mẹ của mình.

- Mặc kệ nó! - Bà Lâm nói với giọng bị tổn thương - Nếu không muốn nói thì thôi.

- Con ghét mẹ... - Yên Vũ bắt ngờ ôm mặt rồi vụt chạy ra cửa - ...Con ghét mẹ...

- Yên Vũ! - Gương mặt mẹ Yên Nhi lập tức biến sắc - Yên Vũ!

- Mẹ, mẹ đuổi theo nó đi!

Cô bé ngốc nghếch ấy thật không biết đã gặp phải chuyện gì. Hai mẹ con họ tuy đều yêu thương nhau nhưng lại không hiểu điều đối phương đang nghĩ. Yên Vũ chỉ mong nhận được sự an ủi từ bà Lâm trong khi mẹ Yên Nhi lại sốt ruột muốn biết điều gì làm con gái mình khóc. Nếu không được an ủi, Yên Vũ sẽ khó lòng thổ lộ. Còn nếu không nắm bắt được tình hình, bà Lâm sẽ không biết an ủi cô ấy thế nào.

Mọi việc đơn giản như vậy mà cả hai đều không nhận ra. Cuối cùng lại làm tổn thương nhau vì lí do không đáng có này. Yên Vũ phận là con, đáng lý nên hiểu cho nỗi lo của bậc sinh thành, quen với cá tính của mẹ mình mới phải.

Tuyết Vinh trước giờ có được ai yêu thương như thế đâu? Cảm giác bị mẹ la mắng kia, cô có nằm mơ cũng chưa từng được cảm nhận. Nghĩ đến đó mà lòng Vinh lại thấy chua xót. Cô lẳng lặng nằm xuống giường, kéo mền đắp ngang ngực rồi miên man nhìn lên trần nhà. Giữa trần gian và Trung giới, Vinh mãi mãi vẫn không có lấy một người thân....

35. Chương 35

Chờ đợi rất lâu vẫn không thấy bà Lâm cùng Yên Vũ trở lại, Tuyết Vinh mơ màng chìm vào giấc ngủ. Trên khoảng sân vuông có trồng rất nhiều hoa hồng là một em bé tóc dài đang cầm trong tay chiếc bình màu xanh đậm. Đầu nó hơi nghiêng qua một bên, miệng lẩm nhẩm ca hát trong lúc tưới nước cho hoa. Trên má của cô bé có hai lúm đồng tiền trông rất xinh. Tuyết Vinh nhìn thấy đã muốn đưa tay ôm lấy.

- Bé, em thích hoa hồng à? - Một giọng nói từ trên cao vọng xuống, nghe đầy thích thú.

Con bé thoáng giật mình rồi ngửa cổ nhìn lên. Hiện ra trước mắt nó là một thằng nhóc khoảng mười mấy tuổi đang đứng ở lan can nhà bên, chống tay chồm về phía trước.

Đó không phải là Cảnh Huy chứ?

Tuyết Vinh nằm mơ mà có cảm giác như đang được xem phim. Vừa xem lại vừa tự khâm phục đầu óc tưởng tượng của chính mình. Mới vừa nghe anh kể chuyện đã hư cấu thành câu chuyện thế này.

Thấy Yên Nhi không trả lời, Cảnh Huy lại lần la bắt chuyện.

- Nhà anh có rất nhiều hoa hồng đấy.

- Thật không? - Đôi mắt to ánh lên vẻ thích thú - Trồng ở đâu vậy?

- Trên lầu, ngay tại ban công này.

Yên Nhi vừa nghe đã đặt chiếc bình xuống, chân thoăn thoắt đi đến một vị trí khác để có thể nhìn thấy hết ban công. Ở đó đúng là có rất nhiều hoa, nhưng là những đóa hồng đại màu sắc rực rỡ. Nếu so với mấy bụi hoa nhỏ trong khoảng sân này thì đẹp hơn gấp bội.

- Thích không? Hôm nào qua đây, anh ấy cây về trồng.

Đúng là máu gian có từ lúc còn nhỏ. Con gái người ta bé thế đã muốn dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ. Tuyết Vinh nghe thấy mà phải thầm mắng một câu.

Trông mặt Yên Nhi đầy phần khởi. Nhưng có điều gì đó vẫn khiến cô bé chần chừ. Ông bà Triệu chắc cũng dạy nó biết không bao giờ được vội tin một người lạ.

- Này, em đi đâu thế? – Huy chừng hững khi thấy Yên Nhi đột ngột bỏ vào trong – Không tưới cây nữa à?... Cho anh biết cái tên, một cái tên thôi cũng được...Tặng hoa cũng phải biết tên người nhận chứ.

Sau vài giây chần chừ đứng lại, đứa trẻ mới ném về phía sau một câu.

- Em tên là Yên Nhi.

Khung cảnh xung quanh liên tục mờ dần giữa cơn rung lắc dữ dội. Tuyết Vinh mơ màng tỉnh dậy, hết như lúc bắt đầu đi vào giấc ngủ, mới nhận ra một lực đẩy mạnh mẽ đang không ngớt tác động vào vai mình.

- Yên Nhi, dậy...Dậy mau lên! – Gương mặt vốn nghiêm khắc của ông Minh giờ đây không còn một hột máu.

- Ba...

- Em con có chuyện. – Giọng nói thất thần đong đầy nỗi lo lắng – Mẹ đang chờ ở phòng cấp cứu.

- Em con...? – Tuyết Vinh còn chưa kịp lấy lại tỉnh táo đã bị ba Yên Nhi lôi tuột đi.

Ông ấy có phải vừa nói Yên Vũ đang gặp chuyện? Mới vừa nãy hai mẹ con họ còn cùng nhau chạy ra ngoài. Chẳng lẽ lại xảy ra tai nạn?

Theo ông Minh vượt qua hành lang đông đúc người, Tuyết Vinh đi đến trước một căn phòng đóng cửa đang sáng đèn hai chữ “Cấp cứu”. Bà Lâm thì ngồi trên một trong những chiếc ghế để dọc hai bên lối đi với ánh mắt đờ đẫn. Mái tóc quăn lù xù chứng tỏ đã bị vò tới vò lui rất nhiều lần. Trên mặt bà ướt đầm nước mắt. Hai bờ môi run run, hiện rõ vẻ xúc động.

- Mẹ. - Tuyết Vinh lập tức ngồi xuống bên cạnh người phụ nữ, tay ôm lấy vai của bà – Tại sao lại ra nông nỗi này?

- Nó chạy ra khỏi bệnh viện. – Mẹ Yên Nhi trả lời với giọng lạnh lẽo – Chỉ biết khóc và khóc...Xe đến cũng không hay...

- Nó chạy xuống đường ư?

- Tài xế trong nháy mắt không kịp thắng...- Bà bắt ngờ vùi mặt vào hai lòng bàn tay, khóc nức –... Con bé vắng về phía trước rất xa...

- Nó sẽ không sao đâu. – Ba Yên Nhi cũng vội vã vòng tay ôm lấy vợ, miệng lắp bắp như kẻ đang sợ hãi – Nó...nó biết em đã... rất...rất đau khổ nên sẽ không để... chuyện ấy lặp lại lần nữa...

Sao lại là lặp lại lần nữa? Tuyết Vinh cảm thấy hơi khó hiểu nhưng không dám mở miệng hỏi.

- Tại sao ông trời luôn tìm cách cướp chúng khỏi tay tôi? – Người phụ nữ đột nhiên kêu thét – Một mình Yên Chi còn chưa đủ hay sao? MỘT MÌNH CON BÉ CÒN CHƯA ĐỦ HAY SAO CHỨ???????

- Lâm, đừng vậy! – Ông Minh thống khổ ôm lấy bà, hành động vừa mạnh mẽ lại vừa như cầu khẩn – Em tuyệt đối đừng để tình cảm kiểm soát lý trí.

Trông nét mặt người đàn ông này, Tuyết Vinh có cảm giác điều khiến ông ấy lo sợ không chỉ dừng lại ở tính mạng Yên Vũ mà còn thứ gì đó ghê gớm và nghiêm trọng hơn thế.

- Ông trời vốn không có mắt. – Bà Lâm sau một hồi vùng vẫy đã rũ người trên tay chồng –...Con tôi có làm nên tội tình gì đâu...Chúng nó đều là những đứa ngoan ngoãn...

- Bác sĩ còn chưa ra. Hãy ráng đợi chút nữa. – Ba Yên Nhi cố gắng tỏ ra điềm tĩnh. Nhưng sự thật là cánh tay đang ôm lấy vợ của ông cũng bắt đầu run lên dữ dội – Con bé không sao đâu...Nó không sao đâu mà...

Không khí u ám làm trái tim Tuyết Vinh như cũng như dần nhịp. Đây là lần đầu cô được trải qua những giây phút lo lắng và đau đớn như vậy. Viết bao nhiêu bộ tiểu thuyết, Tuyết Vinh hình như chưa bao giờ thật sự đề cập đến cái gọi là tình cảm gia đình. Một phần là chạy theo thị hiếu của phần đông độc giả. Phần khác cũng vì bản thân cô chưa từng có được nó.

Gia đình đối với Tuyết Vinh chỉ là một khái niệm. Người thân càng là thứ gì đó mơ hồ, khó hiểu. Không ai yêu thương cô. Không ai quan tâm đến chuyện cô một ngày đi đâu, làm những gì. Tuyết Vinh quen thuộc với cuộc sống một mình đến nỗi chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện có một gia đình là thế nào nữa

Nếu không phải vừa rồi, Cảnh Huy tình cờ đề cập đến chuyện cô đã chết như thế nào, Tuyết Vinh có lẽ sẽ chẳng bao giờ quan tâm hoặc nhớ ra. Nếu không phải ông trời cố ý sắp xếp cho cô được nhìn thấy cảnh tượng này, Tuyết Vinh có lẽ sẽ không bao giờ nhận ra không có gia đình là một tổn thất rất to lớn.

Giờ phút này đây, trong lòng cô chỉ thầm mong Yên Vũ có thể bình an vô sự ra khỏi căn phòng kia. Mong ước ấy không phải chỉ vì tình chị em gần gũi mà còn là thứ tình cảm yêu thương đặc biệt dành cho người phụ nữ đang mất hết bình tĩnh ở trước mặt.

Bà gần như đổ gục trong tay chồng, cả thân mình mềm nhũn. Nước từ hai khóm mắt chảy ra, làm đổi màu cả chiếc áo ông Minh đang mặc. Từng nếp nhăn trên mặt bà chồng chéo lên nhau, miệng không ngừng trách mắng ông trời đối với mình sao quá tàn ác.

Người tên Yên Chi mà mẹ Yên Nhi nhắc đến là ai?

Chẳng lẽ ngoài hai chị em song sinh này ra, ông bà Triệu vẫn còn một đứa con gái khác?

Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy?

Tuyết Vinh nhớ rất rõ trên bàn thờ nhà Yên Nhi, chỉ có bốn tấm ảnh của ông bà nội và ngoại. Nếu không chết thì vì lý gì lại không thấy đâu? Chẳng lẽ bị người ta bắt cóc?

Khi Vinh đang mãi tìm cách liên kết các thông tin có được thì cánh cửa phóng cấp cứu bỗng bật mở. Đèn tắt, một vị bác sĩ dáng bộ mệt mỏi chậm rãi bước ra, tay uể oải kéo chiếc khẩu trang khỏi mặt.

- Bác sĩ, con gái chúng tôi thế nào? – Ba mẹ Yên Nhi vội vã dìu nhau tiến lại – Nó...nó có bị gì không?

- Xin lỗi... – Người đàn ông nhìn mặt lắc đầu – Não cô bé xuất huyết nhiều quá...

- Lâm, em à...LẦẦẦẦẦMMMMMM !!!!!!!!!!!!!!! – Ông Minh hét hoảng gọi to khi thấy vợ mình vừa ngã xụi xuống mặt đất.

Tin sét đánh làm trái tim bị tổn thương của bà trong phút chốc như ngừng đập.

Y bác sĩ từ trong phòng bước ra cùng hấp tấp vây quanh mẹ Yên Nhi. Còn Tuyết Vinh thì vẫn bàng hoàng ngồi yên trên ghế. Cô cảm thấy khó tin khi nhận ra sinh mạng con người lại nhỏ nhoi và mỏng manh như vậy. Chỉ ít phút trước còn nói năng, đi lại mà chỉ vài phút sau đã trở thành cái xác không hồn.

Khi Yên Vũ khóc lóc chạy vào thăm cô, Tuyết Vinh đáng lẽ nên hỏi cho ra lý do. Một cô gái vui vẻ, hoạt bát như vậy, đâu dễ dàng trở nên ủy mị. Bà Lâm chắc sẽ càng đau đớn và tiếc nuối hơn cô gấp bội. Cảm giác tội lỗi sẽ còn hành hạ bà lâu dài.

Lòng Tuyết Vinh như cũng muốn chảy ra, hòa cùng hai giọt nước mắt hiếm hoi đang lặng lẽ lăn xuống gò má.

36. Chương 36

Thần Tuyên bỏ đi đã được một lúc lâu vẫn chưa thấy trở về. Yên Nhi đoán anh ta còn nhiều việc phải làm nên không muốn làm phiền. Sau khi thay một bộ đồ thoải mái trong tủ, một mình cô thơ thẩn ra hồ Long Tĩnh đi dạo.

Nếu Tuyên chịu giữ lời hứa thì một ngày nữa, cô sẽ được gặp lại gia đình. Dù là gặp để nói lời chia tay nhưng Yên Nhi vẫn hết lòng trông đợi.

Không biết cô gái tên Tuyết Vinh kia có đang sống cùng ba mẹ cô không? Không biết cô ấy có đóng giả Yên Nhi tốt không? Nếu ba mẹ và Yên Vũ biết được cô đã chết, họ nhất định vô cùng đau khổ. Đặc biệt là mẹ Yên Nhi. Căn bệnh tâm lý của bà chưa biết chừng có thể vì việc này mà bất ngờ tái phát.

Buồn bã quay trở lại căn phòng ngủ quen thuộc, cô định bụng sẽ tìm một việc gì đó để làm cho thời gian nhanh qua. Nhưng vừa bước vào đã thấy có khách. Khi nhận ra cô ta, côi lòng Yên Nhi đã lập tức dậy lên một tiếng thở dài khó hiểu.

- Chị đến đây làm gì?

- Em đây rồi. – Nguyệt Hoa thong thả đứng dậy – Chị đến xem em và Thập Tam đệ có cần giúp đỡ gì không.

Yên Nhi càng ngày càng thấy nghi ngờ sự nhiệt tình của cô ta. Việc tố tội Thần Tuyên ít nhiều phải liên quan đến lợi ích của Nguyệt Hoa nên thái độ cô ả mới tích cực như vậy.

Căn phòng này kể cũng lạ, người ngoài cứ ngang nhiên ra vào như chốn không người. Lỡ như đang làm việc gì đó không tiện để ai khác nhìn thấy thì thế nào?

Chỉ nghĩ đến đó, Nhi đã thẹn thùng đỏ mặt.

Vấn đề cánh cửa lại bị cô nhìn méo mó đi đâu mất rồi.

- Em gái. – Hoa uyển chuyển nắm lấy cánh tay Yên Nhi – Thập Tam đệ không trút giận lên đầu em chứ?

- Không. – Cô trả lời với một chút khó chịu – Anh ấy vốn là người rất nhã nhặn.

Yên Nhi cũng không hiểu vì sao mình lại muốn thay Tuyên thanh minh một chút. Nhưng những người ở đây không biết vì cớ gì cứ nhìn anh bằng ánh mắt bất công như vậy? Hết Lão Trung Vương khó hiểu lại đến cô gái người Hoa này. Họ sống gần Tuyên lâu thế, chẳng lẽ những hiểu biết cơ bản về con người anh cũng không có?

- Vậy thì tốt. – Miệng Nguyệt Hoa mỉm cười nhưng trong lòng lại có tám chín phần thất vọng – Về chuyện...

- Tạm thời, em chưa muốn tiếp tục.

Không cần đợi người con gái kia nói hết câu, Yên Nhi đã nhẹ nhàng từ chối. Cô muốn thử đặt niềm tin vào Thần Tuyên một chút. Yên Nhi với Tuyên dù chỉ mới ở chung có mấy ngày nhưng ít nhất cũng quen biết hơn so với Nguyệt Hoa. Mọi việc tốt nhất cứ đợi sau khi cô về gặp ba mẹ mình rồi tính.

- Tuyệt Vinh... Em tuyệt đối dừng vì những lời Thập Tam đệ nói ở bữa tiệc mà lung lạc. – Hoa hoàn toàn cảm nhận được ý muốn bỏ cuộc trong ánh mắt của Yên Nhi - ...Nếu vừa rồi không có anh Cả ra mặt, cậu ta cũng chưa chắc mạnh miệng như vậy...

Anh Cả mà cô ta nói có lẽ chính là chàng trai tóc vàng đã hét bảo Tuyên và Yên Nhi nhanh chóng rời khỏi. Nhưng lúc đó, họ trao đổi với nhau bằng thứ tiếng rất kỳ lạ. Yên Nhi chỉ có nghe mà không hiểu gì hết.

- Anh ấy đã nói gì ? – Cô bắt đầu tò mò về những lời phát ra từ miệng Tuyên khi vẻ mặt anh đầy cương quyết.

Câu nói ấy hẳn rất nghiêm trọng nên mới làm Lão Trung Vương phải phát rồ.

- Thập Tam Đệ vẫn chưa dạy cho em ngôn ngữ ở Trung giới sao? – Nguyệt Hoa càng lúc càng tin thân phận Tuyệt Vinh còn ẩn chứa nhiều bí mật.

Nếu là người sống ở đây từ nhỏ, cô ta không chỉ biết nhiều ngôn ngữ mà còn phải thông thạo tiếng ở Trung giới mới phải.

- Nếu chị kể cho em biết Thần Tuyên đã nói gì... - Yên Nhi bắt đầu khôn khéo dùng miệng lưỡi để thuyết phục - ...Biết đâu có thể làm quyết tâm của em thêm vững mạnh...Bằng không, em sẽ tiếp tục hiểu lầm là anh ấy đang muốn bảo vệ mình...

Những lời cô nói ra không hẳn là không có lý.

Nguyệt Hoa lặng im suy nghĩ vài giây rồi quyết định mở miệng:

- Thập Tam Đệ bảo với ba rằng, đẳng nào cũng cũng chỉ là một cái mạng. Mạng đệ ấy hoàn toàn vô giá trị, giống như mẹ mình ngày trước.

Mẹ ư?

Lão Trung Vương là người đã giết mẹ của Thần Tuyên?

Chẳng lẽ người mẹ có xuất thân là con người ấy lại là nguyên nhân của mọi rắc rối?

- Nhưng như vậy thì sao? – Yên Nhi vẫn chưa hiểu – Việc đó liên quan gì tới em?

- Ba và Thập Tam đệ vì người phụ nữ này mà luôn luôn bất đồng. Khoảng cách tình cảm giữa cha con họ cứ thế ngày một xa. – Nguyệt Hoa lắc đầu, đưa tay vuốt tóc cô – Em thật sự nghĩ Thần Tuyên tức giận chụp lấy cây kéo ấy là vì mình ư? Cậu ta trước giờ đều như vậy, lúc nào cũng tìm cách chọc ba nổi giận. Chuyện vừa rồi chẳng qua vì nhất thời bị kích động nên mới hành xử thiếu suy nghĩ. Nỗi đau xung quanh cái chết của mẹ đã vô tình vì chuyện cắt tóc này mà bùng phát...

- Tóc em và mẹ anh ấy có ảnh hưởng gì sao?

- Tuyệt Vinh, hôm nay chị đến đây không phải để nói những việc này. – Người con gái bắt đầu mất kiên nhẫn – Đáng lẽ em phải là kẻ gấp rút hơn ai hết.

- Nhưng tiếc cũng tàn rồi. Còn nói gì được? – Trong lúc mãi suy nghĩ, Yên Nhi thẫn thờ buông ra một câu.

- Hãy thuyết phục chồng em đến xin lỗi ba. Rồi nhân cơ hội đó nói thật tất cả - Nguyệt Hoa nhanh nhẩu vạch kế hoạch - Chị sẽ tìm cách sắp xếp cho những người khác cũng có mặt.

- Chị...chị thật...nhiều mưu mô...

Lời nhận xét của Yên Nhi khiến cô gái như bị tát vào mặt. Bản thân Hoa cũng không biết từ lúc nào mình đã biết mưu mĩu tính kế nhiều như vậy. Tứ Vương gia vẫn thường khen cô thông minh. Có lẽ anh vì điểm này mà yêu quý Nguyệt Hoa hơn những người vợ khác.

Vì chồng, cô sẵn sàng mang tiếng xấu. Nếu sau khi ba mất, quyền lực không được giao lại cho Tứ Vương gia, những đứa con Nguyệt Hoa sinh ra sau này sẽ không thể có được cuộc sống đầy quyền uy như ba nó, gia đình của cô cũng sớm lâm vào cảnh khốn khổ.

Dù Thần Tuyên và Lão Trung Vương hay xảy ra xung đột, nhưng mọi người đều biết cậu ta chính là người được ba thương nhất. Sự thương yêu ấy bắt nguồn từ tình yêu dành ẹ của Thập Tam Đệ. Nhưng mối bất hòa suốt mấy chục năm qua cũng chính từ đó mà ra.

- Tuyệt Vinh, hãy nghĩ đến lợi ích của em. – Người con gái hạ giọng thuyết phục – Em thật sự không muốn được tiếp tục làm người sao?

- Chị về đi. – Đầu óc Yên Nhi đang rối bời - Em cần thời gian để suy nghĩ.

Người chồng lúc nào cũng tỏ ra là một kẻ “thừa nước đục thả câu” của cô thì ra còn rất nhiều bí mật. Có lẽ việc Tuyên dùng mọi cách để ngăn cản người ta cắt đi mái tóc dài của Yên Nhi là vì mẹ anh thật.

Phát hiện này ít nhiều cũng làm cô cảm thấy hụt hẫng. Yên Nhi vẫn chưa biết giờ phút này mình nên làm gì, nên tin ai. Cô càng không rõ điều bản thân đang mong muốn.

- Tuyệt Vinh à...

- Về đi...Em không muốn nói đến việc này nữa.

Tiếc rẻ nhìn cơ hội đang quay lưng bỏ chạy, Nguyệt Hoa đành nhún nhử lời cuối:

- Khi nào em đổi ý, cứ bảo Thập Tam đệ đưa đến chỗ Tứ Vương gia. Chị lúc nào cũng ở đó...

Thần Tuyên sau khi rời khỏi phòng ngủ thì đi một mạch đến hồ Long Tĩnh. Chạm rã nhúng bàn tay đã được Yên Nhi băng bó cẩn thận xuống nước, anh vừa khép lại hai mắt vừa tự lắc đầu giũ cơn mình. Ngay từ đầu đã biết, vết thương này chỉ cần vài giọt nước là có thể chữa lành. Thế nhưng vẫn nhịn đau để ai đó ngồi loay hoay “chữa trị” trong vụng về. Nếu chẳng may bị Yên Nhi phát hiện, cô ấy chắc chắn sẽ giận Tuyên ghê lắm.

Bao nhiêu năm lạnh lùng trước phụ nữ. Cuối cùng lại bị một cô gái lạnh lùng làm cho khốn khổ. Ông trời có phải đang muốn trừng phạt anh không?

Cố gạt hết những suy nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu óc, Tuyên còn đang chăm chú ngồi đọc những tội danh được ghi trong sổ thì bên ngoài bỗng vọng vào tiếng gõ cửa.

- Chuyện gì vậy?

- Bẩm, ở ngoài có một cô gái cứ một hai gọi tên Tiểu vương gia.

Lời bẩm báo làm hàng lông mày của Tuyên lập tức nhướn cao hết cỡ. Anh trước giờ chưa từng xích mích với người phụ nữ nào trừ cô vợ nhỏ đang ngồi trong phòng kia. Hôm nay đột nhiên lại xuất hiện một cô gái đến từ hạ giới cứ luôn miệng gọi tên Tuyên là thế nào?

- Ra xem thử. - Anh nóng lòng đứng dậy, trong đầu mơ hồ liên hệ đến lá thư của anh Chín.

Người vợ mà anh ấy nhắc trong thư chẳng lẽ lại đến nhanh như vậy?

Trong Phòng Chờ quả thật có một người con gái nhưng không phải mặc áo màu đỏ. Tuyên nhìn từ xa đã nhận ra năm chiếc vòng mà anh Chín rất yêu thích. Trên người cô ta dính đầy máu. Đường như chết khá thê thảm.

- Tôi muốn gặp Sử Thần Tuyên...Mau cho tôi gặp Sử Thần Tuyên – Cô gái liên tục lẩm bẩm, mái tóc rối gàn như che hết cả gương mặt -...Gọi Sử Thần Tuyên ra đây...Tôi muốn gặp Sử Thần Tuyên...

- Nay! – Tuyên khó chịu nắm lấy tay cô, kéo thẳng dậy – Tên của tôi không phải để cô tùy tiện gào hét.

Từ lúc chào đời tới giờ, chưa có ai dám lôi cả tên lẫn họ anh ra nói như vậy. Nếu có chẳng chỉ là người ba mà Tuyên vẫn luôn xưng đột.

- Bỏ ra, tôi muốn gặp Sử Thần Tuyên, các người không nghe sao? – Người con gái hốt hoảng ngẩng mặt nhìn quanh.

Ngay khi gương mặt ấy lộ rõ dưới ánh đèn thì cánh tay đang giữ chặt lấy cô cũng lập tức buông lỏng.

- Cô... - Tuyên thoáng bàng hoàng khi nhận ra người đang đứng trước mặt và vợ anh giống nhau như đúc – Cô...?!?!?

Chẳng lẽ lại là Tuyết Vinh?

- Cho tôi gặp Sử Thần Tuyên. – Cô gái sụt sùi khóc ròng – Tôi chỉ muốn gặp Sử Thần Tuyên mà thôi...

Hay thật, miệng thì cứ leo leo gọi tên anh, trong khi người đã đứng lù lù trước mặt vẫn không hề hay biết. Cô ta chắc chắn không phải là Tuyết Vinh rồi.

37. Chương 37

- Cô là ai? – Tuyên bình tĩnh ngồi xuống, mắt chăm chú nhìn vào gương mặt đang méo máo của Vũ – Vì sao lại biết tôi?

- Anh là Sử Thần Tuyên?

Ha, giờ này mới chịu quan tâm đến sự hiện diện của anh. Tuyên càng nghĩ càng thấy lo ngại đối với việc cô gái này trong tương lai sẽ trở thành chị dâu của mình.

- Young Min bảo tôi tìm anh. - Yên Vũ rụt rè giải thích - Anh ấy nói anh sẽ biết phải làm gì.

“Vài ngày” của anh Chín thì ra lại sớm như vậy. Hại Tuyên vẫn chưa kịp thông báo với Yên Nhi một tiếng. Chết thật!

- Đi theo tôi! – Anh nhẹ nhàng xoay lưng về phía trước.

Vừa mở cửa bước vào đã thấy Yên Nhi đang ngồi thất thần trên ghế. Gương mặt nhỏ nhắn trầm tư nghĩ ngợi. Lúc nghe thấy tiếng động, cô liền ngẩng mặt nhìn lên. Ánh mắt thoáng buồn lướt qua mặt Thần Tuyên rồi bất ngờ dừng lại ở chỗ Yên Vũ.

Hai mắt Nhi nhất thời mở to, đồng tử hình như cũng giãn ra đến cực độ. Trông không rõ là quá bất ngờ hay sợ hãi. Người con gái phía sau Tuyên cũng đột ngột dừng lại. Hai chân chôn chặt dưới sàn nhà. Xem chừng tình trạng cũng không kém phần choáng váng.

Anh không nói gì mà chỉ khoanh tay quan sát. Trong lòng từ lâu đã thầm đoán cô gái này và vợ mình hẳn phải có cùng huyết thống.

- Chị? - Yên Vũ lấp bắp chỉ tay về phía Yên Nhi - Sao chị...lại ở đây?

Nhưng cô ta còn chưa kịp nghe được câu trả lời thì đã bị Yên Nhi chạy đến ôm chầm lấy, nước mắt tuôn xuống như mưa.

- Trời ơi, chị còn tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại em nữa.

Hai chị em cứ thế quần lấy nhau mà khóc. Trong khi đầu đuôi sự việc vẫn chưa được làm sáng tỏ.

- Em vì Lee Young Min mà bỏ lại ba mẹ ????? - Nhi vì nhất thời xúc động mà lấp bắp - Em...em vì anh ấy....????? Sao...có thể như vậy???????

Thần Tuyên ngồi bên cạnh đã bắt đầu thấy lo lắng. Vợ anh, từ trạng thái sợ hãi, đau lòng đến vui mừng, phần khởi...Tuyên đều có dịp thấy qua. Nhưng đây là lần đầu anh nhận ra Yên Nhi đang tức giận. Về dịp dàng thường thấy không biết từ lúc nào đã bị đánh tan bay biến.

- Vì lúc đó em nghĩ cô gái kia chính là chị. - Yên Vũ sợ hãi ôm mặt, khóc ròng - Em nghĩ chị sẽ thay em chăm sóc họ.

- Con nhỏ này... - Yên Nhi nhin không nổi liền đứng dậy - Em nghĩ chuyện của chị hai chưa đủ làm mẹ phát điên hay sao?

- Á!!!! - Cô em gái hốt hoảng đưa tay lên đỡ lấy cái tát từ người chị - Đừng đánh em...Đừng đánh em mà...

- Em à. - Tuyên chỉ bằng một động tác nhẹ đã chụp được cổ tay Yên Nhi - Có gì từ từ nói.

- Đây không phải là chuyện của anh! - Hai mắt cô đỏ hoe, giọng nói đầy tức giận.

- Em gái em đã hoảng sợ lắm rồi. Tâm trạng những người mới chết rất dễ bị kích động.

- Nếu nó biết sợ thì đã không làm nên cái việc bất hiếu như vậy.

Yên Nhi bất chấp tất cả chỉ được về gặp ba mẹ lần cuối trong khi em gái cô lại dễ dàng rời bỏ họ vì tình yêu với Lee Young Min. Trước tình cảnh như vậy, Nhi muốn bình tĩnh cũng khó.

Nhưng với sức mạnh của một người đàn ông cao lớn, Thần Tuyên đã nhanh chóng giam được người vợ mất bình tĩnh vào giữa ngực. Hai cánh tay anh không dám dùng nhiều sức vì sợ khiến Yên Nhi đau mà chỉ đủ để ngăn cô đừng nhào về phía Yên Vũ.

- Young Min nói sau khi ba mẹ mất, gia đình mình sẽ được đoàn tụ - Cô em gái run rẩy ngồi trên ghế - Anh ấy còn nói...

Mấy câu ngắn ngủi của Yên Vũ khiến Tuyên như bị đông thành đá. Vì sao anh Chín lại nói dối cô ấy một cách trắng trợn như vậy? Con người một khi đã xuống đây, nếu không phải kết hôn cùng một người nào đó ở Trung giới thì bắt buộc phải dựa theo tội trạng mà đưa đến trước một trong ba cánh cổng. Làm gì có chuyện cha mẹ chết rồi cùng về đoàn tụ?

Nhưng nếu bây giờ Tuyên nói ra, Yên Vũ rất có thể không đồng ý làm vợ Young Min nữa. Đến lúc đó, anh Chín không biết có nổi giận mà mắng anh là đứa nhiều chuyện, phá hỏng việc tốt của mình hay không. Chuyện hôn nhân của họ, Tuyên tốt nhất cứ đứng ngoài cuộc cho xong. Đẳng nào Yên Vũ cũng đã chết, không thể sống lại lần nữa. Chi bằng để cô ấy được hạnh phúc một thời gian. Thêm chừng nào thì hay chừng ấy.

- Nhưng từ giờ đến lúc đó thì thế nào? - Giọng nói đầy giận dữ của Yên Nhi như lời Tuyên từ trong giấc mộng - Thế nào, HẢ?????

- Em làm sao biết trên đời lại có người trông giống chị như vậy.

Giống nhau?...Một người rất giống cô?...Ở đâu lại hiện ra một người giống chị em Nhi đến vậy chứ?

Sự đáp trả vừa rồi càng lúc càng khiến cô chết sững.

Nguyệt Hoa nói Tuyết Vinh cũng từng là một con người và được đưa xuống đây từ nhỏ. Cô ấy lại có gương mặt giống hệt chị em Nhi. Tuyết Vinh...Tuyết Vinh chẳng lẽ lại chính là Yên Chi? Nhưng nếu vậy, cái tên Tuyết Vinh từ đâu mà có?

- Bà xã, em sao vậy? – Phát hiện cơ thể Yên Nhi bất chợt cứng đờ, Thần Tuyên mới vội vàng lay nhẹ – Có phải anh đã làm em bị đau chỗ nào?

- Có cách nào để biết một người còn sống hay đã chết không?

Phát hiện mới làm cơn giận đối với đứa em trong cô tạm thời lắng dịu đi một chút.

- Có thể dùng Sổ Sinh Tử để tra. Nhưng ít nhất phải biết tên.

- Anh giúp tôi tìm xem người tên Triệu Yên Chi còn sống hay đã chết... – Đôi mắt mọng nước nhìn thẳng vào mặt Tuyên như khẩn cầu -...được không?

Yên Nhi chưa bao giờ dùng ngữ khí này để trò chuyện với anh. Thần Tuyên đương nhiên cũng vì vậy mà rất phấn khởi. Bàn tay anh khẽ vuốt ve hai gò má vẫn còn lưu lại dấu vết cơn giận của cô, sau đó cất giọng điềm tĩnh:

- Hãy cho anh một lý do.

- Vì đó là chị tôi! – Câu trả lời mang theo vô vàn nỗi cay đắng - Suốt mười lăm năm qua không hề có tung tích.

Để lại Yên Nhi và em gái ở trong phòng, Tuyên cũng cảm thấy hơi lo. Nhưng bản tính lương thiện của Nhi khiến anh nhanh chóng tự trấn an mình. Cô ấy đến trẻ con xa lạ còn dễ dàng sinh nổi thương cảm thì đương nhiên không thể làm tổn thương em gái.

Tuyên gấp rút đi đến Phòng Lưu Trữ rồi ra lệnh cho những người đang có mặt lùi hết sổ sách trong mười lăm năm trở lại ra đọc, kỳ hạn cho họ trong một ngày phải trình lên câu trả lời.

Đây là lần đầu tiên Yên Nhi mở miệng nhờ vả. Chứng tỏ cô chỉ ít cũng xem anh như một người bạn. Thần Tuyên nhất định sẽ không để vợ mình phải thất vọng.

Nhưng nếu điều cô ấy nghi ngờ là sự thật thì hai chị em họ cùng Tuyết Vinh sẽ có cùng huyết thống. Nhưng vì sao từ lúc quen nhau tới giờ, Tuyên chưa một lần nghe Tuyết Vinh nhắc đến điều này? Cô hình như cũng chưa từng đề cập đến lý do bị đưa xuống Trung giới. Thần Tuyên dù có vài lần thắc mắc nhưng vẫn chưa dám hỏi vì sợ đó là một ký ức đau buồn của Tuyết Vinh.

- Tập trung kiểm tra những người chết trong năm 1996 trước.

- Dạ !!!!!

Cẩn dẫn xong xuôi đâu đó, anh mới gấp rút quay về xem tình hình giữa vợ và cô em gái diễn biến thế nào. Anh Chấn không biết đã dùng bùa mê thuốc lú gì lại có thể khiến một cô gái sẵn sàng từ bỏ gia đình, từ bỏ cuộc sống tươi đẹp nơi trần thế để đến chốn đây rầy sự chết chóc này.

Nếu chấp nhận trở thành kẻ đồng lõa với anh ấy mà nói dối Yên Vũ, Tuyên chẳng phải cũng đang tự biến bản thân mình thành tên tội đồ hay sao? Mà có lỗi với Yên Vũ thì khác chi gây tội cùng Yên Nhi? Anh tốt hơn hết vẫn nên nói rõ cùng chị em cô ấy.

Vừa đẩy nhẹ cánh cửa thì trong phòng đã vọng ra tiếng hai người đang thủ thủ trò chuyện.

- Chị, chị không giận em chứ?

- Chuyện gì? – Yên Nhi buồn rầu đưa tay vuốt tóc em gái.

Yên Vũ ngồi ở bên cạnh, hai tay đang ôm lấy người cô rất chặt.

- Chuyện em giả danh chị để thành thân cùng anh ấy.

- Nếu thật sự quan tâm đến điều đó thì chị đã không đưa năm chiếc vòng này cho em – Yên Nhi lại thở dài
- Nhưng rõ ràng chị cũng thích anh Young Min. – Câu nói thốt ra từ miệng cô em vợ khiến trái tim Tuyên như ngừng đập.

Sự im lặng từ phía Yên Nhi lại càng khiến nỗi lo lắng trong anh bùng lên mãnh liệt.

- Yên Vũ, đối với chị... sự vui vẻ của em mới quan trọng hơn tất cả.
- Chị... - Yên Vũ vừa nghe xong đã bật khóc, đầu không ngừng dúi vào trong lòng chị.

Thì ra người anh Chín muốn cưới không phải Yên Vũ mà là cô vợ hữu danh vô thực của Tuyên. Thì ra trong lòng Yên Nhi từ lâu đã sớm có hình bóng người đàn ông khác.

Anh nên tiếp tục che giấu bí mật này hay thẳng thắn nói cho anh trai mình biết? Lỡ như anh Chín muốn đem Yên Nhi đi, Thần Tuyên biết từ chối thế nào? Lỡ như cô ấy một mực đòi bỏ rơi anh để đi theo anh Chín, Tuyên biết làm sao để níu giữ? Ngay từ đầu, anh đã khẳng định, cô gái ngồi trong kia nhất định phải là người phụ nữ của mình, chỉ mình anh chứ không phải ai khác.

Nếu Young Min chỉ dùng năm chiếc vòng để nhận ra cô gái mà anh ấy muốn cưới thì chứng tỏ bản thân anh vẫn chưa hiểu gì về người đang đeo chúng. Dù diện mạo của họ giống nhau như hai giọt nước, nhưng cá tính thì có nhiều điểm khác biệt. Anh Chín chẳng lẽ lại không nhận ra người mình yêu?

Lập luận này tuy có phần áp đặt nhưng lại giúp Tuyên làm gia tăng quyết tâm giữ bí mật. Ông trời mang Yên Nhi đến bên anh, để cô từng bước từng bước đi vào trái tim Tuyên. Anh nhất định sẽ không để bất cứ ai cướp mất. Hơn nữa, đây cũng là do hai chị em họ tự quyết định. Việc Tuyên tình cờ nghe thấy cứ xem như sự cố. Anh tình nguyện giả câm giả điếc để có thể giữ lại Yên Nhi. Tin rằng thời gian qua đi, cô gái kia sẽ mở lòng đón nhận.

Nhưng có điều, tại sao chính Tuyên cũng thấy khiếp sợ trước sự toan tính của mình thế này? Vì mong muốn lưu lại một người phụ nữ mà cam tâm trở thành kẻ thờ ơ đối với điều sai trái. Đây hoàn toàn không phải là phương châm sống trước giờ của anh...Không phải ước nguyện tôn thờ sự thật mà Tuyên luôn theo đuổi...

- Tha lỗi cho em... - Hai bàn tay anh cũng theo câu nói mà buông thõng – Hãy tha lỗi cho em...

38. Chương 38

Thi thể Yên Vũ nhanh chóng được chuyển về nhà. Còn Tuyết Vinh thì cũng làm thủ tục để xuất viện. Bà Lâm từ lúc hay tin đến nay vẫn như pho tượng lạnh lẽo, ai đặt đâu thì ngồi đó. Cặp mắt mờ liên tục nhắm lung nhìn về hướng xa vợ. Chỉ có ông Minh là hết gọi điện lại chạy tới chạy lui, lo liệu mọi chuyện. Đối với người đàn ông này, Tuyết Vinh càng lúc càng thấy kính phục.

Nỗi đau không hề che giấu mà chảy dài trên những nếp nhăn của gương mặt đứng tuổi của ông. Nhưng với vai trò là trụ cột của gia đình, là điểm tựa tinh thần cho người vợ gần như điên loạn, ba Yên Nhi cần phải luôn mạnh mẽ. Tuyết Vinh về cơ bản không hề biết gì những việc này. Ngay cả chuyện nấu cho bà Lâm một miếng cháo cũng làm khó cô khôn tả.

Sau khi giúp bà nằm ngay ngắn xuống giường, người con gái mới thẩn thờ quay về phòng ngủ. Căn phòng vẫn như trước mà sao trống trải đến lạ.

Vinh nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Yên Vũ. Nụ cười vô tư, hồn nhiên của cô bé mới thật đáng yêu. Dù chỉ chung sống ít ngày nhưng vẫn để lại trong cô nhiều thiện cảm. Giờ này có lẽ Yên Vũ đã xuống đến Trung giới. Nếu Tuyết Vinh chịu nói rõ thân phận từ lúc đầu thì biết đâu cô gái ấy có thể giúp cô báo tin cho Thần Tuyên một tiếng.

Tuyết Vinh tuyệt đối không thể ngờ Tuyên từ lúc chẳng rõ sự tình đến khi biết ngọn nguồn câu chuyện vẫn không có ý định vội vã mang cô về. Bản thân Vinh cũng càng lúc càng ít thiết tha với việc trở lại Trung giới. Cô cứ luôn cảm thấy mình vẫn đang còn mắc nợ điều gì đó với nơi này. Chính điều này đã khiến Tuyết Vinh chần chừ chưa muốn tìm cách tự tử.

Chỉ cần cô tìm đến cái chết, linh hồn tự nhiên sẽ được đưa xuống Trung giới, được gặp lại Thần Tuyên. Ý nghĩ này bắt đầu tìm đến với Vinh kể từ sau khi cùng Cảnh Huy quay lại con hẻm hôm nọ. Sau đó, âm thanh “leng keng” kỳ lạ cùng lời gợi ý tìm người thân của Huy cứ khiến Tuyết Vinh chần chừ mãi. Quay về Trung giới thì dễ nhưng từ Trung giới trở lại là một con người thì chẳng đơn giản chút nào.

Hơn nữa, Yên Vũ đã chết rồi. Yên Nhi lại càng không có cơ hội trở lại. Nếu cả cô cũng đột nhiên biến mất, ông bà Triệu chẳng phải rất cô đơn hay sao? Nhất là bà Lâm, người phụ nữ có thần kinh quá yếu ớt. Bà có thể chết ngất đi nếu Tuyết Vinh dùng thân xác của Yên Nhi để tự tử.

Có điều...

Vì sao cô lại cứ phải vì những người xa lạ mà khổ tâm thế này?

Tuyết Vinh nảo ruột buồng mình xuống chiếc giường Yên Vũ vẫn hay ngủ, tay với lấy cái gối để vùi mặt mình vào đó. Mọi việc cứ rối lên làm cô thấy mệt mỏi, chỉ muốn nhắm mắt ngủ một giấc cho yên.

Trong lúc trần trở tìm một tư thế nằm cho thoải mái, bàn tay Vinh lại vô tình chạm phải thứ gì đó hơi cộm lên ở dưới bao gối, thứ gì đó rất phẳng và hơi cứng...

Vội vàng cầm chiếc gối lên xem, Tuyết Vinh mới phát hiện phía trong quả thật có chứa vật gì đó. Mở nhanh hai cái nút đính nơ nhỏ, cô ngơ ngác lòi từ trong gối ra một tấm hình cũ kỹ.

Trong hình là ba đứa bé gái nhìn giống nhau như đúc đang ngồi dàn hàng trên ghế. Tất cả chúng đều mỉm cười, tay vòng qua vai người bên cạnh. Phía trên cùng là dòng chữ run run được viết bằng mực đỏ.

- Về nhà đi chị ơi...

Những dấu vết loang lổ làm mờ đi vài chỗ trên tấm ảnh khiến Tuyết Vinh liên tưởng đến việc người viết những dòng này hẳn đã khóc rất nhiều. Dựa theo sự non nớt trên gương mặt thì ba cô bé trong hình chắc chỉ chừng bốn năm tuổi.

Bà Lâm hẳn đã một lúc sinh ra ba cô con gái. Và đứa tên Yên Chi không biết vì lý do gì lại biến mất. Có lẽ vì gia đình vẫn còn nuôi hy vọng nên chưa đặt ảnh thờ.

Nhưng nếu vậy, Tuyết Vinh rất có thể chính là đứa trẻ không may bị thất lạc ấy.

Cô chết mà không ai hay biết ư?

Đến bản thân Tuyết Vinh cũng không biết mình đã ra đi ở đâu, như thế nào.

Ông trời vì sao lại tàn nhẫn với cô như vậy?

Không, ở đây hẳn phải có sự lầm lẫn nào đó. Tuyết Vinh không thể là đứa con gái mất tích của ba mẹ Yên Nhi được. Có lẽ họ chỉ tình cờ có khuôn mặt giống nhau, tình cờ được số phận đưa đẩy đến cùng một chỗ.

Hồn vía còn đang lưu lạc nơi đâu thì điện thoại để trong túi bất ngờ rung nhẹ. Lòng Tuyết Vinh chỉ ao ước đó là cuộc gọi của Cảnh Huy. Cô mong được gặp anh để nói hết những khúc mắc trong lòng. Vì ngoài Huy ra, Tuyết Vinh chẳng còn ai có thể trò chuyện hoặc chia sẻ.

Nhưng mọi việc lại không xảy ra như cô mong đợi. Cái tên xuất hiện trên màn hình là Thanh Thiện chứ chẳng phải Cảnh Huy nào hết. Vốn định ném chiếc điện thoại qua một bên, nhưng nhớ lại cô gái này mấy ngày qua đã liên tục nhắn tin mà không có ai trả lời, Tuyết Vinh đành ngậm ngùi bắt máy.

- Alô.

- Yên Nhi. - Ở đầu dây bên kia, giọng nói mừng rỡ lập tức vang lên - Qua giờ bạn đi đâu thế? Mình nhắn tin mãi.

- Mình phải vào viện.

- Sao thế? Bạn không khỏe à? Ở phòng nào, nói đi. Mình sẽ vào thăm bạn.

- Không cần, mình về nhà rồi. - Cô uể oải trả lời, cơ thể trong phút chốc đã trở nên vô cùng mệt mỏi.

- Vậy mình qua nhà bạn nhé.

- Lúc này không tiện đâu.

- Sao vậy?

- Vì em mình vừa mới mất...

Người đến viếng mỗi lúc một đông.

Ngôi nhà nhỏ đầy những tiếng trống chiêng cùng mùi nhang khói.

Bà Lâm vẫn nằm trên giường, hai mắt vô hồn nhìn thẳng lên trần nhà xám xịt. Tuyết Vinh mấy lần vào thăm, chẳng biết làm gì mà chỉ rúc mình bên cơ thể lạnh lẽo của người mẹ tội nghiệp.

Nhiều lần nhìn thẳng vào ánh mắt thất thần của bà, cô thấy lòng rất đau khi nghĩ đến việc đây có thể chính là mẹ ruột của mình.

- Mẹ ơi, con... - Tuyết Vinh bật khóc vì cảm giác bất lực, hai cánh tay trong vô thức cũng ôm lấy người đang nằm bên cạnh – Con...

Từng giọt nước mắt nóng hổi trào ra, rơi xuống áo bà Lâm liên tiếp. Cơ thể lạnh của bà dường như cũng run lên vì xúc động. Mẹ Yên Nhi cố nuốt nghẹn rồi đưa tay vuốt tóc con gái, đưa bảo bối duy nhất còn sót lại trên đời. Hai mẹ con cứ thế nằm ôm nhau mà khóc cho đến khi cùng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Một thân ảnh cao lớn, đen ngòm đang cầm sợi dây nịt quất liên tục. Mỗi lần quất xuống đều phát ra tiếng vút vút và để lại cảm giác đau đớn trên thân thể.

Đứa bé gái sợ hãi kêu thét lên, cuống cuồng tìm chỗ nấp nhưng không thể. Chân tay nó đều đang bị trói bằng những sợi dây thừng lớn. Da thịt chỗ thì toét ra, chỗ xanh tím.

- Mẹ kiếp, ày chết...chạy hả...chạy nè...Chạy nè... - Người đàn ông điên tiết gầm lên như một con thú hoang.

Trong cơn bấn loạn, một mùi hương cứ liên tục xộc vào mũi đứa trẻ, xộc vào mũi Tuyết Vinh. Mùi hương ấy quen thuộc và gần gũi đến nỗi làm cô có cảm giác đã từng ngửi thấy ở đâu đó rất nhiều lần.

- Yên Nhi, Yên Nhi – Ông Minh khê đánh vào vai Vinh mấy cái – Mau dậy đi. Bạn con tới.

- Ủ – Cô nhỏ tiếng phản kháng, đầu óc vẫn còn chưa được tỉnh táo.

- Ra tiếp Thanh Thiện và...ba nó dùm ba. Nhanh lên! – Ba Yên Nhi hình như đang rất khó chịu – Bằng không, ba đuổi nó về.

Tuyết Vinh khê nhú mồm rồi chống tay ngồi dậy. Mắt cô hình như ươn ướt. Cơ thể cũng không ngừng truyền lên nỗi cảm giác đau đớn. Mọi thứ sống động như thể bản thân Tuyết Vinh cũng là một người trong cuộc.

Cô thất thủ bước xuống giường, liếc nhìn nhanh về phía bà Lâm vẫn còn đang thiêm thiếp rồi chậm rãi lê bước khỏi phòng. Ông Minh theo sau cô liền nhanh tay đóng cửa lại.

Mùi khói hương dày ngợp, tiếng chiêng trống đình tai chỉ khiến cái đầu đang quay mòng của Tuyết Vinh thêm nhức nhối.

- Yên Nhi! – Thanh Thiện vừa nhìn thấy cô đã nhanh chân chạy đến.

Đằng sau cô ta còn có một người đàn ông mặc đồ Tây cũng đang chậm rãi tiến lại. Mái tóc đã bạc hơn phân nửa của ông được chải gọn gàng. Cặp kiềng vuông làm gương mặt kia dù hốc hác vẫn hiện lên vẻ trí thức, lịch lãm. Ánh mắt thâm trầm khi ông ta nhìn Tuyết Vinh khiến cô như bị hút vào đó. Nhưng được giữa chừng thì bước chân người đàn ông bỗng khựng lại.

Tuyết Vinh nhanh chóng nhận ra ba Yên Nhi đang đứng khoanh tay phía sau mình, khê gầm gừ như sư tử chúa muốn bảo vệ lãnh thổ.

- Nhìn bạn tiêu tụy quá! – Thiện có chút chua xót khi nhìn thấy hai hốc mắt hơi ửng đỏ của Tuyết Vinh – Bây giờ cũng không thấy bác gái.

- Mẹ mình trong người không khỏe. – Cô trả lời mà mắt vẫn bị vẻ xúc động trên mặt người đàn ông kia làm cho phân tán tư tưởng – Hiện đang nằm nghỉ trong nhà.

- Bạn vừa báo là mình nhờ ba chở đến đây ngay.

Ra là ba của Thanh Thiện, bác Chu.

- Con... - Người đàn ông chợt đưa tay về phía Tuyết Vinh.

Cô theo phản xạ lập tức lùi về sau để né tránh. Bờ vai lập tức cảm nhận được cái siết chặt của ông Minh từ phía sau.

- Tránh – xa – con – bé – ra !!!!! – Ông nghiêng răng nghiêng lợi phát ra từng tiếng một.

39. Chương 39

Anh Minh, tôi chỉ muốn an ủi nó một chút.

- Không cần. – Ba Yên Nhi lạnh lùng khước từ - Ở đây không hoan nghênh anh.

Nét mặt hai ba con bác Chu trong phút chốc đều sa sầm. Tuyết Vinh dù không biết vì lý do gì nhưng vẫn nhận thấy họ đến đây hoàn toàn có thành ý.

- Ra đây. – Cô bất ngờ nắm lấy tay người bạn gái đang lăm lét nhìn ông Minh – Tại mình tìm chỗ nói chuyện.

Nếu ba của Yên Nhi muốn làm người bất lịch sự thì ngay từ đầu đã không vào phòng gọi cô rồi. Phản ứng vừa nãy hẳn là vì điều gì đó đã vô tình chạm đến ranh giới phòng bị của ông. Và Tuyết Vinh thật sự muốn tìm ra đó là điều gì.

Thanh Thiện cùng bác Chu lặng lẽ đi theo cô tới một cái bàn trống. Họ tự động ngồi xuống hai bên Tuyết Vinh, và người đàn ông kia vẫn không thôi nhìn cô một cách chăm chú.

Khoảng cách giữa hai người thật sự rất gần, gần đến nỗi cô tưởng như mình có thể đếm được từng hơi thở. Bàn tay gân guốc một lần nữa lại giơ lên, bóp nhẹ bên vai của Tuyết Vinh:

- Con đừng quá đau buồn. - Hành động bất ngờ khiến cô thấy lo ngại – Nhớ quan tâm, chăm sóc mẹ.

- Dạ.

- Cứ nghỉ học đến khi nào lo xong mọi việc. Mình sẽ thay bạn xin phép các thầy cô. Sau đó còn cho bạn mượn vở chép bài.

- Cảm ơn. – Tuyết Vinh vẫn chưa biết nên mở đầu thắc mắc của mình như thế nào – ...Ba mình rất vất vả. Một mình ông phải lo bao nhiêu chuyện nên chắc tâm trạng có hơi gắt gỏng.

- Mình biết. – Thiện gật đầu nắm lấy tay cô – Chuyện làm ăn của người lớn. Chúng ta không cần quan tâm. Thì ra là xích mích do làm ăn.

Vậy mà cô còn tưởng...

Tuyết Vinh chậm rãi chuyển tầm mắt về phía bác Chu thì nhận ra ông ấy vẫn đang nhìn mình rất chăm chú. Cái nhìn như thiêu đốt làm đôi chân cô theo phản xạ lập tức đứng bật dậy, tìm đường né tránh.

- Yên Nhi, bạn đi đâu thế? – Thanh Thiện ngơ ngác ngẩng đầu nhìn cô – Không ở lại nói chuyện với mình sao?

- Mình...mình...

Vinh thật sự lúng túng, không biết nên giải thích hành động kỳ lạ vừa rồi như thế nào. Nhưng cô hoàn toàn không thích bị người khác nhìn chăm chăm như thế. Bác Chu này có gì đó khó hiểu khiến Tuyết Vinh cứ sợ.

Đảo dác nhìn quanh để tìm một lý do nào đó, cô vô tình nhìn thấy dáng người cười moto rất quen thuộc vừa thẳng lại trước cửa.

- Mình ra tiếp thầy Huy. – Mọi vẻ mệt mỏi trên mặt Vinh trong phút chốc đều biến mất – Bạn ngồi đây đợi một lát.

Cảnh Huy nhanh chóng gỡ chiếc mũ bảo hiểm khỏi đầu, tay cởi cái áo gió màu đen xuống. Chiếc sơ mi được đóng gọn trong quần cùng cà vạt màu đen làm anh trông rất đứng đắn. Mái tóc chải gọn gàng càng tô đậm những đường nét nam tính trên gương mặt.

Đang tính chỉnh đốn lại trang phục lần cuối thì một dáng người thon thả đã xuất hiện giữa đám đông, vội vã lách mình đi về phía anh.

- Sao bây giờ anh mới tới?

- Tôi vào bệnh viện mới nghe người ta nói. Sau đó còn phải hỏi thăm địa chỉ nhà em.

Miệng anh chậm rãi giải thích trong khi ánh mắt vẫn chú mục vào hai quầng thâm trên mặt Tuyết Vinh. Yên Vũ đối với cô cũng lắm cũng chỉ là một người bạn mới quen ít ngày. Tuyết Vinh chẳng lẽ vì vậy mà khóc đến sưng cả mắt?

- Qua giờ đã ăn gì chưa?

- Chưa. – Cô bối rối gãi đầu – Vì nhiều việc lu bu quá.

- Lỡ như đổ bệnh thì thế nào? – Ánh mắt không vừa lòng của Huy chỉ khiến Tuyết Vinh càng thêm lúng túng.

- Nhưng trong nhà cũng không có gì để ăn.

- Tự em không biết nấu sao? – Lại còn cái chày cái cối với anh – Nhìn xem ba em đã mệt mỏi thế nào.

Tuyết Vinh theo hướng Huy vừa hất đầu nhìn về phía ông Minh đang bận rộn tiếp chuyện cùng khách khứa. Chưa tới một ngày mà trông ông như già đi cả chục tuổi. Các nếp nhăn trên mặt hình như cũng xuất hiện thêm...cả đống. Bản thân cô chỉ phải lạy trả cho các vị khách đến viếng mà đã nhức mỏi khắp mình. Không biết ông ấy làm nhiều việc như vậy thì thế nào.

- Hồi ở Trung giới, không phải nấu ăn.

- Nhưng bây giờ là hạ giới. – Huy búng nhẹ ngón tay vào giữa trán cô – Tôi phải vào đốt cho Yên Vũ cây nhang. Lát nữa sẽ “tính sổ” với em.

- Thầy... - Tuyết Vinh bĩu môi rồi nhanh chân đi theo Huy bước vào trong.

Ông Minh nhìn thấy anh cũng lập tức đứng dậy. Cô cảm thấy rất thích thú khi quan sát thái độ lễ phép của chàng trai này. Tuy ba Yên Nhi không phải là ba cô, nhưng Cảnh Huy tôn trọng ông ấy cũng làm Tuyết Vinh thấy được tôn trọng.

Con gái chọn người yêu, một trong những tiêu chí đầu tiên chẳng phải cũng là thái độ thông hiểu đạo lý này sao?

- Đừng quên cha con Thanh Thiện. – Ông Minh nhẹ nhàng nhắc nhở. Ánh mắt không vui chú mục vào người đàn ông và đứa con gái đang ngồi trên chiếc bàn cách đó không xa – Nếu không biết nói gì thì bảo họ về sớm đi.

- Dạ. - Tuyết Vinh đáp như một cái máy.

Tâm trí cô đang mãi quan sát Cảnh Huy cẩn thận đốt nhang rồi cúi đầu bên bàn thờ. Tuy phải vội vàng lạy trả nhưng Vinh vẫn có thời gian phân tích dáng người và gương mặt rất nam tính của anh. Hồi trước thì không thấy gì mà sao bây giờ lại dễ thương...đến sợ. Có khi nào vì Cảnh Huy quá giống Si-rô mà lúc ở cạnh anh, cô luôn có cảm giác thật gần gũi?

Ông bà Triệu có thể là ba mẹ ruột của Tuyết Vinh. Cô nhanh chóng có thiện cảm của họ là điều dễ hiểu. Nhưng người đàn ông này thì liên quan gì? Có khi nào hai người cũng quen biết từ trước? Hay là trong lúc Yên Nhi cùng “giao du” với anh ta, bản thân Vinh cũng từng có cơ hội tiếp xúc?

- Mình ra bàn nói chuyện. – Huy kín đáo ra hiệu cho cô lại gần.

- Đến đằng kia ngồi. – Tuyết Vinh chỉ ngay về phía cha con Thanh Thiện.

Có Cảnh Huy bên cạnh, cô đột nhiên an tâm hẳn.

Bàn tay Vinh nhanh nhẹn nắm lấy cánh tay anh, kéo về phía trước. Huy bất động trong vài giây rồi khẽ cười, chân theo cô đi tới chỗ chiếc bàn gần nhất. Tuyết Vinh khéo léo sắp xếp cho Cảnh Huy ngồi giữa mình và bác Chu, ngấm ngấm mượn dáng người to lớn của anh để né tránh ánh nhìn kỳ lạ.

- Em chào thầy. – Thanh Thiện vừa định đứng lên đã bị Huy ngăn lại.

- Đây không phải lớp học. – Anh vừa nói vừa hướng tầm mắt về phía người đàn ông trung niên đang nhìn mình như đánh giá.

Huy cố lục lọi trong óc xem bản thân và ông ta đã bao giờ gặp nhau hay chưa. Nếu không thì tại sao lại tỏ thái độ kỳ lạ như vậy? Cứ như thể đang ra sức tìm kiếm khuyết điểm trên người anh không bằng.

- Đây là bác Chu, ba của Thanh Thiện. – Tuyết Vinh ở bên cạnh liền nhỏ tiếng giới thiệu - Bác Chu, Cảnh Huy là thầy giáo dạy môn Ngữ Pháp của con và Thanh Thiện.

- Cháu chào bác.

Bác Chu không nói gì mà chỉ nheo mắt nhìn anh với vẻ sấm soi. Người đàn ông này hình như gặp vấn đề trong chuyện quan sát người khác.

- Ba. – Thiện thấy ông cứ ngồi yên như tượng liền lên tiếng nhắc khéo – Thầy Huy là giảng viên trẻ nhất trường con đó.

- Ờ ờ - Ông Chu lúc bấy giờ mới gật đầu mấy cái cho có lễ - Chào thầy.

Dù gì cũng là người dạy con gái mình. Ông cứ gọi anh ta một tiếng “thầy” cho tôn trọng.

Chỉ đợi Cảnh Huy ngồi yên vị trên ghế, Thanh Thiện liền nhanh nhẩu thăm vấn:

- Thầy Huy, sao thầy biết mà đến? Ai báo cho thầy sao?

- Tôi tình cờ nghe sinh viên trong lớp nói chuyện. Thông tin này hình như cũng do Thiện cung cấp chứ đâu?

Quái quỷ, Huy chưa từng nghĩ mình đến sớm như vậy vẫn gặp phải bạn bè Yên Nhi ở đây.

- Thầy Huy, thầy quả là một thầy giáo rất quan tâm đến sinh viên – Cô nàng khẽ bĩu môi như hờn trách – Nếu gia đình em có chuyện, không biết thầy có nhiệt tình như bây giờ không?

- Thiện nói gì thế? – Cảnh Huy dù trong lòng chẳng hề thoải mái vẫn thản nhiên trả lời – Chẳng qua vì các thầy cô khác quá bận rộn. Hơn nữa, tôi sắp trở thành người quản lý sinh viên trong khoa.

- Thầy làm thay việc của cô Dung?

- Chị Dung mấy ngày nữa phải nghỉ phụ sản... - Nói đến đây, Huy bỗng quay qua nhìn Tuyết Vinh.

Nãy giờ cô làm gì cứ tìm cách “núp bóng” anh mãi. Chẳng những vậy còn kéo ghế lại rất gần. Trông mặt hình như không được thoải mái.

- Em đói sao?

- Gì? – Đang tập trung theo dõi câu chuyện lại bất ngờ bị hỏi đến làm Tuyết Vinh lúng túng – Không, không có.

Đến bây giờ cô mới nhận ra, cách xưng hô của Cảnh Huy đối với mình quả thật có phần gần gũi hơn những người khác. Hơn nữa, anh hình như cũng không hề có ý định che giấu điều này.

Nhưng nhắc đến cái bụng đói thì lại càng thê thảm. Người quen của gia đình Yên Nhi tuy rất đông nhưng ai cũng chỉ ghé qua chút rồi đi. Ông Minh cả ngày bận rộn trong khi Tuyết Vinh thì chẳng biết gì mấy chuyện bếp núc. Mẹ Yên Nhi nằm trong nhà chắc cũng cần ăn thứ gì đó.

- Chiều nay anh có tiết không? – Một ý tưởng lớn bỗng lóe lên trong đầu cô.

- Để làm gì? – Huy đề phòng hỏi lại.

Bỏ qua một bên sự hiện diện của cha con Thanh Thiện, Tuyết Vinh liền bày ra vẻ mặt vô cùng khôn khéo. Tay để dưới gầm bàn thì khẽ xoa nhẹ trước bụng.

- Em...thật là... - Anh hết đưa mắt về phía ông Chu lại quay qua cô - ...Thật là...

40. Chương 40

Nhìn thấy những cử chỉ thân thiết giữa hai thầy trò, cha con Thanh Thiện không chỉ ngạc nhiên mà còn có cảm giác thừa thãi. Cô gái trước mặt họ tuy rất xanh xao nhưng tâm trạng lại không giống gì người vừa mất em gái.

- Yên Nhi...Có lẽ mình và ba phải về đây. – Thiện dợm ý muốn đứng dậy – Cần gì cứ nhắn tin nhé.

- Ủ. - Tuyết Vinh cố giấu sự phấn khởi vì sắp thoát khỏi bầu không khí ngột ngạt – Cảm ơn bạn. Cảm ơn bác, bác Chu.

- Con ráng giữ gìn sức khỏe. – Ông Chu vừa đứng thẳng người đã không quên liếc nhìn Cảnh Huy một cái – Sẵn tiện, cho bác gửi lời hỏi thăm đến mẹ.

Ông Minh ngồi ở xa, nhìn thấy hai cha con kia có ý định rời khỏi thì lấy làm thoải mái. Quay sang Cảnh Huy đang ngồi bên bàn uống nước lại tỏ ra khá ưng ý. Ba cậu ta trước đây, dù chỉ là hàng xóm trong thời gian ngắn nhưng đã rất nhiệt tình giúp đỡ gia đình ông. Con trai ông ấy lớn lên cũng là một người lễ độ, có học thức. Nghe nói đi học bên Anh quốc từ năm mười một tuổi. Bây giờ quay về Việt Nam sinh sống. Những người biết hồi hương như vậy đã không còn nhiều.

Yên Nhi, đứa con gái thứ hai của ông, sau cơn chấn động vẫn chưa hồi phục. Dù nó vẫn hằng ngày đi đứng, nói cười như bao cô gái khác nhưng tình cảm lại thiếu hụt, cư xử với những thành viên trong nhà theo lẽ nghĩa chứ chẳng có yêu thương. Điều này khiến ông khổ tâm vô hạn. Bây giờ đứa con gái út bắt ngờ ra đi, tinh thần ông Minh càng suy sụp. Cứ lạnh lùng như Yên Nhi hiện tại có khi còn tốt cho con bé hơn.

Sau khi tiễn cha con Thanh Thiện ra ngoài cửa, Tuyết Vinh mới đưa mắt dò xét xung quanh rồi vội ra hiệu để Huy đi theo mình. Trông dáng vẻ lúng túng, hết đưa tay gãi đầu lại nhìn trước nhìn sau của anh, ông Minh trong lòng cũng thoáng cười. Cái nhà này có lẽ đã sắp đến lúc cần thêm một người đàn ông làm trụ cột rồi.

- ĐỪNG vội! Mọi người nhìn kìa.

- Thầy, sao thầy ngại ngần như con gái thế?

- Em đừng quên thân phận của mình. - Huy khó chịu nhắc nhở - Về thực tế, Yên Nhi là người vừa mất em gái.

- Nhưng phải ăn mới có sức để đau khổ.

Thoát được không gian tang tóc ngoài kia, Tuyết Vinh thấy đầu óc nhẹ đi cả trăm ký. Cô còn muốn đem chuyện về Yên Nhi kể cho Huy nghe. Nhưng nghĩ lại thời gian còn dài, trước mắt cứ nhờ anh làm cái gì cho ăn đã. Nếu là cháo gà với đậu xanh càng tốt.

- Ở đâu ra gà với đậu xanh để nấu cháo cho em chứ? – Huy vừa nghe xong đã lắc đầu cười khổ.

Tuyết Vinh nói như thể anh là thần tiên, múa tay mấy cái là có thứ này thứ kia vậy.

Nhìn qua nhìn lại căn bếp nhỏ đầy ắp ẩm cúm, Huy chỉ tìm được mấy gói mì, vài trái cà và mấy quả dưa chuột. Trên ngăn đá có thịt băm. Cạnh vò nước là vài cọng ngò rí.

Mẹ Yên Nhi trong người không khỏe nên phải nấu cháo cho bà là chắc rồi. Nhưng còn cô nàng đang leo leo cái miệng than đói kia thì thế nào? Thịt trên ngăn đá rất ít, xem chừng chỉ đủ nấu ột người.

- Thầy, thầy không tính cho em nhịn đói chứ? – Tuyết Vinh làm giọng hờn dỗi, lay lay cánh tay Huy – Em hứa sẽ hết lòng phụ giúp.

- Cắt cà chua cho tôi. – Anh liếc cô một cái rồi bắt đầu xăn tay áo.

- Tuân lệnh. – Người con gái giả vờ đứng nghiêm như lính quân đội làm Huy suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

Anh nhanh nhẹn kéo áo ra khỏi quần, nới lỏng cà vạt trên cổ rồi lăm lăm mở tủ lấy mì gói. Tuyết Vinh cũng hăng hái mang mấy quả cà đỏ từ trong tủ lạnh ra. Gì chứ chuyện này thì cô biết. Hồi viết quyển Tiểu Vương Phi, nhân vật nữ chính có ông bố làm đầu bếp, Tuyết Vinh được Thần Tuyên tạo điều kiện quan sát mấy bác đầu bếp dưới hạ giới vài lần.

Phần khởi cầm con dao sáng lóa như của các đao phủ, cô bắt đầu cắt từng nhát, từng nhát một. Lưỡi dao bén, cắt qua lớp vỏ lụa rất ngọt. Thứ cảm giác êm ái này càng lúc lại càng khiến người ta bị thu hút.

- Tôi nghĩ trong mấy ngày tới, tốt hơn hết là em nên ít cười lại.

Nhìn thấy vẻ mặt thích thú của Tuyết Vinh, trong lòng Cảnh Huy tự nhiên cũng thoải mái. Nhưng anh không thể để cô quên mất thân phận của chính mình. Huy không muốn Tuyết Vinh bị mọi người chê trách dù những phản ứng của cô đều rất dễ hiểu. Chỉ gặp nhau có mấy ngày đã muốn Tuyết Vinh vì Yên Vũ mà ủ rũ hoặc khóc lóc thảm thương thì chẳng khác nào gây khó dễ.

- Người ta biết rồi mà.

- Biết rồi thì nhớ thực hiện. - Huy khẽ lườm cô một cái - Đừng ở đó mà giở cái miệng.

Tuyết Vinh biết anh chỉ có ý trêu chọc nên cũng chẳng nói gì. Nhưng chỉ được một lát sau đã nghe có tiếng gọi:

- Yên Nhi, mẹ em để gạo ở đâu?

Thật đáng ghét.

Đã là giờ phút nào còn gọi cô bằng cái tên ấy?

Từ lúc đặt chân tới đây, cụm từ “Tuyết Vinh” hình như chẳng được ai dùng đến. Mọi người không biết thì thôi, tại sao đến cả ông thầy Huy quái gở này cũng không bao giờ chịu gọi? Anh ta vẫn chưa chịu thừa nhận thân phận của cô hay trong đầu lúc nào cũng chỉ biết đến hai chữ “Yên Nhi” ấy?

- Yên Nhi, Yên Nhi – Huy theo thói quen vẫn luôn miệng – Đừng nói chỗ để gạo em cũng không biết.

- Người ta không phải tên Yên Nhi. – Cô hậm hực cắt mạnh dao, miệng lầm bầm oán trách – Còn gọi thế thì đừng hòng tôi trả lời...Á!!!!!!

- Sao thế? - Huy đang loay hoay mở tủ, vừa nghe thấy tiếng la của Tuyết Vinh liền đi đến – Cắt trúng tay rồi phải không?

Ngón trở trắng trẻo sau cái nhói đau đã bắt đầu ứa máu. Một màu đỏ tươi nhanh chóng theo chỗ rách trào ra thành giọt. Giọt máu long lanh chưa kịp lăn xuống đã thấy bốn năm giọt nước mắt rơi trên mặt thót.

- Em thật là... - Huy rít lên như thể người bị đau là anh chứ không phải cô gái trước mặt – Đưa tay đây.

Không đợi Tuyết Vinh đồng ý, Cảnh Huy đã cầm ngón tay bị thương của cô đưa vào miệng. Tuyết Vinh đang hoảng hốt, bất ngờ gặp phải tình huống như thế lại càng khóc to hơn, tay liên tục tìm cách đẩy anh ra.

- Đi mà lo cho Yên Nhi của anh. Tôi không cần.

Vùng vẫy thoát khỏi Huy, Vinh toan chạy vào phòng thì bị bàn tay lớn bắt lại.

- Em đứng lại đó!

- Chuyện của tôi không liên quan đến anh. Bỏ ra!

Dù bản thân cũng biết mình đang hành xử rất vô lý, nhưng Tuyết Vinh đã thấy mệt vì phải che giấu cảm giác ghen tỵ với Yên Nhi lắm rồi. Cảnh Huy thích cô ấy hơn đã đành, tại sao còn liên tục xem cô như cái bóng của Yên Nhi như thế? Không những vậy, Tuyết Vinh càng ngày càng phát hiện cảm tình của mình với anh ta rất lớn. Nếu cứ tiếp tục đón nhận sự quan tâm vốn thuộc về người khác, cô chẳng sớm thì muộn sẽ không làm chủ được cảm xúc của mình nữa.

- Tôi vì quen miệng nên mới... - Cái kéo mạnh của Huy khiến Tuyết Vinh nhào thẳng vào lòng anh – ...Thật sự không có ý gì khác...

Nói ra những lời này, tự anh cũng cảm thấy buồn cười. Vì sao bản thân phải tìm cách giải thích chuyện con này? Đã vậy còn có cảm giác giật mình như đứa trẻ vừa phạm lỗi.

Nhưng Tuyết Vinh lại chẳng hề bị những lời lẽ chân thành kia làm cho xúc động. Câu nói vừa rồi của Cảnh Huy chẳng phải đã thừa nhận Yên Nhi đối với anh ta là một người rất thân thiết và gần gũi sao?

- Tôi biết. – Cô mím môi lắm lắm – Tôi biết là anh chỉ quen miệng.

Vừa dứt lời đã nhân lúc Cảnh Huy sơ hở nhất mà tháo chạy. Cảm xúc hỗn loạn khiến Tuyết Vinh trong nhất thời không biết nên làm gì. Cô lao vào phòng, vội vàng bóp chặt khóa rồi nhào người lên gối.

- Đừng trẻ con như vậy! – Huy đuổi theo đến cửa thì dừng lại – Những gì tôi làm với em đều xuất phát từ tình cảm chân thật.

- Vậy thì gọi tên tôi đi. – Từ trong phòng, tiếng nước nở của Tuyết Vinh vọng ra.

Im lặng.

- Anh thật ra đang mượn tôi để ở gần cô ấy. – Cảm giác uất ức cùng thất vọng khiến mọi từ ngữ đều nghẹn lại.

Sự thật này đang khiến cô khổ tâm vô hạn.

- Đi đi. Tôi không muốn nhìn thấy anh.

Im lặng.

Từ trong phòng, Tuyết Vinh vẫn nhận ra bóng Cảnh Huy còn in trên cửa. Việc mở miệng gọi tên cô không hiểu vì lý do gì lại khó khăn với anh như vậy. Tự Huy cũng không phân biệt được sự quý mến hiện tại vốn thuộc về ai. Phải chăng chỉ cần anh mở miệng gọi cô gái kia là “Tuyết Vinh” sẽ hiển nhiên thừa nhận mình không còn thích Yên Nhi nữa? Thừa nhận người con gái bấy lâu mình vẫn chờ đợi đã hoàn toàn biến mất?

Tình cảm mà Huy dày công theo đuổi suốt bao nhiêu năm qua, sao có thể vì một cô gái mới gặp mấy ngày mà tan thành mây khói? Anh đã từng hứa với Yên Nhi, sau khi du học trở về sẽ tìm gặp cô, sẽ chăm sóc và bảo vệ cô mãi mãi. Dù lúc đó chỉ là một đứa trẻ, dù lời hứa không có bất cứ điều gì bảo đảm, Cảnh Huy vẫn chưa lúc nào quên.

Tình cảm với Tuyết Vinh đến quá bất ngờ, quá vội vã.

Phản ứng dữ dội của cô ấy vừa rồi chẳng phải đã ngầm thừa nhận Tuyết Vinh cũng rất quý mến Huy hay sao? Mớ rối rắm này cũng đều do anh mà ra...

41. Chương 41

Đợi đến lúc cuộc đối thoại giữa hai chị em rơi vào khoảng lặng, Thần Tuyền mới quyết định đẩy cửa bước vào. Cả Yên Nhi và Yên Vũ đều ngẩng đầu nhìn anh nhưng phản ứng lại có phần khác biệt. Nếu Yên Vũ có phần xa lạ thì trong mắt Yên Nhi lại ánh lên vẻ thân thiện, thậm chí còn có chút phấn khởi. Tuyền đang mừng thầm vì cho rằng cô đã bắt đầu quan tâm đến mình thì Nhi lại nói ra một câu khiến anh vô cùng...mất hứng:

- Có kết quả chưa?

Cuối cùng vẫn là nồn nóng thông tin về sự sống chết của cô gái tên Yên Chi đó.

- Ngày mai... - Tuyên nhếch miệng – Chỉ một tháng đã chết không biết bao nhiêu người. Đàng này lại đến những 15 năm.

Ngắm nhìn tướng mạo thư sinh nhưng cũng đầy quyền uy của anh, Yên Vũ bỗng thấy có nét rất giống với Young Min. Hơn nữa, người đàn ông này còn tỏ ra khá chiều chuộng chị cô. Ánh mắt anh ta nhìn Yên Nhi vừa dịu dàng lại vừa có phần thích thú. Yên Vũ tới bây giờ vẫn chưa biết mối quan hệ giữa hai người họ là gì.

- Khi nào có tin tức... – Yên Nhi chậm rãi đi về phía Tuyên và cất giọng nhỏ nhẹ - ...Xin hãy nói cho tôi biết.

- Em yên tâm.

Thái độ dịu dàng hiện giờ của cô làm anh rất thích. Giá lúc nào cũng được như thế!

- Chị à... - Yên Vũ ở phía sau bấy giờ mới lên tiếng – ...Anh ấy là...?

- Là Sử Thần Tuyên, người cai quản Trung giới Việt Nam. – Yên Nhi bình thản giới thiệu.

Câu trả lời làm Tuyên phải bật cười thành tiếng. Những điều này còn đợi cô thông báo sao? Cô em gái kia rõ ràng đang tình tứ đề cập đến mối quan hệ giữa chị mình và người đàn ông xa lạ. Anh vừa nghe đã hiểu, chỉ có Yên Nhi mới ngờ nghệch đến nỗi không nhận ra.

- Chị với anh ấy...Hai người...? – Yên Vũ cố tình thu hẹp phạm vi vấn đề.

Cô đương nhiên nhận ra chị gái mình đã không trả lời đúng hướng.

- À, cái đó...

Yên Nhi vừa nhận thức được tình hình đã xấu hổ quay đầu nhìn Thần Tuyên. Bắt gặp ánh mắt chăm chú đầy chờ đợi của anh, cô lại càng bối rối, chỉ biết cúi mặt chứ không nói được gì.

Không muốn tiếp tục làm khó Yên Nhi vì tình huống bất ngờ, Tuyên đành phải thay cô lên tiếng:

- Anh là...

Nhưng hai tiếng “anh rể” còn chưa kịp thốt ra thì một bàn tay nhỏ bé đã nhanh chóng che lấy môi anh. Dáng người nhỏ nhắn đang nhón chân cùng ánh mắt đầy hốt hoảng của Yên Nhi đưa Tuyên từ ngỡ ngàng đến buồn cười không ngớt.

- Anh ấy...Anh ấy là người đã ...Á... - Cô còn đang ngoái đầu giải thích với Yên Vũ thì nhận ra anh ta vừa thừa cơ...hôn vào lòng bàn tay mình – Anh... ?!?!?!

Bàn tay đặt trên môi Tuyên nhanh chóng rút lại. Đôi chân đang nhón cao trong lúc luống cuống đã đổ nhào về phía trước. Thần Tuyên có thiện ý liền dùng cả hai tay để ôm lấy cô, khéo léo ghé sát vào tai Yên Nhi, thì thầm:

- Bảo bối, lần này tha cho em. - Giọng anh nửa châm chọc, nửa lại như đe dọa - Nếu còn ngắt lời anh lần nữa, hậu quả chắc chắn không đơn giản như vậy.

Vừa dứt lời đã “gọn gàng” giúp cô đứng vững trên mặt đất bằng chính đôi chân của mình. Yên Nhi lúc bấy giờ mới hoàn hồn đưa tay chỉnh lại bộ quần áo xộc xệch.

Vì sao vẻ ngoài của Tuyên trông nghiêm túc là vậy mà bên trong lại cứ như một kẻ...đê tiện? Dám tùy tiện ôm lấy cô trước mặt Yên Vũ như thế, thử hỏi cô ấy làm sao tin giữa hai người họ không có gì? Yên Nhi nghĩ đến mà chỉ muốn vò đầu bứt tai trong bực tức.

Trong khi đó, ông chồng hờ lại vẫn đang nhìn cô với ánh mắt hết sức tinh quái, sau đó còn nở nụ cười bí hiểm.. Sớm đã phát hiện đầu óc Yên Nhi vô cùng đơn giản, nhưng Tuyên cũng không ngờ cô lại khờ khạo đến mức này. Không biết nghĩ ở đâu lại dùng cách chặn họng anh. Yên Vũ có lẽ kẻ khờ mới không nhận ra sự bất thường này.

Hơn nữa, máu ghen về việc anh Chín khi nãy hình như chưa có cách nào tan biến. Nhân dịp này, Tuyên cũng muốn trừng phạt Yên Nhi một chút. Ai bảo con gái trần giới cứ thích theo đuổi thứ tình cảm không thật như vậy.

- Chị, chị nói anh Thần Tuyên là gì? – Yên Vũ có ý nhắc nhở, vẻ mặt như đã đoán ra vài phần – Em chưa kịp nghe rõ.

- Là ..là người đã giúp đỡ chị. - Yên Nhi hết nhìn em lại quay qua Tuyên như sợ bị anh vạch trần – Anh ấy...Anh ấy đã cho chị chỗ ngủ...cho chị ăn...

“Sao em cứ tự ví mình như một con cá cảnh?” Tuyên dở khóc dở cười nhìn cô. Cái gì mà cung cấp chỗ ngủ rồi lại cho ăn? Anh như thế này là đang quan tâm, chăm sóc cô chứ đâu phải nuôi cá. Yên Nhi nói như vậy chẳng phải quá xem thường ý tốt của Tuyên ư?

- Vậy anh cũng thật tử tế. - Yên Vũ chợt mỉm cười đầy hiểu biết.

Một người đàn ông nếu không phải ít nhiều có tình cảm sẽ không thể lưu giữ một cô gái lại bên cạnh. Chẳng những vậy còn cần thận “cất giữ” trong phòng ngủ...

Lời nói của cô ẩn chứa nhiều hàm ý khiến Tuyên có cảm giác Yên Vũ là một người rất biết để ý. So ra cũng có nét giống với Tuyết Vinh. Đối với hai cá tính ấy, Tuyên dù có điểm ấn tượng nhưng lại không hề yêu thích. Về diện mạo, thành thật nơi Yên Nhi vẫn làm anh quý mến và gần gũi hơn cả.

- Cũng tối rồi. Để anh đưa em về phòng.

Yên Vũ là em gái Yên Nhi, đương nhiên cũng là em gái anh. Đợi khi nào anh Chín cưới về hãy nghĩ đến việc thay đổi cách xưng hô cũng không muộn.

- Phòng của nó? – Yên Nhi khó hiểu hỏi lại – Yên Vũ không phải sẽ ngủ ở đây sao?

- Đương nhiên là cô ấy không-thể-ngủ-ở-đây-được – Tuyên cố tình nhấn mạnh để nhắc nhở - Em chắc không cần anh phải nói ra lý do chứ?

Nhi vừa nghe xong đã lập tức hiểu ra lời nhắn nhủ đằng sau “câu hỏi tu từ” ấy. Nhưng chị em họ lâu ngày mới gặp, Tuyên không thể nhường cho chút không gian để trò chuyện ư?

- Tôi chỉ nghĩ rằng ngoài căn phòng này ra, chẳng còn chỗ nào để ngủ.

- Sao lại không? Kia chẳng phải là một cái giường rất ấm áp sao? – Anh vừa nói vừa chỉ tay vào chỗ trống trên bức tường trước mặt.

Yên Nhi vừa ngoái đầu lại đã thấy xuất hiện một cánh cửa màu trắng đang hé mở, lộ ra bên trong là chiếc giường lớn khá sang trọng.

Xét về mức độ khôn lanh, cô hình như mãi mãi không thể đánh bại người đàn ông này.

- Nhưng tôi muốn cùng em gái nói chuyện.

- Yên Vũ mới xuống đây ngày đầu. Việc cô ấy cần làm nhất lúc này tắm rửa cho sạch sẽ rồi ngủ một giấc. – Trong mắt Tuyên như lóe lên những tia cảnh cáo cuối cùng – Mọi chuyện đợi đến mai rồi nói cũng được mà.

Anh tuyệt đối không đồng ý chia sẻ không gian riêng với Yên Nhi cho bất cứ ai, vì bất cứ lý do gì. Cho dù người đó có là em gái cô cũng vậy.

- Anh...anh thật là vô lý. – Nhi giận dỗi ném về phía Tuyên ánh mắt bất lực.

- Vô lý? Yên Vũ, em thấy anh có vô lý không? – Linh cảm không biết vì sao lại mách bảo cho anh biết cô em vợ này có thể là một đồng minh quan trọng.

- Chị, để em qua bên đó ngủ. Ở đây có một cái giường mà em cũng đâu quen ngủ chung với ai khác. Chuyện đó chị biết mà.

Kiểu đối đáp giữa Yên Nhi và Thần Tuyên làm Yên Vũ thấy trong lòng khá phấn khởi. Nếu chị cô xuống đây mà tìm được một người thật sự yêu thương mình thì cảm giác tội lỗi trong lòng Yên Vũ sẽ được giảm đi bớt. Vì ít nhất, cô cũng không phải mang nỗi ám ảnh chính mình là người đã cướp đoạt hạnh phúc của chị.

- Yên Vũ... - Yên Nhi chết sững nhìn theo đứa em gái đang rảo bước về phía cánh cửa.

Con bé từ lúc nào đã trở thành kẻ phản bội như thế? Yên Vũ chẳng lẽ không có gì để nói với cô sao? Nó lần đầu xuống đây lẽ nào lại không biết gì đến cảm giác cô đơn và sợ hãi?

- Anh chị ngủ ngon nhé.

- Em cũng vậy –Tuyên lịch sự gật đầu trước khi cô em vợ hoàn toàn biến mất vào căn phòng mới.

Ở chung với một người tình ý như thế kể cũng không có gì phiền phức. Yên Nhi có người để trò chuyện trong khi anh lại hoàn thành tốt việc anh Chín nhờ vả.

Đang đắc ý cười thầm, Tuyên bỗng nhận ra bà xã yêu quý đã lẳng lặng vào phòng tắm từ lúc nào. Chắc là muốn thay ra bộ đồ vì ôm Yên Vũ mà lắm nhiều vết máu.

Ít phút sau, Yên Nhi từ trong đó bước ra, lại chẳng nói chẳng rằng mà leo lên giường. Cô đắp mền kín mít. Hình như có ý đang giận.

Anh cũng không muốn làm phiền nên vui vẻ ngả lưng xuống ghế. Chỉ cần được ở chung phòng với Yên Nhi, lâu lâu ngắm nhìn dáng cô nằm trên giường, đối với Tuyên đã rất thỏa mãn.

Hạnh phúc có lẽ đang đợi chờ anh tại nơi nào đó quanh đây. Gần thôi.

42. Chương 42

ự xuất hiện của Yên Vũ có tác dụng khá tốt với sức khỏe của Yên Nhi. Đêm đầu tiên kể từ lúc xuống đây, cô không còn la hét hay vùng vẫy trong giấc mơ như trước. Tuyên cứ tưởng sẽ được ngủ yên thì lại bất ngờ bị đánh thức bởi một thứ âm thanh khác.

Hắt xì !

Hắt xì!

Hắt xì...xì !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Yên Nhi nằm trên giường cứ liên tục nhảy mũi khiến anh mãi không ngủ được. Từ lúc tạo ra mấy cái cửa sổ, chẳng phải Tuyên đã tắt luôn máy điều hòa rồi sao? Đêm nay thời tiết mát mẻ, không nóng cũng không lạnh. Mà sao biểu hiện của cô cứ giống một người đang bị cảm như thế?

- Em làm sao thế? – Anh chậm rãi ngồi xuống mép giường, tay xoay mặt Yên Nhi về phía mình – Có phải trong người thấy không khỏe?

Hai cánh mũi đỏ của cô khê phập phồng, mắt long lanh đầy mệt mỏi. Sờ vào cánh tay trần lạnh ngắt, Tuyên càng thêm lo lắng:

- Hay anh mở cửa làm em lạnh?

- Ừ - Yên Nhi vội vã gật đầu rồi kéo mền che kín cơ thể - Hắt xì!

- Thế sao không nói?

Sức khỏe của cô hình như rất nhạy cảm với thời tiết. Mở máy lạnh thì run, mở cửa sổ lại nhảy mũi không ngớt. Chẳng biết lúc còn ở hạ giới, phòng ốc nhà Yên Nhi được sắp xếp thế nào. Chẳng lẽ cô quanh năm đều giống như thế này?

Tuyên khẽ lắc đầu rồi phẩy tay một cái, mọi cửa sổ trong phòng lập tức đóng chặt.

- Lần sau, khó chịu chỗ nào thì phải nói. Anh không có khả năng đọc xuyên não người khác.

- Biết rồi. – Cảm giác ngọt ngào nhanh chóng khiến Yên Nhi chỉ muốn đập tung cái mền xuống đất – Anh về ghế ngủ đi.

Nhưng Tuyên vừa ngả lưng xuống ghế chưa lâu...

Hắt xì!

Hắt xì!

- Sao nữa thế? – Anh vò đầu ngồi dậy.

Kiểu này thì thà cô cứ la hét như mấy đêm trước còn hơn.

Yên Nhi đang ngồi trên giường, lăm lét đưa mắt nhìn anh rồi lí nhí nói ra mấy chữ:

- Tôi nóng quá!

- Nóng quá cũng hắt hơi? – Anh cảm thấy khó tin liền nóng nảy đi đến.

Mái tóc đen của cô quả thật đang vì mồ hôi mà bết lại, dính chặt vào làn da trắng trẻo. Bộ đồ ngủ cũng theo đó bị ướt đầm.

- Em nhảy cảm quá đấy. – Bàn tay Tuyên cố ý vén tóc Yên Nhi qua một bên – Mấy ngày trước chẳng phải vẫn yên ổn sao?

- Có thể vì khi ấy tôi quá sợ hãi. – Trước cử chỉ thân mật của anh, cô chỉ còn biết cố nuốt nước miếng – Đêm nào cũng ngủ không yên.

- Nói như vậy... Bây giờ, em đã không còn sợ nữa?

- O...

Nụ cười hiền dịu trên mặt Tuyên khiến Yên Nhi như bị á khẩu. Cô không chỉ nên đề phòng tay chân anh mà còn phải đề chừng luôn miệng lưỡi hay đồn người khác vào thế bí này.

- Nếu thấy nóng, có thể mở vài cánh cửa...

Lời nói của Tuyên tuôn ra tới đâu thì sự việc lại nhanh chóng diễn ra theo hướng ấy. Yên Nhi chỉ biết giương mắt nhìn về phía hai cánh cửa gỗ vừa tự động mở toang. Trong lòng cô đang thầm nghĩ, có khi nào anh ta đang nằm ghé cũng có thể sai khiến mình đi đến trước mặt rồi tự nguyện cởi đồ ra hay không.

- Em đang nghĩ gì vậy? – Tuyên tò mò quan sát vẻ mặt nhăn nhó đến khó coi của Yên Nhi – Anh mở nhiều cửa quá ư?

- Không, không. Như vậy là tốt lắm rồi.

- Thật không?

- Thật.

- Nếu lát nữa quay lại đằng kia, anh còn nghe em hắt hơi tiếng nào nữa...

Người ta nhảy mũi cũng không cho. Trên đời sao lại có người bá đạo như thế?

- Nếu vậy thì thế nào? – Cô cẩn thận hỏi lại – Anh sẽ lại đóng cửa à?

- Không. – Tuyên nhếch miệng cười khê. Ngón tay mơn nhẹ trên bờ môi đỏ hồng của Yên Nhi – Làm gì, em tự biết.

Lời hăm dọa khiến toàn thân cô run rẩy. Vội vàng quay mặt đi, tránh đi cái nhìn cùng sự vuốt ve bừa bãi của anh.

- Ngủ ngon nhé, bà xã! – Tuyên bật cười rồi nhanh chóng đứng dậy, chân bước thoăn thoắt về phía ghế dài.

Sáng sớm thức dậy, thấy Yên Nhi vẫn còn ngủ ngon trên giường, anh không muốn quấy rầy nên yên lặng đến phòng làm việc. Tối hôm qua, cô còn lén lút chạy đến mở cửa phòng em gái. Nếu không phải Tuyên từ đầu đã có sự đề phòng thì không khéo bị Yên Nhi qua mặt.

Em vợ vừa bước vào phòng, anh liền ra tay khóa cửa. Cô vắn một hồi vẫn không mở được, chỉ còn cách nghiêng răng nghiêng lợi quay về giường. Tuyên nằm trên ghế giả vờ ngủ say nhưng lại chẳng bỏ sót một chi tiết.

Hôm nay, anh chuẩn bị cho chị em Yên Nhi một đĩa hoa màu hồng cùng hai ly nước đặc biệt. Sau đó có lẽ sẽ sai người mang đến chỗ anh Chín một lá thư, báo rằng vợ tương lai của anh ấy đã đến đây bình an vô sự.

- Tiểu Vương Gia, Phòng Lưu Trữ sáng nay cho người đến báo, đã tìm ra thông tin về người mà ngài yêu cầu. - Lão Hùng kính cẩn dâng lên một cuốn sổ cũ, sau đó còn giúp Tuyên mở ra trang cần tìm.

- Triệu Yên Chi, năm tuổi. Mất lúc 14h30' ngày 26/3/1996. Nguyên do: bị vật nhọn đâm vào động mạch, chảy máu đến chết.

Dòng thông tin như luồng khí lạnh thổi vào gáy anh một trận. Tuyết Vinh nói cô ấy xuống Trung giới từ lúc năm tuổi. Diện mạo lại giống chị em nhà Yên Nhi như tạc. Họ chắc chắn là người một nhà.

- Làm tốt lắm. – Tuyên vừa dứt lời đã hối hả cầm quyển sổ rời khỏi phòng.

Không biết thông tin này sẽ khiến Yên Nhi vui mừng hay đau khổ. Chị gái mình chết thảm, cô ấy hẳn rất đau đớn. Nhưng dù sao Yên Chi vẫn tồn tại, theo một cách nào đó. Ngặt nỗi anh còn chưa kịp vào phòng đã lại nghe vọng ra tiếng người đang trò chuyện. Hình như không phải với Yên Vũ.

- Em vẫn chưa quyết định sao?

- Nếu chỉ vì việc này thì...tốt nhất chị đừng đến đây nữa. – Yên Nhi dù trả lời rất nhẹ nhàng nhưng vẫn đầy cương quyết.

Người phụ nữ kia mới sáng sớm đã tìm đến. Chẳng phải tốt đẹp gì lại một hai xúi giục cô vạch tội người chồng mà bản thân Nhi cũng chưa phân rõ tốt xấu. Dù anh ta có thật sự là một kẻ lừa dối như những gì Nguyệt Hoa nói, Yên Nhi cũng không thích hành động của mình bị người khác chi phối như vậy. Ở đời, làm gì có kẻ nhiệt tình với chuyện của người khác nếu không vì tình cảm hoặc lợi ích của bản thân?

Giữa Yên Nhi và Nguyệt Hoa đương nhiên sẽ không có thứ tình cảm có thể khiến cô ta vì cô mà “xông xáo” như vậy. Mọi chuyện chỉ còn lại một khả năng là những việc mà Yên Nhi nói ra sẽ mang lại cho Nguyệt Hoa lợi ích nào đó. Sau lần này, cô nhất định phải nói Thần Tuyên làm gì đó với cánh cửa. Cứ tiếp tục bị “viếng thăm” như vậy, tâm trạng Nhi cũng chẳng được thoải mái.

- Đừng nói với chị là em cũng ham mê quyền lực, ham mê vẻ ngoài bảnh trai của cậu ta.

- Chuyện đó không liên quan đến chị. – Cô cố nói nhỏ để em gái phòng bên không thức giấc.

- Các cô gái từ hạ giới đến đây không phải đều rất mong được về nhà hay sao?

Tuyên đứng ngoài nghe lén mà phát hỏa. Bà chị dâu trong kia lại muốn tiêm nhiễm thứ độc hại gì vào đầu óc non nớt của vợ anh đây? Ngay lần họ gặp nhau tại bữa tiệc, Tuyên đã linh cảm hai cô gái này đang giấu diếm điều gì nhưng chưa có cách nào làm rõ. Hôm nay mò đến tận đây, anh cũng muốn nhân cơ hội này mà thay vợ chặt bớt một cái đuôi nguy hiểm.

- Mới sáng sớm đã có khách đến thăm. – Tuyên thoải mái đẩy rộng cửa bước vào – Bà xã, sao em không gọi anh một tiếng?

Cả Nguyệt Hoa và Yên Nhi đều thoáng giật mình. Đơn giản vì họ không biết anh đã nghe được bao nhiêu phần của câu chuyện. Nhưng Thần Tuyên lại cứ thản nhiên như không, đi một mạch đến bên vợ mà ngồi xuống. Cuốn sổ cũ cũng nhanh chóng được ném lên bàn.

Vòng tay qua chiếc eo nhỏ nhắn của Yên Nhi, anh hơi kéo mạnh về phía mình. Cô bé này cứ tưởng rất ngây thơ, khờ khạo. Thật không ngờ lại cả gan ở sau lưng anh cùng chị Tư bàn mưu tính kế. Dù không biết chính xác họ đang nói với nhau chuyện gì, nhưng hai chữ “về nhà” của Nguyệt Hoa đã mơ hồ mở ra tất cả.

Phải làm sao Yên Nhi mới tin, ở đây chỉ mình anh là người yêu thương cô nhất? Bao nhiêu tâm huyết đổ ra vẫn không đủ để cô hiểu thêm chút nào về anh hay sao? Tuyên cố nuốt giận, giả vờ ghé sát vào tai cô găm gừ:

- Chuyện chúng ta, lát nữa sẽ tính.

43. Chương 43

Hành động vừa rồi đã mang đến cho Yên Nhi một trận run lẩy bẩy. Thần Tuyên hẳn đã phát hiện ra mọi việc. Anh ta đến lúc giận vẫn có thể tỏ ra bình tĩnh như vậy mới càng khiến Nhi thấy sợ. Cô không dám

phản kháng, cũng không dám đẩy bàn tay đang quẩn lấy eo mình ra. Chỉ biết miễn cưỡng đóng nốt vai người vợ hiền thực.

- Sao anh Tư không cùng chị qua đây? – Tuyên bắt đầu màn xã giao quen thuộc – Nếu nói trước thì em đã chuẩn bị một bữa tiệc.

- Không cần. – Nguyệt Hoa nhìn thấy cử chỉ âu yếm của vợ chồng cậu em thì trong lòng càng lo lắng – Tứ ca bận lắm chứ đâu rảnh rỗi như đám phụ nữ bọn chị.

Có khi nào cô đã bị Tuyết Vinh lừa? Cứ nhìn cách người đàn ông trước mặt hết vuốt tóc lại nhìn cô gái bên cạnh bằng ánh mắt ngà ngà say đắm, Nguyệt Hoa càng lúc càng nghi ngờ.

- Em nghe Tuyết Vinh kể là chị bảo cô ấy cắt tóc... – Tuyên tiếp tục trình diễn một màn mê mẩn mấy sợi tóc dài của vợ rồi cười nhạt - ...phải không?

Đối với loại phụ nữ này, anh thấy mình cũng chẳng cần tỏ ra lịch sự.

- Chuyện đó... - Nguyệt Hoa cười gượng, cố che lấp sự căng thẳng.

Cậu ta đến ba còn dám chống đối thì nói gì người chị dâu như Hoa?

- Lúc đó là vì chị chưa biết...

- Biết gì?

- Biết là em rất thích mái tóc dài của Tuyết Vinh.

Nhìn dáng vẻ ngượng ngập kia, Tuyên biết ngay là chị Tư đang phát sốt. Dù sao cũng không muốn nhìn thấy cô ta thêm một giây phút nào nữa, anh đành lên tiếng đuổi khéo:

- Em tính cùng vợ đi dạo một lát. Không biết chị...?

- Ồ không, chị còn nhiều việc ở nhà. – Nguyệt Hoa lập tức chớp lấy cơ hội – Khi khác lại ghé thăm các em.

- Vậy chị đi thông thả.

Yên Nhi cả buổi chẳng nói được câu nào, chỉ biết hết đưa mắt nhìn Tuyên lại quay sang người phụ nữ ngồi ở phía đối diện. Nguyệt Hoa rời khỏi đây cũng đồng nghĩa với việc bản thân cô sắp phải một mình gánh chịu tất cả. Sử Thần Tuyên không biết có khi nào đem cô tống vào địa ngục hay không. Với tính khí nóng như lửa của anh ta, Yên Nhi thấy việc đó có khả năng lắm.

- Em... - Đợi chị Tư hoàn toàn biến mất sau cánh cửa, Tuyên mới từ tốn xoay mặt cô về phía mình - ...Có gì muốn nói với anh không?

Ừc.

Nhi chậm rãi nuốt nước miếng. Cô khó lòng phân biệt trong giọng nói ngọt ngào kia có bao nhiêu phần tức giận.

- C...Có..ó..!

- Vậy thì nói đi. – Tuyên cố tình mở ra cho Yên Nhi cơ hội cuối cùng – Anh muốn nghe chính miệng em kể lại.

- Kể lại?...Kể...lại cái gì? – Cô lắp bắp trả lời.

Có thể gã hung thần này vẫn chưa nghe được bao nhiêu. Yên Nhi tuyệt đối không nên đầu hàng nhanh như vậy.

- Thế sao em bảo có điều muốn nói?

- Tôi...tôi chỉ định nhắc anh... Nên làm gì đó với cánh cửa.

- Cánh cửa thế nào?

- Đừng để người lạ tự ý ra vào một cách dễ dàng như vậy... Thật...thật bất tiện...

- Chỉ thế thôi sao?

- Còn...còn nữa...

- Còn nữa thì nói nhanh đi.

Trời ạ, cô nàng đang muốn thử thách tính chịu đựng của anh sao?

- Tôi còn muốn ra thăm mấy đứa nhỏ...

- Em!?!?!? – Tuyên tức khí, chồm người đẩy Yên Nhi nằm xuống ghế - Anh muốn biết chị Tư đến đây làm gì. Em không hiểu hay cố tình giả vờ không biết, Hà????

- Chị ấy bảo tôi nói với mọi người rằng anh dùng quyền lực để ép người. – Cô vì quá hoảng sợ nên đã vội vàng nói ra mọi việc – Buộc tôi phải ở lại làm vợ...

Lửa giận lóe sáng trong mắt Tuyên khiến tim Yên Nhi đập thình thịch. Trước ánh nhìn như thiêu đốt của anh, cô chỉ biết quay mặt đi, nhắm chặt cả hai mắt.

- Vậy là em nghe theo sao? – Tuyên khế hỏi lại với vẻ không tin được – Em vì những lời đó mà muốn tố tội anh?

- Nguyệt Hoa nói nếu làm như vậy, tôi sẽ được trở về hạ giới. – Yên Nhi vẫn không dám nhìn anh, miệng tuôn ra câu chữ như một cái máy.

- Đến bây giờ vẫn còn mong về nhà. – Người đàn ông nhếch miệng cười lạnh – Chẳng phải lần trước anh đã cho em cơ hội đầu thai rồi sao?

- Đầu thai đương nhiên chẳng còn nhớ gì nữa. - Yên Nhi bấy giờ mới tức tối mở mắt nhìn thẳng về phía đối diện.

- Thì hai chữ “về nhà” của Nguyệt Hoa chính là như vậy.

Ngữ khí lạnh như băng khiến lòng cô thất lại. Người phụ nữ kia hóa ra đã dùng biện pháp chơi chữ để gài bẫy Yên Nhi.

- Tôi...

Câu nói còn chưa kịp thốt ra đã thấy Thần Tuyên lạnh lùng đứng dậy. Việc Yên Nhi dễ dàng bị những lời ngon ngọt của một người xa lạ dẫn đến mất lòng tin nơi anh khiến Tuyên vô cùng thất vọng. Chẳng lẽ trong mắt cô, những lời anh nói ra hoàn toàn không có chút giá trị?

Không phải Tuyên lo lắng hậu quả của việc bị vu khống mà chỉ là hụt hẫng vì tất cả tình cảm chân thành chỉ thu được một số không to tướng. Hơn nữa, cô ấy còn tính đem tội danh đó đổ lên đầu anh, thứ tội lỗi đã Tuyên cảm hận ba đến xương tủy.

- Tôi đã giúp em tìm hiểu. – Tiếng “anh” trong phút chốc đã trở nên khó nói – Yên Chi quả thật đã chết từ mười lăm năm trước. Sáng ngày mai, sẽ có người đưa em về gặp gia đình.

Nói xong những điều cần thiết, Tuyên liền xoay lưng rời đi. Mắt cũng chẳng buồn nhìn qua chỗ Yên Nhi một cái. Lòng anh bị tổn thương nhưng lại không thể dùng bất cứ lời lẽ nào nặng nề đối với cô gái trước mặt. Chỉ còn một cách là tìm chỗ nào yên tĩnh mà suy ngẫm lại. Chỗ ấy tốt nhất đừng có cô ấy...

- Đợi đã !

Nhìn thấy dáng anh đi về phía cửa, trong lòng Yên Nhi không biết vì sao lại rất thương tâm. Mọi việc ra nông nổi này hoàn toàn không phải do cô cố ý.

Nghe tiếng Nhi gọi, bước chân Tuyên thoáng ngừng lại. Một hy vọng yếu ớt chợt lóe lên, anh đang mong cô sẽ nói điều gì đó để trái tim mình có thể giảm bớt thương tổn.

- ...Cảm ơn!

Hai tiếng xã giao khiến cõi lòng Tuyên càng trở nên băng giá. Đến giờ này vẫn dùng những lời khách sáo ấy để nói với anh, xem ra Yên Nhi thật sự chưa có ý định dành cho Tuyên bất kỳ vị trí nào trong trái tim cô cả.

Anh bước nhanh khỏi phòng với hai bàn tay nắm chặt. Ngày hôm nay, không biết sẽ có bao nhiêu người bất hạnh bị ghi ngay hai chữ “Cổng Ba” trong quá trình phán quyết.

Yên Vũ sau khi được ngủ một giấc đã thấy tỉnh táo hơn trước. Thần Tuyên chu đáo còn chuẩn bị cho cô cả quần áo sạch sẽ. Tuy không có được vẻ lịch lãm như Young Min nhưng anh chàng vẫn toát ra vẻ đĩnh đạc rất đặc biệt.

Yên Vũ định bụng sẽ sang trò chuyện cùng Yên Nhi nhưng vừa bước vào đã trông thấy chị cô đang ngồi thất thần trên ghế. Hai mắt Yên Nhi long lanh như sắp khóc. Bàn tay phải nắm chặt lấy tay trái trong trạng thái của một người đang tự dần vật.

- Chị... - Yên Vũ bước đến thật nhanh nhưng lại không dám nói lớn – Chị sao thế?

- Anh ấy chưa bao giờ giận dữ như vậy... – Giọng Yên Nhi hơi run – Chị chưa bao giờ thấy ánh lạnh lùng như thế...

- Anh ấy là anh Thần Tuyên à?

- Yên Vũ. – Yên Nhi bất ngờ chụp lấy tay cô – Em nói xem, vì sao phải đau lòng vì anh ta chứ? Thần Tuyên có tức giận hay tổn thương cũng chẳng liên quan đến chị. Việc gì chị phải...phải ân hận...phải cảm thấy có lỗi thế này?

- Nhưng cuối cùng thì giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? Chị chọc giận anh ấy sao?

Bốn mắt nín lặng nhìn nhau. Một người chờ đợi câu trả lời. Một người lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Trong lòng Yên Nhi chỉ có hai chữ “chạy trốn”. Trốn khỏi một sự thật vô tình bị ánh sáng lướt qua.

Bạn bè bình thường cũng có thể quan tâm đến nhau phải không? Bạn bè bình thường vẫn có thể vì nhau mà khổ tâm chứ?

44. Chương 44

Tuyết Vinh nằm trên giường, tự vui mặt vào gối một lúc lâu nên chẳng biết Cảnh Huy đã rời khỏi từ lúc nào. Nước mắt cô cứ rơi, dù không nhiều nhưng vẫn gây cảm giác mệt mỏi. Vì không thể giam mình mãi trong phòng, Vinh mới miễn cưỡng đưa tay mở cửa.

Phòng bếp hoàn toàn vắng vẻ. Cảnh vật không có gì khác biệt trừ một cái lồng bàn lớn được úp trên bàn. Trên lồng bàn là tờ giấy trắng cùng những lời nhắn nhủ: “Cháo ẹ, anh để trong tủ. Em nếu đói thì ăn mì.”

Đọc xong, Vinh thần thờ đặt mảnh giấy qua một bên rồi đưa tay mở lồng bàn. Bên trong là đĩa mì trộn với nước sốt cà chua rất bắt mắt. Ngoài mùi tiêu thơm còn có mấy cọng ngò xanh vô cùng hấp dẫn.

- Tưởng một đĩa mì là chuộc lỗi được sao? – Dù trong lòng cô vẫn còn giận nhưng lại không thể dừng cười khê.

Chậm rãi kéo ghế ngồi xuống, Tuyết Vinh quyết định sẽ thử thưởng thức mùi vị món ăn thứ hai được Huy “phục vụ”. Tuy rằng không có thịt mà cũng chẳng có cá nhưng màu sắc và hương vị lại rất tuyệt. Sợi mì được áo một lớp nước sốt cà chua nêm nếm vừa ăn. Ngọt ngọt, mặn mặn, lại thơm mùi tiêu đen với ngò rí. Cái bụng đói của Tuyết Vinh như gặm lên, chỉ muốn ngấu nghiến ăn hết thật nhanh những thứ có trong đĩa.

Vừa ăn, cô vừa lơ đãng nhìn qua mặt bàn. Hình như có một tờ báo hơi “lạ mặt”.

Báo chí của con người luôn làm cô thấy hứng thú. Chúng cũng giống như mấy tấm gương của Thần Tuyên, chỉ cần nhìn vào đó, ngồi một chỗ vẫn biết được bao nhiêu là chuyện.

Tuyết Vinh tạm ngừng ăn để với tay cầm lấy tờ báo cũ, số ra cách đây đã chừng mấy ngày. Khoảng thời gian này, gia đình Yên Nhi xảy ra nhiều chuyện nên chắc chưa ai kịp đọc.

- Phát hiện hài cốt một bé gái 5 tuổi tại Long An.

Cái títt giắt gần khiến cô vội vàng lật ra sổ trang bên dưới. Tay cũng tự động buông lơì đôi đũa.

“Chiều ngày 26/10/2011, anh Nguyễn Văn Anh, thợ xây đang làm việc gần nhà máy Kỷ Nguyên cũ, đã vô tình phát hiện bộ hài cốt của một bé gái được giấu trong thùng xốp khi đào đất làm móng. Theo khám nghiệm ban đầu, đứa trẻ được tìm thấy chỉ khoảng bốn, năm tuổi và chết cách đây mười ba đến mười lăm năm. Nguyên nhân tử vong hiện vẫn tiếp tục được điều tra làm sáng tỏ... Cảnh sát đang nỗ lực xác định danh tính của cô bé dựa vào hồ sơ những vụ mất tích được khai báo...”

Trang báo còn in cả tấm hình lớn bộ xương trắng được bao bọc bởi chiếc váy hồng, nằm co quắp trong cái thùng.

Đầu óc Tuyết Vinh không biết vì quá thương tâm hay căm phẫn mà tạm thời mất đi cảm giác. Cặp mắt cô dán chặt vào hình ảnh bất lương kia, bên tai không ngớt vang lên những tiếng nói kỳ lạ.

- Kem có ngon không?

- Ngon...ngon lắm...

- Vậy chúng ta đi nào.

...

- Mẹ kiếp, ày chết...chạy hả...chạy nè...Chạy nè...

- Mẹ ơi...mẹ ơi...Á ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

- Đồ chó, mày đứng lại đó...mày đứng lại đó cho tao...

Từng làn roi mạnh mẽ quất vào lưng, vào ngực cô khiến Tuyết Vinh đau đớn đến nghẹt thở. Mùi hương quen thuộc nhanh chóng choáng ngợp hết không gian, dồn dập đẩy cảm giác sợ hãi lên cực điểm.

Cô hồi hải chạy vào phòng, lục tung giỏ lấy ra chiếc điện thoại. Thở hồng hộc tìm trong danh sách số của Cảnh Huy, tìm Tuyết Vinh liên tục nhói lên từng cơn khó hiểu. Cô thật sự mất hết phương hướng.

Tay run run ấn vào phím “gọi”, Vinh cố gắng lấy lại bình tĩnh để chờ tiếng bíp. Nhưng chỉ sau vài giây, âm thanh lạ bỗng vang lên cùng với một giọng nói: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

- Đứng... - Cô hốt hoảng gào lên – Đứng khóa máy như thế...

Lần thứ hai gọi đến...

“Thuê bao quý khách vừa gọi...”

Lần thứ ba...

“Thuê bao quý khách vừa gọi...”

- Cảnh Huy đáng ghét. – Tuyết Vinh tức tối quăng điện thoại xuống giường rồi hồi hải chạy ra ngoài.

Cô nhanh chóng chớp lấy tờ báo đang đọc dở, miệng liên tục gọi.

- Ba, ba ơi...

Mọi người đang ngồi ngoài sân cũng vì tiếng kêu của Tuyết Vinh mà chấn động. Cô trông như một kẻ bị mất kiểm soát.

- Yên Nhi, con sao thế? - Ông Minh ngay lập tức đã chạy đến, hai tay chụp lấy đứa con gái đang hốt hoảng – Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Ba, ba nhìn nè... – Cô vừa thở vừa chỉ tay liên tục vào tấm hình – Đứa trẻ...đứa trẻ này...Ba, vụ án...Đứa trẻ này...Vụ án...

- Từ từ.. – Đến lượt ba Yên Nhi cũng bị cô làm ất bình tĩnh – Con đợi ba đọc hết đã.

- Ba, đứa trẻ đó...con...đứa trẻ đó...

Âm thanh do cô phát ra mỗi lúc một yếu dần cho đến khi hoàn toàn chìm vào im lặng.

Cô bé cột tóc hai chùm khoai chí đưa tay cầm lấy cây kem đá năm màu từ tay thằng nhóc bên cạnh. Miệng nó cười thật tươi khi thỏ thẻ phát ra thứ âm thanh êm ái:

- Em thương anh Huy nhất.

- Nhớ kỹ đó. – Thằng con trai vui vẻ nhéo vào má nó – Người khác mua kem cho cũng không được thương hơn anh, rõ chưa?

- Rõ rồi. – Đứa con gái kiễng chân, cố lấy bằng được cây kem rực rỡ trước mặt – Thương anh nhất, thương anh nhất mà.

....

- Anh Huy, gáy anh sao có cái bết to thế?

- Nhiều chuyện. Còn hỏi nữa, anh sẽ ném em xuống đất.

- Đứng đứng. Chân em đau, không có đi được đâu.

- Vậy thì im lặng đi.

...

- Yên Nhi, YÊN NHI !!!!!!!!!!!

- Hả?

- Người ta gọi em mà cứ ngơ ngác như thế là sao hả?

...

Trong đời Tuyết Vinh chưa bao giờ nằm mơ đến loạn cả óc như thế. Khốn một nỗi là những giấc mơ kia không cái nào là không có liên quan đến Cảnh Huy. Chuyện của Yên Nhi sao cứ ám cô như ma quỷ? Chẳng lẽ xuyên không rồi, tâm hồn cũng từ từ bị chuyển hóa hay sao?

Nhấn nhó mở mắt nhìn ra xung quanh, Tuyết Vinh chỉ hy vọng có thể bắt gặp gương mặt của Huy ở đâu đó. Nhưng thứ hiện ra trước mắt cô chỉ là không gian vắng vẻ. Vang bên tai là tiếng nhạc đám ma nào nùng.

Nhớ lại hành động hấp tấp vừa rồi, trong lòng Tuyết Vinh lại không khỏi tự trách. Cô quá nóng vội nên chẳng kịp suy nghĩ gì nữa. Những hình ảnh và cảm xúc kia cứ sống động như thật làm Tuyết Vinh có cảm giác bản thân chính là một phần của câu chuyện. Sờ lại da thịt thì thấy hình như vẫn còn đau nhói.

Chụp lấy điện thoại để ở đầu giường, Tuyết Vinh quyết định thử gọi cho Cảnh Huy lần nữa.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không...”

“Thuê bao quý khách...”

- Anh định trốn luôn hay sao? – Cô tức tối nhìn vào màn hình, bị tiếng tò te chán ghét kia làm cho phát bực.

Lúc cần thì chẳng thấy đâu. Khi không muốn gặp lại cứ nhan nhản trước mặt. Chắc không phải Cảnh Huy vì chuyện lúc nãy mà tránh mặt Tuyết Vinh chứ?

Cô muốn đến chỗ xí nghiệp Kỷ Nguyên, tìm lại chính xác vị trí người ta đào được bộ hài cốt. Nhưng thế giới này đối với Tuyết Vinh lại quá đổi xa lạ. Chỉ mình Cảnh Huy biết được thân phận thật sự của cô. Tuyết Vinh không tìm anh thì biết nhờ vả ai bây giờ?

- Ngôi nhà đó... - Cô cố gắng nhớ lại khung cảnh nơi Huy ở.

Đó là một chung cư lớn có rất nhiều cây xanh. Lúc anh ta chở Tuyết Vinh ra khỏi nhà, cô loáng thoáng nhận ra một nơi nhìn rất giống công viên. Nếu nơi này chỉ có một công viên thì việc tìm ra nơi Cảnh Huy đang ở sẽ trở nên dễ dàng như...ăn bánh.

Đang âm thầm bày mưu tính kế, cô bỗng nghe tiếng cửa bị mở. Giọng nói một người đàn ông cũng theo đó vang lên:

- Dậy rồi à?

45. Chương 45

Ba. – Vừa nhận ra ông Minh, Tuyết Vinh đã vội vàng ngồi dậy thật ngay ngắn.

- Còn mệt không?

- Dạ không.

Chữ “mệt” này làm cô thấy ngượng. Ba Yên Nhi chưa đưa Tuyết Vinh vào viện tâm thần đã khiến cô cảm kích lắm rồi.

- Chuyện tờ báo...

Trái tim cô như ngừng đập.

- ...Ba đã liên hệ với cảnh sát rồi. Họ nói sẽ có kết quả nhanh thôi.

- Ba tin đứa bé đó là...?

- Những điều con nghĩ, ba đều hiểu cả. – Ông Minh vừa nói vừa chậm rãi ngồi xuống giường – Dù sao cũng đã sớm chuẩn bị tinh thần. Nhưng tạm thời, con đừng nói gì với mẹ nhé.

- Con hiểu. – Tuyết Vinh vừa nghe tới đây đã ngậm ngùi.

Cô biết ba Yên Nhi đang sợ bà Lâm không thể cùng một lúc chịu đựng hai đả kích lớn như vậy. Nhưng họ đối với sự sống chết của cô hình như đã không còn mấy tha thiết. Chẳng lẽ mười lăm năm là quá dài để nuôi giữ tình cảm dành ột đứa trẻ?

Các bức ảnh gia đình treo trên tường, cũng không tấm nào có sự xuất hiện của Yên Chi. Tuyết Vinh chỉ nghĩ tới đó đã thấy cõi lòng mình băng giá.

- Ba ơi, con muốn đến đó.

- Đến đâu?

- Nhà máy Kỷ Nguyên.

- Để làm gì?

- Con muốn tìm hiểu...

- Không được. – Ông Minh chưa kịp nghe hết câu đã lạnh lùng ngắt lời – Chúng ta chẳng phải đã thảo luận chuyện này từ trước rồi sao? Không được ai nhắc gì đến nó nữa.

- Nhưng tại sao? Ba chẳng lẽ không muốn biết vì sao con lại... - Suýt chút nữa thì Vinh đã vô tình nói ra bí mật.

- Thế nào?

- Chẳng lẽ ba không muốn biết tại sao Yên Chi chết ư?

- Yên Nhi. – Ông Minh bắt đầu gầm gừ - Con thấy mẹ như thế vẫn chưa đủ khổ sở hay sao?

- Nhưng thế này thì con còn khổ hơn gấp bội. – Cô tức tối gào lên, trong mắt đã hiện lên màu đỏ.

- Sao chuyện gì cũng quên mà việc này lại nhớ rõ như thế? Con không phải chẳng còn tình cảm gì với mọi người sao?

Ba Yên Nhi vì nhất thời nóng giận mà nói ra những lời trái lòng. Tuyết Vinh vừa nghe xong lại thấy như ngàn dao đâm chém. Thì ra ông ấy bấy lâu vẫn nghĩ đầu óc cô còn di chứng của chuyện lần trước.

- Vậy còn ba...? – Giọng cô bắt đầu run run vì xúc động – Sao ba chuyện gì cũng nhớ lại cố tình tỏ ra đã quên như thế?

- Con... - Ba yên Nhi lúc bấy giờ đã giận tím mặt.

- Ba có biết sự lãng quên này đối với con rất tàn nhẫn không? – Tuyết Vinh tiếp tục làm không khí lên đỉnh điểm bằng những tiếng khóc nức - Yên Chi thật ra đã gây ra tội tình gì mà bị đối xử bất công như thế?

- Yên Nhi! Ba cấm con không được nói những lời như vậy.

- Đừng gọi con bằng cái tên ấy! Con không phải là Yên Nhi.

Bốn mắt trông phút chốc đều dán chặt vào nhau. Hai cơ thể cùng đồng loạt run rẩy.

Tuyết Vinh sẵn sàng đón nhận mọi thái độ từ người ba mà cô bắt đầu cho rằng rất lạnh lùng này. Dù sao trong đầu ông, Vinh cũng chỉ là một đứa con hư, đầu óc không được bình thường. Thêm chuyện này chẳng phải vấn đề to tát. Thế nhưng...

Ông Minh lại chẳng hề la mắng hay tỏ ra đau khổ mà chỉ nhìn cô bằng ánh mắt vô cảm. Những chuyện xảy ra gần đây hình như đã làm tâm hồn ông trở thành chai sạn mất rồi?

- Ngủ đi. Ba cho con chút yên tĩnh.

Vừa dứt lời đã nhanh chóng đứng dậy, bước chân vội vàng như đang trốn tránh điều gì đó. Thì ra thế giới này lại tàn nhẫn và vô tình như vậy. Tuyết Vinh không muốn tiếp tục ở lại đây thêm giây phút nào nữa. Cô chỉ mong sớm tìm ra nguyên nhân khiến mình chết đi. Sau đó sẽ nhanh chóng tự kết liễu để quay về Trung giới.

Lục tung mọi ngăn tủ, Vinh cố bám víu vào chút hy vọng cuối cùng sẽ tìm thấy ống tiết kiệm của Yên Nhi hoặc Yên Vũ ở đâu đó. Và ông trời đã giúp cô...

- Xin lỗi!

Người con gái gầy cao con heo bằng đất rồi buông tay làm vang lên một tiếng “xoảng”.

Tối hôm đó, lợi dụng lúc ông Minh đang bận rộn tiếp khách, bà Lâm vẫn giam mình trong phòng, Tuyết Vinh đã lạnh lùng trốn khỏi nhà mà không để lại dù chỉ một lời từ biệt. Một mình cô đi thẳng đến trạm xe buýt mà đợi. Nhưng trời tối quá nên chẳng còn tuyến nào hoạt động.

Nhìn thấy một chiếc taxi từ xa chạy đến, Tuyết Vinh lập tức nhào người ra đường và dùng tay vẫy vẫy.

- Cô đi đâu?

- Cho tôi đến công viên.

Vái trời người đàn ông này sẽ không há miệng hỏi cô câu tiếp theo.

- Công viên nào?

-...

Là thượng đế muốn thử thách lòng kiên nhẫn của cô hay quyết tâm đày đoạ Tuyết Vinh đến giây phút cuối?

- Công viên gần chung cư. – Cô làm liều, nói đại một câu.

Người đàn ông quả nhiên gật đầu rồi bắt đầu khởi động xe, chạy thẳng về phía trước...

Trả xong tiền taxi, Tuyết Vinh vịn phần phần khởi khi nhận ra khung cảnh quen thuộc. Cô bước qua cửa tự động, nhanh nhẹn đi thẳng đến chỗ bảo vệ.

- Chú ơi, cháu muốn tìm một người tên là Cảnh Huy, hiện đang làm giảng viên tại trường đại học...

Cửa thang máy bắt đầu dịch qua hai bên sau tiếng “coong” nhỏ. Hiện ra trước mắt Tuyết Vinh lúc này là hình ảnh một hành lang khá quen thuộc. Cô không chút chần chừ đã theo trí nhớ mà đi đến trước cửa phòng B901.

Dù đang rất vội, Vinh vẫn không quên đưa tay chỉnh lại quần áo trước khi nhấn chuông cửa. Lúc này hối hả chạy khỏi nhà rồi hít ha hít hã tìm đến đây, hình như cô đã không hề để ý đến cách ăn mặc của mình.

- Em làm gì ở đây? – Đôi mắt sâu của Huy mở to nhìn Tuyết Vinh.

- Tôi có chuyện... - Cô vừa há miệng định đem hết vấn đề của mình nói ra thì trong nhà bỗng vọng tới tiếng người hỏi.

- Ai vậy?

Huy hơi xoay mình vào trong, nhẹ nhàng đáp:

- Một người bạn.

Qua vai anh, Tuyết Vinh thoáng nhìn thấy hình ảnh một cô gái đeo tạp dề, tay bưng cái nôi nghi ngút khói. Anh ta vì bận “tiếp đãi” cô gái này nên khóa máy với cô sao?

- Tìm tôi có chuyện gì? – Huy bấy giờ mới tiếp tục quay sang Tuyết Vinh, chất vấn – Ai đưa em tới đây?

- Là...là ba chở tôi tới. – Cô lúng túng bịa ra một “phương tiện” chính đáng – Tôi... có thể vào...được không?

- Không được. – Anh lạnh lùng khước từ. - Bấy giờ không tiện. Có gì em cứ nói.

Sự xuất hiện đột ngột của Tuyết Vinh quả thật khiến anh lo lắng. Nhưng Cảnh Huy lại tự nhủ với lòng, tuyệt đối không được để cho tình cảm tiếp tục kiểm soát lý trí. Anh không nên ở trước mặt Tuyết Vinh có thái độ gần gũi như Yên Nhi. Làm như vậy sẽ rất bất công với cô ấy.

46. Chương 46

- Cảnh Huy. – Người con gái trong nhà đã đi đến gần – Sao anh không mời cô ấy vào?

- Không cần. Yên Nhi chỉ nói một chút là xong ngay.

Trong lúc anh quay qua nhìn cô gái ở bên cạnh, đã vô tình để cho Tuyết Vinh trông thấy một cái bớt trên gáy. Việc đó cũng đồng nghĩa với chuyện giấc mơ kia có thật?

Nhưng sự việc xảy ra lúc ấy, về lý thì chỉ có Cảnh Huy và Yên Nhi biết. Tuyết Vinh đang đứng ở vị trí nào lại có thể tổ tường như vậy? Trừ khi... Trừ khi...

- Yên Nhi, sao em không nói? – Huy khẽ dùng tay chạm nhẹ vào vai cô một cái.

Về mặt thất thần này của Tuyết Vinh đã bắt đầu nhóm lên trong anh ngọn lửa lo lắng.

- Cảnh Huy...Tôi nghĩ... - Cô đắn đo không biết có nên nói những điều này ra hay không – Cái bớt ấy...

Ánh mắt hoang mang bất chợt chuyển về phía người con gái xinh đẹp đang đứng bên cạnh. Huy chẳng những liên tục gọi cô là Yên Nhi mà còn thẳng thừng tỏ thái độ xa cách. Chẳng lẽ, đây mới là người anh thật sự yêu mến?

- Cái bớt nào? – Trái tim Huy đã bắt đầu đập nhanh nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh – Em nói gì, tôi không hiểu.

- Em thấy tốt nhất nên mời cô ấy vào. – Người con gái cố tỏ ra lịch sự.

- Không cần – Cảnh Huy một lần nữa lại tự biến mình thành kẻ thô lỗ - Em vào lo cho con trước. Anh tí nữa là xong việc.

Vốn định đuổi khéo cô em họ để có cơ hội trò chuyện riêng cùng Tuyết Vinh một chút, thật không ngờ vừa quay đầu lại đã thấy cô đang ôm mặt chạy về phía thang máy.

- Này, đợi đã! – Anh không kịp suy nghĩ liền đuổi theo – Yên Nhi! Anh còn chưa nói hết.

Lao mình qua cánh cửa đang từ từ hé mở, cô vừa nhấn nhanh vào nút G, vừa đưa tay quệt nước mắt.

- Yên Nhi, Yên Nhi!

Lúc Cảnh Huy chạy đến nơi thì cửa thang máy đã khép lại hơn nửa, chỉ lọt ra hình ảnh một cặp mắt đỏ hoe cùng vẻ mặt suy sụp. Mặc cho anh điên cuồng nhấn nút liên tục, con số chín trên nóc đã bắt đầu chuyển thành 8.

- Chết tiệt! – Huy tức tối đá vào tường một cái rồi hối hả chạy về phía cầu thang.

“Tại sao lúc nào ở trước mặt Tuyết Vinh, mình cũng làm nên những chuyện ngu ngốc như thế?”

Hụt hơi chạy xuống tầng trệt, Huy hốt ha hốt hải nhìn quanh nhưng chẳng tìm được chút dấu vết.

- Chú Tùng, chú Tùng...

- Chuyện gì vậy cậu Huy? – Người bảo vệ lập tức đáp.

- Chú có thấy cô gái nào...nào..chạy qua đây không?

- Có, cô ấy vừa rời đi cách đây mấy phút.

- Có đi cùng một người đàn ông à?

- Không, cô ấy chỉ có một mình.

- Quỷ tha ma bắt. – Huy nổi cáu vung tay vào không khí.

Giờ phút này, anh chẳng còn tỉnh táo để ngăn mình đừng văng tục loạn xạ nữa.

- Sao em lại nói dối tôi?

- Có cần...báo cảnh sát không? – Bác bảo vệ hơi ngập ngừng.

Dù không biết chính xác chuyện gì đang xảy ra, ông vẫn cảm nhận được, chàng trai này đang rất lo lắng.

- Không cần. - Huy chống hông nhìn quanh rồi bất ngờ đưa tay vào túi.

Điện thoại đổ chuông một hồi vẫn không có ai bắt máy. Là Tuyết Vinh quên mang điện thoại hay không muốn trả lời? Cảnh Huy càng lúc càng vì cô mà phát điên đến cực đỉnh.

- Em tưởng mình có thể trốn được sao? – Anh nghiến răng, mím môi mím lợi – Dù có phải lật tung cả thành phố này, tôi cũng nhất định tìm ra.

Số điện thoại ba Yên Nhi lần trước, Huy vẫn còn lưu trong máy. Sau khi báo cho ông Minh biết tình hình và tìm hiểu lý do Tuyết Vinh bỏ nhà đi không nói, anh mới chậm rãi gọi đến một số khác.

Đầu dây bên kia vừa có tín hiệu trả lời, đã nghe giọng Huy trở nên trầm đặc:

- Ba, con vừa gặp rắc rối nho nhỏ...

Sắp đặt mọi việc đâu ra đó, Huy mới vội vàng nhảy lên chiếc mô tô rồi phóng vào màn đêm. Tuyết Vinh không thông thuộc đường sá nên có lẽ chỉ quanh quẩn đâu đây.

Ba anh đã hứa sẽ giúp một tay. Hy vọng có thể dựa vào sự “quen biết” của ông để sớm tìm ra cô gái bướng bỉnh ấy.

Một mình Tuyết Vinh lưu lạc bên ngoài với vốn hiểu biết không con nít cũng chẳng phải người lớn thì khác gì “cừu non lạc vào rừng rậm”?

Tại sao cô lại bất ngờ đề cập đến cái bớt trên cổ anh? Chẳng lẽ chuyện nhập hồn vào xác cũng truyền lại cả kỷ niệm? Ông Minh nói Tuyết Vinh chiều nay đã rất xúc động vì nội dung trong tờ báo. Có khi nào cô ấy cho rằng mình chính là đứa trẻ tội nghiệp ấy?

Đều tại cách hành xử ngu ngốc của anh nên mọi việc mới trở thành thế này.

Nếu lúc này, Huy từ tốn hỏi han rồi dụ dỗ Tuyết Vinh vào nhà thì cũng đâu đến nỗi.

Mười giờ tối mà vẫn chưa thấy chút dấu vết nào.

Mười một giờ, người của ba gọi đến, báo rằng đã kiểm tra tất cả các taxi trong thành phố nhưng vẫn chưa tìm được tung tích.

Mười hai giờ, Huy thất thểu quay về với cơ thể mệt mỏi và cõi lòng nặng trĩu. Những nơi gần đây, anh đều đã chạy quanh mấy lần. Tuyết Vinh không đón taxi thì đương nhiên phải chạy bộ. Nếu đã chạy bộ thì căn bản không thể đi xa được như vậy. Chỉ còn một khả năng là bị người ta dụ dỗ hoặc dùng vũ lực bắt đi đâu đó.

Nặng nề đưa tay mở cửa, Huy chẳng buồn bật công tắc mà cứ vậy đi thẳng vào căn phòng tối chỉ có chút ánh trăng rọi qua cửa sổ. Vợ chồng Thúy Anh chắc đã đi ngủ cả rồi. Anh chán nản buông mình trên ghế dài, tay gác trên trán.

Điện thoại Tuyết Vinh liên tục đổ chuông nhưng vẫn không có ai bắt máy.

“Em đang ở đâu? Ra gặp anh đi. Chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết mọi rắc rối.”

Tin nhắn thứ mười bảy cứ thế được gửi đi mà chẳng có lấy một lời đáp trả.

- Cô ấy có thể đến nơi nào? – Huy thở dài, bóp trán suy nghĩ.

“Tên độc đoán ấy dù có nằm mơ cũng không thể ngờ, tôi chạy hết một vòng lại quay về cung điện không có tình người của hắn. Dân gian vẫn có câu: Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Trong lúc hắn chạy tới chạy lui, điên cuồng lục tung mọi ngõ ngách, tôi sẽ tranh thủ đường thương. Đến khi sức khỏe khá hơn, còn sợ gì không thoát được?”

Đoạn độc thoại nội tâm đầy ranh ma trong tiểu thuyết Tiểu Vương Phi bất ngờ hiện lên, nhắc nhở anh về bản chất “yêu tinh” có sẵn trong Tuyết Vinh. Có khi nào cô dù trong lúc đau khổ vẫn tỉnh táo giăng ra cái bẫy này? Có khi nào Tuyết Vinh không hề đi xuống tầng trệt mà ngừng lại ở bất cứ lầu nào đó?

Nhưng chú Tùng rõ ràng đã nhìn thấy Tuyết Vinh chạy ra ngoài.

- Hình như... mình chưa từng miêu tả qua cô ấy? – Huy lúc bấy giờ mới ngồi bật dậy – Rất có thể cô gái mà chú Tùng nhìn thấy là một người khác.

Anh không kịp nghĩ gì thêm đã lao nhanh về phía cửa rồi chạy thẳng ra chỗ thang máy. Chạy hết một vòng quanh hành lang lầu thứ tám, tay Huy vẫn liên tục nhấn vào phím “gọi” trên điện thoại. Chỉ mong sao Tuyết Vinh đang để “nó” ở chế độ có âm thanh. Việc tìm kiếm của Cảnh Huy cũng sẽ trở nên đơn giản.

Tầng bảy không có ai.

Tầng sáu càng vắng lặng.

...

Tầng trệt chỉ còn bác bảo vệ.

Mặt mày Huy trắng bệch như tờ giấy. Mồ hôi rơi xuống thánh thót như mưa.

Tay chân anh không lạnh cũng vì mồ hôi mà run rẩy.

Tuyết Vinh không phải là “tiểu” mà “lão lão” đại yêu quái. Cứ tưởng đã tìm ra “chiến thuật” của cô... Nào ngờ, Huy lại được ban ột trận hành xác mà chẳng thu được chút kết quả.

- Chung cư này đến mười lầu. – Bác bảo vệ nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của anh thì e ngại nhắc nhở.

- Lầu thứ mười? – Huy cố nuốt nước miếng, đưa tay vuốt ngực.

Cô gái kia cũng có thể nửa chừng đi xuống lại đổi ý quay lên lắm chứ.

- Tốt nhất đừng để anh tìm ra em, nếu không... - Huy chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán rồi chạy nhanh về phía thang máy.

47. Chương 47

Hành lang tầng mười cũng vắng vẻ y hệt như những tầng khác. Giờ này, người ta đều đang yên giấc ở trên giường chứ đâu phải chạy tới chạy lui như ai đó.

Dù sao cũng là lỗi của anh, Huy biết mình không nên tức giận mà cần nhẫn nại, cần kiên trì đi tìm Tuyết Vinh một chút. Nhưng mười tầng lầu đều đã lục tung cả rồi. Nếu cô còn ở đây, anh đáng lẽ phải gặp mới đúng.

- Nếu ở đây có tầng hầm, anh chắc cũng xuống đó tìm em. – Huy mím môi, thở mạnh ra một hơi.

Tầng hầm, chung cư không xây dựng nhưng sân thượng thì hình như có một cái. Từ lầu mười lên đó chẳng có thang máy. Cửa cầu thang lại được khóa từ lúc mười một giờ.

- A lô, chú Tùng, chú giúp tôi mở cửa cầu thang lên sân thượng được không?

Lần thứ n gọi vào số điện thoại của Yên Nhi, Huy cuối cùng cũng nghe thấy tiếng nhạc vang lên ở đâu đó. Anh ra hiệu cho bác bảo vệ đứng chờ ở dưới rồi một mình chạy lên cầu thang. Bản My heart will go on bằng piano cứ mỗi lúc một rõ.

Sân thượng vắng tanh đang được bầu trời lấp lánh ánh sao bao trùm lấy. Gió đêm lồng lộng dạo quanh, mang theo hơi lạnh khiến cả Huy cũng muốn rợn gáy.

Cuối cùng anh đã có thể thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy một dáng người nhỏ bé đang ngồi co ro bên mấy chậu bông giấy. Chiếc điện thoại liên tục sáng đèn và phát ra khúc nhạc du dương vẫn đang được cầm trong tay, nhưng chủ nhân xem chừng không hề có ý định sẽ bắt máy.

Niềm vui to lớn của Huy ngay lập tức bị dập tắt bởi cơn thịnh nộ. Tuyết Vinh lại cả gan không nhận mấy chục cuộc gọi của anh. Báo hại Huy nhiều tiếng liền phải sống trong căng thẳng. Đã thế còn trốn lên tận đây, chẳng màn đến thời tiết về đêm rất giá lạnh. Trông bộ dạng run lập cập của cô, anh vừa thương lại vừa tức. Trong nhất thời không biết nên xử trí thế nào đành đứng yên tại chỗ.

“Em đang lạnh lắm phải không?” Tin nhắn thứ mười tám vừa được gửi đi đã nghe phía xa vang lên một tiếng “tít”.

Khác với dáng vẻ thờ ơ lúc đầu là vẻ mặt tràn trề hy vọng khi Tuyết Vinh nhìn vào màn hình. Nhưng cô chỉ dừng lại ở việc đọc tin nhắn mà không làm gì khác. Những dòng nước mắt ngắn dài tiếp tục lăn xuống làm ướt đầm hai đầu gối.

“Tại sao không chịu gặp anh?” Huy kiên trì gửi thêm tin nhắn thứ mười chín.

Tuyết Vinh vừa đọc xong đã càng khóc to hơn. Trong lúc khóc còn mang theo những tiếng lục khục nhỏ. Nếu mỗi lần đọc tin nhắn là mỗi lần cô sụt mướt thế này thì anh có lẽ sẽ điên mất.

Giận dữ nhét điện thoại vào túi, Cảnh Huy không chút e dè liền đi thẳng đến. Tuyết Vinh còn chưa kịp nhận thức tình hình đã thấy một dáng người cao to, sừng sững hiện ra trước mặt. Qua màn lệ trong suốt, cô chỉ biết anh ta vừa cúi gập người, hai cánh tay cứng như thép nhanh chóng luồn qua chân và gáy cô. Động tác nhanh và dứt khoát đến nỗi làm Vinh chẳng kịp phản kháng.

Cảm giác cơ thể mình bất ngờ bị nâng khỏi mặt đất khiến đầu óc cô choáng váng, bàn tay trong lúc vô tình đã đánh rơi chiếc điện thoại.

- Ôi. – Cô cuống quýt kêu lên như một chú mèo nhỏ – Điện thoại...

- Mặc kệ nó. – Huy gầm gừ như mãnh thú bị thương – Anh sẽ mua cho em cái khác.

Ai mượn chứ? Ở đâu ra một người đàn ông rảnh rỗi thế này?

Nếu không có điện thoại, lỡ Cảnh Huy nhắn tin, Tuyết Vinh làm sao xem được?

- Không. – Cô giận dữ khóc to hơn, tay không ngừng tìm cách nhảy xuống – Điện thoại của tôi...

- Đủ rồi – Mọi kiên nhẫn trong Huy gần như mất sạch – Còn vùng vẫy nữa, anh sẽ quăng em xuống đất.

Lời hăm dọa nghe rất vô tình nhưng lại vô cùng quen thuộc. Tuyết Vinh lúc bấy giờ mới bình tĩnh lau đi hai hàng lệ. Đôi mắt đỏ hoe mở to nhìn chăm chăm gương mặt thân thương đang phát ra sức nóng ghê người. Cô trốn kỹ như vậy vẫn có thể bị anh tìm ra sao?

Ôm siết lấy cơ thể mềm mại đang tỏa hơi lạnh như một cục nước đá, Huy thoảng ngừng lại trước cửa cầu thang trong mấy giây vì không nhìn rõ đường. Ở đây tối quá, mỗi bậc thang lại khá hẹp. Một bất cẩn nhỏ cũng có thể làm cả hai người lăn vòng xuống tầng lầu gần nhất.

Tuyết Vinh hình như cũng nhận thức được tình hình nên không còn giãy giụa như trước. Tiếp xúc với cơ thể ấm áp vì được “tập thể dục” của anh, cô mới giật mình nhận ra bản thân đang phát run vì lạnh.

Sau vài giây quan sát gương mặt nhợt nhạt vì lo lắng của cô, Huy mới bật cười khe khẽ:

- Ngoan, ôm chặt anh sẽ không té!

Tuyết Vinh lại không biết do nghe lời hay thật sự khiếp sợ đã lập tức vòng hai cánh tay quanh cổ Huy, ôm thật chặt.

- Có tìm được...? – Bác bảo vệ đứng đợi bên dưới vừa mới cất tiếng đã quyết định im lặng.

Nhìn hai người họ cứ quấn chặt lấy nhau như vậy, ông thật không hiểu được là đang giận dỗi hay âu yếm nữa.

- Cảm ơn chú. – Huy vừa nói vừa dùng tay ôm ghì cơ thể Tuyết Vinh vào giữa ngực – Tôi đưa cô ấy về phòng trước.

- Ủ ừ, hai người đi đi. – Chú Tùng gật liên mấy cái rồi nhanh tay khóa cửa – Nhớ “canh chừng” cổ cẩn thận.

- Tuyết đối sẽ không có lần thứ hai. – Anh tuy đang trả lời người đàn ông, nhưng ánh mắt lại nhìn cô như cảnh cáo.

Tuyết Vinh không dám nói gì mà chỉ tìm cách quay mặt về hướng khác. Cửa thang máy mở ra, bản thân cô không có ý định nhảy xuống mà Cảnh Huy cũng chẳng hề muốn buông. Hai người cứ như thế giữ chặt lấy đối phương trong không gian nhỏ hẹp. Từng hơi thở nóng ấm liên tiếp phả vào mặt Tuyết Vinh, làm hai gò má đang lạnh buốt của cô nhanh chóng trở nên ấm áp.

Khi đã đến trước cửa phòng B901, Tuyết Vinh mới hoảng hồn như nhớ ra điều gì đó. Bàn tay đang ôm lấy cổ Huy lập tức buông ra, hai chân cũng bắt đầu tìm cách tránh xa anh một chút.

- Em lại muốn làm gì? – Huy vì đang bận mở cửa nên không có đề phòng.

- Tôi vào đó lúc này... thật không tiện.

Nhớ đến người phụ nữ cùng đứa con nhỏ đang đợi bên trong, lòng Tuyết Vinh vừa đau lại vừa thẹn, chỉ muốn tìm cách tháo chạy. Dù cô sống ở Trung giới nhưng vẫn biết thế nào là lịch sự, thế nào là vô sỉ.

- Sao không tiện?

Huy chỉ trong chớp mắt đã đem “tiểu yêu quái” đẩy vào phòng, tay không quên đóng chặt cửa.

- Anh đừng làm vậy – Tuyết Vinh luống cuống tìm cách kháng cự - Để chị ấy nhìn thấy sẽ không tốt.

- Chị ấy nào?

Cơ thể cô bất ngờ bị dồn sát vào tường, xung quanh cũng nhanh chóng được bao vây bởi hai cánh tay lớn. Cơ thể vạm vỡ, hùng hực hơi ấm của Huy trong nháy mắt đã áp sát về phía Tuyết Vinh. Giọng nói trầm thấp cũng từ trên đỉnh đầu vọng xuống tai cô ngay sau đó:

- Trong căn phòng này, chỉ có mình em là thiếu nữ.

Hai chữ cuối được anh cố tình nhấn mạnh khiến trái tim Tuyết Vinh bắt đầu nhảy nhót. Phía sau ót cũng không biết vì sao lại truyền đến cảm giác lạnh toát.

- Cô ấy... - Cô cup mắt, chỉ muốn tìm cách nuốt nghẹn – Cô ấy...đi đâu rồi sao?

- Vợ chồng nó đang ngủ trong phòng.

Vợ chồng nó? Sao Cảnh Huy lại có thể vợ mình bằng “nó”? Mà vợ Huy lại có chồng khác ngoài anh nữa hay sao?

Nheo mắt nhìn vẻ mặt suy tư đến bờ nhếch của cô, Cảnh Huy bất ngờ cười lớn:

- Hành động của em bây giờ chẳng khác gì bôi bác tên tuổi của chính mình.

Như chợt hiểu ra vấn đề, Vinh lập tức dùng cả hai tay để che mặt, xấu hổ không muốn nhìn ra. Nhưng còn chưa kịp nói gì đã thấy bản thân bị người ta bế bổng lên khỏi mặt đất.

- Anh muốn làm gì? Mau bỏ tôi xuống...bỏ tôi xuống...

Huy chẳng buồn giải thích mà chỉ một nước đem cô vào... phòng ngủ. Căn phòng được thiết kế theo tông chính là màu xanh đen, vì không mở đèn nên trông càng tối bạo. Dù đã từng đến nhà anh một lần, nhưng cô chưa từng nhìn thấy chỗ này. Mùi “đàn ông” tràn ngập khắp nơi khiến tay chân Tuyết Vinh như đông thành đá.

- Đây là đâu?

- Phòng của anh. – Cảnh Huy nhanh chóng đặt cô ngồi xuống giường, miệng trả lời ngắn gọn.

- Anh đưa tôi vào đây làm gì?

Tuyết Vinh vừa hốt hoảng định trườn xuống đã bị anh nhanh tay tóm lấy.

- Nếu em còn tiếp tục lớn tiếng, sẽ đánh thức gia đình họ.

- Họ là ai?

- Gia đình em họ anh. – Huy ghét sát vào tai cô, cười khê - Con bé vừa từ Mỹ về nên ghé thăm ít ngày.

Mọi khúc mắc trong lòng bất ngờ được sáng tỏ, Tuyết Vinh mới vô thức thở phào một tiếng. Cơ thể cũng vì cảm giác an tâm mà được thả lỏng.

Cảm nhận rõ rệt sự thay đổi của Vinh, trong lòng Huy vừa buồn cười lại vừa thấy khoan khoái, dễ chịu. Cô bé ngốc nghếch sao có thể cho anh là một kẻ trăng hoa, đã có vợ còn chai mặt đeo đuổi gái nhà lành như thế?

48. Chương 48

Trong bóng tối của căn phòng, cả không gian như lắng đọng. Chỉ nghe thấy tiếng hít thở đang từ đều đặn chuyển thành gấp gáp. Dù không nói gì nhưng những người có mặt đều thừa hiểu tại sao.

Cảm giác mịn màng và lạnh lẽo trên da thịt cô gái nằm trong lòng khiến Cảnh Huy chỉ muốn mãi mãi được ôm lấy. Giờ phút này, anh chẳng còn thiết tha với chuyện cô là ai nữa. Điều duy nhất Huy nhận ra chỉ có vụ mất tích vừa rồi đã làm mình lo phát sốt, không còn đủ bình tĩnh để suy nghĩ cái gì ra hồn nữa.

- Năm nay em bao nhiêu tuổi? – Giọng anh không biết từ lúc nào đã trở nên cực kỳ mờ ám.

- Hai mươi. – Tuyết Vinh vừa nghe xong đã vội nhồm dậy – Thầy hỏi làm gì?

- Vì anh không thích em cứ mãi xưng “tôi” như thế.

- Không xưng bằng tôi, chẳng lẽ lại là...

Đang tính danh đã tìm cách đáp trả, cô lại bất ngờ bị ánh mắt sáng như sao kia làm cho chợt dạ. Dù trong phòng không có đèn, nhưng vầng trăng sáng ngoài cửa sổ vẫn đủ để soi tỏ vẻ mặt hậm hực đang nhìn Vinh chăm chú.

- Về lý mà nói, em nhỏ hơn anh những sáu tuổi. – Huy dịu dàng nâng lấy gương mặt đang tìm cách trốn tránh của cô - Xưng hô như vậy, không thấy rất “bất kính” à?

- Vậy thì... – Tuyết Vinh thẹn thùng nhìn anh - ...Vậy thì...em không nói như thế nữa

.

- Tốt. – Một nụ cười thỏa mãn lập tức hiện ra trên môi Huy – Anh rất biết ơn sự chấp thuận này của em.

Sau đó còn chồm người, hôn lên trán Tuyết Vinh một cái.

Bờ môi ẩm áp ở lại rất lâu, như muốn truyền tải điều gì đó.

Tuyết Vinh cũng chẳng hề phản kháng mà chỉ tự giác khép mắt lại, tận tình hưởng thụ cảm giác được yêu thương từ người đàn ông trước mặt.

- Ngủ đi. – Huy luyến tiếc thì thầm - Anh ra ngoài.

Vừa nói xong đã nhanh chóng rời đi, đến một cái ngoài đầu cũng không có. Kiểu như người vừa trải qua quá trình đấu tranh cam go để đưa ra quyết định quan trọng.

Mền gối trên giường được làm từ một loại chất liệu vừa trơn lại vừa mát. Tuyết Vinh thấy mệt mỏi nên cũng không muốn thức thêm nữa. Ngày hôm nay quả thật rất dài, rất nhiều chuyện. Cảnh Huy không vội vàng đưa cô về nhà đã khiến Tuyết Vinh vạn phần cảm kích. Cặp vợ chồng sống trong ngôi nhà ấy cũng không biết từ lúc nào đã bị cô dành cho thái độ xa cách.

Mặt gối mềm mịn còn lưu lại hương thơm dễ chịu giúp Tuyết Vinh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Hương thơm này không giống mùi hương trên người Huy mà cô từng biết. Có lẽ là của một loại dầu gội hoặc xà bông nào đó. Mỗi lần trở mình là hương thơm đó lại tiếp tục bay vào mũi như một nỗi ám ảnh.

Tiếng nước chảy róc rách ở đâu đó làm cô mơ màng tỉnh lại. Nhìn ra ngoài thì thấy trời chỉ tờ mờ sáng. Tuyết Vinh lười nhác chỉ muốn nhắm mắt mà ngủ tiếp. Nhưng hương thơm đọng trên gối tối qua mỗi lúc một ngào ngạt đã làm cô thanh tỉnh.

Cánh cửa nhỏ màu đen bất ngờ vang lên tiếng một “cách” làm Tuyết Vinh hoảng hồn như kẻ làm điều xấu vừa bị bắt tại trận. Cô bối rối chẳng biết nên trốn đi đâu liền giả vờ nhắm chặt hai mắt. Tiếng bước chân nhẹ nhàng di chuyển qua giường, thoáng dừng lại gần chỗ Tuyết Vinh trong ít giây rồi tiếp tục hướng về nơi khác. Có âm thanh gì đấy như tiếng ai đó vừa mở tủ. Vinh thấy tò mò nên hi hí mắt nhìn ra.

Trước mặt cô là một người đàn ông chỉ mặc duy nhất cái quần đùi màu đen xám. Tấm lưng trần to lớn, đầy những cơ vẫn còn đọng lại vài giọt nước. Hai cánh tay cuộn cuộn cơ bắp đang lục tìm thứ gì đó trong tủ. Mái tóc đen bóng lưỡng hình như vẫn còn ướt. Tuyết Vinh phải chớp mắt mấy cái trước khi quyết định tiếp tục quan sát. Cô có cảm giác như bản thân đang được...rửa mắt.

Phòng ngủ của Cảnh Huy vì sao chỉ qua một đêm đã biến thành nơi của đấu sĩ quyền anh thế này?

Người đàn ông hết từ tốn lấy ra một cái quần tây màu đen, mặc vào, lại tiếp tục thay một chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt. Động tác hoàn toàn tự nhiên như chẳng hề hay biết mình đang bị người khác nhìn lén. Phải đến khi anh ta đang cúi húi cài lại những hột nút, Tuyết Vinh mới ngỡ ngợ nhận ra dáng người quen thuộc.

Cô ngỡ ngàng đến mức chỉ có thể há hốc mà không nói được lời nào. Thật khó tin rằng thầy Huy “ẻo lả” mà Tuyết Vinh vẫn hay vùi vỉnh thứ này thứ kia lại có một thân hình cường tráng như vậy. Tuy không nghĩ anh là “cọng bún” nhưng trong đầu cô cũng chưa từng tưởng tượng ra hình dáng này.

- Nhìn đã chưa? – Huy bất ngờ quay về phía Vinh khiến cô thiếu chút nữa là đứng tim mà chết.- Anh không làm người mẫu free đâu đấy.

- ...

Ngượng ngùng giấu nửa gương mặt đỏ bừng sau chiếc mền lớn, Tuyết Vinh chỉ có thể dôi mắt nhìn theo khi thấy Huy chậm rãi ngồi xuống bên giường.

- Anh làm em thức giấc à?

Thái độ của anh đúng là cứ tự nhiên như...Tây. Tuyết Vinh có nghĩ thế nào cũng không thể bắt chước được.

- Vậy ra em có thói quen dậy sớm? – Huy bình thản ngồi xăn tay áo.

Mùi thơm từ trên tóc, trên người anh quả thật rất thống nhất với hương thơm lưu lại khắp giường gối.

- Lát nữa em gái anh dậy, em muốn làm quen không?

- Không. – Cô chẳng cần suy nghĩ đã đáp ngay. – Em không muốn.

Anh ta nghĩ gì lại đi hỏi Tuyết Vinh câu đó?

Nếu gặp mặt, chẳng phải cô hẳn nhiên đã thừa nhận chuyện mình suốt đêm ngủ trên giường của một người đàn ông hay sao? Đó là còn chưa kể đến việc cô gái ấy sẽ thắc mắc mối quan hệ giữa Tuyết Vinh và Cảnh Huy là thế nào.

- Được rồi. Nếu không muốn gặp thì lát nữa em chịu khó ở yên trong này. Nó ăn sáng xong sẽ cùng chồng và con đi ngay.

- Sau đó thì thế nào? – Cô lăm lét nhìn anh, chuẩn bị đón nhận phán quyết bị đuổi cổ.

- Sau đó... - Huy lập tức phóng tầm mắt về phía con nai nhỏ nằm trên giường – Anh sẽ đưa em đến nơi mà em muốn.

- Thật không?

Thông tin này quá bất ngờ khiến cô phấn khởi đến nỗi ngồi bật dậy.

- Nhưng với vài điều kiện... - Trong lời nói của Huy lập tức hiện rõ tính chất giao dịch.

- Điều kiện?

- Thứ nhất, anh muốn em hứa sẽ không tự ý bỏ đi đâu mà chỉ có một mình.

Yêu cầu này giống với sự quan tâm hơn một mệnh lệnh nên dễ dàng được Tuyết Vinh chấp thuận.

- Thứ hai, em phải hứa sẽ không giấu anh bất điều gì.

Đương nhiên rồi, chỉ trừ những chuyện cô không muốn người khác biết mà thôi.

- Thứ ba, sáng nay em phải đồng ý theo anh về nhà.

- Về đó thì làm sao ra được nữa? Ba không muốn em nhắc lại chuyện cũ.

- Tự anh sẽ có cách đưa em đi. – Huy kiên quyết ngắt lời – Chỉ cần em đảm bảo thực hiện những điều anh nói.

Tuyết Vinh không biết phải nói gì đành lặng lẽ gật đầu. Cô còn có lựa chọn khác sao? Không chỉ người đang ở chỗ anh ta mà cả trái tim cũng bị người đàn ông này lấy mất.

- Về chuyện cái bớt, em làm sao biết được?

- Nằm mơ.

- Nằm mơ?

- Em mơ thấy anh đang công Yên Nhi. Cô ấy vừa thắc mắc về cái bớt đã bị anh dọa ném xuống đất.

Cứ tự nhiên mà bảo Tuyết Vinh giỏi tưởng tượng. Dù sao mấy ngày nay cô cũng thấy mình giống người điên lắm rồi.

- Lúc đó, Yên Nhi trả lời thế nào?

- Lúc nào?

- Lúc anh đòi thả cô ấy xuống.

- Yên Nhi nói chân cổ bị đau, không đi được.

- Gần đây, em có đọc trộm nhật ký của người ta không đấy?

- Anh...?!?!?! – Câu hỏi bất ngờ khiến cô nộ khí xung thiên.

Anh nghĩ sao lại cho rằng Tuyết Vinh có thể làm những chuyện kém lịch sự như vậy? Hơn nữa, một đứa trẻ năm tuổi cũng rảnh đâu mà ghi lại những chuyện này? Đúng là tự đề ềnh mà.

- Không có thì thôi. Anh chỉ ngạc nhiên vì giấc mơ của em khá giống với sự thật.

- Em còn mơ thấy rất nhiều chuyện có liên quan tới anh và Yên Nhi. – Cô thẳng thắn bày tỏ mối lo ngại trong lòng – Anh nghĩ có khi nào...có khi nào bản thân em cũng sắp biến thành cô ấy rồi không.
- Nói vậy. – Cảnh Huy vừa nghe xong đã cốc lên đầu Tuyết Vinh một cái – Em làm sao có thể trở thành Yên Nhi được?
- Nhưng như vậy cũng không phải là xấu. – Cô nũng nịu phân trần.

49. Chương 49

- Sao không xấu?
- Anh thích Yên Nhi. Mà em thì thích anh. Nếu có thể trở thành cô ấy, chẳng phải...?

Tuyết Vinh vừa ngước mắt nhìn Huy đã thấy ánh mắt anh như muốn nuốt chửng mình vào đó. Là Cảnh Huy đang xúc động hay bất bình vì những lời lẽ ngu ngốc cô vừa nói?

- Em không nghĩ là anh thích em sao? – Huy nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc cô.
- Nếu thích được thì anh đã thích từ lâu rồi.

Trong chuyện tình cảm, không thể tồn tại sự ép buộc. Bản thân Tuyết Vinh cũng thích đối mặt với cảm xúc thật của mình. Những lời vừa rồi quả thật rất khó nói ra. Nhưng một khi đã được bày tỏ lại khiến trong lòng cảm thấy được thanh thản.

- Chỉ vì vậy mà em muốn biến mình thành người khác? – Huy lại ôn tồn tìm hiểu.

Nhân vật trong tiểu thuyết của cô chẳng phải thà chọn cách bỏ đi cũng không muốn mình trở thành cái bóng của kẻ đi trước hay sao? Hà có gì bản thân tác giả lại cam tâm tình nguyện đi làm cái việc đau khổ như thế?

- Còn không phải vì anh? – Vinh trầm mặc.

Câu trả lời khiến cả hai cùng nín lặng cho tới khi bên ngoài bất ngờ vang lên tiếng cười nói.

- Em rửa mặt, chải đầu đi. – Huy vuốt nhẹ má cô lần cuối trước khi đứng dậy – Khi nào họ đi, anh sẽ báo.

Tuyết Vinh buồn bã khẽ gạt đầu rồi dỗi mắt nhìn theo dáng anh rời khỏi phòng. Tốt hơn hết vẫn là sớm tìm ra nguyên nhân cái chết của mình rồi nhanh chóng trở về.

Khoảng hơn tám giờ thì gia đình ba người kia mới rời khỏi. Tuyết Vinh lúc này cũng chỉnh trang đầu tóc. Cô không thất bím, cũng không cột đuôi ngựa mà để xỏa. Mỗi bên lấy ra một phần tóc, xoắn nhẹ rồi cột ra phía sau. Trông vừa dễ thương lại vừa duyên dáng.

- Ra đây ăn...sáng đi. – Huy vừa đẩy cửa bước vào đã bị... choáng.

Tuyết Vinh không nói gì mà chỉ gạt đầu rồi lẳng lặng đi ngang qua mặt anh. Cô thấy thật khó để có thể tiếp tục nói cười vui vẻ. Người Tuyết Vinh thích không thích cô. Mọi chuyện táo bạo nhất cũng bị bản thân cô đem ra làm hết. Vinh thật không biết nên đối mặt với Cảnh Huy như thế nào. Đã vậy, hành động thiếu suy nghĩ của mình đem qua lại càng khiến cô cảm thấy khó nghĩ.

- Em ngồi đi. – Anh lịch sự kéo ghế mời.

Trên bàn là một ly sữa tươi, ổ bánh mì cùng cái trứng ốp la còn bốc khói. Xung quanh đĩa được trang trí thêm mấy lát dưa với cà. Tất cả mơ hồ tạo cho Tuyết Vinh cảm giác Cảnh Huy là một người khá kỹ lưỡng trong chuyện ăn uống.

- Món này ăn thế nào? – Cô chẳng cần khách khí đã cầm lấy ly sữa.

Cảnh Huy lúc bấy giờ mới rời khỏi vị trí để đi đến bên cạnh. Anh vui vẻ ngồi xuống cái ghế gần chỗ Tuyết Vinh nhất, vươn tay kéo đĩa đồ ăn trước mặt cô về phía mình.

Hồi sống ở Anh quốc, Huy đã có cơ hội gặp gỡ rất nhiều cô gái ngoại quốc. Nếu đem so họ với con gái Việt Nam thì độc lập và tự tin hơn hẳn. Nhưng cũng chính sự độc lập và tự tin một cách thái quá này khiến anh đôi lúc có cảm giác như mình đang nói chuyện với một người cùng giới.

Bây giờ gặp Tuyết Vinh, Huy mới hiểu thế nào là kết hợp giữa Á đông truyền thống và phương Tây hiện đại. Về tự tin nơi cô rất có chừng mực. Cá tính tuy mạnh mẽ nhưng vẫn có những lúc e lệ, xấu hổ.

Lúc ở cạnh Tuyết Vinh, Cảnh Huy có cảm giác vô cùng thoải mái. Đôi khi còn thích thú vì thấy phòng tuyến tự tin của cô dễ dàng bị mình phá vỡ. Thiện cảm cứ thế mà tìm đến rất nhanh, y hệt như hồi mới quen Yên Nhi ngày trước.

Huy vừa ngẫm nghĩ lại vừa nhếch môi cười khế. Tuyết Vinh ngồi một bên quan sát, thấy anh chỉ dùng dao cắt trứng mà về mặt lại thích thú thế kia thì lấy làm khó hiểu.

- Miếng trứng nó nói chuyện với thầy sao?

- Không. - Biết cô có ý trêu chọc nhưng Huy chẳng buồn chấp - Em há miệng ra.

Nhìn mẫu bánh mì có một phần trứng do anh chia đến, Tuyết Vinh đành miễn cưỡng mở to miệng nhận lấy. Sau đó thì từ tốn nhai qua lại, về mặt trầm ngâm như đang thẩm định chất lượng.

- Thế nào? - Huy bấy giờ mới đẩy chiếc đĩa trở về chỗ cũ - Nếu rõ rồi thì tự em ăn tiếp đi.

- Ủ ừ - Như đã thấy vừa miệng, cô mới hăng hái lấy cầm ổ bánh mì, bẻ một miếng.

Tuyết Vinh bắt chước động tác của anh rất nhanh. Vừa ăn vừa uống sữa, trông thoải mái như đang ở nhà. Nhìn hai khóm miệng động lại vệt sữa màu trắng của cô, Huy đột nhiên mỉm cười âu yếm. Anh cố tình không nhắc vì nhận thấy hình ảnh này rất đáng yêu, rất dễ khiến người khác...say đắm.

- Ăn no chưa?

- No rồi. - Cô cố uống cạn ly sữa - No đến đi không nổi.

- No rồi thì lau miệng đi.

- Ờ ờ. - Huy bảo gì thì Tuyết Vinh làm nấy, răm rắp như một cái máy.

Nhìn cô nhẹ nhàng dùng khăn giấy lau lau đôi môi hồng gợi cảm, máu nóng trong người anh trong phút chốc đã sôi lên sùng sục. Đạo gần đây, khả năng khống chế của Huy cứ liên tục bị cô gái này làm cho suy giảm.

- Để anh đưa em về nhà.

Lúu rúu theo Huy bước ra khỏi thang máy, Tuyết Vinh chỉ van xin ông trời đừng để mình phải gặp lại người bảo vệ đêm qua. Ông ta biết rất nhiều chuyện, thế nào cũng nhìn cô bằng ánh mắt chẳng có gì tốt đẹp.

- Chào cậu Huy! - Người đàn ông vui vẻ cất tiếng - Chào cô.

- À, chào chú. - Tay chân Vinh cứ cuống cả lên khi nhận ra thái độ ông ta có vẻ gì đó vừa tò mò lại vừa thích thú.

Cảnh Huy nhìn thấy dáng bộ bối rối của cô thì chỉ cười tủm tỉm. Đêm qua, thấy Tuyết Vinh nhanh chóng đồng ý ngủ lại trong phòng mình, anh còn tưởng cô chẳng biết sợ thứ gì trên đời nữa.

- Lát nữa về nhà... - Huy thông thả ngồi xuống mô tô - ...Em cứ nói với chú Minh là đã ngủ cả đêm ở nhà Trình Tâm...

- Trình Tâm là ai?

- Là một cô bạn học cùng lớp với em. - Anh nhướn mày như thể “chuyện như vậy cũng hồi”.

- Nhưng tại sao không phải ai mà là bạn ấy? - Tuyết Vinh ngơ ngác nhận lấy cái mũ từ tay Huy.

- Vì nhà cô bé ấy gần đây nhất.

Lúc cô cầm đầu chạy khỏi nhà anh, Huy vì quá lo lắng nên đã gọi cho ba Yên Nhi. Việc Tuyết Vinh đến tìm anh đương nhiên cũng vì vậy mà không giấu ai được. Sau khi tìm ra cô, Cảnh Huy lại không ngăn được ham muốn giữ Tuyết Vinh bên mình thêm một chút. Chỉ khi nào đảm bảo được “tiểu yêu quái” này vẫn trong tầm kiểm soát, nỗi lo âu trong anh mới được dập tắt.

Nhằm phục vụ cho cái ham muốn nhỏ nhoi nhưng đầy bất chính ấy, Huy đã phải dàn dựng cả một kế hoạch. Sau khi sắp xếp cho Tuyết Vinh một nơi để ngủ, một mình anh ra ngoài đã gọi cho ba Yên Nhi lần nữa. Huy khéo léo trình bày việc con gái ông đã từ nhà mình chạy sang...chỗ bạn. Sau đó còn dùng lý lẽ để khuyên ông Minh nên để Tuyết Vinh ngủ hết đêm nay vì trời cũng đã tối. Bản thân anh cũng cam kết sáng sớm sẽ đưa “Yên Nhi” nguyên vẹn trở về.

- Ba tin những lời bịa đặt đó sao? – Tuyết Vinh thấy ngờ ngợ nên hỏi lại.

- Cái này là trời cứu em.

“Thật ra cứu anh thì đúng hơn”, Huy chỉ dám nhủ thầm chứ không thừa nhận vì sợ bị cô châm chọc.

- Trời cứu ở đâu? Sao em không hiểu?

- Mẹ Trình Tâm là đồng nghiệp lâu năm với ba em, đồng thời cũng là vợ chú Tùng. – Anh nhếch miệng cười khẽ - Vợ chồng họ sống ở lầu ba. Ba em sau khi nói chuyện với cô ấy xong, lại biết Trình Tâm là bạn học cùng lớp của em...cộng thêm...anh đứng ra bảo lãnh...Muốn không tin cũng khó.

Thảo nào mà người đàn ông kia sáng này lại nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ như vậy. Trong đầu ông chắc đang nghĩ Tuyết Vinh là thứ con gái chẳng ra thể thống gì. Mà tất cả tội trạng ấy cũng đều nhờ Cảnh Huy ban cho.

Nhưng anh đối với chuyện của gia đình Yên Nhi quả thật hiểu biết rất nhiều. Chưa biết chừng lựa chọn chung cư này làm nơi cư ngụ cũng đều vì sự có mặt của gia đình chú Tùng kia.

- Lỡ Trình Tâm méc ba em...

- Chuyện người lớn, con nít làm sao biết được?

A, anh ta còn dám gọi những người như cô là con nít.

Nếu Tuyết Vinh là con nít, mà Cảnh Huy lại tùy tiện giấu ba mẹ đứa con nít ấy, đem cô giữ trong nhà, thì chẳng phải là bắt cóc trẻ em hay sao?

- Sao anh dám chắc như vậy? – Vinh bĩu môi nhìn Huy.

- Cơ hội để ba em gặp Trình Tâm là gần như không có. – Anh thoải mái giải thích, ánh mắt quan sát gương mặt ương bướng của cô với vẻ thích thú - Cô chú Tùng rất tốt bụng. Họ cùng lắm chỉ cho rằng anh là một giảng viên bất hạnh, vô tình gặp phải cô học trò quá “ghê gớm”.

- Ghê gớm? – Hai mắt Tuyết Vinh bất ngờ trợn ngược - Thầy đã nói gì với vợ chồng chú bảo vệ thế?

- Anh nói vì mình chấm điểm quá gắt, làm em rớt môn Ngữ Pháp liên tiếp bốn năm lần. – Huy trả lời với vẻ mặt khoái trá – Em uất ức quá nên chạy đến nhà anh để khiếu nại. Sau mấy lần làm mình làm mẩy mà không được, em dọa sẽ tự tử rồi bỏ chạy mất...

- Đủ rồi. – Cô đột ngột chấp tay trước mặt như đang vái lạy – Từ nay anh làm tiểu thuyết gia, còn em sẽ làm giảng viên cho.

50. Chương 50

Cả ngày hôm đó, Yên Nhi không gặp Thần Tuyên dù chỉ một lần. Có lẽ anh đang bận nên không muốn bị làm phiền. Cô hết dẫn Yên Vũ ra hồ lại vào Phòng Chờ đợi dành những đứa trẻ. Cứ mỗi ngày trôi qua lại có thêm nhiều người bị đưa xuống đây. Chính sách : Ưu tiên cho phụ nữ, người già và trẻ em tỏ ra khá hiệu quả vì mấy đứa con nít không có dịp ở lại lâu để quấy khóc.

Yên Vũ thì rất sợ phải vào đây. Cô ấy không thích mùi máu và những gương mặt thống khổ. Yên Nhi thật ra cũng không mấy hứng thú với nơi đây chết chóc này. Chẳng qua vì cô nghĩ đến bọn trẻ. Sau đó, nhận ra chúng cũng nhanh chóng được đưa đi đầu thai, Yên Nhi lại đây đưa muốn vào phòng Tuyên...thăm hỏi. Nhưng nhớ lại vẻ mặt giận dữ của anh, trái tim yếu ớt của cô lại dâng lên cảm giác khiếp sợ.

Nhi đã đi qua đi lại trước cửa không biết bao nhiêu lần nhưng mãi vẫn chưa cách nào tìm ra đủ dũng khí. Lão Hùng kia lại liên tục dõi mắt quan sát một cách đầy hiểu biết khiến tay chân cô càng luống cuống.

- Vương phi muốn tìm Tiểu Vương Gia?

- Hả? À không...không có...

- Nếu có việc gì, mời Vương phi cứ tự nhiên mở cửa.

- Cảm ơn ông. Tôi biết rồi.

Hai chữ “vương phi” làm Yên Nhi rợn tóc gáy.

Nếu bây giờ vào đó, Tuyên lại chưa hết giận, số phận cô không phải rất thê thảm sao? Chi bằng cứ kiên nhẫn chờ đợi. Tính anh dễ nổi nóng nhưng hình như cũng rất mau nguôi ngoai. Mấy lần “phạm lỗi” trước đây, Yên Nhi chẳng cần nói lời nào, tự Tuyên cũng tìm cách bắt chuyện với cô trước.

Vì lần này là lỗi của cô nên chỉ cần anh chịu xuất hiện, Yên Nhi hứa sẽ cư xử phải phép hơn trước.

- Chị nghĩ gì mà thần thờ vậy? – Yên Vũ sau một hồi dạo chơi ở hồ Long Tĩnh đã quay trở lại.

Nhìn thấy chị gái ngồi thất thần trên ghế, cô biết ngay đều tại anh chàng tên Sử Thần Tuyên chứ chẳng phải ai khác. Vấn đề giữa hai người họ, Yên Nhi sáng này đã kể với cô rồi.

Đành rằng người có lỗi là chị cô nhưng Tuyên cũng không cần phản ứng gay gắt như vậy. Dù sao Yên Nhi vẫn chưa làm nên điều gì sai trái. Chị ấy đương nhiên có quyền hoài nghi, có quyền tìm cách thoát khỏi nghịch cảnh.

Sự tổn thương của Tuyên có lẽ bắt nguồn từ việc anh đã dành quá nhiều tình cảm cho chị của Yên Vũ. Khi lòng tin và tình yêu bị phản bội sẽ khiến người ta vô cùng đau đớn. Yên Nhi cũng vì có tình cảm với Thần Tuyên nên mới không đành lòng tố cáo. Vì quan tâm đến cảm nhận của anh nên chị ấy giờ đây mới khổ sở.

- Nếu cảm thấy có lỗi thì chị vào đó nói với anh vài câu đi.

- Không đi. – Yên Nhi vừa nghe xong đã lắc đầu nguây nguây.

Người chị này đôi lúc cứ như một đứa trẻ. Yên Vũ nhiều phen đã phải vừa dỗ dành, vừa cười ra nước mắt.

- Nếu không đi thì đừng buồn nữa.

- Chị không có buồn.

- Nếu không buồn thì ra ngoài chơi với em đi.

- Không có hứng.

- Vậy thì chị nghĩ đến điều gì phấn khởi hơn đi. – Yên Vũ lại khéo léo đề nghị - Sáng ngày mai gặp lại ba mẹ rồi. Chị đã nghĩ ra sẽ nói chuyện gì với họ chưa?

- Em không muốn đi cùng chị sao? – Yên Nhi bất ngờ hỏi ngược khiến cô lúng túng.

- Anh Thần Tuyên đã nói chỉ có thể đưa một người đi.

- Giả sử chị nhường lại thì em có về không?

- Chị !

Trở về đó lúc này chỉ khiến trái tim cô như xát muối.

Yên Vũ khó khăn lắm mới có thể dứt tình xuống tận đây. Nay nếu lại nhìn thấy những giọt nước mắt của mẹ hoặc vẻ mặt tiêu tụy của ba, cô sợ bản thân sẽ không tìm ra dũng khí để bỏ đi lần nữa. Thà rằng cứ đợi thêm ít năm, cả gia đình sẽ sớm được đoàn tụ.

Yên Nhi đau lòng quan sát gương mặt phân vân của em. Nếu ngày trước, cô không đem năm chiếc vòng giao lại cho nó thì liệu bây giờ Yên Vũ có lụy vì tình thế này? Ba mẹ cô nếu biết được sự thật chắc sẽ đau lòng đến chết mất.

- Anh Young Min nói khi nào đến? – Yên Nhi tìm cách nén nỗi buồn vào đáy lòng.

- Chắc nay mai thôi. Ảnh bảo sẽ tranh thủ đến đón em sớm nhất có thể. - Đề tài mới vừa được mở ra, nét ủ dột trên mặt Yên Vũ đã lập tức biến mất.- Sau đó, tụi em sẽ tổ chức lễ cưới.

- Nhanh như vậy sao?

Thông tin này làm Yên Nhi choáng váng. Cô cứ tưởng ít nhất cũng phải vài tháng nữa.

- Anh Young Min nói đám cưới ở Trung giới rất thú vị. Khách mời có thể đến từ khắp nơi trên thế giới. – Đứa em gái chân thành nắm lấy tay cô – Chị à, đến lúc đó, chị nhớ tham dự nhé.

- Ủ. – Yên Nhi cười gượng – Chị sẽ đến.

Con bé có lẽ đã quên sự yêu mến của cô dành cho người đàn ông sắp trở thành chồng nó. Dù biết mình đã tự tay hủy đi cơ hội của bản thân, nhưng Yên Nhi vẫn không hề hối hận. Một mình cô có thể vượt qua nỗi buồn này nhưng Yên Vũ thì có thể chết vì nó. Nếu người kết hôn với anh ấy không phải con bé mà là Yên Nhi, nó có lẽ còn phải gánh chịu cảm giác đau khổ nhiều hơn cả chính cô lúc này.

- Anh ấy nói tiếng Việt à? – Giọng Nhi có vẻ băng quơ.

- Dạ...Tuy còn hơi ngọng nhưng vẫn hiểu được.

- Thế còn em? Em đã biết chút tiếng Hàn nào chưa?

Young Min cai quản Trung giới Hàn Quốc, vợ anh ta nếu không biết nói tiếng Hàn thì còn ra thể thống gì?

- Ảnh nói em không cần bận tâm.- Yên Vũ xấu hổ cúi đầu – Anh Young Min bảo mình cố gắng học tiếng Việt cũng vì lý do này. Anh ấy nói... em chỉ cần giao tiếp với mình ảnh.

Lặng người nhìn em gái trong mấy giây, Yên Nhi mới hiểu được điều đang khiến con bé hạnh phúc. Không phải cô đang ganh tị với sự cưng chiều mà Young Min dành cho Yên Vũ mà là...

Trung giới đông người và phức tạp như vậy, Yên Nhi chỉ mới ở mấy ngày đã chứng kiến bao nhiêu việc kỳ lạ. Nếu em của cô cứ như một con búp bê, chỉ biết yêu và được yêu thì không chỉ dễ làm Young Min cảm thấy chán mà còn bị người khác thao túng. Hơn nữa, việc không thể giao tiếp với những người xung quanh sẽ khiến cuộc sống nhanh chóng trở thành vô vị, như con chim kiếng bị nhốt trong lồng sắt.

- Dù sao...chị cũng muốn em dành thời gian để học hỏi...

- Em biết rồi. Chị đừng lo quá. Không tốt cho sức khỏe. – Yên Vũ lại dùng những lời lẽ đường mật để cắt đứt sự lo lắng của Nhi – Chỉ cần sau khi em lấy chồng, thỉnh thoảng chị ghé thăm là em sẽ thấy vô cùng hạnh phúc.

Ghé thăm? Con bé còn muốn cô phải nhìn thấy nó và anh ấy hạnh phúc sống bên nhau thế nào ư? Yên Nhi vừa nghĩ đến đã phải cười khổ. Yên Vũ tuy rất tinh ý trong chuyện tình cảm nhưng cách con bé nhìn đời lại vô cùng đơn giản và hời hợt. Vì Nhi là chị nó nên chẳng bao giờ nở hờn giận. Chỉ sợ vào chỗ xa lạ, cá tính này của sẽ làm mất lòng người trên kẻ dưới.

- Chị, sao chị cứ thở dài thườn thượt như vậy?

- Vì chị lo cho em. – Yên Nhi chậm rãi nắm lấy tay cô – Sau này, cái gì không biết, tốt nhất là đừng mở miệng. Ở đây còn nhiều điều chị em ta không hiểu rõ. Chị chỉ sợ em vô tình gây ra tai họa gì đó...

Nói đâu xa, bản thân cô lần trước chỉ vì mái tóc dài mà khiến Thần Tuyên phải đổ máu.

- Đã nói là đừng lo nữa mà. – Yên Vũ tinh nghịch đưa tay xoa xoa cái trán đang nhăn lại của Yên Nhi – Anh Young Min nhất định sẽ chăm sóc và yêu thương em y như...chồng của chị.

- Anh ta vẫn chưa phải là chồng chị.

- Nhưng mọi người nhìn vào đều nói như thế.

- Họ nói thế nào là quyền của họ.

Ôi trời ơi, chị của cô lại bộc lộ tính khí trẻ con nữa rồi.

Mẹ Yên Vũ từng nói, hai chị em cô nếu bù qua sót lại sẽ là một đứa con gái khôn ngoan, biết chừng mực. Lúc còn nhỏ, cô vẫn chưa hiểu được. Nhưng càng lớn, lời nhận xét kia càng trở nên đúng thực. Yên Vũ và Yên Nhi tuy giống nhau nhưng tính khí lại phát triển theo hai hướng khác biệt. Trong khi cô mỗi lúc một năng động, nói nhiều thì chị Yên Nhi lại ngày càng trầm tính. Trong khi Yên Vũ rất “am hiểu” về tình yêu thì chị cô lại mù tịt. Đối lại lòng bao dung của Yên Nhi mà Yên Vũ chẳng bao giờ có được.

- Chị, em cảm thấy anh Thần Tuyên đối với chị rất tốt.

- Không nhất thiết phải yêu tất cả những ai tốt với mình.

- Nhưng hai người trên danh nghĩa đã là vợ chồng. Sao chị không thử tìm cách chấp nhận anh ấy?

Chấp nhận ư? Yên Nhi chẳng qua chưa dám thừa nhận.

Trong lòng cô vẫn đang vương vấn tình cảm dành cho Young Min. Từ xưa đến nay, cô đã mơ bao nhiêu câu chuyện tình lãng mạn chứ đâu phải kiểu bắt cóc bỏ đĩa thế này. Nghĩ lại thời thanh xuân chưa kịp vùng vẫy, chưa kịp tận hưởng cảm giác được người ta theo đuổi đã phải về làm vợ người đàn ông khó chịu ngoài kia, trong lòng Yên Nhi lại cảm thấy tiếc nuối.

Và cũng vì tiếc nuối mà cô luôn ra sức phủ nhận, luôn không muốn cho Tuyên một cơ hội để tiếp cận trái tim mình

51. Chương 51

Tối hôm đó, dù Yên Vũ đã về phòng an giấc từ lâu nhưng Yên Nhi vẫn cố thức để đợi...một điều gì đó. Thần Tuyên chẳng lẽ cả đêm cũng không muốn đặt chân vào phòng một bước? Cô làm anh ta chán ghét như thế sao?

Lặng lẽ như bức tượng đồng, Nhi chỉ có thể ngồi trên ghế, cặp mắt buồn hướng về phía cửa mà trông, mà ngóng. Thân phận cô lúc này hình như có vài phần giống với những phi tần bị thất sủng thời phong kiến. Nhưng bọn họ đau khổ là vì bị người mình yêu bỏ mặc còn Yên Nhi thì...

- Người đâu...thật hung dữ... - Cô buồn bực lắm lắm.

Sáng hôm sau thức dậy, nhận ra bản thân vẫn đang nằm dài trên ghế, Nhi mới phát hiện đêm qua mình đã ngủ quên. Trên bàn không biết từ lúc nào đã được mang đến hai ly nước và một đĩa hoa vàng óng.

Dù khắp người hơi râm râm nhưng cô lại cảm thấy rất tỉnh táo. Hai mắt không còn lèm nhèm như các lần tỉnh dậy trước đây. Có lẽ vì các đặc tính con người đang dần bị xóa bỏ.

Siêng năng vào nhà tắm đánh răng, rửa mặt, Yên Nhi quyết định chuẩn bị cho bản thân một diện mạo thật tươi tỉnh. Cô không muốn để người đàn ông khó tính ngoài kia biết mình đã vì anh ta mà ngồi chờ suốt đêm trên ghế.

Đang chậm rãi thưởng thức hương thơm từ những bông hoa thì bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

- Vào đi. – Nhi nín thở mở lời.

- Vương phi. – Lão Hùng vừa xuất hiện đã khiến tất cả hy vọng trong cô gái trẻ đều tan biến – Mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi.

- Ông đi cùng tôi à?

- Dạ.

- Vậy thì đi thôi! – Cô thở dài đặt bông hoa xuống bàn.

Không biết Yên Vũ chưa ngủ dậy hay cố tình trốn trong đó. Tâm trạng con bé hẳn vô cùng phức tạp. Nhi không muốn làm khó nó nên cứ thế lẳng lặng rời đi.

- Phiền Vương phi mặc thứ này – Lão Hùng lại kính cẩn dâng lên một chiếc khoác óng ánh sắc màu.

- Đây là cái gì?

- Nó sẽ giúp Vương phi bước qua cánh cổng một cách bình an vô sự.

Nghe cứ như đi vào cửa tử làm Yên Nhi thấy rờn rợn.

Chiếc áo làm bằng thứ chất liệu gì đó mềm và mịn như những cánh hoa. Màu sắc đa dạng chuyển đổi cho nhau một cách vô cùng tinh tế. Yên Vũ nói con bé xuống Trung giới bằng một chiếc xe, sao cô quay về trần gian lại đi bằng cổng?

- Chúng ta sẽ đi bộ?

- Nếu không phải là người ở Trung giới, vương phi sẽ không thể dùng xe để di chuyển. – Người đàn ông hiền từ giải thích – Còn nếu bước qua Cổng Hai mà không có thứ này, người sẽ trở thành một hồn ma điên dại.

- Vậy những người đầu thai thì thế nào? Họ đâu thể...?

- Những người chết sẽ được uống thuốc Vong niệm. Nó không chỉ xóa tan mọi ký ức mà còn làm biến đổi linh hồn thành một thực thể mới, ngăn chặn những tác dụng xấu xo cánh cổng này mang lại.

Thảo nào Thần Tuyên vẫn luôn nói với Yên Nhi rằng, một khi cô đã đặt chân xuống đây sẽ không bao giờ có thể lảnh lặn trở về hạ giới. Anh ta chưa từng có ý gạt Nhi mà chỉ im lặng làm những điều bản thân cho là tốt.

- Mời vương phi!

Im lặng đi theo lão Hùng bước qua Phòng Chờ, ánh mắt buồn bã của Yên Nhi không thể dừng chú mục vào cánh cửa phòng làm việc của Tuyên. Cô đã một ngày không thấy anh rồi. Trong lòng thật sự cảm thấy rất khó chịu, chỉ ước mình có khả năng nhìn xuyên qua vật thể.

Lúc đi đến chỗ Tam Cổng, người đàn ông lại lịch sự chìa cánh tay về phía Nhi:

- Xin hãy giữ chặt tay tôi.

Cô khẽ gạt đầu rồi nắm lấy khuỷu tay chỉ còn da bọc xương của ông. Ba người đàn ông đứng canh gác chỉ đưa mắt nhìn mà không nói một lời.

Cơn gió lạnh bất ngờ xông thẳng vào mặt khiến Yên Nhi sợ hãi nhắm chặt hai mắt. Lão Hùng ở bên cạnh vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, tiếp tục kéo cô về phía trước. Rất may, cảm giác khó chịu ấy không kéo dài lâu. Gần như ngay sau đó, Yên Nhi đã có thể cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp và âm thanh của cuộc sống quen thuộc.

- Chúng ta tới rồi.

Nghe thấy lời thông báo, cô mới chậm rãi mở mắt nhìn ra. Khoảng sân quen thuộc giờ đây đầy những bàn ghế. Lá cờ tang màu đen sọc trắng phấp phật tung bay khiến hai mắt Yên Nhi rớt lệ. Cô ngậy người nhìn ngắm những gương mặt quen thuộc, cố tìm xem ba mẹ mình đang ở đâu.

- Họ không thể nhìn thấy vương phi một khi người còn mặc chiếc áo này. – Lão Hùng lại nhẹ nhàng nhắc nhở.

- Nhưng chẳng phải khi này ông đã nói, nếu cởi ra thì tôi sẽ trở thành điên loạn?

- Vương phi của tôi, chiếc áo chỉ bảo vệ người khỏi cánh cổng. – Ông già hiền từ mỉm cười – Còn nơi này hoàn toàn vô hại.

- À...! – Nhi gạt gù như đã hiểu ra mọi chuyện.

Ngoài cửa sau đó chợt truyền đến tiếng động cơ. Yên Nhi vừa xoay lưng đã nhìn thấy chính mình đang uể oải bước khỏi xe thầy Huy, tay chậm rãi tháo chiếc mũ bảo hiểm từ trên đầu xuống.

Kia chẳng phải...chẳng phải người chị tên Yên Chi của cô sao?

- Yên Nhi. – Ông Minh từ trong nhà lập tức chạy ra với vẻ mặt vô cùng xúc động.

Người đàn ông bước xuyên qua người Nhi khiến cô bất giác rùng mình, trong một thoáng đã gần như mất đi ý thức.

- Vương phi, xin cẩn thận. – Lão Hùng thận trọng đỡ lấy cô, ánh mắt ra chiều thông cảm.

- Ba. – Tuyết Vinh khẽ kêu lên nghe có vẻ sợ hãi hơn là mừng rỡ.

Cô bỏ đi cả nửa ngày như vậy, có ông bố bà mẹ nào không nổi giận. Đang chuẩn bị đón nhận cơn giận như trút nước, Tuyết Vinh lại bất ngờ bị người đàn ông ôm chầm lấy, tay vỗ lên lưng cô liên tục.

- Sao con lại hành động ngu ngốc như vậy? Có chuyện gì thì cha mình cũng bàn bạc được mà.

- Con...

- Ba rất lo. Yên Vũ mất rồi. Mẹ đang nằm mê man trên giường còn con lại đột nhiên biến mất.- Giọng của ông hơi run – Ba báo cảnh sát nhưng họ nói chưa qua hai mươi bốn tiếng thì không thể xem như mất tích được.

Thái độ này của ông Minh khiến Tuyết Vinh có cảm giác ông rất thương cô. Nỗi lo lắng và tình thương ấy lớn đến nỗi lấn át mọi sự giận dữ.

- Thưa chú... - Huy bấy giờ mới dám lên tiếng.

- Ủ, ờ. – Ba Yên Nhi ho khẽ một tiếng rồi vội buông con gái ra – Cảm ơn thầy đã đưa con bé về đây.

- Cháu có thể nói chuyện riêng với chú một lát được không?

Ông Minh hơi ngơ ngác nhìn Tuyết Vinh thì thấy cô chỉ nhún vai rồi nhướn mày về phía anh chàng trợ giảng.

- Được chứ. Chúng ta sang đằng kia đi.

Hai người đàn ông, một già một trẻ cứ thế rời đi mà chẳng buồn ngoái ngàng đến Tuyết Vinh một cái. Cô tự biết công cuộc thuyết phục của Huy sẽ chẳng đi đến đâu nên buồn bã bỏ vào nhà. Thật không ngờ phía sau lại âm thầm xuất hiện hai linh hồn đang bám theo mình sát gót.

Vào đến phòng của mẹ Yên Nhi, Tuyết Vinh còn chưa kịp đóng cửa đã nghe thấy một giọng nói ghen ngào.

- Chị.

Cô gái có gương mặt giống cô như tạc đang đứng trước cửa với đôi mắt đăm lệ. Phía sau còn có lão Hùng, người vẫn được Thần Tuyên tin tưởng nhất ở Trung giới.

- Cô là...?

- Em là Yên Nhi. – Những giọt nước mắt ngấn dài liên tục lăn trên hai gò má ửng hồng của cô gái.

.Vậy là cái ngày mà Tuyết Vinh mong đợi và sợ hãi nhất cũng đã đến. Dù trong lòng đã sớm dọn sẵn tâm lý ỉnh từ trước, cô vẫn cảm thấy phân vân giữa quyết định đi và ở.

- Chị hãy ở lại đi. – Yên Nhi như một cái xác không hồn, nằm bất động bên cạnh bà Lâm – Mẹ tuyệt đối không thể chịu thêm một kích động nào nữa.

Vốn nôn nóng trở về đây, nhưng vừa cảm nhận được không khí tan thương trong nhà thì mọi ý định trong đầu cô đều tan biến. Dù sao ba mẹ Yên Nhi từ lâu cũng đã quen với việc chị Yên Chi không còn sống rồi. Nếu để họ biết cô và Yên Vũ đột ngột chết hết thì đã kích mới thật sự trở thành khủng khiếp. Đã như vậy, chỉ bằng cứ để Tuyết Vinh dùng thân phận của Yên Nhi mà ở lại đây, coi như ông bà vẫn còn một đứa con gái.

- Chị, coi như em xin chị. – Cô chậm rãi ngồi dậy, cả người mềm nhũn vì nước mắt – Chị đừng quay về Trung giới nữa được không?

- ...

Thái độ này của Yên Nhi đã thật sự làm Tuyết Vinh bối rối. Làm sao cô có thể thừa nhận bản thân mình cũng chẳng muốn quay về Trung giới nữa. Như thế vô cùng có lỗi với Thần Tuyên, có lỗi với bản thân Vinh.

Ở lại đây, ông bà Triệu dù có yêu thương cô cũng là tình cảm dành cho Yên Nhi. Cảnh Huy dù có đối tốt với Tuyết Vinh cũng đều tại Yên Nhi. Dù biết rõ như vậy nhưng Vinh vẫn không nỡ rời xa họ.

52. Chương 52

Nơi này...hình như không thuộc về chị... - Tuyết Vinh khẽ lắc đầu, miễn cưỡng đáp.

- Chị nói gì vậy? Đây là nhà của chúng ta.

Lão Hùng này giờ vẫn đứng một bên, vừa quan sát thấy vẻ mặt đỏ gay bất thường của Yên Nhi đã bắt đầu nhấp nhóm.

- Ba mẹ chẳng còn nhớ gì đến chị nữa.

- Mẹ vì chị mà phát điên suốt mấy năm trời. - Hơi thở Nhi không biết vì sao lại rất khó nhọc - Ba sợ đến nỗi phải vứt bỏ tất cả đồ đạc và hình ảnh. Cả nhà không ai dám nhắc đến...vậy mà đêm nào mẹ cũng nằm mơ...Mỗi lần mơ thấy lại trở thành người điên dại...Chị còn nói...còn nói...

- Vương phi. - Người đàn ông từ phía sau vội chạy đến đỡ lấy cơ thể vừa đổ khụy của Yên Nhi - Vương phi.

- Cô ấy làm sao vậy? - Tuyết Vinh giật mình, nhìn chăm chăm vào gương mặt tím tái của cô.

- Tôi không biết. Phải nhanh chóng đưa vương phi trở về.

Lão Hùng vừa nói xong đã nhặt lấy chiếc áo khoác để trên ghế để bao bọc cơ thể Yên Nhi.

- Tiểu Vương gia nói bất cứ khi nào cô muốn trở về, ngài ấy đều hoan nghênh chào đón.

Người đàn ông lúc bấy giờ mới có cơ hội nói ra những lời Tuyên đã dặn từ trước.

Nhưng sự nhân nhượng này chẳng những không khiến Tuyết Vinh cảm thấy vui mà càng thêm bối rối. Vì sao chồng của cô đối với việc Vinh trở về hay không lại thoải mái như vậy? Phá lệ cho Yên Nhi về gặp gia đình, chứng tỏ Thần Tuyên đối với cô rất yêu thương, chiều chuộng. Anh lại sai lão Hùng thay mình đưa đi, phải chăng vì không muốn cùng cô đối mặt?

Ở trần gian, Tuyết Vinh không hề có mối quan hệ ràng buộc với bất cứ ai. Mà người duy nhất có ràng buộc với cô dưới Trung giới là Thần Tuyên lại chỉ mang nghĩa mà không có tình. Như vậy, chuyện đi hay ở liệu có còn ý nghĩa?

- Tôi đưa vương phi về trước. - Lão Hùng nhanh nhẹn ôm lấy Yên Nhi đã mê man đứng dậy - Cô hãy suy nghĩ thật kỹ.

Tuy đã lớn tuổi nhưng động tác của ông lại vô cùng nhanh nhẹn, chẳng thua gì các chàng trai khỏe mạnh. Tuyết Vinh không biết trả lời thế nào đành gật đầu mấy cái cho qua.

Giờ phút này, cảm giác duy nhất có trong cô chỉ là sự thừa thãi. Dù ở đâu cũng không có ai cần đến. Ngay cả thân phận thật của cô cũng đang bị người trong gia đình tìm cách cho vào quên lãng.

- Yên Nhi. - Ông Minh bất ngờ đẩy cửa bước vào - Ra đây ba biểu.

- Dạ. - Tuyết Vinh vội vàng chùi nhanh những giọt nước mắt. - Con ra liền.

Chiếc giường bà Lâm đang nằm vẫn còn đọng lại hơi ấm của Yên Nhi nhưng sự tồn tại của cô thì mãi mãi không còn nữa. Cảnh Huy đứng đợi ở ngoài cũng không biết rằng, mọi hành động của anh hôm nay sẽ trực tiếp quyết định việc ông bà Triệu có còn giữ được đứa con nào bên mình nữa không...

- Vào thay đồ rồi hẩn đi. - Ba Yên Nhi khẽ nắm lấy vai cô, bóp nhẹ - Cảnh Huy đợi con ở ngoài.

- Đi?... Đi đâu?

Dù đã tìm cách che giấu nhưng cặp mắt đỏ hoe của Tuyết Vinh thì không lừa ai được. Cô rõ ràng đang khóc.

- Con xem, lại còn sụt sùi mãi như thế. – Ông Minh nhú mày nhìn con gái – Chị con lúc nào cũng là vết thương lớn nhất của gia đình. Ba chỉ cho rằng, nếu chúng ta có thể đừng nghĩ đến thì sẽ ít đau đớn hơn...

- Một tiếng thở dài khê vang lên như muốn trút ra bao nhiêu phiền muộn - Cảnh Huy nói đúng...Chỗ ung nhọt nếu không được lấy hết mủ sẽ mãi mãi đau nhức...

- Ba cho con đến đó thật sao? – Vinh vẫn không dám tin vào tai mình – Ba muốn lật lại vụ án của Yên Chi ngày trước?

- Bây giờ có lẽ không phù hợp vì gia đình đang lục đục. Nhưng... - Ánh mắt hiền từ của ba Yên Nhi như muốn xoa dịu cõi lòng đang tan nát của Tuyết Vinh - ...Bộ hài cốt kia có vẻ là một lý do hợp lý...

- Ba ! ! ! ! - Cô khê kêu lên một tiếng trước khi nhào vào lòng ông.

- Ba phải ở đây trông coi mọi việc. Con là con gái lớn. Đại diện gia đình đến đó là đúng rồi.

- Con cảm ơn ba! - Những giọt nước mắt sung sướng cứ thế bật ra, thấm vào chiếc áo thun nồng nặc mùi mồ hôi của ba Yên Nhi - Cảm ơn ba nhiều lắm!

- Dù không biết chuyến đi này có mang lại lợi ích gì không. Nhưng nếu nó có thể khiến lòng con được thanh thản thì...ba đồng ý. – Ông Minh mỉm cười, tay xoa xoa đầu con gái – Hãy giúp cảnh sát tìm ra kẻ đã làm hại chị con nhé!

Thật ra, lý do dẫn đến sự thay đổi này đều vì lo ngại cho tình trạng tâm lý chưa ổn định của Tuyết Vinh. Chứ một đứa con gái tay trái gà không chặt như cô làm sao có thể “qua mặt” cảnh sát trong việc phá án?

Chẳng qua, Cảnh Huy nói trí nhớ Yên Nhi hiện vẫn đang rất hỗn loạn. Có thể bức hình và thông tin trên báo đã khiến cho ký ức về Yên Chi sống dậy. Nếu ông Minh thẳng thừng khước từ mong muốn của cô, rất có thể sẽ khiến cho thần trí Yên Nhi thêm kích động. Chi bằng đáp ứng chúng trong một chừng mực cho phép. Và chừng mực cho phép ấy sẽ được đảm bảo bằng sự có mặt của anh.

- Cảnh sát đã gọi điện. Họ nói bộ hài cốt kia là của chị con. - Thông tin được ông phát ra cùng với bao nỗi nghẹn ngào – Khi nào tìm được thêm manh mối sẽ thông báo.

Ông Minh không mong có thể qua Yên Nhi tìm được chứng cứ gì đó mà chỉ hy vọng không khí trong gia đình có thể bớt nặng nề một chút.

- Ba yên tâm, con hứa sẽ về nhà trước lúc trời tối. – Tuyết Vinh kiên quyết hứa hẹn. – Yên Chi không thể ra đi trong im lặng như thế. Cái chết của chị ấy sẽ được làm sáng tỏ.

Thay vội chiếc quần jean và một cái áo thun rộng rãi, Tuyết Vinh chỉ kịp ghé vào để hôn lên má bà Lâm một cái. Vừa nãy, nhìn thấy Yên Nhi liên tục tìm cách rúc vào người bà, trong lòng cô hình như có chút ghen tị.

Tuyết Vinh luôn tự hỏi khi mình bị mất tích, bà ấy liệu có thương tâm đến liệt giường thế này không. Nhưng Yên Nhi nói mẹ phát điên vì cô, đêm nào cũng nằm mơ thấy Tuyết Vinh nên tâm tình cô cũng được xoa dịu đi một chút.

- Em lại khóc sao? – Đôi mắt sắc như dao của Huy lập tức “nhận diện” được hai tròng mắt đỏ hoe - Làm sao nữa rồi?

- Không có gì. – Cô gượng cười cầm lấy mũ bảo hiểm – Mình đi thôi anh.

Không để Huy có cơ hội chất vấn thêm bất cứ lời nào, Tuyết Vinh đã nhanh chóng ngồi yên vị phía sau xe, tay vòng lên ôm lấy vòng eo rắn chắc. Anh hiểu ý nên chỉ im lặng rờ máy, lưng cảm nhận rõ sự tiếp xúc vô cùng thân thiết từ cô gái đang nung nấu.

Tuyết Vinh như chỉ muốn được tan vào trong cơ thể Huy, nương tựa vào trái tim mạnh mẽ, vô cùng cương quyết của anh. Chỉ có lúc được ở gần Huy, cô mới không cảm thấy trống vắng. Chỉ có lúc được nhìn thấy anh, lòng của Tuyết Vinh mới trở nên an tâm, bình thản.

Cảnh Huy như không khí, không thể thiếu để duy trì sự sống. Sự tồn tại của anh, theo một cách nào đó, đã giúp Vinh bớt cảm thấy bản thân mình là một kẻ cô đơn trên đời. Thái độ và hành động của Huy luôn nhắc nhở cô rằng mình vẫn tồn tại, với tư cách của Trần Tuyết Vinh chứ không phải thân phận Yên Nhi như tất cả những người khác.

- Em vừa gặp Yên Nhi. – Gió mạnh khiến cô chỉ có thể mở mắt hi hí.

- Sao? – Huy suýt chút nữa thì lạc tay lái – Em gặp cô ấy? Ở đâu?

Nhận ra sự sốt sắng trong lời nói của anh, cõi lòng cô càng thêm vỡ vụn.

- Yên Nhi muốn em thay cô ấy chăm sóc ba mẹ.

- Còn bản thân cô thì thế nào? - Huy rõ ràng không thể kiềm chế sự tức giận - Chẳng lẽ cứ sống mãi dưới đó?

Anh ta cuối cùng vẫn là muốn Yên Nhi được quay về. Còn Tuyết Vinh có biến đi đâu cũng không quan trọng.

- Một khi đã xuống Trung giới, trừ khi đầu thai làm người khác...Bằng không, mãi mãi cũng không thể trở về.

Đó là còn chưa kể thời gian cô ấy đã ở Trung giới quá thời hạn có thể đầu thai hay chưa. Tuyết Vinh biết những điều này sẽ đánh sụp mọi hy vọng trong Huy. Nhưng chẳng lẽ một chút lưu luyến đối với cô mà anh cũng không có?

- Vậy Yên Nhi có quyết định đầu thai không?

- Em không biết. – Vinh bất ngờ bật khóc.

Tại sao anh ta mãi vẫn không hỏi cô sẽ đi hay ở? Trái tim Huy rút cuộc làm bằng sắt hay đá mà nhẫn tâm như thế?

Tuyết Vinh oán giận nhìn anh rồi dùng tay bịt chặt miệng, cảm thấy rơi lệ vì người đàn ông này thật quá xấu hổ. Tiếng khóc bị nén xuống cổ họng kết hợp với cơn tức ngực bất ngờ trào dâng làm cô ho sặc sụa, ho đến nổi mặt mày ửng đỏ.

- Em sao vậy? – Huy không chút chần chừ liền gấp rút cho xe tấp vào lề đường.

Tháo nhanh chiếc mũ trên đầu, anh tiếp tục gỡ luôn cả mũ bảo hiểm của Tuyết Vinh xuống. Hai tay nhanh nhẹn nhắc cô khỏi yên xe, tựa vào ngực mình.

- Đột nhiên sao lại ho nhiều như thế?

Tuy miệng hỏi nhưng trong thâm tâm Huy đã tự tìm ra câu trả lời. Buổi tối trên sân thượng rất lạnh. Chưa kể đến Việt Nam gần đây đang có bão ở miền Bắc. Cô gái ngốc nghếch này cả đêm chỉ mặc một bộ đồ mỏng ngồi khóc lóc trên đó. Chưa viêm phổi nặng đã phước đức lắm rồi.

53. Chương 53

Về phần Yên Nhi, sau khi ngắt đi ở chỗ bà Lâm, đã được lão Hùng gấp rút đưa về Trung giới. Chuyến này đến trần gian, Tiểu Vương Gia đã căn dặn ông phải chăm sóc vương phi thật cẩn thận. Bản thân ông cũng nhất nhất nghe theo, không dám rời mắt khỏi Yên Nhi dù chỉ một giây một khắc. Thật chẳng hiểu vì sao cô gái này lại đột nhiên trở thành thế này. Tương lai của ông cũng vì thế mà trở nên vô cùng đen tối.

- Vương phi, người tuyệt đối không thể có chuyện gì. – Lão Hùng lẩm bẩm như cầu khẩn – Xin hãy thương cho cái thân già của tôi...

- Ông vừa...vừa nói gì...? – Yên Nhi mơ màng nhận ra sự lo lắng trên gương mặt già nua của người đàn ông
- Cái thân già...như thế nào?

- Nếu biết vương phi có chuyện, tiểu vương gia sẽ rất tức giận.

- Không phải anh ta đã tức giận sẵn rồi sao...? – Cô khó nhọc ôm lấy ngực – Thần Tuyên đang rất ghét tôi nên chắc chắn...chắc chắn sẽ không làm gì...ông đâu...

- Vương phi, người không cần nói nữa. – Lão Hùng nghiêm túc ngắt lời – Giữ gìn sức khỏe vẫn tốt hơn.

Kỳ thật Yên Nhi cũng chẳng còn sức lực để nói tiếp. Thứ gì đó đang liên tục rút đi bầu không khí trong phổi. Khó khăn lắm mới tìm được cơ hội về nhà, cô còn chưa ôm mẹ cho thỏa nhớ nhung, chưa kịp nhìn kỹ gương mặt ba thì đã bị thế này. Sự tiếc nuối và buồn bực khiến Nhi muốn chết quách đi, dù bản thân đã là người chết rồi.

“Ông chồng” khó tính đang đợi ở nhà càng khiến cô không muốn trở về Trung giới. Tuyết Vinh vừa nãy cũng chưa nói có chấp nhận lời thỉnh cầu của Yên Nhi hay không. Nếu chị ấy khước từ, mọi cố gắng không lộ diện trước mặt ba mẹ của cô chẳng phải đều trở thành công cốc?

Cơn gió lạnh tới tấp dội vào mặt thông báo cho Yên Nhi một sự thật: trần gian đã bị bỏ lại phía sau mãi mãi. Cô vĩnh viễn không bao giờ được đặt chân đến đó nữa, vĩnh viễn không bao giờ...

- Tiểu Vương Gia, Tiểu Vương Gia! – Lão Hùng cuồng quát gọi – Vương phi, người có chuyện.

Yên Nhi mơ màng cảm nhận thấy cơ thể mình vừa được chuyển từ vị trí thấp sang cao hơn. Hai cánh tay gầy trơ xương cũng bất ngờ bị thay đổi bằng sự to lớn và rắn chắc.

Cô chơi với nắm nhẹ lấy cơ thể lạ, toàn thân cũng lập tức được hấp thụ hơi ấm dễ chịu. Người đàn ông lớn tuổi kia nếu tiếp tục mang cô chạy hì hục như vừa rồi, chỉ sợ xương cốt không chịu nổi.

Vòm ngực rộng cùng bờ vai cứng đang đỡ lấy Yên Nhi hình như rất quen. Cả cái cổ nhô xương cũng ôm vừa tay đến lạ. Nghĩ đến đây rất có thể là Thần Tuyên, trong lòng cô bỗng thấy vừa vui vừa sợ. Yên Nhi không dám tưởng tượng ra vẻ mặt của anh lúc này, càng không dám mở mắt ra nhìn người đang hối hả mang mình về phòng dù chỉ một cái.

Sau lưng bất ngờ tiếp xúc với chăn đệm êm ái không hiểu vì sao lại khiến cô giật nảy, hai tay càng ra sức ôm chặt lấy người mà Nhi vẫn cho là Thần Tuyên hơn nữa. Anh cúi giận đến nỗi muốn để cô phải ra đi trong cô độc như thế này ư? Ít nhất cũng có thể ở lại bên Nhi đến giây phút cuối cùng mà.

- Bảo bối, anh chỉ đi một lát. – Đôi môi ấm áp khẽ hôn vào tai Yên Nhi.

Giọng nói trầm lắng quen thuộc khiến lòng cô như được xoa dịu. Không biết từ lúc nào đã cảm thấy thỉnh thích đối với hai từ “Bảo bối” của Tuyên. Không biết từ lúc nào đã thấy thích thanh âm phát ra từ miệng anh như vậy.

- Nghe lời đi, đợi anh một lát. – Tuyên từ tốn nhưng dứt khoát gỡ tay Yên Nhi xuống – Chỉ một lát thôi.

Cô bắt lực thuận theo anh nhưng gương mặt lại nhăn nhó và bứt rứt. Nhi nghĩ mình sắp chết vì tứ chi đang dần mất đi cảm giác. Không khí lọt tới phổi mỗi lúc một khó khăn. Lồng ngực lại không ngừng nhói đau như có sợi thừng thắt chặt. Nhưng người chết rồi vẫn có thể chết nữa hay sao? Nếu chết lần hai thì liệu cô có được đầu thai làm người khác dưới hạ giới?

Nếu chết đi mà phải quên hết mọi chuyện về gia đình, bỏ mặc ba mẹ Yên Nhi, không cần biết buồn khổ thì cô thà tiếp tục sống ở Trung giới. Yên Nhi ít nhất phải ghi nhớ tất cả mọi việc cho đến khi ba mẹ cô không còn trên đời nữa. Lúc đó, dù có là thiên đường hay địa ngục, bản thân cô cũng chẳng còn thấy sợ hãi.

- Em cố gắng hít sâu vào.

Một bàn tay đột ngột luồn vào gáy Yên Nhi, vục dẩy. Giọng nói tuy rất ấm nhưng lại có phần yếu ớt. Cô nghe lời cố hít vào một hơi đã thấy ngực như bị búa đập vào. Cùng với cơn đau là một hương thơm thoang thoảng theo đường mũi chạy thẳng lên...não.

- Từ từ sẽ bớt đau. – Tuyên khẽ khàng khuyên bảo – Tiếp tục hít sâu vào.

Hai mắt Yên Nhi đỏ lệ nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Đơn giản vì cô muốn được sống.

Thần Tuyên ở phía sau, dùng ngực mình để hứng trọn cơ thể Yên Nhi, vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh. Trên tay anh là một bông hoa màu đỏ tươi, đang được kè rất gần với mũi của cô. Tình hình Nhi thật ra không mấy nguy hiểm vì đã được chuẩn bị từ trước.

Không biết bao lâu sau đó, cô mới bắt đầu lấy lại cảm giác. Cơ đau trước ngực đã không còn. Các khí quan trên người cũng trở nên thông thoáng, dễ chịu. Nhi thức giấc trong sự thoải mái cùng dễ chịu. Nhưng căn phòng trống trơn lại khiến cô có cảm giác mình vẫn còn đang chìm trong một cơn ác mộng nào đó.

Chẳng lẽ những lời Tuyên nói lúc nãy...

Chẳng lẽ cái ôm và vòng tay ấm áp của anh...

Tất cả đều là ảo tưởng?

Mặc kệ người đàn ông khó tính đó, Yên Nhi vẫn còn sống đã là may mắn lắm rồi. Cảm xúc về chuyến quay về hạ giới vẫn còn sâu đậm khiến cô chỉ muốn lập tức đi tìm Yên Vũ. Nhưng em gái Nhi không biết vì sao lại như tan vào không khí, tìm thế nào cũng không thấy.

Có khi nào Tuyên đã nhân lúc Yên Nhi không có mặt mà đem Yên Vũ giấu vào đâu đó? Anh ta vốn không thích để cô và em gái gần gũi nhau nên khả năng này là rất có thể. Yên Nhi phải đến tìm Tuyên, nói cho rõ đầu đuôi ngọn ngành mới được. Không thể để anh ta tiếp tục hà hiếp mình như thế.

- Thần Tuyên có trong đó không?

- Dạ có. – Lão Hùng vừa nhìn thấy cô liền nở một nụ cười của những người quen biết – Vương phi, người tìm...

Không cần nghe ông ta nói hết câu, Yên Nhi đã mang theo tất cả can đảm cùng nộ khí “xông” vào phòng. Cô vốn định sẽ mặt đối mặt, lớn tiếng lên án chuyện Tuyên dám bí mật đem Yên Vũ giấu đi mất. Nhưng vừa vào tới nơi đã bị không khí tĩnh mịch làm cho chết lặng.

Thần Tuyên quả thật đang ở đây nhưng không phải bên bàn làm việc mà là trên chiếc ghế dài để trong góc. Cánh tay anh gác trên trán, tay còn lại thì để hờ trên bụng. Trông vẻ mặt vô cùng mệt mỏi. Hơi thở đều đặn khe khẽ vang lên như chứa đựng bao nhiêu vất vả. Vì công việc quá nhiều nên mới trở thành thế này sao?

- Anh ta bị sao vậy? – Nhi ngỡ ngàng nhìn lão Hùng vừa theo mình bước vào.

Người đàn ông hết đưa mắt về phía Tuyên lại quay qua cô với vẻ rất từng trải:

- Hai ngày rồi Tiểu Vương Gia chưa được “ nạp năng lượng” nên trong người không được khỏe.

- Sao lại chưa “ nạp năng lượng”? – Miệng mồm Yên Nhi như há hốc.

Cô mỗi ngày vẫn thấy trên bàn có một đĩa hoa rất đầy kia mà.

- Chiếc áo người mặc khi xuống trần đòi hỏi số lượng hoa không nhỏ. Mà Trung giới Việt Nam lại nhỏ bé, Tiểu Vương Gia đương nhiên không thể bắt những người khác dùng “hoa phần” của mình để phục vụ mục đích riêng tư này.

- Hồ Long Tinh không phải có rất nhiều hoa hay sao? – Cô thật sự lấy làm khó hiểu.

- Bấy nhiêu vẫn chưa thấm gì với số người đang sinh sống ở Trung giới. – Lão Hùng từ tốn giải thích – Những bông hoa có được đều nhờ vào sự trả giá của những kẻ làm việc xấu bị giam vào địa ngục. Mà địa ngục Việt Nam trước nay chưa từng thu được sự trả giá nhiều như những nước khác.

- Thế địa ngục ở những nước khác thì thế nào?

- Đây là điều bí mật. Mỗi vị vương gia luôn có cách riêng để quản lý Trung giới của mình. Họ dựa vào số hoa mọc lên trong vườn để lấy điểm với Lão Trung Vương. Vườn nhà ai có nhiều hoa nhất sẽ có nhiều cơ hội được chọn làm người kế tục.

Vậy là rõ rồi. Tất cả đều tại cách xử lý những người bị giam vào địa ngục ở đây vẫn còn chỗ chưa hợp lý. Người ở dưới đó, rất ít hoặc không hề trả giá cho những gì mà họ đã gây ra. Vì vậy mà hoa trong hồ Long Tĩnh mới không nhiều bằng những nơi khác.

Nhưng nếu dân cư ở đây đông đúc như thế, vì sao quanh đi quẩn lại vẫn chỉ thấy vài gương mặt quen thuộc? Hay là Tuyên còn e dè Yên Nhi nhiều chuyện nên chưa dám “giới thiệu” hết?

- Trong phòng tôi có cả một đĩa hoa, anh ấy chẳng lẽ...?
- Tiểu Vương Gia nói đó là phần của vương phi, người tuyệt đối không đụng tới.
- Đồ ngốc. – Cô tức giận phóng tầm mắt về phía kẻ đang nằm phía xa – Một mình tôi sao dùng hết nhiều đó.
- Vì Tiểu Vương Gia rất yêu thương vương phi.

Những lời đơn giản nhưng thâm sâu của lão Hùng khiến lòng Yên Nhi khẽ chùng xuống.

Tình cảm của Tuyên, cô không phải là không biết. Nhưng phải đến hôm nay, sự hy sinh thầm lặng đó mới thật sự khiến Nhi cảm động. Cô còn tưởng anh vì giận mình nên mới cả ngày trốn biệt tăm trong phòng. Thật không ngờ Tuyên lại như đứa trẻ, nhịn ăn đến mức cả người mệt mỏi.

Cô cố cắn chặt lấy bờ môi đang run run rồi bất ngờ quay bước.

Yên Nhi không thích phải mắc nợ ai đó, đặc biệt là tình cảm. Thần Tuyên đã vì cô làm nhiều việc như vậy, Nhi tự thấy mình có trách nhiệm phải đền đáp cho anh ta. Bằng không trái tim cô sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lão Hùng đứng một bên quan sát, không cần hỏi han gì mà chỉ mỉm cười một cách đầy mãn nguyện. Tiểu Vương Gia là người thích gì làm nấy, chẳng cần quan tâm đến việc người ta có hiểu hay không. Vương phi mới đến đây, mang theo tâm trạng bức dọc nên cái gì cũng chẳng buồn hỏi. Chỉ có lão đứng giữa là nhìn thông suốt mọi việc. Nếu không ra tay giúp thì còn ai có thể?

54. Chương 54

Dường như đã quên khuấy lý do khiến mình đến tìm Tuyên lúc đầu, Yên Nhi chỉ biết hối hả chạy về phòng ngủ, tay ôm ngay đĩa hoa màu vàng để trên bàn rồi quay lại phòng làm việc. Nhưng lần này, lão Hùng đã không còn bước theo cô nữa. Ông nghĩ Tiểu Vương Gia và vương phi sẽ cần rất nhiều không gian riêng, sẽ có rất nhiều chuyện muốn cùng nhau tâm sự.

Tuy lúc đầu rất năng nổ, nhưng càng tiến lại gần Tuyên, bước chân Nhi càng trở nên do dự. Cô thật sự không biết phản ứng của anh khi mở mắt ra, bất ngờ nhìn thấy mình thì sẽ như thế nào.

Trường hợp Tuyên thật sự chán ghét Yên Nhi, có lẽ đã không cần phải nhọc công cứu cô làm gì. Nhưng khôn nổi chuyện anh ta có thật sự là người cứu Nhi hay không, đối với cô vẫn hết sức mơ hồ, khó hiểu. Mọi cảm giác cứ hự hự thực thực, khiến cho Nhi vẫn chưa dám khẳng định, bản thân mình đã vượt qua kiếp nạn vừa rồi như thế nào.

Cô gái tội nghiệp nào biết người đang nằm trên ghế đã tỉnh dậy từ lâu, chẳng qua đang cố tình đóng kịch để chờ xem phản ứng của cô thế nào. Trong người Tuyên vốn đang rất mệt mỏi, chẳng có tâm trí để cãi tay đôi cùng Nhi. Lỡ tai anh còn chưa kịp hồi phục, không thể tiếp tục nhận lấy những lời rất nghịch nhĩ từ cái miệng xinh xắn kia nữa.

Chỉ có trái tim Tuyên là một “gã cứng đầu”. Dù đã bị tổn thương vẫn điên cuồng hướng về phía người con gái chẳng vì anh mà may mắn rung động. Mỗi lần cảm nhận được sự hiện diện của Yên Nhi là nó lại thúc giục anh yêu thương cô, thúc giục Tuyên phải nâng niu và chịu đựng Yên Nhi không ngớt.

Cố nén lại tiếng thở dài tự trách, anh bất ngờ nhận ra cơ thể mềm mại, thoang thoảng hương thơm vừa ngồi nép sát vào mình. Còn chưa kịp quyết định xem nên phản ứng thế nào thì cái dáng người mảnh mai đó lại tiếp tục cầm cánh tay gác trên trán của Tuyên đặt xuống.

Người này có thật sự là vợ anh hay không?

Đang lơ lửng trong mối nghi ngờ thì bàn tay nữ giới lại “cả gan” vuốt ve hai hàng lông mày cùng cánh mũi đang phập phồng hơi thở của Tuyên. Ngón tay dài, chạm nhẹ vào da như có như không làm thần trí anh bất giác trở nên căng thẳng.

Bà xã xem vậy mà sở hữu một lá gan hơn Tuyên tưởng, lại còn dám dùng cả chiêu này để khiến trái tim đang giận dữ của anh chảy ra thành nước. Nhưng Tuyên cũng không thể để bản thân bị khuất phục nhanh như vậy. Anh cần phải chịu đựng, không được phép manh động. Đợi sau khi nhận thức rõ tình hình hãy nghĩ cách “xử lý” Yên Nhi sau.

- Đáng lẽ tôi nên tin anh. – Cô bắt ngờ thu tay khiến lòng Tuyên luyến tiếc khôn tả – Đáng lẽ tôi nên...

Yên Nhi chỉ nói được bấy nhiêu rồi im bặt. Lời lẽ ghen ngào làm anh có cảm giác cô đang khóc.

- Chỉ tại...chỉ tại đáng về anh lúc giận dữ...thật đau lòng...

Đau lòng? Sao lại nói là đau lòng? Nếu Nhi thay vào đó chữ “hoảng sợ” thì còn có thể hiểu được. Vì trước giờ cũng có nhiều người lên án Tuyên về chuyện này rồi. Nhưng bây giờ...?!?!?!?

- Tôi cũng không biết việc trở về của mình lại làm khổ anh như vậy.

Đang từ chỗ hờn giận, Sử Thần Tuyên đã một phát bị Yên Nhi dùng mấy câu nói chụp lên đầu hai chữ “tội lỗi”. Cô thì ra cũng biết lưu tâm đến cảm nhận của anh, cũng biết chủ động nói ra những lời lẽ thật êm ái.

Thoáng chần chừ rồi hé mắt nhìn ra, Tuyên chỉ thấy Yên Nhi đang quay lưng về phía mình. Hai bàn tay đặt trên đùi liên tục bấu vào nhau tự trách.

- Sao vậy, bảo bối của anh? – Người đàn ông gượng cười, vươn tay vuốt tóc Nhi một cái.

- Anh dậy từ lúc nào? – Cô bị động tác của anh làm cho giật mình liên ngoái đầu, không để ý mà vô tình trưng ra cặp mắt hoe đỏ - Nghe lén người khác nói chuyện là xấu.

- Những lời em nói không phải là để anh nghe sao? – Tuyên tiếp tục vươn tay, dễ dàng kéo ngã Yên Nhi về phía mình.

- Cái này ?!?!?! – Cô kinh ngạc nhào xuống ngực anh, hai bàn tay cũng hấp tấp chụp lên lồng ngực đang đợi sẵn mà...đấy.

Thế nhưng, mục đích tạo ra khoảng cách của Nhi lại không có cơ may thực hiện. Đôi tay Tuyên trong chớp mắt đã siết lấy cơ thể cô, chặt chẽ và sát sao như cách một đứa trẻ cố giữ chặt cái gối ôm mà nó yêu thích. Anh thân thiết nở nụ cười làm cặp mắt tinh anh thường ngày khẽ nheo lại. Tiếng thở phào lặng lẽ thoát ra, đọng đầy cảm giác an tâm cùng thỏa mãn...

- Xem như đền cho anh... - Tuyên vừa dứt lời đã khéo léo luồn tay vào tóc Nhi mà ấn. – ...cho hai ngày vì em mà một mẻ...

Cơ thể căng cứng lập tức rơi xuống vai và ngực anh, triệt tiêu hoàn toàn khoảng cách hiểm hoi còn sót lại giữa hai người. Và trong suốt quá trình ấy, đôi mắt Yên Nhi đã không một lần chớp. Cô đang nghe rất rõ tiếng tim ai đó đều đặn co bóp, cảm nhận sâu sắc sự tiếp xúc đầy vẻ yêu thương, ôm ấp. Nhưng “kinh hãi” nhất vẫn là cảm giác ngọt ngào đang không ngừng tìm cách trỗi dậy trong trái tim luôn cố tỏ ta hồ hững.

“Tại sao mình không phản kháng? Sao không lớn tiếng trách mắng anh ta? Và tại sao...mình lại có thời gian để nằm im mà suy nghĩ vớ vẩn những chuyện như thế này?” Nhi càng nghĩ càng thấy hoang mang cực độ.

Cô biết con gái rất dễ xao động trước những anh chàng có vẻ ngoài hấp dẫn...biết Thần Tuyên trước nay vẫn luôn quan tâm, lo lắng ỉn... biết thân phận lúc này đã là vợ người ta...Nhưng cái Nhi không biết lại nằm ở chỗ bản thân mình đã bắt đầu thích anh ta từ lúc nào.

Trời ơi...

Phát hiện này sao cứ như một thứ tội lỗi?

- Em nhớ đừng đụng vào những bông hoa ấy nữa. - Tuyên cẩn thận rê nhẹ tay dọc theo bên gò má Yên Nhi, mắt hướng về phía đĩa hoa để trên bàn – Kể cả đến gần cũng không nên.

- Tại sao? – Cô mấp má môi trả lời.

- Vì cơ thể em dị ứng với chúng.

- Dị ứng?

- Ừ. Cơ thể em không hợp với loại hoa màu vàng.

Sáng nay, trước khi theo lão Hùng xuống hạ giới, Yên Nhi quả thật có dùng qua một hai bông. Chẳng lẽ vì vậy mà dẫn đến tức ngực, khó thở? Cô gần như quên mất tư thế mờ ám của mình lúc này mà chỉ dồn trí tập trung vào đề tài hấp dẫn vừa được Tuyên khơi dậy.

- Mỗi con người khi đến đây đều dị ứng với một loại hoa nào đó. Nếu không chữa trị kịp thời sẽ chết.- Chính anh chàng cũng bắt đầu nhận ra, Yên Nhi đối với những thông tin mới mẻ luôn tỏ ra vô cùng thích thú. Và chỉ cần cô ấy cảm thấy thích thú, sẽ không còn biết trời trăng hay mây gió gì nữa – Hoa mọc lên tự có tương sinh tương khắc. Dị ứng loại nào thì chỉ cần dùng thứ tương khắc với chúng là có thể chữa được.

Vì vậy mà mỗi ngày anh ta chỉ đặt trong phòng một loại hoa duy nhất? Chỉ cần Yên Nhi có dấu hiệu bất thường, sẽ lập tức tìm ra nguyên nhân và biện pháp chữa trị? Đây phải chăng cũng chính là điều mà lần trước anh ta cứ nhất nhất đòi cô phải cho hôn một cái mới chịu tiết lộ?

- Rất nhiều vị vương phi đã bỏ mạng vì những bông hoa xinh đẹp này.

Thông tin vừa nhận được quá bất ngờ khiến Yên Nhi vội vàng ngồi bật dậy. Thần Tuyên vì không có sự đề phòng nên cũng chẳng kịp giữ lại. Có lẽ cũng vì thế mà trên mặt anh đang dần lộ vẻ bất mãn.

- Chồng của họ chẳng lẽ lại...?

- Chết bớt một người, rộng thêm một chỗ. - Lời lẽ của Tuyên mới thật lạnh lùng, tàn ác. Lâm Nhi vừa nghe đã rùng mình khiếp sợ.

- Những người ở Trung giới nếu chết đi thì sẽ thế nào? Một người đàn ông chẳng lẽ có thể lấy rất nhiều vợ?

Anh rõ ràng chẳng muốn trả lời nhưng lại nhận ra đây chính là cách tốt nhất để hai người có thể trò chuyện với nhau nhiều hơn nên đành miễn cưỡng lẩm bẩm:

- Phụ nữ ở đây đều được xem như công cụ giải trí. Đôi khi phóng đại lên một chút là phương tiện tạo ra người kế tục.

- Kể cả ở những nước tiên tiến?

- Như nhau cả. - Tuyên thấy thật buồn cười vì ý nghĩ ngây thơ này.

Yên Nhi lại cứ đem phong tục, tập quán ở hạ giới mà áp đặt vào đây. Việc các anh của anh cai quản đất nước nào thì liên quan gì đến lối sống mà họ lựa chọn? Dù có là thời buổi hiện đại, nam nữ bình quyền nhưng nếu các Tiểu Trung Vương cảm thấy không ưng ý, họ đều có quyền tự thay đổi. Yên Nhi phải thấy may mắn vì người cô gặp là anh chứ không phải ai khác.

Chỉ cần nhớ đến sự nghi ngờ cùng ý định tố tội Tuyên của cô là ngực anh lại nhói đau như vừa bị ai đó đâm một phát. Nhưng vừa nhận ra đôi mắt ngây thơ của Nhi đang chăm chăm dán vào mặt mình như vẫn đang tìm kiếm một câu trả lời, mọi bức tức trong lòng Tuyên lại từ từ thuyên giảm.

Anh biết bà xã đang nghĩ gì.

- Đối với anh, em không phải là bất cứ công cụ giải trí nào. – Chỉ một cái nhòm người đã dễ dàng hôn vào trán Nhi đầy âu yếm – Càng không phải một phương tiện sinh sản...

Nụ hôn chỉ nhẹ nhàng lướt qua nhưng cũng đủ làm cô bối rối, vội vàng nhắm chặt hai mắt. Thần Tuyên lợi dụng cơ hội, tiếp tục cúi thấp đầu, hôn lên má phải Nhi thêm chút nữa. Cô dù có giật mình nhưng vẫn không tìm cách né tránh. Cơ thể nhẹ nhàng run rẩy trong e ấp.

- Em là bảo bối... - Người đàn ông lại tiếp tục hôn lên gò má còn lại với thái độ hết sức nâng niu, trân trọng
- ...Là người con gái mà anh yêu.

- Nhưng anh sẽ yêu bao nhiêu người?

Câu hỏi bất ngờ khiến cả hai cùng giương mắt nhìn nhau trong im lặng.

55. Chương 55

- Em không thích anh yêu nhiều người?

Hỏi ngu ngốc!

- Có người phụ nữ nào muốn trong tim chồng mình có hình bóng của người khác đâu? - Nhi trầm mặc cúi đầu, cố tránh né ánh mắt kỳ lạ từ phía Tuyên.

Kết hôn không tình yêu đã đành. Bây giờ ông trời lại bắt cô chịu cảnh chồng chung như thời phong kiến hay sao?

- Vì anh là chồng em nên em mới không thích như vậy? - Thần Tuyên vẫn từ tốn hỏi cặn kẽ.

Thật quái lạ, người đàn ông này bình thường vốn rất thông minh mà sao hôm nay lại tỏ ra ngớ ngẩn như vậy?

- Đạo lý đơn giản thế mà anh cũng biết sao? - Yên Nhi vừa buồn bực vừa khó xử kêu lên - Hay là trong đầu từ lâu đã có ý định cưới thêm nhiều người khác?

- Không, không có. - Tuyên sung sướng nâng mặt cô về phía mình - Chỉ cần em đồng ý làm vợ anh, anh hứa sẽ không đem lòng yêu bất cứ cô gái nào khác.

Trùng mắt nhìn thẳng vào mặt anh, Nhi nhanh chóng chuyển từ cảm giác bực tức sang xấu hổ. Thì ra nãy giờ cô đã bị Tuyên âm thầm đưa vào bẫy mà chẳng hề hay biết.

- Anh thật...nham hiểm.

- Nếu phải “nham hiểm” để có được em thì anh cũng bằng lòng.

Giả sử bây giờ chỉ là lúc đầu gặp gỡ, cô có lẽ sẽ bị những lời này của anh làm cho rùng mình, ớn lạnh. Nhưng bây giờ thì Yên Nhi biết rồi, Thần Tuyên hóa ra chỉ là một kẻ thích dùng lời lẽ hù dọa người khác. Thâm tâm anh không xấu xa như những gì biểu hiện ra bên ngoài. Chỉ có điều hơi hung dữ và ngoan cố một chút.

- Những người ở Trung giới nếu chết sẽ đi đâu? - Cô khẽ lườm Tuyên một cái trước khi gạt bàn tay trên mặt mình xuống.

Nhi không cho rằng sẽ có cả một Trung giới dành cho những người ở đây.

- Cho anh hôn một cái, em sẽ có câu trả lời. - Tuyên cố tỏ ra nhã nhặn khi đặt điều kiện.

- Nếu tôi không đồng ý thì anh sẽ không trả lời câu hỏi này?

Yên Nhi có vẻ không vui nhưng vẫn hết sức hiền dịu. Chính điều này càng khiến Tuyên thấy thích.

- Ừ, đợi khi nào em đồng ý hãy tính.

Câu nói vừa thốt ra, cô gái ngồi bên cạnh anh đã bất ngờ reo lên như vừa chớp được cơ hội hiếm hoi nào đó:

- Không trả lời câu đó cũng được. Vậy bây giờ anh trả lời câu khác đi.

- Em !?!?!?! - Tuyên bực dọc nằm lăn xuống ghế - Anh mệt rồi, không có sức nghe tiếp.

- Một gì chứ, ở đây có rất nhiều hoa nè. - Một tay Yên Nhi nắm áo anh day day, tay còn lại háp tấp cầm lấy một cành hoa đặt trên đĩa.

Tuy vừa bị cô nàng chơi khăm một vỏ nhưng thái độ gần gũi này lại khiến tâm trạng Tuyên rất phấn khởi.

- Em muốn biết gì?
- Em gái tôi có phải đã được Young Min đưa đi rồi không?
- Ủ – Cái tên Young Min vừa vang lên đã làm anh mất hứng – Lúc em không có ở nhà, anh ấy đã đến
Đừng nói với Tuyên là Yên Nhi đang thấy tiếc vì không được gặp anh trai anh. Tuyên thật sự không muốn
làm hỏng đi tâm trạng đang vui vẻ của mình.
- Anh Young Min có phải cũng chỉ cưới một vợ?
- “Bộ em nghĩ ai cũng tốt như anh hả?” Tuyên nằm gối đầu trên hai bàn tay, cúi kính đưa mắt nhìn cô
- Em gái em là người vợ thứ tư.
- Thứ tư? – Nhi vừa nghe xong đã đứng bật dậy – Anh nói Yên Vũ không phải là người duy nhất?
Hình như mỗi lần có chuyện liên quan đến gia đình thì phản ứng của cô ấy lại vô cùng dữ dội.
- Chẳng phải khi nãy anh đã giải thích với em rồi sao? Đàn ông ở Trung giới có thể cưới rất nhiều vợ
Cố ý tỏ ra phớt lờ thái độ nóng giận của Yên Nhi, Tuyên chỉ tiếp tục lơ đãng đưa mắt nhìn lên trần nhà,
hai chân thoải mái đung đưa trước thành ghế. Trong đầu anh bấy giờ đang vẫn vơ nghĩ đến một chuyện.
Thì ra em gái cô tên là Yên Vũ. Như vậy, trong tên của vợ Tuyên hẳn cũng có một chữ Yên. Nhưng có thể
là Yên gì nhỉ? Anh bắt đầu suy đoán, lục lọi mọi góc ngách trong đầu để tìm ra những cái tên hay nhất.
- Yên Vũ có biết nó sẽ làm vợ lẽ không? - Yên Nhi lúc này vẫn còn đang rất bức xúc – Anh ấy có khai báo
với nó tình trạng hôn nhân của mình không?
- Cái đó làm sao anh biết? Em đi mà hỏi anh ấy.
- Lee Young Min hiện đang ở đâu? Tôi muốn gặp anh ta.
- Em đùa à? – Tuyên biết là mình đã lỡ lời, liền ngồi phắt dậy – Muốn gì thì đợi đến lúc đám cưới đi.
- Đám cưới thì còn làm được gì nữa? – Cô tức tối kêu lên.
- Chứ bây giờ thì có thể làm gì? – Bàn tay thô ráp nhanh chóng bắt lấy cổ tay Yên Nhi, hung hăng kéo về
phía mình – Hay em lại muốn thay em gái kết hôn cùng anh ấy?
- Anh nói thế là ý gì?
- Câu nói của Tuyên đã làm cô chột dạ. Lẽ nào anh ta đã biết mọi chuyện?
- Em bây giờ đã là vợ anh. Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện chung sống cùng người khác.
Dù trong lòng thật sự có chút lưu luyến trong tình cảm với Lee Young Min nhưng những lời của Tuyên lại
khiến Yên Nhi bị tổn thương vô hạn. Dẫu cô chưa thể mở lòng đón nhận anh nhưng cũng là một người biết
giữ gìn lễ nghĩa. Kể từ lúc từ trần gian trở về, Yên Nhi đã liên tục dặn mình phải tìm cách thích nghi với
thân phận hiện tại. Kết hôn với Young Min là mơ ước cả đời của Yên Vũ, cô một khi đã đồng ý tác hợp sẽ
không bao giờ hối hận. Đó là còn chưa kể, Young Min nếu không phải em rể thì cũng là anh chồng của Yên
Nhi. Thân Tuyên sao có thể xúc phạm cô bằng các gán ghép lên đầu Yên Nhi thứ tội trạng kinh khủng như
vậy?
- Tôi chưa từng nghĩ đến điều đó... - Cô co người muốn tránh khỏi anh thật xa, miệng không thể nói ra hết
câu nói.
- Vậy thì sao em lại muốn gặp anh ấy? – Thái độ vừa rồi khiến giọng Tuyên lập tức dịu xuống.
Những vết hồng hồng trong mắt Yên Nhi đã làm trái tim anh chùng lại. Tuyên chưa từng có khả năng chống
chọi với loại vũ khí lợi hại này.
- Tôi chẳng qua muốn gặp Yên Vũ...- Cô liên tục dùng sức rút lại tay mình - ...hỏi xem nó có được biết trước
sự thật này hay không...
- Nếu chỉ có vậy thì sao lại khóc?

Mới đó mà đã nước mắt ngắn dài, thật khiến người ta cảm thấy tội lỗi khôn tả.

- Vì ...anh thật hung dữ... - Nhi bất ngờ nắc lên như một đứa trẻ - ...Còn lớn tiếng vu khống người ta...

- Anh không phải vu khống em. - Tuyên đau lòng vươn tay ôm lấy cô, cố gắng tìm cách bào chữa - Anh chỉ đang thử đặt ra giả thiết.

- Giả thiết gì lại xấu xa như vậy? - Từ trong ngực anh, một giọng nói nghẹn ngào vọng ra.

- Thì giả thiết là giả thiết. Cùng lắm...cùng lắm sau này anh không nói như vậy nữa.

Không ai trả lời mà chỉ có tiếng thút thít tiếp tục vang lên.

- Thôi mà, bảo bối. - Tuyên khỏ sở nài nỉ - Ngày mai anh sẽ đưa em đến đó, chịu không?

- Đến đâu? - Yên Nhi chậm rãi ngược mắt nhìn lên.

- Đến chỗ anh Young Min.

- Thật không?

- Thật. - Anh nhẹ nhàng dùng tay lau đi giọt lệ vừa rơi xuống - Em ráng đợi thêm một ngày. Đám cưới hai hôm nữa mới được tổ chức.

- Không thể đi ngay bây giờ sao?

- Anh thấy trong người không khỏe - Tuyên bắt đắc dĩ thú nhận - Dáng vẻ này nếu bị người khác bắt gặp sẽ không hay.

Nhận ra mình đã vô tình khuấy đi tình hình của anh, Yên Nhi mới cảm thấy hơi hơi hối hận. Mới khi này còn tính mang mấy bông hoa qua cho Tuyên, không ngờ vừa nghe xong chuyện của Lee Young Min thì mất hết cả bình tĩnh.

Cô hay trách Thần Tuyên không biết suy nghĩ ình, lúc nào cũng chuyên quyền, độc đoán. Nhưng bản thân Nhi lúc này cũng khác gì một kẻ ích kỷ?

- Để mai đi cũng được. - Cô thở thễ chấp thuận.

Đầu cũng tự giác ngã vào trước ngực anh; dịu dàng, thùy mị như người vợ đang làm nũng với chồng. Có lẽ lúc nào đó, Yên Nhi sẽ nói cho Tuyên biết vòng tay cùng vòm ngực rộng lớn của anh đã cho cô cảm giác ấm áp và hạnh phúc như thế nào. Có lẽ lúc nào đó, Yên Nhi sẽ dễ dàng nói ra tiếng “em” mà bản thân dù rất muốn nhưng vẫn không có cách nào thốt lên được.

Có lẽ và cũng chỉ là có lẽ mà thôi...

56. Chương 56

Em không sao.- Tuyết Vinh khỏ sở tìm cách đứng dậy - Dù sao mấy ngày nữa cũng chết... khụ... khụ...

- Chết chóc gì? - Huy nóng nảy ôm lấy cô chặt hơn một chút - Chẳng qua em chỉ ho vài tiếng.

- Tự em sẽ có cách làm ình chết đi.

- Đang yên đang lành, vì cớ gì lại đòi chết?

- Vì trên đời chẳng có ai cần em hết. - Cô bắt lực thú nhận.

- Em phải sống vì bản thân mình chứ không phải người khác, hiểu không hả?

“Wishing you were here. Let your inside outside Open your heart and love you’ll find...”

Âm thanh trữ tình bất ngờ vang lên khiến Huy buộc lòng buông tay khỏi người Tuyết Vinh trong chốc lát. Hấp tấp lấy chiếc điện thoại Nokia màu đen xám từ trong túi ra, anh vừa đưa lên tai vừa liếc mắt dõi theo nhất cử nhất động từ cô gái bên cạnh.

- Chuyện gì vậy? – Giọng nói câu bản vì vẫn còn dư âm của cuộc đối thoại khi nãy.

Tuyết Vinh không biết đã ăn phải thứ gì mà có thể thốt ra những lời vô trách nhiệm với bản thân như vậy. Rõ ràng anh có ý tốt, quan tâm tới tình hình sức khỏe của cô. Vậy mà Vinh lại cứ xa lánh và hắt hủi như thể Huy vừa phạm phải một lỗi rất lớn.

- Cô ấy đang ở đâu? – Anh bất giác trở nên sốt sắng – Được rồi, mình cũng đang ở gần đó.

Nhìn thấy Huy lăm lăm bước về phía mình, trên mặt phẳng phát vẻ căng thẳng, cơn ho của Tuyết Vinh không biết vì sao cũng tắt hẳn.

- Một người bạn của anh đang có chuyện... Có lẽ cần phải đến đó một chút...

- Vậy anh đi đi. Tự em sẽ...

- Em sẽ đi cùng anh –Huy nhanh nhẹn đội mũ lên đầu– Chỗ đó cũng rất gần với nơi chúng ta cần tới.

- Thế cũng được. – Cô vô cảm trả lời.

Dù sao cũng chỉ đi nhờ anh tới đó. Huy giải quyết chuyện của anh ta. Còn Tuyết Vinh thì tự điều tra việc của mình. Hai bên coi như không liên quan hay dính dáng gì với nhau nữa.

Chiếc xe lặng lẽ phóng đi trên đường cao tốc mà không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Tài lái xe của Huy quả thật rất đáng sợ. Tốc độ tia chớp đã không nói, lại còn lạng lách kinh người. Tuyết Vinh ngồi phía sau cứ có cảm giác như kẻ trước mắt mình là một trong số bọn ăn chơi, hay tụ tập đua xe trên phố mỗi khi đêm về.

Tiếng ù ù bên tai mỗi lúc một to, cộng thêm sự dỗi hờn vẫn liên tục từ đáy lòng dâng đến tận cổ khiến cô chẳng còn muốn mở miệng hỏi xem bạn của anh gặp phải chuyện gì nữa.

Đến trước một quán ăn mái lợp bằng lá dừa thì Huy cho xe thắng lại. Mọi động tác đều có chút gì đó cuồng quýt, vội vàng.

Một mình anh xông thẳng vào trong, bỏ lại Tuyết Vinh lóng ngóng phía sau. Cô không biết chuyện nguy cấp gì có thể xảy ra tại một nơi thế này. Vừa nhận điện là Huy lập tức chạy đến đây, chứng tỏ quan hệ giữa họ khá thân thiết. Hoặc ít nhất cũng phải hơn tình cảm với Tuyết Vinh hiện tại.

- Mình lại nghĩ đi đâu nữa rồi?

Đã là giờ phút nào còn tính toán những chuyện như thế?

Cô chỉ có thể tự mắng bản thân một câu rồi nhanh chân theo bóng dáng Huy bước vào.

Quán nằm cạnh bờ sông nên có gió lùa rất mát. Mặt nước dập dềnh xô vào nhau tạo ra những âm thanh rào rạt. Trong quán không thấy ai mà chỉ có những chùm giấy và hoa treo lủng lẳng. Một chiếc bàn dài tủ khăn trắng được bày biện đủ thứ ly tách cùng khăn ăn sạch sẽ. Trông cứ như sắp tổ chức một buổi tiệc.

Sau một hồi nhìn quanh quất mà chẳng thấy ai, Huy sốt ruột lấy điện thoại ra gọi.

- Cậu nói Lynda đang ở đâu? Mình tới này giờ mà chẳng thấy ai hết.

Đang dáo dác nhìn quanh thì một tiếng “bụp” bất ngờ vang lên. Quả cầu lớn treo lủng lẳng phía trên đầu anh lập tức tách làm đôi, dành chỗ cho rất nhiều những mẫu giấy lấp lánh màu sắc rơi xuống. Đám người lơ nhố từ phía sau quán chạy ra, vừa cười nói cười vừa hát bài Chúc mừng sinh nhật bằng tiếng Anh rất rộn rã.

Cảnh Huy từ bất ngờ lại chống tay nhìn bọn họ với vẻ mặt “bó chiều”.

Ngạc nhiên không chỉ dừng lại ở đó khi vài người tiếp tục dùng xe đẩy kéo ra một cái hộp vuông, dài phải cả thước.

- Một món quà bất ngờ dành cho cậu – Cậu con trai có gương mặt “dễ thương” như búp bê giới thiệu
- Thật phiền phức. – Huy gãi đầu tiến lại – Còn bày ra những chuyện này.

Trông anh có vẻ đang bối rối hơn là khó chịu. Nụ cười tươi nở rộ đến mang tai lại càng làm cả gương mặt Huy thêm phần tuần tú.

- Thì ra hôm nay là sinh nhật anh ấy. – Tuyết Vinh im lặng quan sát đám người đa quốc gia đang hào hứng nhìn anh loay hoay mở quà.

Phần lớn đều là người Việt Nam. Nhưng cũng có vài chàng trai và cô gái tóc vàng, nước da trắng.

Đứng bên cạnh họ, dáng người cao to của Huy quả thật vẫn còn thư sinh lắm!

Khi những phần của miếng giấy gói màu tím nhạt được mở ra, Tuyết Vinh chỉ kịp thấy thứ gì đó vàng chói bất ngờ phóng dậy, bổ nhào về phía Huy. Anh nẩy mình muốn lùi về sau nhưng đã bị hai cánh tay dài, trắng muốt quấn quanh cổ.

- Quà lớn nha! Quà lớn nha! – Những người đứng quanh bắt đầu hò hét và huýt sáo ầm ỹ.
- Quà mua từ Hàn Quốc mang sang đây. – Một chàng trai còn ác ý thêm vào.

Huy lúng túng đưa mắt về phía Tuyết Vinh thì nhận ra cô vừa quay mặt đi chỗ khác.

Đúng là một gã trăng hoa.

Vì cả năm chỉ có một ngày sinh nhật nên Tuyết Vinh cũng mong Cảnh Huy được vui vẻ. Nghe bảo nhà máy Kỷ Nguyên cách chỗ này không xa, tự mình cô cũng có thể hỏi thăm đường đến được. Vụ việc đình đám như thế, người dân sống quanh đây hẳn phải biết được chút ít.

Nhưng Huy lại “khăng khăng” không cho Vinh đến đó một mình. Trong khi bạn bè anh lại “khăng khăng” muốn Huy ở lại dự buổi tiệc do họ cất công chuẩn bị. Kết quả của hai cái “khăng khăng” ấy là việc cô buộc lòng phải tham gia buổi tiệc mà bản thân chỉ quen mỗi nhân vật chính.

- Qua đây với anh. – Cảnh Huy nắm tay Tuyết Vinh định dắt về phía vị trí mà mọi người đã ấn định sẵn ình.

Nhìn thấy hai bên chiếc ghế trống đều có người ngồi, cô lập tức từ chối.

- Thôi khỏi, em sẽ ngồi bên này.

Bên kia chiếc bàn dài, nơi cách xa vị trí chủ nhân của buổi tiệc, quả thật vẫn còn rất nhiều chỗ trống.

Chẳng đợi nghe xem Huy đồng tình hay phản đối, Tuyết Vinh đã vô tình rút tay mình khỏi anh, đứng dưng đi về phía ấy. Không ai có thể nhận ra trong thâm tâm cô, nỗi buồn tủi đang hoành hành thế nào.

Mới gây gổ về chuyện của Yên Nhi, Tuyết Vinh bây giờ lại phải tiếp tục chịu đựng cảnh cô gái áo vàng tóc nâu kia cứ quấn lấy Huy như đĩa đói. Chẳng những vậy, cô còn không được phép tỏ ra khó chịu mà phải giả bộ tươi cười để không làm hỏng không khí vui vẻ của bữa tiệc.

Nghe mọi người gọi “món quà” là Lynda, cái tên y hệt lúc Huy nói trong điện thoại.

Anh ấy là vì cô ta nên mới hồi hã chạy đến đây. Chẳng lẽ giữa hai người có quan hệ rất thân thiết?

- Xin chào, tên của mình là Vaness. – Cô gái ngồi gần nhất bất ngờ dùng tiếng Tây Ban Nha để nói chuyện với Tuyết Vinh.
- Còn tôi là... - Cô thoáng ngập ngừng trong ít giây - ...Yên Nhi.

Đôi mắt nâu bất ngờ sáng lên khi nghe thấy ngôn ngữ phát ra từ miệng Tuyết Vinh. Cô bạn ngoại quốc lập tức mỉm cười rạng rỡ.

- Bạn biết tiếng Tây Ban Nha?
- Một chút.

Trên bàn bắt đầu được dọn ra rất nhiều món ăn lạ. Trong số đó, chỉ có vài thứ là Tuyết Vinh đã từng được ăn thử. Nhìn đôi đĩa màu bạc sáng lấp lánh đặt trên bàn, lòng của cô cứ phập phồng lo sợ. Đành rằng mấy ngày qua có tập tành được chút ít nhưng vẫn chưa thể sử dụng thông thạo. Tuyết Vinh dù sao vẫn thích dùng muỗng hơn, vừa xúc được nhiều lại vừa không sợ rơi mất.

Vaness lại tỏ ra rất có hứng thú trò chuyện cùng cô. Hình như lâu lắm rồi không gặp được ai nói cùng ngôn ngữ với mình vậy. Lúc được hỏi có quan hệ thế nào với Cảnh Huy, Tuyết Vinh mới ấp úng khai chỉ là bạn bè quen biết.

Hồng Phương, anh chàng người Việt ngồi bên phải cô cũng vui vẻ làm quen. Đó là một người đàn ông có gương mặt Á Đông đặc biệt. Ánh mắt sâu như miệng giếng không đáy. Màu da rám nắng và nụ cười cực duyên có thể dễ dàng俘获 nhiều cô gái. Cách ăn mặc giản dị mà trang nhã, đồng hồ điện tử cùng giày bata mang phong cách thể thao thật năng động. Anh nói mình là bạn thuở bé của Cảnh Huy, hiện đang làm thanh tra ở Sở...

Chẳng mấy chốc mà mọi người ở khu vực bên dưới đều nhận ra Tuyết Vinh là một cái máy đa ngôn ngữ, có thể giao tiếp thông thạo bằng nhiều thứ tiếng.. Họ thấy tò mò về cô, về mối quan hệ giữa Tuyết Vinh với cậu bạn đẹp trai nhưng mãi vẫn chưa có bồ của mình.

Mãi tập trung trả lời những câu hỏi từ nhóm người ngồi xung quanh, cô mới có thể thôi khó chịu về cái cách Lynda ngồi bên cạnh cứ chống cằm nhìn Huy như muốn nuốt từng lời từng chữ. Một cô gái sao có thể đem mình đi tặng cho người đàn ông khác như thế? Há chẳng phải đang bảo người ta phải cưới mình hay sao?

Qua lời những người bạn của anh, Tuyết Vinh mới bắt đầu hiểu ra ngọn nguồn câu chuyện.

Cô gái tên Lynda kia vốn có lịch sử theo đuổi Cảnh Huy rất dai dẳng. Hai người từng làm việc chung trong một nhóm nghiên cứu ở trường đại học. Biết hôm nay là sinh nhật anh, cô mới tập hợp bạn bè trong và ngoài nước về đây, bí mật tổ chức một buổi tiệc. Sợ Huy viện cớ phải đi dạy sẽ không tới, mọi người lập mưu nói Lynda mới từ Hàn Quốc bay sang Việt Nam, trong lúc đang ngồi trò chuyện cùng Trung Tín trong quán, mới hay tin anh đã có người yêu. Lynda vừa đau khổ lại vừa không dám tin, nhất nhất đòi Huy đến để chứng thực. Nếu không sẽ lập tức nhảy xuống sông tự vẫn.

57. Chương 57

Câu chuyện vớ vẩn như vậy lại có thể khiến Huy sốt vó, ba chân bốn cẳng chạy đến đây. Nếu không phải anh quá quan tâm đến Lynda thì cũng vì sự khẩn cấp của một kẻ từ chối người ta đến...chết. Trong hai trường hợp đó, dù Cảnh Huy nằm ở loại nào cũng khiến Tuyết Vinh thấy khó chịu. Giả sử hôm nay anh thật sự có tiết và đang ở tận làng đại học thì cũng sẽ bỏ ngang tất cả để chạy đến đây sao?

Còn nói lúc nào cũng chỉ biết có Yên Nhi. Người ta chỉ vừa rời khỏi đã vội xuất hiện một bóng hồng khác.

- Bọn này cứ tưởng cậu ta đang ở Thủ Đức. – Vaness hào hứng thuật lại – Từ đó về đây nếu đi với tốc độ của Huy cũng phải mất hai mươi phút. Thật không ngờ cậu ấy lại đến nhanh như vậy.

- Vì lúc ấy chúng tôi đang ở cách đây không xa. – Tuyết Vinh từ tốn giải thích.

- Ủa, chứ không phải đang dạy trên lớp à? Trung Tín nói hôm nay Cảnh Huy có đến năm tiết.

- Cái đó...

Kỳ thật cô chưa từng nghe anh nói qua. Cứ tưởng Huy rảnh rỗi nên mới nguyện ý chở mình.

- Cậu ta trước giờ vốn là một người rất tuân thủ nguyên tắc nha! – Vaness chăm chọc nhìn Tuyết Vinh.

Cô không biết nói gì mà chỉ có thể nhìn về phía bên kia chiếc bàn, nơi Cảnh Huy đang bị vây quanh bởi một nhóm bạn náo nức trò chuyện. Đến thời gian để nhìn Tuyết Vinh một cái cũng không có.

Vậy mà cô cứ tưởng anh ta ít nhất cũng có chút quan tâm, để mắt tới mình. Thì ra chỉ giữ lại đây cho có lệ, sau đó thì phớt lờ.

Nể tình hôm này là sinh nhật Huy, Tuyết Vinh chẳng những không bỏ về mà còn tỏ ra thật vui vẻ. Cô không muốn để “người ta” nghĩ mình là một cô gái nhút nhát, đi đến đâu cũng cần có người chăm sóc. Một mình Tuyết Vinh vẫn có thể thích nghi được với mọi hoàn cảnh.

- Thức ăn dọn ra đủ rồi. – Hồng Phương hướng về phía Vanessa và nói một câu tiếng Anh.

- Vậy thì ăn thôi. – Cô ấy xoa xoa tay trước bụng – Mình đói lắm rồi.

- Nâng ly mừng Cảnh Huy trước đã. – Anh chàng nhắc khéo.

Tuyết Vinh lúc bấy giờ mới nhận ra trong chiếc ly thủy tinh đặt gần chỗ mình nhất đã chứa đầy thứ chất lỏng màu đỏ sẫm sặc sỡ.

- Nào. – Phương lịch lãm cầm lấy ly rượu vang của mình rồi đứng dậy – Mừng chàng độc thân của chúng ta.

Thấy mọi người nhất loạt đứng lên, Tuyết Vinh cũng lập tức làm theo, bắt chước cầm ly rượu đưa về phía trước. Động tác này thấy quen quen. Hình như đã xem qua trong gia đình nào đấy ở Việt Nam.

- Cảm ơn tất cả mọi người. – Huy vừa dứt lời đã áp môi vào thành ly uống một hớp.

Người ta uống thì cô cũng uống. Nhưng cái mùi hăng hăng bất ngờ xộc vào mũi làm rượu chưa kịp chạy đến môi đã đổ ngược về phía đáy ly.

Ở đây đông đúc như vậy, chắc chẳng ai quan tâm đến việc Tuyết Vinh có uống hay không đâu.

- Cái này dành cho quý cô xinh đẹp ngồi gần tôi nhất. – Chàng thanh tra hài hước gấp vào chén của cô một con tôm lớn.

- Đàn ông không nên để phụ nữ lột tôm – Vanessa khoanh tay, lắc đầu ra vẻ chê trách.

- À à, vậy thì để tôi phục vụ đến giây phút cuối.

- Không sao, tôi có thể tự làm được. – Tuyết Vinh lập tức khước từ.

Những người này lúc nói tiếng Việt, lúc lại dùng tiếng Anh loạn cả lên. Nếu không phải nhờ ngày trước chịu khó học hỏi thì bây giờ cô đã bị biến thành một con ngốc.

- Đừng khách sáo. Phụ nữ là số một.

Phụ nữ là số một?

Còn phải tùy là phụ nữ nào. Nếu không thì Cảnh Huy đã chẳng bỏ Tuyết Vinh ngồi ở đây, một mình tán dóc với đám người trên kia. Cứ nhìn Lynda thỉnh thoảng lại khoác tay qua vai anh là cô đã thấy ngứa con mắt. Tốt nhất đừng quan tâm.

Mãi mê ghen tuông với nàng công chúa tóc nâu, Tuyết Vinh mới giật mình nhận ra Hồng Phương đã giúp mình lột xong con tôm từ lúc nào.

- Cảm ơn anh – Cô lúng túng dùng cả hai tay để nhận lấy.

Cẩn thận đưa con tôm lên miệng cắn một miếng, Tuyết Vinh nhai đi nhai lại rất kỹ. Mùi vị quả thật không tệ.

- Ngon không?

Phương trước cách ăn uống kỳ lạ của cô tỏ ra vô cùng hứng thú. Anh từng thấy nhiều cô gái khi ăn ở chỗ đông người thì tỏ ra rất rụt rè nhưng ngay ngô thế này thì chưa bao giờ.

- Ngon lắm. – Tuyết Vinh hồn nhiên mỉm cười.

- Cô ấy dễ thương nhỉ? – Vanessa liếc mắt trêu chọc.

- Ủ - Hồng Phương không chút ngần ngại gật đầu - Rất dễ thương.

Nhìn mọi người vừa ăn uống, vừa trò chuyện rất vui vẻ, Tuyết Vinh cũng không thấy khó chịu nữa. Nỗi bức tức đối với Cảnh Huy tuy vẫn còn đó nhưng có thể gác qua một bên. Đây dù sao cũng là cơ hội tốt để quen những người bạn mới.

Phát hiện trên bàn có một tô súp lớn, mà ăn súp lại không phải dùng đũa nên Tuyết Vinh rất thích. Còn chưa kịp với tay về phía ấy thì một giọng nói đã vang lên:

- Để tôi giúp cô. – Chàng thanh tra một lần nữa nhiệt tình giúp đỡ.

Vinh không biết nói gì mà chỉ thằm khấn lạy ọi người dừng để ý đến hành động quá đổi ga lăng này.

- Cảm ơn. – Cô lịch sự đáp trả.

Người con trai này nếu đem so với Cảnh Huy hình như còn to cao hơn một chút. Đôi mắt anh ta không phải màu đen mà nâu sẫm.

Hồng Phương cũng nhanh chóng nhận ra trước mỗi món ăn, thái độ của Tuyết Vinh luôn là chần chừ, e ngại. Nhưng chỉ sau vài giây kiểm nghiệm, nếu cảm thấy ngon, cô sẽ nhiệt tình dùng tiếp. Còn món nào không hợp khẩu vị thì chẳng thẹn thùng mà nhăn mặt như khi. Nhưng dù thích hay không, Tuyết Vinh vẫn luôn ăn sạch phần thức ăn được bỏ vào chén.

Mọi thứ đối với cô hình như đều rất lạ lẫm. Bản thân Tuyết Vinh lại chẳng hề ý thức việc nên che giấu cảm giác lạ lẫm này. Phương không biết từ lúc nào cũng tỏ ra thích thú với việc tìm hiểu xem những món nào trên bàn có thể làm cô thấy vui, món nào không.

- Sao cô không uống?

Nhìn ly rượu đỏ vẫn còn nguyên si trên bàn, anh bắt đầu lấy làm tò mò. Cô gái này hình như chỉ có ăn mà không hề hớp một miếng. Chẳng lẽ đến cả rượu vang đỏ cũng không biết thưởng thức?

- À...để từ từ...

Thấy người đàn ông bên cạnh cứ chăm chăm vào mọi cử động của mình, Vinh có phần không được thoải mái. Mà Cảnh Huy lại ngồi tít đằng xa, căn bản không thể quan tâm, để ý gì đến cô được.

- Hay chất lượng của chúng quá kém? – Chàng trai mắt nâu lại tiếp tục truy vấn.

- Không...không phải...

Đã thế này thì Tuyết Vinh cứ uống quách một phát cho xong. Để anh ta không còn cớ để tò mò, nghi hoặc nữa. Nhíu mày cầm chiếc ly đưa lên miệng, cô nhắm mắt, cố nuốt xuống cổ một ngụm. Không ngờ hơi rượu nồng vừa xộc lên đã làm bản thân sặc sụa rất dữ dội.

Tuyết Vinh nhanh chóng chẳng còn nhìn thấy gì, chỉ nhận thức được nước mắt đang ứa ra sau mỗi cơn co thắt. Mặt mày cô trong phút chốc cũng chuyển sang đỏ hồng vì bị thiếu dưỡng khí. Chút bất cẩn đã khiến nước sặc lên lỗ mũi.

- Từ từ thôi. – Ai đó đang vuốt nhẹ trên lưng Tuyết Vinh, nhẹ giọng trấn an.

Thoạt đầu, cô cứ tưởng đấy là Hồng Phương vì anh ta ngồi gần mình nhất. Bàn tay kia to lớn như vậy, hẳn không thể là của một phụ nữ. Nhưng chất giọng của Phương hình như không giống như vừa rồi, hơn nữa lại là thứ âm thanh rất êm tai.

- Đã không biết uống mà còn cố thử là thế nào? - Gương mặt phát hỏa của Huy đang ở rất gần, ánh mắt hừng hực liên tục phun ra những tia lửa giận.

Từ đầu đến giờ, anh đã liên tục bị sự “chăm sóc” quá mức cần thiết của Hồng Phương dành cho Tuyết Vinh làm cho khó chịu. Mọi hành động, cử chỉ của hai người họ đều được Huy kín đáo thu vào tầm mắt. Dù đã cố gắng nhẫn nhịn, nhưng vừa nhìn thấy Tuyết Vinh đưa ly rượu lên môi, anh đã thẳm đoán ra việc xảy ra kế tiếp.

- Này anh. – Huy ngoắc tay về phía người phục vụ - Mang cho tôi một chai nước suối.

Người con trai gật gật đầu rồi nhanh chóng quay đi.

Cảnh Huy bấy giờ mới tiếp tục ngồi xuống bên chân Tuyết Vinh, cẩn thận dùng tay vén tóc cô qua một bên:

- Em thế nào rồi?

- Đỡ nhiều rồi – Cô khẽ hít hít, tay không quên chùi đi những giọt nước nhỏ đang đọng trên hàng mi.

Cứ tưởng người đàn ông này đã hoàn toàn quên mất sự hiện diện của Vinh. Thật không ngờ lúc vừa xảy ra chuyện, Cảnh Huy lại là người đầu tiên có mặt.

Thái độ quan tâm của anh dù sao cũng khiến cô cảm thấy được an ủi.

- Không uống được cũng không ai bắt, em nhớ chưa? – Huy dịu giọng trách phạt.

58. Chương 58

- Em nhớ rồi. – Tuyết Vinh chỉ xấu hổ gật đầu.

Tất cả mọi người trong bàn đều đang đổ dồn mắt về phía cô. Chỉ uống một ly rượu mà thu hút nhiều sự chú ý như thế, đúng là làm nổi quá đi mất.

Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên không phải cử chỉ vụng về của Tuyết Vinh mà là thái độ sốt sắng của Cảnh Huy. Khi những người có mặt bắt đầu chú ý đến tiếng ho thì anh ấy đã có mặt. Không biết rời khỏi ghế từ lúc nào.

Dù sao chỉ là sắc một ly nước, Huy cũng đâu cần hấp tấp chạy đến bên cô gái kia như thế?

- Người cũng đã khỏe lại rồi. Mình nghĩ cậu nên về chỗ đi.

Hồng Phương qua việc lần này đã hiểu ngay là bản thân vừa chạm phải một ổ kiến lửa. Ai bảo Cảnh Huy lạnh lùng đến nỗi đem bạn gái đặt xa như vậy? Thoạt nhìn cứ tưởng hai người chỉ là bạn bè quen biết. Làm Phương còn cho rằng mình vẫn đang tấn công một “vùng đất trống”. Nhưng một người như Tuyết Vinh có thể trối được anh bạn khó tính của anh, kể cũng là điều dễ hiểu.

- Đợi lát nữa người ta mang nước đến, em tuyệt đối đừng uống rượu nữa.

- Em biết rồi mà. – Cô bối rối nắm lấy vai áo Huy – Anh mau về chỗ đi.

Cảnh Huy rời đi một lát thì người phục vụ khi nãy đã quay lại với một chút khó xử:

- Xin lỗi cô, quán chúng tôi đã hết nước suối.

- Không sao. – Tuyết Vinh thoải mái trả lời. Dù sao cô cũng không thấy khát.

- Trà đá cũng không có sao? – Phương lần này quan tâm một cách hoàn toàn...trong sáng.

- Xì, nước đá không sạch. – Vanessa lập tức xua tay, miệng tuôn ra một câu tiếng Anh để anh phục vụ không thể hiểu được.

- Vậy thì kêu cái gì?

- Cho chúng tôi một chai rượu nho. – Cô gái một mách đã quay ngoắt sang dùng ngôn ngữ Việt.

- Cảnh Huy vừa nãy có dặn... – Tuyết Vinh có chút lo ngại khi nhìn về phía đám người ngồi phía bên kia.

- Mặc kệ cậu ta. Rượu nho rất dễ uống. Lại còn tốt cho sức khỏe.

Lời của Vanessa quả thật không phải lừa gạt. Rượu nho tuy cũng có vị nồng nhưng lại giòn ngọt. Màu không đỏ mà tím sậm. Nhìn cũng rất hấp dẫn. Tuyết Vinh nhấp thử một ít, cảm thấy vừa miệng nên cứ vậy mà thoải mái uống tiếp.

Trốn tránh mãi rồi cũng đến giờ phút phải dùng đến đũa, cô không thể liên tục để người khác gấp thức ăn ỉn như thế. Hồng Phương cũng vì chuyện vừa nãy mà dè chừng Cảnh Huy, không dám quan tâm đến Tuyết Vinh như trước.

Bị mọi người quan sát vì lọng cọng với đôi đũa đã đành, người trong quán còn tiếp tục mang ra dao nĩa cùng những đĩa thịt bò được cắt thành miếng nghi ngút khói.

Ăn gì mà lắm thế!

Bài tập sử dụng dao và nĩa chỉ mới được học hồi sáng này. Nhưng miếng trứng trắng trên bàn ăn có vẻ dễ xử lý hơn mấy tảng thịt lớn kia gấp chục lần.

Trời ơi, số cô sao mà khổ!

Tuyết Vinh khẽ thở dài nhìn các anh phục vụ nhanh nhẹn mang các món đã dùng xong khỏi bàn rồi đưa tay gãi đầu. Biết trước thế này thì sống chết gì cô cũng nhất quyết không ở lại. Đầu óc không biết vì sao lại có chút quay mòng rất khó hiểu.

Cảnh Huy ngồi ở xa chỉ biết chất lưỡi nhìn Tuyết Vinh rồi quay qua thì thầm gì đó vào tai người bạn. Anh chàng được cô đặt cho danh hiệu “mặt búp bê” vừa nghe xong đã lập tức đứng dậy, vui vẻ nhắm thẳng hướng Tuyết Vinh đang ngồi mà tiến đến:

- Trên kia có một người đang sắp sửa phát khùng vì em. – Lời lẽ thốt ra đầy vẻ hoa mỹ - Em có phiền nếu đổi chỗ với anh không?

- O... - Cô sợng chín người, không biết phải làm sao cho phải đạo.

Lynda nhìn thấy Trung Tín từ chỗ Huy đi đến bên cạnh Tuyết Vinh thì cũng tò mò dõi mắt nhìn theo. Cô ấy dễ dàng nhận ra Cảnh Huy vừa nhờ anh ta làm chuyện gì đó.

- Lên đó đi. Mình không muốn thấy cậu ta dùng dao cắt thịt bò đi giết người. – Vaness phá ra cười chế nhạo.

- Ủ, tôi cũng có chuyện muốn nói với Trung Tín. – Phương ngược ngáp thêm vào. Anh biết rõ Vaness đang cố ý châm chọc mình.

Miễn cưỡng đứng lên bước về phía Cảnh Huy, Tuyết Vinh chỉ mong tìm ở đâu đó chiếc khẩu trang để che đi gương mặt ửng hồng vì thẹn. Anh vội vã đón cô với ánh mắt vô cùng niềm nở, nếu không muốn nói là đầy thâm tình.

Người còn chưa kịp đến nơi đã thấy Huy hấp tấp tiến lại.

- Em ngồi đây đi. – Thái độ ân cần như thể Tuyết Vinh là một người bệnh.

Những tưởng anh chàng sẽ để cô ngồi vào chiếc ghế của Trung Tín khi nãy, thật không ngờ Huy lại sâu xa kéo Vinh vào vị trí ở giữa Lynda và chính mình.

- Nào, ngồi xuống.

Mong muốn được đem cô đến gần cuối cũng đã được thực hiện khiến anh vô cùng mãn nguyện. Trên mặt cũng tự giác hiện ra một nụ cười.

- Em muốn ăn gì?

- Thôi khỏi, em no rồi. – Tuyết Vinh kín đáo đưa mắt về phía vẻ mặt như đưa đám của Lynda.

- Mới ăn nhiều đó thì no gì được?

Hồ, anh ta nói như thể từ đầu đến cuối buổi đều không rời mắt khỏi cô vậy.

- Làm ơn cho thêm một cái đĩa.

Tuyết Vinh ngơ ngác nhìn những hành động chăm sóc của Huy trong kính ngạc. Anh làm cô có cảm giác hai người đã mấy năm không gặp. Mà thứ gì đó vẫn liên tục khiến đầu óc cô bị mất tỉnh táo. Toàn thân cứ lâng lâng như đang ngủ trên mây. Bất cứ chuyện gì xảy ra cũng nhận thức muộn hơn người ta một chút.

- Nghe nói bạn là sinh viên trong lớp Cảnh Huy? – Lynda lịch sự bắt chuyện.

- Hả?...À ờ...đúng vậy.

- Anh ấy ở lớp có hay bắt nạt sinh viên không? – Ánh mắt gợi tình phóng về phía Huy.

Anh hình như không nhận ra mà chỉ tập trung cắt thịt thành từng miếng nhỏ, vừa miệng.

- Không, thầy Huy là một giảng viên tốt. – Tuyết Vinh cố chớp mắt mấy cái, mong lấy lại được sự tỉnh táo.

Dù vậy, tiếng Anh của cô khi giao tiếp vẫn rất tốt.

- Hai người đang định đi đâu à?

Lynda hỏi vì cô cũng biết Cảnh Huy không phải từ giảng đường chạy đến.

- Hả?...Ồ.. Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh một lát.

Nói xong thì nhanh chóng chuồn về phía các nhân viên phục vụ. Tuyết Vinh nghĩ mình cần rửa mặt. Trong đời cô chưa từng trải qua cảm giác kỳ lạ thế này.

Vào đến nhà vệ sinh, Vinh liên tục đưa tay vốc từng vốc nước mát lạnh tạt vào mặt. Sau đó khẽ vuốt vuốt dọc theo mi mắt xuống hai bên đầu. Động tác lặp đi lặp lại như người ta vẫn thường mát xa để thư giãn.

Nhìn gương mặt đỏ hồng của mình trong gương, cô cứ thắc mắc không biết vì ăn phải thứ gì hay bị thẹn. Nếu có thể đứng luôn trong này đến khi kết thúc bữa tiệc thì hay quá. Tuyết Vinh sẽ không phải ra kia, đối mặt với bao nhiêu người xa lạ. Càng không cần nhìn thấy Lynda, người con gái cứ liên tục tìm cách quyến rũ Cảnh Huy không ngớt.

Cô ta không chỉ có chiều cao lý tưởng mà gương mặt còn xinh đẹp như các nữ diễn viên Hàn Quốc. Thái độ tự tin, lịch lãm hơn Tuyết Vinh gấp chục lần. Cũng may trong lòng Cảnh Huy chỉ có Yên Nhi, nếu không chắc đã bị Lynda lừa đảo. Cô thà thua chính em gái mình cũng không muốn bị cô gái ngoại quốc kia qua mặt. Vì dù sao, Yên Nhi cũng đánh bại Lynda bằng gương mặt giống Tuyết Vinh như đúc.

Trời ơi, cô lại suy nghĩ đi đâu nữa rồi?

Tuyết Vinh tự khò vào đầu mấy cái rồi chậm rãi trượt lưng xuống sàn nhà, cảm giác bức tường phía sau mới thật là mát mẻ. Cổ họng cô khô khốc, toàn thân nóng ran như kẻ đã đi bộ hàng tiếng trong sa mạc.

- Tuyết Vinh, em làm gì trong đó mà lâu thế? – Tiếng đập cửa từ ngoài vọng vào đóng đầy nỗi lo lắng.

Là ai đang gọi tên cô?

Ở đây ngoài Cảnh Huy thì chẳng biết tên thật của Tuyết Vinh nữa. Nhưng anh ta thà chết cũng không gọi cô bằng cái tên ấy đâu. Tuyết Vinh biết như thế mà.

Cô khẽ lắc đầu rồi mỉm cười một cách ngờ nghệch.

- Sao lại ngồi dưới sàn? – Huy không biết từ đâu chui ra lại luồn hai tay vào nách cô mà xóc dậy.

- Vì trong này nóng quá. – Vinh mơ màng trả lời – Thật sự nóng quá đi.

- Em đóng cửa thì sao không nóng cho được? – Anh có chút nóng nảy đặt cô ngồi hẳn lên bồn rửa mặt.- Em có biết là mình đang cư xử rất kỳ cục không?

- Kỳ cục? Ai cơ?...Em mà có gì kỳ cục chứ?

Khẽ kê mũi lại gần cái miệng đang ra sức chống đối của Tuyết Vinh, Huy bắt đầu hiểu ra vấn đề...

- Em uống rượu?

- Không.. – Cô gật gật đầu – Mà hình như là có... – Ngay sau đó lại lắc lắc.

Biểu hiện đáng yêu làm Cảnh Huy đang muốn nổi giận cũng phải bật cười. Hai tay anh giữ lấy gương mặt đang phụng phịu làm nũng của Tuyết Vinh, từ tốn hỏi:

- Không phải anh dặn em đừng uống sao?

- Rượu nho rất dễ uống. Lại còn tốt cho sức khỏe. – Cô hồn nhiên lặp lại nguyên văn câu nói của Vanessa bằng tiếng Tây Ban Nha, ngón tay chỉ lên trời như đang phát biểu một chân lý nào đó.

- Em đã uống bao nhiêu ly?

- Nửa chai...

- Cái gì? – Huy trợn mắt – Một mình em uống hết nửa chai?

Rượu nho cũng là rượu. Cô tưởng có thể dễ dàng đổ vào miệng như người ta uống nước lã sao?

- Anh sẽ giết hai tên đó.

Huy vừa nghiêng rằng gầm gừ đã thấy Tuyết Vinh nhào vào lòng mình, miệng liên tục lẩm bẩm những lời lẽ kỳ lạ:

- Anh ra mà ngồi với cô Lynda gì đó... - Hai tay cô tự giác vòng qua eo của Huy - ...Em hứa sẽ không đem chuyện này kể cho Yên Nhi biết... - Đầu liên tiếp cọ qua cọ lại trước ngực anh - ...Đi đi, đừng ở đây gây sự...Em muốn ngủ một lát...

- Tiểu ma nữ này... - Huy mỉm cười, vòng tay ôm lấy hai vai của Tuyết Vinh – Em đang lẩm nhẩm cái gì thế?

Nhiệt độ cơ thể anh nếu đem so với không khí xung quanh thì mát hơn rất nhiều. Cô thích thú lại càng dán sát mình về phía Huy hơn nữa. Cái miệng nhỏ nhắn vẫn tiếp tục cong lên, khẽ thì thầm những âm thanh gì đó không nghe được.

59. Chương 59

Trời đã xế chiều nhưng em vẫn chưa chịu tỉnh lại. Nửa chai rượu nho có tác dụng chẳng thua gì một viên thuốc ngủ. Miệng em liên tục bảo hãy đến bên Lynda trong khi hai tay lại quấn chặt lấy tôi như bạch tuột. Cánh môi hồng thắm thoảng lại cong lên như một đứa trẻ đang lăm nũng khiến lòng tôi hơi xức động.

Lúc Tuyết Vinh một mực đòi đến đây, tôi cũng không biết vì sao mình lại dễ dàng đồng ý như vậy. Mấy ngày vừa rồi cứ trôi qua như một giấc mộng với đầy rẫy những việc kỳ lạ. Khó khăn lắm mới có thể chấp nhận linh hồn đang trú ngụ trong cơ thể Yên Nhi là của một người khác. Bây giờ, tôi lại phải đánh vật với suy nghĩ chính linh hồn xa lạ ấy rất có thể là đứa con gái lớn đã mất tích của gia đình chú Minh. Biến cố xảy ra sau khi tôi qua Anh Quốc được năm ngày. Có lẽ vì họ nhất thời không chịu nổi cú sốc nên đã dọn nhà đến nơi khác.

Nhưng nói đến những chuyện khó tin thì hiện tại, ngay chính lúc này, tôi lại đang khốn khổ bởi việc quyết định nên bác bỏ hay thừa nhận tình cảm với cô gái vừa quen vừa lạ. Em chỉ mới xuất hiện có mấy ngày đã khiến trái tim tôi xoay chuyển. Những lời hứa hẹn với Yên Nhi lúc trước như cũng muốn theo linh hồn cô bé mà biến mất. Thứ tình cảm mới lạ này vừa ngọt ngào lại vừa nguy hiểm đến đáng sợ. Tôi sợ mình đang lẩm lẩm điều gì đó, sợ bản thân đã bỏ sót những chi tiết quan trọng dẫn đến quyết định sai lầm.

Nếu nói tất cả đều vì em đang tồn tại trong cơ thể Yên Nhi, tự tôi cũng không thể chấp nhận. Bởi vì, lúc nghe em kể về những kỷ niệm của tôi và Yên Nhi trong quá khứ, lòng tôi thật sự rất lo sợ. Tôi hoàn toàn không thể phủ nhận chuyện bản thân không muốn tính cách tự tin, hoạt bát trong mấy ngày qua của em bị mất đi. Tôi mong Yên Nhi có thể quay trở lại nhưng đồng thời cũng không muốn em biến mất khỏi cuộc đời mình mãi mãi.

- Đây là đâu? – Từ trong lòng tôi, em bắt ngờ nhồm dậy, giọng nói mơ màng như người đến từ cõi khác.

Quan sát bộ dạng ngờ nghệch khi đưa tay dụi mắt của em, tôi chậm rãi trả lời:

- Là nơi em muốn tới.

Tuyết Vinh vừa nghe xong đã lập tức tỉnh táo. Đôi mắt còn long lanh nước của em nhanh nhẹn đảo quanh, trên mặt đan xen giữa phần khởi và sợ sệt.

- Kể từ lúc tìm thấy bộ hài cốt, cảnh sát đã đặt lệnh giới nghiêm cho nơi này. – Tôi thông thả xoa nhẹ bờ vai nhỏ, hy vọng sẽ làm em sớm khôi phục – Chúng ta chỉ có thể ngồi đây quan sát.

Công viên này đối diện với ngôi nhà đang xây. Tuy không thể trực tiếp vào hiện trường nhưng từ đây vẫn có thể quan sát toàn bộ khung cảnh. Hơn nữa, tôi cũng không nghĩ chuyến đi này sẽ có tác dụng gì khác ngoài việc xoa dịu tinh thần đang kích động của em.

Tuyết Vinh hơi nhú mồm rồi lảo đảo đứng dậy. Hơi men khiến bước đi của em có phần lảo đảo, nhưng vẻ mặt thì vẫn rất tập trung. Chẳng lẽ lại cảm nhận được điều gì đó?

- Huy – Cái miệng nhỏ nhắn của em khê gọi tên tôi khi cả người sắp đổ khụy

Tôi vội vã đứng lên khỏi ghế đá và đưa cả hai tay để hứng lấy cơ thể em, cơ thể ấm áp mà khẽ chạm vào là khó lòng rời khỏi. Trên thế giới này đã có hàng trăm người dùng tiếng “Huy” vừa rồi để trò chuyện với tôi. Nhưng âm thanh ấy khi phát ra từ miệng em, khi em cảm thấy bất ổn, không biết vì sao lại êm ái và ngọt ngào đến lạ. Tôi mỉm cười bế bổng em lên khỏi mặt đất, cố ý làm giọng lạnh nhạt :

- Xem em sau này còn dám uống rượu nữa không.

- Ấy – Em chơi với dùng tay đánh vào ngực tôi – Anh mau thả em xuống. Người ta nhìn.

- Vừa rồi là em nhờ anh giúp mà. – Đối với cô gái này, tôi biết mình không thể làm một kẻ quân tử - Đòi thuở nào lại có chuyện xài xong là vứt bỏ như thế?

Thấy câu nói của mình làm em phải mím môi suy nghĩ, trong lòng tôi càng dậy lên cảm giác thích thú. Nhưng trời ơi, vì sao em lại có nhiều cách để tập trung ánh mắt của tôi vào cái miệng dễ thương màu đỏ hồng ấy đến vậy? Chẳng lẽ bản thân em không ý thức được nó hấp dẫn và có sức cám dỗ với đàn ông mạnh mẽ thế nào sao?

- Đừng mím môi nữa. – Tôi thấp giọng đề nghị - Sẽ bị móm đó.

Lý do vô duyên như vậy dù sao cũng dễ nghe hơn câu “Vì anh muốn hôn em” gấp trăm lần. Tuyết Vinh không nói gì mà chỉ gật gật đầu. Hàm răng trắng lúc ấy mới chịu buông tha cho cặp môi đầy đặn. Tôi bắt đầu nhận ra em rất quan tâm đến việc giữ gìn dung nhan của mình.

- Em vẫn chưa thật sự tỉnh táo. Vì vậy, hãy ngoan ngoãn để anh giúp. Ở đây cũng không có mấy người.

Có trời mới tin cách lập luận cực kỳ kém logic này. Nhưng chỉ cần em cũng có cảm giác như tôi thì hẳn sẽ chẳng từ chối. Nếu em cũng cảm thấy được ở gần nhau thế này rất thân mật, gần gũi thì có lẽ...

- Đừng làm rơi em xuống đất. – Tuyết Vinh ngọt ngào ngã đầu vào cổ tôi, thả thả.

Một tay em vòng qua cổ tôi, tay còn lại tùy ý đặt nơi nào đó ngay trước ngực. Người ngoài nhìn thấy có thể bảo rằng tư thế của chúng tôi cực kỳ mờ ám nhưng điều quan trọng nhất vẫn là cả em và tôi đều nguyện ý thực hiện. Cần gì một lời khẳng định khi hành động của chúng tôi đã thể hiện quá rõ ràng? Tôi dồn hết tình cảm của mình vào ánh mắt để nhìn người con gái trong tay, vô tình phát hiện ra vết sẹo dưới cổ em một lần nữa lại xuất hiện.

Lần đầu tiên chúng tôi nhìn thấy nó là trong con hẻm mà em suýt nữa bị tên khốn nào đó làm hại. Nơi ấy và chỗ này có gì liên quan đến nó chẳng? Tôi khó hiểu nhưng không biết phải bắt đầu như thế nào. Ở cạnh bên em, đầu óc hình như không bao giờ được phép thôi suy nghĩ.

- Nãy giờ có nhớ ra được gì không?

Sau khi thoát ra khỏi những nghi vấn vừa nảy sinh trong đầu, tôi mới nhận ra Tuyết Vinh đang có hành động rất kỳ lạ. Mũi của em ở dưới cổ tôi đang nhiệt tình hít thở. Từng luồng hơi ấm áp liên tục phả vào đó làm hai tay tôi cũng tự giác ôm lấy em chặt hơn. Tôi sợ nếu em còn tiếp tục, cơ thể tôi sẽ nổi lên phản ứng.

- Chuyện gì vậy? – Giọng tôi bắt đầu trở nên trầm đục – Em không sao chứ?

- Tại sao trên người anh luôn có một mùi hương rất quen thuộc? – Tuyết Vinh bấy giờ mới ngửa cổ nhìn lên – Quen thuộc đến mức em không hiểu được.

- Mùi gì?

- Em cũng không biết. Nhưng vừa sờ sợ lại vừa thích.

Lời thú nhận tiếp tục làm em đỏ mặt. Trong lúc tìm cách né tránh cái nhìn âu yếm của tôi, ánh mắt em vô tình dừng lại trước tấm biển có đề hai chữ “Kỷ Nguyên” đã gỉ sét ở phía xa.

- Nơi đó... có gì vậy?

- Là một nhà máy cũ. Đã lâu không có người lui tới.

Em không tiếp tục truy hỏi nhưng trông mặt lại có vẻ thất thần. Tròng mắt em mở to, thoát nhìn sẽ tưởng là đang tập trung nhưng thật ra lại lạc vào một thế giới nào đó trong quá khứ. Tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được điều này qua thân thể bất ngờ đông cứng.

- Có phải đã nhớ ra điều gì? –Tôi lo lắng nhìn vào đôi mắt đang tối sầm lại của em – Mau nói anh biết.

Thoáng rùng mình, vùi mặt vào cổ tôi, cổ họng em như bật ra tiếng khóc:

- Đừng đánh con... Đừng đánh con...

- Là ai đang đánh em? Ai dám đánh em hả?

Có vẻ như phần ký ức nào đó đã thật sự quay lại, hơn nữa còn chẳng tốt đẹp gì. Chẳng lẽ việc nhìn thấy những thứ trước đây có thể giúp em khôi phục lại kỷ niệm đã mất?

Chưa đi được mấy bước, tôi đã phải ôm em quay lại chỗ chiếc ghế lúc nãy. Người ta nói con gái nắng mưa thất thường, nhưng tâm trạng của Tuyết Vinh còn thay đổi nhanh hơn cả thời tiết. Mới khi nãy còn thẹn thùng, nói cười vui vẻ. Loáng một cái đã như con mèo nhỏ, hốt hoảng kêu la cầu cứu.

- Nhìn anh.– Tôi nhẹ giọng trấn an – Mở mắt nhìn anh nào.

Đôi mắt mọng nước của em miễn cưỡng nghe theo, hướng về phía gương mặt tôi. Hình ảnh ấy làm trái tim tôi nổi lên một trận đau xót. Tôi không biết em đã nhìn thấy gì, cũng không rõ những điều em thấy có phải là sự thật hay không. Tôi chỉ biết mình cam tâm tình nguyện làm tất cả để em không phải lâm vào trạng thái hốt hoảng như bây giờ một lần nào nữa.

- Em đã từng vào nơi đó. – Ngón tay run run của Tuyết Vinh chậm rãi chỉ vào tấm biển có đề hai chữ “Kỷ Nguyên” ở xa – Bởi vì nó rất quen.

- Vậy thì có gì đâu phải sợ? – Tôi bình tĩnh trả lời - Nhà cũ của em cũng ở gần đây mà. Nhìn cảnh vật thấy quen cũng là chuyện bình thường.

- Nhà cũ của em ở gần đây?

- Anh tưởng em đã nhớ ra nên mới nôn nóng trở về như vậy...?

- Không, em không biết gì hết. – Em méo mào lắc đầu – Khi hai chữ Kỷ Nguyên kia hiện lên, em bỗng thấy mình bị một người đàn ông dùng dây nịt quất vào người túi bụi. Hắn sau đó còn...còn...

Từng giọt nước mắt nóng hổi cứ thế rơi xuống tay tôi trong những tiếng nức nở. Cố gắng giữ vẻ mặt thật bình tĩnh, tôi chậm rãi hỏi em điều quan trọng nhất.

- Hắn còn làm gì em nữa?

60. Chương 60

- Hắn dùng một cái chai...đánh vào đầu em. – Tuyết Vinh lắc đầu nguầy nguậy – Rất nhiều máu và thủy tinh ở trên sàn...Em tìm cách trốn đi nhưng chỗ nào cũng có những mảnh vỡ ...Em...em...

- Anh hiểu rồi. – Tôi đau xót vươn tay kéo em vào lòng, cẩn thận ôm thật chặt.

Chú Minh từng nói, Yên Chi bị mất tích khi đi cùng một người họ hàng. Người ấy vì mãi nghe điện thoại nên đã để lạc mất cô bé. Khi tôi thắc mắc nhân vật “vô trách nhiệm” ấy là ai thì ba Yên Nhi lại tỏ ra rất

lãnh đạm, không vẻ gì muốn trả lời. Ai cũng nói cô Lâm là người bị ảnh hưởng nặng nề nhất kể từ sau biến cố. Không biết có phải vì bản thân chính là người đã làm lạc mất con gái không.

Nơi này cách khu chợ, nơi người ta nhìn thấy Yên Chi lần cuối, một khoảng không xa. Kể nào đó hẳn đã mang cô bé đến đây, tìm một nơi vắng vẻ để...Nhưng tại sao Yên Chi lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy? Nếu nó không muốn đi, tin rằng kẻ kia cũng có khó lòng mang cô bé rời khỏi trong yên lặng.

- Em có nhớ khung cảnh lúc ấy thế nào không? – Tôi dùng tay xoa nhẹ bên má Tuyết Vinh, cẩn thận lau đi từng giọt nước mắt – Vài chi tiết thôi cũng được.

Em thoáng nghẹn ngào rồi cố gắng nhớ lại, bàn tay đặt trên cánh tay tôi cũng tự giác nắm chặt.

- Có rất nhiều khối đen lớn...và...

Cánh mũi ửng hồng của em hơi phập phồng trước khi cơ thể hoàn toàn đông cứng. Vài giây sau đó, Tuyết Vinh bất ngờ đẩy mạnh tôi về phía sau, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi. Miệng em há hốc khi vung tay chỉ vào người tôi:

- Mùi hương đó...

- Mùi hương nào? – Tôi lo lắng muốn nhích lại gần em.

Nhưng còn chưa kịp chạm đến gương mặt tái xanh ấy thì em đã kinh hoàng lùi về sau. Động tác nhanh đến nỗi làm bản thân ngã nhào khỏi ghế.

Vừa đúng lúc ấy, điện thoại trong túi lại vang lên. Tôi chần chừ nhìn em đang ngồi như một bức tượng gỗ dưới mặt đất rồi quyết định dứt tay vào túi.

Là cuộc gọi của chú Minh. Chú thấy cả hai đã đi hơn nửa ngày mà không có tin tức gì nên kiểm tra thử.

- Cháu sẽ đưa cô ấy về ngay! – Tôi thận trọng khẳng định.

Dù sao cũng đã biến mất hơn nửa ngày. Đã đến lúc chúng tôi phải quay về. Những chuyện khó hiểu có lẽ nên đợi hôm khác quay lại. Đằng nào Tuyết Vinh cũng không còn bình tĩnh. Để cô ấy về nhà nghỉ ngơi có lẽ sẽ tốt hơn. Nếu không phải đám bạn bất ngờ tổ chức tiệc sinh nhật này nọ thì cũng không làm tốn nhiều thời gian của chúng tôi như vậy.

Đang định quay xuống an ủi em lần nữa, tôi mới hốt hoảng nhận ra Tuyết Vinh đã không còn ở chỗ cũ. Nhìn quanh quất khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng em đâu khiến trái tim tôi suýt chút dừng hẳn. Ông trời sẽ không tàn nhẫn đến nỗi buộc tôi phải trải qua những giây phút kinh hoàng của tối hôm qua nữa chứ?

Chạy loang quanh tìm em, tôi cuối cùng cũng đặt chân đến nhà máy Kỷ Nguyên ngày trước. Lúc đầu, vì không muốn làm hỏng giây phút tốt đẹp của mình và Tuyết Vinh, tôi đã tìm cách tránh né việc quay lại nơi này. Đơn giản vì nó gợi lên nhiều kỷ niệm đối với Yên Nhi. Nhà máy vốn là tài sản của ba, do kinh doanh thất bát nên phải đóng cửa. Ba không bán mà để lại đây như một kỷ niệm. Còn lý do vì sao thì tôi chẳng hề hay biết.

Lúc còn bé, tôi đã đưa Yên Nhi đến đây mấy lần. Hai đứa chẳng bao giờ vào trong mà chỉ đi loang quanh trong cánh đồng hoa Bồ Công Anh ở ngoài. Yên Nhi khi ấy thích nhất là tung những cánh hoa nhỏ lên bầu trời, sau đó ngẩng nhìn làn gió mang chúng bay đi thật xa. Có vẻ như đó là loài hoa yêu thích của cô bé.

Trong tiểu thuyết Thời Thơ Ấu của Tuyết Vinh cũng nhắc đến Bồ Công Anh. Em miêu tả chúng như những lá thư của đất trời, gửi lời nhắn nhủ từ những người đang phải xa nhau. Lời lẽ trong đó giống như suy nghĩ của một “Yên Nhi người lớn”. Chính miệng em vừa rồi cũng thừa nhận, nhà máy này trông rất quen.

Nhưng chẳng lẽ...?!?!?

Rõ ràng năm ấy, Yên Nhi đã nói tên của cô bé là...

Con bé không thể còn nhỏ như thế đã biết nói dối gạt người.

Nhưng với bản chất tinh quái của Tuyết Vinh thì điều này lại hoàn toàn có thể. Suy nghĩ của em đã có lúc làm tôi choáng váng. Như sự cố vừa rồi, em một mình bỏ chạy khỏi chung cư của tôi nhưng vẫn có đủ tỉnh táo để tìm cách lẩn trốn rất đáng nể. Tôi có cảm giác bản thân mình đã bị em quay như...đế.

Mới sáng này còn mạnh mẽ cam kết sẽ không bao giờ tự ý bỏ đi đâu nữa. Vậy mà thoát một cái liên lạc mất không còn chút dấu vết. Em đúng là chúa gạt người, là vua tra tấn.

Hoàn toàn bất lực.

Tôi không biết em đã đi đâu giữa một nơi xa lạ như thế này. Hôm qua chỉ là chung cư mười tầng, còn bây giờ có cả thành phố rộng lớn nhưng cực kỳ vắng vẻ. Có khi nào em đã rơi vào tay kẻ xấu? Bây giờ thật chỉ muốn đem cả em lẫn kẻ ngông cuồng đó ra ăn tươi nuốt sống.

Lần thứ hai trong một ngày, tôi lại phải nhờ ba giúp tìm tin tức của em. Vốn không muốn để ông ấy biết được mối quan hệ bất bình thường này, nhưng ba lại là người duy nhất có khả năng làm điều đó. Ông suốt ngày chỉ biết hỏi thúc tôi chuyện lập gia đình. Bất cứ cô gái nào có quan hệ hơi thân thiết đều bị thái độ vồ vập của ông làm cho phát hoảng. Đây chính là lý do khiến tôi hạn chế giao thiệp cùng phụ nữ. Tôi không muốn để họ bị dây vào những rắc rối không đáng có từ người ba quá ham cháu của mình. Quan trọng hơn, bản thân tôi cũng biết mình không thể nảy sinh tình cảm gì với họ vì vẫn luôn ấp ủ trong tim mối tình thuở nhỏ...

- Nếu ba có thể tìm ra cô bé ấy trong vòng hai mươi bốn tiếng...

- Con sẽ vô cùng biết ơn.

Ngữ khí vô cùng mờ ám khiến tôi quyết định chặn dứt mọi hy vọng đen tối trong đầu ông.

- Chẳng hứng thú gì cả.

- Ba!

- Dễ kiếm ra người khiến con liên tục tìm đến ba như vậy.- Đầu dây bên kia bỗng vang lên tiếng cười khoái trá – Ba thấy chi bằng chúng ta cứ làm một thỏa thuận.

Đã là giờ phút nào mà ba còn tâm trạng ngồi tính toán những chuyện ấy? Ông ấy không biết con trai mình đang sốt ruột thế nào sao?

- Thỏa thuận gì? – Tôi khổ sở hỏi lại.

- Sau khi tìm được con bé, ba sẽ trực tiếp đưa nó về nhà chúng ta – Nói những lời này, giọng của ông vẫn tỏ ra vô cùng bình thản - Nếu con muốn gặp, cứ việc...

- Không đời nào.

Những cô gái khác có thể vì khiếp sợ ba mà tự giác tránh xa tôi nhưng Tuyết Vinh thì không. Tôi còn muốn giữ em ở bên mình thật lâu, lâu đến hết cuộc đời.

- Ba mẹ cô ấy tuyệt đối không đồng ý.

- Chuyện đó con không cần phải lo. Triệu Ngọc Minh không phải là người khó đối phó.

-Ba điều tra người nhà cô ấy? – Tôi hoảng hốt hỏi lại – Làm ơn nói với con là ba đã không làm điều đó

- Đúng vậy, ít nhất là cho tới hôm qua... trước khi “con gọi điện”.

- Quá vô lý. – Tôi cảm phẫn hét vào điện thoại – Con sẽ không để ba đạt được ý nguyện.

- Vậy thì thật đáng tiếc. Ba không giúp được.

- Quá đáng! – Nếu còn từ ngữ nào kém bất kính hơn, có lẽ tôi đều mang ra dùng tất.

- Đương nhiên không bằng con, sinh nhật cũng không thèm về nhà. – Giọng nói ở đầu dây bên kia có phần buồn bực – Khi nào gặp rắc rối mới nhớ tới ba sao?

- Hai chuyện này làm sao so sánh với nhau được?

- Cùng tính chất. – Ba kết luận một cách ngắn gọn – Nói tóm lại, nếu con bé có thể đến nhà ta thì chậm nhất là ngày mai, con sẽ được gặp lại nó. Khuấy mất an ninh thế nào, ai nấy đều đã biết. Chậm một phút, đối với sự an toàn của nó cũng vô cùng đáng ngại. Huống chi con bé lại là con gái...

Những điều ba nói tôi đều đã nghĩ đến. Nếu không phải muốn gấp rút tìm ra Tuyết Vinh thì cũng không cần chai mặt tìm đến ông như vậy. Trước mắt, việc quan trọng nhất vẫn là tìm em về đây. Mọi rắc rối phía sau cứ để từ từ hẵng tính.

- Đủ rồi. Con đồng ý.

- Thỏa thuận xem như đã được ký kết. – Giọng ba tôi như thánh chỉ - Con về nhà đợi tin đi.

- Không, con muốn đi tìm cô ấy. -Tôi bức bối trả lời rồi tắt điện thoại.

Dù biết ba chỉ vì quá sốt sắng đối với việc có cháu nội, tôi vẫn cảm giác chúng tôi như những người vừa thực hiện một cuộc giao dịch. Người của ông có mặt khắp nơi, nhưng lại toàn những kẻ làm việc trong bóng tối. Tôi chán ghét kiểu kinh doanh bằng hình thức này, trước giờ luôn tìm cách tránh thật xa. Không ngờ lại phải vì Tuyết Vinh mà phá lệ. Mỗi lần em biến mất là mỗi lần đầu óc tôi không còn đủ bình tĩnh. Tất cả những gì tôi có thể suy nghĩ là tìm ra cách để đưa em về thật nhanh.

61. Chương 61

Tôi đứng lặng yên trước ngực anh, bình tĩnh lắng nghe tiếng một trái tim đang vì mình mà trở nên vội vã. Hơi thở của anh tuy nhanh nhưng lại rất khẽ, biểu hiện của việc bị mất nhiều sức lực. Vòng tay ôm lấy tôi nửa như muốn siết chặt, nửa lại nhẹ nhàng nâng đỡ. Tôi không biết cảm giác của mình đối với anh lúc này là gì. Sự tổn thương và bức tức lúc đầu đã được thay thế bằng cảm giác quyến luyến xen lẫn gấn bó.

- Anh đói rồi. – Tôi cố tìm cách thoát khỏi tư thế quá gần gũi này – Ngồi xuống “ăn” thứ gì đi.

- Không cần. – Tuyên nhẹ nhàng khước từ - Bây giờ, anh chỉ muốn em...

- Em không phải đồ ăn.

Câu nói không chút kiêng dè của anh làm tôi thẹn thùng đến nỗi chỉ muốn giấu gương mặt của mình vào trước ngực người đàn ông này hơn nữa. Đường như nhận ra biểu hiện khác thường của tôi, anh bỗng từ tốn cúi đầu xuống thật thấp. Ánh mắt thâm trầm khiến người ta như bị hút vào đó. Tôi không biết mình đã làm gì để anh ấy phải dùng ánh mắt khó hiểu pha lẫn ngạc nhiên như vậy, càng không hiểu vì sao trái tim lại đập rộn ràng trước cái nhìn sâu lắng ấy.

Anh dùng hai ngón tay để nâng mặt tôi lên cao hơn, càng lúc càng gần với gương mặt đang nhìn mình như thể muốn đọc mọi ý nghĩ xuyên qua não. Hô hấp của tôi trong phút chốc bỗng ngưng hoạt động, hồi hộp cảm nhận hơi thở ấm áp từ anh và sự tiếp xúc nơi những ngón tay.

- Em vừa nói gì? – Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên khi anh tựa đầu vào trán tôi, hai chóp mũi chạm rài cạ vào nhau từng đợt – Nói lại anh nghe lần nữa.

- Em nói...nói..- Tôi nuốt ực một cái như người đang bị mắc nghẹn – Nói...mình không phải là đồ ăn

- Ai bảo với em không phải đồ ăn thì không ăn được?

Trời đất thoáng xoay tròn cho đến khi tấm lưng tôi hoàn toàn dựa hẳn vào bức tường bằng cảm thạch. Trùng mắt nhìn về phía anh, tôi càng hốt hoảng hơn khi nhận ra người đàn ông ấy đang cúi xuống gần mình hơn cả lúc đầu.

- Đáng lẽ nên làm việc này từ rất lâu rồi – Lời nói của anh mang theo tiếng cười. Tuy rất khẽ nhưng tôi vẫn cảm nhận được.

Người Tuyên đang muốn nói đến là ai? Là tôi hay anh ấy? Việc nên làm là việc gì? Tôi nghĩ mãi mà chẳng nghĩ ra được. Chẳng biết vì đầu óc kém thông minh hay tại bản thân anh nói năng quá khó hiểu. Điều duy nhất tôi còn nhận thức được lúc này là mình đã bắt đầu thở hổn hển, trước ngực phập phồng liên tục cọ xát vào cơ thể cứng cáp của anh. Trái tim tôi sắp vỡ tung. Sự tiếp xúc này hình như đã vượt quá giới hạn.

- Sau này, cảm em dùng tiếng “tôi” để nói chuyện. – Tuyên thấp người, lướt nhẹ cánh môi trên môi tôi như đang trêu chọc – Nhớ chưa?

- Nhớ... - Tôi run rẩy đáp lại anh, cảm giác như có một dòng điện vừa chạy xẹt qua não.

Chỉ vì thốt ra tiếng “em” ấy mà phải gánh lấy hậu quả bây giờ sao? Thánh thần ơi, tôi thật sự hối hận không ngớt.

- Còn nữa, đến bao giờ thì em mới chịu nói cho anh biết tên thật của mình đây, hả?

- Em...

Còn chưa kịp nói hết câu thì nụ hôn của anh đã ấn xuống, đầy vẻ nồng cuồng, chiếm hữu. Một tay anh luồn ra sau gáy tôi và giữ yên ở đó. Tay còn lại mạnh mẽ nắm lấy gương mặt đang tìm cách kháng cự. Giữa lúc tôi còn đang thở hồng hộc vì hết hơi thì anh lại bắt ngờ dứt ra, khẽ gầm gừ như đang đe dọa:

- Bà xã, tên của em...

Tôi bất lực nhìn anh bằng cặp mắt bướng bỉnh. Sử dụng cách này để có được thứ mình muốn, quả thật là hạ lưu mà.

- Tại sao anh...??

Lần thứ hai, lời lẽ còn chưa kịp thốt ra đã bị Tuyên hung hăng nuốt vào trong miệng. Ngón tay anh nâng lấy mặt tôi, dùng với một chút lực. Hai hàm răng đang cắn chặt bỗng theo đó mà hé ra một cách vô điều kiện. Giữa lúc tôi còn đang sửng sốt vì phản ứng kỳ lạ của chính mình thì đầu lưỡi ướm át nơi anh lại không chút khách khí mà tiến thật sâu vào.

Tôi co người bởi cảm giác kích thích xen lẫn hoảng sợ. Hai bàn tay nửa như muốn đẩy anh ra, nửa lại vô tình bấu chặt lấy vật áo. Tôi vừa muốn tát anh lại vừa quyến luyến sự tiếp xúc đầy “đen tối” này. Nếu để bất cứ ai biết được suy nghĩ của mình, họ chắc chắn đều sẽ mắng tôi là đứa con gái hư, quá dễ bị khuất phục. Nhưng tôi lại tự bao biện mình bằng cách ngậm khăng định: “Anh ấy dù sao cũng là chồng”. Vợ chồng hôn nhau đâu phải là chuyện gì đáng trách.

- Đừng bướng bỉnh nữa. – Tuyên lại đột ngột buông tha cho tôi, giọng nói gần như nài nỉ - Ngoan, cho anh một cái tên, được không em?

- Yên...Nhi... – Đầu óc tôi mờ mịt hơi sương, âm thanh phát ra đứt quãng – Tên của em là Yên Nhi.

- Yên Nhi, Yên Nhi – Anh phấn khởi lặp lại như vừa khám phá ra điều gì rất thú vị – Yên Nhi của anh.

Ngoài người trong gia đình, chưa có ai lại quý trọng và xem tôi như một thứ châu ngọc giống người đàn ông này. Tôi không biết mình có điểm gì thu hút anh. Nhưng nếu lấy được người như Tuyên thì trước mắt cũng không phải quá tồi tệ. Tranh thủ những giây phút ngắn ngủi được tự do, tôi cố gắng nghĩ đến điều này thật sâu. Chẳng qua vì trong lòng còn rất nhiều cảm giác phân vân, bất ổn...

- Có phải mọi thứ kẹo trên đời đều có mùi vị giống như em?

- Tại sao anh lại nói như vậy?

Bất ngờ bị kéo ra khỏi những nỗi lo ngại, tôi chỉ biết xấu hổ nhìn anh rồi cúi đầu. Lời nói nhiều ẩn ý như thế khiến người ta muốn không giả vờ không hiểu cũng không được.

- Vì anh thấy em rất ngọt ngào.

Khóe môi Tuyên chỉ kịp nhếch lên thành một nụ cười trước khi tiếp tục hôn lên môi tôi một cách đầy khao khát. Biết tôi đã không còn sức để chống cự, hai tay anh dịu dàng thu về quanh cổ. Ngón cái nhẹ nhàng miết nhẹ dưới quai hàm và xung quanh chiếc cổ đang ngẩng cao của tôi như muốn cảm nhận rõ từng nhịp thở.

Tôi phò mặc anh, phò mặc lý trí mình đang ra sức gào thét. Cả người mềm nhũn chỉ biết tựa hết vào bức tường phía sau và bám víu lấy cơ thể Tuyên, người chồng mà trái tim đang thuyết phục tôi tìm cách chấp nhận.

- Anh yêu em. – Giọng nói trầm lắng khẽ vang lên – Anh yêu em, Yên Nhi.

Tôi thở dài rồi buông xuôi hai cánh tay, để anh tùy ý cuốn vào cơn bão tình do chính mình khơi dậy. Việc duy nhất có thể làm lúc này là hít lấy thật nhiều không khí vì tôi có cảm giác chính mình sắp nghẹt thở...

Khi Thần Tuyên chịu buông tha cho tôi cũng là lúc mùi hương trên người anh đã theo tôi vào đến tận não. Thoát khỏi hai cánh tay và thân hình to lớn ấy, cả người tôi lập tức chao đảo. Trông cứ như một người đang say, nhưng không phải vì rượu mà bởi nụ hôn đầu đời vừa dài lại vừa nóng bỏng.

- Coi chừng té. – Anh nhiệt tình đưa tay đỡ lấy tôi, trên môi xuất hiện một nụ cười mang chút thỏa mãn – Để anh đưa em về phòng nghỉ.

Trên đời làm gì có chuyện hôn xong phải nghỉ ngơi chứ? Chỉ nghĩ đến thôi đã cảm thấy vô cùng mất mặt.

- Em không mệt. – Tôi nhỏ tiếng kháng nghị - Em có chuyện muốn nói.

- Vậy thì ngồi xuống rồi nói. – Anh gạt đầu, ôm tôi ngồi xuống ghế.

- Em muốn ngồi một mình.

Đã bám riết lấy người ta không rời, bây giờ lại đem tôi để lên đùi là thế nào? Nếu để ai nhìn thấy, thân này chỉ còn nước đào một cái hố rồi tự mình nhảy xuống đó.

- Đừng chống đối này nọ nữa.– Tuyên vui vẻ kéo tôi ngã vào lòng anh – Ngồi thế này thoải mái hơn.

- Nhưng sẽ có người nhìn thấy.

- Anh không cho ai cơ hội phá hỏng giây phút này.

- Còn lão Hùng...?

- Ông ấy muốn vào cũng phải gõ cửa trước.

Thế này thì chẳng còn lý do nào nữa. Tôi miễn cưỡng để mình ngồi lọt thỏm trong lòng anh, đầu liên tục mắng chửi cảm giác thoải mái đang tìm cách trôi đi.

- Vừa nãy em bảo có chuyện muốn nói mà? Sao bây giờ lại im thin thít?

Anh ta luôn tận dụng mọi thời cơ để vuốt ve và âu yếm tôi. Ngay đến lúc này đây, bàn tay kia cũng không chịu nhàn rỗi mà hết vuốt tóc lại sờ má tôi nhẹ nhàng. Bản chất đàn ông đều tham lam và háo sắc thế này sao?

- Bảo bối, anh nhớ mình đâu ăn mất lưỡi của em?- Thấy tôi tiếp tục trầm ngâm, anh ấy lại lên tiếng nhắc khẽ.

Nụ cười sáng rỡ có pha chút lém lỉnh kia một lần nữa lại khiến trái tim tôi đập mạnh. Tôi không muốn thừa nhận, bỏ qua sự hoảng sợ lúc đầu, diện mạo và tính cách của anh đối với mình rất cuốn hút. Người ta vẫn thường rung động trước cái đẹp nên phản ứng của tôi lúc này chắc cũng không phải tội lỗi gì ghê gớm.

Ôi trời ơi, tôi đến phát điên vì cuộc chiến giữa bộ não và trái tim này. Tại sao lúc nào cũng phải nghĩ cách tự thanh minh mình ưư như thế?

- Chẳng lẽ vẫn còn luyến tiếc nụ hôn khi nãy?

- Cái gì? ...Không, không có!

Kế hoạch chọc ghẹo tôi thành công khiến anh phá ra cười lớn

62. Chương 62

Thần Tuyên tuy không có vẻ đẹp hút hồn như Young Min nhưng nét mặt lại toát ra sự quyền uy cùng nghiêm nghị. Chỉ những lúc anh cười, dáng vẻ khó gần ấy mới được thay thế bằng sự gần gũi có pha phần ranh mãnh. Anh giải quyết công việc với thái độ vô cùng điềm đạm và chừng mực. Nhưng mỗi khi hờn giận

là lại biến thành một đứa con nít không hơn không kém. Miệng lưỡi anh tuôn ra đủ mọi lý lẽ cùng hăm dọa, nhưng trái tim lại rất tốt bụng và biết cảm thông.

Nói tóm lại, tôi chỉ có thể kết luận anh là một người có cá tính rất đặc biệt. Ở cạnh Tuyên, người ta dễ có cảm giác tò mò, muốn tìm hiểu. Tình cảm lúc lạnh lùng, khi cuồng nhiệt của anh khiến đối phương khó lòng nắm bắt.

- Nếu em còn tiếp tục dùng vẻ mặt ngây ngô này để mê hoặc...anh thật không dám nói trước mình sẽ làm gì.

- Anh!?!?! – Tôi dù có ngờ ngẩn cỡ nào cũng nhận ra mối nguy hiểm từ trong những lời nói đùa ấy.

- Muốn nói gì với anh hả?

Anh mỉm cười xoa xoa đầu tôi như cách người ta vẫn dùng để đối xử với những đứa trẻ.

- Nhà của chúng ta...có lẽ nên thay đổi một chút.

Một tia ngạc nhiên bất ngờ lóe lên trong mắt Tuyên rồi tắt phụt. Thay vào đó là cái nhìn phẳng lặng như mặt nước.

- Thay đổi như thế nào?

- Em muốn có một cái sân...

Tôi không biết mình có quá đáng hay không. Nhưng làm vợ anh ta, chẳng lẽ lại không có quyền thiết kế nhà cửa? Huống chi việc đó đối với Tuyên lại không mấy khó nhọc.

- Còn gì nữa không?

- Trong sân phải có chỗ để trồng cây, nuôi cá. Còn thêm một cái xích đu nữa. - Hình ảnh ngôi nhà ở hạ giới hiện lên khiến mọi thứ cứ thế tuôn ra như một dòng nước lũ. – Trong nhà phải có đầy đủ phòng bếp, nhà vệ sinh, phòng khách...Em không thích người ta có thể tùy ý ra vào phòng ngủ của mình như vậy.

- Được, anh đồng ý.

- Còn nữa....Em...em có thể góp ý một chút về chỗ làm việc của anh không?

- Nó bị làm sao?

- Em nghĩ Phòng Chờ không nên bố trí sơ sài như vậy. Anh cần phải phân ra chỗ cho người tốt và người xấu thành hai phần riêng biệt. Nơi dành cho người tốt lại phải sắp xếp người chăm sóc cho những đứa trẻ. Những ai vào đó ít nhất cũng phải có ghế để ngồi.

- Nhưng người quyết định họ có tội hay không là anh. Họ phải xuống tới đây, anh mới dựa theo tội trạng mà nhận định xem đó là người tốt hay xấu.

- Vậy thì anh nên làm những việc ấy từ trước. Ở Trung giới chẳng lẽ lại không thể biết trước người nào sắp chết sao?

- Chuyện này chỉ những người làm việc ở chỗ Vòng Xoay mới biết.

Tuy không hiểu rõ địa danh mới này có ý nghĩa gì, trong đầu tôi vẫn liên tiếp nảy ra những cách giải quyết:

- Vậy hãy liên hệ với họ. Anh nghĩ chỉ có người xấu chịu hình phạt mới gọi là trả giá sao? Người tốt cũng cần được đối xử tử tế sau khi chết chứ. Đó chính là một trong những cái giá cho lòng tốt của họ.

Về miễn cưỡng trên mặt Tuyên lúc nhắc tới Vòng Xoay hoàn toàn biến mất, thay vào đó là gương mặt đầy hứng thú.

- Em nói tiếp đi! – Anh mỉm cười, đưa tay vuốt má tôi – Đừng ngại.

- Yên Vũ nói với em rằng người ta đưa nó đến đây bằng một cái xe tời tào không chịu được. Anh không nghĩ là mình cũng nên phân loại chúng sao? – Tôi ngây thơ tin vào lời dụ dỗ của anh, một mạch nói hết những điều mình vẫn ấp ủ trong đầu - Nếu chịu làm theo ý của em, phân định tội lỗi của mọi người từ trước lúc chết, anh sẽ có thể sắp xếp cho những người tốt được đầu thai một cách thoải mái.

- Lỡ như trước lúc chết, họ vô tình gây ra tội lỗi gì đó? Người tốt bất ngờ biến thành kẻ xấu...

- Vậy thì anh cứ tạo ra một loại xe nữa dành riêng cho những người này. Em nghĩ cũng không có nhiều trường hợp như vậy đâu. Đợi đến lúc xuống tới đây rồi giải quyết cũng không muộn. Còn không thì cứ giao hẳn nhiệm vụ giải quyết những trường hợp đặc biệt này cho ai đó.

- Ví dụ như em?

- Hả? – Cả người tôi bị chấn động – Em thì biết gì?

- Vợ của anh đương nhiên sẽ có tư cách làm việc này hơn bất cứ ai khác. Chỉ cần bỏ chút thời gian học hỏi. Anh tin bộ não thông minh của em sẽ nhanh chóng nắm rõ mọi chân tơ kẽ tóc.

Thật ra bấy nhiêu đây chỉ là một phần rất nhỏ trong số những điều tôi muốn anh thay đổi. Đơn cử căn phòng này, không hề có lấy một cái cửa sổ. Nhìn vào sẽ tưởng đang bị nhốt trong một chiếc hộp hình chữ nhật. Trong hộp là một bộ ghế đệm cũ kỹ cùng chiếc bàn làm việc đầy nhóc giấy tờ. Tuyên hoàn toàn không có thời gian để tổ chức cuộc sống của anh. Hoặc tệ hơn, không hề quan tâm đến những vấn đề này. Ba nói con trai độc thân thường sống rất tùy tiện, qua loa. Không ngờ xuống tới đây, chân lý ấy vẫn còn nguyên giá trị.

Ngoài ra, tôi còn muốn khiếu nại về cái địa ngục của anh, về thứ trang phục thời phong kiến lạc hậu và cả việc mình suốt ngày ở trong phòng rất buồn chán. Nhưng bấy nhiêu cho ngày hôm nay có vẻ là quá đủ. Tôi nên để dành chúng cho hôm khác.

- Mấy bông hoa này, em cho anh. - Tôi chỉ tay vào đĩa hoa màu vàng để trên bàn - Khỏe lại thì tranh thủ làm việc.

- Em muốn đi đâu? – Tuyên nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay tôi – Không ở lại với anh hả?

- Em ra hồ Long Tĩnh.... Ở trong này ngọt ngào quá.

Không gian bó hẹp thật sự khiến người ta cảm thấy bức bối, khó chịu. Hồ Long Tĩnh may ra còn có được chút không khí.

Vừa bước qua cánh cửa, khung cảnh hiện ra trước mặt đã làm tôi choáng váng. Không còn mặt đất lấm đầy máu và đất cát. Không còn những con người ngồi lê lét, lộn xộn. Căn phòng rộng không biết từ khi nào đã xuất hiện rất nhiều cửa sổ đang đóng kín. Không khí mát mẻ vì đã được lắp máy điều hòa. Những người chết đang được các anh chàng mặc áo sơ mi xanh cẩn thận diu đến ngồi trên các hàng ghế dài, xếp nối tiếp.

- Những thứ này?!?! – Tôi sửng sốt ngoái đầu nhìn anh.

Tuyên mỉm cười rồi thoải mái dựa lưng vào ghế. Hai bàn tay chậm rãi đan vào nhau, để nhẹ nhàng trên đầu gối.

- Muốn chia thành hai phòng cũng không phải chuyện khó. Nhưng trước khi làm việc đó, anh cần phải giải quyết hết những người đã được đưa xuống đây. Công việc bận rộn như vậy, em đừng buồn vì anh không thể dành nhiều thời gian cho em nhé!

- Không sao. – Mặt tôi tiếp tục nóng ran – Em hứa sẽ không gây ra rắc rối gì nữa.

- Vậy thì tốt. – Anh tinh nghịch nháy mắt – Về xem nhà mới có vừa ý em không.

Nhà mới?

Tôi phấn khởi chạy băng qua Phòng Chờ, lòng thầm mong chỗ ở mới sẽ không bị lấp đầy máy lạnh như thế này. Tuyên rất có óc thẩm mỹ trong việc thiết kế quần áo hay nhà cửa. Anh chỉ mắc cái bệnh quá thích máy điều hòa mà quên đi sự thoải mái của khí trời tự nhiên. Tôi muốn giúp anh có được những giây phút thư giãn giữa muôn hoa và cây cỏ, muốn anh được hưởng sự thoải mái sau cả ngày làm việc vất vả. Dù chưa thể yêu anh, tôi biết mình vẫn có thể quan tâm đến anh như một người bạn...

Khoảng sân rộng được phủ râm bằng giàn hoa Thiên Lý vàng rực. Những nhánh lá mềm mại rũ xuống như những sợi tơ. Mặt đất được chia thành từng ô nhỏ. Mỗi ô đều có các loại cây cảnh xinh đẹp. Đường đi

lát đá, in bóng vài tia nắng vô tình lọt qua kẽ lá. Hoa nhiều đến nỗi có những loại tôi chưa từng thấy qua. Hương thơm của chúng hòa quyện cùng hơi nước khiến không khí trở nên vô cùng tươi mát.

Một cái hồ nhỏ hiện ra, nở rộ mấy bông súng tím ngắt. Trong hồ, cá lớn cá bé thi nhau bơi lội nhìn không chán mắt. Còn có một tảng đá được điêu khắc theo hình ngọn núi. Trên núi có khe nhỏ để nước từ đó chảy ra, đổ xuống mặt hồ tạo ra những tiếng róc rách. Cây đa khổng lồ đã được ai đó khéo léo buộc vào hai sợi dây thừng. Cuối dây cột chặt vào tấm gỗ được ép phẳng, trông có vẻ chắc chắn.

Tôi không cảm lòng được liền hào hứng chạy đến, ngồi ngay vào đó. Xích đu khẽ lắc lư rồi bắt đầu di chuyển theo nhịp đẩy. Xung quanh không có vật gì làm chướng ngại nên đừng đưa cực kỳ thoải mái. Tôi tranh thủ vừa đánh đu vừa tiếp tục quan sát bầu trời xanh trên đầu. Cánh chim nhỏ bất ngờ bay vụt qua làm khung cảnh càng trở nên chân thực. Bức tường gạch bao quanh sân nhà vẫn đủ để nhìn thấy nơi ở của những “hàng xóm” bí ẩn.

Chẳng những có tiếng nước chảy hay chim kêu mà tôi còn nghe được họ đang trò chuyện. Đó hẳn là thân nhân của những người vẫn làm việc ở chỗ Tuyên. Mong rằng anh ấy sẽ sớm tạo điều kiện ỉnh gặp họ. Cuộc sống chỉ có hai người thật sự rất buồn chán. Tôi cần có một công việc gì đó để làm, để thấy mình có ích. Chẳng lẽ bắt chước chị Yên Chi, mày mò viết lách để tiếp xúc với hạ giới?

Nhưng chị là người ở đây, tác phẩm bằng cách nào lại đến được trên ấy? Thần tượng truyện online của tôi hóa ra lại chỉ là một người không có thật, là nhân vật ảo hơn cả thế giới ảo. Chị nói Tuyên đã ỉnh được nhìn thấy nhân gian qua những tấm gương nhỏ, vậy chúng được đặt ở đâu. Chính anh cũng từng hứa sẽ dùng nó để tôi có thể thỉnh thoảng nhìn thấy ba mẹ. Nhưng khi nào thì lời hứa kia mới được thực hiện...?

Cuộc sống bắt đầu mở ra trước mắt tôi với vô số điều bí ẩn. Có vẻ như nó chẳng hề vô vị và nhàm chán như vẻ bề ngoài. Biết đâu tôi có thể viết nên một câu chuyện về số phận đặc biệt của mình, về những người thân mà tôi luôn yêu quý.

Và cũng biết đâu, câu chuyện của tôi sẽ khiến hàng trăm người yêu thích, đồng cảm. Rồi một lúc nào đó, bản thân tôi lại trở thành một tác giả được giới trẻ hâm mộ như điều chị Yên Chi đã làm với tôi ngày trước...?

63. Chương 63

Tôi chạy thẳng đến ngôi nhà mà em từng sinh sống khi còn bé với chút hy vọng mong manh rằng ký ức có thể vô tình dẫn bước em về đó. Việc ngôi yên một chỗ mà đợi lúc này chẳng khác gì tra tấn. Tôi biết mình phải làm gì đó, dù điều ấy có thể chẳng mang lại hiệu quả gì.

Chỉ nghĩ đến việc phải báo với chú Minh rằng mình đã làm mất Yên Nhi thì trước mắt tôi đã dựng lên cơn ác mộng kinh hãi nhất mọi thời đại. Ông bố điềm đạm ấy có thể vì tức giận mà xé xác tôi cũng nên. Nếu biết con gái mình bị tôi một lần nữa để lạc mất, chẳng những uy tín bản thân bị suy giảm mà cả cơ hội được gặp lại Tuyết Vinh cũng không còn nữa...

Biện pháp chữa cháy tạm thời là báo với chú ấy xe đang bị hỏng. Tuy không dứt điểm được vấn đề nhưng vẫn kéo dài thời gian tìm kiếm hơn một chút. Ba làm gì mà hai tiếng trôi qua vẫn không nhận được chút tin tức. Vậy mà lúc này còn đắc thắng ra điều kiện này nọ. Nếu ông ấy thật sự tài giỏi đã sớm mang em trả lại tôi rồi.

Ngôi nhà cũ của Yên Nhi thay đổi nhiều đến nỗi phải đi qua đi lại ba lần mới nhận ra được. Người trong nhà nói không có cô gái nào đến đây. Hỏi hàng xóm xung quanh cũng không ai biết. Xem ra em đã không đi qua thật. Tại sao em lại bất ngờ phản ứng kỳ lạ như vậy? Em đã nhớ ra điều gì đó hay...? Gương mặt sợ hãi cùng thái độ xa lánh vừa này mới thật khó hiểu. Cứ như thể ở đây có người sắp làm hại em, như thể em là con nai nhỏ vô tình lạc chân vào chốn thành thị.

Sau một hồi chạy quanh tìm kiếm, tôi đành phải quay về chỗ xuất phát, nơi nhìn thấy em lần cuối. Đã gần chín giờ, tức là hơn hai tiếng kể từ lúc em biến mất. Chú Minh gọi điện hơn năm lần. Tôi bí nước lên chẳng dám bắt máy. Nhưng nửa tiếng trở lại đây thì không thấy động tĩnh gì. Chẳng biết có phải đã báo cảnh sát

truy lùng tôi vì tội “dụ dỗ gái nhà lành” rồi không. Tuyết Vinh, em có thấy hành động của mình gây ra rắc rối thế nào không?

Thăng xe lại bên vệ đường, tôi cố đưa mắt nhìn quanh lần nữa, hy vọng tìm ra chỗ nào đó mà mình bỏ sót. Khu này tuy rộng nhưng lại tương đối vắng vẻ. Chỗ em có thể lẫn trốn thật ra không bao nhiêu. Có lẽ tôi nên nói rộng phạm vi tìm kiếm. Nhưng người của ba lục soát thế nào lại chẳng thấy bóng dáng ai thế này? Chạy vòng quanh từ chiều đến giờ mà chẳng hề phát hiện một binh một tốt nào hết.

Điện thoại trong túi khẽ rung, sau đó là tiếng nhạc hiệu quen thuộc.

- Ba tìm được cô ấy rồi? – Tôi hấp tấp hỏi liền khi nhận ra người gọi.

- Về nhà đi! - Ông chỉ nói bấy nhiêu rồi lạnh lùng cúp máy.

Ba tiếng. Ba tôi chỉ cần ba tiếng là có thể tìm ra em. Trong khi chính tôi mới là người hiểu Tuyết Vinh và ở gần em nhất. Hai người đó liệu có quan hệ gì hay thế lực của ba đã vượt ra ngoài những điều tôi từng biết? Ông ấy không đưa em đến chỗ chú Minh mà lại mang về nhà thì biết làm thế nào? Ba muốn tôi mãi mãi cũng không thể đối mặt với gia đình họ một cách đàng hoàng tử tế hay sao?

Phía sau bất ngờ vang lên tiếng cành cây gãy khiến đầu óc tôi lập thoảng căng thẳng. Ngoái đầu xem thì chỉ thấy một bóng đen vừa lướt qua, trông có vẻ vội vã.

- Ai? – Tôi thận trọng tắt máy rồi bước lại, mắt chăm chăm nhìn vào khoảng tối trước mặt.

Âm thanh di chuyển lại tiếp tục vang lên, nhưng lần này lệch về phía bên phải.

Hắn đang tìm cách tiếp cận.

Nếu là một người tốt cũng không cần lén la lút lút như thế này.

Tôi quay phắt người, cổ tập trung về phía tiếng động đang truyền tới.

“Bộp”

Cú đánh bất ngờ từ phía sau khiến trời đất chao đảo. Thân người tôi lắc lư vài cái trước khi ngã nhào xuống mặt đất. Cảnh quang trước mặt cứ tối dần cho đến khi chỉ còn lại một màu đen tĩnh mịch.

Trần nhà màu xanh có những họa tiết làm bằng thạch cao là bằng chứng thuyết phục nhất cho việc ai đó đã mang tôi về nhà. Những họa tiết cầu kỳ kia do chính tay ba thiết kế nên chẳng lẫn vào đâu được. Điều duy nhất làm tôi thắc mắc là kẻ đã tấn công mình từ phía sau. Mười mấy năm không quay lại đó, chẳng lẽ đã gây thù chuốc oán với ai? Hay chỉ là một tên trộm vô tình gặp phải?

Tôi nhả nhó bước xuống giường, theo thói quen đi đến trước cửa phòng ba mà gõ.

- Vào đi! – Giọng nói lạnh nhạt từ bên trong vọng ra.

Ông vẫn còn giận đứa con trai luôn tìm mọi cách không về nhà. Tôi không ngốc đến mức ngay cả điều đơn giản này cũng không dự đoán được. Nhưng ba nên biết, nếu không phải vì Tuyết Vinh, trừ khi ông cho người trói cổ tôi về đây, bằng không...

- Đầu con sao rồi?

- Còn hơi đau một chút – Tôi lấy tay xoa nhẹ sau ót - May mà không chảy máu.

- Hắn chỉ muốn răn đe con. – Ba thản nhiên thấy cây viết trên tay xuống bàn, ánh mắt lại lóe lên tia bức tức – Ba coi đó như một lời khiêu chiến.

- Ba đừng hung hăng như vậy. Có khi chỉ là một vụ cướp vặt.

- Thằng đó chẳng lấy gì của con cả. Nó chỉ để lại cái này.

Kéo mạnh hộc tủ trước ngực ra, ba từ tốn cầm lên một chiếc kẹp cà vạt màu sáng chói. Tôi đưa tay nhận lấy rồi tỉ mỉ quan sát. Chủ nhân của nó hẳn là người có tiền của. Nhưng ngoài hai chữ “đắt giá” thì chẳng còn điều gì đặc biệt.

- Xem bên trong. – Ba thông thả ngả người ra ghế, hai tay nhẹ nhàng để trước bụng.

Tôi dùng sức tách chiếc kẹp ra mới thấy phía trong có một chữ “Tổng” được khắc nguệch ngoạc.

- Con có đặc tội với người nào họ Tổng không?

- Không nhớ. Nhưng chắc gì đây là đồ vật của kẻ đã tấn công con?

- Khi thằng Mạnh đến, nó chỉ thấy mình con nằm bất động dưới đất. Bên cạnh là cái này. Ngay cả chiếc mô tô vẫn còn nguyên vẹn. Ba có cảm giác hần đang muốn nhấn nhủ điều gì đó.

- Chuyện này thì cần phải hỏi ba. Bộ ba nghĩ con cũng hay gây thù chuốc oán với mọi người như ba sao?

- Con...

Cứ mỗi lần nhắc đến đề tài này là cha con tôi lại xích mích. Kể từ sau khi mẹ ra đi một cách bí ẩn, ông bắt đầu sa chân vào con đường kinh doanh bất hợp pháp. Tôi thì vẫn luôn tự nhắc mình không được tiếp tục dung túng cho ông. Nếu ba muốn có tiền, ông đương nhiên phải chấp nhận việc không có tôi.

- Hôm nay con về đây không phải để tranh cãi với ba. Cô ấy đâu?

- Nó đang ngủ.

- Tự con sẽ đưa cổ về nhà. – Tôi đặt lại chiếc kẹp xuống bàn rồi xoay người định bước ra cửa.

- Không cần. – Ba lạnh lùng nhíp chân nhè nhẹ – Nó sẽ ở lại đây đến khi nào ba thấy đủ.

- Đừng dùng quyền lực của mình để khống chế con!

Người đàn ông này rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì? Chẳng lẽ ông ấy không hề quan tâm đến việc ba mẹ Yên Nhi ở nhà sẽ lo lắng thế nào sao?

- Ba làm như vậy...chỉ khiến con bị gia đình cô ấy ghét bỏ.

- Họ chẳng có lý do gì để trách con vì đích thân ba đã đưa con bé về nhà.

Đưa về nhà sao bây giờ còn ở đây? Ba nói năng đúng là càng ngày càng khó hiểu.

- Đường đường chính chính đưa về thì sẽ có cách lén la lén lút đưa đi – Trong giọng ông có phần châm biếm

- Ba không thể để con dâu tương lai của mình phải ở lại một nơi như thế.

- Nhưng đó là nhà của cô ấy. – Tôi thật sự đã nổi cáu – Ba làm như vậy khác gì bọn bắt cóc?

- Con muốn nói gì cũng được. Người là do ba mang về, không thích thì đừng gặp.

- Con sẽ báo cảnh sát để họ bắt ba.

- Chỉ sợ kế hoạch bị thất bại còn người thì biến mất mãi mãi. – Ba tôi khịt mũi, mỉa mai – Với tình trạng của con bé hiện tại, đưa vào bệnh viện tâm thần cũng không có gì quá.

- Tuyệt...Yên Nhi bị làm sao?

- Chẳng phải vừa bảo sẽ đi báo cảnh sát sao? – Ông nhướn mày khiêu khích – Hay điện thoại hết tiền? Được, ba cho con mượn. – Vừa dứt lời đã đưa tay vào trong túi và lấy ra chiếc điện thoại, tay nhấn ba phím liên tục. – Đây, chỉ còn một nút “gọi” nữa thì cái ước nguyện tố cáo ba mình của con sẽ trở thành sự thật.

Đầu óc lương thiện của tôi không bao giờ chiến thắng được ba. Ông biết tôi dù căm ghét sự nghiệp đen tối này thế nào cũng không thể làm nên những việc bất hiếu như vậy.

- Con muốn gặp Yên Nhi trước.

- Tùy ý. – Ba nhún vai, hất đầu về phía cửa – Nó ở phòng dành cho khách. Nhưng ba nói trước, thằng Cường dùng thuốc hơi quá liều nên có lẽ đến mai mới tỉnh lại.

- Ba... chuốc mê cổ?

- Còn không phải tại con chọc người ta khóc đến sưng cả mắt? Ba chỉ tạo điều kiện cho nó nghỉ ngơi một chút. – Ông bình thần giải thích – Con gái khóc nhiều thì xấu lắm

64. Chương 64

Căn phòng tối không có lấy một ánh đèn, chỉ nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng từ phía giường vọng lại. Tôi cẩn thận bật công tắc rồi đi đến cạnh em, trong đầu thấp thoáng ý nghĩ lập tức đem cô gái đang nằm trên giường ôm vào lòng thật chặt.

Căn nhà này về căn bản thì không có lấy một người phụ nữ. Đàn ông ở đây cũng chẳng ai mang thân phận bình thường. Em là con gái, sao có thể lưu lại chỗ mờ ám như thế này lâu dài? Điều tại tôi quá sốt ruột, quá lo lắng mỗi lần em biến mất. Chính hành động đùa với lửa ngu ngốc của tôi đã hại em có nhà mà không về được, ngang nhiên bị ba bắt cóc đưa đến đây.

Cô chú Minh giờ này hẳn vô cùng khổ sở vì không tìm thấy em. Cô Lâm đang mang bệnh trong người, giờ lại nghe chuyện này thì có mà chết ngất. Trời ơi, hóa ra kẻ tàn phá gia đình em lại chính là tôi, là tôi chứ không phải ai khác. Rút điện thoại trong túi ra, tôi quyết định thu hết can đảm để gọi điện thoại cho họ. Mục đích gọi là gì, thật lòng cũng chưa xác định rõ. Có lẽ nên nói với họ rằng đứa con gái duy nhất của gia đình hiện vẫn bình an vô sự. Và nếu ba mẹ cô ấy hỏi làm sao biết chắc như vậy, tôi sẽ trả lời vì chính ba tôi là người đã bắt cóc đi... Chuyện diễn ra sau đó thật không dám tưởng tượng tiếp.

- Cảnh Huy? – Giọng nói mệt mỏi từ vang lên từ phía đầu dây bên kia khiến tôi chột dạ.

- Cháu xin lỗi vì đã tối thế này còn...

- Cảnh Huy, Yên Nhi mất tích rồi. – Chú Minh khổ sở ngắt lời.

Mỗi từ mỗi chữ giống như đang dội vào lòng tôi từng gáo nước lạnh.

- Tại sao lại như vậy?

- Chú không biết.

Người đàn ông này không biết từ lúc nào đã đối xử với tôi như một người thân của gia đình. Có lẽ bản lĩnh đàn ông của chú mấy ngày qua đã phải chịu đựng rất nhiều chuyện. Hết con gái đến người vợ tinh thần bất định. Họ hàng lại không ai có thể chia sẻ.

- Sau khi ba con về, chú quay vào phòng tìm nó thì đã không thấy đâu nữa. – Mỗi tiếng phát ra đều bị ngắt quãng vì cổ họng sự xúc động.

- Chú đã báo cảnh sát chưa? – Vừa nói tôi lại vừa thấy tự khinh bỉ mình.

Tại sao lại có thể mở miệng thốt ra những lời giả tạo với người đàn ông tội nghiệp này như vậy?

- Rồi. Họ đang lấy lời khai của những người ở đây.

- Chú Minh, nếu cần cháu giúp gì ...xin đừng ngại.

Cảnh sát có vào cuộc thì cũng chẳng được tích sự gì. Tác phong làm việc của ba xưa nay luôn gọn gàng, sạch sẽ. Những việc ông không muốn người ta biết thì dù có đào ba tấc đất cũng khó lòng tìm được. Những thứ ông muốn tìm, dù có chôn sâu vào lõi trái đất cũng chắc chắn sẽ bị đào lên.

- Mẹ nó đang nằm trong bệnh viện. – Chú Minh khổ sở trả lời – Chú... Chú thấy bí lối quá...

- Cô bị làm sao?

- Nhiều chuyện xảy ra làm bệnh cũ tái phát. Bác sĩ vừa tiêm cho bà một liều thuốc an thần, tạm thời sẽ không sao.

- Vậy giờ bác đang ở bệnh viện? – Tôi gắt rút đứng dậy, đưa tay mở cửa phòng.

Hai tên bảo vệ vẫn đứng chấp tay y nguyên ngoài cửa. Ba bốn người khác thì tiếp tục đi qua đi lại. Xem tình hình này, chúng tôi có mọc cánh cũng khó lòng thoát được.

- Ủ, nhưng có lẽ bây giờ phải về nhà. Cảnh sát còn muốn hỏi chú vài chuyện. Hơn nữa ở nhà cũng không có ai trông coi.

- Cô có thuốc nên chắc còn lâu mới tỉnh lại. – Tôi cố tìm cách an ủi – Chú đừng quá lo lắng. Người ta vẫn nói ở hiền gặp lành.

Cha con tôi kiếp này chỉ có nước xuống địa ngục.

- Đừng...Đừng đánh tôi...

Tiếng rên rỉ bất ngờ vang lên khiến tôi phải vội vàng tắt máy. Em đang trần trố trên giường với gương mặt nhăn nhó. Nước mắt liên tục trào ra, chảy xuống mái tóc đen xõa trên gối. Trán em toát mồ hôi như những người đang phải vật lộn với điều gì đó.

- Tuyết Vinh...Tuyết Vinh...

- Đừng đụng vào tôi...Đi đi...ĐI ĐI...

- Là anh...Là anh đây!

Tôi lách mình ngồi xuống giường để ôm lấy em. Hai tay siết chặt cơ thể đang vùng vẫy.

- Mẹ, con muốn về nhà...Con muốn về nhà... - Em nức nở gào khóc.

Bàn tay nhỏ bầu vào tay tôi thành những dấu đỏ sâu hoắm.

- Đây chính là nhà của em...Không tin thì nhìn thử xem anh có nói dối không...

Tôi biết, dưới tác dụng của thuốc, em sẽ không thể tỉnh lại. Nhưng biết đâu những lời này có thể xoa dịu phần nào chỗ bị tổn thương trong tâm hồn em. Biết đâu có thể giúp em lấy lại bình tĩnh.

- Cảnh Huy...anh là tên nói dối...

Những lời oán hận cuối cùng bay khỏi miệng Tuyết Vinh khiến tôi suýt nữa bị biến thành đá.

Buổi sáng thức dậy, điều đầu tiên tôi cảm nhận được chính là đôi tay nhỏ đang ôm lấy eo mình. Tiếp theo đó là cảm giác đau nhức từ sống lưng truyền tới. Điều thứ ba tôi có thể nhận thức một cách rõ rệt là sự tiếp xúc ấm áp và dễ chịu giữa hai cơ thể. Hai thứ cảm giác đầu tiên và cuối cùng này làm cơn đau trên lưng dường như trở thành vô nghĩa.

Cả đêm được ôm em trong tay, đối với tôi thật sự thỏa mãn. Mỗi lúc giật mình thức dậy, phát hiện ra em vẫn ngoan ngoãn nằm yên trong lòng, nơi sâu kín nhất trong thâm tâm tôi lại dậy lên cảm giác an tâm cùng thanh thản. Mặc kệ em có là Yên Nhi hay người đến từ cõi chết, tôi cũng nhất định sẽ không bao giờ để vụt mất lần nữa.

Áng sáng chiếu vào phòng, rọi thẳng lên gương mặt còn đang say ngủ của Tuyết Vinh. Mái tóc dài dưới tay tôi hình như cũng vì vậy mà trở nên lấp lánh. Sợ làm em khó chịu, tôi định bụng sẽ bước xuống giường và kéo rèm cửa lại. Nào ngờ hành động đó lại khiến em choàng tỉnh.

Sau vài giây ngơ ngác nhìn ngấm không gian trước mặt, cặp mắt mơ màng của em bất thành linh mở to, dán chặt vào mặt tôi. Thật khó để lý giải đó là cái nhìn sững sờ hay sợ hãi. Chỉ biết hành động tiếp theo của em chính là ba chân bốn cẳng lùi vào góc giường, miệng lắp bắp:

- Sao...anh...Sao anh...lại ở đây?

- Từ từ, nghe anh giải thích. – Tôi vừa định nhích lại gần thì em đã nhanh chân tuột khỏi giường.

- Không cần, tôi không muốn nghe bất cứ điều gì từ miệng anh nữa.

- Cuối cùng thì chuyện gì xảy ra với em vậy? – Tôi cúi kính tiến lại – Anh còn chưa tính sổ với em chuyện bỏ trốn.

- Đừng có qua đây. – Tuyết Vinh tiếp tục hét lên như cảnh cáo.

Ngón tay em chỉ thẳng vào mặt tôi, vừa ra vẻ đề phòng, vừa thấp thoáng nỗi lo sợ.

- Nếu anh còn bước thêm một bước thì đừng trách.

- Em sẽ làm gì? Giết anh? Hay lại cuống cuồng tìm chỗ trốn?

Quá bất mãn với thái độ chống đối vô lý này, tôi không thể ngăn mình dừng lao về phía em, dồn thẳng vào góc tường.

- Nếu hôm nay không chịu nói cho rõ, em mới là người không thể rời khỏi căn phòng này.

Tuyết Vinh bị bao vây bởi hai cánh tay lớn của tôi thì sợ hãi co rúm lại. Mái tóc dài hơi rối càng làm đáng vẻ thêm phần tội nghiệp. Nhưng tôi sẽ không để mình động lòng trước khi tìm được câu trả lời. Cái đầu bướng như gan thép của em chỉ có thể dùng sự cứng rắn và cương quyết mà điều chỉnh.

- Ngày hôm qua, em đột nhiên bỏ chạy mà không nói một lời. Bây giờ còn nhìn anh bằng ánh mắt này. Thế là thế nào, HẢ?????

- Vì tôi không muốn đi cùng với người xấu. – Em run rẩy đưa tay ôm mặt – Anh là một kẻ nói dối, là người xấu.

- Người xấu? Anh làm gì xấu với em chứ? – Tôi tức giận lấy tay nâng mặt em, nhìn thẳng vào mắt mình – Nói, anh làm gì để em gọi là ...AAAAAA....

Cô bé bất ngờ cắn mạnh làm ngón tay tôi chảy máu. Em chẳng những không có chút thương tiếc mà lập tức nhân cơ hội đó đẩy tôi về sau, hốt ha hốt hải chạy về phía cửa.

- Đứng lại. – Sau một hồi vung vẩy bàn tay bị thương, tôi lập tức đuổi theo – Anh bảo em mau đứng lại.

Cả hai vừa chạy ra ngoài đã bắt gặp cái nhìn của những người trong nhà. Ba đang ngồi bên bàn đọc báo cũng nhướn mày nhìn lên, vẻ khó hiểu:

- Mới sáng sớm đã muốn vận động sao?

Tuyết Vinh bất động như trời trồng, ánh mắt thất thần như hồn lìa khỏi xác. Tôi bỏ nhào về phía em, gắt gao khóa chặt trong hai cánh tay. Em không hề giãy giụa mà chỉ quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt như ngây như dại. Cánh mũi khẽ phập phồng như đang hít ngửi một mùi hương nào đó

- Tuyết Vinh, đừng dọa anh. – Tôi sốt ruột lay em – Chuyện gì xảy ra thế?

65. Chương 65

Khám phá xong khoảng vườn rộng trên bảy mươi mét vuông, tôi mới bắt đầu để ý đến căn nhà nhỏ nằm cách mặt đất bởi bậc thềm bằng đá. Nhà không có lầu nhưng khá rộng rãi và thoáng đãng. Bốn phía không bị vây quanh bởi các bức tường mà có một khoảng không rộng. Trên bức tường bên phải cửa chính có treo tấm biển nhỏ ghi dòng chữ “Cấm làm phiền”.

Quả thật rất hài hước.

Căn phòng khách được thiết kế đơn giản với bộ bàn ghế bằng gỗ, sơn trắng. Trên tay vịn và các góc nhọn có những họa tiết lồi màu hồng hoặc xanh biển. Hai tấm rèm bằng vải ren trắng bay phất phơ bên khung cửa rộng càng làm tăng vẻ dịu dàng, thanh thoát. Tôi thích thú đưa tay thử sờ vào chậu hoa Bát Tử được gắn trên tường.

Là thật chứ không phải giả.

Phòng bếp cũng không mấy phức tạp nhưng lại có đầy đủ vật dụng cần thiết. Tôi biết người ở đây không cần ăn uống. Nhưng một ngôi nhà nếu không có phòng bếp sẽ như cái xác không hồn. Thần Tuyên quả thật rất tử tế khi đã chấp thuận cái nguyện vọng có phần vô lý này.

Bộ bàn ghế dành cho bốn người đặt giữa phòng càng dễ thương không chịu được. Trên bàn có để chậu lan đất nở hoa màu hồng tím. Quạt máy, bóng đèn, tủ bếp, bồn rửa chén...tất cả đều có đủ. Duy chỉ thiếu một cái...ti vi. Mà nếu có chắc cũng chẳng làm được gì.

Nhà vệ sinh rộng lớn, có sàn nhà sáng bóng như gương. Bồn tắm hình trái tim to đến nỗi có cảm tưởng đủ cho cả hai người ngồi. Tôi chỉ ngẩng nhìn sơ qua đã thấy đỏ mặt, chân vội vàng quay bước. Nơi cuối cùng cần tìm hiểu chính là phòng ngủ. Không biết anh sẽ giữ nguyên hay thay đổi. Kỳ thật cách sắp xếp lúc đầu

có phần sang trọng và hiện đại nhưng tuyệt nhiên không mang chút gài gũ, ảm áp. Nó khiến tôi có cảm giác như mình đang ở trong khách sạn.

Khác với những căn phòng từng đi qua trước đây, phòng ngủ chỉ phủ một sắc tím êm dịu. Từ trải giường, bao gối, rèm cửa đến khăn trải bàn...Nếu khác chẳng chỉ là sắc độ đậm nhạt. Chiếc giường đôi hình ô van được phủ quanh bởi một tấm màn bằng vải voan rủ xuống từ trên trần trông như vật dụng dành cho các nàng công chúa. Cảm giác khi ngồi lên vô cùng êm ái. Giường rộng thế này...Ồi thôi, đầu óc mình lại bắt đầu ngilung tung gì thế? Tốt hơn hết là vẫn nên để anh ấy nằm trên ghế nệm. Tinh thần tôi còn chưa thật sẵn sàng.

Tuyên hình như cũng biết rõ điều này nên đã chuẩn bị một cái mền và chiếc gối đặt trên ghế. Cái bàn nhỏ hình chữ nhật làm bằng kính để sẵn một chiếc rổ nhựa có đựng rất nhiều các vật dụng dùng để khâu vá, may vá. Và cũng giống như những căn phòng khác, nơi đây được anh trang trí bằng nhiều loại hoa khác nhau. Cửa sổ rộng có thể hứng vô vàn tia nắng cùng luồng gió mát mẻ. Ngồi trong phòng nhìn ra, thấy hồ Long Tĩnh nở hoa vô cùng đẹp mắt.

Từ lúc bước ra khỏi Phòng Chờ đến nay, trong lòng tôi chỉ có một chữ “vui thích”. Thích môi trường sống thoải mái và đáng yêu này. Thích cách anh quan tâm, chiều chuộng mọi ý muốn của mình. Tủ quần áo do Tuyên chuẩn bị chất đầy những thứ trang phục đa thể loại: sang trọng, cầu kỳ, đơn giản, thoải mái...đồ ở nhà, đồ đi chơi, đồ để mặc vào những dịp quan trọng....Đến các thứ vật vãnh như vớ hay nội y...cũng được tính đến. Sự chu đáo ấy thật khiến người ta phát ngượng.

Nếu Young Min cũng có thể đối xử tốt với Yên Vũ như cách mà Thần Tuyên đối xử với tôi thì con bé nhất định sẽ rất hạnh phúc. Nó đã thích anh từ rất lâu, rất lâu rồi.

Không muốn để nỗi buồn dâng lên làm hỏng hết tâm trạng vui vẻ, tôi cố nén một tiếng thở dài rồi bước ra hồ. Hoa ở đây thật nhiều màu sắc. Nếu đã biết mình chỉ dị ứng với một loại màu vàng, có phải bây giờ đã được phép dùng thử tất cả những màu sắc còn lại? Mỗi ngày chỉ dùng duy nhất một loại hoa khiến bản thân cũng khó lòng phân biệt chúng giống và khác nhau chỗ nào. Nghĩ vậy, tôi quyết định sẽ hái mỗi loại một ít mang về nhà.

Cả buổi chiều, Tuyên không về. Tôi hết ra vườn chăm sóc cây lại vào phòng đọc sách. Phần lớn đều là tiểu thuyết của những tác giả...không biết từ đâu ra. Nhưng mà nội dung cũng không tệ. Một vài cuốn có thể nói là ly kỳ, hấp dẫn. Đọc sách một hồi lại thấy mỏi mắt, tôi quyết định ra Phòng Chờ xem thử có đứa trẻ nào cần mình chăm sóc hay không.

Để ý kỹ mới nhận ra những người làm việc ở đây toàn là nam giới. Không biết cách dỗ dành con nít cũng phải. Trang phục họ đang mặc trên người đã hiện đại hơn trước đây rất nhiều.

Tôi thích cách anh thiết kế cổ áo đứng và vai áo thẳng. Những vòng dây bạc vừa làm bộ trang phục có vẻ trang nhã, vừa thêm phần lấp lánh.

Không biết Tuyên dành bao nhiêu thời gian để suy nghĩ trước khi dựng lên tất cả những thứ này. Nếu là một con người, sự sáng tạo của anh nhất định đem về cả khối tiền. Các công ty thời trang và xây dựng sẽ xếp hàng mời anh về làm việc không ngớt. Chẳng những vậy, Tuyên còn sở hữu một giọng nói rất trầm ấm. Nếu trở thành ca sĩ, chưa biết chừng còn nổi tiếng hơn cả anh Young Min.

Tôi nghĩ mình sắp phát khùng vì anh. Vì này giờ không khi được gì khác ngoài những việc có liên quan đến anh ấy. Ngay cả lúc đang ngồi ôm một cô bé chừng hai tuổi trong tay, ánh mắt tôi cũng không thể dừng nhìn về phía cánh cửa phòng làm việc đang đóng im ỉm. Lời đề nghị ban sáng hình như đã đẩy anh vào cả núi công việc. Bằng chứng là những lần trước đến đây, tôi rất nhanh sẽ được nhìn thấy dáng vẻ phần khởi của anh khi từ trong ấy bước ra. Còn bây giờ...

Nhiều lần muốn vào đó xem thử chồng mình đang làm gì nhưng lại ngại. Tôi đã từng hứa sẽ không làm phiền anh. Và Tuyên cũng đã nói từ nay sẽ không thể dành nhiều thời gian cho tôi được. Lời vừa thốt ra ban sáng, chẳng lẽ bây giờ đã hối hận? Như thế thật mất mặt...

Ngồi trong Phòng Chờ được một hồi thì đứa trẻ cuối cùng cũng được đem đi đầu thai mất. Tất cả đều “nhờ” cái chính sách “ưu tiên cho người già, phụ nữ và trẻ em” của tôi mấy hôm trước. Chẳng còn lý do nào để ở lại, cộng thêm không khí lạnh từ máy điều hòa đã buộc tôi rời khỏi.

Phải đến tối thì Tuyên mới chịu rời phòng làm việc. Anh trở về khi tôi đang ngủ gà ngủ gật trên ghế đệm. Tuyên chẳng nói chẳng rằng đã lặng lẽ đi đến, ôm tôi đặt xuống giường. Ngay khi bàn tay có hơi nóng ấy vừa chạm vào cơ thể, tôi đã lập tức tỉnh lại. Nhưng vì muốn tận hưởng chút hơi ấm từ anh, muốn có lý do được anh ôm lâu thêm tí nữa nên tôi đã...

Sau khi được anh giúp kéo mền cẩn thận, được hôn một cái nong nàn vào trán, tôi bắt đầu hồi hộp chờ đợi. Người đàn ông này liệu có nhân cơ hội mà...? Nếu anh thật sự làm điều đó thì phản ứng của tôi nên là thế nào? Cứ giả vờ ngủ say hay la toáng lên rồi dùng lời lẽ trách móc? Tại sao anh mãi vẫn đứng yên một chỗ mà chưa có hành động gì rõ rệt? Cuối cùng là muốn ngủ ở đây hay ngoài ghế kia chứ?

Dù hai mắt đang nhắm chặt, tôi vẫn có thể cảm nhận được sức nóng từ cái nhìn của anh. Nó thiêu đốt từng tế bào và dây thần kinh trên người tôi, khiến trái tim tội nghiệp không thôi nhảy loạn xạ. Tâm trạng lo lắng khiến hàng lông mày tôi hơi nhíu lại. Bàn tay để lộ ra ngoài thì nắm chặt. Tôi quá căng thẳng nên chẳng nhận ra biểu hiện khác thường của mình. Mãi cho đến khi bị anh âu yếm cạ vào mũi, cười khê:

- Đừng sợ, anh chỉ muốn nhìn em một chút.

Lúc bốn mắt gặp nhau, tôi chỉ thấy trong cái nhìn của anh chứa đầy sự yêu thương cùng âu yếm. Từng luồng cảm xúc dứt quãng lần lượt chạy qua não nhưng chẳng để lại chút ấn tượng. Nếu anh bất ngờ đổi ý, kiên quyết muốn có được tôi ngay giây phút này thì có lẽ...bản thân tôi cũng khó lòng kháng cự.

Thảo nào ngày trước, ông bà cứ một mực bảo rằng: “traí đơn gái chiếc, chớ cùng ở một phòng”... Thảo nào người ta vẫn hay cảnh cáo: “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”. Thì ra hoàn cảnh để đi đến cái sự tình ấy lại dễ dàng và nhanh chóng như vậy. Còn tôi thì chẳng khác gì một con cừu ngu ngốc, tự dâng mình vào miệng cọp.

- Ngủ ngon nhé, Yên Nhi.- Anh ghé sát vào tai tôi thì thầm.

Dáng người cao ráo cứ thế thông thả đi về phía ghế dài rồi thoải mái nằm xuống. Biết trước như thế, tại sao không tạo ra hai cái giường? Tối ngủ cũng dễ chịu hơn. Hay là Tuyên đang muốn dùng dáng vẻ biết điều và đáng thương kia để khuất phục tôi? Anh nghĩ điều đó có thể khiến tôi động lòng mà mở miệng bảo anh ngủ cùng sao?

Không đời nào.

Động lòng thì có nhưng làm chuyện ấy thì...còn lâu.

Cả đêm bình an vô sự, tôi còn có được một giấc ngủ rất ngon. Cái giường mới vô cùng êm ái, cộng thêm mền gối thoang thoảng mùi hoa oải hương thật dễ chịu. Thời tiết không nóng cũng không lạnh, không hắt hơi cũng không sợ muỗi...Cuộc sống không còn gì sung sướng hơn.

Nhìn thấy Thần Tuyên vẫn còn ngủ say trên ghế, trong bụng tôi không biết vì sao lại có chút mừng thầm. Ai bảo anh làm việc quá hăng hái, khiến bản thân bây giờ mệt mỏi như vậy. Nhưng người ở Trung giới chẳng phải không có những nhu cầu nghỉ ngơi tắm rửa như con người sao? Hay vì mẹ anh vốn là một con người nên cơ thể vẫn còn sót lại chút đặc điểm?

Không muốn làm Tuyên thức giấc, tôi nhón chân đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa súc miệng rửa mặt. Sau khi chải đầu thơm tắp lại nhón chân tiến về phía phòng bếp. Chọn inh một cái đĩa bằng thủy tinh yêu thích, tôi bắt đầu lấy những bông hoa hái được hôm qua xếp vào đó.

- Hoa ở đâu mà nhiều vậy? - Anh bất ngờ xuất hiện, mắt nhìn tôi với vẻ không tin được.

- Em hái ở hồ.

- Sau này, đừng mang về loại hoa màu đỏ. Anh dị ứng với thứ đó.

- Vậy ư?

Sự đời kể cũng thật kỳ lạ. Tôi không thể dùng những bông hoa màu vàng và thuốc giải duy nhất chính là loại màu đỏ. Anh ấy không thể dùng màu đỏ và có thể sử dụng loại màu vàng như thuốc giải. Liệu đây có phải là điềm báo cho thấy việc chúng tôi vừa sinh ra đã tương khắc?

- Chuyện này cũng do di truyền từ mẹ? - Ánh mắt mơ hồ của tôi theo làn gió bay về phía Tuyên.

- Ủ. Vì ba anh vốn là người ở đây nên sau khi cưới mẹ, sinh ra anh thừa hưởng hầu hết các đặc điểm của bà. Bao gồm cả chuyện này.– Khóe môi anh khẽ nhếch lên thành một nụ cười - Chỉ tội cho con của chúng ta...

- Con của chúng ta thế nào?

Vấn đề này khiến tôi rất quan tâm, chẳng kịp nhận ra vẻ mờ ám trong những lời của anh nữa.

- Nó có thể giống ba hoặc mẹ. Tức là dị ứng với một trong hai loại đồ đỏ và vàng.

- Vậy có phải mình cũng nên mỗi lần chỉ cho nó dùng một thứ?

- Ủ, nếu em chịu sinh cho anh vài đứa.

Câu hỏi châm chọc của Tuyên làm tôi á khẩu. Các chấm đỏ bắt đầu nổi lên khắp khuôn mặt.

- Anh là tên thừa nước đục thả câu.

Kinh nghiệm bao lần bị mắc bẫy vẫn không đủ làm đầu óc ngu ngốc của tôi thông minh lên được. Hết lần này đến lần khác, liên tục bị anh đưa vào tình thế khó xử.

66. Chương 66

Ly nước trong mỗi sáng đặt trên bàn hóa ra lại lấy từ hồ Long Tĩnh. Vết thương của Tuyên do dùng tay chụp cây kéo lần trước cũng nhờ thứ chất lỏng ấy chữa lành. Việc anh nhờ tôi băng bó chẳng qua chỉ là một biện pháp làm nũng. Tôi thật sự bức mình đến độ không biết nên làm mặt lạnh hay phì cười vì cách suy nghĩ của anh.

Hôm nay là ngày Tuyên hứa sẽ đưa tôi đến gặp Yên Vũ. Việc này có vẻ làm tiêu tốn nhiều khoảng thời gian quý báu của anh. Nhưng tôi tuyệt đối không thể chậm trễ vì ngày mai Yên Vũ và Young Min đã kết hôn rồi.

- Yên Nhi, đến đây.

Tiếng gọi khiến tôi giật mình quay trở lại thực tế. Thần Tuyên đã ăn mặc chỉnh tề từ lúc nào trong khi bản thân tôi thì vẫn còn giữ nguyên bộ đồ bộ màu xanh nhạt. Anh khẽ ngoắc tay và nở nụ cười rất gần gũi làm lòng tôi như chảy một dòng nước ấm.

- Nhìn xem. – Tuyên nhẹ nhàng kéo tôi đến trước gương – Em thấy thế nào?

Khi cảm giác ấm nóng từ chỗ tiếp xúc với tay anh bắt đầu chạy đi khắp cơ thể cũng là lúc bộ cánh trên người tôi hoàn toàn thay đổi. Một tấm màn màu trắng đục vắt ngang sóng mũi chỉ để lộ cặp mắt đang mở to vì kinh ngạc. Sợi dây bạc quấn trên đầu rủ xuống mái tóc những đường chỉ dài óng ánh. Đôi bông tai hình giọt nước kết hợp với viên đá ovan nằm trên trán càng khiến tôi trông giống một vị công chúa thời cổ đại.

Bàn tay tôi hơi run khi tìm cách mở tấm màn ra. Bộ váy màu lá non mềm mại liên tục đung đưa sau mỗi cử động. Tôi chớp mắt ngẩn nhìn hình ảnh chính mình trong gương rồi thử đưa tay chạm lấy. Nhưng trước khi các ngón tay kịp chạm vào mặt phẳng của tấm gương thì anh đã nhẹ nhàng bắt được. Chạm rồi xoay tôi về phía mình, anh mới ngọt ngào dùng tay gạt lại tấm màn vừa được tháo xuống.

- Hứa với anh, nếu không thật cần thiết thì không mở.

Tôi biết lý do tồn tại của thứ vật dụng ngỡ như dư thừa này, biết nỗi lo lắng lúc nào cũng thường trực trong lòng Tuyên. Nhưng có một điều anh vẫn chưa hiểu. Nếu Young Min thật sự phân biệt được tôi và Yên Vũ thì dù có đeo mười tấm màn như thế này cũng không làm gì được.

- Em hứa. – Tôi thuận tình ngược mắt nhìn anh – Không tự ý tháo nó xuống nữa.

Chỉ một câu nói đã khiến Tuyên cởi bỏ được nhiều gánh nặng. Gương mặt nghiêm túc của anh thoáng lộ ra một nụ cười nhả nhặn. Thì ra, khi “người ta” cảm thấy vui vẻ, tâm tình tôi cũng đặc biệt thoải mái.

Nhà của Lee Young Min thật ra chỉ cách nơi tôi ở một...cánh cổng. Bước ra khỏi cửa nhà, thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là rừng phong đỏ rực. Hai bên con đường nhỏ rải đầy những chiếc lá màu nâu đỏ. Một chiếc

xe muôi trần từ bên phải cánh cổng nhanh chóng chạy đến và dừng lại trước mặt chúng tôi, mở toang cửa chào đón.

- Em vào trước đi. – Anh quan tâm đưa tay cho tôi làm chỗ vịn.

Người tài xế thoảng nhìn tôi trong mấy giây, nhưng vừa bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của anh thì lập tức quay đi và cho xe khởi động. Khi cánh cổng lớn thứ hai sừng sững hiện ra trước mặt cũng là lúc chúng tôi bắt đầu di chuyển chậm lại. Một người đàn ông kính cẩn cúi đầu chào rồi nhanh tay mở cửa. Anh chỉ nói với ông ta mấy câu bằng tiếng Hàn rồi bình tĩnh nắm tay tôi bước vào.

Nơi này trông thật nhiều cây cảnh. Một số còn tạo hình rất công phu, xen lẫn cùng những tảng đá được khắc thành các hình thù mà bằng vốn kiến thức cạn hẹp của mình tôi thể biết nó có ý nghĩa gì.. Đường vào nhà bày trí không biết bao nhiêu là tượng và hồ nước lớn nhỏ. Bên cạnh thảm cỏ xanh là lối đi lát bằng đá vuông lớn. Mỗi ô đá lại được bao quanh bởi một đường cỏ.

Người đàn ông lúc này đang đi trước dẫn đường. Anh âu yếm dắt tay tôi. Còn bản thân tôi thì có mấy lần vì mải mê ngắm cảnh mà quên cả cất bước. Xung quanh ngôi nhà có rất nhiều ô cửa lớn bằng kính là một vòng tròn toàn các cây đào đang nở rộ. Giữa hồ rộng mọc lên một ngôi đình. Đường ra đó là chiếc cầu nhỏ bằng gỗ, uốn lượn như rắn. Đứng từ đây nhìn ra, sẽ thấy mặt hồ như được phủ một lớp sương mỏng. Tôi thật sự rất muốn được ra cái đình ấy xem thử.

Lúc đi qua chỗ bộ bàn ghế bằng đá để trong vườn, chúng tôi nhìn thấy bốn người phụ nữ đang túm tụm trò chuyện. Ba trong số họ mặc Hanbok (trang phục truyền thống của Hàn quốc), người còn lại...chính là Nguyệt Hoa.

Cô gái này xem ra đúng là loại người siêu thích đi hóng chuyện. Ở nhà không biết làm gì nên mới ba chân bốn cẳng chạy đến đây để bàn tán. Đợi lát nữa gặp Yên Vũ, tôi nhất định phải cảnh báo cho nó trước.

- Có muốn lại đó trò chuyện cùng họ không? – Anh bắt ngờ giảm tốc độ, nghiêng đầu thì thầm vào tai tôi.

- Không.

Chẳng cần suy nghĩ tôi cũng biết mình không bao giờ muốn dây dưa cùng bọn người xa lạ ấy. Với lại, mục đích chính đến đây là để gặp em. Tôi sẽ không làm gì khác một khi chưa đạt được mục đích đó. Thế nhưng, cái kẻ nhiều chuyện đẳng kia lại nhanh tay lẹ mắt hơn hẳn. Trong khi chúng tôi còn chưa kịp đi tiếp thì Nguyệt Hoa đã tiến lại, miệng xỏ ra lời chào ngon ngọt:

- A, Thập Tam Đệ cùng nương tử sang thăm Cửu Đệ à? Vậy mà chờ mãi không đến nhà Tứ Ca nha!

- Thật xin lỗi, hôm nay bọn em đến đây là có chút công chuyện. – Anh nhã nhặn đáp lời, trong đáy mắt hoàn toàn không có lấy một tia tình cảm – Anh Tư có sang cùng chị không?

- Tứ Ca bận trăm công nghìn việc, đầu rảnh rỗi như Thập Tam Đệ mà dắt nương tử đi dạo chơi thế này. – Thái độ cô ta rõ ràng đang mỉa mai, gan tỵ - Đại ca vừa nãy có đến nhưng tiếc là về trước một bước.

- Vậy thì uống thật. Em cũng đang có chuyện muốn tìm anh.

- Này, các em lại đây mà xem – Nguyệt Hoa ngoái đầu về phía ba cô gái đang đứng lặng im trong góc – Đây chính là nhân vật khi nãy chị nhắc đến.

- Hôn lễ của chúng ta, anh Tư vì có việc nên không thể tham dự. Cả nhà anh ấy từ trên xuống dưới, cả thầy bốn người, chưa ai có dịp nhìn thấy mặt em cả. – Tuyên nhẹ giọng giải thích cho tôi mọi chuyện – Bữa tiệc vừa rồi cũng đúng lúc anh đang đi vắng...

- À! - Tôi khê gật đầu, mắt hướng về phía người con gái Trung Hoa đang quan sát mình với vẻ soi mói.

- Em biết không. – Nguyệt Hoa đột nhiên uốn người rồi vuốt nhẹ lên vai tôi mấy cái - Chị nói với các em ấy rằng nương tử của Thập Tam Đệ và người sắp thành hôn cùng Tứ đệ rất giống nhau nhưng chẳng ai chịu tin. Hôm nay em đến đây, chỉ bằng bỏ chiếc khăn kia xuống, cho người chị lấy lại chút uy tín.

Ba người phụ nữ mặc đồ Hanbok nghe xong liền gật gật đầu, ra vẻ tán thành. Trong ánh mắt họ vừa chứa đựng vẻ tò mò vừa có điều gì đó cực kỳ tha thiết. Tôi lúng túng không biết nên xử trí thế nào liền quay qua nhìn Tuyên, phát hiện chính anh cũng đang mặt nhăn mày nhí.

- Ái chà, Thập Tam Đệ cất giữ em cứ như bảo bối. Đến dung nhan cũng không dám cho người khác nhìn thấy. – Nguyệt Hoa lại bắt đầu châm chọc – Mọi người nói, chúng ta có phải cũng nên mua một chiếc mặt để che mặt không?

Thâm tâm Tuyên còn thấy bất an nhưng bản thân tôi lại hiểu rõ hơn bất cứ ai lý do dẫn đến quyết định hôm nay của mình. Nếu không phải vì muốn làm an lòng anh, tôi cũng chẳng bao giờ đồng ý làm cái việc khác thường này.

Khi chiếc mặt che mặt được gỡ xuống đã lập tức nhận được cặp mắt mở to cùng cái miệng há hốc của ba cô gái người Hàn. Nguyệt Hoa đứng một bên nở nụ cười đắc thắng trong khi Tuyên lại lặng lẽ cho hai tay vào túi quần.

Không khí yên lặng kéo dài khoảng hai giây rồi bất ngờ bị một giọng nói vang lên làm phá vỡ.

- Cục cưng, em tìm đâu ra bộ áo đẹp như vậy?

Tôi thoáng nhìn thấy một bóng đen vừa tiến nhanh về phía mình. Song song đó là mùi nước hoa nồng xộc thẳng vào mũi. Bàn tay thô dài lập tức vòng qua eo, kéo tôi ngã vào lồng ngực lớn đang đợi ở phía sau. Mũi và môi hất nhanh như chớp đã vùi sâu vào cổ tôi, hết hít ngửi lại cắn nhẹ mấy cái. Mọi việc diễn ra chỉ trong chớp nhoáng khiến người ta trở tay không kịp

Tôi hốt hoảng nhìn quanh thì phát hiện sắc mặt chồng mình không biết từ lúc nào đã biến thành xanh mét. Thân người anh hơi run, tay co thành nắm như sắp sửa tấn công ai đó.

67. Chương 67

Lạnh lùng gạt tay tôi ra khỏi người, em chậm rãi hướng cặp mắt mơ hồ về phía ba rồi cứ vậy một mạch đi đến. Sau vài giây nhìn quanh quất, ánh mắt vô định mới dừng lại chỗ ly cà phê đang để trên bàn. Sau đó, chẳng buồn để ý đến việc có mười mấy cặp mắt đang dán chặt vào mình, em tiếp tục với tay cầm chiếc ly đưa lên mũi, hít ngửi.

- Đây là cái gì?

Không ai có thể hiểu được câu hỏi của em, trừ tôi.

- Cà phê đen.

- Tại sao trên người anh cũng có mùi này? – Hàng lông mày nhăn nhúm của em cho thấy sự khó hiểu.

- Vì anh nghiện cà phê từ nhỏ – Tôi từ tốn trả lời.

- Những ai uống nhiều cà phê cũng đều có mùi hương thể này?

- Ừ. – Chậm rãi đoạt lại cái ly từ tay Tuyết Vinh, tôi nhẹ nhàng kéo em về phía mình – Công nhân trong các nhà máy sản xuất cà phê cũng có thể bị hương thơm bám vào người.

Lúc còn bé, do hay theo ba vào nhà máy, trên người tôi cũng thường bám loại hương thơm này. Yên Nhi kể từ lúc phát hiện, cứ luôn miệng khen thật dễ ngửi.

Còn bây giờ, đôi mắt đẹp của Tuyết Vinh vừa nghe xong lại càng mở to hơn.

- Vậy ra... trên đời có rất nhiều người như thế... ?

- Con bé làm sao vậy? – Ba nghiêm túc xếp tờ báo, đặt xuống bàn – Có cần đưa nó đi chữa trị không?

- Không, không cần. - Mấy lời đó làm bốn chữ “bệnh viện tâm thần” lập tức hiện lên trong đầu tôi – Con đưa cổ về phòng trước.

Vừa nói xong đã lập tức kéo em vào phòng ngủ của chính mình, không cho ba cơ hội mở miệng nói ra bất cứ lời đề nghị đáng sợ nào nữa. Tuyết Vinh có lẽ vì đang mãi mê suy nghĩ nên cũng ngoan ngoãn nghe theo.

Khi cánh cửa gỗ vừa đóng lại cũng là lúc mọi kiên nhẫn trong tôi đều mất sạch.

- Em lại có vấn đề gì với cà phê thế?

- Lúc bị người ta bắt đi, em thường hay nghĩ thấy mùi này.... Sau đó mới phát hiện trên người anh cũng có...
- Về mặt thần nhiên của em chọc tôi tức sôi ruột.

- Vì vậy mà em kết luận anh chính là kẻ bắt cóc vô nhân đạo đó?

- Tại người ta không biết đó cà phê – Em bứt rứt cắn môi, hai tay vò gấu áo.

Trong ngày sinh nhật tôi, em đột nhiên biến mất làm kéo theo cả đồng tai họa. Lúc ngủ mê lẫn khi tỉnh dậy đều luôn miệng mắng tôi là người xấu, tên lừa gạt... Với chừng ấy uất ức, em nghĩ chỉ một câu nói là có thể đền bù hết cho tôi sao?

- Là ai đã hứa sẽ không bao giờ bỏ đi một mình? Là ai nói sẽ không bao giờ giấu anh điều gì nữa?

- Với người xấu thì khác chứ.

- Nhưng anh không phải người xấu.

- Em làm sao biết anh có xấu hay không – Cô bé cụp mắt, lí nhí nói ra mấy tiếng làm đau lòng người.

- Cuối cùng vẫn là em không tin anh.

Đây mới chính là điều quan trọng và cũng làm tôi thất vọng nhất.

- Huy... - Rụt rè bước đến từ phía sau, em cẩn thận nắm lấy bàn tay đã bị mình cắn đến chảy máu – Em xin lỗi... Lúc đó em sợ quá nên chẳng còn nghĩ được gì nữa.

Tôi không nói gì, mắt tiếp tục nhìn đăm đăm về phía cửa sổ.

- Em biết mình không nên nghi ngờ anh, cũng không nên cắn hay đánh anh.

Lời lẽ có chút nghẹn ngào khiến cõi lòng tôi ngứa ngáy. Hai chân đã bắt đầu rục rịch muốn đổi hướng.

- Anh có thể đừng giận em nữa, được không?

- ...

Một đôi môi mềm mại bất ngờ áp lên tay tôi, hôn đúng chỗ vết thương có hình dấu răng lúc nãy. Từng cơn sóng điện lăn tăn truyền đi khắp cơ thể khiến tôi bực tức trừng mắt nhìn em một cái. Tuyết Vinh có thể ngờ nghịch trong bất cứ lĩnh vực nào trừ khoản tình cảm. Em cứ như một con hồ ly, rất biết dùng vẻ ngoài bé nhỏ, ngây thơ của mình để mê hoặc người khác. Đợi đến khi đối phương dính bẫy mới giật mình phát hiện yêu tinh này có một bộ não thật ghê người.

- Em đang thử thách sức chịu đựng của anh. – Tôi nghiêng răng gằn từng tiếng một, trong lòng không thể không thừa nhận từng tế bào trên tay mình đang bị cô bé này đốt lửa.

- Thầy ít giận lại đi, sẽ mau trở nên già xấu đó. – Gương mặt nhỏ nhắn của em khẽ gật gật, ra vẻ hiểu biết. Trông mắt đỏ hoe, đầy vẻ ăn năn hối hận càng khiến người khác phải xiêu lòng.

Không rõ từ lúc nào, tiếng “thầy” kia đã không còn là cách xưng hô lễ phép mà trở nên rất thân tình giữa chúng tôi. Em dùng nó như một loại vũ khí để châm chọc hoặc vùi vãnh điều gì đó. Còn tôi lại là kẻ luôn thất bại trong cuộc chiến mất cân sức này.

- Ngôn ngữ cũng thiệt là sắc bén. – Châm biếm em một câu, khóe môi tôi bất giác lộ ra một nụ cười.

- Vậy nghĩa là thầy sẽ không giận nữa? – Cái miệng nhỏ nhắn hơi chu lên khi em nghiêng người nhìn tôi.

Nếu kết hợp với mái tóc xù chưa kịp chải thì quả thật rất đáng yêu.

- Anh vừa nghĩ ra một cách để em có thể đền tội.

Nếu đã tự mình muốn tìm đến rắc rối thì em chớ trách tôi sao không phải là một kẻ quân tử

- Anh không tính... làm đau em chứ? - Dường như đã phát hiện được nguy hiểm từ trong lời gợi ý của tôi, em bất giác lùi lại.

- Đau hay không còn tùy vào cách xử sự của em.

Đến nước này thì cứ thoải mái mà thẳng thắn nói chuyện với nhau đi. Em làm sao biết từ hôm qua tới giờ, bộ não và trái tim tôi đã khổ sở thế nào. Ít nhất cũng phải cho tôi một sự bồi thường xứng đáng mới phải.

- Gì mà liên quan đến cách xử sự của em? - Cô bé cảnh giác tiến về phía sau thêm mấy bước – Anh bớt giỡn được không?

- Em thấy mặt anh giống một người đang giỡn à?

Chân tôi liên tiếp rải những bước dài, trong chớp mắt đã có thể bắt kịp.

- Thầy...nếu thầy dám làm điều gì quá đáng... - Thái độ bình tĩnh thường ngày của em đã biến mất, thay vào đó là giọng nói lấp lấp đến đáng thương - ...Em sẽ...sẽ...la lên ọi người đến...

- Xin mời. – Tôi bật cười gian xảo.

Cả ngôi nhà này, đâu đâu cũng là người của ba. Đến ông còn chưa dám bước vào phòng tôi nửa bước.

- Nếu bây giờ em hét lên... - Chỉ một cú xoay người, tôi đã có thể đem em đẩy xuống giường – Anh dám cá ở ngoài kia sẽ có ít nhất hai người chạy đến giúp mình khóa cửa...

- Vậy mà khi này còn nói mình không phải người xấu. – Ánh mắt oán trách của em có vài phần nũng nịu – Anh mới đúng là nguy quân tử.

- Sai. – Tôi thân mật dùng mũi mình đẩy gương mặt Tuyết Vinh lún sâu vào gối – Trước mặt em, anh tình nguyện làm tiểu nhân từ trong ra ngoài.

Gò má em hơi ửng hồng. Cặp mắt sắc sảo phẳng phất vẻ nhu mì khiến lòng người lay động. Vuốt nhẹ tay mình lên môi em, tôi cố quan sát từng sự thay đổi để “thăm dò động tĩnh”. Tuyết Vinh cũng bình tĩnh nhìn lại tôi, ánh mắt long lanh như thăm bảo: em đã hiểu được điều tôi khao khát.

- Đồng ý tặng nụ hôn đầu của em cho anh không?

Dù lý trí sắp bị tình cảm thiêu rụi, tôi vẫn muốn tìm kiếm sự tự nguyện nơi em. Sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nếu cướp đoạt nụ hôn từ một người đang muốn dùng một cước đá mình ra xa cả thước.

- Em lỡ tặng nó cho người khác rồi. – Tiểu yêu quái trả lời với vẻ ái ngại – Anh có phiền nếu chỉ là nụ hôn thứ hai không?

Lại là tên Sử Thần Tuyết chết tiệt ấy. Sao càng ngày tôi càng muốn dạy cho hắn một bài học thế không biết.

- Bỏ đi, để em nghĩ cách khác đền bù cho anh. – Tuyết Vinh lắc đầu, toan ngồi dậy.

- Anh có nói là mình không đồng ý sao? – Tôi tức giận ẩn vai em trở lại giường – Nụ hôn thứ hai cũng được nhưng anh phải là người cuối cùng.

Đôi môi ngọt ngào kia cuối cùng cũng nằm trong tầm tay, tôi chẳng cần quan tâm đến những cái gọi là “sĩ diện đàn ông” hay “sự độc nhất” gì ệt xác. Cúi đầu hôn lên môi em, tôi có thể cảm nhận rất rõ cái giật mình nhẹ từ cô gái bên dưới. Nhưng bản thân Tuyết Vinh cũng là một người thích nghi tốt. Chỉ sau vài giây bối rối, hai tay em đã nhẹ nhàng quấn quanh cổ tôi mà ve vuốt. Những cái chạm nhẹ như có lửa khiến toàn thân tôi khô nóng.

Căn phòng yên tĩnh không có lấy một tiếng gió thổi. Nhiều lần tôi định buông tha em nhưng lực hút trên người cô bé quá mạnh khiến chúng tôi cứ một lần rồi lại một lần dây dưa cùng nhau, không dứt. Nếu sang năm có nơi nào tổ chức cuộc thi cặp tình nhân hôn nhau lâu nhất, tôi nhất định sẽ mua vé máy bay để đưa em sang đó. Còn bây giờ, tốt nhất vẫn là nên cùng cô bé này bàn bạc một số chuyện.

Nghiêng đầu ngắm nhìn gương mặt đỏ bừng và thở hổn hển của em, trong lòng tôi bỗng dâng lên một loại cảm giác chiến thắng rất kỳ lạ. Cặp mắt mơ màng như phủ sương kia càng chứng tỏ em đã bị tôi làm cho tình mê ý loạn. Đưa tay vuốt ve cặp môi ướt át và đỏ hồng của em, tôi bật ra tiếng cười khe khẽ.

68. Chương 68

- Trả lời anh, giữa em và Yên Nhi thật ra có bí mật gì?
- Bí mật? – Tuyết Vinh vẫn chưa kịp điều chỉnh lại hơi thở của mình – Ở đâu ra chứ?
- Nếu không thì sao em lại biết nhiều chuyện của cô bé như thế?
- Chẳng phải đã nói với anh rồi sao, đều tại em nằm mơ.
- Mơ cũng không thể chính xác và chi li như vậy. Là em lấy tên của Yên Nhi để gạt anh, đúng không?
- Không biết. – Tuyết Vinh lắc đầu với vẻ âm ỉ – Chuyện lúc nhỏ, người ta không nhớ.
- Vậy em nghĩ lý do gì có thể khiến một đứa trẻ muốn người ta gọi mình bằng một cái tên khác?

Nhắc tới đây, kỷ niệm về những lần Yên Nhi tỏ ra thần thờ khi tôi gọi tên cô bé lại hiện lên. Rồi cả việc Yên Nhi lúc lớn chẳng nhớ gì đến chuyện của chúng hồi nhỏ nữa...

Em thì không vội trả lời mà đảo mắt nhìn lên trần nhà, vẻ tập trung suy nghĩ.

- Có thể vì mẹ nó dạy không nên nói tên của mình cho người lạ.
- Mẹ em có dạy em như vậy không?
- Không biết. Nhưng mà mẹ của nhân vật trong truyện em thì có.

Ái chà, kiểu này không khéo tôi phải mang hết mấy bộ truyện của Tuyết Vinh ra mà mổ xẻ. Vì rõ ràng ký ức lúc bé vẫn luôn tồn tại trong em, âm thầm phản ánh trong mỗi tác phẩm.

- Em có biết Yên Nhi thích nhất là được anh mua cho thứ gì không?
- Kem đá?

Anh chàng tên Si rô trong tiểu thuyết “Thời Thơ Ấu” của em liệu có phải cũng vì thứ đồ ăn này mà bị đặt tên kỳ lạ như vậy?

- Vậy lần Yên Nhi bị ngã, em có nhớ anh đã mặc áo màu gì khi công cô bé không?
- Một cái áo thun có hình con gấu bông thiệt lớn.
- Cái lưới này... - Tôi mím môi nhìn em - ...Đáng lý nên cắt đi từ sớm.
- A. – Tuyết Vinh giật mình, đưa tay che miệng – Tại sao anh lại muốn cắt lưới của em?

Bởi vì tại nó mà suốt mười mấy năm qua tôi bị đánh lừa. Bởi vì tại nó mà Yên Nhi cả năm trời bị tôi kêu lên bằng. Và cũng bởi vì nó mà mấy ngày rồi tôi mất ăn mất ngủ, công việc chưa giải quyết chất ở nhà cả đống.

- Anh cười cái gì?
- Cười em từ nay đừng hòng thoát khỏi tay anh nữa.

Điều tôi muốn làm nhất bây giờ chỉ có hai chữ là: “cười em”, để em mãi mãi trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi. Mười sáu năm chờ đợi đã là một thử thách vô cùng khủng khiếp. Tôi không muốn mình phải tiếp tục chờ thêm nữa. Em cũng đã trưởng thành, đủ tuổi kết hôn theo quy định của pháp luật còn gì.

- Không rảnh ở đây nói chuyện với anh. – Tuyết Vinh bất ngờ đẩy mạnh tôi ra rồi ngồi dậy - Em muốn về nhà.
- Nhà em tạm thời không về được. – Vấn đề này làm tâm trạng phấn khởi tôi có trầm xuống một chút.
- Sao không về được?
- Vì ba anh muốn em trở thành con dâu của nhà họ Khương, đồng thời sinh cho ông mấy đứa cháu.
- HẢ ?!?!?!?!

Cô bé thật ngây thơ. Em nghĩ một ông già có thể vô duyên vô cớ mang cô gái hai mươi tuổi về để trong nhà sao?

- Nhưng em chưa muốn lấy chồng. Người ta vẫn còn đang đi học.

- Phụ nữ ở Trung giới có cần đi học không? – Tôi tìm cách bắt bẻ.

- Chuyện đó thì không. Nhưng mà...

Biết thế nào em cũng nói “ở đây là hạ giới, ai nấy đều đi học” nên tôi lập tức ngắt lời:

- Kết hôn xong vẫn có thể đến trường.

- Nhưng... - Em tiếp tục cần môi suy nghĩ - ...Yên Vũ vừa mới mất. Người Việt Nam không phải có tục để tang ba năm sao?

Cái đầu lạnh trí của em đúng là càng lúc càng nguy hiểm mà.

- Nhưng nếu ba không có được sự bảo đảm, ông ấy tuyệt đối sẽ không thả em về.

- Ba anh cũng phải nói lý chứ. Chẳng lẽ ông lại muốn có một đứa con dâu bị người ta chê cười? Như vậy thì còn gì thể diện gia đình nữa?

- Giữa một đứa cháu nội bằng xương bằng thịt và cái gọi là thể diện vô hình đó, ba sẽ chọn có cháu. Nhà anh vốn theo chủ nghĩa hiện thực.

- Cha con anh đúng là cùng một ruột – Em nhìn tôi bằng ánh mắt trách móc – Bây giờ tính làm sao?

- Hay mình đi đăng ký kết hôn đi. - Lần đầu tiên tôi cảm thấy đồng tình với thái độ nôn nóng của ba một cách khùng khiếp – Tờ giấy ấy là có giá trị nhất rồi.

- Lỡ như...lỡ như từ đây đến đó...em đổi ý...?

- Em dám đổi ý?

Tiểu yêu tinh này, dám ở trước mặt tôi nghĩ đến việc thích một người đàn ông khác. Em quá xem thường cơn thịnh nộ của tôi hay đang tự đề cao khả năng gánh chịu thịnh nộ của mình đây?

- Thì em chỉ giả sử như vậy... - Bắt gặp cái nhìn của tôi, Tuyết Vinh bất giác lùi về góc giường – Sự đời vốn diễn biến thất thường mà. Sau khi đăng ký kết hôn, lỡ anh sẽ dựa vào đó mà bắt em làm này làm nọ...

- Làm này làm nọ cụ thể là làm cái gì?

- Thì...thì chẳng hạn như nghĩa vụ của một người vợ.

Ý nghĩ đen tối của mình bị em nhìn thấu làm tôi cười ra nước mắt.

Đây có phải cũng là một trong những năng khiếu đặc biệt của người viết văn hay không?

- Anh lại cười nhạo gì em thế?

Nhìn cái trán nhỏ nhắn nhẵn vì khó hiểu của em, khóe môi tôi lại càng nở rộng hơn trước.

- Nói tóm lại, bây giờ em chỉ có hai lựa chọn. Một là cùng anh đi đăng ký kết hôn. Hai là ở lại đây thêm vài năm nữa.

Ước nguyện làm tiểu nhân trước mặt em xem ra sắp thành sự thật mất rồi.

- Sau đó thì thế nào? Anh có hứa sẽ để yên cho em làm “con gái” thêm mấy năm nữa không?

- Chuyện đó...hậu xét.

- Anh?!?!?!?

- Em có thể dừng tiếp tục mang vẻ mặt của người bị kết án tù chung thân đó nữa được không? Anh chỉ đang tìm cách để giải quyết vấn đề của chúng ta thôi mà. Cô Lâm hiện đang vì em mà phải nhập viện đó.

Tôi thừa nhận mình đang cố lợi dụng sức ép từ phía ba để tư lợi. Nhưng ngoài cách đó ra, cũng không biết làm sao khiến ông ấy chịu thả em khỏi nơi này. Nếu em không đồng ý và tiếp tục bị ba bắt ở lại thì đối với tôi cũng chẳng có gì bất lợi. Ông cùng lắm đang thay con trai mình bảo quản một thứ bảo vật, không cho người khác tới gần.

Tuyết Vinh tính tình hoạt bát, thông minh lại lanh lợi. Ai gặp qua một lần cũng sẽ dễ dàng cảm thấy yêu thích. Nếu là trước đây thì còn có thể vờ như chẳng hề để ý. Còn bây giờ, sau khi đã phát hiện em và cô bé hàng xóm năm xưa là một, tôi thấy mình hoàn toàn không có khả năng tiếp tục làm việc đó.

Em ngồi bứt tay ở trên giường, vẻ mặt bồn khoăn suy nghĩ. Tưởng tượng cũng có thể hiểu được cái đầu xinh đẹp ấy đang lo ngại những gì. Dù chính miệng em từng thừa nhận thích tôi, nhưng từ đó đi đến quyết định kết hôn thì có phần hơi vội vã. Tôi nhào người về phía em, dùng hai tay ôm lấy gương mặt đang trầm tư nghĩ ngợi:

- Đăng ký xong vẫn có thể ly hôn được mà.

- Anh sẽ đồng ý sao?

- Đây chỉ là biện pháp tạm thời. Nếu em tìm được người nào yêu em nhiều hơn anh ...

-...?

- ... Xem ra chỉ có thể là mơ – Tôi bật cười.

Hy vọng với lý do để tang ba năm có thể khiến ba thôi thúc ép chúng tôi cưới nhau vội. Hy vọng tờ giấy hôn thú ấy có thể làm ngọn lửa khát máu của ông nguội lạnh đi một chút. Bản thân tôi cũng không muốn ép uống em. Vì trái cây chỉ có chín ở trên cành mới là ngon nhất.

Từ đây đến lúc em có thể vứt bỏ mọi mối lo ngại về cuộc hôn nhân của mình, tôi nhất định sẽ tìm cách chăm sóc và yêu thương Tuyết Vinh thật tốt.

- Anh tuyệt đối sẽ không làm em phải hối hận. – Tôi cố tình hôn lên mắt em, từ tốn nói ra lời hứa hẹn.

Vậy là xong, kỷ niệm lần cầu hôn của chúng tôi đấy!

69. Chương 69

Cửu đệ, đệ làm gì với nương tử người ta thế? – Đến cuối cùng, Nguyệt Hoa vẫn là người đầu tiên có thể mở miệng.

- Nương tử người ta?

Tôi luống cuống muốn thoát khỏi vòng tay ôm chặt người đàn ông lỗ mãng mà không nhận ra là chồng mình đã đứng sừng sững ngay trước mặt.

- Vợ em sắp bị anh dọa cho phát khóc rồi kìa. – Lời lẽ của Tuyên giống như một câu nói đùa, nhưng bên trong lại ẩn chứa sự kềm chế rất dữ dội.

- Vợ em? – Young Min kinh ngạc hỏi lại, hai tay lúc bấy giờ mới hơi rời lỏng.

Tôi theo đà, bổ nhào về phía Tuyên. Rất nhanh sau đó đã được hai cánh tay quen thuộc ôm chầm lấy. Mọi cảm giác bất an cùng ngượng ngùng cũng vì vậy mà xóa bỏ.

- Chuyện gì xảy ra ở đây? - Young Min rõ ràng đang bị mọi người làm cho hồ đồ, chỉ còn biết gãi đầu nhìn tôi với ánh mắt ngơ ngác.

- Thập Tam Muội thiệt là mít ướt. Mới đó đã sợ đến mức rơi lệ rồi sao? – Cái giọng nhừa nhựa ấy lại vang lên làm tôi thêm bối rối.

- Đề nghị chị tôn trọng vợ em một chút. – Tuyên trừng mắt nhìn cô ta, ngữ khí lạnh như băng.

Bàn tay anh hết vuốt tóc lại xoa nhẹ trên sống lưng tôi, vẻ yêu chiều đến độ làm người ta nổi gai mắt. Kỳ thật bản thân tôi cũng không biết mình khóc vì điều gì. Nhưng ngang nhiên bị một người đàn ông xa lạ

dùng những cử chỉ âu yếm trước mặt đông người như vậy, trong lòng tôi thật có chút sợ hãi. Thì ra cảm giác mỗi lần được Tuyên mơn trớn, vuốt ve hoàn toàn khác với sự đụng chạm bất ngờ này.

Cô gái kia bảo rằng tôi mít ướt? Chuyện đó cả thế gian này không ai là không biết. Tôi cũng chẳng cần phải phủ nhận.

- Chị, chị đến thăm em à? – Tiếng reo mừng đầy phấn khởi của Yên Vũ như liều thuốc thần làm giải tỏa hết không khí ngột ngạt đang hiện hữu.

Để lại Tuyên trong phòng khách cùng Young Min, tôi với Yên Vũ tranh thủ ra ngoài tìm một nơi riêng tư trò chuyện. Căn phòng mà anh ta chuẩn bị cho con bé chỉ toàn một màu đỏ. Từ thảm lót dưới sàn đến khăn bàn, rèm cửa...Màu sắc nồng đượm, cháy bỏng như chính tình cảm của hai người hiện tại.

- Chị, chị đến thật đúng lúc. – Yên Vũ sốt sắng kéo tay tôi ngồi xuống giường – Lần đầu tiên hai người gặp nhau, có làm điều gì khác thường mà chưa kể với em không?

- Chuyện khác thường? – Tôi cố nhớ lại việc xảy ra lúc ấy – Chị đã kể với em hết rồi mà?

- Vậy thì tại sao mỗi lần Young Min ôm em, anh ấy luôn bảo có gì đó thiếu thiếu?

Trời, chuyện này thì tôi làm sao biết được?

Lời nhận xét đó của anh cơ bản không đáng tin. Bởi vì lúc này, chẳng phải Young Min đã chẳng thể phân biệt Yên Vũ và tôi sao?

- Có khi nào... - Đưa em gái tội nghiệp phồng lo sợ - Có khi nào...sau khi ôm nhầm chị, cái cảm giác thiếu thiếu của anh sẽ càng thể hiện rõ rệt?

- Đừng tự hù dọa mình. – Tôi bóp nhẹ bả vai nó – Anh không nhớ lâu vậy đâu. Thay vào đó, em nên nghĩ đến việc sẽ chung sống cùng ba người vợ kia thế nào.

- Chuyện đó không quan trọng. Young Min rất cưng chiều em, anh ấy không bao giờ để ý đến những người phụ nữ suốt ngày chỉ biết hóng hớt đó.

- Không để ý thì sao trước đây lại cưới về? Yên Vũ em có nghĩ...

- Chị, em biết mình không giống họ. – Con bé chớp nhẹ hàng mi - Chị tin em và tin anh Young Min một lần đi.

Vậy nghĩa là Yên Vũ đã biết việc anh ấy có vợ từ trước. Nó chấp nhận bỏ lại ba mẹ nơi hạ giới để đi theo một người đàn ông đã có gia đình và sống dưới Trung giới. Tình cảm đối với Young Min xem ra còn phức tạp hơn những gì tôi đã biết.

- Chị hãy nhìn nơi này đi. Em hiện đang có một cuộc sống vô cùng hạnh phúc. – Yên Vũ hấp tấp kéo tay tôi về phía chiếc bàn trang điểm có bày đủ loại mỹ phẩm – Anh Young Min chuẩn bị rất nhiều thứ. – Nó sau đó lại tiếp tục mở ra một chiếc tủ âm tường treo đầy quần áo – Em nhất định sẽ biết quý trọng những gì mình đang có.

- Chị chỉ mong em được hạnh phúc... - Tôi ngậm ngùi thủ thỉ.

Con bé đang nghĩ gì thế này? Nó sợ mình đối ý, muốn quay lại tranh giành chồng sao?

- Chị, em biết. – Yên Vũ bất ngờ vòng tay qua cổ tôi, thân ái siết chặt – Em biết tất cả những gì mình có được đều nhờ sự hy sinh của chị. Nhưng nếu bí mật này bị phát hiện...

- Sẽ không ai biết hết. – Tôi tự tin hứa hẹn – Nhưng em nhớ phải tự chăm lo mình thật tốt.

- Sao lại nói như vậy? Sau đám cưới, chị không định tới thăm em nữa sao?

- Việc này...

Yên Vũ thật quá ngây thơ. Lúc nào nó cũng sợ bị Young Min phát hiện nhưng trong đầu lại nuôi ý nghĩ gặp gỡ tôi thường xuyên. Chẳng lẽ con bé lại không biết việc đó đối với thân phận thật sự của nó rất nguy hiểm sao?

- Kết hôn xong, em sẽ không sợ mất anh ấy nữa. – Vũ thoải mái lắc lắc mái tóc – Chị đừng quá lo lắng.

- Chị vẫn thấy làm vậy quá mạo hiểm.

- Dù Young Min có phát hiện thì em vẫn là vợ anh ấy. Còn chị, hiện đang là gái đã có chồng. Đó là còn chưa kể từ đây đến đó, anh có thể sẽ đem lòng yêu em.

Đến nước này thì tôi cũng không biết nên gọi những suy nghĩ của nó là lạc quan hay ngu muội nữa. Mới bây giờ đã vạch ra những tình huống xấu có thể xảy đến liệu có phải đang tìm cách tô đen cuộc hôn nhân sắp tới của Yên Vũ không? Đối với một người đang say trong men tình như con bé lúc này, nó chắc sẽ khó lòng nghe lọt những lời lẽ chường tai. Nhưng nếu không nói ra thì trách nhiệm của một người chị trong tôi sẽ không được yên ổn.

- Nếu có gì uất ức hoặc bị ai bắt nạt...

Ánh mắt long lanh của nó nhìn tôi, bờ môi run run như sắp khóc.

-...Em biết tìm chị ở đâu rồi, phải không?

Dù biết năng lực của mình có hạn nhưng ít nhất, tôi cũng có thể nhờ Thần Tuyên can thiệp. Lòng tin dành cho anh đang âm thầm lớn lên theo thời gian. Nếu bầu trời trên đầu có bất ngờ đổ sụp xuống, tôi vẫn nghĩ rằng chính anh sẽ là người hiên ngang đứng lên chống đỡ.

Yên Vũ không nói được lời nào mà chỉ có thể ôm lấy tôi như muốn dùng sự xúc động của mình làm tôi chết ngạt. Trong các tiểu thuyết cổ trang từng đọc, cảnh chồng chung chẳng khác gì cực hình. Vì sao em gái tôi lại đón nhận nó một cách cam tâm tình nguyện thế này...?

Lúc cùng Tuyên bước ra cổng, trong lòng tôi bỗng có chút xúc động, nhịn không được liền quay lại ôm lấy em mình một lần nữa. Cơn gió mạnh từ đâu nổi lên, cuốn theo những cánh hoa đào bay về phía chúng tôi. Cảnh tượng lộng lẫy mê người làm tôi nhìn không chớp mắt. Young Min và anh thì đứng đối diện nhau, chẳng nói câu nào mà chỉ lặng lẽ quan sát.

- Về thôi em. – Anh cẩn thận đưa tay về phía tôi, về chờ đợi.

Trước khi bước lên xe còn từ tốn cài lại tấm màn bị tôi nãy giờ tháo xuống.

- Chị, ngày mai nhất định phải đến tham dự lễ cưới của em đó! – Yên Vũ vội hét to lần cuối.

Tôi gật đầu với nó, tùy ý để anh đem mình ôm vào lòng. Gặp gỡ hôm nay chẳng biết vì sao lại khiến tâm trạng vô cùng phiền não. Nếu Yên Vũ không nói ra, bản thân tôi cũng có thể cảm nhận thấy ánh mắt Young Min khi nhìn mình có gì đó hơi khác thường. Chẳng lẽ anh ấy nhanh như vậy đã phát hiện ra vấn đề?

Cuối cùng thì việc để con bé đóng giả mình trở thành vợ Young Min và một quyết định sai lầm hay đúng đắn? Cái nhìn sâu xa, khó đoán của anh ấy cứ liên tục làm sau ót tôi nổi lên những đợt ớn lạnh. So với hai năm trước, Young Min bây giờ quả thật thâm trầm mà ít nói hơn hẳn. Công việc bề bộn có lẽ đã làm tâm tính anh biến đổi ít nhiều. Nhưng gương mặt điển trai cùng ánh nhìn thu hút kia thì vẫn không hề khác biệt. Khi đối mặt với anh, tôi biết tim mình có một loại cảm giác rất đặc biệt, một loại cảm giác tuy sai trái nhưng lại có sức sống mãnh liệt.

Mình có phải đã quá dè tiện rồi không? Đang ngồi trong vòng tay chồng lại có thể ngang nhiên nghĩ đến một người đàn ông khác. Chưa kể người đó trong ngày mai sẽ trở thành em rể.

Tôi lắc đầu cho những ý nghĩ đen tối đều theo gió mà bay biến. Nếu không thể là một người vợ hết mực yêu thương chồng thì chí ít cũng phải là người vợ biết giữ lễ nghĩa và làm tốt bốn phận. Thần Tuyên đối xử với tôi ân cần và chu đáo như vậy, tôi tuyệt đối không thể làm những việc có lỗi với anh.

- Anh đã nói với anh Chín rằng em chính là người chị bị mất tích khi còn nhỏ của Yên Vũ. – Ánh mắt âm đạm của Tuyên bất ngờ hướng về phía gương mặt đang tự trách nơi tôi – Chúng ta xem như đã cùng trở thành một “bè lũ” nói dối.

- Em...

- Không cần phải xin lỗi. – Anh nhanh chóng đặt ngón tay mình lên môi tôi – Hãy để anh san sẻ bí mật nho nhỏ này cùng em... được không?

Thái độ cảm thông và bao dung này khiến cõi lòng tôi như tan chảy. Chảy từ trái tim ngược lên hốc mắt. Anh Young Min khi biết được mọi chuyện liệu có tha thứ cho những việc chúng tôi đã làm hôm nay hay không?

70. Chương 70

Khi Tuyên tiếp tục với mớ công việc bẽ bộn của anh trong phòng thì tôi tranh thủ ra mảnh vườn nhỏ của mình dạo chơi một chút. Nơi này so với rừng phong hay vườn đào chỗ Young Min quả thật chẳng sánh bằng một nửa. Nhưng cái tôi thích lại chính là vẻ đẹp gần gũi và rất “Việt Nam” này. Nó mang đến cảm giác thân quen, thoải mái như ở nhà. Được ngắm nhìn giàn Thiên Lý vàng rực đang đơm hoa, hít ngửi hương thơm từ những bông súng tím ngát...đối với tôi là cả một sự hưởng thụ. Chỉ tiếc Thần Tuyên quá bận rộn. Nếu không cũng có thể cùng thưởng thức những điều đặc biệt này.

Đang thơ thẩn ngồi đung đưa trên xích đu, thả hồn theo những cánh chim trên bầu trời đỏ rực ánh chiều tà thì tiếng gọi thất thanh ngoài cửa đã làm tôi giật thót.

- Yên Vũ?

- Chị, mau giúp em – Con bé liên tục nức nở - Giúp em với, chị ơi.

Mới chia tay nhau được mấy tiếng mà nó đã gặp phải chuyện gì rồi sao?

- Làm sao vậy? – Tôi gương mặt nhìn quanh – Em đến đây có một mình thôi hả?

- Chị, anh Young Min...anh ấy... - Gương mặt Yên Vũ ướt đẫm nước mắt – Hôn lễ của tụi em...hết rồi...hết rồi...

Phải tốn rất nhiều thời gian để trấn an tôi mới có thể khiến con bé bình tĩnh mà kể lại mọi chuyện. Nó quá xúc động nên mất hết cả bình tĩnh.

- Anh Young Min nói anh đã biết thứ cảm giác mình luôn cảm thấy thiếu là gì... - Yên Vũ đưa tay dụi đỏ hoe cả hai mắt - ...chính là mùi thơm trên người chị.

- Mùi của chị? – Câu trả lời của nó làm tôi choáng váng.

- Anh ấy bảo từ lần đầu tiên ôm chị, chính mùi hương này đã trực tiếp đi vào tâm trí anh. Dù bản thân không trực tiếp nhận ra nhưng chỗ nào đó trong tiềm thức vẫn nhắc nhở anh Young Min về cảm giác đặc biệt này. Mãi cho đến hôm nay, khi anh ấy... ôm chị...

Nhiều người từng nói trên người tôi có một loại mùi hương đặc biệt, dù chỉ thoáng thoảng nhưng vẫn có thể cảm nhận được. Nhưng đó là điều chỉ xảy ra khi còn ở hạ giới. Chẳng lẽ đặc điểm kia biết bám theo chủ đến tận lúc chết? Chính Tuyên hình như cũng có lúc vì nó mà quyến luyến không muốn rời.

- Sau đó thế nào? – Câu chuyện tới đây đã làm dây thần kinh của tôi căng thẳng cực độ.

- Sau đó anh hỏi em đây có phải là đặc điểm di truyền không. – Con bé vừa nín được một chút đã lại tiếp tục sụt sùi – Rồi anh Young Min đòi ôm em, nhưng em không chịu...

- Sao không chịu?

- Vì em sợ anh sẽ nổi giận nếu phát hiện ra trên người em hoàn toàn không có mùi hương đó.

- Ngốc nghếch – Tôi sốt ruột đánh vào tay nó – Chỉ cần nói với Young Min là mùi hương ấy đã mất rồi.

- Nhưng em sợ...- Yên Vũ bắt đầu khóc ròng – Lỡ anh ấy vì vậy mà không muốn kết hôn với em nữa...

- Có ai bỏ vợ vì chuyện vặt vãnh như vậy –Tôi cố gạt phẳng ý nghĩ ngốc nghếch đó khỏi đầu con bé.

- Kể từ lúc gặp chị, anh cứ ngồi thất thần. Ai hỏi gì cũng không nói. Bây giờ còn bỏ nhà đi đâu mất.

- Được rồi, em nín đi – Tôi vươn tay kéo Yên Vũ vào lòng – Khi nào bình tĩnh lại, Young Min sẽ tự biết quay về thôi ...Em đừng cuống lên như thế...

- Chị, chị nhất định phải giúp em lần này, một lần cuối cùng nữa thôi.

- Giúp thế nào được mà giúp? Em cũng biết cái mùi này không phải do chị tự quyết định mà.

Lời đề nghị của nó làm tôi rối trí. Đầu óc non nớt kia không biết lại nghĩ ra kế hoạch gì.

- Tối nay chị em mình đổi chỗ cho nhau đi! – Con bé bật dậy với vẻ cực kỳ nghiêm túc.

- Cái gì?

- Chị để anh Young Min ôm lần nữa đi. – Như sợ tôi không đủ thông minh để hiểu hết câu nói, con bé liền lặp lại từng chữ một.

Trông nó không có vẻ gì là đang giỡn.

- Không được. – Tôi giận dữ quay mặt đi.

- Sao không được? Vì chị đã có chồng ư?

- Điều đó em không biết hay sao còn hỏi.

Con nhỏ ngu ngốc này, trong đầu em thật ra có chứa não không đấy?

- Chị, chỉ một lần này thôi. Em cầu xin chị đấy – Yên Vũ bất thành linh quỳ xuống trước mặt tôi, dập đầu vái lạy.

- Em làm gì thế? Mau đứng dậy. Đây không phải là cách để giải quyết vấn đề.

- Đây chính là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề. – Con bé giờ phút này giống như một kẻ đang liều mạng

- Em không thể để cuộc hôn nhân của mình bị đổ vỡ khi chỉ còn mấy tiếng đồng hồ.

- Nhưng sau đó thì thế nào? Chẳng lẽ mỗi lần anh ấy muốn ôm em thì em lại gọi chị đến sao? – Tôi khổ tâm giải thích với nó, nước mắt không biết từ lúc nào cũng tuôn xuống hai gò má – Hai người còn phải sống với nhau về lâu về dài mà.

Yên Vũ vì sao lại nhấn tâm chà đạp lên lòng tự trọng của tôi như vậy? Dù chỉ là người vợ trên danh nghĩa của Tuyên nhưng tôi làm sao có thể ở sau lưng chồng mình để cho người đàn ông khác ôm ấp, vuốt ve như thế?

- Chỉ một lần này thôi, một lần này thôi mà chị. Em chỉ cần anh ấy nghĩ em là chị cho đến hết ngày mai. Lúc đó, ván đã đóng thành thuyền...

- Anh ấy vẫn có thể bỏ em được.

- Không đâu, không đâu – Yên Vũ ngây ngô lắc đầu nguầy nguậy – Chỉ cần đêm nay, chị thay em nói với anh rằng mùi hương ấy sẽ mất đi sau khi cô gái lấy chồng...

- Em nghĩ Young Min sẽ dễ dàng bị lừa như vậy sao? – Cả người tôi càng lúc càng trở nên run rẩy.

- Anh ấy nhất định sẽ tin. Vì chuyện một người có hương thơm đặc biệt như chị tồn tại trên đời này đã kỳ diệu lắm rồi. Chị Yên Nhi, làm ơn hãy giúp em...Để anh ấy ôm lần nữa, anh Young Min tuyệt đối sẽ không làm gì khác với chị đâu. Anh là người thích giữ gìn cho đêm tân hôn mà...

- Có như thế cũng không được – Tôi lướt tôi uất ức gào khóc – Em đừng quên, chị cũng là con gái. Hơn nữa lại là gái đã có chồng. Không phải chính miệng em đã nói như vậy sao?

Yên Vũ lặng người đi trong ít giây rồi gật gù lẩm bẩm:

- Chị, em biết mình đã sai rồi. – Nó thất thểu đứng dậy, xoay người rời đi – Đáng lẽ không nên đến đây...ở trước mặt chị nói ra những lời vô nghĩa như vậy...

- Đợi đã, em định đi đâu?

Dường như chẳng hề nghe thấy câu hỏi của tôi, con bé vẫn lặng lẽ cất bước.

- Đáng lẽ em nên tự kết liễu từ sớm...

Tôi giật mình khi nhận ra nó đã bắt đầu tăng tốc và đang lao đầu về phía bức tường trước mặt.

- Đứa bất hiếu, em điên rồi sao? - Kịp thời chụp lấy Yên Vũ trước khi con bé định đập đầu tự vẫn, tôi thống khổ đánh túi bụi vào người nó.

Tại sao? Tại sao phải chọn hạ sách này chứ?

- Em thấy chị đau lòng như thế vẫn chưa đủ hay sao? Em muốn chị vì em mà tức chết có phải không hả?

- Chị đừng ngăn cản em. Kiếp này của em đã chẳng còn gì để mất nữa. - Người nó run bần bật - Bỏ lại tất cả để xuống đây, em không thể đứng im nhìn mọi thứ chỉ trong một ngày mà biến mất. Thời hạn được đầu thai cũng qua rồi. Chị bảo em làm sao mà sống một mình ở đây đến lúc chết đây? LÀM SAO ĐÂY???

- Em còn có chị kia mà. Có chị và anh Tuyên sẽ lo cho em.

- Anh Young Min mới chính là ước mơ lớn nhất đời em. Nếu không có anh ấy...em thà chọn cái chết.

- Chị sẽ không để em làm việc ngu ngốc như vậy. - Tròng mắt đỏ hoe của tôi dán chặt vào người con bé như cảnh cáo - Tuyệt đối không được phép.

- Chị có ngăn cấm cũng không làm được cả đời. Có canh giữ cũng không giữ em mãi được đâu. Chỉ cần có cơ hội, em nhất định sẽ tìm cách tự sát.

“Bốp”

Tôi cuối cùng nhịn không nổi cũng phải vung tay tát vào mặt nó.

- Chị...????? - Con bé ầm ỨC ôm mặt nhìn lên rồi gào khóc - Chị không thương em. Không thương em chút nào hết.

- Vì thương em nên mới phải thay mẹ dạy em một bài học.

- Nếu thương thì thay mẹ giúp em đi, em cầu xin chị. - Yên Vũ lại xoay người về phía tôi, chấp tay vái lạy

- Coi như em lạy chị, cầu khẩn chị. Chị giúp em lần này nữa thôi...

Hành động này của nó thật sự đã làm cho nội tâm tôi đau triệt. Nếu trái tim thật sự có thể vỡ vụn thì cũng đã vì đứa em gái này mà nát thành trăm mảnh. Tại sao ông trời lại nhẫn tâm đẩy chị em tôi vào hoàn cảnh oái ăm này? Tại sao mối liên hệ giữa tôi và Young Min cứ dây dưa mãi mà không dứt? Đây có phải nghiệp chướng tôi phải nhận vì lừa dối anh hay không?

- Thần Tuyên, hãy tha thứ cho em!

71. Chương 71

Chiến lược chúng tôi đưa ra làm ba trăm tư một lúc lâu. Sau đó mới thận trọng hỏi lại:

- Những ba năm sau mới có cháu à?

Em đỏ mặt cúi đầu, tay trái vịn vẹo tay phải, vẻ thẹn thùng như một cô dâu mới.

- Có thể sẽ nhanh hơn.-Tôi nhẹ nhàng nắm lấy một trong hai bàn tay ấy -Nhiều gia đình bây giờ chỉ để tang một năm.

- Trong thời gian đó, con sẽ thường xuyên đưa con bé về đây chứ?

- Không, về nhà con thôi - Tôi lạnh lùng khước từ.

- Vậy thì không được, ba không muốn tiếp tục cuộc sống không có con cháu này.

- Chẳng phải trước giờ vẫn sống rất tốt sao?

Nói ra những lời này, trong lòng tôi thật sự rất đau xót. Mẹ mất khi cả nhà còn đang sống ở Anh. Hung thủ bỏ chạy về Việt Nam nên ba điên cuồng đuổi theo, bỏ lại tôi một mình ăn học suốt mười mấy năm bên

ấy. Trong suốt khoảng thời gian đó, ông không hề sang thăm dù chỉ một lần, chỉ đều đặn gửi tiền đóng học phí và sinh hoạt hàng tháng. Học xong ngành Quản Trị Kinh Doanh, tôi trở về Việt Nam thì thấy cơ ngơi của ba đã trở nên vô cùng đồ sộ. Ông muốn tôi nhanh chóng học tập để thay thế vị trí của mình. Nhưng vì giận, tôi dứt áo ra đi, tìm đường học tiếp văn bằng hai là ngôn ngữ học - một thứ chẳng liên quan gì đến lĩnh vực ban đầu.

Kể từ đó đến nay, hai cha con nhà ai mạnh người nấy ở. Tôi không quan tâm đến việc làm ăn phi pháp của ba. Còn ông cũng không cấm cản công việc tôi đã chọn. Hành động này của một đứa con đối với ba mình có phải là quá bất hiếu?

- Ba muốn mỗi tuần hai đứa phải ở lại đây một ngày.

Có phải không? Đã là thời buổi nào mà đầu óc ông còn đưa ra những yêu cầu “tưng tưng” như vậy? Tuyết Vinh bức xúc nhìn tôi, toan mở miệng cãi lại thì đã bị tôi ra hiệu phải bình tĩnh.

- Con gái đi qua đêm là không tốt. - Tôi biết mình không thể nóng nảy với ba - Cô chú Minh sẽ không chấp thuận.

- Thì cứ nói là qua nhà bạn.

- Cô ấy không có bạn bè nào thân đến mức...

- Không có thì tìm cho có đi. - Ông nói với giọng dứt điểm - Chiều ba cho người chở hai đứa đi đăng ký kết hôn.

- Tự tiện con có thể làm được.

- Còn nữa, hôm qua đã liên hệ với phía cảnh sát. Khi nào họ đến, các con phải nghe dặn cho thật kỹ. Tránh trường hợp cho lời khai không khớp.

Ba hình như chẳng quan tâm gì đến ý kiến của tôi. Ông lúc nào cũng độc đoán và vô lý như vậy khiến tôi nhiều lần cảm thấy bị xem thường. Ngang nhiên bắt con gái nhà người ta đi, sau đó lại còn chỉ cách để về nhà lừa dối cha mẹ. Ngay đến cảnh sát còn trở thành đồng bọn. Thật không biết họ sẽ có thể bịa ra những chuyện gì.

Trời ơi, tại sao ông lại bắt tôi phải tiếp tay cho người xấu là ba ruột của chính mình thế này?

Bước ra khỏi Phòng với tờ giấy hôn thú trên tay, tôi sung sướng xoay vòng, nhắc em lên khỏi mặt đất. Thật may vì cô bé này khi rời khỏi nhà vẫn nhớ mang CMND trong túi. Tuyết Vinh xấu hổ chỉ biết lấy tay che mặt, chẳng dám nhìn ai. Bộ dạng đáng yêu đúng điệu một cô gái nhút nhát.

- Anh hả dạ lắm phải không? - Người em hơi lảo đảo khi cố đứng vững trên mặt đất.

- Em nói gì vậy? - Tôi giả vờ ngây thơ - Đây đều là anh muốn tốt cho em.

- Tốt cho em? - Cô bé khẽ “hứ” một tiếng rồi xoay mình bỏ chạy - Tốt cho anh thì có!

- Chờ anh với, Tuyết Vinh...Tuyết Vinh...

Ý nghĩ người phụ nữ đáng yêu này từ nay đã chính thức thuộc về mình khiến một thằng đàn ông như tôi lâng lâng vì hạnh phúc. Dù cái tên được ghi trên giấy đăng ký là Triệu Yên Nhi và chúng tôi vẫn chưa thể cùng nhau chung sống dưới cùng một mái nhà nhưng thế này cũng quá đủ.

- Tiểu yêu tinh. - Vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ của em, tôi liêu lĩnh đặt môi mình lên cái cổ trắng nõn - Em chạy cả đời cũng không thoát.

Trong tiết trời se lạnh, cơ thể mềm mại của em giống như cục than hồng, vô cùng ấm áp. Tôi ngang bướng chôn sâu mặt mình vào mái tóc dài, làn da thơm và chiếc áo lông em đang mặc.

- Vợ anh ngoan, đừng làm loạn... Cho chồng mượn cơ thể làm ấm người một chút...

Tuyết Vinh hình như có thói quen bỏ chạy trước những tình huống khó xử. Hai lần trước đã làm tôi vô cùng tức giận. Nhưng bây giờ, hành động này lại hóa dễ thương một cách kỳ lạ. Tôi thích cách em biểu

hiện những cảm xúc rất chân thật trên gương mặt mình. Thích tâm hồn em nhạy cảm, dễ dàng thông hiểu cho người khác. Thích nụ cười như ánh mặt trời và thái độ sợ sệt của em mỗi khi thấy tôi giận dữ.

Đáp lại hành động không nói đạo lý của tôi, cô bé chẳng những không phản kháng mà lại càng lúc càng để cơ thể mình thả lỏng trong tay tôi. Hai bàn tay lạnh lẽo vì lộ ra ngoài của em nắm lấy cánh tay nóng ấm của tôi. Trên mặt muôn phần dịu hiền, say đắm.

- Coi chừng người ta nhìn thấy. – Em khề khàng nhắc.

- Anh sẽ coi chừng. – Tôi trả lời như không, gọn gàng đem em xoay lại.

Cầm hai bàn tay để trước ngực, hết xoa nắm lại thổi hơi vào đó, lòng tôi hân hoan khi phát hiện em đang nhìn mình bằng ánh mắt hạnh phúc.

- Cảm ơn anh. – Cô bé tủm tỉm cười.

Rồi em tự giác ngả đầu vào lòng tôi, cạ cạ như một con mèo nhỏ.

- Có phải bây giờ, em đã được phép làm nũng trước mặt anh?

Chuyện đó không phải tự em đã làm từ rất lâu rồi sao?

- Có phải bây giờ, em đã được phép dựa dẫm vào anh, được khó chịu khi thấy anh gần gũi với người con gái khác?

Cái này lại càng không cần phải hỏi.

- Có phải bây giờ, em...

- Em có thể làm tất cả những gì mà mình muốn – Tôi nhẹ nhàng nâng tầm mắt em nhìn thẳng vào chính mình – Cả người anh từ trên xuống dưới, chỗ nào cũng thuộc về em hết.

Lời thú nhận này có phải quá mất mặt với một thằng đàn ông hay không, tôi chẳng buồn quan tâm nữa. Vì chỉ lo nghĩ đến việc có được em nên đã vô tình quên mất những nghĩa vụ mới của mình. Kể từ hôm nay, hạnh phúc của cô gái này mới chính là mục tiêu mà tôi khao khát nhất. Chăm sóc và bảo vệ em mới chính là công việc tôi nên dồn hết tâm trí để thực hiện.

Tiểu yêu tinh lém lỉnh, giờ phút này em có nghe thấy những điều trái tim anh muốn nói?

Nó muốn bảo với em rằng... anh rất yêu em...mãi mãi chỉ yêu mình em mà thôi...

Trước khi chấp nhận “giao nộp” Tuyết Vinh cho tên cảnh sát được ba sắp đặt, tôi quyết định phải dẫn vợ đến thêm một nơi. Câu chuyện về việc đánh rơi chứng minh nhân dân rồi tự mình rời khỏi nhà vì không muốn làm phiền, sau đó gặp rắc rối với đám du côn của ba làm tôi phát ngấy.

Chiếc điện thoại của Tuyết Vinh lần trước đã bị mình nóng nảy quăng lại sân thượng. Mãi đến nay vẫn chưa có cái nào thay thế.

- Mình vào đây làm gì vậy anh? – Em lại bắt đầu nhìn ngấm xung quanh với vẻ mặt chăm chú - Không phải nói là sẽ về nhà sao?

- Mua cho em một cái điện thoại đã. – Tôi trả lời ngắn gọn.

Sau một hồi nhìn ngấm, lựa chọn, thật không ngờ thứ duy nhất có thể lọt vào mắt xanh của em lại chỉ là một chiếc điện thoại nắp trượt màu trắng, được thiết kế vô cùng đơn giản.

- Anh nhìn kỹ đi! – Tuyết Vinh hơi khom người, tay chỉ vào mặt kính – Mặt hai bên của nó còn dính đá lấp lánh kia.

Tôi nghe lời cũng cúi xuống để nhìn theo hướng tay em. Lập tức phát hiện ba chấm màu bạc sáng chói đầy tinh tế. Con mắt nhìn đồ của em quả thật vô cùng đáng nể.

- Hình như đây là điện thoại đôi. – Mắt tôi liếc sang cái được để bên cạnh.

- Đúng vậy. – Cô bán hàn lạnh lợi lập tức mang cả hai mẫu điện thoại ra khỏi tủ kính – Dòng sản phẩm này tuy không mới nhưng được khá nhiều bạn trẻ đang yêu lựa chọn bởi thiết kế nhỏ gọn và kiểu dáng thanh lịch.

Từ chối nhận lấy thứ do mình chọn lúc đầu, hai tay em bắt đầu mân mê chiếc điện thoại thứ hai, tỉ mỉ phân tích:

- Thiết kế khá giống nhau, nhưng đường cong có vẻ góc cạnh và nam tính. Không nắp trượt cũng không bật, rất thích hợp với những ai cần tiết kiệm thời gian và yêu thích sự tiện dụng.

Tôi suýt bật cười khi nhận ra vẻ mặt ngỡ ngàng của cô nhân viên vì những lời vừa rồi của em thật chẳng khác gì một nhân viên tiếp thị chính hãng.

- Chúng tôi sẽ lấy cả hai.

- Hả? – Tuyết Vinh hốt hoảng, vội đặt ngay chiếc điện thoại trên tay xuống – Em chỉ thuận miệng nhận xét như vậy. Không phải có ý...

- Người cũng đã có đôi, vì sao lại không cho điện thoại thành một cặp chứ?

- À! - Ngay khi hiểu được hàm ý trong câu nói của tôi, đôi môi xinh xắn của em lập tức nở một nụ cười.

Nụ cười trong sáng và xinh tươi đến độ làm tôi lóa mắt. Tinh thần xem ra càng lúc càng bị Tuyết Vinh làm cho lung lạc, không còn phân biệt phải quấy, đúng sai gì nữa. Nhưng có được một “điểm yếu” đáng yêu như thế, tôi thấy mình có chết cũng sẽ ra đi trong sự cam tâm tình nguyện.

72. Chương 72

Sau khi dành hết buổi chiều để giải quyết đồng công việc ở nhà, tôi mới có chút thời gian để lấy điện thoại gửi tin nhắn cho số liên lạc nằm ở vị trí đầu tiên trong danh bạ.

“Có nhớ anh không?”

Năm phút sau vẫn chưa thấy trả lời. Tôi quyết định gửi thêm một tin nhắn khác.

“Đang làm gì thế, bà xã?”

Xong việc thì tranh thủ ra ngoài pha một ly cà phê. Lúc quay lại, phát hiện điện thoại vẫn trống không, trong lòng tôi lập tức trỗi lên sự thất vọng.

“Sao không trả lời tin nhắn của anh?”

Mười lăm phút tiếp tục trôi qua trong im lặng. Tôi sốt ruột nên quyết định gọi thẳng vào máy em.

- A lô. – Giọng nói ngọt ngào vừa vang lên ở đầu dây bên kia đã làm mọi cảm xúc tiêu cực trong tôi đều biến mất.

- Nãy giờ em ở đâu hả?

- Trời ơi, người ta trả lời không kịp. – Em khổ tâm trả lời – Cái điện thoại này không cùng loại với cái cũ.

- Nhưng nãy giờ cũng phải hơn hai mươi phút. Anh gửi cho em ba tin nhắn rồi đó.

- Thì cũng tại anh gửi nhiều quá. Em thoát ra thoát vô, mất hết cả nội dung đã bấm.

Nghe giọng nói ử rử của em, tôi bỗng cảm thấy có chút buồn cười.

- Vậy là nãy giờ... em ngồi bấm tới bấm lui từng ấy nội dung à?

- Ừm – Tuyết Vinh ầm ừ thừa nhận – Thiệt là mỗi tay quá đi thôi.

- Vậy sau này mình chỉ gọi điện thoại thôi, chịu không?

- Anh xem vậy mà cũng thật thông minh nha!

Tiểu yêu tinh đáng ghét, lại còn ở đó nói mỉa người ta. Chờ hôm nào có tiết, xem tôi quyết trừng phạt em thế nào.

- Không nói chuyện với anh nữa. Em đi ngủ đây.

- Giờ này mà ngủ gì? – Thấy người bên kia có dấu hiệu sắp tắt máy, tôi liền viện cớ - Anh còn có chuyện chưa nói hết.

- Đợi mai tính. – Cô bé lười nhác trả lời - Chiều nay nhập mô, sau đó còn phải vào bệnh viện trông mẹ... Lưng em sắp mỏi đến chết.

- Mệt lắm sao?

Nghe giọng em hình như cũng không được tốt cho lắm.

- Ủ - Ngữ điệu vừa nũng nịu lại vừa như “cảnh cáo”- Bài ngày mai em chưa nhìn qua một chữ. Anh biết điều thì đừng có mà gọi người ta lên bảng.

- Đang đe dọa anh sao?

- Không biết.

- Vậy thì báo cho em một tin, lớp Ngữ Pháp ngày mai sẽ chỉ có mình cô Lại giảng dạy.

- Còn anh thì sao?

- Anh có việc.

- Việc gì?

Bộ em nghĩ ngoài việc có liên quan đến em ra, tôi không còn chuyện gì khác để làm hay sao? Nếu bảo vệ thành công luận án ngày mai, tôi sẽ có thể trở thành giảng viên chính thức của trường, không cần làm trợ giảng cho ai nữa. Đến lúc đó, tiểu yêu tinh này tốt nhất nên cầu nguyện học phải tiết của tôi càng ít chừng nào càng tốt chừng ấy.

- Đợi chiều mai rồi biết.- Không đợi nghe em nài nỉ thêm, tôi chỉ nói nhanh hai chữ “ngủ ngon” rồi vội vàng tắt máy.

Chỉ cần nghĩ đến bộ dạng ngơ ngác của Tuyết Vinh khi nhìn thấy mình đơn độc bước vào lớp thì khóe môi tôi lại tự giác nhếch lên thành một nụ cười. Mất bốn năm theo đuổi một ngành nghề do ba chỉ định, tôi lấy hết can đảm ném toàn bộ mớ kiến thức đầy oán hận ấy qua một bên để thực hiện niềm đam mê đích thực của mình. Để rồi giờ đây, điều tôi chờ đợi đã sắp trở thành sự thật: bước lên giảng đường với thân phận một giảng viên chân chính và... có được em, người con gái mình đã thầm thương trộm nhớ từ thuở nhỏ. Cảm giác thỏa mãn khiến tâm trạng tôi thanh thản, nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ...

Ngày hôm sau, trước khi vào đối mặt cùng ba vị giáo sư khét tiếng “sát thủ”, tôi cố tình đợi em ở sân trường.

- Sao hôm nay trông thầy đẹp trai thế? – Tuyết Vinh không chút ngần ngại đã khen tặng một câu, tay vuốt vuốt cổ áo sơ mi được ủi thẳng – Sắp đi gặp “nhân vật quan trọng” ư?

- Anh sắp bị ba ông già quần cho tới tẩm mặt mũi. –Tôi cố tỏ ra thần bí vì biết em không hiểu bao nhiêu về vấn đề này.

- Ai mà ghê gớm vậy? – Đôi mắt đen của cô bé vừa nghe xong đã lập tức mở lớn – Miệng lưỡi còn hơn cả em sao?

- Còn phải hỏi. – Tôi gật lia gật lia - Bởi vậy anh mới đến đây tìm em để được “lên dây cót”.

Thông minh như cô bé này chắc chắn sẽ hiểu được vôi vỉnh của tôi thôi, ha ha. Dù sao mục đích chính cũng chỉ là trêu đùa em một chút.

- Nhưng ở đây đông người. – Tuyết Vinh ái ngại nhìn quanh, tay nắm lấy quai cặp – Thầy giáo với sinh viên mà làm việc đó ... không phải rất tùy tiện sao?

- Chứ không thì nên thế nào? Anh yếu tim, sợ không đấu lại các vị ấy.

- Ủ... - Em nghe xong thì nhú mồm, vẻ mặt nghĩ ngợi.

Cuối cùng cũng tìm ra một việc có thể làm khó cô gái này. Đợi đến lúc em bí lối, phải mở miệng cầu xin, tôi sẽ nhân cơ hội đặt ra vài điều kiện nho nhỏ. Có như vậy mới mong làm cho cái đầu cứng như đá kia mềm ra một chút.

- Chúc anh đi “đấu võ mồm” với người ta được suông sẻ.

Giữa lúc tôi vẫn đang tìm cách sắp xếp âm mưu đen tối, Tuyết Vinh đã bất ngờ đặt hai ngón tay lên môi mình, sau đó nhanh chóng dời vị trí của chúng sang môi tôi, mặt đỏ hồng vì mắc cỡ. Không kịp bắt lấy ngón tay nhỏ nhắn, tôi đành ngậm ngùi nhìn theo công chúa khẽ xoay mình rồi chạy đi mất.

Đôi mắt nhìn theo em, phát hiện “thằng oắt” Nhật Huỳnh đang đi sát phía sau, máu nóng trong người tôi lập tức sôi sùng sục. Cậu nhóc chỉ lẳng lặng đi theo em, tuyệt nhiên không hề nói một lời nào. Loại hành động này mới thật khiến người ta thấy lo ngại. Nhưng xét về lý mà nói, thằng oắt con ấy rất có thể chỉ tiện đường cùng Tuyết Vinh đến lớp. Và nếu xét về thời gian, thì tôi chỉ còn chưa đến năm phút để vào phòng họp.

Đề tài này đã làm tiêu tốn của tôi cả một năm ròng. Công sức bỏ ra nhiều mà nhiệt tình đối với nó cũng không ít. Có thể nói, tôi hiểu công việc nghiên cứu của mình đến từng “chân tơ đến kẽ tóc”. Mười hai năm học ở nước ngoài đã chuẩn bị cho tôi sự tin cần thiết để đối mặt với loại thử thách theo kiểu tranh luận này. Người ta bắt bẻ tôi, vặn vẹo tôi thế nào cũng có thể bình tĩnh tìm ra cách giải quyết.

Vì việc này đòi hỏi mức độ tập trung cao nên chuyện nhìn thấy Nhật Huỳnh lèo đèo theo sau em đã tạm thời bị tôi xếp qua một góc. Cái vuốt tay nơi cổ áo, nụ hôn gián tiếp mà em dâng tặng...là cả một sự khích lệ, kích thích từng giác quan trên cơ thể. Tôi định sẽ dẫn em đi ăn thứ gì đó sau giờ học vì lúc ấy cũng bảo vệ luận án xong rồi. Thật không ngờ, cô bạn chí thân của Yên Nhi là Thanh Thiện lại đột nhiên đến tìm tôi trước.

- Thầy, thầy mau cứu Yên Nhi đi. - Cô bé có vẻ rất khẩn trương - Bạn ấy vừa bị thầy hiệu trưởng gọi lên văn phòng.

- Tại sao?

- Em không biết, nhưng nghe mọi người nói là đánh nhau với người khác.

Có phải hay không?

Bà xã của tôi chỉ miệng lưỡi là hơn người chứ tay chân làm sao đánh ai được?

Như vậy chẳng lẽ là bị người ta đánh? Trời ơi, tôi nhất định sẽ giết chết kẻ ấy.

Hấp tấp đến văn phòng, tôi liền thấy em đang ngồi ủ rũ trên băng ghế đá ngoài cửa. Vừa nghe thấy tiếng bước chân, em đã lập tức ngẩng đầu lên, vô tình tạo điều kiện cho giọt nước mắt trong suốt rơi khỏi mi mắt.

- Thầy - Cô bé ầm ục đứng dậy rồi lao thẳng về phía tôi, đem cái đầu nhỏ dụi dụi như đang tìm sự an ủi.

- Chuyện gì xảy ra vậy? - Tôi lo lắng đẩy em ra, mặt đối mặt với chính mình.

Đôi mắt đỏ hoe đang ngập nước của Tuyết Vinh đối với tôi mà nói, có sức đả thương vô cùng lớn. Nhưng nhìn từ trên xuống dưới thì ngoài điểm đó ra hình như không còn gì khác biệt. Đánh nhau kiểu gì lại chẳng hề bị xây xát thế nhỉ?

- Anh ta... - Cô bé tức tối vung tay về phía cửa phòng đóng kín - ...Anh ta dám xúc phạm em...

- Anh ta nào? - Tôi rút khăn tay trong túi ra, nhẹ nhàng thay em lau đi những giọt nước mắt - Kẻ nào dám xúc phạm em chứ?

Vừa lúc ấy thì cửa văn phòng bất ngờ rộng mở. Một thằng con trai chậm rãi từ trong đó bước ra, tay xoa xoa khóe mắt bầm tím.

- Nhật Huỳnh? - Tôi hết tròn mắt nhìn cậu bé mang vẻ mặt đau đớn lại quay sang cô gái đang khóc rầm rức trước mặt - Người bị đánh là cậu ta chứ không phải em à?

73. Chương 73

Chúng tôi âm thầm trao đổi y phục cho nhau. Sau đó, Yên Vũ ngồi lại trong nhà còn tôi thì theo chỉ dẫn của nó quay về chỗ Young Min. Đúng như những gì con bé miêu tả, chiều tối nên chẳng còn chiếc xe nào đưa tôi bằng qua rừng phong nữa. Cánh cổng bằng sắt cao hơn đầu người cũng tự động mở ra khi tôi vừa xuất hiện.

Mang theo tâm trạng sợ hãi và thái độ lén lút, tôi đi đứng thế nào lại tông vào một trong những người vợ của Young Min. Câu nói câu gắt lập tức được tuôn ra nhưng bản thân tôi đến nửa chữ cũng không hiểu. Chẳng lẽ họ trước nay vẫn đối xử với Yên Vũ bằng thái độ hung dữ như vậy?

Tôi xấu hổ cúi đầu, định bụng chờ cô ta mắng chửi xong sẽ nhanh chóng rời đi. Thật không ngờ nói một hồi, tưởng rằng đã kết thúc thì nàng ấy vẫn hung hăng kéo lại. Trước giờ vốn không quen động tay động chân với ai nên tôi cảm thấy rất đau. Nhưng nghĩ đến tương lai sau này của Yên Vũ thì chỉ có thể nín nhịn.

Trong lúc những trận mắng chửi vẫn tiếp tục được xổ vào mặt, hai mắt tôi bắt đầu hóa mù mờ thì giọng nói trầm thấp của Young Min bất ngờ vang lên. Hai người khẽ trao đổi với nhau điều gì đó. Người phụ nữ ngoe nguẩy bỏ đi còn anh ta thì thần nhiên... ôm eo tôi kéo lên lầu.

- Dáng vẻ hung dữ của em thường ngày đâu mất rồi? – Bàn tay đặt trên eo tôi hơi nắm chặt – Không phải đột nhiên thay đổi tâm tính chứ?

-...

Chúng tôi không nói gì thêm cho tới khi đi đến trước một căn phòng. Là phòng của Yên Vũ.

Young Min nhanh chóng dùng tay còn lại để mở cửa rồi lùi tuột tôi vào trong. Sau đó, anh để mặc tôi đứng ngậy ra như trời trồng còn chính mình thì đi đến cởi áo khoác bỏ lên giường.

- Chuyện chiều nay ...Em đừng bận tâm nữa.

Chuyện chiều nay là chuyện gì? Có phải muốn nói tới vấn đề đã làm Yên Vũ và tôi khóc đến sưng cả hai mắt không? Kiểu nói chuyện nửa vời này chỉ tổ khiến người ta sợ và mờ mịt hơn.

- Yên Vũ, em khóc sao? – Young Minh đã quay trở lại và đang dùng tay nâng mặt tôi.

Sự tiếp xúc này làm lông tơ trên người hết thấy đều đặn đứng.

- Cục cưng cũng muốn học chị mình, tỏ ra mít ướt trước mặt anh à? – Anh say đắm nhìn vào mắt tôi, trên môi nở nụ cười mê hoặc – Hay đang không nhéo đôi mắt, hả?

Nếu bây giờ mở miệng yêu cầu Young Min đứng xa xa mình ra một chút, liệu có làm tâm trạng anh xấu đi? Nếu tôi khước từ mọi cử chỉ âu yếm, gần gũi của anh, liệu có khiến mục đích đến đây tan thành mây khói?

- Định không nói chuyện với anh thật sao? – Hai tay anh lại nhanh chóng quấn lấy tôi, động tác nhanh nhẹn không khác gì lúc ở ngoài vườn. – Xem ra muốn không đền bù cũng không được.

Tôi nín thở, cảm nhận cơ thể mình sắp đông thành đá. Lúc gương mặt tuấn tú của anh vùi sâu vào cổ, một loại cảm giác xen lẫn giữa đau đớn và nhục nhã không biết từ đâu đã trỗi dậy. Tôi chỉ biết cắn môi, cố ngăn không ỉnh bật ra tiếng khóc.

- Yên Vũ, mùi hương này... - Mùi anh bắt đầu hít thở cuồng nhiệt -...Mùi hương này....

Hai bàn tay co thành nắm chỉ chực chờ cơ hội đẩy anh ra. Nhưng tôi biết mình không thể làm vậy vì đây là việc đã hứa với Yên Vũ. Nếu để cho tình cảm kiểm soát lý trí, tôi sẽ chỉ làm sự việc trở nên trầm trọng.

- Chính là cảm giác này. – Young Min sung sướng reo lên – Chính là cảm giác này...

Hai cánh tay anh càng siết chặt lấy tôi, môi hết hôn lại cắn. Từng giọt nước mắt lạnh lẽo trào ra, nối tiếp rơi xuống vai áo anh nhưng Young Min lại chẳng hề hay biết.

- Năm ấy, khi ôm em trong tay, anh chính là có cảm giác đặc biệt này.

Người đàn ông phản khởi đẩy tôi vào góc tường. Sau đó còn hung hăng dùng hai tay chặn hết đường tháo chạy. Mãi cho đến khi bắt gặp gương mặt ướt đầm nước mắt của tôi, anh mới dịu dàng cất giọng:

- Sao vậy? Em còn giận sao? Hay bị ai bắt nạt?

- Không có. – Tôi sợ hãi tìm cách thoát khỏi tư thế vô cùng nguy hiểm – Không có gì hết.

- Cục cưng, em nói dối.

Thứ âm thanh khàn khàn này khiến tôi thất điên bát đảo. Young Min sẽ không vì quá vui sướng mà muốn làm gì đó vào lúc này chứ? Tôi thừa nhận khi còn sống, mình đã từng mơ đến giây phút được anh yêu thương và âu yếm. Nhưng bây giờ...việc đối mặt với những cử chỉ thân mật từ anh lại chẳng khác gì màn tra tấn.

Một bờ môi nóng hổi bất ngờ phủ xuống khi tôi cố tìm cách thanh minh ình. Hai cánh tay vừa vung lên liền bị anh tóm lấy, bóp chặt rồi ghì sát vào tường. Ngay sau đó là những nụ hôn cuồng nhiệt, đầy hung hãn. Anh cơ bản không hề quan tâm đến cảm nhận của tôi mà chỉ muốn làm thỏa mãn cái ham muốn hiện tại. Cách hôn ngẫu nhiên như muốn đem tôi ra ăn tươi nuốt sống. Đầu lưỡi ngồng cuồng tiến vào trong, không cho đối phương dù chỉ một chút không khí để thở.

Yên Vũ từng nói Young Min có nụ hôn rất nóng bỏng. Còn tôi chỉ thấy trong đó sự chiếm hữu và ích kỷ. Tất cả danh dự cùng cái gọi là lễ nghĩa trong tôi đều đã bị chà đạp một cách không thương tiếc. Dù Tuyên có đồng ý tha thứ thì bản thân tôi cũng không thể bỏ qua ình. Tôi không có dũng khí để đối mặt với anh, không còn tư cách đón nhận tình yêu cùng sự quan tâm từ con người tốt bụng đó. Giờ phút này, điều duy nhất tôi muốn làm là nhanh chóng hoàn thành xong lời hứa với đứa em gái ngu muội, sau đó tìm một cách gọn gàng để kết thúc mạng sống.

- Cục cưng, tại sao môi miệng em đêm nay lại ngọt ngào như vậy? – Anh lẩm bẩm như kẻ mất hồn – Thật khiến người ta phát điên lên được.

Không biết từ lúc nào, trời đã bắt đầu mưa.

Mưa rất to và dữ dội.

Từ bên ngoài đột nhiên vọng đến tiếng gõ cửa. Rồi giọng nói của một người đàn ông đang kính cẩn trình bày điều gì đó. Young Min sau vài giây lắng nghe mới quyết định buông tha cho tôi để đi đến mở cửa. Cơ thể nặng nề giống như một tảng đá rơi thẳng xuống sàn nhà. Hai cổ tay tôi hơi tím và nhói đau. Bờ môi run run, chảy vào khoang miệng một ít máu. Anh vừa rồi chẳng khác gì một con mãnh thú, hung hăng và quyết liệt. Chỉ biết dùng sức mạnh buộc tôi thôi chống cự. Động tác so với tên đòi bại trong con hẻm tối ngày trước xem ra không có mấy phần khác biệt.

Thất thần đợi Young Min cầm áo khoác rời khỏi phòng, tôi mới như kẻ điên tìm cách thoát đi. Nếu còn ở lại đây đến lúc anh ấy quay về, chỉ sợ cả tấm thân này cũng khó gìn giữ.

Tôi liều xiêu bước đi trên những bậc thang, mắt thoáng nhìn thấy Young Min đang cùng anh Cả nói chuyện trong phòng khách. Hình ảnh kinh hoàng trong đêm bị cưỡng hiếp bị anh làm cho sống dậy khiến lòng tôi tràn ngập nỗi sợ hãi. Theo lối cửa sau, tôi một mình lao thẳng vào màn mưa lạnh lẽo. Khu vườn vắng vẻ bị nước mưa làm rụng đầy những cánh hoa đào màu hồng nhạt. Cành cây xác xơ trơ ra từng nhánh gãy guộc.

Khi chiếc cổng lớn bằng sắt vừa khép lại sau lưng cũng là lúc cả người tôi gục ngã. Màn mưa nặng trĩu cứ thế âm ỉ đổ xuống, lạnh lùng lấy đi chút sức lực còn sót lại. Trước mặt tôi bất ngờ hiện ra hình ảnh một đôi giày da màu đen. Ông quần tây ướt nước liên tục chảy xuống từng dòng nhỏ. Đôi chân ấy thoáng đứng lại trong mấy giây rồi chậm rãi tiến về phía tôi. Giữa những âm thanh ào ào giận dữ là giọng nói trầm ấm đến quen thuộc:

- Về nhà thôi!

Cẩn thận đem hai cánh tay tôi vòng quanh cổ, anh từ tốn đứng thẳng người. Gương mặt lạnh lùng thoáng nghiêng về phía sau để kiểm tra tôi lần cuối rồi chậm rãi cất bước. Tôi có cảm giác hai chân mình bị nhấc lên khỏi mặt đất, cơ thể dán sát vào tấm lưng rộng của anh. Cánh tay đang trong thế buông lỏng cũng

chậm rãi nắm chặt. Quần áo trên người Tuyên ướt sũng, chứng tỏ đã đứng dưới mưa khá lâu. Cặp mắt nghiêm nghị nhìn thẳng vào màn đêm, không có lấy một tia tình cảm.

Ý định tự tử trong đầu tôi không biết từ lúc nào đã biến mất. Tôi đột nhiên muốn ở lại bên Tuyên dù có phải nhận lấy mọi thái độ giận dữ hay trách phạt. Sự hiện diện của anh khiến nỗi ám ảnh về tên xấu xa trong đêm hôm nọ lập tức trở thành vô nghĩa. Nhưng liệu Tuyên có chịu tha thứ sau tất cả? Lòng tự trọng nơi anh có phải đã bị hành động lừa dối của tôi làm tổn thương rất sâu sắc rồi không?

Dù muốn mở miệng nói với anh lời gì đó nhưng tôi lại không có cách nào làm được. Chỉ có thể để mặc anh lặng lẽ bước đi giữa màn mưa mờ mịt. Hai bên đường là hàng phong đỏ rực thi nhau rụng lá.

Yên Vũ đang đứng đợi chúng tôi ngoài cổng. Khi thấy anh xuất hiện liền ba chân bốn cẳng chạy đến, vẻ hốt hoảng:

- Chị...chị em làm sao vậy?

Tôi quá mệt mỏi nên chẳng thể trả lời, chỉ vô lực nằm trên lưng anh. Đôi mắt sắt lạnh của Tuyên liếc ngang qua mặt con bé rồi lạnh lùng nói một câu:

- Cô có thể về nhà. - Sau đó thì đi thẳng một nước.

Tôi biết thái độ này của anh sẽ làm Yên Vũ bị tổn thương trầm trọng nhưng chẳng còn cách nào khác.

- Em làm sao trở về trong bộ dạng thế này? - Cặp mắt đỏ hoe của con bé nhìn theo bóng lưng chúng tôi.

Hiểu ra nỗi ẩn khuất trong câu nói của Yên Vũ, tôi liền thì thầm vào tai Tuyên:

- Xin anh, để em trả nó bộ trang phục.

Một tia giận dữ bất ngờ lóe lên trong mắt anh làm trái tim tôi như ngừng đập. Dẫu biết yêu cầu của mình có hơi quá đáng nhưng tôi cũng không còn cách nào khác. Đã giúp Yên Vũ tới nước này, làm sao có thể để nó trở về trong mớ hỗn độn do mình gây ra được? Nếu Young Min vào phòng mà không thấy Yên Vũ đâu, sau đó lại nhận ra con bé đang mặc trên người bộ đồ khác lạ...

74. Chương 74

Khẽ hừ lạnh một tiếng, Tuyên chỉ liếc mắt nhìn Yên Vũ rồi tiếp tục bước vào nhà. Con bé cũng hiểu chuyện nên nhanh chóng chạy theo, tay lau nhanh những giọt nước mắt.

- Anh ra ngoài đợi một lát - Tôi tiếp tục khấn khoản - Để Yên Vũ giúp em thay quần áo, được không?

Gương mặt âm trầm của Tuyên không biểu hiện thái độ đồng ý hay phản đối mà chỉ nhìn tôi chăm chăm. Sau vài giây suy nghĩ mới quyết định lặng lẽ rời khỏi. Tôi hoàn toàn có thể nhận ra đứa em gái bên cạnh vừa thở phào một tiếng.

Chậm rãi cởi chiếc áo ướt đẫm nước mưa trên người ra, tôi khàn khàn chỉ cho nó đi lấy một bộ đồ trong tủ. Yên Vũ tay chân nhanh lẹ, ngay lập tức đã quay trở lại với bộ y phục màu xanh dương nhạt. Tôi đón lấy từ tay nó rồi lê mình bước về phía phòng tắm. Thật ra không phải mệt mỏi đến độ chẳng làm gì được. Tôi bảo Tuyên ra ngoài là vì muốn cùng em nói vài chuyện. Nếu anh còn tiếp tục ở đây, nhất định sẽ dùng thái độ lãnh cảm làm con bé sợ đến phát khóc.

Sau khi thay xong ỉnh bộ đồ ấm áp, tôi mới cầm theo cái khăn nhỏ bước ra ngoài. Tay không quên kéo áo che đi vết bầm tím.

- Đồ của em đây.

- Chị... - Yên Vũ nghẹn ngào không biết nên nói gì.

- Nó hơi ướt một chút. Nhưng vì ở đó trời đang mưa nên sẽ không bị ai nghi ngờ. Nếu Young Min hỏi, em cứ nói là vì ngày mai kết hôn nên thấy hồi hộp, chạy qua đây tìm chị.

- Chị, đã là lúc nào mà còn thay em lo nghĩ nhiều như vậy?

- Đừng hỏi nhiều nữa. Mau mặc cái này vào rồi về nhà. – Tôi cố giấu đi mọi nỗi tủi thân để động viên con bé – Ngày mai là hôn lễ của em. Để mọi người nhón nháo đi tìm thì không nên đâu.

Khi Yên Vũ vừa rời đi thì anh lập tức bước vào với vẻ mặt gần như mất hết kiên nhẫn. Quần áo lúc đầu đã được thay bằng một chiếc sơ mi và quần tây lịch sự. Ánh mắt như có lửa hết nhìn mái tóc còn ướt sũng của tôi lại chuyển sang đôi chân trần đang đứng dưới mặt đất. Tôi bối rối tìm không ra cách lý giải cái nhìn của anh, thân người cũng tự giác nhấp nhúm.

Đối mặt với Tuyên, cõi lòng tôi chỉ hiện lên được hai chữ “xấu hổ” và “nhục nhã”. Thậm chí cả việc nhìn thẳng vào mắt anh cũng trở nên vô cùng khó nhọc. Lúc này vì lo giục em trở về, tôi đã quên hỏi nó anh làm cách nào biết được mọi chuyện. Đến bản thân Tuyên bị ướt chẳng thua gì mình mà tôi cũng chẳng buồn ngó tới. Anh đã đứng đó tự bao giờ? Tại sao không vào mà chỉ âm thầm đợi chờ trong đêm tối? Và còn nữa rất nhiều điều tôi muốn hỏi nhưng lại không có cách nào mở miệng. Chỉ có thể nhìn Tuyên mà rơi nước mắt.

- Thật khiến người ta tức điên lên được. – Anh nhanh chóng đi đến gần, khom người đem tôi nhấc lên khỏi mặt đất.

- Đi đâu?

- Ra hồ Long Tĩnh – Tuyên bắt mắt liếc nhìn hai vết bầm vô tình lộ ra khỏi tay áo.

Đó là lời cuối cùng thoát ra từ miệng anh cho tới lúc nhẹ nhàng xoa nắn cổ tay tôi trong làn nước mát. Từng ấy chuyện cũng không đủ khiến thái độ thương yêu của Tuyên mấy may thay đổi. Tôi thà chấp nhận bị anh hắt hủi và ghẻ lạnh còn hơn phải chịu đựng thứ tình cảm ôn nhu, ấm áp này...

Chăm sóc cho hai cổ tay của tôi xong, ánh mắt Tuyên lại tiếp tục chuyển sang cái miệng hơi sưng đỏ.

- Đây là cách anh ấy đối xử với người yêu của mình sao? – Gương mặt anh ánh lên vẻ đau lòng, tay vuốt hai cánh môi tôi nhẹ nhàng – Yên Nhi, mở miệng anh xem thử.

- Không. – Tôi xấu hổ quay mặt đi, chỉ hận mình không thể lập tức biến đi đâu cho khuất mắt.

- Đừng như vậy. – Anh chồm tới, vươn tay ôm lấy tôi, khấn nài – Để anh xem em còn bị thương chỗ nào.

- Em chẳng việc gì cả. Anh đừng đối xử tốt với một kẻ đã làm việc có lỗi với mình như vậy.

Từng giọt nước mắt tiếp tục lăn ra làm mờ hết cảnh vật.

Nhưng cảm giác chắc chắn từ vòng tay của Tuyên thì chưa lúc nào biến mất.

- Lỗi lầm lớn nhất của em chỉ có thể là quá yêu thương em gái mình. – Anh nhẹ nhàng ôm lấy tôi từ phía sau – ...Đến cơ hội được giúp đỡ cũng lạnh lùng từ chối.

Chưa từng thấy ai buồn phiền mà vẫn giữ được thái độ triu mến giống như Tuyên. Việc tôi không nói một lời đã chạy đến nhà Young Min hẳn đã khiến anh bị tổn thương nhiều lắm.

- Xin lỗi anh.

- Yên Nhi, em sẽ không biết anh đã phải suy nghĩ và cân nhắc về vấn đề này nhiều thế nào. – Tuyên chậm rãi xoay mặt tôi về phía mình – Một người là anh trai anh. Một người lại là em gái em... Chúng ta vẫn còn rất nhiều cách để nói dối.

Một ngón tay âm thầm vuốt dọc theo hai bờ môi đang run run vì tự trách của tôi, sau đó nhẹ nhàng tách chúng ra. Anh không chút ngần ngại, tỉ mỉ quan sát những vết đỏ nằm bên trong do chính Young Min để lại. Còn tôi thì ngượng ngùng đến nóng ran cả mặt.

- Anh đã chờ...chờ rất lâu trong khoảng thời gian mình nghĩ là quá đủ ột cái ôm vớ vẩn.

Nghe tới đây, tôi bỗng lập tức liên hệ đến sự xuất hiện quá đổi may mắn và trùng hợp từ anh Cả. Không biết do ngẫu nhiên hay đã được sắp đặt.

- Nếu người đó không phải là anh ruột của anh... - Tuyên nghiêng rằng, nhúng bàn tay mình xuống hồ nước – ... thì hẳn nhất định phải trả giá cho những vết thương này.

Tôi mệt mỏi ngồi trong lòng anh, để mặc cho những ngón tay kia tự do di chuyển trên môi mình. Tuyên biết lý do khiến tôi chấp nhận đến chỗ Young Min là vì tình cảm đối với Yên Vũ chứ không phải tư lợi cho bản thân. Anh biết tâm trạng uất ức và ê chề của tôi khi phải làm công việc có lỗi với chồng của mình ấy.

Người đàn ông này hiểu tôi còn hơn những điều anh biểu hiện. Trước mặt anh, tôi giống như một hồ nước có thể nhìn thấy đáy. Không chút giấu diếm, cũng không có cơ hội để thẹn thùng. Hành động của anh gần gũi đến nỗi có cảm giác như giữa chúng tôi chẳng còn khoảng cách.

Lúc phát hiện gương mặt Tuyên đang cúi xuống rất gần, tôi mới giật mình dùng tay che đi bờ môi sắp sửa hôn mình.

- Tại sao? – Trong mắt anh như phát ra ngàn tia thương tổn. – Anh làm em khó chịu à?

- Không. Không phải. – Tôi khỏ sở lắc đầu – Chỉ vì em rất bẩn.

Làm sao có thể để Tuyên hôn khi mà những dấu tích của người khác vẫn còn nguyên vẹn trên cơ thể? Tôi thật sự cảm thấy bản thân vô cùng bẩn, bẩn quá mức để một người cao thượng như anh có thể đụng vào. Thế nhưng, đáp lại thái độ trốn tránh này lại chỉ là một cái nhìn đầy thâm tình. Tuyên dịu dàng cầm tay tôi kéo qua một bên rồi nghiêm túc thì thầm:

- Em rất sạch sẽ... Không hề vẩn một chút bụi nào...Tất cả những tổn thương anh ấy để lại trên người em, hãy để anh sẽ dùng chính mình xóa sạch...

Câu nói của anh giống như một thứ rượu tình, khiến tôi chìm ngập trong cơn say hạnh phúc. Lời lẽ tuy đầy vẻ ám muội nhưng lại ấm áp một cách kỳ lạ. Dưới ánh trăng, đôi mắt đen của anh như được tô thêm vụn phấn sắc sảo. Tôi cứ thế ngây người ngắm nhìn mà không nhận ra cổ tay mình bắt đầu bị Tuyên cắn thật hôn từng chút một. Những sợi tóc đen thỉnh thoảng cọ vào ngón tay, mang đến cảm giác râm ran như điện giật.

Không cầm lòng được, tôi mạnh dạn vuốt ve mái tóc anh. Tâm trí mơ màng đâu đó trên những ngọn dừa vi vút. Lúc chiếc mũi cao của Tuyên liên tục phả từng luồng hơi nóng vào cổ, tôi mới giật mình choàng tỉnh. Động tác này tuy có phần giống với hành động của Young Min nhưng sao cảm giác lại hoàn toàn khác biệt. Đó không phải là sự chịu đựng hay chán ghét mà kích thích thực sự.

Tôi hơi nghiêng đầu để che đi cái cổ ửng hồng, nhưng thực chất là thủ tiêu cảm giác xa lạ đang làm cho bản thân choáng váng. Không ngờ, hành động này lại chỉ càng khiến gương mặt anh càng chôn sâu vào cổ mình hơn trước.

- Tuyên... - Lần đầu tiên gọi tên anh lại là lúc đầu óc tôi kém minh mẫn nhất.

- Sao vậy, bảo bối? – Anh ngẩng đầu nhìn tôi, cười tinh quái – Chỗ nào không khỏe?

- Em...

Người đàn ông này luôn có những cách khác nhau để lôi kéo tôi vào thế giới của anh, khéo léo dẫn dắt tình cảm của tôi theo hướng mà anh mong đợi. Sống chung với một con người như vậy, không biết phải nên vui hay nên sợ.

- Hãy nhớ, em là của riêng anh... - Tuyên đọc đoán ra lệnh - ...Bất cứ ai cũng không được phép chạm vào...rõ rồi chứ?

- Rõ rồi. – Tôi gật đầu như một cái máy.

- Bà xã thật tốt. – Anh mỉm cười hài lòng rồi cúi đầu hôn lên môi tôi.

Sau vài giây bất động, mi mắt tôi từ từ khép lại, chủ động hé miệng đón nhận nụ hôn ngọt ngào từ anh. Thì ra, thứ cảm giác khác lạ mỗi khi ở gần Tuyên lại là sự yêu thích chứ không phải oán hận. Thích cách anh thể hiện tình yêu của mình trong ôn hòa, thích động tác vuốt ve khiến từng giác quan trên người tôi đều thức dậy. Bề ngoài của anh có vẻ rất gia trưởng nhưng bên trong lại không hề tồn tại ý nghĩ chiếm hữu. Thứ tình cảm anh nuôi dưỡng dù là lúc bằng phẳng hay dữ dội đều mang theo hơi ấm dễ chịu.

Nhận ra sự hưởng ứng nơi tôi, động tác của Tuyên càng thêm cuồng quýt, dồn dập. Đây là lần đầu tiên tôi thấy mình kiểm soát được cảm xúc của anh, có khả năng làm cho anh cảm thấy vui vẻ. Chúng tôi cứ thế

quần lấy nhau dưới ánh trăng mà quên cả thời gian. Khi cơ thể bắt đầu thấy lạnh, Tuyên lập tức mang tôi về phòng. Cơn triều miên tiếp tục kéo dài cho đến khi tôi quá mệt mà thiếp đi.

Vài lần thức giấc giữa đêm, nhận ra dáng người quen thuộc của anh đang nằm dài trên ghế, tôi lại mỉm cười vui vẻ. Thần Tuyên quả thật quân tử, không hề có ý định lợi dụng lúc tôi đang yếu lòng mà làm tới. Dù những cơn ác mộng là điều khiến tôi thức giấc, rất nhưng chỉ cần nhìn thấy anh, tôi lập tức có thể an tâm nhắm mắt lại mà ngủ tiếp.

- Chồng yêu dấu của em. Anh thật sự dễ thương nhất thiên hạ!

75. Chương 75

Đều tại anh ta chẳng nói chẳng rằng đã đòi hôn em. – Cô bé lớn tiếng vạch tội.

Thằng nhãi đáng chết, dám ngang nhiên hôn vợ của mình. Bị đánh cũng đáng.

Nhưng...

- Chỉ vì vậy mà em ra tay đánh người sao?

- Không có. – Tuyết Vinh lật đật thanh minh – Em chỉ xô một cái. Không ngờ người kia yếu ớt đến độ lập tức ngã nhào xuống đất.

- Ngã nhào xuống đất thì sao mất lại bầm tím?

- Tại anh ta sợ dơ quần, vươn tay bám lấy cạnh bàn. Kết quả là đập mặt vào đó chứ sao?

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng, đầy tức tối của em, tôi bỗng muốn bật cười ha hả và khen ngợi cách hành xử cực kỳ đúng đắn vừa rồi. Nhưng vì đây là trước cửa văn phòng thầy hiệu trưởng, và nạn nhân lại đứng lù lù trước mặt nên mọi cảm xúc đều phải được kềm chế.

- Cô nhất định phải trả giá cho vết thương này. – Thằng con trai nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Anh...

Không muốn em tiếp tục dây dưa cùng loại người hống hách đó, tôi đành phải chen ngang:

- Người có học thì nên ăn nói lễ độ một chút.

- Không phải chuyện của thầy. – Nhật Huỳnh không chút khách khí mà phản bác – Nếu có giỏi...

- Nếu có giỏi thì đừng ở đây đòi co cùng một cô gái chân yếu tay mềm.

- Chân yếu tay mềm? – Thằng nhóc bĩu môi châm biếm – Xin thưa, thầy không biết tôi trở thành thế này là vì ai sao?

- Yên Nhi, em vào đây thầy nói chuyện chút. – Thầy hiệu trưởng đứng nãy giờ ở cửa mới có dịp lên tiếng.

- Thầy... - Đôi mắt rơm rộ của em lại quay sang tôi như cầu cứu.

Chỉ có thằng ngu mới không nhận ra tiếng “thầy” này của em hoàn toàn không giống với từ ngữ của một sinh viên khi nói chuyện với thầy giáo. Nhưng thầy hiệu trưởng là một người hiểu lý lẽ, bản thân em cũng không gây ra tội lỗi gì. Tôi biết mọi chuyện rồi sẽ được giải quyết đâu ra đấy.

- Chuyện thế nào, em cứ thành thật kể với ông ấy như vậy. Sẽ không vấn đề gì.

- Biết rồi. – Cô bé cụp mắt quay về phía cánh cửa.

Chuyện bị gọi xuống đây dường như đã khiến một đứa học trò nghiêm túc như em cảm thấy chịu nhiều oan ức. Nhưng điều đó so với cơn tức không cách nào giải tỏa trong tôi thì chẳng hề thấm thía. Em không biết giờ phút này, điều tôi khao khát nhất chính là tặng cho thằng nhóc miệng còn hôi sữa đang đứng trước mặt một quả đấm. Nó nghĩ gì lại dám áp đặt ý muốn của mình lên cơ thể người khác? Tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cho bất cứ thằng đàn ông nào ngoại trừ mình chạm đến bất cứ vị trí nào trên cơ thể em. Nhưng thầy giáo mà ra tay đánh sinh viên thì còn ra thể thống gì? Cục tức này biết vút đi đâu cho lòng được thoải mái?

Cố nuốt giận ngồi xuống băng ghế đá gần nhất, tôi vắt chân, khoanh tay trong tư thế phòng thủ. Thằng nhóc kia tốt nhất đừng lên phen tới gần. Nếu không, chính tôi cũng không dám chắc mình có thể kềm lòng được ra tay với nó hay không. Động tay động chân với công chúa của tôi đã đành, lại còn làm nằng khốc đến đỏ hoe hai mắt thế kia, thử hỏi người chồng nào có thể tỏ ra bình thản?

Nhật Huỳnh hơi nhướn mày khi thấy tôi vẫn chưa chịu rời đi nhưng không muốn mở miệng. Sau một hồi nhìn ngắm bằng ánh mắt soi mói, cậu nhóc mới chịu an phận ngồi cách xa một đoạn. Thời gian từ tốn trôi qua trong không khí trầm mặc. Chúng tôi không nói với nhau lời nào mà chỉ im lặng nhìn về phía cánh cửa vẫn đang đóng im ỉm.

“Nếu không nhờ Thanh Thiện đến thông báo, có lẽ giờ này mình vẫn đang còn chạy vòng quanh tình cô ấy”, tôi nhủ thầm, “Nhưng tại sao lại là tôi mà không phải ai khác? Chắc không phải vì đã phát hiện ra chuyện gì chứ?”. Dù sao mỗi lần cùng cô gái ấy giáp mặt, tôi vẫn luôn có cảm giác hơi lạ. Cách cô sinh viên ấy liên tục nhìn sâu vào mắt người đối diện luôn mang một vẻ gì vừa thích thú lại vừa say mê rất...kỳ cục.

Khoảng mười lăm phút sau, Tuyết Vinh bước ra khỏi phòng với gương mặt khá tươi tỉnh, ba chân bốn cẳng chạy về phía tôi như đứa con gái mừng rỡ khi thấy...ba mình. Theo sau em là thầy hiệu trưởng đang nhìn quanh quất. Ông ngoắc tay ra hiệu cho Nhật Huỳnh đến gần rồi nói nhỏ với nó điều gì đó. Tôi thấy mặt thằng nhóc nhăn nhúm rất khó coi, sau đó còn giận dữ nhìn chúng tôi một cái.

- Thầy, em không phải viết kiểm điểm mà là “thằng kia”. – Tuyết Vinh phất khởi chỉ tay về phía kẻ đang mang vẻ mặt của một hung thần.

Từ lúc nào hai chữ “anh ta” nhả nhặn của em đã chuyển thành “thằng kia” thô lỗ như thế?

- Đi, anh chở em về. – Tôi mỉm cười, tính xoa đầu em một cái nhưng vì ngại thầy hiệu trưởng nên lại thôi.

Cô bé háng hái đi theo, đầu chổng buồn ngoảnh lại phía sau thêm cái nào nữa. Ra khỏi bãi giữ xe, tôi nhanh chóng tháo chiếc mũ móc một bên ra đưa cho em. Từ lúc phát hiện Yên Nhi đang học trường này, trên xe tôi lúc nào cũng ồm ồm hai chiếc mũ...Nhưng phải đợi đến khi em xuất hiện, chiếc mũ thứ hai mới có cơ hội được sử dụng.

Từ lúc rời khỏi nhà ba đến giờ, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về hương cà phê làm em chú ý. Kỷ Nguyên vốn là một nhà máy sản xuất cà phê đóng gói. Mà em lại tỏ ra khá ấn tượng với nơi này. Trong lòng tôi luôn thắc mắc, không biết giữa hai vụ việc có mối liên hệ đặc biệt nào không. Nếu cần thiết, cũng có thể mượn ba chìa khóa để đưa em đến đó.

- Hôm nay có bị kêu lên bảng không?

- Hả? – Giọng em mơ màng như kẻ đang say ngủ.

- Anh hỏi hôm nay em có bị cô Lại gọi lên bảng không.

- Làm như ai cũng giống anh.

- Vậy mai em ở nhà hay đến lớp?

- Em ở nhà. – Cô bé làu bàu - Mai không có tiết.

- Mai đi với anh đến nhà máy Kỷ Nguyên, được không?

Tôi thật sự muốn làm sáng tỏ chuyện này. Dù bây giờ cô bé đáng yêu làm tôi xao xuyến ngày ấy đang ở ngay đây, nhưng cũng không thể chối bỏ sự thật rằng nó đã bị ai đó giết chết. Kẻ nào lại có thể tàn nhẫn và ác độc như vậy, đành lòng xuống tay với cả một đứa trẻ. Mà đứa trẻ ấy bây giờ lại chính là vợ tôi. Xét về khía cạnh nào cũng thấy không bỏ qua được.

- Để em hỏi ba đã.

- Ừ, vậy tối nay nhớ nhắn tin cho anh biết.

Một gương mặt nhỏ nhắn đang chậm rãi cọ vào lưng tôi, cử chỉ đầy nũng nịu. Hai cánh tay đang quấn quanh eo như còng siết chặt. Em ậm ừ phát ra thứ âm thanh gì đó rồi bình thản áp mặt lên lưng tôi mà ngủ. Thân thể cũng theo nhịp thở mà tiếp xúc từng đợt.

- Khoan ngủ, anh chở em về nhà hay bệnh viện đây?
- Nhà...anh...
- Nhà anh? – Tiểu yêu tinh, em ngái ngủ đến nỗi không biết mình đang nói gì hay sao?
- Ba vào bệnh viện với mẹ...Em ở nhà...một mình...Anh...anh chở em...về nhà...anh...

Câu nói dễ hiểu như vậy lại bị tôi cố tình bóp méo.

- Em muốn chở về nhà anh à?
- Ừm... - Tuyết Vinh khó chịu lẩn nhẩn.

Bao nhiêu việc xảy ra đã khiến em rất mệt mỏi. Ăn không ngon mà ngủ cũng không yên. Không những vậy còn có một cơn cảm mạo đến nay vẫn chưa chịu khỏi. Giờ phút này, chắc Tuyết Vinh chỉ mong được đánh một giấc thật yên ổn. Tôi cũng thấy không an tâm khi biết em đêm nay sẽ ở nhà một mình. Nhưng nếu chở cô bé về chung cư, lỡ chú Minh bất ngờ gọi điện về, không thấy ai bắt máy sẽ cực kỳ lo lắng.

- Anh ở lại với em được không?

Không có ai trả lời.

Đoán biết em đã sớm chìm vào mộng đẹp, tôi quyết định không hỏi thêm mà chỉ thẳng đường chạy về nhà. Lúc xe dừng lại trước cổng, em vẫn chưa tỉnh lại.

- Tuyết Vinh, đưa anh chìa khóa.
- Hả? – Em mơ màng hỏi lại.
- Lấy chìa khóa đưa anh hoặc em tự mở cửa đi. Tới nhà rồi.

Cô bé gật gật rồi lảo đảo bước xuống xe, tay lục lọi trong chiếc giỏ xách. Tôi đứng chờ em luồn tay qua ô trống trên cửa để tra chìa vào ổ khóa bên trong. Nhưng gương mặt ngái ngủ của em trong chớp mắt đã bắt ngờ trở nên tỉnh táo.

- Không có ổ khóa????
- Không có ổ khóa?

Tuyết Vinh ngơ ngác gật đầu rồi nhẹ tay đẩy cánh cửa về phía sau trước cặp mắt sững sờ của tôi. Trên mặt đất vẫn còn lại dấu vết của chiếc ổ khóa bị người ta cạy mở.

- Trong nhà...có trộm? – Em lắp bắp nhìn về phía tôi, hai tay không tự chủ mà run nhẹ.
- Đi sau anh. - Cẩn thận đẩy em ra phía sau, tôi từ tốn nhặt thanh sắt trong góc sân rồi chậm rãi bước vào trong.

CÒN TIẾP...

76. Chương 76

Căn nhà bị lục tung nhưng đồ vật đắt giá thì vẫn còn nguyên vẹn. Kỳ lạ hơn là bên trong lại vọng ra tiếng người nói. Trên mặt đất như nhóp vết máu là một người đàn ông đang ra sức lay lấy một cơ thể bất động.

- Ba? – Em lập tức kêu thét lên rồi bỏ nhào khỏi sự che chở của tôi.

Chú Minh đang nằm trên mặt đất với con dao nhỏ cắm giữa ngực. Trên người chú có rất nhiều vết rách, từ những vết rách ấy lại liên tục chảy ra dòng máu đỏ vô cùng rừng rợn.

Tuyết Vinh hốt hoảng xô người đàn ông đang ngồi cạnh ba em qua một bên rồi nức nở:

- Ba, ba nghe con nói không?...Trả lời con đi, ba...

Dựa theo thái độ của Tuyết Vinh thì có vẻ như em và người đàn ông này có quen biết. Khắp người ông ta cũng dính đầy máu, gương mặt đứng tuổi có chút quen quen nhưng không biết đã gặp nhau khi nào.

Tôi gấp rút lấy điện thoại trong túi ra, định kêu xe cấp cứu thì người đàn ông bí ẩn đã lắc đầu khó chịu:

- Làm rồi...

Thái độ lãnh cảm này...?

Ông ta chính là ba Thanh Thiện, người Tuyết Vinh vẫn gọi bằng bác Chu...

- Ba, ba ơi... - Tiếng kêu hốt hoảng của em làm tôi thức tỉnh, vội vàng sà xuống bên cạnh.

Chú Minh hình như vẫn còn chút tỉnh táo, ánh mắt mơ màng chớp nhẹ. Tôi thay em đỡ chú ngồi dậy thì bất ngờ bị ba Tuyết Vinh bắt lấy cổ tay.

- Cảnh Huy...

- Dạ ?!?!? - Tôi sửng sốt trả lời.

Bàn tay đang bị chú ấy nắm rất chặt, mạnh mẽ không thua gì một người khỏe mạnh.

Chú Minh không thể nói thêm được tiếng nào mà chỉ trừng mắt, trở tay về phía bác Chu. Tôi ngoái đầu nhìn ông ta thì nhận ra người đàn ông đó cũng đang dùng ánh mắt kinh hoàng để nhìn về phía mình.

- Anh Minh, anh làm thế là ý gì?

Ba Tuyết Vinh vẫn không nói thành lời vì máu tươi đang ngập khắp trong miệng. Nhưng bàn tay chú ấy thì không thôi tìm cách chỉ thẳng vào người đàn ông trước mặt.

- Chính ông ta gây ra việc này? - Sau một thoáng chần chừ, tôi quyết định đem mọi nghi vấn làm sáng tỏ.

- Vu khống. - Bác Chu bất ngờ rống lên - Anh không muốn tôi ở gần con bé nên mới đặt điều như thế phải không?

- Ba, là ai đã khiến ba trở thành thế này? - Em hồi hã dùng tay bịt lấy những vết thương trên cơ thể ướm đầm - Có phải ông ấy không?...Có phải ba muốn nói là ông ấy không?

- Yên Nhi, con không được tin lời người đàn ông này. - Bác Chu điên cuồng lao đến - Nếu bác giết ba con thì sao giờ này còn ở đây chứ?

- Tránh xa cô ấy ra. - Tôi lập tức đẩy ông lùi lại.

Dù sự thật có phải như những gì chúng tôi đang nghĩ hay không thì người đàn ông này vẫn có gì đó rất mờ ám.

- Cậu có tư cách gì mà xen vào? - Bác Chu hung hăng muốn dùng tay đâm vào mặt tôi - Mau cút đi chỗ khác.

- Chính ông mới là người nên biến đi.

Chúng tôi vồ lấy nhau rồi vật đối phương ngã lăn ra đất. Khắp không gian đều vang vọng tiếng còi xe cứu thương và lời ***** mắng của ba Thanh Thiện:

- Triệu Ngọc Minh, tôi không ngờ anh lại là tên dê tiện như vậy...Nhưng dù có dùng bất cứ thủ đoạn cũng không thể ngăn được tôi đến gần con bé đâu...Không bao giờ...anh có nghe không?...Thằng khốn...

Tai họa thứ hai giáng xuống gia đình em bất ngờ đến nỗi kẻ ngoài cuộc như tôi cũng thấy đầu óc mình trống rỗng. Yên Vũ vừa được chôn cách đây một ngày. Mẹ em vẫn còn đang nằm viện vì cơn sang chấn. Vậy mà bây giờ, người đàn ông mạnh mẽ vốn là trụ cột duy nhất của gia đình cũng đột ngột qua đời.

Tuyết Vinh từ cõi chết trở về còn chưa kịp tận hưởng hạnh phúc gia đình đã phải gánh chịu liên tiếp nhiều mất mát như vậy. Ý nghĩ ông trời mang em về hạ giới để đền bù những đau khổ lúc còn nhỏ hình như đã

hoàn toàn sai lệch. Tôi sẽ không bao giờ có thể quên thời điểm ba từ “không qua khỏi” vang lên từ miệng bác sĩ đã làm em gục ngã, cũng như lúc nghe ông ấy thông báo về tình hình sức khỏe của em.

- Phổi cô ấy bị viêm, cộng thêm việc không được nghỉ ngơi đầy đủ khiến sức khỏe suy kiệt.

Trần Tuyết Vinh quả thật hơi nóng nhưng không biết do bệnh tình hay bản thân em cứ liên tục khóc rầm rức. Vừa rồi vì quá mệt mỏi nên mới thiếp đi một lúc. Tôi không dám đi đâu mà chỉ có thể ngồi bên giường để canh chừng cho em.

- Huy. – Một cặp kính đen chợt ló vào phòng và cất tiếng khe khẽ - Ra đây nói chuyện.

- Đợi chút.

Hồng Phương là người chịu trách nhiệm điều tra vụ việc lần này. Hai đứa vốn học chung từ nhỏ nên tình cảm cũng khá thân thiết. Hơn nữa, giữa cậu ta và Tuyết Vinh cũng có thể xem như quen biết.

- Ông ta nói đã gọi cửa rất nhiều lần nhưng không có ai trả lời, sau đó lại thấy ổ khóa nằm lẩn lóc dưới đất nên cứ thế đi thẳng vào trong – Phương bình thản tựa lưng vào tường, hai tay châm điếu thuốc – Lúc đến nơi đã thấy nạn nhân nằm bất động dưới đất.

- Vậy người gọi điện thoại kêu xe cấp cứu...?

- Mình cũng cho người xác nhận rồi. Cuộc gọi ấy quả thật xuất phát từ số di động của Tống Văn Chu.

Ba của Thanh Thiện họ Tống?

Nếu thế...người tấn công tôi lần trước...?

- Dấu vân tay trên hung khí cũng không phải của ông ta. – Phương tiếp tục nhịp chân, miệng phà ra làn khói trắng – Có lẽ cậu đã hiểu sai ý nghĩa hành động trước lúc chết của nạn nhân.

- Không lý nào... - Tôi nghi hoặc lắc đầu – Ánh mắt đó...rõ ràng...

Chẳng lẽ hai người họ trước đây đã từng có một mối thâm thù huyết hải nào khác?

- Cảnh Huy, hung thủ đột nhập vào nhà rõ ràng không vì mục đích trộm cướp. Việc Triệu Ngọc Minh bị giết cũng không biết có nằm trong kế hoạch của hắn hay không. Vì vậy, tình trạng của Yên Nhi hiện nay vô cùng nguy hiểm.

- Ý cậu nói kẻ đó có thể còn quay lại?

- Cô ấy có người họ hàng nào trông cậy được không? – Hồng Phương lặng lẽ ném cho tôi một vẻ mặt đầy ái ngại – Theo như mình biết, trong nhà hiện chỉ còn một người di rất ít liên lạc. Để cô ta một mình là quyết định vô cùng mạo hiểm.

- Chuyện này... cậu khỏi lo đi.

- Khỏi lo? – Thằng bạn bỗng nhướn mày trêu chọc – Cậu tính nhận gánh trách nhiệm sao?

- Đương nhiên.

- Coi chừng người ta kiện vì tội “dở hơi” đấy.

- Cô ấy là vợ mình. Xét về tình hay lý, mình cũng là người có quyền nhất.

- Vợ? – Điếu thuốc trên miệng anh chàng nhanh chóng được rút ra, kèm theo những tiếng lục khục – Nạn nhân là bố vợ của cậu à? Đám cưới lúc nào? Tại sao không in hình biết?

Trông vẻ mặt sững sốt của cậu ta, tôi biết mình vẫn còn một câu chuyện dài chưa kể. Thái độ...hụt hẫng đang ngấm trôi dấy trong đáy mắt chẳng biết có liên quan đến việc anh chàng suýt chút nữa đã ra tay “cưa cẩm” Tuyết Vinh không.

Vốn muốn để em yên ổn sống cùng gia đình thêm ít năm, thật không ngờ sự việc lại trở nên tồi tệ thế này. Nếu ông trời đã cố tình đẩy Tuyết Vinh như vậy thì tôi cũng chẳng ngại mà đưa lưng ra chống đỡ. Mặc kệ người đời sẽ dị nghị và nhìn chúng tôi bằng ánh mắt gì thì cũng đừng ai có hy vọng mang em rời khỏi tôi nửa bước.

Điện thoại trong túi bất ngờ kêu lớn vì ba gọi tới. Tôi vừa bắt máy đã nghe đầu dây bên kia vọng đến một giọng nói không thể bình tĩnh hơn được:

- Con dâu của ba thế nào?
- Cô ấy đang ngủ. – Tôi trả lời ngắn gọn.
- Bảo nó dọn về nhà mình đi. Từ nay không đến trường nữa. Ba sẽ sai người theo bảo vệ.
- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này.

Chưa chi đã muốn biến vợ tôi thành một con chim trong lồng sao? Em xinh tươi, hoạt bát như vậy, làm sao có thể chịu đựng cảnh sống tù túng. Huống chi tâm trạng Tuyết Vinh bây giờ đang rất suy sụp. Tốt hơn hết vẫn là không làm cuộc sống của em bị thay đổi thêm điều gì nữa.

- Chuyện của ba con bé, người của ba đã đi điều tra. – Ông nghiến răng khẳng định – Không ai động đến nhà họ Khương mà được sống yên ổn.
- Con van ba, để việc này cho cảnh sát đi. – Liếc mắt về phía Hồng Phương, tôi nhận ra cậu ta này giờ vẫn đang đồng tai nghe ngóng không sót một chữ.
- Cảnh sát? – Đầu dây bên kia bỗng truyền đến tiếng cười châm biếm – Toàn một lũ vô dụng.

77. Chương 77

Lần thứ năm cố đi vào giấc ngủ, tôi nhận ra anh vừa rời ghế và ngồi xuống mép giường.

- Bảo bố không ngủ được sao? – Bàn tay Tuyên khẽ vén tóc tôi qua một bên – Hẳn lại quấy rối em à?
- Không sao. – Tôi mở mắt nhìn anh, cố nặn ra nụ cười yếu ớt – Em sắp ngủ lại rồi.
- Hay...

Điều gì đó vừa định thoát ra khỏi miệng Tuyên thì đã nhanh chóng bị chặn lại.

- Em ngủ đi. - Anh thở dài, vuốt nhẹ má tôi rồi đứng dậy - Có gì cứ gọi.

Trong một giây phút ngắn ngủi, tôi có cảm giác như mình vừa đọc được thông điệp nào đó trong ánh mắt nén chịu của anh. Không kịp suy nghĩ đã vội vàng chụp lấy bàn tay sắp rời khỏi :

- Hay tối nay ngủ trên giường với em đi, được không?

Thân là con gái lại có thể mở miệng nói ra những câu này không biết ngượng. Cái bệnh mặt dày của anh xem ra đã lây cho tôi mất rồi.

- Có thật là...? Em thật muốn như vậy sao?...Anh...anh có thể ngủ ở đây sao?

Nhìn vẻ mặt khó tin của anh, tôi không thể dừng bật cười khe khẽ. Nhanh chóng nằm nhích người qua một bên, tôi êm ái vỗ nhẹ tay xuống vị trí bên cạnh.

- Báo cho anh biết trước. Ban đêm, em rất hay trở mình...
- Không việc gì. – Gương mặt căng thẳng vừa nghe xong đã nở rộ một nụ cười.

Bình thường, thấy anh luôn lợi dụng mọi thời cơ để gần gũi mình, tôi còn tưởng sau khi nằm xuống sẽ lập tức bị người đàn ông này ôm chầm lấy. Thật không ngờ anh ấy lại cẩn thận gìn giữ một khoảng cách nhất định. Là tại tôi đã không còn sức hấp dẫn hay đầu óc anh lúc này đặc biệt trở nên ngu muội? Chẳng lẽ bây giờ lại mở miệng bảo người ta xích lại gần?

- Thế này có khác gì lúc ngủ trên ghế đầu. - Tôi giận dỗi quay lưng về phía anh rồi ném lại một câu.

Không gian hoàn toàn rơi vào tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng hít thở một đều đều, một hơi nhanh vì hờn mát. Tôi lặng im chờ đợi nhưng mãi vẫn không thấy điều gì đặc biệt. Người bên kia dường như chẳng hiểu chút hàm ý nào trong câu nói vừa rồi khiến bản thân vô cùng thất vọng. Đang lúc mơ màng, sắp chìm vào giấc ngủ lần nữa, một bàn tay không an phận đã chậm rãi lướt tới trên người tôi.

Trong bóng đêm, nghe được tiếng trở mình của anh, trái tim tôi như muốn đình chỉ hoạt động. Các ngón tay dừng lại ở eo, sau đó từng chút, từng chút kéo tôi vào lòng. Cảm giác được anh ôm từ phía sau quả thật rất an toàn và ấm áp. Tôi giả vờ như đang ngủ say, nhưng thực chất lại thả lỏng cơ thể, tùy ý để cho Tuyên điều khiển. Cánh tay còn lại được anh uyển chuyển luồn xuống cổ tôi rồi để yên ở đó. Cái chân dài gác nhẹ càng khiến cơ thể tôi lọt thỏm vào lòng Tuyên hơn nữa.

- Ngủ ngon. – Giọng nói nhỏ vang lên ở rất gần.

Mỗi cái hít thở của anh đều sâu và dài hơn mức bình thường. Tôi biết mùi hương trên cơ thể mình đang ảnh hưởng đến khứu giác của Tuyên. Từ lúc mang đặc điểm này trên người, đây là lần đầu bản thân tôi cảm thấy vui sướng vì sự tồn tại của nó. Nếu có thể dùng hương thơm cơ thể để mang đến sự dễ chịu cho ai đó, tôi tình nguyện dành tặng món quà này cho riêng anh, người đàn ông đầu tiên khiến trái tim mình thật sự rung động.

Mỉm cười nắm lấy bàn tay đang làm gối ngủ ình, tôi an tâm nhắm mắt đi vào mộng đẹp.

Phần còn lại của đêm trôi qua trong sự yên ả và cảm giác hạnh phúc. Lúc tôi thức dậy thì mặt trời đã lên cao và đang chiếu những tia nắng ấm áp đến tận đầu giường. Thần Tuyên thì biến mất không để lại chút dấu vết.

Có lẽ anh còn nhiều việc phải làm nên đã rời đi từ sớm. Chỉ có tôi là kẻ ăn không ngồi rồi nên mới ngủ nướng tới tận giờ này.

Nhanh chóng chạy vào phòng tắm, tôi cố gắng làm những “thủ tục” cần thiết thật nhanh. Nhưng thay vì để thả mái tóc một cách tự nhiên như mọi khi, hôm nay tôi quyết định tân trang cho nó một chút.

Nhẹ nhàng kéo hết tóc qua một bên, tôi cố ý để phần phía trên hơi phồng ra rồi thả nhẹ lại bên dưới. Sau đó, dùng một cái cột có đính hai sợi dây ngấn buộc vào. Uống cạn ly nước Tuyên chuẩn bị sẵn, tôi hấp tấp chạy đến phòng làm việc tìm anh. Nhưng còn chưa kịp bước vào đã nghe thấy tiếng một ai đó.

- Chiều nay, ba và con bé sẽ lại gặp nhau. Anh chắc em cũng không muốn vụ lộn xộn lần trước lại tái diễn?

- Không như vậy thì biết thế nào? Sao anh không đi mà thuyết phục ba đừng quan tâm đến mái tóc của vợ em nữa?

- Tuyên, đó là truyền thống. Em biết mà.

- Truyền thống kể từ lúc mẹ em chết đi. Nói với em là anh không thấy nó vô lý đi.

- Ba là người đặt ra luật lệ cho tất cả nơi này. Nhiệm vụ của chúng ta chỉ có nghe theo mà không được thay đổi.

- Cùng lắm thì sau này em không để cô ấy đi đâu ra khỏi Việt Nam nữa. Ba chắc sẽ không can thiệp vào cả lãnh địa của em chứ?

- Đây không chỉ là vấn đề về phép tắc mà còn liên quan đến mối quan hệ trong gia đình chúng ta. Em thấy tình cảm giữa mình và ba xuống dốc còn chưa đủ sao...?

Thì ra vẫn là chuyện liên quan đến mái tóc dài của tôi. Nhớ lại vẻ mặt giận dữ của ba anh hôm đó, trong lòng vẫn còn dậy lên cảm giác ớn lạnh. Nếu chiều nay người đàn ông khó tính kia lại một mực đòi cắt tóc của tôi, và anh lại tiếp tục vì tôi mà đổ máu thì hôn lễ của Yên Vũ chắc chẳng còn ra thể thống gì nữa. Tôi cũng không thích biến mình trở thành nguyên nhân làm cha con họ xích mích.

Dù sao cũng chỉ là một mái tóc, chi bằng cứ cắt quách đi cho vấn đề được đơn giản.

Nghĩ vậy nên thay vì đến gặp anh như dự kiến, tôi lại âm thầm quay về nhà. Sau một hồi nghĩ ngợi thật kỹ lưỡng mới quyết định đi tìm một cây kéo...

Mái tóc mới tuy chỉ dài chấm vai nhưng cũng làm tôi thấy ưng ý. Chỉ cần chải một chút sẽ có thể khiến chúng tự động úp vào trong, ôm lấy dáng hình gương mặt. Mỗi khi tôi xoay đầu, mái tóc phồng lại bồng bênh lắc lư. Hình như trông còn đẹp hơn cả lúc chưa cắt.

Sau đó, tôi tiếp tục lựa từ trong đồng trang sức anh chuẩn bị trong tủ một đôi bông tai hình tim nhỏ. Sợi bông dài, sáng lấp lánh, ẩn hiện sau làn tóc đen khiến tôi càng thêm thỏa mãn. Như vậy vừa có một diện mạo mới, vừa giải quyết được mâu thuẫn đang tồn tại. Chỉ không biết khi Tuyên nhìn thấy thì sẽ có phản ứng thế nào.

Tôi ra vườn tưới nước ấy chậm lan, luôn tiện thăm đàn cá một chút. Không biết anh Cả đã về chưa. Chỉ sợ nếu bây giờ đến tìm anh sẽ gặp anh ấy đang ở đó. Tình thế thật vô cùng khó xử.

Lá vàng rơi xuống đầy sân làm cảnh quang có phần kém xinh đẹp. Vậy nên, sau khi cho cá ăn, tôi quyết định đi tìm một cây chổi. Nhưng đã quét hết lá trong sân mà vẫn chưa thấy Tuyên về khiến tâm trạng có chút hơi buồn bực. Đúng lúc ấy thì chợt nghe từ nhà hàng xóng vọng đến tiếng trò chuyện của hai người phụ nữ. Tôi tò mò nên vội vàng bắc ghế, chồm người qua bức tường gạch. Bụng bảo dạ phải dùng một vẻ mặt thật thân thiện để làm quen với họ. Thật không ngờ, đầu vừa nhô lên, còn chưa kịp lẩn qua sân nhà người ta milimet nào thì đã đụng phải thứ gì đó còn cứng hơn cả đá.

Choáng váng, tôi dội ngược về phía sau. Hai mũi chân đang nhón trên ghế cũng mất đà, ngã xuống. Đang chơi với không biết nên chụp lấy thứ gì thì bên dưới đã xuất hiện hai cánh tay, gọn gàng ôm tôi lơ lửng trong không khí.

- Định ở đây quyến rũ ai hả? – Tuyên nhướn mày, trong mắt phóng ra vài tia phật ý - Lại còn tự ý đem đồ vật yêu thích của anh vứt đi mà không xin phép nữa.

- Anh để em xuống trước. – Tôi nhỏ giọng đề nghị - Đứng thế này không tiện.

- Được thôi. – Anh vừa nghe xong đã gạt đầu rất sảng khoái.

Sau đó, chẳng nói chẳng rằng liền mang tôi hướng về phía xích đu mà đi đến.

- Thế nào? Có thấy thoải mái hơn không?

Tôi bất an ngồi trong lòng Tuyên, cảm giác da mặt mình sắp bị nướng đến cháy khét. Trong giọng anh có tám chín phần trêu chọc nhưng xem ra vẫn còn chút không vừa lòng. Tôi hoang mang không biết có phải mái tóc mới làm mình quá xấu nên mới khiến chồng khó chịu như vậy?

- Còn tính nhìn anh đến bao giờ? – Tuyên bình tĩnh đưa tay sờ lên tóc tôi. – Tên nào cả gan cắt tóc em hả?

- Là...là em tự cắt.

- Em biết cắt tóc?

- Làm đại. Chỉ cần khiến nó ngắn đi.

Nói đến đây, tầm mắt tôi bắt đầu di chuyển về phía mái tóc hơi khác lạ của anh. Chúng không gọn sóng như mọi khi mà đột nhiên trở nên rất mềm, rất thẳng. Từng sợi tóc đen nhánh nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt làm anh trông vừa hiền lại vừa diễm đạm. Vẻ tuấn tú từ cặp mắt sáng và chiếc mũi cao hài hòa kết hợp, tạo nên một thần thái đỉnh đặc cùng sang trọng.

- Tóc của anh? – Tôi cứ như người mắc nghen – ...Hình như hơi khác.

- Vì tối qua ngủ cạnh em nên mới thế này – Thật không thể nghe ra trong giọng Tuyên là thứ hàm ý gì.

78. Chương 78

Lông tơ trên người tôi nhất loạt dựng đứng. Việc mái tóc có thể tùy theo tâm trạng mà thay đổi đúng là lần đầu tôi nghe được.

- Em làm anh đánh mất khả năng phòng bị. – Tuyên lại bắt ngờ thú nhận - Tình yêu dành cho em khiến anh trở nên mềm yếu.

Giây phút ấy, tôi chỉ muốn nói ngay với anh rằng đó không phải sự yếu mềm mà chỉ là cảm giác hạnh phúc; rằng dáng vẻ mới này của anh mới thật sự là thứ vũ khí lợi hại khiến mình hết phương chống đỡ. Nhưng

thay vì thốt ra những lời êm tai và dễ nghe như vậy, đầu óc ngu ngốc của tôi lại đáp trả anh bằng một câu hỏi cực kỳ ngớ ngẩn:

- Phải làm sao mới có thể khiến anh... mãi “mềm yếu”?

Im lặng quan sát tôi trong vài giây, anh mới dùng một giọng nói hết sức bằng phẳng để trả lời:

- Chỉ cần ngày nào em còn ở bên cạnh anh...

Lớn mật đưa tay luồn vào tóc Tuyên, cảm nhận sự mềm mại từ “thành quả” do chính mình gây dựng, tôi nhất thời xúc động đến không thốt nên lời. Anh rốt cuộc đang nghĩ gì? Tôi còn có thể đi đâu ngoài ngôi nhà nhỏ xinh xắn này, nơi có một người đàn ông lúc nào cũng hết mực yêu thương mình?

- Yên Nhi, kỳ thật em không nên vì anh mà cắt bỏ mái tóc...Anh cũng không phải thằng đàn ông hèn nhát đến độ...

- Em biết... Em biết chồng của mình là người vô cùng bản lĩnh. – Ba nói nam giới thường thích được người khác thừa nhận ưu điểm, đặc biệt là trước mặt người phụ nữ mà họ yêu. Vì vậy, tôi sẽ không ngại ngần để anh được “thỏa mãn” một chút – Vì em thấy kiểu tóc này cũng đẹp ...

- Nói dối. – Tuyên cố ý trừng phạt, đưa tay ngắt mũi tôi một cái.

Cái nhìn của anh thâm trầm mà sâu sắc, dường như thấu tỏ từng chỗ thật giả trong lời nói của đối phương. Tôi thấy bản thân mình đã càng lúc càng lún sâu vào đó, vĩnh viễn không có cách nào thoát khỏi.

- Nhà của mình, anh chưa “thông cửa” với hàng xóm. Em đừng đại dốt nghĩ đến việc nhìn ngó hay trò chuyện cùng ai qua mấy bức tường.

Cuối cùng cũng chịu nói qua đề tài khác. Tôi vì quá phấn khởi mà không giấu được thái độ nôn nóng:

- Vậy khi nào cửa mới được “thông”?

- Nay mai thôi. – Nụ cười trên môi anh đầy vẻ nuông chiều – Phải tổ chức lại nơi ở của họ trước.

- Phụ nữ ở đây làm nghề gì để sống? Sao từ lúc đặt chân xuống nơi này, em chẳng thấy người nào?

- Anh chẳng phải đã nói rõ với em rồi sao? Phụ nữ dưới Trung giới chỉ thực hiện hai công việc là “sinh con” và “giải trí”.

- Vậy em...em dùng để làm gì?

- Để “yêu” và “âu yếm” – Miệng nói tay làm, anh lại bắt đầu vuốt nhẹ hai má tôi một cách thật chậm rãi.

- Anh phải cho những người đó một công việc. – Dù câu trả lời làm lòng tôi dâng lên một loại cảm giác ấm áp rất đặc biệt nhưng đầu óc vẫn đủ tỉnh táo để biết mình nên tìm cách bắt lấy bàn tay đang làm loạn – Chẳng hạn như chăm sóc ấy đứa nhỏ trong Phòng Chờ. Khoản này, đàn ông các anh chắc chắn không thể sánh bằng phụ nữ.

- Sao lại không bằng? – Về đùa cợt trong mắt Tuyên thật sự làm phân tán sự chú ý của tôi.

- Vì các anh...các anh không biết cách cưng chiều, dỗ dành chúng. – Tôi lắp bắp trả lời, lực ở tay cũng dần bị suy yếu

- Vậy em nói thử, anh có biết cưng chiều, biết dỗ dành em hay không?

- A?

Người đầu toàn hỏi những câu khó nói. Không làm người ta đổ mặt tía tai thì cũng tức anh ách. Nếu có thể, tôi thật sự rất muốn đánh cho anh một cái.

- Phải dùng phương thức gì để cưng chiều và yêu thương em thì bảo bối của anh mới thấy thỏa mãn?

- Em đâu có nói là mình không thỏa mãn. – Hai tay tôi cuối cùng cũng đành khuất phục trước anh.

- Nếu vậy... - Trong mắt Tuyên như phóng ra những tia nguy hiểm - ...Có phải đã đến lúc em cũng nên cưng chiều anh một chút?

Tối qua chẳng phải đã cho ngủ chung giường còn gì? Chuyện này so với hành động ôm hôn còn thân thiết hơn nhiều.

- Anh có gì không thỏa mãn?

- Rất nhiều...Rất nhiều chỗ không thỏa mãn. – Bàn tay anh đã chạm tới phần da trên lưng bị lộ ra khỏi áo của tôi, khẽ xoa nhẹ – Đặc biệt là đối với làn da mịn màng và mát mẻ này.

Tôi đỏ mặt, cố giấu ánh mắt mình vào ngực anh. Sau đó mới phát hiện ra người đàn ông này không biết từ lúc nào đã cúi đầu xuống thật thấp.

- Đừng...em nhột...

- Nào em...cưng chiều anh một chút... - Giọng nói mềm ra như nài nỉ -...một chút thôi cũng được...

Hai bàn tay đã để sẵn trên vai, chuẩn bị đẩy Tuyền ra bất cứ lúc nào trở nên bất động. Tôi cắn răng, nuốt nước miếng, cố chịu đựng màn tra tấn ngọt ngào này của anh. Toàn thân bất giác run lẩy bẩy. Những nụ hôn liên tục rơi xuống cổ tôi như mưa. Mà bàn tay kia càng lúc càng luồn sâu vào áo, cẩn thận khám phá vùng đất chưa từng có người đặt chân tới. Phần da nhạy cảm trên lưng cảm nhận rõ sự thô ráp từ những ngón tay anh, mỗi lúc một trở nên ấm áp vì bị chà sát.

Trời ơi, chúng tôi đang ngồi ngoài sân chứ đâu phải nơi nào kín đáo.

- Vào nhà...vào nhà đi anh... - Tôi run rẩy úp mặt vào vai chồng, xấu hổ đề nghị.

Rõ ràng khi này, chủ đề thảo luận đang rất trong sáng. Vì sao chỉ trong nháy mắt đã kích thích dục vọng trong người anh bùng cháy mãnh liệt thế này? Nếu cứ tiếp tục, tôi chỉ sợ bản thân mình cũng không thể kiểm soát tình hình được nữa.

Dường như đã hài lòng với bộ dạng hốt hoảng của tôi, Tuyền bắt ngừng thu lại mọi động tác. Cặp mắt sáng khẽ chớp nhẹ khi bờ môi chậm rãi nở một nụ cười.

- Ủ. Em giúp anh lựa quần áo...ha!

Nhà của Young Min hôm nay trông tấp nập hơn hẳn. Con đường đi qua rừng phong, xe hơi nối tiếp. Hai bên đường đặt xen kẽ bồn phun nước và hàng rào thủy tinh có gắn hoa trang trí. Cách mời khách của anh càng mang điểm quái dị: mọi người có thể mặc bất cứ thứ trang phục gì trừ màu đỏ. Vì đó là màu sắc “độc quyền” của cô dâu.

Tôi không thể giấu đi sự lo lắng khi nghĩ tới việc phải giáp mặt con người ấy một lần nữa. Ký ức về đêm qua sống động đến nỗi mỗi lần nó lướt qua trí óc thì toàn thân tôi lại run rẩy như bị bọc trong băng giá.

- Đừng sợ. – Anh khẽ nghiêng người, chìa tay về phía tôi rồi nhẹ giọng – Mọi việc đã có chồng em lo liệu.

Tôi gật đầu đặt tay mình lên tay anh rồi chậm rãi bước khỏi xe. Từng tuổi này mới sánh vai cùng một người đàn ông đi dự tiệc. Cảm giác vừa lạ lẫm lại vừa có chút gì đó hân hoan khó tả.

Tôi không dám nói với Tuyền niềm kiêu hãnh khi được đứng cạnh anh với tư cách một người vợ của mình, càng không dám thổ lộ bản thân đang ngày càng bị nhân cách của anh chinh phục. Người đàn ông ấy, nếu vô tình bị anh ta biết được điểm yếu, tôi nhất định sẽ khó lòng sống cho “yên ổn”.

Khách khứa được mời đến rất đông. Vẫn là lối ăn mặc đa chủng tộc như bữa tiệc lần trước, nhưng số lượng thì đông hơn gấp bội. Tôi chẳng biết ai trong số họ ngoại trừ cô nàng tên Nguyệt Hoa cứ dùng ánh mắt khó chịu mà bám lấy mình như đĩa. Vườn hoa cầu kỳ đã được thay thế bằng khoảng không rộng có giăng đèn ngợp mắt. Vì trời còn chưa tối hẳn nên chúng vẫn chưa được bật lên. Nhưng chỉ tưởng tượng thôi cũng có thể thấy được cảnh quang xa hoa và tráng lệ ấy ngay trước mắt.

Từng dãy bàn phủ vải xanh được xếp đầy các loại hoa mang hình thù kỳ lạ. Cả dàn nhạc hòa tấu đang say sưa đánh lên từng khúc nhạc thanh tao, trầm bổng cũng thật ấn tượng. Những người phục vụ tay bưng chiếc khay chứa đầy các ly thủy tinh sóng sánh thứ chất lỏng màu xanh ngọc đi mời mọc khắp nơi. Tôi không biết đó là thứ gì, có giống với nước ở hồ Long Tĩnh hay không. Nhưng màu sắc đặc biệt kia quả thật rất thu hút.

- Chúng không tốt cho sức khỏe của em. – Anh như bắt được cái nhìn của tôi liền nhẹ nhàng nhắc nhở.
 - Không tốt sao lại dùng trong bữa tiệc?
 - Hồi ở trần giới, em đã bao giờ dùng thuốc phiện chưa? – Tuyên thân mật vòng tay qua eo tôi, kéo sát lại
 - Cái kia gọi là Ngọc Thủy, có khả năng mang lại cho người uống cảm giác hưng phấn. Sử dụng nhiều quá sẽ dẫn đến mất tỉnh táo, sinh ra ảo giác...
 - Em uống ít cũng không được sao?
- Hai chữ “hưng phấn” kia hình như còn đập mạnh vào trí tò mò của tôi hơn cả màu xanh lấp lánh xinh đẹp.
- Bảo bối, anh nói không được là không được. – Giọng anh đầy vẻ yêu chiều nhưng cũng không kém phần dứt khoát.

79. Chương 79

Vì thuê phòng dịch vụ nên ở đây ngoài tôi và em thì chẳng còn ai khác. Tuyết Vinh ngủ suốt từ chiều đến tối vẫn chưa tỉnh lại. Bác sĩ nói đã cho em một viên thuốc an thần nên không cần phải lo. Tôi ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh giường, tay lấy máy tính để trong túi xách ra làm việc. Lịch thi dự kiến của khóa 09 ngày mai phải gửi cho Phòng Đào Tạo nên không thể chậm trễ.

Mười giờ tối, sau khi mang một chai nước suối ra khỏi tủ lạnh, tôi nhận ra hai mắt em đã mở. Nhưng thay vì mở miệng nói năng, cô bé này lại chỉ im lặng nhìn lên trần nhà.

- Em đói không? – Nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Tuyết Vinh, tôi khẽ xoa nắn – Hay uống một ít nước?
- Trông mắt long lanh khê đảo về phía tôi trong ít giây rồi lặng lẽ lắt đầu.
- Đừng tự hành hạ mình như thế. Anh sẽ cùng em vượt qua tất cả mà.
- Tuyết Vinh không nói gì mà chỉ chậm rãi khép mắt lại, ép cho dòng nước nóng hồi trào ra. Bàn tay nhỏ đặt trong tay tôi hơi nắm lại. Bờ môi khô thâm phát ra âm thanh gì đó không thể nghe rõ.
- Cảnh sát đang điều tra. – Tôi lại tiếp tục tìm cách động viên - Mọi việc sẽ sớm được sáng tỏ.
- Từ hai hốc mắt của em vẫn không ngừng trào ra những dòng lệ. Đầu liên tục lắc qua lắc lại.
- Em còn điều gì lo lắng? Mau nói anh biết.
- Nhận ra gương mặt chất chứa đầy tâm sự của Tuyết Vinh, tôi thật sự ao ước mình có thể cùng em chia sẻ.
- Huy... - Cô bé yếu ớt kéo nhẹ tay tôi về phía mình - ...Anh có thể...?
- Ngơ ngác nhìn biểu hiện kỳ lạ từ phía em, tôi mới như gã khờ vừa tìm ra chân lý, nhanh nhẹn lách người nằm xuống chiếc giường nhỏ. Cẩn thận tránh sợi dây trắng đang truyền dịch vào cơ thể Tuyết Vinh, tôi nhẹ nhàng ôm lấy em, bao bọc cô bé bằng hai cánh tay của mình.
- Anh biết em đang rất đau khổ...Nhưng mẹ cần có người chăm sóc...
- Tuyết Vinh cuộn mình trong lòng tôi, liên tục lắt đầu. Tâm tư phức tạp hình như có rất nhiều điều khó nói. Em rõ ràng muốn tìm kiếm sự an ủi nhưng tại sao mãi vẫn không đồng ý san sẻ những nỗi khổ trong lòng? Tôi cũng không phải bác sĩ tâm lý, làm sao biết hết những thứ đang giày vò tâm hồn em lúc này? Em có biết phải đứng ngoài nhìn người yêu của mình ngập trong bi thương là tàn nhẫn với tôi thế nào không?
- Em không một mình...Em còn có anh...anh là chồng em...nhớ không hả?
- Tôi thử dùng tay xoa nhẹ trên tấm lưng đang tản ra hơi lạnh của Tuyết Vinh, mong có thể làm thân nhiệt em ấm lên một chút. Nhưng cô bé vẫn không thể thôi run rẩy, tay và chân quần lấy tôi như cầu cứu.
- Em thấy khinh bỉ chính mình...Em sợ sau khi anh biết được sẽ không còn muốn ở bên em nữa...
 - Anh làm sao có thể không thương em được? Anh còn muốn cả đời này được ở cạnh em kia mà.
 - Nhưng em thật sự rất xấu xa...Em là con quái vật... – Tuyết Vinh vẫn tiếp tục nức nở.

Cách hành xử kỳ lạ này khiến tôi bắt đầu nghi ngờ, hình như mình đã bỏ sót điều gì đó.

- Không phải...Em không phải quái vật...em là cô gái thông minh, đáng yêu nhất anh từng gặp...

- Nếu tốt đẹp như thế thì sao khi ba chết, em lại thấy mình rất bình thường?????

-...?!

Lời nói vừa tuôn ra đã khiến tôi và em cùng nín lặng.

Thì ra điều khiến Tuyết Vinh đau khổ lại chính là “cô bé không thể đau khổ”.

Kể từ lúc đặt chân xuống trần thế, số ngày em chung sống cùng gia đình chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Tuy danh nghĩa là ba mẹ, chị em...nhưng trong ký ức của em vẫn chưa có kỷ niệm nào sâu sắc.

Họ chết đi khiến lý trí thúc bảo em nên đau khổ. Nhưng trái tim lại không dễ dàng làm theo. Cuộc xung đột giữa chúng càng quyết liệt thì bản thân em càng bị dày vò, tra tấn. Còn tôi lại vô tâm đến mức chưa từng nghĩ đến điều này. Lúc nào cũng luôn miệng an ủi em, làm cô bé này đau lòng đến chết ngất.

- Lúc vào nhà, nhìn thấy ba như vậy... - Tuyết Vinh bắt giắc lùi khỏi tôi - ...Em cảm thấy rất sợ hãi...Em biết mình không muốn ông ấy chết...Nhưng...nhưng...

Tôi khổ tâm nhìn dáng vẻ chạy trốn của em, trong nhất thời không biết nên làm gì cho phải.

- Khi tỉnh lại...trong lòng em chỉ còn một cảm giác duy nhất...Em thấy tiếc vì từ nay mình đã không còn cơ hội để biết cảm giác được có ba là thế nào...em tiếc vì mình chưa kịp thích nghi với sự tồn tại của ông ta...Hoàn toàn không có một chút đau xót nào hết...không có một chút đau xót nào hết...Anh hiểu không?

- Tuyết Vinh...Bình tĩnh lại đi em... - Tôi khó xử chìa tay về phía em, nhưng cô bé lại càng lẩn tránh.

- Không...Anh không hiểu, mãi mãi cũng không hiểu...Có con cái nào lại đứng dưng trước cái chết của ba mẹ mình như thế chứ?

- Không phải em đứng dưng. - Tôi nhanh chóng chụp lấy cổ tay em, kéo mạnh - Anh cũng có mặt lúc đó. Anh thấy hết mọi phản ứng của em. Sự đau khổ trong ánh mắt em, nỗi đau trên mặt em...Tất cả những thứ ấy đều rất chân thật.

- Nhưng bây giờ thì hết rồi. - Tuyết Vinh cương quyết bác bỏ - Em cũng không biết làm sao mình nặn ra được những giọt nước mắt giả tạo đó. Ngay khi tỉnh lại, em đã chẳng còn thấy gì hết.

- Đừng tự lăng mạ mình. - Trước sự chống trả quyết liệt của em, tôi chỉ còn cách đẩy dồn cô bé vào góc tường - Anh không ngờ đến nỗi đến kẻ đóng kịch và người đang hốt hoảng thật sự cũng không phân biệt được. Hoàn cảnh lúc ấy quá bất ngờ nên vô tình đã đánh thức tình cha con vẫn luôn tiềm ẩn trong em. Em không cần phải ép mình khóc lóc hay đau lòng vì họ. Thời gian mọi người ở cạnh nhau quá ngắn, không dành nhiều tình thương cho nhau thì cũng dễ hiểu thôi mà.

Tôi không biết những điều mình nói ra có đúng và hợp lý hay không nhưng đây là cách duy nhất để lý giải việc này và tránh cho em cảm giác tội lỗi. Nếu nơi nào đó trong lòng Tuyết Vinh không quan tâm đến chú Minh thì bản thân em đã không bàng hoàng đến mức phải ngất đi khi nghe tin chú ấy không qua khỏi. Chẳng qua, tình cảm ấy vẫn chưa sâu sắc đến độ như đáng ra nó phải thế. Và việc này hoàn toàn vì một lý do khách quan chứ không can hệ gì tới em cả.

- Em cũng từng bao biện ằng bằng lý do này. Nhưng sự thật không phải như vậy. - Cô bé vẫn lạnh lùng từ chối mọi sự tiếp xúc từ phía tôi - Khi tự hỏi mình, nếu hôm nay người nằm dưới đất kia là anh chứ không ba thì phản ứng của em sẽ thế nào thì kết quả lại hoàn toàn không giống. Em tuyệt đối không thể bình tĩnh như vậy. Em muốn chết cùng anh.

Sự thật này khiến em vô cùng thống khổ nhưng lòng tôi lại dâng lên cảm giác thật ngọt ngào, ấm áp. Dẫu biết nói ra điều đó vào lúc này là không nên, nhưng tôi cũng không thể đừng nhắc lại câu nói của em:

- Em tình nguyện chết cùng anh sao?

Không nhận ra sự xúc động mình đã gây ra ở tôi, nước mắt em lại tiếp tục ngấn dài.

- Em gặp anh và ba mẹ gần như một lúc nhưng tại sao tình cảm với anh rất mãnh liệt còn với họ lại hồ hững như vậy? Tại sao chỉ vài ngày sau khi Yên Vũ chết, em đã lập tức lấy lại cảm giác thoải mái? Anh còn nói em không giống một con quái vật sao?

- Chuyện đó...chuyện đó là vì...

- Đừng tìm cách thay em biện minh nữa. Khi phát hiện ra sự thật, anh chỉ sẽ càng thất vọng hơn mà thôi.

- Tuyết Vinh – Hai tay tôi dùng sức giữ lấy gương mặt ướt đầm nước mắt của cô bé – Em bây giờ không phải đang vì ba mà đau khổ sao? Không phải đang vì sự ra đi của ông ấy mà khóc lóc thương tâm hay sao? Không phải lúc nào chúng ta cũng hiểu được tình cảm của chính mình. Em đừng ra sức ép uống nó phải thế này hoặc thế kia nữa.

Tuyết Vinh không trả lời mà chỉ dùng ánh mắt đỏ hoe để nhìn tôi, môi phát ra những tiếng nấc khe khẽ.

- Tình cảm em dành cho anh không phải chỉ là mấy ngày ngắn ngủi mà có từ mười sáu năm về trước. Vì lí do nào đó, chúng đã quay về trong trí nhớ của em sớm hơn so với những kỉ niệm về gia đình. Cho dù em không tin vào bản thân mình thì cũng nên tin tưởng anh chứ.

Cứ đà này thì tôi chuyển nghề sang làm bác sĩ tâm lý của riêng em cũng được. Tuyết Vinh bình thường luôn vui tươi, lém lỉnh. Ai biết được sâu trong thâm tâm em lại có nhiều vấn đề tình cảm phức tạp như vậy. Nếu không nhanh chóng khám phá ra, rất có thể tôi sẽ tự biến mình thành kẻ độc ác, mỗi ngày hành hạ em bởi sự thờ ơ của mình.

- Anh không thể giúp được gì nếu em cứ kiên quyết chôn giữ những cảm xúc tiêu cực này cho riêng mình. Tuyết Vinh, anh là chồng em, người em có thể chia sẻ mọi khó khăn, đau khổ. Kể cả khi cả thế giới này không còn ai quan tâm đến em thì anh vẫn ở ngay đây, sẵn sàng cùng em vượt qua tất cả.

- Những điều anh nói...đều là thật?

- Đương nhiên.

- Anh thật sự không thấy em là một kẻ máu lạnh, đáng khinh bỉ?

- Tuyết đối không. – Tôi nhẹ nhàng nắm lấy tay em, định kéo cô bé về phía mình.

Nhưng sợi dây trắng nhuộm một màu đỏ thắm thật khiến người ta kinh hoàng. Nãy giờ giằng co thế nào lại khiến cây kim nằm lệch vị trí, đâm vào tay em khiến máu chảy ngược lên ống.

Không cần suy nghĩ, tôi lập tức chồm người, nhấn tay vào cái nút màu đỏ ở đầu giường. Gương mặt em xanh xao như một bóng ma dật dờ trên hạ thế. Tôi hốt hoảng vội vòng tay siết chặt lấy Tuyết Vinh. Cứ thế này, thử hỏi làm sao có thể rời khỏi em một phút giây nào được chứ?

80. Chương 80

Nửa đêm thì người của ba tìm đến. Họ không vào mà chỉ đứng ngoài cửa phòng canh gác. Lúc đầu, tôi cũng định khước từ nhưng nghĩ lại hoàn cảnh em hiện tại, việc có vài người theo bảo vệ cũng không phải điều gì nghiêm trọng. Hơn nữa, công việc của tôi ở trường đang chất đống. Nếu tiếp tục nghỉ làm để ở đây với em, chỉ sợ không chỉ hết tiền để sống mà chỗ làm cũng mất. Ba biết được chuyện này không khéo lại mở tiệc ăn mừng rồi tìm cách lôi kéo tôi vào công việc của ông.

Sau cuộc trò chuyện vừa rồi, tâm trạng Tuyết Vinh đã có phần ổn định hơn trước. Em không còn giữ thái độ xa lánh và né tránh như lúc đầu mà chủ động rúc vào lòng tôi, nằm im thín thít. Tôi biết với cá tính của em, chuyện vừa rồi hẳn chưa hoàn toàn được xóa bỏ. Nhưng chí ít, cô bé này đã có thể an tâm dựa dẫm vào tôi, tin rằng tôi sẽ không bao giờ quay lưng lại với em.

Chuyện cần làm trước tiên vào ngày mai là giúp em lo việc an táng. Những người quen biết nhất định sẽ tới rất đông. Tôi không thể xuất đầu lộ diện hoặc công khai mối quan hệ với em vào lúc này. Làm như thế

chỉ càng khiến Tuyết Vinh bị mọi người lên án, chỉ trích. Chi bằng cứ học theo cách của ba, hành động lén lút một chút. Học cách ông cho người đột nhập vào nhà em để được gặp và ở cùng vợ yêu vậy.

“Mình làm như thế hoàn toàn là có lý do chính đáng”, tôi tự củng cố niềm tin ỉn. Không thể trở thành loại người giống như ba. Tôi tuyệt đối không là kẻ đồng hội đồng thuyền với ông ấy.

Em không dám kể với mẹ về cái chết của ba mà chỉ có thể tìm cách lừa dối bà, nói với bà rằng ba tạm thời đi vắng. Mẹ của em dù tinh thần bất định nhưng xem ra vẫn còn khá tỉnh táo. Không cần biết sự thật này có thể che giấu được trong bao lâu nhưng chỉ cần đó là quyết định của em, tôi sẽ luôn ủng hộ.

Lúc thi thể được đưa về nhà cũng là khi Tuyết Vinh làm thủ tục xuất viện. Mọi trách nhiệm của gia đình trong phút chốc đã đè nặng lên vai em, khiến cơ thể mảnh mai như muốn đổ khuỵu. Nhưng Tuyết Vinh của tôi chỉ là một cô gái ốm yếu về mặt thể chất. Tinh thần em có khi còn sắt đá hơn khối đàn ông trên đời. Chỉ sợ việc nghỉ học liên tục sẽ ảnh hưởng xấu đến kết quả học tập của cô bé. Nếu được, tôi cũng muốn em có thể chấm dứt chuyện đến trường để an tâm tịnh dưỡng. Nhưng cá tính mạnh mẽ của Tuyết Vinh chắc chắn sẽ không chấp nhận việc này.

Lớp học không có em quả thật vô cùng buồn chán. Lúc trước còn lấy việc gọi Yên Nhi lên bảng làm...niềm vui. Sau đó lại thích đưa mắt quan sát Tuyết Vinh xem em có đang nhìn tôi hay không. Còn bây giờ...chẳng còn gì hứng thú nữa. Năm tiết học trôi qua trong chán nản. Không khí nhàn nhạt đến độ chuông ra chơi vừa reng, tôi đã phải gấp rút vào nhà vệ sinh rửa mặt. Lúc trở ra thì thấy một người đang đợi mình trước cửa lớp.

- Em có thể nói chuyện với thầy một chút được không? – Thanh Thiện rụt rè đề nghị, gương mặt tiêu tụy hình như đã lâu ngày mất ngủ.

- Được.

Dù không biết mình và cô ấy có gì để nói với nhau nhưng tôi vẫn nhận lời. Cái án “con của hung thủ” dành cho cô ta vẫn đang ám ảnh trong tâm trí.

- Thầy có biết chuyện của Yên Nhi không?

- Chuyện gì?

- Chuyện ba bạn ấy vừa mất.

- Có biết.

Thì ra là vấn đề này.

Đáng ra tôi mới là người nên hỏi cô ta, bác Chu làm gì ở nhà Tuyết Vinh vào lúc đó?

- Xem ra quan hệ giữa thầy và Yên Nhi rất thân thiết? – Thanh Thiện mỉm cười chua chát.

- Thiện tìm tôi chắc không phải để thắc mắc về chuyện này chứ?

- Thật ra là...kể từ sau vụ đó...Bạn ấy không thềm nhận điện thoại của em nữa.

Trước đây Yên Nhi từng chơi rất thân với cô gái này. Hai người trừ lúc về nhà, còn lại luôn gắn bó với nhau như hình với bóng. Cũng vì mối quan hệ đặc biệt này mà không đứa con trai nào tìm được cơ hội để gặp riêng cô bé. Nhưng kể từ khi Tuyết Vinh xuất hiện, sự thờ ơ của em làm tổn thương tình bạn ấy rất sâu sắc. Chưa kể Thanh Thiện bây giờ lại có quan hệ đặc biệt đối với cái chết của ba Tuyết Vinh.

- Có lẽ vì Yên Nhi đang phải chịu quá nhiều áp lực. – Dù sao cô gái này cũng không có tội, tôi không muốn để Thiện quá thất vọng – Thiện hãy thông cảm cho cô ấy.

Thay vì ở đây băn khoăn về thái độ của Tuyết Vinh, cô ta tốt nhất nên về nhà hỏi ba mình đã làm gì khiến chú Minh căm ghét như vậy. Dù con gái có thân thiết cỡ nào cũng không đáng để ông bố một mình đến nhà bạn của con mình như thế.

- Chiều nay, em tính cùng ba đến thăm bạn ấy.

Đã là người lớn mà sao đi thăm bạn cứ “dắt” ba mình theo mãi thế? Những thông tin thu thập được chỉ càng khiến tôi cảm thấy người đàn ông này có nhiều điểm nghi hoặc.

- Bác Chu có nói với Thiện hôm ấy ông đến nhà Yên Nhi để làm gì không?

- Ba nói là tìm ba của Yên Nhi bàn chút chuyện có liên quan đến công việc.

- Hai người họ làm ăn với nhau sao?

- Không hẳn... - Cô gái có vẻ khó xử - Họ đang đấu thầu một công trình lớn ở Vĩnh Cửu.

Thì ra là hai đối thủ. Người ta thường nói thương trường cũng như chiến trường. Việc khuynh gia bại sản vì đối phương xảy ra rất thường xuyên. Có khi nào giữa chú Minh và bác Chu cũng là loại quan hệ này? Nhưng trong hai người họ, có ai đang trong tình trạng khuynh gia bại sản đâu nhỉ?

Dù phía cảnh sát đã xác nhận vẫn chưa có bằng chứng nào kết luận ba Thanh Thiện chính là kẻ sát nhân nhưng việc để em gặp ông ta vẫn khiến lòng tôi bất an khôn tả.

- Thiện và ba tính đến đó lúc nào?

- Em cũng chưa biết. Nhưng có lẽ là sau giờ cơm. - Cô gái chợt nhìn tôi bằng ánh mắt dò xét - Sao thầy lại hỏi?

- Vì tôi tính đi cùng. - Không đợi Thanh Thiện hỏi tiếp, tôi đã nhanh chóng nói thêm - Cho Thiện số điện thoại. Khi nào đến thì báo tôi một tiếng.

Tuyệt Vinh dù sao cũng nên được chuẩn bị tinh thần cho việc này. Sau giờ học, tôi chắc chắn sẽ đến nhà em trước cha con họ một bước.

- Vậy...em vào lớp trước.

- Khoan đã. - Rút vội chiếc kẹp bằng vàng trong túi ra, tôi nhanh chóng chìa nó về phía người con gái - Thiện có bao giờ nhìn thấy cái này chưa?

Thanh Thiện có chút ngỡ ngàng khi nhận lấy món đồ từ tay tôi. Lúc đầu, ánh mắt cô có vẻ hơi xa lạ nhưng chỉ mấy giây sau đã trở nên sáng rõ. Hấp tấp mở mặt trong của chiếc kẹp ra xem, cô gái trẻ liền ngẩng đầu nhìn tôi bằng ánh mắt không tin được:

- Thầy lấy cái này ở đâu ra?

- Sao vậy? Thiện biết nó à? - Tôi cố tình tỏ ra “ngây thơ”.

- Đây là quà sinh nhật em tặng ba. Sao lại ở trong tay thầy chứ?

- Thiện làm sao biết...?

- Thầy nhìn đi, trong này còn có một chữ “Tổng”. - Thanh Thiện vô tư chỉ cho tôi - Là do tự tay em khắc mà.

Cái kẹp này quả thật là của ông ấy? Vậy bác Chu rất có thể là người đã ra tay với tôi tối hôm trước. Nếu liên kết với thái độ lạnh nhạt ngay lần đầu tiếp xúc thì điều này là hoàn toàn có thể.

Nhưng ông ấy đến nơi đó để làm gì? Chẳng lẽ nhìn tôi “chương mắt” đến độ phải “động tay động chân” thì mới hả giận? Tôi và ông ta làm gì có thù oán chứ?

- Thầy Huy, thầy đang nghĩ gì vậy?

- Hả?

- Mặt thầy đang nhăn nhúm kìa. - Thanh Thiện đang quan sát tôi với vẻ ái ngại - Em nói gì không đúng sao?

- Không. Không có.

- Vậy chuyện cái kẹp?

- Có lẽ do ba Thiện đánh rơi lúc còn ở nhà Yên Nhi. – Tôi vội vàng đem lý do đã chuẩn bị sẵn nói ra - Chúng tôi vô tình tìm được, lại thấy không phải là đồ vật trong nhà nên hỏi thử.
- Thế...em có thể mang nó về không?
- Được. Đó là đồ của ba Thiện mà.
- Nếu không nghi ngờ ba của cô gái này, tôi mới chính là kẻ ngu si nhất trong thiên hạ.
- Thay mặt ba cảm ơn thầy nhé!
- Không có gì.

81. Chương 81

Năm sáu người đàn ông bất ngờ đến vây quanh làm tôi giật mình, chỉ muốn đứng lùi ra xa Tuyên một chút. Anh không kịp phản ứng nên để tôi thoát được, trên mặt liền lộ vẻ vô cùng bất mãn.

- Em dâu chăm sóc cậu em của chúng ta rất tốt nha! – Người tóc hoe vàng khẽ đánh vào vai Tuyên.
- Lâu rồi mới thấy tóc nó thẳng như vậy. – Một người khác đang ngắm soi mái tóc anh như của lạ.
- Trông rắn rỏi hơn nhiều. – Anh Cả cười xòa, đưa mắt nhìn tôi. – Lúc chưa có em, thằng nhỏ này “ăn uống” thất thường lắm. Ráng thường xuyên nhắc nhở nó. Thần Tuyên của chúng ta cũng là mỹ nam chứ không kém cõi ai đâu.

Tiếng cười lớn của họ làm tôi hơi lúng túng, chỉ biết gật đầu mấy cái. Đứng cạnh đám người này, tôi mới phát hiện “ông xã” của mình trông “yếu cơ” hơn hẳn. Anh tuy cao, nhưng thân người lại ốm nhách. Tay chân tuy chắc khỏe, nhưng xem ra vẫn là xương nhiều hơn thịt. Thái độ họ hài hước, năng nổ nhưng anh lại trầm lặng, kiệm lời. Thoạt nhìn sẽ tưởng là hiện thân của một “khúc củi” chính gốc.

- Trông cậy cả vào em đấy. – Ánh mắt anh Cả thoáng dừng lại ở mái tóc ngắn của tôi trong vài giây, gương mặt dường như cũng trở nên thư thái.

Người đàn ông đó khẽ chớp mắt rồi gật đầu với tôi như thay cho lời khen ngợi. Ý tứ sau lời nói quả thật vô cùng thâm sâu khó đoán. Tôi đưa mắt nhìn Tuyên thì thấy anh đang bị những người anh khác của mình vây lấy, hỏi han đủ thứ. Trông họ giống như đang có rất nhiều chuyện cần chia sẻ.

- Tuyết Vinh – Người phụ nữ tóc vàng từ đâu tiến lại, dịu dàng nắm lấy vai tôi.

Chị có đôi mắt mang màu của đại dương và cặp môi đầy đặn vô cùng quyến rũ. Hàng lông mày nâu được tạo hình kỹ lưỡng khiến gương mặt càng trở nên sắc sảo.

- Giới thiệu với em, đây là vợ anh, Wendy.
- Bọn em biết nhau từ trước rồi – Chị Wendy gật đầu với chồng rồi lắc lắc tay tôi – Đúng không Tuyết Vinh?
- Gặp nhau lúc nào? – Anh Cả hơi ngạc nhiên – Trong đám cưới à?
- Ừ. – Wendy nhiệt tình khẳng định – Sau lễ cưới, các em có rủ qua nhà Tuyết Vinh chơi nhưng em dầy trẻ... - Hai má chị hơi ửng hồng rồi bất ngờ chuyển qua đề tài khác - ...Hay chị em mình tìm chỗ nào ngồi nói chuyện đi.

Tôi có chút ái ngại, ngoái đầu về phía Tuyên thì nhận ra ánh mắt anh vẫn đang dán chặt lấy mình. Không biết nếu tự ý rời xa anh ấy, lát nữa về nhà có phải nhận lấy hậu quả nghiêm trọng gì không. Trời ơi, tôi sợ anh một phép.

- Chồng em canh chừng bà xã kinh thật. – Chị Wendy dường như cũng phát hiện ra thái độ lạnh cảm của anh, liền hướng về phía anh Cả mà nhong nhẽo – Honey, anh bảo kê cho người ta nhé!
- Hai người cứ đi đi. – Người đàn ông bật cười, đưa tay vuốt má vợ - Thằng nhóc khó tính kia để anh xử lý.
- Oh, my darling. - Nhón chân hôn lên má anh một cái, chị Wendy liền phấn khởi kéo tay tôi về phía trước.

Anh Cả đến phút này vẫn là một người anh rất nghiêm túc trong mắt tôi. Trên người anh lúc nào cũng tỏa mát ra loại cảm giác của sự hiểu biết và điềm đạm. Còn vợ anh, chị Wendy, thì vừa gặp đã tạo sự thân thiết, gần gũi. Thái độ niềm nở của chị rất chân thật, không giống như vẻ giả tạo mang tính xã giao ở những cô gái trước đây.

Tôi theo chị đi ra ngôi đình ở giữa hồ, nơi ánh mặt trời cuối ngày đang hắt xuống mặt nước những tia nắng đỏ rực. Xung quanh đình có gắn rất nhiều nến và hoa. Đợi khi chúng được thắp lên, nơi này hẳn sẽ trở thành một chiếc đèn sáng lung linh trên mặt nước. Khung cảnh xinh đẹp khiến lòng tôi rung động, chỉ lo ngẩn nhìn mà quên cả người chị đang đứng bên cạnh.

Tiếng vỗ cánh bất ngờ vang lên, kèm theo đó là cảm giác nặng nề rất kỳ lạ khiến tôi có phần ngơ ngác. Cố lấy lại bình tĩnh để nhìn xuống vai mình mới ngỡ ngàng nhận ra nơi đó có một chú chim bồ câu đang thản nhiên đứng rửa lông rửa cánh.

- Oh my god. – Chị Wendy bỗng bật ra tiếng kêu khê - Nó không sợ em!

Chuyện một con chim bất ngờ đậu lên vai đúng là có phần kỳ lạ nhưng cũng đâu đến nỗi khiến người phụ nữ kia phải dùng ánh mắt ngạc nhiên đến thần phục như vậy? Tôi cố ý xoay người, mong làm chú chim giật mình mà bay đi. Ai ngờ nó lại cứ ung dung đứng lì ra đó, không mấy sợ hãi.

Trong khu vườn đông đúc người qua lại, có ba ánh mắt kỳ quặc đang phóng về phía tôi. Một trong số họ là người tôi đã từng đem lòng yêu mến, một là người hiện tại đang rất yêu thương tôi, và một là người đã sinh ra người đang yêu tôi ấy.

Young Min đứng khoanh tay, mình tựa vào gốc cây liễu ở bờ hồ. Vẻ mặt anh đăm chiêu như đang cố nhớ lại điều gì đó. Ly Ngọc Thủy trên tay khẽ xoay tới xoay lui. Lão Trung Vương thì cho tay vào túi, ánh mắt đầy kích động. Hàng lông mày của ông liên tục nhíu lại, trông như con thú dữ đang tập trung rình mồi. Duy chỉ có anh, người chồng “miệng lưỡi tiểu nhân nhưng lòng dạ quân tử”, là dành tặng cho tôi một thái độ không tài nào lý giải.

Đó có lẽ là ánh mắt của sự yêu thương. Nhưng vì sao lại chứa đựng vài tia đau đớn?

Đó dường như là cái nhìn mang ý xúc động. Nhưng vì sao vẫn phảng phất vẻ lạnh lùng?

- Van xin mày... - Tôi khổ sở nài nỉ - Làm ơn bay đi...bay đi dùm ta...

Nhưng con chim lại không buồn để ý mà chỉ tiếp tục dùng cặp mắt đẹp quan sát cảnh vật, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng cú cu nhỏ nhỏ. Kinh hoàng hơn là Lão Trung Vương hình như đã có dấu hiệu muốn di chuyển. Tôi hốt hoảng lùi về phía sau, thiếu chút nữa đã ngã nhào xuống nước.

- Cẩn thận – Chị Wendy nhanh tay đỡ lấy tôi từ phía sau.

Con chim kia vẫn cố tình đứng yên dù “mặt đất” dưới chân vừa chao đảo. Tôi hoàn hồn đứng thẳng người, tay xấu hổ gãi gãi vào tóc. Chỉ mấy bước chân của người đàn ông kia đã làm mình sợ vỡ mật, thật đáng bị chê cười.

Rất may, tất cả đều do tôi đã nghĩ quá xa. Lão Trung Vương không hề có ý bước lại mà chỉ cùng một người phụ nữ mặc áo màu bạch kim đi đến trước mặt Young Min để trò chuyện. Thần Tuyên thì bị một cô gái mặc đầm vàng hờ trước hờ sau vây lấy. Ánh mắt anh tạm dứt khỏi tôi để hướng về phía người trước mặt, thoát nhìn sẽ đoán ra là loại thái độ gì.

- Cô ấy là...?

- Kể thù số một của em đấy. – Chị Wendy cố tình trả lời với giọng trào phúng.

- Cổ thích chồng em à?- Tâm trạng tôi bắt đầu chuyển sang trạng thái bức bối.

- Không phải thích mà là “phát cuồng”. – Người phụ nữ che miệng cười tủm tỉm - Thừa Giai bắt đầu theo đuổi Thần Tuyên từ khi hai đứa hầy còn bé.

Cô ta chính là Lâm Thừa Giai, nhân vật được anh hét gọi khi phát hiện vợ mới cưới của mình bị hoán đổi? Tôi neho mắt nhìn bàn tay không xương của cô gái đang từng tắc từng tắc leo lên ngực chồng mình.

“Anh còn không bắt cô ta dừng lại thì mãi mãi đừng đụng vào em”

- Vậy anh ấy có thích cổ không? - Lửa giận không biết từ lúc nào đã cháy hừng hực dưới chân, khiến tôi không thể đứng yên một chỗ.

- Tuyết Vinh – Chị Wendy trở một ngón tay vào giữa trán tôi – Nếu cậu ta thích con bé thì sao lại kết hôn cùng em?

Hờ, người anh ấy cưới là chị Yên Chi chứ đâu phải tôi. Suy cho cùng, thứ tình cảm mà anh vẫn gọi là “yêu” không biết là thuộc về ai mới đúng.

- Lúc đầu, chị cũng nghĩ cậu ta kết hôn chỉ vì muốn hoàn thành thủ tục. Nhưng bây giờ... - Ánh mắt chị thoáng dừng lại chỗ vai tôi, nơi có một chú chim trắng đang nhón nhơ nhìn trời ngấm đát -...Chị đã biết lý do khiến Tuyên chọn em...

Đã nói việc tôi trở thành vợ anh ấy không phải do chúng tôi tự quyết định rồi mà.

- Chuyện của em...chị không biết được đâu.

- Không. – Chị Wendy cương quyết lắc đầu – Lần đầu tiên nhìn thấy em, chị đã có cảm giác rất quen thuộc. Tất cả đều tại bà ấy đã mất cách đây hơn hai mươi năm nên chị không còn nhớ rõ... Nhưng vừa rồi, khi con chim này bất ngờ đậu xuống vai em, mọi thứ dường như đều sống dậy...Hai người quả thật có rất nhiều điểm...

- Bảo bối. – Luồng hơi nóng bất ngờ phả vào tai làm tôi giật thót – Em không muốn xem cô dâu à?

Anh âm thầm xuất hiện từ phía sau như một bóng ma, hai bàn tay từ tốn đặt lên eo tôi mà siết nhẹ. Chú chim nhỏ hình như cũng giật mình nên vội vàng tung cánh bay đi. Thành thật mà nói, tư thế này lúc nào cũng mang đến cho tôi những cảm xúc rất ngọt ngào. Nhưng sự hờn dỗi về thái độ “hợp tác” của anh cùng cô gái khi nãy, kết hợp với cảm giác hụt hẫng vì bí mật đang nghe dở bị ngắt ngang khiến tôi lạnh lùng từ chối.

- Vậy để em vào đó.

Không khí trong vườn hình như đã có sự thay đổi. Mọi người đang tập trung về phía cánh cửa chính của căn nhà. Để lại chị Wendy và người chồng mang vẻ mặt hơi ngơ ngác đứng trong đình, hai chân tôi nhanh chóng bước qua chiếc cầu nhỏ bằng gỗ. Nhân vật chính có lẽ đã xuất hiện. Tôi thật sự nôn nóng được nhìn thấy con bé.

Đèn trong vườn đều đã được thắp sáng. Yên Vũ nổi bật trong chiếc váy cưới màu đỏ đang được Young Min cẩn thận dắt đến trước mặt mọi người. Mái tóc dài của con bé búi cao, ở giữa cài thêm chiếc vương miện lấp lánh. Dáng váy suông, hiện đại với những dải hạt kim sa đính trên thân làm Yên Vũ trông càng thướt tha, quyến rũ. Gương mặt đỏ hồng cùng ánh mắt rạng ngời hạnh phúc của nó thậm chí thông báo cho tôi biết: mọi chuyện đã diễn ra một cách suông sẻ.

Mọi người liên tục reo hò, huýt sáo và vỗ tay ầm ĩ. Tôi nghe nhiều người có mặt xuýt xoa trước vẻ đẹp của em, thấy nhiều cô gái nhìn nó bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Sự việc đang diễn ra theo chiều hướng tốt đẹp là thế, chẳng hiểu sao trong lòng tôi lại dâng lên cảm giác buồn tủi.

Trên đời liệu có ai đến đám cưới của mình cũng không được tham dự như tôi không?

82. Chương 82

Ai đó vừa bước đến cạnh tôi. Dáng người cao to muốn che hết ánh sáng từ xa chiếu lại. Anh lẳng lẳng đứng một bên nhưng chẳng buồn mở miệng. Ánh mắt bao dung như muốn ôm trọn lấy nỗi buồn trong lòng tôi.

Chẳng lẽ mọi tâm tư của mình thật sự đều bị Tuyên nhìn thấy?

Tôi khó tin đáp lại cái nhìn của anh bằng vẻ mặt nghi hoặc.

Nhưng đổi lại, người đàn ông ấy chỉ chậm rãi đan năm ngón tay của mình vào tay tôi. Lòng bàn tay ấm áp mang theo một chút lực. Tuy không mạnh nhưng vẫn để lại cảm giác, đủ để nhắc nhở về sự tồn tại của anh.

- Chị. – Yên Vũ tươi cười rời khỏi Young Min để nhào đến ôm lấy tôi.

Trông mặt con bé có vẻ gì đó hơi nghẹn ngào nhưng vẫn ngập tràn hạnh phúc. Không ai đang có mặt tỏ ra ngạc nhiên hay thắc mắc mà chỉ im lặng hướng tầm mắt về phía hai chị em tôi. Qua bờ vai Yên Vũ, tôi thoáng nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của Young Min. Mỗi anh dù vẫn đang nở nụ cười nhưng con người thì co lại. Đầu lông mày càng lúc càng nhíu gần cho thấy trí não đang tập trung suy nghĩ về vấn đề gì đó.

Hôm nay là ngày vui của con bé, anh làm ơn, làm ơn vì nó mà gìn giữ giây phút này được không?

- Cảm ơn chị đã tới. – Yên Vũ cố kéo tôi sát vào người – Chị là người thân duy nhất của em ở đây.

Thứ gì đó vừa rơi xuống vai tôi, thấm qua lớp vải mỏng và chạm vào da thịt. Nước mắt của con bé nóng hổi làm cội lòng người chị như tôi cũng dâng trào sự ấm áp.

- Anh Tuyên – Nó rụt rè ngược mắt nhìn người đàn ông đứng cạnh tôi - Em xin lỗi.

Tuy không nghe tiếng anh trả lời nhưng tôi biết Tuyên sẽ không làm khó con bé. Những giây phút ngọt ngào đêm qua dường như đã làm cơn giận của anh tằm chín phần nguôi bớt. Hơn nữa, bản thân Tuyên cũng không phải là một người nhỏ nhen đến vậy.

Giọng nói oang oang của ai đó đột ngột vang lên khiến chị em tôi giật mình buông nhau ra. Anh Cả đang bước ra giữa đám đông và “xổ” ra thứ ngôn ngữ mà đến nửa từ tôi cũng không hiểu. Chỉ thấy mọi người nhất loạt reo hò còn anh và Young Min thì đeo vẻ mặt hoàn toàn phản đối.

- Chuyện gì vậy? – Yên Vũ tròn mắt nhìn tôi.

Không thể cho nó câu trả lời, tôi đành gửi đến anh ánh mắt cầu cứu. Tuyên không muốn làm tốn nhiều thời gian nên lập tức giải thích:

- Anh Cả nói vì anh và anh Chín là những người vừa cưới vợ chưa lâu, mà bà xã bọn anh lại giống nhau như đúc nên anh muốn có một... trò chơi nho nhỏ.

Anh vừa nói xong liền tiện tay kéo tôi sát lại gần, ánh mắt không vui trực tiếp quan sát các cô gái mặc váy áo đủ màu đang từ các hướng bước vào khu vực ở chính giữa.

- Trò chơi gì? – Tôi lo lắng hỏi lại.

- Trò mò kim đáy bể. – Tuyên trào phúng – Cũng may, thứ anh mò không phải cây kim mà là một...con cá nhà tán.

- Yên Vũ. – Young Min ở bên kia lớn tiếng gọi – Qua đây anh bảo.

- Chị, em qua bên đó. – Con bé không kịp nói gì đã hối hả chạy đi, trông mặt có vẻ căng thẳng.

Tôi nghe thấy từ miệng anh phát ra một chuỗi âm thanh lạ, vừa giống một lời thỉnh cầu lại vừa như một câu ra lệnh. Young Min cũng lập tức đáp lại với vẻ đầy đắc thắng. Anh Cả dừng tầm mắt tại vị trí của mỗi người trong vài giây rồi chậm rãi gật đầu. Giây phút đó, tôi thật sự rất giận mình đến nay vẫn chưa học được tí nào thứ ngôn ngữ ở Trung giới. Báo hại bản thân cứ như một con ngốc, ngơ ngác ngác trước mọi thông tin vừa nghe được.

- Yên Nhi. – Tuyên nhẹ nhàng xoay người tôi – Khi nhìn thấy anh, em hãy cố gắng nhớ lại cảm giác đêm qua – Đầu ngón tay của anh mơn dọc theo cánh môi tôi - ...Nhớ lại anh đã âu yếm và vuốt ve cơ thể em thế nào...

- Để làm gì? – Tôi đỏ mặt cúi đầu.

Từ ngữ đen tối như thế, anh muốn khiến người ta luống cuống trước mặt mọi người sao?

- Bởi vì ngay khi tìm được em...Anh sẽ chẳng ngại làm lại việc đó một lần nữa...

- Hả?

Tôi còn chưa kịp phản đối lời nói không rõ là đùa hay thật của anh thì đã bị chị Wendy lôi về phía trước.

- Tuyết Vinh, đến lượt chúng ta rồi.

Khoảng hai mươi mấy cô gái trẻ trung, xinh đẹp đang túm tụm giữa sân, trong đó có cả tôi và Yên Vũ. Trông mặt ai cũng háo hức trừ...chị em chúng tôi. Những người anh của Tuyên đang tìm cách cột một mảnh vải đen quanh mắt anh, miệng bật cười rất...nham nhở.

- Chồng em bỏ dễ chọn khó, không biết vì lý do gì. – Chị Wendy khó hiểu nhìn tôi – Cậu ấy có nói với em không?

- Chị đang nói chuyện gì?

Nếu là liên quan tới mấy câu đối thoại khi nãy thì tôi thật sự bó tay. Trong đầu chỉ còn mỗi hai chữ “âu yếm” và “vuốt ve” bị anh cố ý ghim vào tâm trí lúc nãy.

- Thì cái chuyện “không được động tay động chân ấy”. – Người phụ nữ sốt ruột – Như thế thì sao nhận ra được? Sóng cảm xúc của em đối với chồng mạnh mẽ vậy sao?

- Hả?

- Anh Young Min vừa nãy đã dặn em hãy nhớ đến nụ hôn của anh tôi qua – Yên Vũ đứng bên cạnh, bứt tay một cách khổ sở - Không biết là có ý gì...

Nụ hôn tôi qua?

Tôi choáng váng đến độ suýt chút nữa ngã ngửa về phía sau.

Đám người này thật ra đang âm mưu điều gì vậy?

Sau khi đã bịt mắt cả anh và Young Min, anh Cả mới quay sang sắp xếp đám phụ nữ đang đứng lung tung ở giữa. Mọi người được anh cẩn thận dàn thành một vòng tròn theo trật tự rất ngẫu nhiên, trong đó có cả cô gái tên Lâm Thừa Giai khi nãy.

Tôi với Yên Vũ vẫn đứng cạnh nhau, không biết là do vô tình hay cố ý.

Anh Cả không nhiều lời mà chỉ ở trước mặt hai đứa thì thầm một câu:

- Người Việt Nam có câu “lia thia quen chầu, vợ chồng quen hơi”. Đây chính là lúc để kiểm nghiệm.

- Nhưng em với anh Young Min chỉ mới cưới nhau. – Yên Vũ bắt đầu dĩ phản đối.

- Suyt. – Anh Cả bình tĩnh đặt tay lên môi – Tập trung vào tình cảm bản thân và...tin tưởng ông xã của hai em.

Tôi im lặng nhìn cảnh người ta mang đến trước mặt anh một chiếc khay có để sẵn mười ly Ngọc Thủy xanh biếc. Một mình Tuyên cứ thế lần lượt uống cạn hết ly này đến ly khác. Nhưng đến ly thứ tám thì anh bắt đầu có dấu hiệu lảo đảo. Young Min ở bên cạnh vẫn tiếp tục tiêu thụ “thủy phần” của mình với tốc độ nhanh chóng mặt. Hình như không bị chút ảnh hưởng.

- Anh ấy nói loại thức uống này cũng giống như rượu, có thể khiến người ta say và mất đi tỉnh táo. – Em gái tôi thất thần – Họ đang cố tình làm giảm khả năng phán đoán của chồng chúng ta.

Sự thật ấy không chỉ khiến một mình con bé lo ngại mà cả tôi cũng vậy.

- Chúc may mắn. – Các ông anh của anh thông thả buông tay rồi cười lớn.

Tuyên và Young Min cùng bắt đầu tại một điểm cách chỗ chúng tôi đang đứng một khoảng không xa nhưng hai người lại đi về hai hướng trái ngược. Thừa Giai nhiều lần phóng tầm mắt về phía tôi với vẻ khó chịu nhưng bản thân tôi lại không có thời gian để ý. Thứ chất lỏng màu xanh ngọc kia rõ ràng đã ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe anh.

Dù hôm nay người đàn ông này có thể tìm ra tôi trong số hai mươi mấy cô gái đang có mặt ở đây hay không thì cũng chẳng còn quan trọng. Những bước chân không vững của anh khiến lòng tôi thấp thỏm, không phút giây nào tĩnh lặng. Tôi chỉ ước mình có thể chạy đến bên anh để vuốt ve tấm lưng rộng kia và hỏi xem anh hiện đang khó chịu chỗ nào. Tôi muốn trò chơi ngu ngốc và dở hơi này sớm chấm dứt. Tôi muốn ngày cưới của em gái mình không phải có những giây phút lo lắng bồn chồn như thế...

Young Min đang di chuyển rất chậm. Trước mỗi người phụ nữ, anh đều cẩn thận dừng lại trong vài giây. Biểu hiện như một người đang dỏng tai nghe ngóng điều gì đó. Nhưng rõ ràng không gian đang ồn ào chẳng khác gì cái chợ. Hai người họ cuối cùng là đang lắng nghe cái gì?

Khi đi đến trước mặt Thừa Giai, Tuyên chợt trở nên tần ngần khiến tim tôi thiếu chút nữa ngừng đập. Cô gái đẹp vui sướng mỉm cười rồi tiếp tục chờ đợi. Sự hồi hộp cũng theo đó lan tỏa khắp không gian khiến ai nấy đều nín thở.

Anh chậm rãi giơ tay lên...xoa xoa cái trán đang nhăn nhú rồi lắc đầu nhẹ...

“ Lại đây với em...Lại đây với em đi anh...”

Trái tim tôi thiết tha nài nỉ. Người đàn ông hay tìm cách bắt nạt mình bỗng chốc trở thành đứa trẻ yếu ớt, mất phương hướng khiến lòng tôi kịch liệt rung động. Trông anh lúc này quả thật có gì đó không ổn.

Gương mặt Thừa Giai càng lúc càng trở nên rạng rỡ, hai má hồng rực đã hiện rõ trên gò má. Ánh mắt cô ta nhìn anh đầy vẻ khát khao và mê đắm. Hai bàn tay run run như chỉ chờ một biểu hiện xác định của Tuyên là sẽ lập tức ôm chầm lấy. Thái độ đó khiến tôi chỉ hận không thể đến tặng cho cô nàng một cái bạt tai vào mặt.

Anh là người đàn ông của tôi, dù là lúc ngồi ngời ngời phong độ hay mệt mỏi, rã rời.

Những người phụ nữ khác tốt nhất đừng nên có ý nghĩ chạm tới.

Trong cuộc đời này, tôi chỉ hy sinh tình yêu của mình vì Yên Vũ và cũng chỉ một lần duy nhất đó mà thôi.

83. Chương 83

Lúc tới nhà em, tôi thấy hai người được ba phái tới hôm qua đang ngồi trà trộn trong khách khứa đến viếng thăm. Ông rất cẩn thận nên không muốn để đứa con dâu quý giá hơn vàng xảy ra chuyện gì. Vì an toàn của em, lần này tôi sẽ không làm gì chống đối.

Tuyết Vinh đang ngồi tiếp chuyện cùng một cặp vợ chồng đã đứng tuổi. Gương mặt hốc hác đang gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo. Dáng vẻ mệt mỏi của em rất dễ khiến người ta cho rằng đó là kết quả của việc thương tâm quá độ. Chỉ mình tôi nhận ra chúng là biểu hiện của tình trạng sức khỏe suy kiệt. Em đã không khóc nhiều như đáng ra một đứa con gái phải khóc khi ba mình mất. Cặp mắt sưng và thâm quầng chẳng qua đều do không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Họ hàng trong nhà không có bao nhiêu vì ba Tuyết Vinh là con một và mẹ em thì chỉ có một người chị duy nhất. Ông bà nội ngoại từ lâu đã mất cả. Khách khứa đến thăm chủ yếu là bạn bè và đối tác làm ăn của chú Minh khi còn sống. Ai nấy đều chia sẻ vài câu rồi đi, có muốn giúp cũng chẳng biết phải giúp thế nào vì chẳng phải quan hệ thân thiết. Tôi thấy đau lòng cho em và cũng xem thường cái chức danh “người chồng trên danh nghĩa” của mình.

- Anh. – Ánh mắt cô bé sáng long lanh khi nhận ra sự có mặt của tôi.

Em không giấu được sự vui mừng liền đứng ngay dậy. Trong lúc vội vã đã vấp vào chân bàn, suýt té ngã.

- Cẩn thận. – Tôi chồm người tới trước, giang hai tay đón lấy em.

Cơ thể mềm mại trong chớp mắt đã nằm gọn trong lòng.

- Em chờ mãi... - Tuyết Vinh nhỏ tiếng thủ thỉ. Em đương nhiên không muốn những lời này bị người khác nghe thấy.

- Vừa xong việc là anh đến ngay.

Thật ngỡ ngàng, vì sao lúc này tôi lại thấy không phải em nên bỏ học mà là mình nên bỏ làm?

Cẩn thận giúp Tuyết Vinh tự đứng vững, tôi thoáng đưa mắt về phía trong nhà:

- Đã ăn gì chưa?

- Dạ chưa. – Câu trả lời không nằm ngoài dự kiến nhưng lại ngọt đến tận xương.

Gương mặt xanh xao đã thăm lên tiếng tố cáo hành động ngược đãi bản thân của em từ lúc tôi vừa bước vào cửa.

- Có ai trong đó không?

Hiểu được hàm ý trong câu nói của tôi, Tuyết Vinh lập tức lắc đầu. Em cũng sợ sẽ bị tôi trách mắng nên cố tỏ ra ngoan ngoãn. Nhìn trong nhà, thấy bọn người hay tấu đàn ở các đám ma vẫn chưa tới là đủ hiểu quỹ thời gian của cô bé hạn hẹp thế nào.

- Em ở đây. Anh ra siêu thị mua ít đồ. – Tôi phớt nhẹ năm ngón tay mình lên gò má mịn màng của Tuyết Vinh – Sẽ quay lại nhanh thôi.

- Coi chừng để người khác nhìn thấy. – Ánh mắt lo lắng của em cẩn thận nhìn khắp xung quanh một lượt - Ở đây rất đông người.

- Anh biết rồi, bà xã.

Câu nói vừa thốt ra đã khiến mặt em đỏ lựng, tay chân luống cuống xoay người rời đi.

Tôi cố kìm nén tiếng cười để bước ra cửa, khởi động xe chạy về phía siêu thị gần nhất. Sau khi xong việc lại không thể trực tiếp vào bằng cửa chính mà âm thầm gửi xe trong ngôi nhà được xây sát vách với nhà em. Nhìn thái độ niềm nở của họ cũng đủ biết đã được ba ngón cho khoảng tiền lớn. Chẳng những không hỏi han gì tôi mà còn nhiệt tình chuẩn bị sẵn một cái ghế. Tường không cao nên tôi có thể dễ dàng nhảy qua mà không hề bị xây xát. Sân sau của em là một khu vườn tương đối rậm rạp, nhờ vậy mà không ai phát hiện.

Căn nhà thoát nhìn vào sẽ thấy rất đơn giản nhưng diện tích lại vô cùng rộng lớn. Trong tương lai, nếu em tiếp tục ở lại đây một mình quả thật có phần nguy hiểm. Hôm nay tôi có thể trèo tường sang mà không bị ai phát hiện, ngày mai biết đâu lại xuất hiện kẻ nào đó làm điều tương tự? Trong vụ đột nhập vừa rồi, hung thủ hình như đã vào bằng cửa trước vì ổ khóa có dấu hiệu bị cạy mở. Nhưng hẳn làm sao có thể đứng loay hoay trước cửa nhà em lâu vậy mà chẳng bị ai nhìn thấy. Chỉ có thể là phía cảnh sát vẫn chưa tìm ra nhân chứng hoặc kẻ sát nhân đã vào nhà bằng lối khác, sau đó cố tình tạo ra chứng cứ giả để đánh lừa.

Tuyết Vinh nói hôm qua ba của em đáng lẽ phải ở trong bệnh viện với mẹ. Vì sao chú ấy lại đột ngột quay về? Hung thủ chẳng lẽ lại biết trước thời điểm ấy trong nhà hoàn toàn không có người? Liên tiếp những câu hỏi được đặt ra, lặng lẽ phủ lên cuộc sống của Tuyết Vinh một bóng đen u ám. Gia đình này hẳn còn có một bí mật nào đó mà nếu là Yên Nhi thì có lẽ đã lí giải được từ lâu. Chú Minh và Yên Vũ đều đã chết cả rồi, thần trí cô Lâm lại không được bình thường. Một kẻ ngoài cuộc như tôi biết phải bắt đầu từ nơi nào?

- Thầy... - Em bất ngờ ôm lấy tôi từ phía sau, dùng cái giọng yếu ớt của một người bệnh mà nũng nịu - Thầy đang nấu gì vậy?

Hai bàn tay nhỏ không xương, khẽ vuốt ve trước ngực khiến cơ thể tôi nổi lên từng trận tê dại.

- Sao không ở ngoài đó tiếp khách mà vào đây?

- “Hết” khách rồi. – Em bình thản trả lời - Dì đang giúp em trông nhà.

- Ở đâu ra một người dì nhiệt tình như vậy?

- Dì đi cùng dưỡng tới đây. Cơ quan hôm nay được nghỉ nên mới có chút thời gian.

- Công việc đó đáng ra là của anh. – Tôi giả vờ giận dỗi, xoay người ôm lấy em.

- Người ta...người ta không biết anh là...là chồng của em...

Gò má hóp của Tuyết Vinh lập tức ửng hồng ngay khi vừa kết thúc câu nói.

- Tối nay anh ở lại ...được không em?

- Để làm gì? – Cô bé có phần hốt hoảng – Không phải anh muốn...?

- Vì trong nhà chỉ còn mình em nên anh thấy hơi lo.

Đời thuở nào lại đi nghĩ người ta là một kẻ thừa nước đục thả câu như vậy? Mục đích của tôi trong sáng là lại bị em nhìn ra cái loại gì. Trong đầu chồng cũng chưa có nửa giây suy nghĩ sẽ cùng vợ ngủ chung phòng đâu.

- Thề với em là anh sẽ không làm gì vượt quá giới hạn. – Tôi thở dài, vươn tay muốn ôm lấy Tuyết Vinh – Chỉ cần nghĩ đến việc kẻ đó có thể quay lại đây bất cứ lúc nào là chính anh lại mất ăn mất ngủ.

Người tinh tế như em chẳng lẽ lại không hiểu, đề nghị này hoàn toàn xuất phát từ sự quan tâm của tôi?

- Thật ra... - Cô bé có vẻ ngập ngừng - ...Thật ra em cũng rất sợ khi phải ở một mình...

Lời thú nhận khiến lòng tôi xôn xao xúc động. Dù đã biết tình trạng hiện tại của em rất dễ cảm thấy cô đơn, lo sợ nhưng khi nghe chính miệng cô bé thừa nhận, tôi vẫn có chút chua xót.

- Anh giăng màn trải chiếu ngoài cửa canh chừng cho em. – Tôi cố tìm cách để làm em cười – Đảm bảo một con muỗi cũng không bay lọt.

Và kế hoạch đã thành công. Tuyết Vinh lập tức bật cười khe khẽ. Tuy không trực tiếp nhìn thấy mặt em nhưng tiếng cười trong trẻo kia làm không khí trở nên tươi mát.

- Ra ngoài với dì và dượng của em đi. – Tôi trực tiếp hôn lên trán cô bé – Phòng trường hợp họ bất ngờ xông vào đây.

Em thoáng bất động trong vài giây, hai mắt khép hờ như còn luyến tiếc nụ hôn vừa dứt.

- Lát nữa Thanh Thiện với ba cô ấy sẽ đến.

- Vậy à? - Nghe ngữ khí của Tuyết Vinh hình như đầy miễn cưỡng.

Phản ứng này cũng dễ hiểu vì có ai thấy vui khi phải đối mặt với kẻ đang bị tình nghi là hung thủ giết ba mình đâu.

Lúc điện thoại đổ chuông và dãy số lạ hiện ra trên màn hình, tôi biết ngay người đang gọi đến. Tranh thủ làm nhanh món cháo gà mà Tuyết Vinh thích nhất, tôi cẩn thận thu dọn bãi chiến trường do chính mình bày ra rồi theo lối cũ trèo tường qua nhà hàng xóm.

Mọi việc diễn ra vừa đúng lúc khiến ba người chúng tôi cùng gặp nhau trước cửa.

- Thầy đi đường thiệt là nhanh. – Thanh Thiện không nhịn được liền thốt lên – Chẳng lẽ nhà hai người rất gần?

- Như Thiện thôi. – Tôi bâng quơ trả lời, đầu khẽ gật đầu để chào ba của cô một cái.

Người đàn ông ấy chẳng những không mảy may để ý mà tầm mắt còn liên tục phóng vào bên trong như tìm kiếm.

- Chúng ta vào đi. - Bác Chu có ý thúc giục, đưa tay đẩy nhẹ con gái về phía trước.

Hai người họ một trước một sau, cứ vậy nhanh chóng tiến vào sân. Tuyết Vinh đang ngồi trò chuyện cùng dì dượng cũng vội vàng đứng dậy, trên mặt là một sự pha trộn cảm xúc phức tạp.

- Yên Nhi, đây là...? – Dì em lịch sự chào khách rồi quay sang cháu gái.

- Bạn của con – Em trả lời ngắn gọn.

84. Chương 84

Bác Chu đứng chôn chân tại chỗ nhìn em, trong mắt dậy lên rất nhiều cảm xúc. Tôi để ý thấy hai bàn tay nắm chặt của ông ta khẽ run, trông có vẻ kềm chế. Cặp môi mỏng mím lại làm em muốn thoái lui về sau mấy bước.

- Yên Nhi, sao bạn càng ngày càng hốc hác như vậy? – Thanh Thiện đau xót nắm lấy tay Tuyết Vinh – Điện thoại cũng không bắt. Mình cứ tưởng...cứ tưởng...

- Minh không sao. – Em miễn cưỡng chia tay về phía bàn thờ - Mời vào.

Đợi chúng tôi thấp cho chú Minh nén nhang và tự mình vái lạy đáp lễ, Tuyết Vinh mới theo thông lệ mời “khách” ra bàn ngồi trò chuyện. Trong khi con gái đã nhanh nhẹn tìm một vị trí thì bác Chu lại chuyển tầm mắt về phía người đàn ông đang ngồi trong góc. Hai người họ im lặng quan sát nhau trong ít giây thì dường em bất ngờ đứng dậy.

- Anh Chu, đã lâu không gặp.

- Chúng ta quen biết nhau?

- Tôi từng làm việc trong công ty anh. Chuyện đó cũng lâu rồi nên chắc giám đốc Chu chẳng còn nhớ rõ.

- Tôi đúng là không nhớ. – Bác Chu lãnh đạm bắt lấy bàn tay đang hướng về phía mình – Nhưng mặt anh quả thật trông rất quen.

- Thì ra là người quen cả. – Dì em vui vẻ tiếp lời – Mời ngồi, mời ngồi.

- Thầy – Như sợ ba Thanh Thiện sẽ lập tức ngồi xuống bên cạnh, em luống cuống nắm lấy cổ tay tôi, giật giật – Thầy mau ngồi xuống đi.

Bác Chu lườm mắt nhìn tôi, con ông ta cũng lộ ra vẻ ngơ ngác. Dì em thì chậm rãi quan sát như đánh giá. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía mình khiến tôi bắt đầu hít thở trong ngột ngạt.

Cuộc trò chuyện diễn ra trong gượng ép. Mọi người rất kiệm lời mà chỉ dùng ánh mắt để dò tâm ý của đối phương. Tôi rất dị ứng cách ba Thanh Thiện hay nhìn Tuyết Vinh vì không bao giờ có thể đoán được hàm ý sâu xa trong đó là gì. Nhờ sự có mặt của nhân vật “dì Hai” mà bản thân em cũng không có nhiều cơ hội để mở miệng. Bà chủ động trò chuyện cùng bác Chu trong khi người chồng chỉ lặng thinh không đáp.

Tuyết Vinh im lặng ngồi nghe những “chia sẻ” từ phía người bạn, lâu lâu trả lời mấy câu cho có lệ. Em đối với Thanh Thiện rõ ràng không có thiện cảm. Nếu trước đây còn vì lịch sự thì bây giờ chút lý do ấy cũng bị xóa sạch sẽ rồi.

Nhìn gương mặt tái nhợt của em, tôi biết cô bé đã bắt đầu thấm mệt. Hôm qua vừa nằm cả buổi trong bệnh viện, sáng giờ lại không có phút nào được ngơi nghỉ. Cứ tiếp tục như thế này, tôi chỉ sợ em sẽ không thể chống cự nổi. Lợi dụng khoảng tối dưới gầm bàn, tôi chậm rãi kéo chân Tuyết Vinh về phía mình, dùng một tay để nắm lấy bàn tay đang đặt trên đùi của em. Cô bé thoáng giật mình nhưng rất nhanh đã khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh.

Em khẽ thở hắt một hơi rồi kín đáo nhìn tôi, bờ môi ẩn hiện nụ cười cảm kích. Những ngón tay của chúng tôi đan vào nhau. Và vì khoảng cách rất gần nên tôi hoàn toàn có thể cảm nhận cơ thể em vừa tựa nhẹ vào mình. Vết sẹo dưới cổ không biết vì sao lại ẩn hiện.

- Yên Nhi, chuyện của ba con bác rất lấy làm tiếc. – Bác Chu bất ngờ dứt khỏi câu chuyện với dì và hướng về phía em – Con phải tin, bác tuyệt đối không làm việc đó.

Tuyết Vinh hơi sững người, mắt dán chặt vào thái độ cương quyết nơi người đàn ông nhưng chẳng buồn đưa ra lời phản bác.

- Mọi chuyện đều phải dựa vào chứng cứ. – Tôi quyết định thay em đỡ lời – Cảnh sát nhất định sẽ sớm tìm ra hung thủ đích thực.

Thanh Thiện ngồi một bên lặng lẽ cúi đầu trong khi ba của cô lại ném cho tôi một cái nhìn sắc lẹm. Vụ xung đột giữa tôi và người đàn ông này ngày hôm qua dường như đã khắc sâu thêm mối hiềm khích. Nhưng tôi chẳng quan tâm. Bất cứ ai có khả năng đe dọa sự an toàn của em đều đáng được đề phòng.

- Vậy bác nói hành động của ba con trước khi chết là có ý gì? – Tuyết Vinh đột nhiên mở miệng khiến ai nấy đều giật mình – Ba không thể tự nhiên làm ra những việc kỳ lạ như vậy.

Ba Thanh Thiện chết lặng.

Trên gương mặt có nhiều nếp nhăn của ông càng lúc càng chùng chắt một nỗi căm hận.

- Chuyện đó là vì...giữa bác và ba con có một vài xích mích.

- Xích mích gì? – Em không chút kiêng dè, liền hỏi thẳng.

- Chuyện quá khứ thì không nên nhắc lại. – Bác Chu nắm chặt tay, ánh mắt như xoáy sâu vào cái nhìn đầy chất vấn của em – Nếu cảm thấy tò mò, con có thể đi hỏi mẹ.

- Mẹ?

- Cô Lâm?

Cả Tuyết Vinh và Thanh Thiện cùng thốt lên. Đường như đây là lần đầu tiên họ được nghe nhắc đến chuyện này.

- Chúng ta về – Người đàn ông bất ngờ đứng dậy – Đợi khi tìm được hung thủ, con sẽ tin những lời bác nói đều là sự thật.

Hai cha con ông cứ thế bước ra cổng, để lại cho chúng tôi muôn vàn câu hỏi rối rắm.

Giả vờ dắt xe khỏi nhà em, sau đó lại chạy qua nhà hàng xóm gửi đỡ, tôi nhún người trèo qua bức tường gạch rồi vào phòng bếp ngồi đợi. Đợi từ tám giờ đến mười giờ tối mới nghe tiếng em ra khóa cổng. Trời tối thế này, chắc cũng không còn ai đến thăm viếng. Tuyết Vinh càng không thể ngồi ngoài sân chờ cả đêm như vậy.

Hai người đàn ông được ba phái đến lúc này mới rời khỏi góc khuất, đi đến đứng hiên ngang trước cửa nhà. Trông họ không có chút gì mệt mỏi dù cả ngày chưa từng rời khỏi đây nửa bước. Tôi sốt ruột đi tới, khoác tay em lên vai rồi nhắc bóng cô bé khỏi mặt đất.

- Nhanh vào nhà, anh cho em ăn vài thứ.

Tuyết Vinh không có lấy nửa điểm phản kháng mà chỉ một mồi tựa đầu vào vai tôi. Thái độ này làm tôi có cảm tưởng nếu mình không nhanh chóng đỡ lấy em thì tiểu yêu tinh này sẽ lập tức ngã lăn ra đất.

- Mình có cần mời hai người họ vào nhà không? – Chút hơi sức còn sót lại nơi em vẫn muốn quan tâm đến những người xa lạ - Em thấy hai chú ấy đã canh ở đây từ sáng tới giờ.

- Không cần. – Tôi thẳng thừng bác bỏ - Lo cho em trước đã.

Mặt đã xanh không còn một giọt máu, cơ thể lại lạnh lẽo như cục đá mà vẫn còn hơi sức lo chuyện bao đồng. Tôi không biết nên nói em tốt bụng hay là dở hơi đây.

Cẩn thận đặt cô bé xuống trước cửa phòng ngủ, tôi không chút khách sáo ra lệnh:

- Vào thay cho anh một bộ đồ ấm áp một chút.

- Dạ. – Tuyết Vinh gật gật đầu rồi ngoan ngoãn làm theo.

Thái độ phục tùng đến độ một kẻ đang lo lắng như tôi cũng phải đứng ngây gần cả phút.

Hâm xong nồi cháo đã nấu từ hồi chiều, tôi thấy em bước ra với bộ đồ ngủ màu xanh tím. Tay áo và ống quần hình như hơi dài, dài đến nỗi làm em vướng víu. Tuyết Vinh lúng túng cuộn chúng lên cao, vô tình để lộ ra phần da dưới cánh tay và cổ chân trắng nõn.

- Cháo gà. – Cô bé nhoẽn miệng cười khiến tôi ngây ngẩn.

Giống như một chú chim cánh cụt, em lạch bạch đi đến bên bàn, vươn người về phía tô cháo mà hít.

- Thơm quá.

- Ăn nhanh rồi đi ngủ. – Tôi như bà mẹ già khó tính, liên tục đưa ra “thánh chỉ”.

Không hiểu sao sự nghe lời của Tuyết Vinh lúc này lại làm cho bản thân cảm thấy vô cùng phần chấn.

- Nhưng người ta mệt quá. – Em nũng nịu ngồi phịch xuống ghế - Không có sức để ăn.

Đã là lúc nào còn ở đó không nhèo?

Tôi lờ mờ mắt nhìn em rồi bình tĩnh đi đến gần, sau đó lại khom người, ôm em lên khỏi ghế rồi tự mình ngồi thế vào vị trí. Cô bé bất an muốn đứng lên nhưng đã bị tôi nhanh tay giữ chặt lấy.

- Không phải em vừa nói mệt quá, không có sức để ăn sao?
- Nhưng không phải kêu anh làm thế này. – Tuyết Vinh đỏ mặt chối – Người ta chỉ muốn anh...muốn anh...
- Thế này không phải vẫn làm chuyện mà em muốn được sao? – Tôi cười “nham hiểm” – Đừng lộn xộn nữa.

Chồm người về phía tô cháo để trên bàn, tôi bắt đầu múc từng muỗng đưa về phía em. Cô bé có vẻ ngại ngần nhưng vẫn há miệng nhận lấy; từng muỗng, từng muỗng nuốt xuống cổ. Trừ những lúc phải nhận lấy sự “chăm sóc” từ tôi, em còn lại đều cúi gầm mặt như muốn né tránh.

Con gái kẻ cũng thật kỳ lạ, đã nhát gan mà lại cứ hay đùa với lửa. Không làm cho em sợ một phen thì thật uổng phí cơ hội trời cho này.

- Thầy, tha cho em đi – Tuyết Vinh ôm bụng, ngả đầu vào vai tôi – No đến mức không chịu nổi nữa rồi.
- Vẫn còn nữa tô – Tôi cố ý tỏ ra tàn ác.
- Nhưng em thật sự ăn không nổi nữa. – Cô bé đưa tay xoa xoa bụng – Chỗ này còn thấy đau đau.

Đang định hăm dọa em thêm mấy câu, tôi bỗng giật mình khi phát hiện trên chân mình vừa dính thứ gì ướt ướt. Tuyết Vinh đang mang vẻ mặt khổ sở cũng hốt hoảng nhìn tôi, toàn thân trong phút chốc đều đông cứng.

85. Chương 85

Khi Young Min vẫn còn cách khoảng mười bước thì mùi nước hoa của anh đã nhanh chân theo làn gió lan tràn khắp không khí. Thần trí tôi như bị xé làm đôi. Một nửa đặt trên vẻ mặt phân vân của Tuyên, nửa dành để canh chừng người đàn ông này.

Tràng pháo tay vang dội bất ngờ vang lên khi anh quyết định bỏ qua “chướng ngại” là Thừa Giai để tiếp tục tiến về phía trước.

- Xuất sắc – Chị Wendy ở bên tám tấc khen ngợi – Con bé có mà chết vì tiếc.

Tôi kín đáo buông ra một tiếng thở phào. Nụ cười hả hê khó khăn lắm mới được nén lại.

- Không thể nào – Yên Vũ tiếp tục làm không khí thêm căng thẳng bởi tiếng rên rỉ – Sao lại là cô ta?

Ánh mắt của nó không hề quan tâm đến những việc xảy ra ở chỗ Tuyên mà đang dán chặt vào Young Min. Chồng của con bé, tức em rể tôi, đang đứng đối diện với Nguyệt Hoa với vẻ mặt chần chừ rất khó hiểu.

Tại sao Tuyên có thể bước qua những người con gái khác một cách nhanh chóng trong khi Thừa Giai lại khiến anh bị phân vân, khó xử? Tại sao Young Min đang mang vẻ mặt đắc thắng lại tỏ ra ngơ ngác, chần chừ khi đứng trước Nguyệt Hoa? Chẳng lẽ thứ nước quý quái màu xanh ngọc kia đã thật sự khiến họ bị mất đi khả năng phán đoán? Nếu có thể biết hai người đàn ông này đang bị chi phối bởi điều gì thì bây giờ chị em tôi cũng không phải hoài nghi này nọ trước phản ứng kỳ lạ của họ.

Tràng pháo tay thứ hai tiếp tục vang lên khi Young Min nói tiếp em trai vượt qua được thử thách gây cản. Yên Vũ lúc này mới khẽ thở phào một tiếng. Mồ hôi cứ thế từ trên trán nó túa ra, trông cực kỳ căng thẳng. Hai người đàn ông cùng lúc tiến lại khiến bộ não tôi liên tục phát ra tiếng còi báo động như chuông báo cháy.

Với tốc độ này, Young Min rất có thể sẽ là người đến trước.

“Trời đất phù hộ...Tổ tiên mười đời xin giúp đỡ...” Tôi mím môi, thầm vái lạy.

Càng gần anh ta, ký ức về nụ hôn đáng sợ đêm qua càng trở nên rõ rệt. Ký ức ấy càng rõ rệt thì sự tủi nhục và đau đớn lại càng bùng lên mãnh liệt.

Khi hưng thần đã đứng ngay trước mặt, toàn bộ hệ thống hô hấp của tôi đều ngưng hoạt động. Qua lớp vải đen, cái nhìn của anh vẫn đủ sức khiến cho lông tơ phía sau ót tôi nhất loạt dựng đứng. Gương mặt Yên Vũ lúc này lại vô cùng phức tạp. Cặp mắt mới còn tươi vui lúc nãy, giờ đã ngẩn lẹ. Cơ thể mảnh mai trong bộ áo cưới khẽ run nhẹ như bị nhiễm lạnh.

Chồng của nó đang đứng rất gần, gần đến nỗi không cần động chân cũng có thể giơ tay chạm lấy. Nhưng khoảng cách anh tạo ra lại trùng trùng điệp điệp.

Dẫu rằng đây chỉ là một trò chơi, nhưng có cô dâu mới nào muốn chồng mình nhận lầm người khác? Chuyện này rồi sẽ đi đến loại tình huống nào? Tại sao chỉ một việc đơn giản là tham dự hôn lễ của em gái mình cũng trở nên khó khăn với tôi như vậy?

- Tay chạm vào người sẽ xem như đã quyết định. – Anh Cả đứng ở ngoài, lớn tiếng nhắc nhở - Suy nghĩ kỹ nha!

Giây phút nhận ra người đàn ông kia đã quyết định dừng lại và đang chậm rãi giơ tay lên, cảnh vật trước mắt tôi như bị bao phủ bởi mây đen mù mịt.

Hai mắt Yên Vũ tuy chỉ mới rớm lệ nhưng tiếng nức nở của nó đã như ma quỷ, liên tục lẫn quẩn trong trí não. Tôi nhớ rất rõ lời dặn của Tuyên, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thể xua đi mảng ký ức đáng sợ. Không thể để mọi việc kết thúc như vậy. Tôi không muốn em mình phải mang tâm trạng lo lắng và buồn bã này trong suốt ngày trọng đại của cuộc đời. Tôi không muốn để Young Min chạm vào người mình thêm một lần nào nữa. Tôi chỉ muốn anh, người chồng lúc nào cũng dùng quyền hành lấn lướt người khác, mau mau đến đây; muốn bàn tay anh nhanh chóng vòng quanh eo mình; muốn cảm nhận hơi thở quen thuộc nhẹ nhàng mơn man trên cơ thể...

- Yên Vũ. – Bàn tay Young Min vừa sắp chạm vào mặt tôi thì bất ngờ dừng lại, hàng lông mày nhăn nhu như đang gánh chịu một nỗi đau nào đó.

Con bé thật sự đã bật khóc. Cặp mắt đỏ hoe tuyệt vọng nhìn chăm chăm vào từng cử động của chồng. Hàm răng nó cắn chặt lấy bờ môi run run để không bật ra tiếng nấc. Cảnh tượng khiến toàn thân tôi lạnh cóng như bị chìm vào đầm băng. Tứ chi bất động khi trái tim cũng vì những giọt nước mắt của Yên Vũ mà tê dại.

Lúc Young Min đột ngột xoay người ôm lấy con bé cũng là khi cả người tôi được bao bọc bởi vòng tay ấm áp của Tuyên. Hai giọt nước mặn chát đang chờ nơi khoe mắt cũng vì chuyển động mạnh mà bật ra, rơi nhanh xuống mặt đất.

- Dừng khóc...- Anh chỉ lo ôm chăm lấy tôi mà quên cả việc tháo bỏ mảnh vải đang làm cản trở tầm mắt – ...dừng khóc nữa, được không em...

Những tiếng reo hò và huyết sáo rầm rộ vang lên, mặc cho tâm trạng của những người trong cuộc đang hết sức phức tạp. Tôi khẽ lắc đầu, chỉ muốn tìm cách vùi mặt mình vào ngực anh, tìm vị trí ấm áp và ngọt ngào nhất. Thì ra bản thân từ lâu đã tự cho phép mình dựa dẫm vào Tuyên, từ lâu đã quá xem nhẹ việc được anh che chở và bảo vệ. Không có Tuyên, tôi chẳng những trở nên yếu đuối mà còn hoàn toàn mất phương hướng.

Đây có phải là kết cục cuối cùng và tốt đẹp nhất cho tất cả mọi chuyện? Young Min đã chọn Yên Vũ, ngay cả khi chúng tôi đang đứng cạnh nhau. Điều này có đủ chứng minh rằng đứa em gái tội nghiệp của tôi đã bắt đầu đặt chân vào trái tim người đàn ông mà nó sẵn sàng hy sinh tất cả để có được? Giờ phút này, niềm hạnh phúc dường như đang vỡ òa trong những giọt nước mắt rơi trên mặt con bé.

Ném tấm vải buộc mắt qua một bên, Young Min không chút ngần ngại đã siết chặt lấy Yên Vũ mà ôm hôn cuồng nhiệt. Trong đôi mắt thâm trầm ánh lên những tia vui mừng, rạng rỡ rất chân thật. Tôi bất giác ngẩng đầu nhìn Tuyên, giật mình nhận ra bản thân cũng khao khát muốn biết ẩn sau tấm vải đen đáng ghét kia lúc này là loại cảm xúc gì.

Kiểm chân giúp đôi mắt anh được giải phóng, tôi rụt rè tìm cách nhìn vào đó thật lâu.

Một biển cả tình yêu lẫn tẩn những cơn sóng lo âu cùng hồi hận nhanh chóng ập đến, bao bọc và nuốt chửng tôi trong làn nước xanh trong, ấm áp. Anh chắc vẫn đang tự trách mình vì đã mất quá nhiều thời gian để tìm ra tôi. Nhưng đó hoàn toàn không phải là lỗi của Tuyên. Nếu có trách thì chỉ có thể bảo rằng thứ nước quái quỷ kia vì sao ảnh hưởng xấu với người đàn ông này như vậy.

- Vừa nãy, em đã nghĩ gì? – Anh bất ngờ chất vấn – Hình như không phải cảm xúc tồi hôm trước.

- Tại sao lại hỏi như vậy? – Vấn đề Tuyên đặt ra khiến tôi có phần bối rối.

- Vì năng lượng em truyền đi rất mạnh. Dữ dội hơn cả tần số anh bắt được đêm đó.
- Anh dựa vào tần số tình cảm để tìm ra em sao!?
- Ủ, vì anh nghĩ tối hôm qua là cảm xúc mạnh mẽ nhất mình từng gây được ở em. Không ngờ...
- Không ngờ có điều khác còn mãnh liệt hơn thế. – Tôi mỉm cười úp mở.
- Đó là gì?

Toàn bộ bí mật của sự việc lần này chỉ nằm ở hai chữ “thói quen”. Vì anh đã trở thành một phần trong cuộc sống của tôi. Vì ý nghĩ tìm đến anh mỗi khi gặp khó khăn đã trở thành thông lệ. Và vì cảm giác an toàn khi có anh ở bên đã khắc sâu vào tôi đến tận xương tủy.

Từ chối trả lời câu hỏi của Tuyên, tôi chỉ chậm rãi vòng tay quanh cổ anh rồi nín xuống. Một cách hết sức tự nhiên, anh thuận theo ý muốn của tôi, nhanh chóng cúi thấp người cho đến khi trán cả hai khẽ chạm nhẹ. Mặc kệ đám người xung quanh đang nhìn chúng tôi không chớp mắt, mặc kệ hành động này dường như hơi liều lĩnh, tôi vẫn quyết định chủ động dâng tặng anh nụ hôn của mình.

Thời điểm hai bờ môi tiếp xúc nhau, tôi thấy ánh mắt Tuyên như vụt sáng. Ẩn chứa trong đó là sự ngạc nhiên cùng lời cảnh báo “dừng lại ngay trước khi anh đổi ý”. Cử chỉ đáng yêu này quả thật nằm ngoài dự kiến nên thay vì “dụ dỗ” anh vào nụ hôn do chính mình khơi mào thì bản thân tôi lại “chết chìm” trong cái nhìn đầy cảm xúc ấy.

Lần đầu tiên chủ động hôn một người đàn ông, thật không biết nên làm thế nào cho phải. Tôi cứ như một bức tượng, chỉ có thể để môi mình chạm hờ vào môi anh rồi đứng yên, cảm nhận từng xentimet trên mặt đang bốc cháy. Lúc bản thân định kết thúc màn trình diễn nông nổi, tôi bỗng thấy khóe môi anh lộ ra một nụ cười.

Phản ứng của Tuyên quá nhanh, chỉ trong chớp mắt đã vòng tay qua gáy và eo tôi, say mê đoạt lại ưu thế. Cơ thể tôi dán chặt vào anh, sát đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim đập dồn dập. Hai tay âu yếm vuốt ve, đùa nghịch mái tóc đen đã vì mình mà trở nên mềm mại, tôi chậm rãi hé miệng để đón nhận sự xâm nhập từ anh. Tình cảm cứ thế liên tục tan chảy, hòa quyện cùng cảm giác mê mẩn đầy kích thích. Thái độ dịu dàng nhưng cũng đầy khát vọng từ Tuyên từng chút từng chút khắc vào tâm khảm tôi những cảm xúc miên man không dứt.

Gần gũi và yêu thương anh không phải chỉ nghĩa vụ mà còn là đặc quyền của riêng tôi. Khát khao được chiếm lấy anh cả tâm hồn lẫn thể xác đang thiêu đốt tôi trên từng nơ-ron tình cảm. Trong đầu tôi chỉ muốn tìm mọi cách để ghi dấu trên người anh, muốn mọi người biết anh là người đàn ông của riêng mình. Tôi không thích những cô gái khác chạm vào Tuyên, càng không muốn nhìn thấy anh mỉm cười với bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Trong lúc cả hai còn đang mơ màng, tôi khẽ cắn nhẹ vào môi anh, muốn anh mãi mãi ghi nhớ cảm giác này. Hành động ấy không làm Tuyên thấy đau mà chỉ khiến nụ cười của anh thêm phần yêu thương, sáng rõ.

Mọi người xung quanh đều rất vui vẻ, trừ Lão Trung Vương vẫn đứng lặng im trong góc.

Qua bờ vai Tuyên, tôi thoáng nhìn thấy ly nước màu ngọc trong tay ông hơi sóng sánh, hàng lông mày rậm như lưỡi kiếm giật nhanh, rất đáng sợ. Tôi không biết ông ta đang nhìn ai hay đang nghĩ gì. Nhưng giây phút bị người đàn ông đó quan sát từ bên hồ, trong lòng tôi đã dâng lên mối dự cảm không tốt.

Ba anh khẽ ngoắc tay để gọi anh Cả đến gần. Hai người thì thầm với nhau đôi câu rồi gương mặt anh ấy bỗng lộ vẻ... kinh hoàng.

86. Chương 86

Buổi tiệc được tiếp tục với một “tiết mục” được rất nhiều người quan tâm: “Chú rể và Cô dâu” đã quen nhau thế nào?

Yên Vũ sau nụ hôn cuồng nhiệt vẫn chưa thể điều hòa lại hơi thở nên lặng lẽ đứng tựa vào người Young Min, để mặc cánh tay lớn của anh ôm lấy. Hai má con bé đỏ hồng, trên người phát ra loại cảm giác say sẩm khó diễn tả. Bản thân tôi cũng thấy tò mò về lí do khiến người đàn ông này một mình tìm đến quê hương mình hai năm trước.

- Vì nữ hoàng của tôi sinh ra và lớn lên tại Việt Nam nên hôm nay... tôi cũng sẽ dùng ngôn ngữ của nàng để kể lại...

- Anh Chín... hình như nghiện từ “nàng” - Tuyên vừa nghe xong bỗng bật cười, nói khẽ.

Đây rõ ràng là một biểu hiện của việc học Việt ngữ chưa được chín của anh. Nhưng không sao, tôi đang nóng lòng muốn nghe phần kế tiếp.

- Như mọi người đã biết, thân phận của tôi dưới hạ giới là một ca sĩ. – Giọng nói đồng dạng như đang muốn đọc bản tuyên cáo trước thiên hạ - Nói một cách tự phụ, tôi rất thích lang thang trên mạng, tìm đọc những thứ người ta viết về mình.

Nhiều người nghe tới đây đã bật cười nhưng Young Min vẫn tỏ ra cực kỳ bình tĩnh.

- Và cũng chính nhờ sở thích “dở hơi” này mà một ngày kia...tôi vô tình phát hiện một tấm ảnh ngông cuồng - không - chịu - nổi được post khắp nơi trên mạng. – Mỗi chữ phát ra đều được anh cố tình nhấn mạnh khiến mọi người nôn nóng chờ đợi.

Yên Vũ bất giác cúi đầu, đem gương mặt đỏ bừng giấu vào trước ngực chồng. Biểu hiện e thẹn này của nó khiến khóe môi Young Min khẽ nhếch lên thành một nụ cười thỏa mãn.

- Tấm ảnh đó thật ra có gì? – Chị Wendy chịu không nổi liền lên tiếng thúc giục.

- Có người, với thủ thuật Photoshop vô cùng điêu luyện, đã đem tôi biến thành chú rể. – Anh hơi cao giọng như đang châm chọc – Người ấy sau đó còn lớn gan mồm vào miệng “nạn nhân” dòng chữ: “Anh tình nguyện quỳ gối dưới chân em” bằng tiếng Anh.

Tiếng cười khoái trá vang lên khắp nơi khiến người trong cuộc mỗi lúc một đỏ mặt tía tai trong thảm hại. Tấm ảnh ấy đích thị là sản phẩm do Yên Vũ làm. Con bé ngay từ đầu đã rất tâm đắc nên trưng bày trên blog. Thậm chí lúc đăng ký làm thành viên những trang web khác, nó cũng không quên lấy bức hình ấy làm avatar. Cứ tưởng Young Min là một kẻ hồ đồ, không ngờ chạy hết một vòng, anh cuối cùng vẫn cười đúng người mà mình yêu mến.

- Sau đó thế nào? – Mọi người lại nhao nhao – Sau đó thế nào hả?

- Sau nhiều ngày truy lùng, cuối cùng tôi cũng tìm ra nơi bắt nguồn của sự phát tán...Trang blog của cô ấy nếu không phải cập nhật tin tức sinh hoạt hằng ngày thì cũng là những dòng yêu thương khiến cho tôi nghẹt thở.

- Anh, đừng nói nữa. – Yên Vũ cuống cuống van xin – Mọi người cười em chết mất.

- Ai dám cười? – Young Min mang vẻ mặt gian tà, lại cúi đầu hôn lên chóp mũi con bé một cái – Số lượng bài viết tuy rất nhiều nhưng tiếc là tôi chỉ có thể đọc và hiểu những bài bằng tiếng Anh.

Chúng cũng đều do em gái tôi viết. Trình độ Anh Văn của con bé từ lâu đã xếp vào loại thượng thừa. Còn tôi thì chỉ chế ra một đoạn đã sai hết mấy hàng nên chỉ dám cho đăng những bài bằng tiếng Việt. Bản thân trang blog đó vốn là vật sở hữu chung của chúng tôi, là phương tiện để cả hai cùng thần tượng chàng ca sĩ tên Lee Young Min này.

- Sau đợt đó, tôi vừa tức lại vừa thấy tò mò về cô gái cá tính nên đã quyết định cất công sang Việt Nam một chuyến.

- Chứ không phải vì “cô dâu trong hình” của em quá xinh đẹp sao? – Anh Tư đứng một bên buông lời châm chọc.

Hai chữ “ xinh đẹp” ấy vừa bay ra đã thấy Nguyệt Hoa lạnh lùng liếc mắt về phía chồng một cái.

- Nàng đúng là rất xinh đẹp nhưng sự ngông cuồng và cá tính mạnh mẽ lại cuốn hút em hơn. Có điều...trong lần đầu gặp nhau, Yên Vũ lại bất ngờ dội cho em một gáo nước lạnh...- Bàn tay Young Min khẽ xoa xoa hai bờ vai trắng trẻo của con bé - ...Cục cưng, anh nghĩ đoạn này có lẽ nên để em kể...

Nụ cười trên môi anh khiến trái tim chị em tôi đồng thời đứng lại.

Yên Vũ dù đã nghe tôi nói về sự việc hôm ấy, nhưng bảo nó tương thuật với tư cách của một người trong cuộc thì vô cùng nguy hiểm. Bàn tay lạnh toát của tôi túa mồ hôi. Hai chân run run không đứng vững. Giờ phút này, chỉ còn biết nhắm mắt cầu xin thượng đế giúp đỡ, cầu xin Yên Vũ thông minh lanh lợi sẽ uyển chuyển ứng phó tình hình.

- Bình tĩnh đi, em yêu. - Giọng nói bình thản của Tuyên bắt ngờ vang lên bên tai.

Trông anh hình như không có chút gì căng thẳng. Bàn tay ấm áp thông thả nắm lấy tay tôi, chậm rãi nở nụ cười.

- Yên Vũ tuyệt đối không ngốc như chị mình.

Ngốc như chị mình? Người đàn ông này không phải đang trực tiếp mắng tôi ngốc hay sao? Tức giận trừng mắt nhìn Tuyên, tôi lại chỉ thấy anh thêm phần đắc ý.

- Nhìn xem em đã bỏ mất điều gì.

Hướng tầm mắt theo cái hắt đầu của anh, tôi mới phát hiện em gái và chồng nó không biết từ lúc nào đã lại quấn lấy nhau, dây dưa không dứt.

- O...?

- Đây gọi là mỹ nhân kế. - Tuyên âu yếm siết chặt tay tôi - Anh trai anh bị em gái em giăng lưới thật rồi.

Ngơ ngẩn nhìn con bé chủ động ôm hôn chồng mình trước mặt mọi người, tôi cứ tự hỏi không biết nó học chiêu này ở đâu. Mà Young Min hình như cũng đang bị hành động ấy làm cho say đến váng vất. Gương mặt anh lúc này còn mềm hơn cả nước. Về cao ngạo thường ngày đã biến mất. Thay vào đó sự nhiệt tình nóng bỏng đến tan chảy.

- Bảo bối, anh nghĩ em cũng nên kể thêm một chút. - Tuyên bắt ngờ trở tay vào trán tôi - Rốt cuộc năm đó, hai người đã gặp nhau thế nào?

Thật ra câu chuyện cũng không có gì phức tạp. Hôm đó, tôi đang một mình dạo chơi trong công viên. Đang lúc đang ấy chú bồ câu dưới chân ăn đậu phộng thì một người đàn ông bước đến hỏi đường. Anh ta nói tiếng Anh, trên người ăn mặc vô cùng kỳ dị. Trời nắng chang chang mà cứ trùm tầng tầng áo khoác. Không chỉ đeo kính râm, đội mũ mà còn che khẩu trang kín mít.

Tôi đã rất ngạc nhiên khi thấy người đàn ông này sững người nhìn mình rất lâu. Sau đó còn liên tục dùng ngón tay chỉ vào mặt. Hề tôi vừa lùi một bước là anh ta lại tiến đến hai, cảnh tượng vô cùng kỳ cục. Đang định bụng hét lên cầu cứu thì tôi mắc chân vào băng ghế, ngã ngửa về sau. Young Min phản ứng nhanh lẹ, ngay lập tức liền đưa tay bắt lấy. Nhưng sau khi đỡ được tôi, anh lại cứ như vậy mà đứng yên tại chỗ.

Có lẽ chính lúc ấy, mùi hương trên người đã đập vào khứu giác của anh. Tôi mãi mãi cũng không quên hơi nóng phát ra từ mặt mình, mãi mãi cũng ghi nhớ cảm giác chấn động khi chứng kiến anh từ từ tháo bỏ những lớp nguy trang trên người. Vì bất đồng ngôn ngữ nên chúng tôi chỉ trao đổi qua lại vài câu, phần lớn thời gian đều dùng để quan sát đối phương. Tôi không nhớ chính xác mình đã làm những gì, chỉ biết cái nhìn chăm chú từ anh đã nhiều phen khiến tim mình loạn nhịp.

Trước khi ra đi, Young Min chỉ để lại năm chiếc vòng trắng cùng lời hứa hẹn: “Đợi anh hai năm”. Cái ôm cuối cùng anh dành cho tôi khi ấy mới thật ấm áp và tình cảm. Tôi thậm chí còn ghi vào nhật ký việc mình đã ngần ngại và lơ lửng trong cảm giác hạnh phúc suốt đoạn đường trở về. Nhưng không lâu sau đó, lúc Yên Vũ biết được mọi chuyện, sự đau buồn và thất vọng của con bé lại từng bước hủy diệt niềm vui sướng thần kỳ ấy...

- ...Khác với những lời lẽ mạnh bạo trên blog, nàng ở ngoài đời lại là một cô gái vô cùng nhút nhát, e thẹn...
- Giọng nói của Young Min không biết từ lúc nào lại tiếp tục vang lên - ...Dù mang ý nghĩ đang gặp phải

một kẻ tâm thần, cô gái lương thiện này vẫn không ngần ngại chấp nhận mọi yêu cầu để giúp đỡ tôi. Hết mua thức ăn lại đến tiền xe buýt...

Từng lời, từng chữ của anh lúc này hình như vẫn còn nguyên nỗi xúc động.

- Lúc ấy...trong đầu tôi liên tục suy nghĩ: Nếu đổi lại là một kẻ xấu thì thế nào? Có phải phản ứng của nàng cũng sẽ giống như vậy? Hết sức vô tư và hiền lương?...Ước muốn được che chở và bảo vệ Yên Vũ cũng bắt đầu từ đó mà nhen nhóm...

Đứa em gái đang tươi cười bất chợt tỏ ra lãnh đạm. Nó biết những cảm giác Young Min đang nói lúc này vốn không thuộc về mình. Nhưng Yên Vũ bé bỏng của chị, em vĩnh viễn cũng không được quên lý do đã mang người đàn ông này đến với đất nước của chúng ta. Đó chính là những dòng tâm sự chân thật của em, là bức ảnh em tạo ra để khóa lấp phần nào tình yêu cháy bỏng dành cho anh ấy...

- Sau khi quay về, tôi đã quyết tâm phải học bằng được tiếng Việt, tôi muốn thể hiện tâm ý của mình bằng cách sử dụng chính ngôn ngữ quê hương để trò chuyện cùng nàng... - Niềm kiêu hãnh trong mắt Young Min như rực sáng - ...Và tôi đã làm được.

- Người ở Trung giới tuy nói được nhiều thứ tiếng nhưng chủ yếu vẫn là ngôn ngữ của các quốc gia lớn – Tuyên cổ tình giải thích cho tôi – Và theo thông lệ, các cô gái khi đã làm dâu ở đây, sẽ phải sử dụng thứ ngôn ngữ của quốc gia mà chồng họ đang sinh sống để giao tiếp.

Thì ra...chuyện Young Min để Yên Vũ giữ nguyên cốt cách và ngôn ngữ Việt lại là bằng chứng xác thực cho thấy anh ấy hết sức cưng chiều con bé.

Tôi không biết những người vợ trước của anh có được chồng đặc biệt ưu ái như vậy không nhưng điều này đã khích lệ bản thân tin tưởng đem em gái mình giao cho anh ấy hơn một chút.

- Lúc tiếng Việt của mình đã bắt đầu trở nên kha khá, tôi bắt đầu luyện tập bằng cách tìm đọc những bài viết bằng Việt ngữ trong blog của nàng.

Tâm trạng hưng phấn vừa nhen nhóm trong tôi ngay lập tức lại bị những lời của người đàn ông này đánh chìm trong bóng tối.

87. Chương 87

Đêm đó là một trong những kỷ niệm khó quên của chúng tôi. Em sợ hãi đến nỗi cứ ôm chặt lấy cổ tôi mà khóc. Còn bản thân tôi lại phải đóng vai một bà mẹ đang dạy dỗ đứa con gái đến tuổi dậy thì. Nhưng chẳng lẽ cô bé này lại phát triển muộn như vậy?

Cuống cuống chạy khắp nơi trong nhà mới tìm ra thứ em cần. Tuyết Vinh khóc mãi làm tay chân tôi cũng luống cuống. Nhưng vì không muốn làm em đã sợ còn thêm ngượng nên tôi luôn cố tỏ ra bình tĩnh. Sau nhiều phút đi qua đi lại trước cửa nhà vệ sinh, tôi cuối cùng cũng nghe thấy tiếng em mở cửa.

- Thế nào?

Hai chân cô bé run run, nửa người tựa hẳn vào vách tường. Gương mặt xanh mét của em đang thắm mách bảo, vấn đề dường như không chỉ dừng lại ở đó.

- Để anh giúp em. – Tôi cúi người, nhắc Tuyết Vinh lên khỏi mặt đất.

Cơ thể vô lực ngay lập tức ngã vào lòng khiến bản thân có chút sững sờ. Cặp mắt đỏ hoe, căng mọng nước của em càng khiến lòng tôi như lửa đốt. Phụ nữ khi tới chu kỳ đều thế lắm như thế này sao?

- Em đau à? - Tôi cố nuốt nước miếng hỏi.

Tuyết Vinh ngồi im trên giường, khẽ lắc đầu không đáp.

- Chuyện này cũng bình thường thôi... - Thật khó để giải thích mọi chuyện – Nó chẳng qua là một biểu hiện...cho thấy...em đã trưởng thành...đã có thể làm mẹ.

- Em biết. – Cô bé ngược cặp mắt ngẩn lệ nhìn tôi – Nhưng hình như...đây không phải lần đầu em bị chảy máu...Oa..

Tuyết Vinh chưa kịp nói hết câu đã òa khóc, vội vàng đem mái tóc ướt đầm mồ hôi cùng nước mắt dụi vào lòng tôi.

- Trước đây là lúc nào? – Tôi căng thẳng hỏi lại, bàn tay vỗ lên vai em nhẹ nhẹ.

- Không biết...nhưng máu chảy vào mắt em, ngộp trong mũi em...còn có...còn có trong miệng...

Đây có phải lại là một ký ức về việc em bị bắt cóc lúc nhỏ? Tên khốn ấy đã làm gì mà khiến vợ tôi lâm vào tình trạng kinh hãi như thế này? Hai hàm răng bất giác nghiến chặt, tôi cố gắng kiềm nén cơn tức giận...

- Em còn nhớ gì khác không?

- Không nhớ được...không kêu được...lại còn rất đau...

Thì ra chính điều này mới là thứ làm em khiếp sợ. Tôi nên để mọi việc dừng lại ở đây hay tiếp tục truy vấn? Với dáng vẻ rũ rượi của Tuyết Vinh lúc này, trái tim dù có bằng sắt hay đá cũng đều phải bị tan chảy. Tôi khẽ thở ra một hơi rồi quyết định dành trọn đêm nay chỉ để an ủi và xoa dịu nỗi sợ hãi trong lòng cô bé...

Trời càng lúc càng khuya, Tuyết Vinh cũng bắt đầu nhắm mắt thiếp đi. Sự sợ hãi giữa chừng thức dậy, nếu không thấy ai sẽ hoảng sợ nên tôi mang cả máy tính xách tay vào phòng. Cứ mười lăm phút một lần lại ngược mắt quan sát động tĩnh của em. Chỉ khi nhìn thấy gương mặt thanh tú vẫn đang đều đặn hít thở, tôi mới có thể an tâm quay lại với công việc.

Thời gian chậm chậm trôi qua...

Đầu óc tôi không biết vì lý do gì lại vô cùng tỉnh táo, đến một chút mệt mỏi cũng không có.

Cái tên Hồng Phương bất ngờ sáng đèn lúc một giờ sáng. Sau đó là dòng tin offline được gửi đến. Phương hẳn không biết tôi đang online ở chế độ ẩn.

“Vợ cậu có một người chị bị mất tích, biết hay không?”

“Biết”

“Đồ lưu manh”

Biết “hắn” đang cố ý mắng mình nhưng tôi vẫn cố tình phớt lờ. Anh chàng ấy có nằm mơ cũng không ngờ cô bé đáng thương năm nào trừ việc chẳng nhớ gì thì vẫn đang sống rất khỏe mạnh.

“ Có manh mối gì?”

“ Người ta phát hiện thi thể cô bé cách đây mấy ngày”

“Mình biết. Còn gì nữa?”

“Bên pháp y tìm thấy một mảnh thủy tinh lớn cắm sâu vào cổ cô bé. Theo chẩn đoán ban đầu là mất máu đến chết”

Thủy tinh trên cổ? Mất máu đến chết?

Tôi sốt sắng đặt máy tính xuống ghế rồi đi đến bên giường. Vết sẹo hiện không có trên cổ em, làm thế nào để kiểm nghiệm tính chính xác của chuyện này?

“Cậu có ảnh không?”

“Để làm gì?”

“Mình muốn biết”

Phía bên kia hơn một phút sau mới trả lời.

“Đợi chút”

Một tấm ảnh nhanh chóng được gửi đến làm tâm can tôi chấn động. Ý nghĩ bộ xương trắng nhỏ bé kia chính là một phần của cô gái mà mình yêu thương nhất khiến lòng tôi quặn thắt. Miếng thủy tinh màu xanh dài gần năm xentimet mắc kẹt giữa những đốt xương trên cổ như hàng chục mũi kim đâm vào mắt.

Tôi bất đắc dĩ quay đi, hướng tầm mắt về hình dáng mảnh mai đang nằm trên giường, lòng không thể không thừa nhận cảnh tượng kia thiếu chút nữa làm bản thân suýt nghẹt thở. Sau một lúc trầm mặc, tôi mới lấy lại bình tĩnh để nhìn màn hình, vừa đúng lúc dòng tin nhắn mới xuất hiện.

“Cảnh sát bên ấy vừa gọi ỉnh. Họ nói trên đó có khắc chữ”

“Trên mảnh thủy tinh có khắc chữ?”

“Theo hình dáng và chất liệu thì có vẻ nó là một phần của chai rượu được sản xuất lẻ để làm quà tặng”

“Ai?” Tôi lập tức liên hệ đến dòng chữ được khắc trên mẫu thủy tinh. Chắc không trùng hợp đến mức có tên hung thủ trên hung khí giết người chứ?

“Đoán xem”, Hồng Phương cố tình tỏ ra bí mật.

Căn cứ vào giọng điệu này thì dường như giữa mình và kẻ tình nghi ấy có quen biết?!

“Tổng Văn Chu?”

Những giây căng thẳng tiếp tục trôi qua cho đến khi màn hình hiện ra câu trả lời là một từ duy nhất.

“Ừ”

Bản thân ngã người vào lưng ghế, tôi thấy đầu óc mình hoàn toàn trống rỗng. Đây chính là điều chú Minh muốn ngằm ám chỉ trước khi chết ư?

“Khi nào bắt người?”

Tôi đánh nốt điều đang làm mình quan tâm nhất. Hồng Phương bây giờ mới chỉ chạm vào phần bên ngoài của vấn đề. Tại sao bác Chu lại bắt cóc Tuyết Vinh? Vì lý do gì phải ra tay với em tàn nhẫn như vậy? Tại sao chú Minh biết chuyện mà trước giờ vẫn giữ im lặng?

“Sáng mai mời đến thẩm vấn”

“Nhớ thường xuyên báo tin ỉnh”

“Cậu là sếp?”

“Bạn thân thôi”

Tôi biết đòi hỏi của bản thân có phần hơi quá quắt nhưng Hồng Phương quả thật là một người đáng tin tưởng. Thịnh thoảng tuy hơi “trở chứng” nhưng căn bản vẫn là bạn bè tốt.

- Huy. – Giọng nói trong trẻo bất ngờ rót vào tai khiến tôi giật mình ngược khỏi màn hình.

Tuyết Vinh đã tỉnh.

Em đang dùng cặp mắt hiền dịu nhìn tôi, ngón tay khẽ nhúc nhích như muốn ngồi dậy.

“Mình có việc”. Tôi đánh vội mấy chữ cuối cùng “Khi khác nói tiếp”.

- Sao anh không ngủ? – Cô bé mỉm cười yếu ớt.

- Cũng sắp xong rồi. – Tôi nhúu mày cầm bàn tay lạnh lẽo của em đặt lên môi, rất lâu cũng không muốn buông xuống.

- Sáng giờ bụng hơi đau nhưng em lại tưởng mình đang đói.

- Vậy bây giờ thế nào?

- Đỡ nhiều rồi. – Em cố nhòm dậy để nhìn thẳng vào mắt tôi – Anh biết không, phụ nữ dưới Trung giới không bị thế này bao giờ.

Không bị thế này là thế nào? Ý em không phải đang nói đến cái chu kỳ sinh lý kia chứ?

- Em bây giờ mới biết thì ra cảm giác đau bụng kinh nguyệt là như vậy.

Tôi không biết mắt mình có hoa hay không khi nhận ra trên mặt Tuyết Vinh đang có vài phần thỏa mãn.

88. Chương 88

Tiểu yêu tinh, em biết mình đang nói gì không?

Tuy giọng nói có phần trách móc nhưng vẻ mặt tươi tỉnh này của em khiến tôi không khỏi phấn khởi.

- Đương nhiên là biết. – Tuyết Vinh gật đầu liên mấy cái – Đàn ông và phụ nữ Trung giới sau khi làm việc ấy sẽ cùng nhau đi đến một nơi gọi là Vườn Linh Hồn.

- Chuyện ấy? - Trong lòng đã tám chín phần hiểu ra nhưng tôi vẫn cố tình hỏi lại.

- Thì cái chuyện mà những người yêu nhau hay làm – Hai mảng mây hồng lập tức phủ lấy gò má cô bé – Vườn Linh Hồn là nơi nuôi giữ linh hồn của những người chết. Tùy theo cá tính và nhân phẩm mà sau khi chết đi, họ sẽ biến thành một loại cây nào đó. Những người yêu nhau chỉ cần sau khi làm chuyện ấy, bắt kể lúc nào đi đến Vườn Linh Hồn cũng có thể mang về một sinh linh mới.

- Mang về? – Lần này thì tôi thật sự lấy làm khó hiểu.

- Những linh hồn đang có mặt ở đó, nếu tìm thấy điểm tương thích trên người người phụ nữ sẽ tập túc vào trú ngụ. Sau thời gian thì phát triển như trẻ em dưới trần gian vậy.

- Nghe cứ như ma quỷ. – Tôi khẽ rùng mình.

- Linh hồn là dạng vật chất nguyên sơ nhất của những người dưới Trung giới. Nó cũng giống như tế bào sống của con người, hoàn toàn không còn mang các đặc điểm tính cách lúc còn sống.

- Không thì sao lại biết trên người những cô gái tới đó có điểm tương thích? - Cách lập luận của em dễ dàng bị tôi dùng lý lẽ bẻ gãy.

- Cái này...thật ra em cũng không rõ... - Tuyết Vinh lúng túng gãi đầu - ...Nhưng có lẽ chỉ những cô gái không tốt mới bị những linh hồn xấu tìm thấy sự tương thích.

Lời lý giải nghe có vẻ hợp tình hợp lý nên tôi cũng không buồn bắt bẻ. Thay vào đó lại nổi hứng trêu chọc em một tí.

- Ở trần gian thì không phiền phức như vậy. Lúc nào muốn có “bé Cảnh Huy” để sai vặt, em chỉ cần nói một tiếng. Anh nhất định sẽ dốc toàn lực hỗ trợ.

- Đồ xấu xa. – Tuyết Vinh vừa nghe xong giận dữ đánh vào ngực tôi – Lớn mà chẳng nên nét.

Tôi chẳng những ngồi im cho em đánh mà còn tự mỉm cười khoái trá. Tuyết Vinh ra tay mạnh như vậy chứng tỏ sức lực trong người vẫn còn tốt lắm. Vừa này gương mặt xanh mét của cô bé suốt chút nữa khiến tôi quyết định đưa em vào bệnh viện.

Những tưởng vì em lần đầu trải qua loại tình huống đặc biệt này nên vô cùng hoảng sợ. Thật không ngờ Tuyết Vinh đối với vấn đề tế nhị lại tỏ ra hứng thú cùng phấn khởi. Cả cơn đau thường thấy ở phụ nữ cũng không thể làm em khó chịu. Tất cả nỗi sợ hãi đều chỉ vì cái ký ức đen tối kia mà có.

- Tuyết Vinh. – Tôi nhẹ nhàng bắt lấy tay cô bé - Em và người tên Thần Tuyền kia ngoài hôn nhau thì vẫn chưa làm gì khác, phải không?

Điều này quả thật đã có lúc làm tôi thấy rất khó chịu. Nếu có thể nghe chính miệng em khẳng định, tin rằng sẽ làm tâm trạng trở nên thoải mái.

- Thầy còn muốn làm gì? – Tuyết Vinh lườm mắt – Đêm tân hôn em bị bắt đến đây, còn chưa kịp cùng anh ấy thực hiện nghĩa vụ của một người vợ.

- Em có vẻ rất có trách nhiệm với công việc của mình?

- Đương nhiên.

- Vậy bây giờ thực hiện nghĩa vụ của em với anh đi.

Không đợi cô bé kịp mở miệng phản kháng, tôi đã nhanh chóng xoay người, đem em dồn sát vào đầu giường. Trán chúng tôi khẽ chạm vào nhau khi hô hấp của Tuyết Vinh bắt đầu trở nên bất ổn. Tôi dùng ánh mắt say đắm nhìn em, ngón tay nhẹ vuốt ve bờ môi hơi hé mở. Từng làn hơi tản mát từ hai cánh mũi nhỏ nhắn kia mang hương vị rất đặc trưng, không thể lẫn vào đâu được. Đó là hương vị của riêng em, nhẹ nhàng và thanh khiết.

Tôi thích cách em vụng về che giấu sự e thẹn của mình, thích cách em cố tỏ ra bình tĩnh. Tuyết Vinh sẽ không giống một số người chỉ thích nói ra những lời ngược với lòng. Và việc em ngấm ngấm thừa nhận chuyện bản thân cũng thích được tôi hôn mang đến cảm giác sung sướng như uống phải tiên dược. Tôi khẽ mỉm cười trước khi nâng mặt cô bé về phía mình, sau đó hé miệng, phủ môi mình lên đôi môi nhỏ, hồng hào của em.

- Ngày mai, anh sẽ dọn nhà sang đây. - Trong một giây ngắn ngủi rời khỏi nhau, tôi khẽ thì thầm trên môi em.

- Ủ - Tuyết Vinh cũng không muốn phản đối.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy trên ghế dài và chiếc mền mỏng được Tuyết Vinh cẩn thận đắp trước ngực. Laptop và giấy tờ để lộn xộn trên bàn cũng được sắp xếp đầu ra đó. Ánh ban mai chiếu vào phòng khiến không gian trở nên vô cùng ấm áp và dễ chịu.

Tôi khẽ vươn vai rồi quyết định đi tìm chỗ rửa mặt.

Hàm râu mới mấy ngày không cạo đã mọc ra lúng phúng như lão già. May mắn bồn rửa mặt nhà em vẫn còn giữ lại dao và kem cạo râu của chú Minh ngày trước. Tự tân trang cho bản thân mình trong mười phút, tôi bước ra khỏi phòng với dáng vẻ cực kỳ khỏe mạnh. Quần áo hôm qua mang theo cũng có dịp để dùng đến.

Tuyết Vinh đang ngồi bên bàn với hộp sữa tươi trên tay. Cái miệng nhỏ ngậm lấy ống hút màu vàng khi đôi mắt mãi mê dán vào màn hình trước mặt. Trông em hồn nhiên chẳng khác gì cô bé học mẫu giáo.

Tôi say sưa đứng nhìn đến quên cả chuyển động. Mãi cho đến khi tiếng cười khúc khích khẽ vang lên mới di dời ánh mắt sang thứ đang được chiếu trên màn hình. Cô bé này dường như rất hứng thú với phim hoạt hình dành cho trẻ nhỏ.

- Đã ăn gì chưa? - Tôi bình thản đi đến hỏi - Tối qua em thức khuya mà sao dậy sớm thế?

- Vì thấy hơi khó ngủ - Tuyết Vinh vội vàng đứng dậy - Để em nấu mì gói cho anh ăn nha! Ăn xong còn đi làm.

- Ủ. - Tôi mỉm cười gật đầu, lòng lâng lâng nghĩ đến lúc hai chữ “mì gói” kia được thay bằng “cơm thịt”, “phở bò” hay “hủ tiếu” gì đó.

- Dì Hai đã nhờ người coi ngày, họ nói hôm nay đem chôn là tốt nhất. Để muộn hơn thì không lành. Em tính ngày mai sẽ cùng anh đến nhà máy Kỷ Nguyên một chuyến.

- Vì sao lại nôn nóng như vậy?

- Vì tối qua em lại nằm mơ. - Cô bé vừa trả lời vừa bắc nồi lên bếp một cách “chuyên nghiệp” - Cái phòng ấy chẳng những nồng nặc mùi cà phê mà còn có rất nhiều máy móc.

Giấc mơ lại được bổ sung thêm chi tiết. Nhưng nhà máy của ba sao có thể trở thành hiện trường gây án? Lúc gia đình tôi chuyển sang Mỹ thì nhà máy đã đóng cửa. Chìa khóa lại chỉ mình ba quản lý. Chẳng lẽ...??????

- Giấc mơ ấy luôn đi kèm với việc người nào đó đang mua kem đá cho em. - Tuyết Vinh tiếp tục thông thả mở gói mì - Nhưng sau khi mua kem đã xảy ra chuyện gì thì em chẳng bao giờ mơ thấy.

- Có nhớ người đó trông thế nào không?

Chú Minh chưa bao giờ kể với tôi về nhân vật này. Mọi thông tin ông cung cấp chỉ dừng lại ở thân phận người họ hàng. Có lẽ vì đó là chuyện không vui nên ba em cũng không muốn nhắc lại. Nhưng những người biết rõ sự việc đều lần lượt xảy ra chuyện, ngoại trừ...

- Hấn rất cao to, tóc hơi ngắn. – Em đang cố mừng tượng lại giấc mơ của mình - Giọng nói thì đặc biệt trầm thấp.

- Là một người đàn ông?

- Em đoán vậy.

Người họ hàng đưa em đi và kể bắt cóc liệu có phải là một? Vụ án năm đó thật ra là thế nào? Phía cảnh sát chắc phải lưu lại chút hồ sơ nào đó. Tôi thật sự không chịu nổi ý nghĩ ba mình có bất cứ liên hệ gì đối với cái chết của em. Tuyệt đối không thể chấp nhận.

- Anh đi gọi điện chút.

Nhanh chóng rời khỏi phòng khách, tôi vội vàng rút điện thoại để gọi ngay cho Hồng Phương.

- Quý sứ, tao đang ngủ. – Đầu dây bên kia chỉ trong vài giây đã vang lên tiếng càu bần.

- Xin lỗi. Nhưng mình thật sự cần cậu giúp.

- Nói. – Phương nuốt giận lâu bâu.

- Cậu có hồ sơ vụ án của Triệu Yên Chi không? Cô bé bị chết trong thùng xốp tối qua ấy.

- Đang chờ cảnh sát bên đó chuyển tới.

- Khi nào có tài liệu ấy, cậu báo với mình ai là người cuối cùng gặp gỡ Yên Chi được không?

- Cậu muốn biết chuyện đó để làm gì?

- Khẳng định lại vài suy đoán của mình.

- Thật phiền phức. – Cậu bạn khề càu nhàu lần cuối trước khi cúp máy.

Có lẽ sau khi dạy xong năm tiết buổi sáng, tôi sẽ đến bệnh viện thăm mẹ em. Cho đến giờ phút này, cô Lâm là người duy nhất biết rõ chuyện lúc xưa mà vẫn còn sống sót. Tuyết Vinh chưa dám thông báo cái chết của chú Minh với cô nên tinh thần người phụ nữ ấy lúc này chắc vẫn còn đủ tỉnh táo. Nhưng gia đình em liên tiếp xảy ra nhiều kiếp nạn như vậy, phải chăng đều có liên quan tới vụ án mạng mười mấy năm về trước?

89. Chương 89

...Càng đọc lại càng phát hiện giọng văn của nàng khi sử dụng tiếng Việt mới thật mềm mại và hiền dịu. Tình cảm ấm áp không có chút đòi hỏi hay chiếm đoạt. Mỗi từ hiện lên đều nhắc nhở tôi về giọng nói nhẹ nhàng và thái độ ngượng ngùng của nàng hôm ấy. Tôi bấy giờ mới phát hiện, mình đối với loại tính cách ôn hòa này càng yêu thích gấp bội.

Bốn từ cuối cùng vang lên như tiếng sấm giữa không gian tĩnh lặng. Yên Vũ hoảng sợ đưa mắt nhìn tôi, miệng mấp máy nhưng lại không thể phát ra tiếng.

- Vì cô gái này là một đóa hoa hồng nước Việt, chỉ có thể nở rộ và tỏa hương trong điều kiện của quê hương mình nên xin mọi người, gồm cả ba và các anh chị, khi nói chuyện với Yên Vũ hãy nể mặt tôi mà sử dụng ngôn ngữ của quê hương nàng.

Tràng pháo tay giòn giã lập tức vang lên thay cho lời tán đồng.

Phụ nữ có mặt trong buổi tiệc đều không tránh khỏi việc nhìn Yên Vũ bằng ánh mắt ngưỡng mộ nhưng mấy ai có thể biết được tâm tư thật sự của con bé lúc này...

Chị em chúng tôi lẳng lặng rủ nhau ra đình. Yên Vũ cố tỏ ra vui vẻ khi nói về trò chơi bịt mắt lúc đầu, nhưng tôi biết trong lòng nó vẫn còn đang nặng trĩu tâm sự.

- Anh Young Min nói anh chỉ có thể “nghe” được loại cảm xúc do chính mình gây ra. Cảm xúc ấy sẽ khác nhau ở từng người và đặc biệt mạnh mẽ ở những ai có tình cảm “khác thường” đối với anh ấy. Mọi người cố tình cho chồng của em và chị uống nhiều Ngọc Thủy là để làm cho hai người khó lòng nhận ra sự khác biệt. Nhưng chiêu này hình như chỉ có tác dụng với Thần Tuyên vì Young Min nhà em quanh năm đã quá quen với việc uống Ngọc Thủy rồi.

- Vậy cô nàng Nguyệt Hoa kia với Young Min...?

- Ừm - Con bé kiên quyết gạt đầu - Anh Young Min nói, sợ dĩ anh dừng lại là vì quá kinh ngạc. Anh không ngờ trong đám chị em dâu đứng xếp hàng ở đây lại có người vì đối mặt với mình mà phát ra năng lượng mạnh mẽ như vậy. Cô gái kia xem chừng là một kẻ lẳng lơ chứ chẳng giỡn.

Thừa Giai khi nhìn thấy chồng tôi chắc cũng tràn ngập sự chấn động như vậy. Mà bản thân anh lúc đó lại không được tỉnh táo nên đã mất khá nhiều thời gian để dây dưa tại chỗ cô gái này. Vừa nghĩ đến đã lại thấy thương Tuyên vô hạn.

- Anh Young Min còn nói...nói ở chị tồn tại thứ cảm xúc khiến anh cảm thấy vô cùng quen thuộc...Hình như đã gặp qua ở đâu rồi...

Tôi chợt dạ lo sợ bí mật của mình bị phát hiện nhưng Yên Vũ liền vội vàng trấn an.

- Nhưng em bảo đó có thể là cảm xúc khi anh ôm lằm chị trong vườn hôm qua.

- Sau đó thế nào? Young Min có nói thêm hoặc nghi ngờ gì không?

- Không. - Con bé chậm rãi lắc đầu, ánh mắt nghĩ ngợi miên man - Anh Young Min chỉ hỏi em khi ấy đang nghĩ gì mà tình cảm lại dữ dội như vậy. Làm anh có cảm giác đây thống thiết, chỉ muốn lập tức lao tới...

Tôi nín lặng một lúc lâu. Kỳ thật cũng không biết nên nói gì.

- Khi ấy... em thấy rất sợ hãi và tuyệt vọng. - Yên Vũ nặng nhọc thổ lộ - Như thế chỉ cần anh Young Min chạm vào chị là cuộc hôn nhân của tụi em sẽ lập tức sụp đổ.

- Chị làm sao không hiểu cảm nhận của em? - Tôi khẽ thở dài rồi vươn tay kéo con bé về phía mình - Từ nay, em chỉ cần cố gắng trở thành một người vợ tốt. Mọi việc khác đều không nên suy nghĩ nữa.

- Nhưng người anh ấy yêu...hình như vẫn là chị... - Nó buồn bã ngã đầu vào lòng tôi, khước mắt cố nén lại những giọt nước trong suốt - Ngày trước và bây giờ vẫn thế.

- Em đang hối hận sao?

- Không, em tuyệt đối không hối hận. - Con bé dứt khoát trả lời - Trở thành vợ Young Min là ước nguyện lớn nhất trong đời em.

Không khí đang trầm mặc thì một người đàn ông lẳng lặng tiến về phía chúng tôi, lịch sự khom người trước khi mở miệng:

- Ông Chủ muốn gặp riêng cô Tuyết Vinh một lát.

Ông chủ là ai? Tôi đưa mắt nhìn Yên Vũ thì thấy con bé cũng đang ngạc nhiên không kém.

- Ý ông muốn nói đến Lão Trung Vương?

- Không nên gọi ông chủ như vậy. - Người đàn ông thoáng giật mình rồi nhẹ giọng nhắc nhở.

- Xin lỗi. - Tôi bối rối gạt đầu - Không biết đã xảy ra chuyện gì?

- Cô cứ đi theo tôi sẽ rõ.

Ông già đó về căn bản chẳng có gì tốt đẹp. Trên người ông ta lại tỏa ra luồng khí lạnh khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Vụ mái tóc lùn trước còn chưa kịp hoàn hồn thì nay lại làm người ta khiếp sợ bằng cách này. Tôi lo lắng hướng tâm mắt vào trong vườn để tìm Tuyên thì thấy anh đang trò chuyện cùng anh Cả.

- Xin lỗi, ông có thể chờ tôi...

- Không được. – Người đàn ông đột ngột ngắt lời – Ông chủ yêu cầu phải đến ngay. Xin cô Tuyết Vinh đừng làm khó.

- Chị cứ nghe lời ông ta. – Yên Vũ khẽ thì thầm vào tai tôi – Em sẽ vào báo cho anh Tuyền biết.

Tuy trong lòng vẫn còn nhiều điểm nghi ngại nhưng tôi chẳng còn cách nào khác ngoài chấp thuận. Người đàn ông cẩn thận rẽ vào một lối đi vắng người, cách ly hoàn toàn khỏi âm thanh ồn ào từ bữa tiệc.

- Sao nơi này không có ai?

- Vì ông chủ không thích bị làm phiền.

- Vậy ông ấy đâu?

Khu vườn này không biết có diện tích bao nhiêu, được thiết kế như thế nào mà cảnh quang ở đây và vườn đào ngoài kia thật khác biệt. Tôi mơ hồ có cảm giác như mình đã đặt chân đến một thế giới khác.

- Ông chủ còn phải xử lý một số việc. Đợi lát nữa sẽ lập tức sang đây.

Từng làn gió lạnh nổi lên, luồn lách qua những thân cây bạch dương mảnh khảnh. Tôi lo lắng kéo lại tấm vải mỏng trên người rồi nhìn quanh, càng lúc càng lo sợ bản chân vừa sa chân vào một cái bẫy nào đó. Người đàn ông bên cạnh thì không hề tỏ ra sốt ruột mà chỉ thản nhiên đứng chấp tay một chỗ. Ánh mắt sâu xa của ông nhìn tôi rất lâu, xăm soi như muốn tìm ra dấu vết gì. Tôi hối hận vì đã quá nhẹ dạ mà đi theo, hối hận vì đã không đủ kiên quyết để tìm Tuyền giúp đỡ.

Tiếng vỗ cánh quen tai bất ngờ vang lên.

Con chim lúc nãy không biết từ đâu bay ra lại sà xuống vai tôi lần nữa.

Hàng lông mày của người đàn ông trong chớp mắt khẽ co giật. Cặp mắt hơi nheo nheo, lộ vẻ khó hiểu. Tôi cố nuốt nước miếng nhìn chú chim bồ câu có cặp mắt trong suốt. Tại sao nó lại cứ tìm cách thử thách dây thần kinh của mình như thế?

Trong bóng tối mập mờ, cái nhìn lạnh lẽo từ ai đó phóng ra khiến cả người tôi đóng băng một chỗ.

Nơi này hình như vẫn còn một người khác!

- Tuyền – Giọng nói trầm ổn bỗng từ đâu vang lên, mang đầy vẻ nhớ nhung tha thiết.

Tiếp theo đó là đôi cánh tay gân guốc đột nhiên quán lấy cơ thể tôi từ phía sau.

- Là ai? – Tôi lắc người, cố thoát khỏi sự kèm *** – Tên khốn kiếp, mau bỏ ra.

Đang muốn cầu cứu người đàn ông đang đứng cạnh mình thì nhận ra ông ta đã sớm không còn ở đây nữa.

- Tuyền, anh thật sự rất nhớ em.

Kể biến thái phía sau tiếp tục rên rỉ, hai tay như càng điên cuồng, siết chặt lấy tôi hơn nữa.

“Mình đâu phải là món đồ chơi, để ai cũng có thể mặc sức ôm ấp?”

Cảm xúc cùng phẫn nộ, tôi dùng hết sức để đạp mạnh xuống chân hắn, miệng la lớn:

- Người chết đi!

- A!!! – Người đàn ông lập tức kêu lên, hai cánh tay cũng theo đó mà thu lại.

Cả người tôi bổ nhào về phía trước, nằm bẹp trên mặt đất.

- Đừng chạy.

Cảm giác kể phía sau lại sắp sửa vồ lấy mình, tôi hốt hoảng tìm cách ngồi dậy thật nhanh rồi cầm đầu chạy về phía trước. Khu rừng càng lúc càng tối đi, không nhìn rõ phương hướng. Mà tiếng bước chân đuổi theo phía sau lại mỗi lúc một lớn dần khiến tinh thần vô cùng bất an. Hắn rốt cuộc là ai mà bám riết lấy tôi như vậy?

- Tuyền, anh tuyệt đối sẽ không làm hại em – Người phía sau hỗn hển hét lên – Đừng chạy nữa. Phía trước có nguy hiểm.

- Tôi không phải là Tuyền của ông!

- Tuyền, nghe lời anh. Đừng chạy nữa.

Hai chân tôi liên tục giẫm lên lá khô. Nước mắt rơi như mưa xuống gò má. Phải làm gì thì tên biến thái kia mới chịu buông tha ỉnh? Từ lúc đặt chân đến nơi này, tôi đã bao giờ nghe ai nhắc đến cái tên Tuyền tiếc gì đó đâu. Nhưng bảo đứng lại để đối mặt cùng kẻ không rõ lai lịch ấy thì ngàn lần, vạn lần tôi cũng không dám.

“Phập”

Tiếng động nhỏ vừa vang lên đã thấy cổ chân phải điếng đau như bị người ta cắt đứt lìa.

90. Chương 90

Tôi đau đón ngã nhào trên mặt đất, chân kéo theo vật gì đó bằng kim loại rất cứng. Mỗi cử động nhỏ đều khiến vết thương trở nên khấp khểnh hơn nhưng lại không có cách nào tháo bỏ vật vướng víu ra được.

- Tuyền, em có sao không? Mau trả lời anh.

- Đừng đến gần. – Tôi kinh hoàng bám lấy thân cây để đứng dậy – Mau rút đi.

Nhìn thấy cổ chân bị kẹp chặt trong một cái bẫy bằng sắt đầy răng cưa như nanh sói khiến mặt tôi xanh mét. Quan trọng hơn là chúng dường như đã cắm rất sâu vào da thịt, chạm đến các mạch máu lớn nên vừa đau lại vừa chảy nhiều máu.

Người phía sau mỗi lúc một đuổi đến gần khiến thần trí tôi liên tục gióng lên hồi chuông báo tử. Tôi chặt vật đứng thẳng dậy, nhanh chóng dùng mu bàn tay để lau nước mắt rồi nhìn quanh. Phải tìm ra nơi nào đó ẩn nấp trước khi hắn tìm tới. Nhưng bàn chân chỉ vừa cắt một bước thì cả cơ thể đã lập tức chúi về phía trước.

- Tuyền, Tuyền của anh. Tại sao em lại cứng đầu như thế? - Dáng người kia mơ hồ đã hiện ra rất rõ ràng trong bóng tối

- Đừng qua đây...Đừng qua đây...

Tôi khổ sở tìm cách đứng dậy một lần nữa. Nhưng cái bẫy chết người lại liên tục cạ vào xương như muốn rút đi hết mọi sức lực. Thật đáng giận.

Ánh đèn bất ngờ rực sáng ở khắp nơi, soi rõ sự có mặt của hàng chục con người đang chen chúc. Ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn kinh hoàng, nhưng tuyệt nhiên không hề có ý định ra tay giúp đỡ. Cách chỗ tôi nằm lê lết mấy bước là Lão Trung Vương đang trong tư thế vô cùng kỳ quái. Cánh tay gân guốc vươn ra giữa chùng cửa ông nhanh chóng thu về khi nhận ra sự có mặt của mọi người. Sau đó, người đàn ông này rất nhanh liền lấy lại phong thái đỉnh đạc mà phẩy tay ra lệnh:

- Đưa cô ta về.

Tôi như người trong cõi mơ, chỉ cảm thấy rất nhiều cánh tay vừa nắm mình lôi lên khỏi mặt đất. Chuyện gì đang xảy ra? Người này giờ liên tục đuổi theo mình lại chính là ông ta sao? Không, ở đây chắc phải có sự nhầm lẫn gì đó.

Trước khi có thể làm gì để phản kháng thì cái bẫy một lần nữa lại cựa vào chân. Con đau thống thiết khiến cổ chân tôi khuyu xuống, kéo tuột cơ thể khỏi sự kèm giữ của những người xa lạ. Và tôi cứ thế mà bật khóc.

- Còn không mau đem đi. – Lão Trung Vương nóng nảy gắt.

- KHÔNG !!!!!!! – Tôi kinh khiếp giãy dụa – Các người không thể đối xử với tôi như thế. Tôi muốn gặp anh ấy...Tôi muốn gặp Sử Thần Tuyền...

Rất nhiều cánh tay vẫn lạnh lùng vươn tới, không chút nương tình mà giữ chặt lấy những chỗ khác nhau trên người tôi. Hoàn cảnh như thế này khiến tôi thấy mình chẳng khác gì một con thú đang bị đám thợ săn bủa lưới vây bắt. Vùng vẫy trong tuyệt vọng... nức nở cùng nỗi khiếp đảm...trời đất xung quanh tôi càng lúc càng trở nên mờ mịt....

- Mau dừng tay! – Một giọng nói như tiếng sấm rền vang truyền đến.

Mọi động tác của bọn đàn ông đứng quanh cũng vì thế mà dừng hẳn.

Cơ thể đột nhiên bị thả rơi trên mặt đất khiến tôi từ trong mê man tỉnh lại, mơ hồ cảm nhận hai bàn tay rần rỏ đang cẩn thận luồn vào nách, nhẹ nhàng nâng mình đứng dậy.

- A. – Cái chân đau bị trọng lượng cơ thể đè nén khiến tôi bật kêu thành tiếng.

- Dựa vào anh. – Giọng nói tuy không phải là của Tuyên nhưng vẫn cực kỳ quen thuộc.

Tôi mơ màng làm theo yêu cầu, đem hết sức nặng tựa vào cơ thể vạm vỡ.

Sau đó, chuỗi âm thanh vô nghĩa từ chỗ nào ấy trên đầu chậm rãi bay ra. Dù không hiểu nó mang ý nghĩa gì nhưng vẫn nhận ra trong đó ẩn chứa một thông điệp hăm dọa. Mùi nước hoa thơm nồng theo vải áo truyền vào mũi càng khẳng định rõ lai lịch chủ nhân của giọng nói vừa rồi.

Young Min cúi người ôm lấy tôi để tránh cho cái chân bị thương khỏi bị tra tấn. Hai cánh tay tuy rất vững vàng nhưng toàn thân lại giống như đang run rẩy. Anh hiên ngang đứng thẳng người với thái độ thách thức. Ánh mắt lạnh lẽo phóng về phía Lão Trung Vương, liên tục bắn ra những tia nguy hiểm.

Hai người họ chỉ có thời gian để găm gù với nhau vài câu trước khi Young Min kiên quyết mang tôi rời khỏi đám người đang trợn mắt quan sát.

- Chị - Tiếng kêu hốt hoảng của Yên Vũ lập tức mang đến cảm giác an toàn – Sao lại ra nông nổi này?

- Mọi việc chờ xử lý vết thương rồi tính. – Young Min bình tĩnh ra hiệu cho con bé lùi lại – Chị gái em bây giờ không đủ tỉnh táo để nói chuyện.

Tôi không biết anh đang muốn đề cập đến thái độ kinh hãi của mình lúc nãy hay việc mất máu quá nhiều làm cơ thể trở nên tím tái, nhưng sự thật là một chút hơi sức để mở miệng cũng không còn.

- Yên Vũ, giữ chặt cô ấy.

Sau khi đặt tôi xuống giường, Young Min không chút chần chừ đã vứt bỏ áo khoác và cà vạt, nhanh chóng cuốn tay áo lên đến tận khuỷu tay rồi di chuyển lại gần chiếc bẫy.

- Chị đừng sợ. – Yên Vũ kiên cường ngồi phía sau trấn an – Sẽ mau thôi.

Nhưng khi Young Min vừa kéo chiếc váy qua khỏi đầu gối, để lộ cái bẫy bằng sắt đang ngoạm lấy cổ chân đỏ tươi của mình, tôi liền nhận ra vòng tay của nó dần dần buông lỏng. Yên Vũ vốn sợ máu.

- Đừng để chị em giãy. – Anh vừa dứt lời đã mạnh mẽ dùng tay banh rộng chiếc hàm.

Từng góc nhọn cửa vào chân như tra tấn khiến tôi quần quai gào hét. Cái chân bị thương nhịn không được cũng lập tức giãy giụa, đập ngay vào người Young Min.

Anh bị tấn công bất ngờ nên giật mình buông tay. Và cái bẫy một lần nữa lại phập lấy chân tôi cùng với cơn đau chết đi sống lại.

- Chết tiệt. – Young Min điên tiết đứng bật dậy – Yên Vũ...Yên Vũ...

Con bé vì quá kinh sợ nên không biết từ lúc nào đã ngất đi. Còn tôi thì sau khi kêu thất thanh cũng ngã lăn xuống giường, thở yếu ớt.

Nhanh chóng sai người đưa Yên Vũ ra khỏi phòng, Young Min ngay lập tức liền đổi vị trí đến ngồi sau lưng tôi. Chỉ sau vài động tác nhanh nhẹn, tôi đã thấy mình đang ngồi giữa hai chân anh, lưng dán chặt vào lồng ngực cứng như thép.

Đôi chân dài trong chớp mắt lập tức xoắn lấy chân tôi như rắn. Hai cánh tay cũng gắt gao vòng quanh cơ thể vô lực mà siết chặt. Tư thế này vừa vặn làm cơ thể chúng tôi dính chặt vào nhau, một li cũng không thể động đậy.

Cả người tôi ngập trong hơi ấm cùng mùi hương của anh. Cảm giác tê rần từ khắp nơi truyền đến khiến cảm giác đau đớn ở chân cũng mơ hồ không nhận rõ.

- Đừng sợ. – Đôi môi anh chậm rãi ghé sát vào tai tôi, nói khẽ - Chỉ một lát thôi sẽ không đau nữa.

- Ừm... - Tôi khở sở gật đầu, mồ hôi vã đầy trên mặt.

Phía chân giường xuất hiện một người đàn ông tướng tá lực lưỡng. Chỉ sau cái gật đầu của Young Min, ông ta không chút chần chừ liền dùng hai cánh tay cuộn cuộn cơ bắp tháo gỡ cái bẫy. Cơn đau một lần nữa ập đến buộc tôi phải dùng hết sức lực còn sót lại để ngửa cổ lên trời hét lớn. Nước mắt ướt đầm gương mặt.

Tứ chi bị Young Min giữ chặt nên cũng không thể cử động nhiều. Chỉ cảm thấy mái tóc đen của anh đang nằm đâu đó bên má. Bờ vai rộng vẫn trước sau làm chỗ dựa vững chắc, nâng đỡ gáy tôi.

- Sắp xong rồi...sẽ không còn đau nữa...- Anh tiếp tục dùng ngữ khí trầm ổn để trấn an - ...Em giỏi lắm...giỏi lắm...

Tôi đương nhiên sẽ vượt qua, đương nhiên không thể vì chuyện này mà chết. Bởi vì tôi còn muốn gặp lại Tuyên, muốn được nhìn thấy em gái mình sống hạnh phúc...Triệu Yên Nhi tôi tuyệt đối không thể bỏ cuộc một cách dễ dàng như vậy.

Một dòng nước lạnh leo bất ngờ chảy quanh cổ chân. Tiếp theo đó là cảm giác đau rát thấu vào tận xương tủy. Tôi điên cuồng vùng vẫy và khóc nức nở nhưng đều bị sức mạnh của Young Min đánh bại.

- Các người làm gì tôi...Các người làm gì tôi thế?...Buông ra...Đồ khốn kiếp, tôi ghét anh...

Không biết có phải đau quá hóa rồ hay không mà bản thân tôi lại có thể mở miệng mắng **** người khác loạn xạ như vậy. Nhưng Young Min chẳng những không tức giận mà còn thiết tha ôm lấy cơ thể đang giãy giụa của tôi chặt hơn trước, miệng liên tục thì thầm những lời lẽ khích lệ.

- Chỉ một chút nữa thôi...Anh biết em làm được... Ngoan, đừng vùng vẫy....Đừng đẩy anh ra....Vết thương bị nhiễm trùng sẽ khiến em đau đấy...

Từ lúc quen biết nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh dùng thứ giọng điệu ầm áp như vậy để trò chuyện. Sức mạnh trong đó không chỉ nằm ở thái độ kiên quyết mà còn có sự ôn nhu vỗ về. Hai bàn tay cố gắng bấu chặt lấy đôi chân của anh, tôi hỗn hển gật đầu.

Giữa lúc đầu óc đã không còn tỉnh táo, tôi vẫn có thể cảm nhận được gương mặt Young Min đang đặt ngay bên cổ mình, liên tục phả vào đó những hơi thở nóng bỏng. Bàn tay anh hết xoa lại nắm hai bả vai không ngớt run rẩy. Tuy không biết chính xác cảm xúc của mình lúc này là gì nhưng nỗi sợ hãi vẫn thường trực mỗi lần đối mặt với anh trong tôi đã hoàn toàn biến mất. Young Min bây giờ lại trở về nguyên vẹn với hình ảnh trước đây, trầm lắng mà vững vàng như đại thụ, ầm áp nhưng vẫn mềm mại đến vô cùng. Tôi biết mình có thể tin tưởng anh, biết cảm giác an toàn do anh mang lại là có thật.

Đầu óc điên cuồng cứ thế đánh vật với những suy nghĩ và tình cảm vớ vẩn. Người đàn ông này từ lâu đã không còn thuộc về mình. Chính tôi đã đem anh hai tay dâng tặng cho người khác. Chính tôi cũng là kẻ lấy tình cảm chân thành nơi anh ra chà đạp, lừa dối. Trong cuộc đời này, Young Min chính là người mà tôi có chết bao nhiêu lần cũng không trả hết nợ.

- Xin lỗi anh - Tôi khẽ nức nở trong lúc mơ màng - Xin lỗi anh.

91. Chương 91

Sắp vào đến phòng cô Lâm, tôi nhìn thấy rất nhiều y tá và bác sĩ hối hả chạy qua. Linh cảm được chuyện không hay, tôi cố gắng bước nhanh hơn. Đám người kia không ngờ cũng có chung điểm đến.

- Bác sĩ, nhanh. Nhanh coi cho bà ấy. – Tổng Văn Chu hốt ha hốt hải từ trong phòng bệnh phóng ra – Tôi gọi này giờ vẫn không chịu tỉnh dậy.

- Chúng tôi sẽ xử lý. – Vị bác sĩ tìm cách lách người vào trong – Xin ông ở đây đợi.

- Huệ Lâm tuyệt đối không được chết. Ông nhất định phải cứu sống bà ấy. Nhất định phải...

- Ông làm ơn ra ngoài. – Mấy cô y tá cố tỏ ra lịch sự khi khép lại cánh cửa.

- Bà ấy không thể chết. Các người không được phép để bà ấy chết !!!!!!! – Tổng Văn Chu gần như gào thét, cả người dán chặt lấy cánh cửa.

Ông ta căn bản không hề nhận ra sự có mặt của tôi.

- Làm sao ông biết bà ấy đang nằm viện?

- Tránh ra!!!!!! – Người đàn ông tức giận quát – Ở đây không có chỗ cho cậu.

Những đường gân máu đã chạy khắp đôi mắt đục nước của ông. Cơ mặt co dúm nhìn rất dễ sợ. Tôi để ý đến hai bàn tay nắm thành quyền đang run rẩy vì bất lực, trong lòng cũng theo đó dâng lên nhiều cảm giác phức tạp. Ông ta hình như rất quan tâm đến cô Lâm.

- Chuyện gì xảy ra với mẹ Yên Nhi? Bà ấy bị ngất sao?

- Cút !!!!!!! - Tiếng hét làm những người đứng quanh cũng giật nảy.

Chúng tôi bất động nhìn thẳng vào mắt nhau.

Khoảng cách chỉ một sải tay nhưng lại dài như vô tận.

Tại sao mình lại thấy đồng cảm với con người đang bị nghi ngờ là hung thủ này? Cơ thịnh nộ của ông đã ngầm thể hiện thái độ sợ hãi cùng lo lắng. Trong ánh mắt hình như đang phảng phất vài tia mất mát vô cùng chân thật. Tôi không biết mình đang nghĩ gì, chỉ thấy Tổng Văn Chu đáng nghi lúc này bỗng trở thành một người đàn ông bất lực đến đáng thương.

Cái chết của mẹ em xảy ra đột ngột như một nỗi kinh hoàng. Hai mắt Hồng Phương gần như đã nhắm về phía tôi với thái độ không tin được. Tâm trạng lúc này có vẻ cũng đang bàng hoàng chẳng khác gì những người trong cuộc.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà thần chết đã liên tục tìm đến cửa nhà em. Hết Yên Nhi bị cưỡng hiếp đến vụ tai nạn xe của Yên Vũ. Hết cái chết bí ẩn của chú Minh lại đến sự ra đi đột ngột của cô Lâm...

- Ra đây nói chuyện! – Phương khẽ ngoắc tay gọi tôi rồi trầm tư rút ra điều thuốc – Cậu có biết chuyện một số quốc gia đang sử dụng biện pháp tiêm thuốc tử hình cho tử tù không?

- Có – Tôi ngập ngừng – Nhưng liên quan gì?

- Người phụ nữ trong kia...cũng chết theo kiểu như vậy.

- Nghĩa là thế nào?

- Họ phát hiện trong cơ thể nạn nhân có chứa các chất Sodium Thiopental, Pancuronium Bromide và Clorua Kaki.

- Đó là những chất gì?

- Sodium Thiopental là loại thuốc an thần có tác dụng cực nhanh, khiến nạn nhân ngất đi trong vài giây. Pancuronium Bromide làm giãn cơ và tê liệt hoàn toàn chỉ trong tích tắc. Clorua Kaki sẽ làm tim ngừng đập và dẫn đến tử vong. Tiêm thuốc tử hình được coi là một biện pháp nhân đạo, mang lại ít đau đớn cho tử tù nhất.

- Ý cậu nói, hung thủ muốn cô Lâm được ra đi trong thanh thản?

- Có thể...Bằng không, hẳn đã chẳng tốn công như vậy.

Cứ như thể ông trời đang muốn tiêu diệt mọi manh mối còn sót lại. Hay nói đúng hơn, kẻ sát nhân kia đang tìm mọi cách để che giấu tội lỗi. Mục đích thật sự của hắn là gì? Lăn lộn ra tay với từng người trong gia đình em để rửa hận ư? Tại sao mọi người đều bị sát hại trong khi em vẫn còn sống? Có phải nếu hôm ấy không bị mình phát hiện, tên cầm thú kia sẽ ra tay giết chết em sau khi cưỡng hiếp không?

- Việc cậu nhờ ban sáng, mình đã tìm hiểu rồi. Người cuối cùng gặp gỡ Triệu Yên Chi chính là Tống Văn Chu.

- Sao có thể?

Ông ta làm sao có thể là “người họ hàng” mà chú Minh nhắc tới?

Không đời nào.

- Còn chuyện chai rượu... – Hồng Phương thông thả tựa vào tường sau khi đã rít một hơi dài – Người đàn ông đó nói ông ta từng có năm chai giống như vậy. Tất cả đều là quà tặng của đối tác nhiều năm về trước. Ở nhà Tống Văn Chu hiện tại vẫn còn giữ một chai. Số còn lại đã đem tặng bốn trưởng phòng trong công ty ổng lúc trước. Danh tín cũng chưa thể xác định rõ.

- Cậu nhất định sẽ tìm ra họ... – Lòng tôi tràn trề hy vọng -...Có phải như vậy không?

Cậu bạn thoáng liếc mắt nhìn tôi rồi phủi tay đứng thẳng dậy.

- Chuyện đó còn phải hỏi... Mình càng lúc càng hứng thú với vụ này.

- Nếu phát hiện ra chuyện gì...

- Về nhà canh chừng vợ mình cho thật tốt. – Phương không để tôi kịp nói hết câu đã vội vã ngắt lời – Có muốn mình sắp đặt người...?

- Không, ba mình làm rồi.

- À... – Về ngờ ngợ trên mặt cậu ta nhanh chóng biến mất, thay vào đó là ánh mắt trầm ngâm với một chút do dự – Mình có xem qua máy quay đặt ở hành lang, phát hiện vài gương mặt rất quen thuộc đã đến bệnh viện hôm nay. Ngoài cậu và Tống Văn Chu, còn có vợ chồng chị gái nạn nhân và...chú Tuấn.

Ba tôi? Ông ấy đến đây để làm gì?

- Thời gian ông ấy xuất hiện khá trùng khớp với thời điểm nạn nhân tắt thở. Nhưng có thể ba cậu vào đây để thăm một ai đó. – Nhận ra vẻ mặt thất kinh của tôi, Hồng Phương cố phân tích sự việc theo một hướng tích cực – Máy quay đó không cho biết chính xác những ai đã bước vào phòng bệnh. Hung thủ rất có thể là ai đó mà chúng ta chưa từng thấy mặt.

- Mình hiểu. – Tôi hít mạnh một hơi – Mình sẽ về hỏi ông ấy.

Sự việc đến bao giờ mới chịu dừng lại?

Chú Minh kết tội bác Chu. Bác Chu lại được chú Minh gọi là “họ hàng”. Ba tôi vào bệnh viện, trùng hợp với lúc cô Lâm bị giết. Mà Tống Văn Chu lại ngẫu nhiên trở thành người đầu tiên phát hiện. Hoàn cảnh rất giống với cái chết của chú Minh cách đây mấy ngày. Mảnh thủy tinh trên cổ Yên Chi thì có khắc tên ông ấy. Đến chiếc kẹp cà vạt rơi lại trên người tôi tối hôm nọ cũng là của ông ta. Cuối cùng thì người đàn ông này đang bị giăng bẫy hay là tên đầu sỏ của tất cả mọi việc? Ba tôi liệu có liên quan gì đến kiếp nạn này của Tuyết Vinh hay không? Tại sao em lại có thể chết trong nhà máy của ông được chứ?

- Cảnh Huy...Cảnh Huy...

- Hả?

- Mình thấy cậu hình như rất mệt mỏi.

- Người mệt mỏi là Yên Nhi... – Tôi buồn chán lắc đầu - Cô ấy đã mấy ngày mất ăn mất ngủ.

- Thật tội nghiệp! – Cậu ta nghe xong thì cũng thở dài – Người thân lăn lộn ra đi như vậy, nếu là mình chắc đã sớm gục ngã.

Cũng may là em chỉ mới quay lại thế giới này chưa lâu. Cũng may thứ tình cảm gia đình kia trong em vẫn chưa kịp sâu sắc. Chỉ cần nhớ đến gương mặt ướt đẫm nước mắt vì tự trách của Tuyết Vinh hôm đó, tôi đã thấy lòng mình run lên vì bất lực. Em là một người con gái tốt, tốt nên mới dằn vặt vì không thể đau lòng trước sự ra đi của ba mẹ mình. Trên đời sao có thể tồn tại những nỗi đau khổ oái oăm như vậy?

- Bệnh viện đã gọi điện về nhà. Yên Nhi chắc cũng sắp đến rồi.

- Mình xuống dưới lầu đón cổ. – Tôi thất thần xoay bước.

- Khi nào có manh mối mình sẽ báo. – Hồng Phương cố nhấn nhủ lần cuối.

Nếu bây giờ Tuyết Vinh chạy đến đây, chuyện ở nhà sẽ giao cho ai? Phản ứng của em khi nhận được tin này thế nào? Tôi nên làm gì để xoa dịu cơn chấn động trong lòng cô bé đây?

Dòng người đông đúc chậm rãi lướt qua.

Đôi chân lặng lẽ bước về phía trước như đã được lập trình sẵn. Suy nghĩ trong đầu vừa mờ lung lại vừa rối rắm. Tôi chỉ muốn nhìn thấy em, muốn được ôm lấy cơ thể mảnh mai, yếu ớt ấy ngay lập tức.

- Huy!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Tiếng gọi lanh lảnh bất ngờ vang lên ở phía sau khiến tôi phải dừng bước.

- Lynda?

- Anh làm gì ở đây thế? – Hai cánh tay dài, trắng muốt, trong chớp mắt đã vòng quanh cổ tôi. Giọng nói không che được vẻ phẫn khởi. – Đến chơi mà cũng không chịu báo cho người ta biết một tiếng.

- Dừng thế này. – Tôi lúng túng tìm cách gỡ cô ấy ra – Người khác nhìn thấy sẽ hiểu lầm.

92. Chương 92

- Người ta rất vui khi thấy anh mà. – Lynda nũng nịu dán sát cơ thể vào người tôi – Sao anh biết em làm việc ở đây mà đến? Lại là Vanes nhiều chuyện phải không?

- Lynda, đừng để anh bị hiểu...

Vừa tháo được hai cánh tay đang quấn lấy cổ mình, tôi đã giật mình khi phát hiện Tuyết Vinh đang đứng ngay trước cổng ra vào của bệnh viện. Cơ thể em như đóng băng. Gương mặt nhợt nhạt đọng đầy vẻ nghi vấn cùng lúng túng.

- Là cô gái Việt Nam hôm trước? – Lynda tròn mắt nhìn cô bé – Anh dắt theo cổ tới à?

- Không phải. – Tôi vội vã xoay người để bước đến trước mặt em – Anh vì cô ấy nên mới có mặt ở đây.

Bàn tay Tuyết Vinh hơi nắm lấy chiếc váy màu xám đang mặc trên người, phảng phất đâu đó vẻ bối rối cùng lạc lõng. Một phen nhìn thấy người yêu của mình cùng cô gái khác có cử chỉ thân mật, bảo em bình tĩnh cũng thật khó. Huống chi bản thân tôi còn mang “tiền án” với cô bạn nhỏ tuổi thời đại học này.

Vợ yêu dấu, em nhất định phải tin anh. Giữa chồng em và cô gái kia thật sự không có gì hết.

- Đi đường có mệt không? – Tôi nhẹ nhàng rút khăn tay trong túi ra lau mồ hôi cho em – Việc ở nhà ổn thỏa cả chứ? Có ai trông nhà cho em không?

Tuyết Vinh thoáng im lặng nhìn tôi trong vài giây rồi quyết định ban tặng một nụ cười vô cùng quý giá.

- Ổn rồi. Anh đừng lo.

Vui sướng tháo bàn tay đang do dự nắm lấy váy áo của em, tôi cẩn thận đem nó bao bọc trong năm ngón tay của mình. Sau đó mới khoác luôn cánh tay còn lại qua vai cô bé.

- Làm thủ tục nhanh rồi chúng ta về.

- Ừ - Em hiền dịu gật đầu rồi nới bước tiến vào trong.

- Hai người định đi đâu? – Lynda ngạc nhiên nhìn chúng tôi – Có người nhà nằm viện à?

- Mẹ tôi vừa mới mất. – Tuyết Vinh bình tĩnh trả lời – Hôm nay tôi đến đưa bà ấy về.

- Ồ, xin lỗi.

- Em làm việc ở đây sao? – Tôi chợt để ý đến bộ đồng phục y tá trên người Lynda – Từ lúc nào, sao anh không biết?

- Khương Cảnh Huy. Anh nghĩ trên đời chỉ mình mình có hai bằng đại học thôi sao? Nếu không phải vì muốn ở gần anh, em cũng đâu cần chạy đến đất nước nhỏ bé này.

- ...?

Tại sao một câu hỏi quan tâm lại trở thành hoàn cảnh ** le như vậy? Lynda vốn có bộ não của một nhà kinh doanh, rất thích hợp làm kinh tế. Chẳng lẽ chỉ vì lời nói đùa vớ vẩn của tôi lúc trước mà về đây học ngành y? Cô ấy thật sự muốn làm mình cần rút không yên sao?

- Anh,...em mệt. – Tuyết Vinh bất chợt ngã vào lòng tôi, thở thê – Đi cũng không nổi nữa. Anh bồng em đến thang máy được không?

- Được, đương nhiên là được rồi. – Tôi hấp tấp cúi người, đem hai chân em nhấc lên khỏi mặt đất – Lynda, bọn anh đi trước. Khi khác gặp em nhé.

- Ồ...?!

Thái độ dựa dẫm này không giống với một Tuyết Vinh tự lập mà tôi biết. Là em muốn giúp chồng mình giải nguy hay bản thân cũng đang phát ghen trước lời tỏ tình quá thẳng thắn vừa nghe được?

Khi cửa thang máy vừa đóng lại cũng là lúc tôi thấy cô bé vừa kéo nhẹ áo mình.

- Được rồi, cho em xuống.

- Không phải rất mệt sao? – Tôi nhếch miệng nhìn em – Sao không cho anh bồng thêm chút nữa?

- Là giả thôi – Tuyết Vinh chép miệng thở dài – Chẳng qua em không muốn nhìn thấy cô ấy quá tự đắc. Người đâu lại có gương mặt giống dì em thế không biết!

- Còn anh thì không phải loại người có thể lợi dụng xong là vứt bỏ.

- Còn nói? Nếu không phải tại anh.... – Cô bé hờn dỗi vung tay đánh vào vai tôi mấy cái.

- Chỉ giới cái đồ thừa.

- Không có. – Giọng nói bướng bỉnh đột nhiên trầm xuống – Từ lúc đến hạ giới tới giờ, việc em làm tốt nhất là tổ chức tang lễ.

- Tuyết Vinh – Tôi nín lặng nhìn em và phát hiện một làn nước mỏng đang bao phủ đôi mắt cô bé.

Thế giới này đối với Tuyết Vinh mà nói thật chẳng có gì vui sướng. Nếu bảo em rất cô đơn khi ở Trung giới thì trần gian cũng đâu tồn tại người thân nào. Nếu bảo em có một người chồng trên danh nghĩa ở Trung giới thì ở hạ giới này cũng chẳng có gì khác.

- Thầy, thầy có nghĩ...sự trở về của em đã mang đến bất hạnh cho gia đình không?

- ...

- Thầy có thấy... từ lúc em xuất hiện, các thành viên trong nhà đều lần lượt xảy ra chuyện? – Cô bé nheo mắt nhìn tôi với cặp mắt ngẩn ngơ - Cả Yên Nhi cũng...

- Sự có mặt của em đã cứu sống trái tim anh. – Tôi bình tĩnh khẳng định – Việc được nhìn thấy em giải thoát anh khỏi cảm giác cô độc.

“Đinh”

Cửa thang máy chậm rãi mở ra giữa lúc bầu không khí giữa chúng tôi vẫn đang trầm mặc.

- Ông ta làm gì ở đây? – Tuyết Vinh nheo mắt nhìn xuyên qua đám người đang đứng bên ngoài rồi bất ngờ cao giọng – Người đàn ông đó liên quan gì đến chuyện này?

- Ông đến thăm mẹ em, vô tình phát hiện...Tuyết Vinh...Tuyết Vinh...

Chỉ trong chớp mắt, cô bé búồng bình ấy đã lập tức thoát khỏi vòng tay của tôi và lao nhanh về phía trước.

- Thật ra ông là ma hay ác quỷ? – Em như con thú hoang, giận dữ giương vuốt chụp lấy vạt áo ba Thanh Thiện – Nhà tôi cuối cùng đã đắc tội gì với ông vậy? Vì sao ông hết lần này đến lần khác....

- Yên Nhi, con nghe bác nói! – Tống Văn Chu không hề chống trả mà chỉ nhỏ nhẹ khuyên can - Mọi chuyện xảy ra không giống con nghĩ.

- Tôi không muốn nghe! – Tuyết Vinh bất ngờ hét lớn – Lần nào ông cũng chỉ biết nói như thế. Ba tôi đã làm nên tội lỗi gì mà ông phải hại ông ấy thế thảm như vậy? Mẹ tôi đau khổ vì mất con suốt mấy ngày qua, thần trí cũng không còn bình thường nữa. Vậy mà ông cũng không buông tha. Ông không phải con người. Ông là cầm thú, là cầm thú...

“Bộp”

Cái tát bất ngờ để lại trên mặt em năm dấu tay đỏ.

- Triệu Yên Nhi, không cho phép bạn xúc phạm ba mình.

- Thanh Thiện. – Bác Chu bỗng sững sờ nhìn đứa con gái không biết từ lúc nào đã lao đến trước mặt.

- Đừng nghĩ chúng ta là bạn thân thì mình sẽ bỏ qua. – Cô gái trẻ tức giận vùng tay chỉ vào mặt em – Bạn tự cho rằng bản thân mình đang đau khổ thì có thể tùy tiện xúc phạm người khác như thế sao?

- Tôi chưa từng nói mình là bạn của cô. – Giới hạn chịu đựng của em gần như đã lên đến đỉnh điểm – Điều tại cô liên tục đến làm phiền tôi.

- Thanh Thiện.

- Yên Nhi.

Cả tôi và bác Chu cùng vươn tay ôm chặt lấy cô gái đứng gần mình, cố kéo họ lùi về phía sau.

- Yên Nhi, từ lúc nào bạn trở thành một người vô lý và thiếu suy nghĩ như vậy? Đến con chó nếu không bị điên cũng không tự nhiên đi cắn người quan tâm mình.

- Thiện, không được nói với Yên Nhi như thế. – Tống Văn Chu lớn tiếng la rầy đứa con gái – Con bé vì quá đau khổ nên mới như vậy.

- Đừng giả bộ cao thượng trước mặt tôi. – Tuyết Vinh điên tiết vùng vẫy khiến nước mắt cũng theo đó liên tục rơi xuống - Nếu không phải muốn giết bà ấy thì ông vào đây làm gì? Hai người không thân không thích. Tôi cũng nhớ gia đình mình chưa từng nói cho bất cứ ai chỗ mẹ đang ở...

- Yên Nhi, Yên Nhi – Tôi cố dùng sức ôm siết lấy hai cánh tay vùng vẫy của em rồi ghé sát môi mình vào tai cô bé – Khi Tống Văn Chu đến thì mẹ em đã chết được hai tiếng rồi. Chúng ta hoàn toàn không có bằng chứng gì để kết tội ông ấy cả.

- Em không tin, em không tin. - Tuyết Vinh thở hồng hộc – Em không tin lại có chuyện trùng hợp như thế.

- Ba mình tại sao phải giết mẹ bạn? - Ở bên kia, Thanh Thiện cũng đang điên cuồng gào hét – Nếu đã không thân không thích, ông ấy có lý do gì để ra tay chứ? Bạn đừng có tìm không ra hung thủ rồi đổ hết tội cho ba mình.

- Thanh Thiện, con im ngay cho ba.

- Ba!!!!!!

Cơ thể em đột nhiên trở nên cứng ngắc rồi ngắt lịm trên tay tôi. Con xúc động đã làm cô bé ngắt xủ.

93. Chương 93

Trong giấc mơ, tôi thấy mình đang đứng bơ vơ trên một chiếc cầu bắc qua vực sâu thẳm. Xung quanh là vách đá cheo leo, không bóng người. Thật trùng hợp là mỗi một đầu cầu lại có một người đàn ông đang chìa tay và mở miệng gọi tên tôi. Ánh mắt thiết tha cùng giọng điệu khẩn nài của họ khiến tôi bị chôn chân tại chỗ, hết hướng về người này lại quay sang nhìn người kia.

Đột nhiên, phần cầu bên phía Young Min bắt đầu sụp đổ, xóa tan hy vọng bước về phía anh. Tôi hốt hoảng lùi về sau thì nhận ra Thần Tuyên vẫn chung thủy ở bên còn lại đợi mình. Cái nhìn trong mắt anh chứa đầy sự bao dung cùng tha thứ. Gương mặt hốc hác dường như đã vì tôi mà càng trở nên tiều tụy.

- Yên Nhi, cho dù ông trời có tình ngăn cản... - Young Min bất ngờ hét lớn - ...Anh cũng quyết không bao giờ bỏ cuộc!

Vừa dứt lời thì phóng người về phía tôi, cố gắng nhảy qua đoạn cầu đã sụp đổ. Chỉ tiếc, khoảng cách quá xa khiến anh trượt chân rơi xuống. Tôi kinh hãi vội nhào người chụp lấy thì bỗng nghe Thần Tuyên gào hét:

- Yên Nhi, cẩn thận.

Đoạn cầu nối về phía anh cũng đang bắt đầu nứt gãy. Nếu cứ tiếp tục đứng ở đây, cả tôi và Young Min chắc chắn sẽ cùng chết. Nhưng tôi lại không thể bỏ mặc sự sống chết của anh được.

- Mặc kệ anh...Em mau chạy đi.

- Không...Anh không thể vì em mà chết...

- Triệu Yên Nhi, ngoài cảm giác tội lỗi, trong lòng em thật sự có còn loại tình cảm nào khác? - Young Min giận dữ khước từ - Nếu chỉ là để chuộc tội, anh tuyệt đối không cần.

- Chuộc tội? - Tôi sống người - Em đang chuộc tội?

- Để anh giúp. - Tuyên không biết từ lúc nào đã chạy đến gần, nhanh chóng phụ tôi một tay - Nếu em không thể chủ động đi về phía anh thì chi bằng cứ để anh tình nguyện theo em.

- Chàng ngốc. - Nước mắt tôi vì anh mà rơi xuống - Khi không sao lại vì em mà chạy ra đây chứ?

Cây cầu lúc đầu giờ chỉ còn lại khúc giữa. Có muốn sang bên nào cũng không còn là việc tôi có thể quyết định được nữa. Tuyên lại không chần chừ mà nắm lấy tay tôi, cương quyết hứa hẹn:

- Dù có chết, anh cũng phải chết cùng em.

- Hai người điên cả rồi. - Tôi điên tiết khóc rống lên - Sao đều phải vì em mà chết?

Tiếng rầm lớn vang lên. Phần ngắn ngủn còn sót lại của chiếc cầu bất ngờ sụp thêm một mảng làm Tuyên lao đảo rơi xuống vực. Nhanh chóng dùng tay còn lại để bắt lấy anh, tôi có cảm giác như người mình sắp bị xé thành hai nửa.

- Mặc kệ anh!! - Hai người đàn ông đồng loạt hét lớn.

- Không đời nào. - Tôi giận dữ mắng vào mặt họ.

Nhưng hai cơ thể nặng nề cứ thế từng chút một tuột xuống.

- Không!...KHÔÔÔÔÔÔÔNNNNNNGGGG !!!!!!!!!!!!!!! - Tôi sợ hãi hét to lên

Thật may vì đó chỉ là tiếng hét trong giấc mơ chứ không phải thực tế. Nếu không, chắc chắn sẽ khiến người đàn ông đang ngủ ở một bên giường thức dậy.

Anh ngồi gục đầu trên chiếc ghế dựa bằng gỗ, hai tay khoanh trước ngực. Đôi chân dài bắt chéo gác về phía đuôi giường như chẳng hề biết mỏi. Áo vét đen đã được móc lên lưng ghế, còn lại trên người là màu trắng tinh khôi của chiếc sơ mi chưa cài mấy hột nút ở cổ. Mùi nước hoa quý phái vẫn không ngừng tỏa ra từ cơ thể anh. Tư thế ngủ cũng lộ vẻ hào hoa, sang trọng.

Tôi cố hít sâu một hơi rồi đảo mắt nhìn quanh. Trần nhà chạy những đường chỉ xanh đơn giản, treo lủng lẳng chiếc đèn chùm bằng thủy tinh lấp lánh. Mọi vật dụng đều được sắp xếp theo một trình tự màu tím khác nhau, đậm nhạt xen kẽ. Giường nệm tuy rất êm nhưng lại quá rộng khiến người ta có cảm giác trống trải.

- Đã tỉnh? – Young Min vẫn ngồi bất động trên ghế, chậm rãi dùng cặp mắt chim ưng quan sát nhất cử nhất động của tôi.

- Ừm... - Tôi bối rối quay đi, hai tay run rẩy chống xuống giường để ngồi dậy – Cảm ơn anh...

Cái chân bị thương bấy giờ mới bắt đầu nhói đau khiến trời đất đột nhiên chao đảo.

- Định đi đâu? – Anh nãy giờ một ly cũng không nhúc nhích, thái độ bình tĩnh đến đáng sợ.

- Tìm Thần Tuyền.

Sự lạnh nhạt nơi anh so với thái độ ân cần tối qua khác biệt đến nỗi chính tôi cũng không rõ đó là mơ hay thật. Nhưng trong lòng rõ ràng đang hiện hữu một cảm giác mất mát rất kỳ lạ.

Cổ chân phải quấn băng chằng chịt đang được đặt trên gối yên ổn là vậy, đột nhiên bị tôi xê dịch nên phát đau, đồng thời ứa ra một ít máu. Biết rằng việc di chuyển sẽ rất khó khăn nhưng giác quan thứ sáu đang tìm cách mách bảo với tôi rằng, ở lại đây chỉ hại mà không lợi.

Tôi nhú mào, mím môi, cố ngồi dậy một lần nữa nhưng tiếp tục nhận lấy thất bại. Tất cả những gì nhận được chỉ là ánh mắt như thiêu như đốt từ phía đối diện.

- Uống nước đi. – Young Min bấy giờ mới hất đầu về phía ly thủy tinh để ở đầu giường.

- Không khát.

Tôi ghét giọng điệu này của anh, ghét cách anh im lặng quan sát mình. Tất cả những điều đó đều chỉ khiến cho kẻ lừa dối này cảm thấy sợ hãi, nỗi lo sợ việc xấu do mình gây ra bị phát hiện.

Young Min không phản ứng gì trước lời cự tuyệt của tôi mà chỉ thông thả đứng dậy, vươn tay cầm lấy ly nước rồi từ tốn lặp lại:

- Uống nước đi.

Dù âm thanh phát ra rất bằng phẳng nhưng bản thân tôi lại cảm giác có nhiều sự đè nén cùng đe dọa. Anh đã hoàn toàn khôi phục dáng vẻ khó gần thường ngày.

Không muốn tiếp tục đối đầu với người đàn ông này chỉ vì một ly nước, tôi bất đắc dĩ lắc đầu, cầm cái ly đưa lên miệng. Nhưng nước vừa chảy vào đã lập tức phun ra bởi cảm giác khô rất ở cổ họng.

- Vẫn như vậy. – Young Min dường như chẳng thêm nhìn đến thái độ khổ sở của tôi, bình thản thu hồi vật phẩm do mình mang lại.

Hé miệng uống hết phần chất lỏng còn sót lại, anh thông thả đặt chiếc ly xuống bàn rồi ngồi vào vị trí bên cạnh tôi. Ánh mắt thâm sâu khó đoán ngay từ đầu đã là dấu hiệu cho thấy sự nguy hiểm đáng sợ. Nhưng bản thân tôi lại chẳng khác gì một con thỏ vô tình lạc vào hang cọp. Chạy quanh một hồi cũng không thể thoát khỏi móng vuốt của nó.

- Anh làm gì?...Mau...mau tránh ra...

Bàn tay vừa định đẩy anh về sau đã bị Young Min hung hăng bắt lấy.

- Không thể như vậy... - Tôi liều chết vùng vẫy - ...Mau buông ra...

Một tia giận dữ bất ngờ lóe lên trong mắt anh khiến tốc độ di chuyển càng nhanh hơn trước. Tôi vùng tay định tát vào mặt kẻ đối diện nhưng lại bị Young Min nhanh chóng bắt được, gọn gàng khóa ngược về phía sau. Hai cổ tay cũng vừa vặn bị bàn tay lớn của anh bao lấy.

Lúc gương mặt bị người ta cố tình nâng lên, tôi thấy nước mắt mình lặng lẽ lăn xuống. Bóng đen nhanh chóng bao trùm lên cảnh vật khi một đôi môi anh nhẹ nhàng phủ xuống, khéo léo làm iệng tôi phải hé mở, tạo điều kiện cho dòng nước chảy vào.

Young Min không hề khách sáo cũng nhanh chóng đưa lưỡi mình vào sâu bên trong, khát khao tìm kiếm sự đụng chạm từ chiếc lưỡi đang tìm cách né tránh của tôi. Động tác tuy có vẻ nôn nóng nhưng lại rất nhẹ nhàng, cẩn trọng. Dường như anh đang cố hết sức để không làm đau tôi. Nhưng sự nỗ lực này là hoàn toàn vô ích vì hành động cưỡng hôn ngay từ đầu đã làm lòng tôi bị tổn thương nghiêm trọng.

Cầm phần nhìn thẳng vào mặt Young Min, tôi hoàn toàn bất ngờ khi nhận ra sâu thẳm trong đôi mắt lạnh lùng kia đang ánh lên vài tia đau đớn. Nụ hôn vừa kéo dài như hung hăng trừng phạt, lại vừa nhẹ nhàng như một sự ăn năn, hối tiếc. Hàng lông mày rậm của anh hơi hướng vào nhau, trông rất giống một người đang quyết tâm kiểm nghiệm việc gì đó lần cuối.

Ý thức tôi mơ hồ hiện lên cảm giác tiếp xúc quen thuộc, trong đầu mập mờ xuất hiện hình ảnh những sợi tóc đen của ai đó rủ nhẹ trên trán mình...

Một lần lại một lần....Không thể biết chính xác...

Nhưng cảm giác thiêu đốt do thứ nước kia mang đến hình như không phải lần duy nhất.

“Rắc”

Lý trí tôi bất ngờ bị đánh gãy trước phát hiện đáng sợ.

Người đàn ông này...không phải...không phải vẫn luôn...giúp mình uống nước bằng cách như vậy chứ?

Thần trí còn chưa kịp khôi phục thì Young Min đã bất ngờ dứt ra, hai con ngươi màu nâu sẫm chăm chú quan sát từng biến đổi trên gương mặt đầy kinh hãi của tôi. Ngón tay dài chậm rãi miết dọc theo đường nét hai cánh môi đang run run một cách thật tỉ mỉ. Dù đã rất cố gắng nhìn sâu vào mắt anh, tôi vẫn không thể đoán ra bất cứ cảm xúc hay suy nghĩ nào từ phía người trước mặt. Chỉ biết giờ phút này, Young Min chẳng khác gì con hổ dữ.

Không có cảm giác đau đớn nhưng sâu tận đáy lòng lại vô tri run sợ. Không có những lời lẽ ái muội nhưng không khí vẫn nóng bức đến ngộp thở. Young Min chẳng nói chẳng rằng, một đường đi đến cầm áo khoác rồi nhanh chóng rời khỏi. Chuyện này đối với tôi thật chẳng khác gì màn tra tấn.

94. Chương 94

Không biết Young Min đã ỉnh uống thứ nước gì mà chỉ vài phút sau khi anh rời khỏi, hai mắt tôi đã mệt mỏi nhắm lại. Từ lúc bị người ta đuổi bắt trong rừng, tôi vẫn chưa một lần được nhìn thấy Tuyên. Là anh không biết chuyện xảy ra với tôi hay bản thân cũng đang gặp phải rắc rối?

Không có Tuyên, nơi này lập tức trở nên tàn nhẫn cùng khốc liệt. Anh là điều khiến Trung giới trở thành nơi có thể tồn tại, là người biến nửa đời còn lại của tôi trở nên đáng sống.

- Chị. – Yên Vũ đang dùng khăn nóng để lau khắp mặt tôi thì bất ngờ dừng lại – Chị dậy rồi?

- Thần Tuyên đâu? – Đó mới là điều quan trọng.

Tôi muốn gặp anh và sẵn sàng phát điên nếu biết có người đang cố tình đem chồng mình giấu đi mất.

- Anh rể... - Con bé rụt rè nhìn về phía cửa – Anh rể...

Cứ như thể nó đang muốn kiểm tra lại lần cuối khả năng chạy trốn của mình vậy.

- Anh ấy thế nào? – Tôi cố tỏ ra bình tĩnh.

Đừng nói là một cánh cửa, dù có xây cả một tòa thành kiên cố, tự tôi cũng sẽ có cách tìm được lối ra.

- Anh rể bị ba giam vào ngục rồi.

- Tại sao?...Vì chuyện của chị ư?

- Chị à, anh Young Min cùng với vài người nữa hiện đang ở chỗ ba. – Yên Vũ hấp tấp giải thích - Họ nhất định tìm ra cách thuyết phục ông ấy thả anh Tuyên.

- Người ông ta muốn là chị... là chị đúng không? – Tôi phát tiết ngồi dậy – Vì Thần Tuyên không đồng ý nên lão già ấy mới bắt anh, muốn dùng anh ấy làm điều kiện trao đổi, ĐÚNG KHÔNG?

- Không phải chỉ anh Tuyên mà tất cả mọi người đều thấy chuyện này là cực kỳ vô lý. - Hai tay nó lập tức giữ lấy vai tôi, ấn mạnh xuống giường - ...Chỉ có điều, phản ứng của anh ấy là dữ dội nhất...Vô tình đã chọc giận ba.

- Nếu mọi người đều thấy chuyện này là vô lý thì đã không trở mặt nhìn chị bị lão già ấy bắt đi như vừa rồi. Nếu ông ta làm thế vì tức giận thì đã bắt luôn Young Min của em giam vào ngục chứ không phải chỉ một mình chồng chị.

Cơn giận khiến cả người tôi run rẩy, không còn kiên nhẫn nữa. Với cá tính của Tuyên, anh nhất định không thể bình tĩnh trước loại tình huống này. Mà người gây ra sóng gió lại chính là vợ và ba anh. Tôi đã làm gì nên tội mà ông ta phải quan tâm, để mắt như vậy chứ?

- Anh Young Min đã nói, không có sự đồng ý của anh, bất cứ ai cũng không được phép mang chị ra khỏi đây nửa bước. – Yên Vũ dù đang tìm cách động viên nhưng tôi vẫn nhận ra trong lòng nó tràn ngập nỗi chua xót - Anh còn dặn em phải để chị nghỉ ngơi. Mọi việc cứ để mình lo liệu.

- Họ chẳng làm gì được đâu. – Tôi thất thần nhìn lên trần nhà, để mặc cơ thể bị con bé ấn vào gối – Chị biết loại người như ông ấy...Đến thể diện trước mặt con cháu mà lão già đó còn chẳng bận tâm...

- Anh rể bị ba bắt đi ngay lúc chị em mình gặp người đàn ông kia. May mà Young Min đã sớm cho người đi tìm chị. Anh nói chỉ có thể dùng sức mạnh của đám đông mới mong làm ba chùn bước. Thật không ngờ, khi ánh đèn bật sáng, ba vẫn không hề có ý định bỏ cuộc...

Vì vậy mà anh ta đã một mình bước ra để trở thành kẻ đối đầu với Lão Trung Vương sao?

- Chị Yên Nhi...Em kỳ thật vẫn chưa kịp mở miệng nhờ anh can thiệp...

- Vì chị là chị em...đồng thời cũng là em dâu của anh...

- Không phải...Ai cũng nói với em rằng thân phận phụ nữ ở đây như một thứ bèo bọt. Anh Young Min lại nổi tiếng là đứa con ngoan, từ lúc sinh ra tới giờ chưa từng làm điều gì trái ý ba cả...

- Nhưng chuyện này rõ ràng trái với luân lý. Young Min chẳng qua đã không biến thái như lũ còn lại.

- Chị sai rồi... - Hai mắt con bé dường như đang ngấn lệ – Cách đây vài năm, chính anh Young Min cũng không hề tỏ ra khó chịu khi “nhường” lại một người vợ cho anh Sáu. Đối với họ mà nói, phụ nữ chúng ta chẳng là cái gì cả.

“Em có biết mình đang nói gì không?” Tôi ngơ ngác nhìn Yên Vũ. “Lũ đàn ông không coi phụ nữ ra gì mà em vừa nhắc bao gồm cả chồng em nữa đấy”. Cảm xúc phức tạp trên gương mặt con bé làm tôi nhất thời không biết phải nói gì.

- Đến anh Cả, người rất mực cưng chiều vợ cũng chỉ dám đứng một bên... - Yên Vũ gượng cười, nhìn thẳng vào mắt tôi – Bởi vậy chị à...em nói, tình cảm anh Young Min dành cho chị hình như không chỉ là yêu thích thông thường...

- Chị không muốn chúng ta tiếp tục nói về vấn đề này. – Tôi chậm rãi ngắt lời – Em có lẽ cũng biết, chuyện Young Min đối với chị có tình cảm gì đã không còn quan trọng. Giờ phút này, anh sẽ và cũng chỉ có thể dốc lòng yêu thương em.

Dù nỗi lo dành cho Tuyên đã choáng hết tâm trí, tôi vẫn không thể làm ngơ trước nỗi đau của đứa em gái. Con bé quá dễ tổn thương và nhu nhược trong tình cảm. Lee Young Min lại chẳng khác gì cả bầu trời của nó. Chỉ cần bầu trời ấy sụp đổ, Yên Vũ chắc chắn không còn cách chống đỡ.

- Em biết – Con bé khổ sở mỉm cười – Nhưng chị cũng đừng quá lo lắng, anh Tuyên sẽ không gặp phải chuyện gì đâu.

- Chị muốn biết tại sao Lão Trung Vương lại dùng mọi cách để bắt mình. Chị muốn biết nhân vật tên Tuyên ấy là ai.

- Nghe anh Young Min nói đó hình như là tên của mẹ anh Tuyên. – Yên Vũ khẽ nhè vào trán như đang nhớ lại – Ba tên Thân, mẹ tên Tuyên nên anh ấy mới được đặt là Thân Tuyên. Young Min bảo chị có gì đó rất giống bà. Sau đó còn nói là...ba muốn cùng anh Tuyên làm một cuộc trao đổi mà vật phẩm là chị và người phụ nữ nào đó...Ai!!!!!!...Chị chờ anh Young Min về rồi hỏi đi.

Bất an nằm trên giường hơn nửa ngày trời, tôi chờ không nổi đành thiếp đi. Ai ngờ, Young Min lại bước vào giữa lúc bản thân mình không hề có sự phòng bị. Cái chân liên tục nhói đau khiến cơ thể tôi phát sốt, đầu óc cũng không được tỉnh táo. Nếu lúc này được ở nhà, ra hồ Long Tĩnh để trị thương thì đã không phải khổ sở như thế.

Đang dập dềnh trong trạng thái giữa mơ và tỉnh, tôi bất ngờ nhận ra thứ gì đó vừa lướt qua trán mình, sau đó chậm rãi di chuyển xuống gò má rồi dừng lại trên cánh môi.

- Anh không quên được hương vị của em. – Giọng nói nhỏ nhẹ thành linh vang lên, phá tan mọi cảm giác mệt mỏi.

Tôi trừng mắt nhìn ra, bàn tay theo phản xạ mà tát vào mặt Young Min một cái.

Anh rõ ràng có khả năng tránh né nhưng lại tình nguyện nhận lấy sự trừng phạt. Ánh mắt không hề tỏ ra hối lỗi mà ngược lại, càng trách móc, giận dữ. Tôi thở hồng hộc nhìn anh, nửa muốn mở miệng mắng nửa lại thôi. Vì trên mặt Young Min lúc này hình như còn có vẻ gì đó rất mệt mỏi.

- Đã đỡ chút nào chưa? – Câu hỏi mang tính chất quan tâm nhưng giọng nói vẫn vô cùng lạnh lẽo.

Cẩn thận quan sát anh và suy nghĩ trong vài giây, câu trả lời của tôi thật hết sức ngắn gọn.

- Chưa.

Đối phó với loại người vừa thông minh lại vừa bướng bỉnh này, cách tốt nhất chính là luôn tỏ ra thật bình tĩnh.

- Đau như thế nào? – Young Min từ trên người tôi ngồi thẳng dậy, ánh mắt chậm rãi quét một đường thẳng từ gương mặt xuống đến tận ngón chân.

- Chỗ vết thương còn rất đau. – Tôi từ tốn trả lời.

- Cái đó...phải ít ngày mới lành được. – Anh tỏ ra hơi miễn cưỡng, ánh mắt nheo lại như đang dò xét.

- Anh không có nước chữa lành vết thương sao? – Mục đích của tôi sắp đạt được rồi, haha.

- Không. – Young Min thận trọng đáp lời.

Tôi biết anh đang cố đọc ý đồ đen tối của mình qua ánh mắt nên càng tìm cách che giấu sự nóng giận.

- Nếu được về nhà thì hay thật, vì ở đó có hồ Long Tĩnh.

- Hồ Long Tĩnh? – Đôi mắt sáng bất ngờ dán chặt vào hai đồng tử đang co giãn của tôi – Em muốn về nhà?

- Nếu anh muốn tôi phải chịu đau thêm mấy ngày thì thôi vậy. – Tôi làm mặt lạnh, mắt hướng quay người về phía cửa sổ - Nếu không có chuyện gì thì anh ra ngoài đi. Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lát.

- Em... - Young Min chẳng nói được hết câu, chỉ có thể khoanh tay nhìn tôi bằng ánh mắt cảnh cáo – Đừng tự ình thông minh.

- Nếu anh thật sự muốn ở lại thì bản thân tôi cũng không có cách nào cản được. Nhưng chắc không phải đến việc ăn ngủ của tôi mà anh cũng...

- Em nghĩ mình quan trọng lắm sao? – Người đàn ông lạnh lùng ngắt lời – Thật ngông cuồng.

Ngông cuồng? Nếu tôi ngông cuồng thì bản thân anh lúc này sẽ là loại gì? Còn không phải một kẻ ngoan cố và chẳng biết lý lẽ sao? Khẽ quắc mắt nhìn anh, tôi cũng không nhịn được mà hừ lạnh.

- Vậy được...anh thả tôi ra đi.

- Tôi chưa từng nhốt em. – Ánh mắt mĩa mai nhìn về phía cái chân quần băng đang đặt ở cuối giường - Điều tại bản thân em không có khả năng rời khỏi.

- Không đi được thì lết.

Vừa nói hết câu, tôi đã chống hai tay xuống giường để ngồi dậy. Young Min lúc này thật khó chịu và đáng ghét. Tôi không muốn phải tiếp tục đối mặt cùng anh và chia sẻ bầu không khí ngột ngạt này.

- Em thật không biết trời cao đất dày – Giọng nói rít lên đầy giận dữ.

Hai cánh tay cũng nhanh chóng hướng về phía tôi, gọn gàng đem cả cơ thể nhốt vào giữa ngực.

95. Chương 95

Lúc nghe bác sĩ nói cơ thể em bị suy nhược, tâm can tôi thật sự chấn động. Kể từ lúc đặt chân đến nơi này, thời gian em nằm trong bệnh viện hình như còn nhiều hơn ở nhà. Số ngày em phải chịu tang còn nhiều hơn được tự do, sung sướng. Tôi càng lúc càng tin, việc đến hạ giới chuyển này của em chính là một kiếp nạn.

- Không muốn nhìn thấy anh nữa sao? – Nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc em, trong lòng tôi như có tảng đá đè nặng.

Tĩnh dậy lâu như vậy mà Tuyết Vinh vẫn nằm im thín thít. Hai mắt khép hờ như trốn tránh.

- Anh biết chuyện vừa rồi không phải em cố ý. – Tôi cúi thấp người, khẽ hôn lên trán em – Anh biết em chỉ nhất thời mất bình tĩnh.

Không khí vẫn tiếp tục chìm trong tĩnh lặng.

- Anh cũng biết những ngày qua em đã rất vất vả. – Tôi cẩn thận nâng bàn tay cô bé đặt sát môi mình – Anh biết cô Lâm đối với em là một người đặc biệt thân thiết.

Căn phòng yên ắng đến mức có thể nghe được tiếng máy điều hòa đang chạy.

- Anh biết em đã bắt đầu cảm nhận được mối quan hệ mẹ con với bà ấy, biết em lúc này thật sự rất đau khổ - Tê tái cầm tay em áp vào má mình, tôi tha thiết khẩn nài – Nhưng xin em, đừng tự hành hạ mình như thế nữa được không? Anh đau lòng đến sắp phát điên rồi.

Một giọt nước mắt lấp lánh lạnh lẽo bò xuống gò má Tuyết Vinh trong im lặng. Tôi xoay sở nằm xuống giường rồi vòng tay ôm lấy cô bé, cảm nhận cơ thể em vừa khẽ run một cái.

- Có người đến. – Tuyết Vinh đột ngột lùi ra xa.

Tôi ngơ ngác nhìn về phía cửa thì nhận ra quả thật có một người phụ nữ lạ đang đứng ở đó.

- Cậu là...? – Bà ta sững sờ tháo bỏ cặp kính mắt.

- ...

- Cô là ai? – Em nhanh chóng ngồi dậy rồi thẳng thắn dùng cặp mắt đầy nghi vấn để đón chào vị khách lạ.

Người phụ nữ có mái tóc nhuộm nâu rất thời thượng. Trên người khoác một chiếc áo bằng lông thú. Chân đi guốc cao. Tay kéo theo chiếc va li nhỏ màu xám.

- Con là Yên Nhi? – Giọng bà ta run run như xúc động – Có phải con là Yên Nhi không?

- Phải... – Tuyết Vinh thận trọng gật đầu – Còn...?

- Yên Nhi!!!!!! – Người phụ nữ lập tức buông lời chiếc va li để chạy đến ôm chầm lấy em – Yên Nhi, cô tìm con mãi. Cô tìm con mãi có biết không?

-...?

Cô Cát Nhã là bạn thân lúc trẻ của mẹ Tuyết Vinh. Hai năm sau khi cô Lâm cùng chú Minh tổ chức lễ cưới, cô Nhã quyết định cùng chồng sang định cư ở Úc. Từ đó đến nay vẫn chưa về Việt Nam lần nào, chỉ

thỉnh thoảng cùng mẹ em trao đổi thư tín. Nếu không phải Di Hai hôm qua gọi điện báo tin thì đã chẳng kịp về dự tang lễ.

- Cô rất giận dì con... Đáng lẽ nên báo tin này ngay khi Yên Vũ vừa mất. Tại sao phải đợi đến tận bây giờ mới...???... Còn tưởng có thể về an ủi Lâm một chút...

- Cô có biết lúc chú Minh còn trẻ đã gây thù chuốc oán với người nào hay không? – Tôi nhẹ giọng mở lời.

Người phụ nữ này xuất hiện giống như một kỳ tích. Bà ta là hy vọng, là chiếc chìa khóa cuối cùng có thể mở ra cánh cửa bí mật.

- Cậu nghĩ có người đang muốn trả thù anh ấy sao?

- Nhiều khả năng là vậy.

- Cô có biết người nào tên là Tống Văn Chu không? – Ánh mắt lạnh lùng của em bỗng phát ra đầy hận ý – Có phải ba con và ông ấy rất căm ghét nhau?

- Hai người ấy vẫn còn liên lạc? – Người phụ nữ vừa nghe xong đã lập tức hỏi lại – Chu và con đã gặp nhau?

- Thái độ này của cô nghĩa là sao? – Tuyết Vinh như bị dội gáo nước lạnh vì cách xưng hô quá thân mật.

- Yên Nhi, chẳng lẽ ba và mẹ chưa bao giờ nói cho con biết?

- Biết cái gì?

Nhìn thấy vẻ mặt xanh mét của em, tôi nhin không được liền đi đến gần, cẩn thận nắm lấy tay cô bé.

- Trăm che nghìn giấu, cuối cùng lại đi đến nước này. – Cô Nhã trầm tư một lúc lâu rồi bất chợt thở dài – Huệ Lâm, bạn có biết mình đã khiến con gái nghi oan cho ba nó rồi không?

- Bbbb...aaa...? – Tuyết Vinh kinh hãi bấu lấy tay tôi – Cô vừa nói...?!?!?!?

- Yên Nhi, có lẽ ba mẹ con muốn che giấu mãi mãi sự thật này....Nhưng cô lại không thể đứng nhìn con nghi ngờ ba mình là hung thủ.

- Cô nói bác Chu là ba Yên Nhi? – Đến lượt tôi cũng không thể tin vào tai mình – Sao có thể như vậy?

- Mặc dù chuyện này rất khó tin nhưng nó hoàn toàn có thật. – Cô Nhã ái ngại lướt mắt về phía chúng tôi rồi thoáng dừng lại trên gương mặt đầy kinh hãi của Tuyết Vinh – Huệ Lâm và Văn Chu từng được mọi người khen ngợi là một cặp trai tài gái sắc. Ai cũng nghĩ kết thúc chuyện tình của họ sẽ là một đám cưới hạnh phúc. Thật không ngờ...

- Không ngờ thế nào? Bà nói nhanh đi. – Em đã mất kèm chế, nhồi người chụp lấy tay người phụ nữ – Ông ấy bỏ rơi mẹ tôi, phải không !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Chu vốn không biết mẹ con đang mang thai. – Cô Nhã khổ tâm trả lời – Có người nói anh ấy bị ép buộc, nhưng cũng có kẻ cho rằng ảnh cưới Cúc Như vì tiền. Lý do thật là gì thì chỉ mình Văn Chu mới biết.

- Ba con cũng biết việc này sao? Ba có biết mẹ mang thai con người khác khi cưới mình không?

- Nếu không phải vì sợ ba đứa con sinh ra trở thành trẻ không cha, họ cũng không quyết định tổ chức hôn lễ nhanh như vậy. Ba con thật sự là người đàn ông rất tốt.

Nói như vậy, sự quan tâm bất thường của bác Chu đối với Tuyết Vinh là một điều rất hợp lẽ. Chuyện ông đến bệnh viện thăm mẹ em hay bị chú Minh ghét bỏ cũng có nguyên nhân của riêng nó.

- Lúc biết mẹ con mang thai, Văn Chu đã rất giận dữ. Ông ấy liên tục tìm nhiều cách để được gặp gỡ và ở gần mấy đứa. Nhưng sự tổn thương mà Huệ Lâm phải gánh chịu khiến Ngọc Minh kiên quyết từ chối. Mẹ con vì hiểu cho tâm trạng một người cha muốn gần gũi con mình của Văn Chu nên nhiều lần nhân nhượng. Mãi cho đến khi...ông ấy vô tình để lạc mất Yên Chi, người chị lớn của con...

Buông tay khỏi người cô Nhã, em giống như hòn đá nặng rơi trở lại trên giường. Ánh mắt thất thần không thể tập trung tại một điểm cố định.

- Nỗi đau bị mất con khiến Huệ Lâm suy sụp đến nỗi sa vào trầm cảm. Ngọc Minh không chỉ chuyển nhà mà còn vứt hết tất cả mọi thứ có liên quan đến con bé.

- Ba vứt hết mọi thứ có liên quan tới con? – Câu nói vừa thốt ra đã khiến em bật khóc.

- Ý cô ấy đang muốn nói đến Yên Chi – Tôi vội vàng thay em giải thích.

Tuyết Vinh đã không còn đủ tỉnh táo để che giấu thân phận của mình nữa. Việc chú Minh nhấn tâm xóa bỏ mọi kỷ niệm về em trong ký ức gia đình khiến cô bé có cảm giác bản thân từ lâu đã không còn một chút giá trị, không được ai cần đến.

- Cũng nên thông cảm cho anh ấy vì mẹ con chỉ cần nhìn thấy một cái ly, một tấm hình cũng có thể khóc đến ngất. – Cô Nhã mệt mỏi tựa người vào lưng ghế - Gia đình cô khi ấy cũng đang xảy ra chuyện nên không thể về Việt Nam được... Những tưởng duyên phận giữa Chu và hai đứa con đã chấm dứt ở đó. Không ngờ nó còn tiếp tục dây dưa cho tới tận bây giờ.

Em để mặc tôi ôm chặt trong hai cánh tay, mắt liên tục ứa ra những dòng lệ.

Tuyết Vinh lúc ấy chỉ mới là một đứa bé lên năm. Tại sao ông trời đành đoạn tách biệt nó khỏi gia đình? Đành đoạn trả con bé trở lại thực tế khốc liệt này sau mười lăm năm bị quên lãng?

- Yên Nhi, kẻ giết chết ba mẹ con có thể là bất cứ ai, trừ Văn Chu. – Cô Nhã chột khảng định – Con người anh ấy rất tốt bụng và hiểu đạo lý...

- Cô gọi bỏ rơi người phụ nữ mình yêu là hiểu đạo lý sao? Cô nói để lạc mất con gái là tốt bụng ư? – Tuyết Vinh tức giận vùng khỏi tay tôi - Con nói ông ta chính là cố ý làm như thế.

“Bộp”

Cái tát thứ hai trong ngày khiến mặt em ửng đỏ.

- Ai đã tiêm vào lòng con mối ác cảm đối với Văn Chu sâu sắc như vậy? – Cô Nhã như nổi cơn thịnh nộ - Là ai dạy con nghĩ xấu ba mình như thế?

- Cô Nhã, Yên Nhi tạm thời đang rất xúc động. – Tôi vội vàng chồm tới chắn trước mặt em – Cô đừng la mắng cô ấy. Chỉ có hại mà không lợi.

Công chúa nhỏ của tôi hôm nay đã chịu đủ áp lực rồi. Làm ơn đừng tổn thương cô ấy thêm nữa.

- Yên Nhi, cô nói cho con biết. Văn Chu có thể khiến Huệ Lâm đau khổ nhưng tình yêu ông ấy dành ẹ con con là có thật. Nỗi đau vặt trong lòng người đàn ông đó, con sẽ chẳng bao giờ hiểu hết.

96. Chương 96

Cô Nhã rời đi đã được một lúc lâu nhưng dấu đỏ lưu lại trên má em thì vẫn còn nguyên vẹn.

- Còn đau lắm không? – Tôi cố vén mái tóc rối của em qua một bên để có thể nhìn rõ gương mặt ửng đỏ.

Ngoài cái đau da thịt thì trong lòng em vẫn còn rất nhiều nỗi đau tinh thần khác.

Tuyết Vinh làm sao có thể chấp nhận việc người bắt cản để cho em chịu đủ loại hành hạ chính là ba ruột của mình? Em làm sao chấp nhận kẻ vẫn bị tình nghi giết hại ba mình lại chính là người mẹ em từng yêu thương tha thiết? Tuyết Vinh càng không thể chịu đựng sự thật về chú Minh, người ba mà em dành lòng kính trọng đã quyết định xóa bỏ sự tồn tại của mình dù chỉ là trong ký ức.

- Em muốn xuất viện. – Cô bé nói mà như thì thào – Anh bảo họ cho em về nhà đi.

- Tại sao?

- Không tại sao hết. Em chỉ muốn về.

- Tuyết Vinh.

- Đừng tội nghiệp em. Em không cần ai thương hại hết.

- Anh chỉ có “thương” mà không “hại” – Tôi cương quyết bắt lấy con người bướng bỉnh – Chẳng phải nói em là một nhà văn sao? Lý nào chuyện đơn giản như vậy cũng không hiểu được.

- Anh...

“Wishing you were here...Let your inside outside... Open your heart and love you’ll find...”

Tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên làm náo loạn cả không gian tĩnh lặng.

- Anh ra ngoài một lát – Tôi nhanh chóng rời phòng để bắt máy.

Người gọi đến là ba. Vừa đúng lúc tôi cũng muốn tìm ông để hỏi một số chuyện.

- Chiều nay ba đã đến bệnh viện?

- Thì sao?

- Ba đến bệnh viện làm gì?

- Thăm Huệ Lâm. – Câu trả lời nghe thật đơn giản.

- Hai người quen biết sao?

- Là thông gia.

- Ý con không phải vậy. – Tôi phát tiết – Lúc ba đến, bà ấy còn sống hay đã chết?

- Đương nhiên là còn sống. Cảnh Huy, không phải con đang nghi ba là hung thủ giết chết người phụ nữ ấy chứ?

- Con không biết. – Ai bảo ông làm việc quá khó hiểu – Nếu ba có lý do hợp lý...

- Dựa vào việc mẹ con và vợ Tổng Văn Chu là bạn thân có phải một lý do hợp lý hay không? – Người ở đầu dây bên kia hình như đã bắt đầu phát cáu – Mà Huệ Lâm và Tổng Văn Chu lại từng là người tình của nhau. Nói với ba là con không thấy chuyện này có gì đó trùng hợp đi.

Điều tôi mất bao lâu mới tìm hiểu được lại bị ông nói ra một cách dễ dàng như vậy. Ngoài việc Yên Chi năm ấy bị giam lỏng trong nhà máy Kỷ Nguyên còn có mối quan hệ bất thường giữa mẹ tôi với vợ của người đàn ông khó hiểu đó. Ba gia đình cuối cùng có liên hệ gì với nhau trong chuyện này?

- Chìa khóa Kỷ Nguyên do ba cất giữ?

- Vì sao lại hỏi?

- Ngoài ba ra, còn ai có chiếc chìa khóa giống như vậy không?

- Sau khi đóng cửa thì không.

- Ngày mai con muốn mượn nó.

- Để làm gì?

- Giúp Yên Nhi tìm ra hung thủ.

Tình huống rối ren này chỉ còn biết hy vọng vào chút ký ức thời thơ bé của em để giải quyết. Mong sao khi đặt chân đến đó, Tuyết Vinh sẽ có thể nhớ thêm về quá khứ, hình dung rõ gương mặt kẻ từng đánh đập và khiến em bị thương đến chết.

- Nói với con bé... là ba đã thay nó rửa giặc.

- ...?!?!?!?

- Không ai được phép làm tổn thương người nhà họ Khương.

- Ba lại làm gì thế? – Tôi suýt chút nữa thì hét thành tiếng – Chuyện đã đến nước này còn chưa đủ phiền phức sao?

- Chăm sóc nó thật tốt. Mọi việc cứ để ba giải quyết. Tạm biệt.

- Ba, ba...BA!!!

Dẫu có gào hét thế nào thì người bên kia cũng đã cúp máy, để lại trong lòng tôi cảm giác run sợ.

Người làm tổn thương Tuyết Vinh mà ông ấy vừa nói đến thật ra là ai? Đã bị trừng trị bằng phương thức nào? Thói quen làm việc của ba trước giờ vẫn ngang ngược và vô lý như vậy. Hối sao kẻ thù không mỗi ngày một chất cao như núi.

- Trời ơi, làm ơn dừng lại đi!!!!!! – Tiếng hét thất thanh bất thành linh vọng đến từ phía sau – Dừng đánh, đừng đánh nữa!!!! Có ai ở đây không?...

Tôi lao nhanh vào phòng để chứng kiến một cảnh tượng hỗn độn chưa từng có. Hai cô gái đầu bù tóc rối đang túm lấy nhau, giằng co qua lại. Người thứ ba mặc đồ y tá thì đang ra sức ngăn cản, miệng liên tục xin giúp đỡ.

- Đừng tưởng có người chống lưng thì muốn làm gì cũng được. – Thanh Thiện thống giận siết hai tay quanh cổ em – Triệu Yên Nhi, cô nghĩ mấy vết thương này có thể làm tôi sợ sao? Cô nghĩ tôi sẽ đứng yên cho người ta đánh hả?

- Đồ thần kinh, tôi cần gì tìm cô báo thù chứ.

Tuy rằng Tuyết Vinh đang tỏ vẻ bất cần, để mặt đối phương rung lắc. Nhưng sâu trong ánh mắt em lại chứa đầy vẻ căm giận.

- Nói hay lắm, đã có gan làm mà không dám nhận. Cô là kẻ đê tiện, hèn nhát nhất tôi từng biết. Tôi phải...tôi phải...

- Dừng tay! – Tôi mất bình tĩnh nắm lấy cánh tay vừa vung cao của cô gái – Không được đánh cô ấy!

- Cảnh Huy?!?!?! – Lynda ở bên cạnh sững sờ lắm lắm.

Lạnh lùng hất Thanh Thiện về phía sau, tôi nhanh chóng xoay người để đỡ lấy cơ thể em đang chao đảo. Nhìn thấy hai hốc mắt đỏ hoe của cô bé, cơn thịnh nộ không tên trong chớp mắt đã ùn ùn kéo tới.

- Tại sao lại không tránh? Tại sao đứng yên cho người ta đánh, hả?????

Em không dám trả lời mà chỉ có thể mím môi, hai tay run rẩy bầu chặt lấy vai tôi. Từng dòng nước mắt trong suốt liên tục chảy xuống khiến trái tim như bị thắt chặt. Tôi điên tiết đem em ôm siết vào giữa ngực rồi rít từng tiếng một:

- Làm - ơn - ra - ngoài.

- Cảnh Huy. – Lynda cố tìm cách giải thích – Chuyện là thế này...

- Ra ngoài !!!!!!!

Các người trăm lần, vạn lần đừng ép tôi ra tay với phụ nữ.

Cô gái này đã bị làm cho tổn thương đến mức này mà vẫn không thể được buông tha sao?

- Thầy không thể cứ bênh vực cho cô ta như thế. Nếu không phải Yên Nhi...

- Tôi nói cô CÚT ! ! ! ! ! – Bàn tay vẫn giữa chặt lấy chiếc eo nhỏ cùng mái đầu rối tung của em, tôi khó nhọc tìm cách ngăn mình khỏi cơn giận run rẩy – Cút ngay đi!

Dù biết những vết bầm tím trên mặt Thanh Thiện tám chín phần là do ba mình mang lại nhưng việc cô gái kia dám ngang nhiên làm tổn thương người phụ nữ của tôi vẫn không thể chấp nhận. Nếu không phải niềm tình cô ta trên người mang thương tích thì có lẽ tôi đã...

- Thầy... ?!?!?

- Được rồi. Mọi chuyện đợi khi khác nói tiếp – Lynda khẽ đưa mắt nhìn tôi lần cuối – Em nên nghe lời một chút.

- Triệu Yên Nhi. Kể từ hôm nay, tình bạn giữa chúng ta xem như chấm dứt. – Thanh Thiện mím môi phát ra lời tuyên bố - Cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

- Đã nói thôi đi mà. – Lynda thở dài kéo cô gái ăn mặc lôi thôi ra khỏi phòng – Về nhà đi!

Hai người dùng dằng một lúc lâu mới hoàn toàn biến khỏi tầm mắt. Tôi cố hít sâu để điều hòa lại hơi thở, tầm mắt chuyển sang đặt lên người cô gái đang đứng bất động. Cơn giận nhanh chóng nguôi đi và chuyển thành nỗi thương xót.

Từ lúc nào một Tuyết Vinh thông minh hoạt bát đã trở thành thế này? Từ lúc nào em bị biến thành cô gái chịu đứng yên cho người ta đánh? Tiểu yêu tinh, dáng vẻ này của em khiến anh đau lòng quá!

- Có phải trong người không khỏe nên không có sức chống trả? – Tôi cúi đầu, nhìn sâu vào mắt em.

Linh cảm thấy mách bảo có điều gì đó còn hơn quan trọng như thế.

- Cảnh Huy...- Cô bé uất nghẹn khóc nức - ... Cô ta có thể là chị hoặc em gái em.

Trái tim tôi như cũng suýt ngừng đập trong giây phút ấy.

97. Chương 97

Mau bỏ tôi xuống.

- Em không có tư cách ra lệnh. – Young Min hung dữ quét mắt qua mặt tôi rồi kiên quyết nhìn thẳng về phía trước.

- Yên Vũ sẽ nhìn thấy. – Tôi hốt hoảng khi nhận ra người đàn ông này đang có ý định mang mình ra khỏi phòng.

- Chẳng phải vừa rồi còn muốn đến hồ Long Tĩnh?

- Anh đồng ý đưa tôi đến đó?

- Với một điều kiện...

Đàn ông ở Trung giới hình như đều thích ra điều kiện với phụ nữ.

- Nói đi. – Tôi thở dài.

- Từ đây đến lúc quay về phòng, bất kể chân của em đã lạnh hay chưa, cũng không được thay đổi tư thế này.

Nhìn kỹ lại bộ dạng mình đang quàng tay quanh cổ Young Min, cả người lại đang bị anh nhấc lên khỏi mặt đất, gương mặt tôi lập tức trở nên nóng đỏ.

- Sao? Đổi ý?

- Không. Không có.

Nếu muốn nhanh chóng gặp được Tuyên, việc trước tiên tôi phải làm là sớm chữa lành vết thương này. Muốn chữa lành vết thương này lại chẳng còn cách nào khác là thỏa hiệp với người đàn ông bên cạnh.

- Thêm một điều kiện nữa. – Young Min đang định bước đi thì tiếp tục dừng lại.

- Anh lật lọng.

- Tôi có quyền. – Lý lẽ còn ngang ngược hơn cả Thần Tuyên.

- Muốn gì thì nói thẳng đi. – Tôi hậm hực nhìn anh.

Nếu để Yên Vũ nhìn thấy cảnh này, con bé sẽ còn vì chồng và chị mình mà đau đớn thêm chừng nào nữa?

- Em không được tiếp tục xưng tôi. – Ánh mắt như hai ngọn lửa chậm rãi thiêu đốt gương mặt tôi.

Tại sao anh có thể mở miệng nói ra những lời này mà không có một chút ngần ngại? Xét về lý mà nói, Young Min là anh của Thần Tuyên, với thân phận em dâu mà xưng em gọi anh với anh cũng không phải điều gì quá đáng. Nhưng tại sao trong tôi vẫn thấy có chút gì đó không phù hợp.

- Xem ra, tốt nhất vẫn nên để em nghỉ ngơi trên giường.

- Không cần, em đồng ý. – Tôi hấp tấp lên tiếng.

Tâm trạng Young Min cứ thay đổi xoành xoạch như vậy, nếu không biết nắm bắt cơ hội sẽ phải ôm lấy hối hận. Bất mãn nhìn chăm chăm vào mặt anh, tôi thấy khóe miệng người đàn ông hình như vừa nhếch lên với vẻ đầy tự mãn.

Khu vườn nhỏ với những ngọn đèn sáng lung linh trên giàn thiên lý từng chút hiện ra sau cái đẩy cửa. Tiếng nước chảy róc rách rõ ràng vang lên giữa không gian tĩnh lặng.

Tôi buồn bã nhìn về phía chiếc xích đu đang nằm lạnh lẽo, lòng xôn xao nhớ lúc cùng Tuyên trải qua những giây phút nồng nàn. Nhớ ánh mắt ôn hòa xen lẫn ngại ngùng của anh khi thổ lộ sự thay đổi từ bản thân.

- Hồ Long Tĩnh ở đâu? – Young Min dường như đã bắt được sự trầm tư của tôi nên chậm rãi mở miệng.

- Trong phòng ngủ.

Nếu không phải muốn nhanh chóng chữa lành vết thương, tôi thật sự không muốn Young Min biết đến nơi này vì không gian đó là của tôi và Tuyên chứ không phải bất kỳ ai khác.

- Chịu đau một chút. – Young Min khẽ liếc nhìn tôi trước khi quyết định dùng tay tháo bỏ dải băng đang quấn nơi cổ chân – Sẽ không dễ chịu đâu.

Tôi gật đầu với anh rồi mím môi chuẩn bị. Dù sao đau đớn này cũng không phải là vĩnh viễn nên chẳng có việc gì phải sợ. Cách suy nghĩ này xem chừng rất có lợi trong việc đánh lừa cảm giác của chính mình. Ít nhất sẽ không còn cảm thấy...

- A!

Tiếng rên rỉ vì đau đớn của tôi chẳng những không khiến Young Min động lòng mà trái lại, trên mặt anh còn xuất hiện một nụ cười...ác độc. Cần thận đem toàn bộ phần chân bị thương của tôi nhún vào nước, người đàn ông này cũng không chút ngại ngùng mà nhảy xuống. Nước trong hồ không cao nên chỉ ngập qua thắt lưng anh.

Thất thần nhìn người trước mặt đang nhẹ nhàng xoa bóp cổ chân mình, trong đầu tôi bất ngờ dậy lên câu hỏi lớn.

- Mẹ của Thần Tuyên vì sao mà chết?

- Bị tra tấn, hành hạ quá mức. – Young Min bình thản chép miệng.

- Ông ta tra tấn bà? – Quá kinh ngạc vì câu trả lời, cổ chân tôi bất giác muốn rụt lại – Anh nói ông ấy tra tấn bà tới chết?

- Ngồi yên. – Người đàn ông mất kiên nhẫn kéo chân tôi xuống nước lần nữa – Em không cần hốt hoảng như vậy.

- Nhưng tại sao? Bà ấy đã phạm phải tội gì?

Trùng mắt nhìn tôi với vẻ không vừa lòng, Young Min vẫn tiếp tục dùng tay xoa quanh chỗ vết thương đang bắt đầu liền lại.

- Tội ngoại tình.

- Ngoại tình? – Tôi thẳng thốt - Với ai?

- Với chú anh.

Một tảng đá nặng lập tức theo câu nói thả xuống đáy lòng tôi. Vợ và em trai có tình cảm bất chính? Lão Trung Vương vì bị cấm sùng mà nhẫn tâm đem người phụ nữ mình yêu thương nhốt vào địa ngục cho đến chết?

- Bà ấy là nguyên nhân phát sinh luật lệ: phụ nữ có chồng không được phép nuôi tóc dài và hình phạt đối với tội tự ý ép các cô gái dưới trần gian làm dâu chốn Trung giới. – Young Min thông thả đưa tay vén tóc tôi – Anh nghe nói, mái tóc dài của em cũng từng gây ra sóng gió?

Nguyệt Hoa từng một hai khuyên tôi đi tố tội Tuyền đã dùng quyền lực ép buộc mình. Bản thân anh sau khi biết được, chẳng những tỏ ra giận dữ mà còn tổn thương vô hạn. Tôi thật không dám tưởng tượng nếu ngày ấy mình thật sự làm như vậy thì mọi chuyện bây giờ sẽ thế nào.

- Chuyện tóc tai liên quan gì đến mẹ chồng em? – Từ chối trả lời câu hỏi của Young Min, tôi chỉ muốn làm thỏa mãn thắc mắc trong lòng mình – Bà ấy cũng từng nuôi tóc dài sao?

Anh có vẻ bất mãn khi nghe được câu nói của tôi nhưng vẫn cố gắng nín nhịn.

- Lúc ba phát hiện mối gian tình này, ông vô tình nghe được chú tằm tắc khen mái tóc dài của mẹ Tuyền, một trong những điều vẫn luôn làm ba mê mẩn.

Thật kinh khủng, thì ra sự ghen tuông lại có thể làm con người ta phát rồ đến thế. Tính cách này liệu có nằm trong huyết quản và di truyền từ đời này sang đời khác hay không? Giật mình đưa mắt nhìn anh, tôi đã suýt ngã ngửa khi thấy Young Min cũng đang hung hăng nhìn lại mình.

- Ngoài mái tóc dài, em còn rất giống bà khi thu hút được loài chim hiền lành ấy. – Anh bấy giờ mới nhún mình, nhảy lên khỏi mặt nước – Bản thân mẹ Tuyền trước khi ra đi cũng nhún nhủ, khi sự việc này được tái diễn cũng là lúc người có khả năng giúp bà làm nốt những việc dang dở sẽ xuất hiện.

- Việc đang dang dở là việc gì?

Và người định sẵn phải làm công việc gay go ấy sẽ không phải là tôi chứ?

- Anh không biết, có thể là tìm ra lý do khiến người phụ nữ ấy phản bội ba khi ông đã dành hết tình yêu cho bà. Hoặc vĩ đại hơn, là nguyên nhân khiến mẹ Tuyền tự chối việc đầu thai để chôn thân tại địa ngục...

- Xuống địa ngục là lựa chọn của bà?

Tôi vì mãi tập trung vào câu chuyện nên đã không nhận ra gương mặt Young Min lúc này đang ở rất gần mình. Anh im lặng khá lâu trước khi đưa ra câu trả lời chẳng ăn nhập gì cả:

- Cơ thể em lúc nào cũng thơm phức thế này sao?

- Anh.. - Tôi giận dữ đứng dậy thì bất ngờ nhận ra cảm giác đau nhói ở chân đã hoàn toàn biến mất.

- Thế nào? – Young Min nhếch miệng cười, hai tay thông thả cho vào túi - Chơi chán rồi hả?

Thân hình đồ sộ của anh vừa đứng lên đã che chắn hết tầm nhìn. Từng hơi thở ra cũng mang theo cảm giác uy hiếp khiến người ta sồn tóc gáy. Cái mạng nhỏ này của tôi bằng mọi giá cũng phải còn nguyên vẹn cho đến lúc gặp được Tuyền.

- Vì ba nghĩ trong em có phần nào đó của mẹ Tuyền nên mới một hai đòi mang về...Hoặc cũng có thể sự giống nhau giữa hai người đã làm ông ấy mất hết lý trí...

- Dù lý do có là gì thì ông ta vẫn thật...biến thái!

- Em làm sao hiểu được tâm trạng của một người bị cô gái mình yêu phản bội? – Người đàn ông bất mãn nhún mày, cơ thể cũng không quên tiến về phía tôi thêm một chút – Ôm lấy anh...rồi chúng ta về.

Đây là lúc thực hiện điều kiện giao dịch lúc nãy nên dù tay chân đã hoàn toàn lạnh lạnh, bản thân tôi cũng không có cách nào để từ chối. Dựa theo thái độ của anh, tám chín phần là đã đoán ra việc bị chị em tôi lừa dối. Điều phân vân duy nhất còn tồn tại chỉ có thể là thân phận của người đang sống ở trần giới và tôi bây giờ.

Mặc kệ anh biết được đến đâu, chừng nào Young Min còn chưa mở miệng nói ra, tôi vẫn sẽ đóng tốt vai diễn của mình mà không một lời oán thán. Thân phận anh bây giờ nếu không phải em rể thì cũng là anh chồng. Young Min dù muốn xoay chuyển càn khôn cũng không bao giờ thay đổi được sự thật hiển nhiên ấy.

98. Chương 98

Lúc hai tay anh chạm vào người, một luồng hơi ấm lập tức từ chỗ tiếp xúc chạy đi khắp cơ thể tôi, để lại bộ đồ ngủ màu hồng kem êm dịu. Nghĩ lại mới nhớ mình đã mặc chiếc váy dạ hội kia suốt hai ngày hai đêm rồi. Chẳng những vướng víu, bất tiện mà còn lấm lem vết máu.

- Cảm ơn. - Lời nói thốt ra khỏi miệng tôi với sự cảm kích hoàn toàn chân thật.

Young Min không trả lời mà chỉ im lặng bước về phía trước. Quay về căn phòng mang sắc tím quen thuộc, tôi bắt đầu ngỡ ngàng, không biết sự tương đồng giữa nơi này với căn phòng ngủ nhà mình là vô tình hay cố ý.

- Nghỉ ngơi đi. - Anh chăm chú nhìn tôi xoay sở nằm xuống giường một lúc lâu rồi quyết định quay bước.

- Đợi đã.

- Chuyện gì?

- Chồng em... - Tôi cố nuốt lấy những giọt nước mắt - ...Anh ấy có khỏe không?

- Tâm trạng nó không tốt. - Young Min khẽ gầm gừ, lưng chẳng buồn quay lại.

- Em có thể...có thể gặp anh được không?

- Bây giờ chưa phải lúc. - Người đàn ông ấy lại toan rời khỏi.

- Anh Young Min - Tôi đau khổ van nài.

- ...

- Nếu ba anh có yêu cầu gì... - Phải thu hết can đảm còn sót lại, tôi mới có thể nói ra ý định trong đầu - ...chỉ cần ông ấy chịu thả Thần Tuyên... em sẵn sàng chấp thuận.

- Đó là quyết định của em! - Young Min tức giận xoay người, miệng gầm gừ - Còn anh thì không.

Nói xong nổi bức xúc trong lòng, anh đã lập tức bỏ đi, để lại mình tôi trong căn phòng vắng lặng sau một tiếng cửa đóng rầm.

Buổi sáng thức dậy, thấy trên tay có gì đó nặng nề, tôi khẽ nhú mày mở mắt nhìn xem thì thấy mái tóc đen của Yên Vũ đang xoa dài một bên người còn cơ thể nó thì co ro nằm sát bên cạnh. Trông bộ dạng con bé lúc này, chẳng khác gì những buổi tối gặp ác mộng liên ba chân bốn cẳng chạy đến chỗ mẹ. Yên Vũ tuy hoạt bát nhưng lúc nào cũng là đứa suy nghĩ đơn giản nhất trong ba chị em. Mẹ luôn sợ nó ra đời sẽ chịu nhiều thua thiệt. Ai ngờ, cách suy nghĩ ngây ngô kia quả thật đã khiến con bé phải gánh lấy đau khổ.

- Yên Vũ. - Tôi vỗ nhẹ lên vai nó - Sao lại ngủ ở đây?... Yên Vũ.

- Ủ... - Con bé nhăn nhó mặt mày, tìm cách gạt bàn tay đang quấy rối mình ra.

- Yên Vũ, dậy cho chị nói chuyện. - Tôi cố gắng nghiêm giọng dù trong lòng đang tràn ngập nỗi thương xót.

- Chị Yên Nhi... Chị Yên...

- Suyt. - Nhanh chóng đặt một ngón tay lên môi em gái, tôi lo lắng đảo mắt nhìn quanh - Đừng gọi cái tên ấy ở đây.

- À, ờ... - Yên Vũ mơ mơ màng màng, đưa hai tay dụi mắt - Trời sáng thế rồi sao?

- Em vào đây từ lúc nào?

- Khoảng giữa đêm.

- Tìm chị có việc gì sao?

- Không việc gì cả - Yên Vũ bình thản lắc đầu – Em không muốn ngủ một mình khi biết chị đang ở sát bên. Ngủ một mình? Nó vừa nói mình phải ngủ một mình sao?

- Anh Young Min đâu?

- Trong phòng làm việc. – Con bé dụi dụi trán vào người tôi - Anh nói còn có việc phải làm.

Sao lại có người chồng hờ hững với vợ mới cưới của mình như vậy? Thái độ say đắm yêu thương của anh trong hôn lễ đã đi đâu hết rồi? Chẳng lẽ việc phát hiện bản thân mình bị lừa dối đã khiến Young Min tỏ ra xa cách như vậy? Tôi biết mình không có tư cách để trách móc anh, nhưng hành động gây tổn thương này thật sự...thật sự khiến người thấy tan nát.

- Chị biết rồi - Tôi cố tỏ ra bình tĩnh rồi đưa tay vuốt tóc Yên Vũ.

Con bé hồn nhiên như vậy, chắc vẫn chưa nghĩ đến việc bí mật động trời đã bị Young Min phát hiện. Tôi nên làm gì lúc này mới là điều tốt nhất cho nó?

- Ngoài kia có gì mà ồn ào quá? – Yên Vũ gãi đầu nhìn về phía cửa – Mới sáng sớm đã có người gây sự rồi sao?

Tôi im lặng lắng nghe thì cũng nhận ra có tiếng cãi vã đâu đó. Âm thanh khá gay gắt nhưng lại không biết chính xác họ đang nói gì.

- Trần Tuyết Vinh! – Tiếng la như sấm lập tức vọng tới sau cái đập cửa – Cô ra đây cho tôi! Đừng ở đó làm con rùa rút cổ.

- Là Lâm Thừa Giai...Cô ta đến đây làm gì thế?

- Trần Tuyết Vinh. Thần Tuyên đang vì cô mà chịu khổ trong ngục. Bản thân cô làm sao có thể bình thản như thế?

- Để chị ra mở cửa.

- Không được. – Yên Vũ vừa nghe xong đã lập tức ngăn cản – Nghe giọng cô ta cứ như muốn vào ăn thịt chúng ta vậy

- Nếu thật sự cần được thì cô ta đã không thể đứng ngoài cửa la hét – Tôi nhẹ giọng trấn an nó – Em đừng nói gì quá quắt là được.

Cánh cửa vừa mở ra đã thấy một cô gái mặc trên người chiếc áo kiểu dài tay màu cam, có rất nhiều họa tiết sặc sỡ xộc vào. Bộ váy ruffled màu đen tinh tế để lộ cặp chân dài thon thả. Cả người từ trên xuống dưới đều toát ra vẻ thuần tha trừ... gương mặt. Gương mặt cô ta đang lộ rõ ba chữ “muốn đánh người”.

- Tôi còn tưởng cô trốn tiệt ở chỗ nào, thì ra là đến tìm Young Min để lánh nạn.

- Bỏ chị ấy ra. – Yên Vũ giận dữ muốn tháo phăng bàn tay đang túm lấy cổ tôi xuống – Đồ...

- Không sao. – Tôi bình tĩnh ra hiệu cho nó lùi lại – Để cô ta nói hết.

Nếu Thừa Giai không chính miệng nói ra, bản thân tôi cũng nhận thấy sự bất lực của mình. Bề ngoài thì có vẻ bản thân đang được Young Min bảo vệ nhưng thực chất là đang bị anh giam lỏng. Trước cửa phòng, cứ mỗi phút trôi qua lại có không biết bao nhiêu người qua lại. Như thế mọi hoạt động trong nhà đều được dừng lại để tập trung vào việc canh chừng.

Không thể liên lạc với bất cứ ai, không nhận được bất cứ tin tức nào về Tuyên, tôi có cách gì để cứu anh ấy?

- Vì muốn bảo vệ cô mà anh ấy mới khổ sở như vậy. Thế mà cô...cô còn có thể ở đây...

- Họ để cô vào sao? – Tôi cất giọng thật khê vì sợ người khác nghe thấy.

- Kể nào dám cản? – Thừa Giai có chút kiêu ngạo – Không cánh cửa nào làm khó được tôi cả.

- Đừng ở đó mà đắc thắng – Yên Vũ cao giọng ngắt lời – Chẳng qua vì cô không có khả năng “gây chuyện”, càng không phải là mục tiêu mà họ canh chừng.

- Thần Tuyên hiện giờ thế nào? Cô có gặp anh ấy chưa?
 - Còn biết nghĩ tới anh sao? – Giai bất giác nhếch môi cười nhạt, tay xô mạnh tôi về phía ghế dài. – Tôi còn tưởng cô đang chuẩn bị làm vợ lẽ Young Min chứ?
 - Không được xúc phạm chị tôi. – Yên Vũ bắt ngờ xông tới, bàn tay đã giơ cao quá trán.
 - Không được đánh cô ấy – Tôi hấp tấp lấy quyền hành của mình để ra lệnh cho nó – Người này có thể giúp chúng ta.
 - Cô biết lý do tôi đến đây? – Thừa Giai nhìn thấy thái độ bình tĩnh của tôi thì có chút kinh ngạc.
 - Nếu không phải đã tìm ra kế hoạch, cô còn đợi đến bây giờ mới đến tìm tôi sao?
 - Thật không ngờ...- Người con gái chợt khoanh tay cười lạnh - ...Trông cô thường ngày ngốc nghếch như vậy...
 - Chị tôi không ngốc. – Yên Vũ nhấp nhóm tìm cách phản bác – Cô đừng chỉ có đứng đó mà phỉ báng.
- Trông đợi vào Young Min lúc này cũng không hẳn là một phương án tốt. Tôi không dám nói anh thờ ơ trước sự sống chết của em trai mình nhưng ít nhiều vẫn bị tình cảm cá nhân chi phối. Hơn nữa, trực giác của một người phụ nữ vẫn luôn cảnh báo tôi rằng, còn ở lại đây thêm ngày nào thì sự việc sẽ càng thêm rắc rối ngày ấy.
- Thừa Giai yêu thích Tuyên, kế hoạch cô ấy bày ra đối với anh tuyệt nhiên không có hại. Về phần tôi, sống chết thế nào đã không còn quan trọng. Nếu phải tiếp tục sống cuộc sống bị giam cầm như thế này, tôi thà chấp nhận vì anh làm tất cả.
- Chỉ cần cô nghe lời tôi, nhẫn nhục chịu đựng một chút...
 - Cái gì mà nhẫn nhịn chịu đựng? Cô định kêu chị gái tôi làm gì thế?
 - Không tới phiên cô lên tiếng – Giai buồn bực gắt – Chuyện này không liên quan đến việc thích hay không thích mà là yêu hay không yêu. Nếu chị cô thật sự nghĩ đến anh ấy...
 - Làm sao rời khỏi nơi này? Tôi chỉ sợ những người kia...
 - Ngoại trừ Lão Trung Vương, không ai ở Trung giới này dám cản bước chân tôi. – Về kiêu ngạo liền theo ánh mắt cô ta lan tràn khắp cơ thể - Có điều, chị em cô sẽ phải đổi chỗ cho nhau một lát.
 - Đổi chỗ??? – Yên Vũ căng thẳng lặp lại – Cô vừa kêu chúng tôi đổi chỗ???? Nếu anh Young Min mà biết, ảnh nhất định sẽ...
 - Trong tay tôi hiện đang có một thứ rất quan trọng. Chỉ cần đích thân cô mang đến chỗ ông ấy. Nhiều khả năng Lão Trung Vương sẽ vì nó mà bình tâm suy nghĩ lại. Tình yêu với mẹ Tuyên đã thiêu trụi lý trí ông ấy rồi. Hành động trốn tránh của cô lúc này chỉ càng khiến Thần Tuyên bị mang ra làm vật thể mạng.
 - Nhưng nếu ông ta vẫn điên cuồng bắt chị tôi ở lại đó thì thế nào? Ai chẳng biết cô chỉ mong chị gái tôi sớm biến mất để bản thân có cơ hội tiếp cận anh ư?
 - Tôi không đến để nói chuyện với cô. Nếu Tuyết Vinh bắt buộc phải ở lại đó làm vợ Lão Trung Vương thì so với tự do cũng Thần Tuyên cũng xứng đáng lắm mà.
 - Cô?!?!?!?!?
 - Đủ rồi. – Tôi dứt khoát ngắt lời cả hai phía - Kế hoạch thế nào? Cô nói đi!

99. Chương 99

Tôi gấp rút phóng lên cầu thang, sau đó rẽ vào hàng lang phía bên phải. Cửa phòng chẳng những không đóng mà còn rộng mở như chờ đợi. Một đám người tụ tập lố nhố, cố chen vai nhau để theo dõi sự việc.

- Còn không mau bắt lấy nó!!!! – Tiếng rống giận do ba phát ra khiến trần nhà rung chuyển.
- Không được bước đến gần! – Young Min tiếp lời bằng giọng gầm lớn – Tuyết Vinh, em nghe anh. Tuyệt đối đừng manh động.
- Các người điếc hết rồi sao? Mau qua bắt con bé hạ dao xuống.
- Tránh ra. – Tôi điên cuồng xô đẩy bọn người đang đứng chen chân ở cửa – Tránh ra !!!!!
- Mọi người mau nhường đường. – Anh Cả đang hụt hơi ở phía sau cũng liên tục gào hét – Đừng làm chậm trễ việc cứu người.

Bổ nhào vào phòng trước cặp mắt ngơ ngác của mọi người, tôi hoàn toàn không dám tin vào những điều mình đang được chứng kiến. Hơn mười người đàn ông xếp thành hàng trong trạng thái hung hăng nhưng cũng đầy bất lực. Trước mặt họ là ba và anh Chín với gương mặt hùng hực phần nộ. Cả hai người đều đang hướng tầm mắt về phía cô gái nhỏ đang bị dồn vào tường.

Với tính cách của Yên Nhi, một khi quá hoảng hốt sẽ có thể tự mình gây ra thương tích.

- Là ai mở cửa cho nó? – Vừa quay lưng lại đã nhìn thấy tôi khiến lửa giận trong mắt ba càng bốc lên ngàn ngút.
- Nếu không phải bây giờ thì còn đợi đến khi nào? – Anh Cả lúc bấy giờ mới có thể đuổi kịp, miệng liên tục thở dốc – Năm người rồi...Đã năm người rồi đó...Con không tin còn phép thuật nào có thể che mắt con bé...Ba thật sự muốn nhìn nó bỏ mạng ở đây sao?
- Tuyên, mau qua đó khuyên cô ấy. – Young Min bất chấp tất cả, lôi cổ tôi về phía trước – Tuyết Vinh đã chảy nhiều máu lắm rồi.

Ý thức dường như đã không còn tồn tại trên gương mặt đầm lệ của em. Chỉ có máu và máu liên tục chảy xuống từ lưỡi dao đang cứa vào cổ. Đầu em liên tục quay ngoắt nhưng hình như lại chẳng để được bất cứ thứ gì vào mắt. Cảnh tượng khiến toàn thân tôi đông cứng. Trái tim như có ngàn mũi tên nhọn xuyên vào.

- Tuyết Vinh, mọi người đưa Thần Tuyên đến rồi đây. – Anh Chín dè dặt đẩy lưng tôi từ phía sau – Em bình tĩnh nhìn cho thật kỹ... xem người này có phải là chồng mình hay không...

Ánh mắt vô thần thoáng lướt qua mặt tôi rồi lập tức lùi lại. Bàn tay không cầm dao cũng theo phản xạ mà vung vẩy.

- Không được qua đây...Không được qua đây... Các người là một lũ nói dối...

Bảo bối yêu dấu, họ đã làm gì em thế này? Tại sao đến anh cũng không nhận ra được?

- Anh chưa từng gạt em. – Tôi cố hít lấy không khí để tự điều hòa hơi thở – Nửa chữ cũng chưa từng.
- Đừng bước đến gần! – Em cuống cuồng cứa mạnh dao vào cổ - Nếu không tôi sẽ...
- Tuyên. – Young Min hốt hoảng vươn tay muốn kéo tôi lại – Đừng khiêu khích cô ấy. Anh thấy Tuyết Vinh đã không còn phân biệt được đâu là thật đâu là giả nữa.

“Cô ấy nhất định có thể nhận ra em.Cô ấy nhất định biết em sẽ không bao giờ tổn hại cổ.” Tôi phần nộ hất tay anh ra, sâu tận đáy lòng đang điên cuồng gào thét. “Còn không phải vì các người mới khiến Yên Nhi trở thành thế này sao?”

- Bọn trẻ ở nhà...mấy ngày không được gặp em, chắc đã khóc sưng cả mắt. – Tôi lại thận trọng bước lên, cố dùng hết khả năng để nài nỉ - Vườn cây không có em dọn dẹp, hẳn cũng bị lá khô làm cho xấu xí rồi.

- ...

- Hồ Long Tĩnh lâu ngày không đến, chẳng biết đã mọc thêm hoa nhiều hay ít. - Ánh mắt mờ mờ từ phía đối diện như lời thúc giục, giục tôi nhanh chóng bước tới - Em nghĩ con rồng lười biếng ấy khi nào mới thức dậy? Mọi người vẫn rỉ tai nhau một giai thoại về nó mà anh chưa có dịp nói...

-...

- Bảo bối, nghe lời anh... Bỏ con dao đó xuống, được không?

Đôi mắt đỏ hoe liên tục chăm chú nhìn tôi với đầy vẻ hoang mang, sợ sệt. Cái nhìn như thể không biết nên tin bao nhiêu phần trong những lời nghe được. Cái nhìn như thế, vừa muốn chạy đến gần lại vừa lo sợ phía sau còn có điều gì lừa gạt.

- Đừng để nó tiếp tục ở đây nói nhảm. - Ba tôi bắt đầu mất kiên nhẫn - Cứ bắt lấy con bé. Thương tích giải quyết sau.

Nhìn thấy đám người phía sau chuẩn bị ập tới, chút bình tĩnh còn sót lại trong em cũng lập tức bị tước sạch. Bàn tay cầm dao trong chớp mắt liền lơ lửng cao, sẵn sàng tự kết liễu.

- YÊN NHI !!!!!!!!!!!!!!! - Tôi kinh hoàng lao đến, cố gắng chụp lấy cổ tay đang đâm xuống hết lực - ĐỪNG!!!!!!!!!!!!

Sự việc diễn ra rất nhanh. Nhanh đến nỗi nếu không phải nhờ em bất ngờ bỏ cuộc, tôi cũng chẳng còn cơ hội gặp lại người con gái này một lần nữa.

Con dao nhỏ lặng lẽ rơi xuống giữa những lời xì xầm khó hiểu.

Dáng người Yên Nhi run bần bật khiến lòng tôi kịch liệt chấn động.

- Anh đến rồi? - Cô bé bối rối rơi lệ - Có thật là anh đã đến không?

Trái tim suýt ngừng đập của tôi lại tiếp tục vì câu nói của em mà lỡ nhịp.

- Em cứ tưởng mình không thể sống đến lúc gặp anh nữa - Yên Nhi méo mào lao vào giữa hai cánh tay tôi - Em cứ tưởng là họ đã giết anh rồi.

Vì suy nghĩ ngây thơ này mà em tự làm tổn thương mình sao? Vì suy nghĩ ngây thơ này mà em một mình tìm đến đây hả?

- Yên Nhi, cổ em chảy máu. - Tôi hấp tấp dùng tay che miệng vết thương lại - Cổ em đang chảy rất nhiều máu.

- Em không sao...thật sự không....

- Yên Nhi. Yên Nhi!!!!!!

Nếu không phải có hồ Long Tĩnh chữa trị, cô gái này đã sớm bỏ mạng vì vết thương cầm máu không được. Nếu không nhờ anh Cả qua quyền, tự ý đem tôi thả khỏi ngục..., không may mắn có Young Min ở đó chống cự... Và nếu không phải có rất nhiều điều...“nếu” thì tôi đã không còn cơ hội để ngồi cạnh bên và vuốt tóc em như lúc này.

- Tiểu Vương Gia. - Lão Hùng kính cẩn cất tiếng gọi.

- Chuyện gì?

- Vợ chồng Cửu vương gia đến.

- Cho họ vào.

Anh Chín chắc chắn đang có rất nhiều chuyện cần được làm sáng tỏ. Rắc rối trong việc hôn nhân của chúng tôi cũng đến lúc nên giải quyết. Anh có thể vô cùng bất mãn, có thể đem tôi ra để trút giận. Nhưng Yên Nhi thì tuyệt đối không thể rời khỏi. Em là của tôi, mãi mãi là như vậy.

- Chị! - Yên Vũ vừa bước vào đã hối hả chạy đến bên giường.

- Đừng đánh thức cô ấy. - Cả tôi cùng Young Min đồng thanh nhắc nhở.

Hai ánh mắt thoáng giao nhau với vẻ khó xử rồi lập tức nhìn sang một chỗ khác. Anh không nói gì, chỉ lẳng lặng đi đến bên giường. Đôi mắt nhìn em chứa đầy vẻ đau đớn cùng oán giận. Bàn tay vừa vươn ra đã bị một lực kéo vô hình giữ lại. Trên gương mặt mang dấu vết của sự đấu tranh rất gay gắt.

Hoàn cảnh hôm nay cũng một phần do tôi mà có. Sự đau khổ mà anh phải gánh chịu, tôi cũng có phần trách nhiệm. Nhưng tình yêu vốn dĩ là ích kỷ và không hề có lý lẽ. Nếu bắt buộc phải vì em mà tranh đấu, tôi xin được tình nguyện nghênh chiến.

- Yên Nhi ngủ một lát sẽ tỉnh dậy.

- Em ở đây với chị. – Anh Chín bình tĩnh dặn dò Yên Vũ – Anh và Thần Tuyên có việc.

Nhận thấy ánh mắt hoang mang từ cô bé, tôi có thể phần nào đoán được những điều em đang nghĩ. Cuộc hôn nhân với anh Chín ngay từ đầu đã là một ván cược, cược bằng chính hạnh phúc cả đời của Yên Vũ. Cô gái này đã bất chấp tất cả để đến đây, chẳng lẽ lại không thể khiến Young Min rung động? Nỗi căm giận vì bị lừa dối đã làm anh đan tâm phủ nhận tất cả rồi ư?

- Theo anh ra ngoài. – Young Min chỉ ném lại một câu liền quay bước.

- Được – Tôi lẳng lẽ gật đầu – Yên Vũ, thay anh chăm sóc chị em một lát.

- Anh Tuyên...

- Đừng sợ -Tôi thở dài trấn an cô bé và cũng là tự trấn an mình- Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

100. Chương 100

- Ngay từ đầu, em đã biết tất cả? – Người đàn ông trước mặt tôi cố khẳng định lần nữa.

Sự thật về việc bị chính em trai mình lừa dối khiến anh không thể chấp nhận. Hai bàn tay cũng không biết từ lúc nào đã co lại thành nắm.

- Khi em tình cờ nghe chị em cô ấy nói chuyện mới rõ đầu đuôi sự việc. – Tôi cẩn thận đáp.

- Tại sao sau đó vẫn không nói? – Toàn thân anh bắt đầu phát ra luồng điện phẫn nộ.

- Vì em biết mình đã yêu cô ấy. Không thể rời xa được.

- Đã biết Yên Nhi là người của anh mà vẫn muốn tranh giành?

- Đây không phải tranh giành mà do ông trời cố tình mang cô ấy đến.

- Nhưng người em cưới là Trần Tuyết Vinh chứ không phải Triệu Yên Nhi. – Young Min bất ngờ phát tiết – Chuyện này mọi người đều biết.

- Vậy em cũng xin được nhắc cho anh nhớ. Cô dâu đường đường chính chính được anh rước về tên là Triệu Yên Vũ.

- Đây mới là lý do chính? – Hai bàn tay Young Min bắt đầu kêu răng rắc.

- Là ý gì? – Tôi khó hiểu hỏi lại.

- Em biết mình đang ở thế yếu nên mới cố ý gài anh vào cái bẫy hôn nhân cùng Yên Vũ?

- Một mình em có thể dựng lên tất cả chuyện này sao? – Lời vu khống của anh Chín thật sự chọc tôi phát tức – Nếu không phải Yên Nhi cam tâm tình nguyện thì ai có thể ép cổ che giấu sự thật này? Nếu không phải Yên Nhi không muốn gả cho anh thì cô ấy đã không đem chuyện hôm ấy kể cho em gái mình biết. Sau đó còn tự nguyện đem năm chiếc vòng của anh trao tặng...

- Nhưng rõ ràng người Yên Nhi thích là anh. – Young Min kiên quyết khẳng định – Chính em cũng biết điều đó.

- Bây giờ cô ấy là của em.
- Vậy sao? – Giọng anh mang đầy vẻ cay nghiệt – Theo những điều anh biết thì em vẫn đang ngủ trên ghế.
- Anh...
- Nếu Yên Nhi thật sự yêu em thì giữa hai người đã không tồn tại khoảng cách này.

Một khoảng trầm mặc nhanh chóng bao phủ khắp căn phòng.

Anh em tôi không nói gì mà chỉ hết nhìn nhau rồi lại vây kín mình trong nỗi suy tư phức tạp. Trái tim em đứng về phía nào, kỳ thật chỉ mình Yên Nhi là hiểu rõ. Chúng tôi dù bỏ bao nhiêu công sức cũng không bằng một lời khẳng định từ chính cô gái này. Tùy tiện đem em ra giành giật, có phải đã hạ thấp giá trị quyết định ở đương sự rồi không?

- Anh thấy...vẫn còn một cách...
- ...? – Tôi ngược mắt nhìn anh, lòng tràn trề hy vọng sẽ tìm ra giải pháp phù hợp.
- Cho nàng chút thời gian quyết định.- Young Min bắt đầu dịu giọng - Chúng ta cũng được cạnh tranh công bằng.
- Công bằng như thế nào?
- Em phải để anh tự do tiếp cận Yên Nhi, không được ngăn cản hoặc làm khó nàng. Chuyện chúng ta thảo luận hôm nay tuyệt đối không để người thứ ba biết được. Nếu sau một tháng gần gũi mà Yên Nhi vẫn quyết định ở lại bên em...anh xin hứa sẽ rút lui vô điều kiện.

Phương thức này tuy hơi thua thiệt cho tôi nhưng đối với em lại là công bằng tuyệt đối.

- Thế còn Yên Vũ? Anh không định bỏ mặc cô ấy chứ?

Lời nhắc nhở khiến anh Chín hơi do dự. Năm ngón tay liên tục gõ xuống mặt bàn.

- Điều - do - cổ - tự - quyết - định.
- Yên Nhi tuyệt đối sẽ không chấp nhận. – Tôi lập tức khẳng định – Nếu có thể nhìn em gái mình chịu khổ thì cô ấy đã không nhường lại anh ngay từ đầu.
- Tự anh sẽ tìm ra cách để thuyết phục. – Young Min tiếp tục tỏ ra dứt khoát.

Trong đầu anh lúc này chỉ có một mong muốn duy nhất là giành lại cô ấy, lấy đâu ra tâm tư để suy nghĩ những việc khác? Bất cứ ai, nếu vô tình để trái tim bị em bắt được, đều sẽ không chịu nổi cảm giác bị mất đi người con gái này. Tôi biết rõ điều đó vì bản thân cũng chính là một người trong cuộc.

- Tạm thời cứ để nàng ở nhà em. – Người đàn ông trước mặt lại lấy quyền của kẻ làm anh để sắp đặt – Chỉ cần Yên Nhi gật đầu đồng ý, anh bất cứ lúc nào cũng có thể mang nàng rời khỏi.
- Em hiểu. – Tôi miễn cưỡng gật đầu – Giả sử cô ấy muốn ở lại, em hy vọng anh sẽ thực hiện những điều mình đã hứa.

Người xưa thường nói, hiểu người khác không bằng tự hiểu chính mình. Mà bản thân tôi đang muốn gì, tự tôi cũng không biết rõ. Sợ mất em nhưng lại không muốn nhìn em phải đau khổ. Khao khát giữ chặt em nhưng lại lo đó chỉ là một cái xác không hồn. Hoặc sung sướng vì có tất cả, hoặc đau khổ vì chẳng đạt được gì. Đối với tôi và Yên Vũ, chẳng phải đều đang đem hạnh phúc đời mình đặt vào tay người khác hay sao?

Trở về phòng và ngồi đóng băng bên chiếc giường nhỏ, trong đầu tôi liên tục nghĩ ngợi. Nghĩ về việc lúc nào đó phải gọi người con gái mình yêu là chị, đến hình ảnh bọn họ sóng đôi bên nhau, còn mình thì tiếp tục những ngày tháng đơn độc, buồn tẻ...Yên Nhi mới xuất hiện mấy ngày đã khiến toàn bộ cuộc sống bị đảo lộn. Nhưng thật tự mới hình như lại giúp tôi cảm nhận sự đời theo một cách tươi đẹp chứ không còn ảm đạm như trước.

Lúc còn nhỏ, chưa từng được mẹ dành cho bất kỳ cử chỉ yêu thương, gần gũi nào khiến tôi rất buồn tủi. Mỗi lần phạm lỗi, bà không những nghiêm khắc la mắng mà còn bắt con mình nằm ra đất, sau đó dùng roi

đánh. Mọi người nói mẹ vốn là một con người, sau khi chết mới bị ba ép cưới làm vợ. Vì không phải là cuộc hôn nhân tự nguyện nên chiều nào tôi cũng thấy bà ngồi khóc bên cửa sổ.

Hình ảnh đó có sức ám ảnh chẳng khác gì bộ phim kinh dị đầu tiên trong đời một đứa trẻ. Nó đau đầu và chẳng bao giờ có thể phai nhạt. Vì hận ba nên tôi kiên quyết không để Yên Nhi phải lâm vào hoàn cảnh tương tự. Em xứng đáng nhận lấy tất cả hạnh phúc trên đời. Dù hạnh phúc ấy phải đánh đổi bằng sự khổ khổ và tuyệt vọng của tôi đi chăng nữa.

- Tuyên. – Em bắt ngờ vỗ nhẹ vào vai tôi, hỏi nhỏ – Anh đang nằm mơ à?

Mở mắt thấy mình đang nằm trên chân em, thần trí tôi có phần hơi kinh ngạc. Nhưng Yên Nhi thì vẫn tỏ ra rất tự tại, hai tay thông thả men dọc theo đường nét trên mặt tôi mà ve vuốt. Sắc mặt hình như cũng hồng hào hơn trước.

- Em tỉnh rồi hả? – Tôi bất giác hỏi một câu bằng thừa.

Yên Nhi không trả lời mà chỉ cẩn thận đem tay tôi áp vào mặt, sau đó nhẹ nhàng ma sát như cố tìm chút hơi ấm.

- Làm sao vậy?

- Hôn em.

- ?

- Hôn em đi! – Cô bé nhỏ tiếng lặp lại.

Về ngại ngừng nhưng đầy khao khát kia khiến tôi cứ ngỡ bản thân mình vừa bước vào một giấc mơ mới.

- Em...!?! – Choáng váng tìm cách trở mình, tôi vội vàng đặt tay lên trán cô ấy – Không sao chứ? Có phải còn chỗ nào...

Ba chữ “không bình thường” còn chưa kịp nói ra thì đã bị mắc kẹt. Yên Nhi vừa chồm người, giận dữ hôn lên môi tôi một nụ hôn rất nhẹ. Một nụ hôn chỉ như cánh chuồn chuồn lướt qua nhưng cũng đủ làm cho ngây ngất.

Trong phút giây ấy, nỗi khao khát được ôm chầm lấy em để tiếp tục nụ hôn như đùa giỡn kia đang bùng lên rất mãnh liệt. Tôi thậm chí đã vòng tay qua vai cô bé để kéo sát về phía mình, nhưng sau đó thì đột ngột dừng lại.

“Từ giờ đến lúc nàng đưa ra quyết định...em tốt nhất đừng làm điều gì quá đáng”...“Thần Tuyên, em nhất định phải nhớ...người phụ nữ đó rất có thể sẽ trở thành chị dâu của mình...”

Lời nhắc nhở như hăm dọa của Young Min bất ngờ vang lên khiến bàn tay đang đặt trên vai em khẽ rời lỏng. Hành động này không giống với tính cách của Yên Nhi. Có khi em đang áy náy vì đã khiến tôi chịu khổ nên muốn dùng cách này để an ủi. Anh Chín chắc chắn cũng không muốn người phụ nữ của mình bị kẻ khác “động tay động chân” như thế này.

“Trời ơi, tôi cuối cùng là đang sống vì họ hay vì chính bản thân mình chứ?”

- Là anh không đúng...Anh không nên đối xử với em như vậy.

Thở dài ôm lấy em, tôi cố gắng tự khuyên nhủ mình bằng cách nghĩ đến viễn cảnh tươi đẹp. Chỉ cần chờ đợi hết một tháng, ... kiên nhẫn chờ em thêm một tháng nữa thôi... Đến khi ấy, tình trạng nhập nhằng này sẽ được kết thúc...

101. Chương 101

Cảnh Huy thật sự không phải là một kẻ thích nhiều lời. Những điều anh nói bao giờ cũng mang một ý nghĩa hàm ẩn nào đó. Có khi chỉ là sự châm chọc, trêu đùa. Nhưng nhiều lúc lại thâm trầm, sâu sắc hơn muôn vạn lời an ủi. Tôi biết mình không nên quá dựa dẫm vào anh, biết bản thân không nên bắt anh phải gánh thêm một gánh nặng. Nhưng cảm giác được nương tựa vào người đàn ông này thật sự rất hạnh phúc.

- Em đúng là thiện lương quá mức. – Ngón tay anh nâng nhẹ lấy mặt tôi – Người ta tổn thương em...em chẳng những không tức giận, còn nghĩ đến tình máu mủ...?

Cảm thấy cơ thể mình đột nhiên chấn động, tôi giật mình vòng tay ôm lấy cổ anh. Ngay lập tức, hai mũi chân cũng bị Huy nhắc lên khỏi mặt đất. Tôi lên đưa mắt quan sát biểu hiện trên mặt anh rồi thở ra một hơi nhẹ nhõm. Gương mặt đẹp trai, tuấn tú là vậy, mới vừa nổi giận đã trở nên cực kỳ đáng sợ.

Còn tưởng việc vừa rồi sẽ khiến tôi bị anh trách mắng. Thật không ngờ, chỉ một lời giải thích đã khiến thái độ người đàn ông này thay đổi một trăm tám mươi độ. “Là mình được anh ấy cưng chiều hay bản thân thật sự có khả năng xoa dịu người khác?”

- Bà xã cũng mệt rồi.-Anh bắt ngờ dâng ra nụ cười tỏa nắng - Nên nghỉ ngơi sớm một chút.

Tôi ngoan ngoãn nghe lời, ngã lưng nằm xuống chiếc giường đặt trong vách. Ngày hôm nay tuy rằng rất vất vả nhưng lại không hề cảm thấy buồn ngủ. Chỉ có cơn đau thỉnh thoảng từ trong đầu truyền đến.

Tôi nghiêng người, quan sát anh cẩn thận nhất từng cái ly, chai nước dưới nền nhà. Mái tóc đen vẫn được chải gọn gàng, nay có phần hỗn độn. Anh có một gương mặt ôn hòa và nụ cười cực kỳ quyến rũ. Cách ăn mặc giản dị cùng phong thái ung dung, tinh tại càng hữu hiệu biến anh thành chàng công tử hào hoa, thanh lịch. Tôi chưa bao giờ thấy Huy lớn tiếng quát mắng ai, nhưng thái độ hung hăng vừa rồi lại khiến người ta sợ chết khiếp.

Lúc dựng xong chiếc ghế nhựa, nhận ra hai mắt tôi vẫn đang mở thao láo, anh ấy mới thông thả đi đến gần. Tôi chớp mắt nhìn anh chậm rãi kéo áo sơ mi ra khỏi lưng quần, sau đó lại mở tiếp hai hột nút trên cổ. Trông bộ dạng vô cùng thoải mái.

- Sao chưa ngủ?

- Chờ anh. – Nhắc mình lùi sát vào tường, tôi cố tình chừa ra một khoảng trống lớn.

Cảnh Huy hiểu ý nên cũng vui vẻ nằm xuống. Thân hình to lớn làm chiếc giường vừa lún lại vừa kêu một tiếng. Tôi thích thú hít sâu hương cà phê vẫn còn phảng phất đâu đó trên cơ thể cường tráng. Hai tay không an phận cũng tự giác mò đến trên người anh, sờ nhẹ. Cảnh Huy không nói gì mà chỉ hơi thở mạnh, sau đó đem khuỷu tay chống đầu, nhìn tôi chăm chú.

Hai mắt giao nhau như có rất nhiều điều muốn thổ lộ. Nhưng cuối cùng vẫn không thể thốt ra bất cứ lời nào. Bàn tay anh đặt nhẹ trên eo tôi, thỉnh thoảng lại di dời lên cánh tay một chút. Tôi biết Huy chỉ đang muốn tìm cách an ủi mình nên hoàn toàn không phản kháng. Bàn tay sau một hồi chu du cũng quyết định dừng lại nơi chiếc cổ “không được che đậy cẩn thận” của anh, ngang ngạnh ve vuốt.

Làn da ngấm ảm áp theo những ngón tay truyền đến cảm giác kích thích thật đặc biệt. Ánh mắt nóng bỏng cùng hơi thở nặng nề từ gương mặt đôn hậu càng đẩy nhanh quá trình đốt cháy cơ thể. Tôi cứng đầu, muốn di ngón tay mình xuống hơn nữa thì gặp phải sự cản trở từ hàng nút chết tiệt.

Rụt rè đưa mắt nhìn anh, tôi thấy Huy dường như vẫn muốn duy trì trạng thái bất động. Ánh mắt bình tĩnh lúc đầu đã được thay thế bằng vẻ thâm trầm, suy xét.

Có lẽ mình đang bị điên, hoặc dây thần kinh có chỗ nào bị hỏng nên mới dễ dàng để cảm xúc điều khiển lý trí như lúc này. Nhưng một mình mình điên đã đành, chẳng lẽ đến anh ấy cũng...?

Đang quần trí, muốn thu hồi hành động khiêu khích nguy hiểm, hai tay tôi đã bị anh bắt lấy. Lực nắm không mạnh nhưng cũng đủ làm thanh tĩnh đầu óc.

Tôi bối rối nhìn anh, cơ người trong cảm giác ngại ngùng cùng xấu hổ. Không phải đã tự bôi đen tư cách bản thân trước mặt chồng rồi chứ?

- Anh...em không...cô ý...

Cảnh Huy không nói câu nào mà chỉ nghiêm mặt nhìn tôi. Mãi một lúc sau mới chậm rãi mở miệng:

- Anh không thích em cứ mãi làm người thiếu trách nhiệm. – Lời lẽ nghe không ra là đang trách móc hay thúc giục – Suốt ngày chỉ biết gây tai họa rồi bỏ trốn.

- Em...

- Giải quyết vấn đề của anh đi! – Anh bá đạo cầm tay tôi đặt trở lại vị trí lúc đầu, nói mà không hề chớp mắt.

Tôi cắn môi, nuốt nước miếng. Thật không biết nên làm sao cho phải.

- Nơi này là bệnh viện...

Không cần nghe hết câu, người đàn ông kia đã lăm lăm đi đến chốt cửa. Sau đó còn mờ ám kéo hết rèm trong phòng.

Tôi nhắm mắt vươn tay mò đến trước ngực anh, run rẩy mở ra từng chiếc nút màu bạc. Cơ ngực săn chắc cùng làn da khỏe mạnh cũng theo đó mà lộ ra dưới màu áo xanh xám. Việc hô hấp đối với cả hai càng lúc càng trở nên khó nhọc.

- Chuyện kia...thế nào rồi?

- Chuyện kia là chuyện gì? – Tôi lúng túng cúi đầu, không hiểu vì sao anh lại đột nhiên thốt ra câu hỏi lạ đời như vậy.

- Vấn đề của em...

- Cái đó... – Da mặt tôi như bị đốt nóng - ...Đã không còn nữa.

- Tại sao nhanh như vậy?

- Em không biết... Có thể là lần đầu... nên không ổn định... – Người ta cũng là thấy trong sách nói vậy -...Hoặc chưa thật sự đến lúc... Chắc phải...Nay hoặc mai gì đó...

- Vừa hay – Anh đắc thắng gật đầu – Ông trời cũng muốn tạo điều kiện.

-...?!?!

Còn chưa kịp ý thức được tình hình, tôi đã thấy anh nhòe dậy, mạnh mẽ đem mình áp chế bên dưới. Cả phần trên không được che chắn cũng lập tức áp sát vào cơ thể đang căng thẳng. Hai tay tôi dán vào ngực anh, mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

Nụ hôn đầu tiên nhẹ nhàng rơi xuống, điểm vào cái trán vì hồi hộp mà đỏ mề hôi hột. Anh chẳng hề nói đến nửa câu, chỉ muốn dùng hành động để thay ọi lời lẽ. Hai gò má nhiễm hồng, cánh mũi phập phồng thở gấp của tôi...cũng lần lượt được người đàn ông này “chăm sóc” cẩn thận. Tự chống đỡ mình trên hai cánh tay, mọi động tác của anh đều mềm nhẹ hết mực. Tôi cố thả lỏng chính mình để tận hưởng sự yêu thương, chăm sóc đặc biệt này. Cặp mắt khép hờ càng khiến các giác quan còn lại thêm trở nên nhạy cảm.

- Ừm... – Cái liếm nhẹ nơi vành tai khiến miệng tôi bật ra lời phản ứng.

Cảnh Huy cũng không vì vậy mà quyết định buông tha, kiên nhẫn hôn khắp mặt tôi từng chút. Nụ hôn đã lưu luyến trên bờ môi một lúc lâu trước khi chuyển đến vùng da cổ nhạy cảm.

- Anh... – Tôi nhịn không được đành phải mở miệng nài nỉ.

Nhưng nài nỉ thứ gì thì...tôi chịu.

Quần áo từ chỗ xộc xệch đã lần lượt được thoát ra, nằm vương vãi trên mặt đất. Nhiệt độ trong phòng trong nháy mắt liên tăng lên đến chóng mặt. Giữa lúc cơ thể đang bị cơn sóng tình đánh dập dềnh lên xuống, tôi bất ngờ nhận ra anh vừa ngừng lại mọi động tác.

- Tuyết Vinh. – Hàng lông mày Cảnh Huy nhăn nhúm – Cơ thể em...bị suy nhược...

Bây giờ mới nhớ đến, có phải đã quá muộn rồi không?

Tôi cố gắng mỉm cười, vươn tay luồn vào mái tóc hơi ẩm ướt.

- Em ổn...

Câu trả lời làm gương mặt khổ sở vì kềm chế của anh dù ánh lên vẻ mừng rỡ nhưng vẫn đầy áy náy. Cặp mắt sâu liên tục nhìn tôi trong trạng thái nửa say nửa tỉnh. Chưa từng bắt gặp Huy trong bộ dạng mất kiểm soát như lúc này khiến trái tim tôi kịch liệt rung động.

Suy nhược...suy nhược...

Nếu để anh ngừng lại lúc này, mình chắc chắn sẽ chết ngất vì suy tim mất!

- Yêu em!

Tôi tự tin kéo mặt anh xuống gần, ngẩng đầu hôn lên đôi môi đang muốn chực lên tiếng phản đối. Tình cảm mãnh liệt như con thú xỏ lồng, lập tức cuồng nhiệt đáp trả.

Cơ thể đột ngột nhói đau khiến tôi xanh tái mặt, vừa muốn kêu rên đã bị anh dịu dàng thu lấy. Mười đầu ngón tay đan khít vào nhau như một loại trời buốt. Mỗi lần đau là mỗi lần anh lại khắc sâu vào tim tôi một trải nghiệm nồng ấm...

Kể từ ngày bắt đầu cầm bút, đã không biết bao lần xây dựng nên những đêm tân hôn lãng mạn, tưởng tượng cảm giác được cùng người mình yêu hợp thành một. Nhưng chỉ bây giờ tôi mới hiểu, vì sao con người là loài động vật duy nhất có thể đổi mặt khi làm chuyện ấy. Cảm giác thật sự thuộc về nhau thì ra đã hoàn toàn vượt ra khỏi bản năng duy trì nòi giống nguyên thủy nhất...

102. Chương 102

Những ngày tiếp theo trôi qua thế nào, kỳ thật tôi chẳng thể nhớ rõ. Vẫn là chiếc quan tài nằm trong phòng khách, những con người đã nhìn đến quen mặt, những lời an ủi nghe đến nhàm tai... Mọi việc cứ lặp đi lặp lại trừ việc không còn thấy Tống Văn Chu hay lần nào nữa.

Sau buổi tối hôm đó, chiếc giường ngủ ở nhà đã không còn là nơi dành riêng cho tôi. Việc phải chia sẻ nó với một người to lớn như anh cũng chẳng gây ra chút khó khăn hay bức bối. Bốn ngày đầu chu kỳ kinh nguyệt, Huy chỉ an phận ôm tôi đi vào mộng đẹp. Đêm thứ năm, anh nửa chừng mang mền gối ra ghế. Sang đến ngày thứ sáu, cũng là lúc cơ thể tôi đã hoàn toàn khỏe mạnh thì sự việc đêm ấy lại tái diễn...

- Ngày mai theo anh đến nhà máy Kỷ Nguyên một chuyến. – Anh bắt chợt rời mắt khỏi bài giảng điện tử đang soạn dở - Nhân tiện ghé thăm ba cho hết nợ. Ông ấy gọi điện nhắc anh suốt.

- Ủ. – Tôi gật đầu qua loa cho có lệ vì vẫn đang tập trung tìm hiểu thông tin về cách phòng tránh thai trên mạng.

Nơi này không giống như Trung giới, bất cần một chút cũng có thể sinh chuyện.

- Đang xem gì thế? – Người đàn ông kia không biết từ lúc nào đã đi đến, ánh mắt sắc bén nhanh chóng quét qua màn hình – ...Thuốc tránh thai khẩn cấp?

- Em tình cờ nhìn thấy nên nhấp vào xem thử. – Tôi hấp tấp tắt đi ô cửa sổ - Anh...xong việc rồi sao?

Phớt lờ câu hỏi của tôi, vẻ mặt anh vẫn như ngây như dại.

- Huy...- Tôi cố tình đưa năm ngón tay qua lại - ...Làm sao vậy?

- Loại thuốc này có thể làm mặt em bị nổi mụn. – Anh nhanh chóng lấy lại tinh thần, liền vươn tay kéo tôi vào trước ngực – Lại còn không tốt cho sức khỏe.

- Nhưng rất tiện lợi. – Tôi cắn môi, ấp úng tìm lời giải thích – Bởi vì anh không dùng cái kia... nên em sợ...

- Chuyện đó có gì không tốt?

- Đương nhiên là không tốt. Anh xem, em trong mắt mọi người vẫn là gái không chồng. Lỡ, lỡ một lúc nào đó...

Ba mẹ vừa mới mất, tôi biết giải thích với mọi người thế nào về ông chồng từ trên trời rớt xuống chứ? Đó là còn chưa kể việc anh cứ mỗi ngày ra ra vào vào như vậy, hàng xống lảng giềng không để ý mới khó.

- Hay mình dọn đến nơi khác?

Nơi khác?

Tôi có nơi khác để đi sao? Hay là dọn đến nhà anh?

- Từ chung cư đến trường gần hơn nơi này rất nhiều. – Như biết đọc thấu ý nghĩ người khác, anh bắt đầu tìm cách phân tích – Xung quanh lại không ai quen biết. Em thỉnh thoảng có thể quay về đây thăm viếng.

- Ai nói không có người? Chẳng phải vợ chồng chú Tùng, ba mẹ Trình Tâm cũng ở đó sao?

Kỹ năng bịa chuyện siêu cấp của anh đến giờ vẫn còn làm tôi báỉ phục, làm sao dễ dàng quên đi được.

- Vậy thì tìm nơi khác. – Huy lập tức đưa ra phương án mới - Dù sao hợp đồng thuê nhà của anh cũng sắp hết hạn. Ngày trước chọn nơi ấy chỉ vì muốn tiếp cận em...

Lời thú nhận khiến trái tim đang lo lắng của tôi trở lên một nỗi xúc động.

- Tốn nhiều công sức như vậy...chỉ để tạo dựng mối quan hệ với em sao?

- Đừng đánh trống lảng. – Anh có chút ngượng ngùng, liền nhanh tay ôm lấy tôi – Ngày mai anh lập tức tìm chỗ. Sau đó rước em về ở cùng.

- Nhưng lỡ dì dưỡng em hỏi...?

- Em cứ nói chuyển nhà để với đi nỗi buồn tủi. – Lý lẽ của tôi bắt đầu trở nên yếu thế - Anh thấy hai người một năm gặp nhau chắc cũng chỉ mấy lần. Dì em cũng có gia đình cần phải chăm lo chứ. Bất quá mỗi lần dì ấy đến, anh sẽ tránh ra ngoài một lát.

- Còn căn nhà này thì thế nào? Nó là tài sản ba má để lại cho em. Bán đi thật không nỡ.

- Ai bảo em phải bán? – Huy nhú mồm, điểm nhẹ lên mũi tôi một nụ hôn – Anh sẽ nhờ ba tìm người đến chăm sóc. Chưa biết chừng còn có lúc em chạy về đây tiếp đón dì đó.

- Sao bảo không muốn dính líu đến ông ấy?

- Đây không gọi dính líu mà là “lợi dụng”. Tiền bạc dùng vào những trường hợp này mới thực phù hợp – Người đàn ông ấy lại ranh mãnh mỉm cười – Em không phải vẫn thường nhắc, đừng xa cách với ba như vậy sao?

- Anh. – Tôi hờn dỗi đánh lên vai Huy – Chỉ biết bóp méo ý tứ người khác.

Dù không chính miệng nói ra nhưng vẫn có thể ý thức được điều khiến anh cảm thấy lo lắng. Cái chết không rõ ràng của ba mẹ khiến tính mạng tôi tiếp tục nằm trong vòng nguy hiểm. Ngôi nhà đang ở lại mang tiền án từng bị đột nhập khiến Cảnh Huy mất ăn mất ngủ. Sở dĩ mấy ngày qua còn cố gắng nhẫn nại đều là để tôi được làm tròn nghĩa vụ của một đứa con đang chịu tang phụ mẫu.

- Tuyệt Vinh. – Anh cẩn thận hướng cặp mắt đang nghĩ ngợi mông lung của tôi vào một chỗ - Anh muốn cùng em xây dựng một gia đình mới.

- Gia đình? – Tôi chớp mắt nhìn anh, trong lòng dâng chột dâng lên cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc.

- Theo anh đi, được không? – Bàn tay anh khẽ ve vuốt – Rồi chúng mình sẽ cùng chăm sóc và yêu thương nhau thật tốt.

Tôi nuốt nghẹn, để mặc cơ thể bị Huy mang đến bên giường, chậm rãi đặt xuống. Có hay không một người ba thật sự đã chẳng còn quan trọng. Biến mất và chết đi trong quá khứ như thế nào cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Sự tồn tại của anh từ lâu đã thay tôi lấp đầy vết thương lớn. Nếu phải đổi nó để làm thỏa mãn mọi thắc mắc, tôi thà chịu đựng cuộc sống ngu ngơ, ngờ nghệch; thà mãi mãi quên đi những kỷ niệm đau buồn lúc trước...

Vội vàng bắt lấy bàn tay đang tìm cách mở những hột nút trên áo mình, tôi muốn tranh thủ lúc còn tỉnh táo mà nói ra điều quan trọng nhất:

- Anh nhất định không được chết.

- ?

- Chỉ cần ngày nào em còn sống... – Nhìn thấy vẻ mặt chết sững của anh, tôi lập tức giải thích –...thì ngày đó anh chưa được phép một mình đi đến Trung giới.

Một tia đau xót bất chợt lóe lên trong ánh mắt sâu thẳm, nhưng chỉ trong tích tắc đã không còn thấy nữa... Nụ hôn cuồng nhiệt hung hăng ấn xuống khiến trời đất như chao đảo... Không có sự chần chừ hay e ngại mà chỉ là tình cảm khao khát đến mãnh liệt.

Năm ngày được anh nhiệt tình chăm sóc, sức khỏe tôi đã hồi phục thấy rõ. Mỗi đêm lại cùng nhau nằm trên chiếc giường không nhỏ cũng không lớn khiến cảm xúc liên tục lên tiếng phản đối. Tôi không chối việc bản thân mình cũng rất khát vọng cơ thể anh, nhưng để có thể mở miệng thì quả thật rất...khó.

Mà Cảnh Huy thì có nhu cầu cao hơn hẳn. Tối nào cũng nghe anh lẩm bẩm, không bảo tôi là thuốc phiện thì cũng đến ma túy cảm dỗ người. Lắm lần bị anh ôm đến không thở được, tôi thật chỉ muốn đánh cho ông chồng háo sắc này vài cái.

- Anh muốn mua cái giường. – Giọng nói buồn bực chậm rãi truyền đến – Vô cùng thích mua lại nó.

- Cái giường nào? – Tôi mê muội đáp lại.

- Cái giường trong bệnh viện.

Ngọn lửa vô hình theo lời nói làm mặt tôi bốc cháy. Mắt mờ màng cố tìm cách lẩn tránh cái nhìn say mê đầy âu yếm.

- Trên đời vẫn còn rất nhiều nơi bán giường đẹp.

- Nhưng ý nghĩa không giống – Anh bưng bình hôn liên tiếp mấy cái vào cổ - Hoàn toàn không giống.

- Vậy thì vào hỏi bệnh viện.

Tôi thở dài trườn vào ngực anh, im lặng cảm nhận từng hơi thở và mùi hương quen thuộc. Lúc này vội vàng như vậy, mình cuối cùng vẫn chưa kịp sử dụng biện pháp tránh thai nào. Mà anh hình như càng không chịu để việc này trong óc, cứ mặc cho tình cảm sai khiến. Hay là đang âm mưu đánh nhanh rút gọn, trong thời gian ngắn làm mình sinh mấy đứa nhỏ? Đến lúc đó, đừng nói là đi học, ngay cả ra đường gặp người quen cũng không thể.

Mấy ngày nay, tôi cũng từ từ quay lại với công việc viết lách hồi trước. Chữ nghĩa tuy chưa nhiều nhưng cái chính là tìm ra ý tưởng. Quay lưng với thể loại xuyên không quen thuộc, tôi muốn thử khai thác đời sống của một nữ sinh viên rất đổi bình thường là mình lúc này. Vì bình thường nên chắc sẽ khơi gợi được cảm giác gần gũi. Riêng nhân vật nam chính thì không cần hỏi cũng biết được xây dựng theo hình mẫu nào.

Cảnh Huy thường nhắc việc tôi còn nhỏ đã có máu “háo sắc”, mới năm tuổi liền đem anh biến thành người yêu lý tưởng. Sau đó còn đặt tên nhân vật ngớ ngẩn không chịu được. Nhưng ai biết, cái hình mẫu lý tưởng ấy bây giờ lại trở thành chồng tôi thật. Tiếc rằng thời gian không cho phép nên câu chuyện đành tiến triển một cách chậm chạp. Tôi làm sao tập trung khi suốt ngày vẫn luôn có kẻ hết ngọt ngào dụ dỗ đến ngang ngược yêu cầu mình đi ngủ?

- Mai ở nhà ba ngủ một đêm đi.-Anh ở trên đỉnh đầu tôi, thở nhẹ - Ông ghiền cháu đến phát điên rồi.

- Đúng là cha nào con nấy. – Tôi véo nhẹ vào ngực anh trước khi đi vào mộng đẹp.

Nếu đứa trẻ có thể khiến cho cha con họ xóa đi khoảng cách hờn giận, tôi cũng mong mình sớm sinh cho anh một cục cưng kháu khỉnh.

103. Chương 103

Mới hai ngày không ở nhà, công việc suýt nữa chất cao như núi. Anh Cả nói đã thay tôi giải quyết mấy chục người sắp “lỡ hạn” nên số lượng công việc còn lại cũng không đến nỗi khốn đốn. Hơn nữa, quyển nhật ký Thừa Giai đưa em cũng làm tốn thời gian của tôi không ít. Không tin nổi là cô ta lại có thể che giấu nó suốt thời gian qua. Hại mẹ tôi đến chết vẫn phải chịu tiếng xấu.

Kế hoạch của Thừa Giai hôm ấy càng liều lĩnh không thể chấp nhận. Chẳng biết cô ấy nghĩ gì lại dụ dỗ Yên Nhi và em gái mình đổi chỗ. Dựa vào một cuốn sổ mà mong làm ba đồng ý thả tôi, thật ấu trĩ không gì bằng. Mục đích chính có lẽ vẫn là đẩy Yên Nhi vào thế đã rồi, tự mình sa chân vào miệng cọp. Có điều đến bây giờ tôi vẫn chưa biết được, chiêu sách lấy mạng sống ra uy hiếp là chủ ý của em hay cũng do cô gái mưu mô kia sắp đặt.

Ngày hôm ấy, khi được nghe anh Cả “trình bày” lại kế hoạch đảo lộn thị phi của ba, tôi chỉ biết máu nóng trong người đã ùn ùn kéo hết lên não. Sau đó còn không tiếc lời lên án ông không chỉ hại chết mẹ mà còn đàn tâm phá hoại hạnh phúc của con trai bà. Chính hành động nóng nảy này đã đẩy bản thân vào chỗ bị ba tống vào ngục, để lại mình Yên Nhi bơ vơ, lạc lõng. Đường như bất cứ chuyện gì có liên quan đến em cũng dễ dàng khiến cho tôi phát điên. Giống hệt với bất cứ chuyện gì có liên quan đến mẹ đều dễ làm cho ba bị mất trí. Chúng tôi cứ vậy mà công kích và tổn thương nhau. Để rồi, người chịu khổ chỉ có mình Yên Nhi tội nghiệp.

Em mấy hôm rồi cũng chẳng bước chân khỏi nhà. Suốt ngày chỉ ra vào quét dọn và chơi cùng mấy đứa trẻ nhà bên cạnh. Việc “thông cửa” đã rất thành công trong việc khiến tinh thần Yên Nhi trở nên phấn khởi. Lần lúc được nhìn em cùng chúng nó đùa nghịch, trong lòng tôi cũng dâng lên ham muốn được cùng cô ấy sinh một đứa. Vương nỗi kỳ hạn một tháng của Young Min vẫn còn đó, không thể hấp tấp hay manh động.

Một mình ngồi trong phòng làm việc, đầu óc tôi lúc nào cũng đầy ắp bóng hình em. Đến lúc cầm viết ghi vào sổ mấy con số cũng suýt bị nhầm lẫn. Tội trạng thì không thể đọc qua loa, nhưng danh tính người đã chết thì tôi chẳng buồn để ý. Chỉ muốn giải quyết nhanh nhanh để lại được nhìn thấy hình ảnh em trước mặt. Sớm biết như vậy đã xây khu vườn ngay trong phòng làm việc, ngăn đầu một cái liềm có thể tìm ra người con gái mình yêu mến.

Chật vật suốt từ sáng tới giờ, cuối cùng cũng tìm ra chút thời gian rảnh rỗi. Tôi nhanh chân bước khỏi phòng, đẩy cửa vào mảnh vườn nhỏ thơm mùi hoa sữa. Từ lúc phát hiện nó có mùi hương giống hệt với cơ thể vợ, tôi đã chẳng ngại ngần “trồng” thêm trong nhà mấy bụi. Em cũng từng lấy làm ngạc nhiên nhưng tôi chỉ cười lấy lệ vì thấy việc bị mê luyến bởi một mùi hương không đáng để khoe mẽ.

Nhìn thấy Yên Nhi đang loay hoay đào bới thứ gì đó ở trong góc, tôi không muốn làm phiền nên chỉ im lặng bước đến. Sau đó, kéo ống quần ngồi xổm xuống bên cạnh.

- Đang làm gì?

- Bắt con giun.

- Bắt giun? – Tôi bật cười hỏi lại – Làm chi?

- Cho cá ăn. – Em miệng trả lời, tay vẫn không một phút ngừng nghỉ - Sẽ rất béo.

Liếc nhìn chiếc khay nhựa chứa đầy giun nhỏ, tôi chợt cảm thấy vô cùng hứng thú, nên hăng hái cuốn tay áo lên khỏi cùi chỏ.

- Anh làm gì?

- Giúp em.

- Không được. Anh mau tránh chỗ khác. Em đã hứa sẽ tự tay bắt cho nó.

Thì ra là vì con bé Tinh Tinh nhà hàng xóm!

Kể từ lúc biết đến sự tồn tại của nhau, hai người ấy càng lúc càng trở nên thân thiết. Tinh Tinh có đôi mắt rất đặc biệt, sáng lấp lánh như ánh sao trên trời. Em vừa nhìn thấy đã xuýt xoa khen đẹp, hết hôn hít lại ôm ấp khiến người ta phát bực. Mà con bé kia không biết vì lý do gì cũng tham lam muốn được bông bế, sẵn sàng sà vào lòng Yên Nhi bất cứ khi nào có thể.

- Nhiều đó cũng nhiều rồi. – Tôi không vừa ý, ôm lấy chiếc eo nhỏ - Em vì nó mà đổ mồ hôi ướt áo.

Bất ngờ bị kéo ngã làm em luống cuống, tay chân bất giác vươn ra tìm chỗ bấu víu. Nhưng sự việc đến lúc đó thì đã muộn. Chỉ nhắc tay một cái đã có thể đem được cô búp bê nhỏ này lên khỏi mặt đất.

- Tuyên. – Yên Nhi hốt hoảng dựa vào tôi – Anh đúng là không biết nói lý.

- Như vậy coi như cũng là một dấu hiệu. – Tôi khoai trá ôm em đặt trên đùi, sau đó cẩn thận điều chỉnh lại tư thế để cả hai có thể cùng ngồi trên hồ cá – Bất quá lần sau, em sẽ dễ dàng phân biệt...

Cho tới bây giờ, câu hỏi về khả năng nhận dạng của em vẫn đang làm nhiều người phải kinh ngạc. Họ cứ nghĩ giữa chúng tôi hẳn phải có một loại ám hiệu nào đó. Nhưng thực tế, cô bé này lại chỉ dựa vào sự thật hết sức đơn giản: tôi là người duy nhất có thể gọi tên em, Triệu Yên Nhi.

- Đều tại anh cứ nói dông dài, khiến em cảm thấy hư hư thực thực... – Cô ấy lại buông giọng oán giận – ...Giả chịu gọi người ta sớm một chút...

Tôi bật cười, nhẹ nắm tay em xoa nắn:

- Đến giờ này vẫn chưa hết giận. Có phải muốn được đền bù không?

- Đền bù? – Vẻ mặt em lập tức tràn trề hy vọng – Anh có hứa sẽ làm như thế không?

Nữ hoàng của anh ơi, trừ việc mình phải chia cách, em còn gì mà anh không thực hiện nữa?

- Em muốn rủ Yên Vũ tới nhà mình. - Yên Nhi rụt rè đề nghị - Nhưng không biết ý kiến anh thế nào.

Yên Vũ thì không thành vấn đề. Dù sao cô ấy cũng là em gái ruột của em. Nhưng rắc rối là ở chỗ...

- Không nữa, anh dẫn em tới đó, cho em nhìn nó một chút thôi cũng được.

Nhìn dáng bộ căng môi vì khó xử của em, trong lòng tôi lập tức dâng lên cảm giác mình là kẻ rất độc đoán. Với tính cách của Yên Nhi, có thể che giấu ý muốn này suốt mấy ngày qua đã là sự nhẫn nại không nhỏ. Chưa nói tới việc anh Chín đã biết tất cả mọi chuyện mà chỉ riêng việc Yên Vũ giúp Thừa Giai đưa em đến chỗ ba cũng đủ khiến Yên Nhi sợ vỡ mặt.

- Lúc đó, vì quá lo cho anh nên em đã hành động rất ích kỷ...

- Anh biết. – Tôi thở dài, vuốt tay nhẹ lên gò má cô bé – Anh cũng không cấm cản chuyện em cùng em gái gặp mặt. Chỉ là...

- Chỉ là thế nào?

- Chỉ là... anh sợ em bị người ta bắt đi mất. – Trời ơi, cái ý nghĩ này vì sao lại khó nói ra đến vậy.

- Người ta? – Yên Nhi tròn mắt lặp lại.

Hai đồng tử linh hoạt xoáy thẳng vào mắt tôi như đang thẩm kiểm nghiệm một suy đoán nào đó. Việc anh Chín “án binh bất động” càng lúc lại càng thấy khó hiểu. Những tưởng anh ấy sẽ tranh thủ một tháng này để tiếp xúc và gặp gỡ em thường xuyên. Thật không ngờ...

- Vì chuyện này mà tối nào anh cũng kiên quyết nằm trên ghế? – Cô bé chẳng ngại ngần, dùng hai bàn tay lấm dất ôm lấy mặt tôi.

Xin lỗi vợ yêu dấu. Em không biết một người chồng khỏe mạnh như anh phải khổ sở thế nào để kèm chế ham muốn của mình đâu. Nếu cùng nhau ngủ trên một cái giường, anh sẽ rất khó khăn trong việc tự khống chế. Vất vả là thế nhưng không lúc nào anh dám thổ lộ với em. Vì anh vẫn còn có lòng tự trọng, vì anh sợ sẽ làm em kinh sợ...và vì anh còn đang mang trên người một giao kết...

- Tóc anh cũng vì vậy mà bắt đầu dợn sóng? – Yên Nhi phiền lòng đưa tay vuốt tóc tôi - Thần Tuyền, anh mau trả lời cho em biết, trong lòng anh thật ra còn bao nhiêu lo lắng?

Thấy tôi vẫn kiên trì không đáp, cô ấy lại chủ động thu người vào giữa ngực.

- Nếu việc em gặp Yên Vũ làm anh thấy bất an...Thì cứ để con bé tự lo liệu...

Khi nghe những lời này thốt ra, tôi liền biết đó là cả một sự hy sinh rất to lớn. Đi kèm với nó đương nhiên cũng là một cảm giác bi ai đến cực độ. Mà tôi lại không bao giờ muốn em phải chịu cảm giác như vậy.

- Chiều nay, anh sẽ sai người đưa em đến chỗ anh Chín.

- Sai người? – Yên Nhi vừa nghe hết câu đã lật đật ngồi thẳng dậy – Không phải anh sẽ đi cùng em sao?

- Anh còn có nhiều việc chưa giải quyết. – Tôi cố dùng vẻ mặt bình thản – Em sang chơi rồi tranh thủ về sớm.

Bã xă ngốc nghếch, nếu chồng em cũng có mặt ở đó, anh Chín biết tìm đâu ra có cơ hội để gần gũi? Nghĩ đến thôi là lại muốn đâm mình tới tấp. Trên đời liệu có ai ngu ngốc đến độ đem vợ mình tới gần tình địch như tôi hay không?

- Nhưng mà...anh có một điều kiện.

Dường như đã quá quen thuộc với kiểu cách ngang ngược của tôi nên em lập tức chấp thuận:

- Điều kiện gì, anh cứ nói.

Chậm rãi rút từ trong túi ra một sợi dây chuyền sáng lóng lánh, tôi quyết định dùng tất cả tình cảm yêu thương và trân trọng để đeo nó vào cổ Yên Nhi.

- Cái này? – Ngón tay em run run sờ lấy chiếc hộp trái tim nằm trước ngực.

- Đây là một sợi dây chuyền đặc biệt. – Tôi mỉm cười mở ra cái hộp trống – Khi tim em đập đầy hình ảnh một ai đó, nó sẽ tự động lấp đầy khoảng trống trong này.

- Thật thần kỳ như vậy?

Dưới ánh nắng, đôi mắt màu đen sẫm của em càng trở nên long lanh, sáng rực. Tôi cố tìm cách lý giải những phản ứng khác lạ nhưng chẳng thu được kết quả. Nói điều kiện thật ra chỉ là một cái cớ, mục đích chính vẫn là để tặng em thứ trang sức duy nhất do mẹ để lại. Cho dù em có thuộc về ai, tôi cũng mong có thể mãi mãi nhìn thấy Yên Nhi đeo nó trên cổ.

- Cầm anh nhìn. – Cô bé đột nhiên dùng tay đẩy tôi ra, sau đó nhanh nhẹn đóng lại nắp hộp – Đây là bí mật.

- Được, anh không nhìn. – Tôi nhếch miệng cười trừ - Nhưng cái gì cũng cần phải chờ đợi. Em ít nhất nên đeo nó thêm một thời gian nữa mới mong nhìn thấy hình ảnh người mình yêu quý.

Quá trình biến đổi cũng giống như nước biển chuyển từ nóng sang lạnh. Để đi từ trạng thái này sang trạng thái khác cần phải có một khoảng thời nhất định. Đợi đến khi chiếc hộp kia và trái tim người đeo nó thật sự hòa làm một, có lẽ ai nấy đều có được câu trả lời mình mong đợi.

104. Chương 104

Chiều hôm đó, sau khi em rời khỏi thì anh Cả dắt theo chị Wendy đến. Chuyện Yên Nhi và Tuyết Vinh cùng nhau hoán đổi thân phận đã được mọi người truyền đi khắp chốn. Thái độ “thà chết chứ không chịu khuất phục” của em cũng nhanh chóng trở thành đề tài cho thiên hạ bàn tán.

- Hôm đó, em nhờ anh đến rủ Young Min chính là vì lý do này?

- Đúng là ngu ngốc. – Chị Wendy rõ ràng đang tức giận – Khi không lại đồng ý một cái giao kèo thua thiệt như vậy.

- Thì nó cũng vì thấy có lỗi với thằng Chín. – Anh Cả ngay lập tức đã thay tôi giải thích – Nếu Yên Nhi thật sự thích Thần Tuyên, Young Min sẽ chẳng còn lý do gì để bàn cãi.

- Nhưng lúc đầu con bé thích Young Min trước.

- Nếu nó sống ở đây chỉ vì cái hôn ước do Tuyết Vinh để lại, em nghĩ cả hai đứa có thể tìm thấy hạnh phúc sao?

- Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Giữ lại rừng xanh, sợ gì không có củi đốt?

Nhìn vợ chồng họ hăng hái tranh luận như vậy, tôi chỉ còn biết lắc đầu cười khổ.

- Ba không nói gì thêm về thân phận cô ấy sao?

Kể từ ngày xảy ra chuyện, chúng tôi vẫn chưa có lần nào gặp lại.

- Hình như ông không mấy tin vào cuốn nhật ký. – Anh Cả thành thật trả lời – Nhưng chuyện Yên Nhi có thể xem như đã được khép lại. Con bé phản ứng quá dữ dội khiến ai cũng hãi.

Còn không phải tại các người qua cầu rút ván, sai người đóng giả tôi để đánh lừa em ư?

- Trước giờ chị cũng thường thắc mắc, không biết vì sao Thừa Giai lúc nào cũng được ba đặc biệt cưng chiều. Hóa ra nó lại là con gái chú Bảy.

Sau khi biết mẹ tôi vì lời tố tình của hắn mà phải xuống địa ngục, người đàn ông ấy đã hoàn toàn suy sụp. Chú Bảy ra đi chỉ để lại một đứa con gái là Thừa Giai bây giờ. Ba tôi mang trong lòng cảm giác buồn khổ, không muốn ruồng bỏ cổ nhưng cũng không thể đối đãi bình thường được. Nỗi đau mất vợ và em trai khiến tinh thần ông bán loạn, đành phải đem Thừa Giai đến chỗ Vòng Xoay, nhờ người nơi đó chăm sóc. Việc cô gái kia được mọi người tại Trung giới kính trọng, chẳng qua chỉ là hình thức để ba tôi đỡ áy náy.

- Nhưng nó quyết tâm che giấu lâu như vậy là vì lý gì?

- Chuyện này còn phải hỏi. – Chị Wendy trừng mắt nhìn về phía chồng – Nếu để ba biết mẹ Tuyền vốn không hề có tư tình cùng chú Bảy, ông đã sớm định cho Thần Tuyền một cô dâu danh giá. Thừa Giai muốn theo đuổi cũng không có cửa.

- Coi bộ, tình cảm con bé dành cho em rất sâu nặng...

Nếu sâu nặng thì đã không để mẹ tôi bị mang tiếng oan suốt thời gian dài như vậy. Yêu một người mà chẳng thèm đoái hoài đến nỗi khổ của thân nhân người đó, liệu có đáng để bàn tới?

- Bởi vậy mới nói, sự xuất hiện của Yên Nhi chính là chiếc chìa khóa mở cửa bí mật, giúp mẹ Tuyền được rửa sạch oan khuất. – Chị Wendy sáng khoái kết luận – Nếu không phải ba lầm tưởng nó là mẹ rồi đem em giam vào ngục, Thừa Giai cũng không quần bách đến mức đem giao cho Yên Nhi cuốn nhật ký của ba mình.

Quyển sổ đã ghi lại rất rõ thái độ thất vọng của chú Bảy khi bị mẹ tôi từ chối, tái hiện đầy đủ sự cương quyết cũng như tình thương yêu của bà đối với con trai mình. Nhưng dù sự việc có như vậy thì thế nào? Cô ta cho rằng giúp tôi làm sạch nỗi oan của mẹ thì được phép tổn hại đến người phụ nữ của tôi sao?

- Đừng tưởng chỉ như vậy là xong việc – Tôi cứng rắn khẳng định – Em mãi mãi không quên, chính cô ta là người đẩy Yên Nhi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

- Con bé chỉ vì bất đắc dĩ. – Chị Wendy nhả mặt khuyên nhủ - Em đừng quá khắc khe với nó như thế

- Bất cứ người nào khiến Yên Nhi gặp nguy hiểm ...Đều sẽ không được em tha thứ.

Những điều được viết trong cuốn nhật ký kia có thể không ảnh hưởng đến thành kiến của ba đối với tôi, không rửa sạch hết sự oan khuất của mẹ trong lòng ông. Nhưng ít nhất, nó cho tôi niềm tự hào về tình thương của bà. Trong hai người đàn ông đó, có lẽ mẹ chẳng thật yêu ai cả. Người duy nhất khiến bà lưu luyến là tôi, đứa con trai từ người đàn ông dùng quyền lực ép mẹ ở lại.

Tình mẫu tử bị lẫn vào cảm giác oán hận đã khiến bà khó xử. Yêu không được mà bỏ cũng không xong. Dù ít khi được mẹ yêu thương, ôm ấp nhưng bây giờ tôi đã biết bà luôn vì mình mà giữ gìn sự trong sạch, không muốn để con trai chịu thiệt thòi so với những anh em khác. Vậy mà người đàn ông tôi phải gọi là ba kia lại không hề nghĩ như vậy. Dựa vào một cuộc đối thoại ngắn ngủi, ông đã vội vàng cho người trực xuất bà đến Tam Cống.

Nhưng tại sao mẹ thà chọn xuống địa ngục cũng không chịu quay lại trần giới? Ở Trung giới lâu như vậy, bà đương nhiên không thể đầu thai thành người được. Bước qua cánh cổng ấy, mẹ chỉ là một người phụ nữ điên dại, không hề nhớ bất cứ điều gì đã xảy ra với mình. Còn lại Thiên Đường và Địa Ngục, bà hà có gì phải lựa ình con đường đau khổ nhất? Tôi không hiểu và cũng không biết nên làm gì để có thể giải thích điều đó.

- Anh nghĩ...có lẽ không phải ba không tin...mà chỉ là... khó có can đảm để chấp nhận...

Vậy thì cứ để ông ấy gặm nhấm thứ tội lỗi xấu xa ấy cho đến chết.

Yên Nhi đã từng góp ý với tôi về cách trừng phạt dưới địa ngục. Phương thức và lý lẽ em dùng để phân tích về sự hối lỗi quả thật rất thuyết phục. Tôi bắt đầu nhận ra, đối với những kẻ tâm địa ác độc, dù có tra tấn hoặc đánh đập thế nào cũng chưa chắc có thể làm cho họ tỉnh ngộ. Bằng chứng là vẫn tồn tại nhiều kẻ bị giam vào đó suốt nhiều năm ròng mà chưa hối lỗi để được đầu thai làm lại cuộc đời. Cách tốt nhất chính là ép họ phải tự suy nghĩ về những việc mình đã làm, nghĩ đến chết đi sống lại, đến nổ tung cả đầu óc. Nhưng làm sao mới có thể buộc bọn ác ôn đó vào thế không thể không suy nghĩ, không thể không ngẫm ngợi?

Bình tĩnh đi lại trong phòng, ánh mắt tôi chợt bắt gặp chậu cây làm bằng vỏ ốc lớn màu trắng. Cô bé này kẻ cũng thật sáng tạo, lại mang cả vỏ ốc tôi đặt trang trí trong vườn vào nhà. Chiếc ruột rồng đã được đổ đầy đất cát, khoét thêm bốn cái lỗ nhỏ nhắn, treo lủng lẳng trên trần. Từ trong chậu nhẹ nhàng rủ xuống những cành dương xỉ màu xanh nhạt, thoát nhìn rất thanh khiết.

Bàn tử trong nhà nếu không được trải khăn thì cũng trang trí bằng một bình hoa đẹp. Không gian tươi mát như sống giữa thiên nhiên hoang dại, thật dễ chịu. Kể từ ngày cùng em chia sẻ chung một bầu không khí, tôi mới giật mình phát hiện, thế giới trước đây thật ngọt ngào và vô vị.

- Anh... – Tiếng cô ấy nhẹ nhàng vang lên ngoài cửa - ...Ra giúp em một chút!

- Đây là cái gì? – Chiếc thùng gỗ trong tay em thật sự gây choáng.

- Quà anh Young Min tặng. – Yên Nhi thở hì hục – Nói là chỉ riêng mình anh.

Anh Chín tặng quà cho tôi? Đây là ý tứ gì?

- Vô nhà rồi nói - Vội vàng giúp em ôm cái thùng gỗ nặng chịch, tôi không quên thúc giục - Ở ngoài này rất lạnh.

Tranh thủ khoảng thời gian em bận rửa mặt, thay quần áo, tôi liền đem chiếc thùng đặt lên bàn, mở lớn. Hai chục chai Ngọc Thủy sáng lấp lánh lập tức hiện ra kèm theo tám thiệp nhỏ. “Anh đã có một ngày thật vui vẻ. Cảm ơn em vì đã giữ lời hứa. Còn đây là một chút thành ý”.

Anh ấy nghĩ mình đang làm cái gì? Trả công cho tôi vì đã bán vợ mình sao?

Lee Young Min, anh càng lúc càng quá đáng!

Tôi tức đến nghiến răng nghiến lợi, bàn tay cầm hận vò nát tờ giấy. Nhưng vì Yên Nhi, mình nhất định phải nín nhịn...Nhất định không được để cơn thịnh nộ này bộc phát...

- Tuyên. – Bàn tay nhỏ mát lạnh từ đâu chạm vào mặt, trong giọng hình như còn có vài tia lo lắng – Anh sao vậy?

Tôi hít sâu, cố gắng điều chỉnh lại thái độ cho phù hợp rồi mới chịu mở mắt. Bà xã hôm nay trông mới thật phần khởi và vui vẻ. Màu má hồng rạng ngời kết hợp với bộ đồ ngủ màu tím nhạt khiến em trông như nàng tiên nhỏ. Tôi khẽ thở phào rồi vươn tay, ý bảo em tiến lại. Yên Nhi chẳng những vui vẻ phối hợp mà còn tùy ý vòng tay qua cổ tôi trước khi ngồi xuống.

- Buổi chiều hôm nay của em thế nào? – Tôi tranh thủ hít một chút mùi hương dễ chịu – Chơi có vui không?

- Vui. – Cô bé hồn nhiên gật gật – Nhà anh Young Min có rất nhiều ngựa. Cả em lẫn Yên Vũ đều được cưỡi.

- Yên Vũ cũng tham gia hả?

- Dương nhiên rồi. Anh ấy dạy cho hai đứa em cùng tập.

Nhắm mắt nghĩ đến cảnh anh Chín và em cùng nhau cưỡi chung một con ngựa, trong lòng tôi liền có cảm giác như bị kim đâm đau nhói.

- Sau đó còn làm gì?

- Cho chim ăn. Nhà anh Young Min hôm nay cũng có rất nhiều chim. Đặc biệt là bồ câu trắng.

- Em rất thích bồ câu trắng?

- Ừm... – Cô bé một lần nữa lại thản nhiên thừa nhận – Hồi ở dưới trần, em thường đến công viên chơi với chúng.

Điều này thì mình chưa bao giờ biết. Chỉ nghe kể lần đầu tiên em và anh Chín gặp nhau là lúc Yên Nhi đang cho lũ chim này ăn mà thôi.

- Nhưng vui nhất là gì, anh biết không? – Ánh mắt Yên Nhi như có thần, cuốn tôi vào vực sâu không đáy.

- Là gì?

- Là Yên Vũ. – Em thích thú lay tôi nhẹ nhẹ - Con bé đã cười suốt... Cười đến không biết trời đất.

“Sự sung sướng này giờ cũng đều vì cô em gái kia sao?” Tôi ngỡ ngàng nhìn em không chớp mắt. “Yên Nhi, anh sắp bị em làm cho hồ đồ rồi đấy”

Young Min cũng không hổ danh là một cao thủ, lại biết dùng cách này để khiến Yên Nhi được vui vẻ. Em vì em gái nên mới rời khỏi anh ta, mà anh Chín lại muốn sử dụng con bé làm vũ khí tối thượng để lôi kéo Yên Nhi trở lại. Đợi đến lúc nào đó, khi tình cảm gắn bó giữa chị em đã lặn át hết quan niệm “một vợ một chồng” xưa cũ, cô bé này chưa biết chừng sẽ đồng ý cùng em gái chia sẻ một người chồng là anh ấy...

105. Chương 105

Buổi sáng thức dậy, thấy một bên hông vẫn đang bị anh ôm chặt, tôi xấu hổ vội tìm cách ngồi dậy. Đồng quần áo hỗn độn nằm vương *** dưới đất càng ra sức tố cáo cuộc vận động nhiệt tình đêm qua. Tôi cố bước nhanh vào nhà tắm, mắt không quên nhìn lại dáng người đang thiếp đi của anh một lần nữa.

Từng làn nước ấm chảy xuống từ trên đỉnh đầu nhanh chóng giúp cho tôi lấy lại sự tỉnh táo. Mỗi tác trên da thịt đều như còn lưu lại hơi ấm do anh mang lại. Cảm giác về nụ hôn và những cái đụng chạm đầy khiêu khích từ anh cứ liên tục lắng văng trong đầu óc. Tôi rối rắm lấy khăn lau khô đầu, lòng thoáng hoang mang khi phát hiện bản thân mình càng lúc càng suy nghĩ vớ vẩn.

Đã là lần thứ hai cùng anh trải qua chuyện ấy, nhưng cảm giác then thưng và xấu hổ vẫn không thôi tra tấn tôi từng phút một. Tại sao mỗi lần ngã lưng xuống, bị anh bủa vây trong những nụ hôn cuồng nhiệt là bản thân tôi lại hoàn toàn thay đổi? Không chỉ nhiệt tình đáp trả mà còn tìm cách dụ hoặc, muốn cùng anh tận hưởng nhiều hơn nữa. Trời ạ, tôi chẳng khác gì một đứa con gái mất nết!

- Em làm gì trong đó mà lâu vậy? – Giọng nói ngái ngủ của anh bắt chợt truyền vào, báo hại tôi suýt chút nữa đánh rơi cây lược.

- Đợi em một chút. – Tôi cuống quýt sửa sang lại quần áo – Sẽ ra liền.

Cảnh Huy đang ngồi đợi trên giường với vẻ mặt đầy ngĩ ngại. Tôi phải lén thở phào khi thấy anh đã mặc trên người chiếc áo thun và quần thể thao màu xanh nhạt.

- Em đi chuẩn bị bữa sáng.

- Không cần. – Huy từ tốn chối từ – Hôm nay anh dẫn em ra ngoài ăn tiệm.

- Vậy...vậy để em đi lấy cho anh ly sữa.

- Thế cũng được. – Anh chợt mỉm cười, buông tha tôi để đi vào phòng tắm.

Ở gần anh mới phát hiện, Cảnh Huy là một người rất kỹ tính trong việc chăm sóc sức khỏe. Bữa ăn sáng do anh chuẩn bị luôn thuộc hạng dồi dào chất dinh dưỡng. Hôm nào không ép tôi nuốt xuống một ly sữa là như thể ngày ấy anh ngủ không ngon. Lúc ra đường, anh bao giờ cũng kiên quyết bao bọc tôi bằng chiếc áo khoác do chính mình lựa chọn. Mới hơn chín giờ tối đã khẳng khái buộc tôi lên giường nằm nghỉ...

- Em năm nay đã hơn hai mươi tuổi rồi đó.

- Anh biết.

- Biết sao vẫn quản lý người ta như trẻ nhỏ?

- Quản lý hồi nào? – Huy bình tĩnh mặc áo khoác lên người – Anh chỉ đang quan tâm em, không phải sao?
- Nhưng em còn muốn viết truyện, muốn...uống cái gì đó ngoài sữa.
- Chẳng phải bây giờ sẽ đưa em ra ngoài ăn sao? – Anh hài hước nện nện gương mặt đang lộ vẻ bướng bỉnh
- Còn chuyện viết lách, đợi khi em nghỉ học rồi tính.
- Ghét! – Tôi hậm hực cầm lấy mũ bảo hiểm – Biết ngay sẽ trả lời như thế.

Hôm nay Cảnh Huy không có tiết. Bản thân tôi cũng chưa phải ngày đi học. Cả hai xem như cùng rảnh rỗi.

Chở tôi đến một quán bánh canh nằm ven đường, ánh mắt anh tươi cười, cứ liên tục nhìn tôi không biết mỏi.

- Món này đối với em có lẽ mới.

Hừ, người ta đã ăn qua cháo lòng, hủ tiếu và phở rồi đó.

Tôi chẳng nói chẳng rằng, một mạch đi đến cái bàn trong cùng ngồi xuống. Huy đứng lại đắn đo mấy câu rồi mới bước theo vào. Không gian rộng rãi có treo rất nhiều tranh vẽ đẹp: phong cảnh, thức ăn, mỹ nữ...lại còn cả mấy đứa nhỏ mắt bồ câu trong suốt.

- Em cố tình chọn bàn này? – Anh hất đầu, ranh ma nhìn tám ảnh được treo gần chỗ chúng tôi nhất.

Cậu nhóc trốn trong chần đang nhe hai cái răng sữa nhìn về phía tôi như vui thích. Ánh mắt ngây thơ nhưng có phần tinh nghịch của nó trong chớp mắt đã khiến tôi bị mê hoặc. Thử hình dung cặp môi đỏ kia thu nhỏ lại một tí, có lẽ sẽ rất giống với anh lúc nhỏ...

A, chồng mình chẳng biết lúc còn bé trông thế nào. Có bụ bẫm như thiên thần trong bức ảnh kia không? Có hay khóc lóc đòi ôm ấp hay không? Tôi mãi mông lung nghĩ ngợi đến nỗi tự bật cười lúc nào không hay biết.

- Đang nghĩ gì mà say sưa vậy? – Bàn tay ấm áp của anh từ lúc nào đã phủ lên đôi tay lạnh lẽo của tôi – Có phải muốn sinh cho anh một đứa giống như trong ảnh?
- Ai nói? – Tôi giật mình muốn rút tay lại – Anh đừng ở đó mơ tưởng.

Nhớ đến chuyện uống thuốc tránh thai bị Huy phát hiện, phản ứng của tôi càng thêm lúng túng.

Người phục vụ nhanh chóng mang đến hai tô bánh canh nóng hổi, ánh mắt thoáng ngừng lại trên người anh với vẻ hơi kỳ lạ. Tôi cố phớt lờ nhưng thực chất vẫn đang âm thầm quan sát nhất cử nhất động từ cô gái nóng bỏng.

- Anh chỉ có gọi nước không? – Ánh mắt ân cần chậm rãi hướng về phía Huy với một chút mong đợi.

Anh vì mãi lo giúp tôi so đĩa nên cũng không có thời gian để ý. Nhưng nhìn đến cái tủ lạnh bày la liệt những thức uống đủ loại, trí tò mò của tôi lại bắt đầu...để ý. Cố nheo mắt, đọc cho ra cái tên được viết trên chiếc chai sành màu đỏ, tôi vừa há miệng muốn gọi thì bỗng nghe được:

- Làm ơn cho chúng tôi bình trà nóng. – Anh cuối cùng cũng chịu dời tầm mắt về phía cô gái trước mặt, sau đó lịch sự đưa ra yêu cầu.

Há miệng ngậm bồ hòn, tôi chỉ còn biết lặng im xoay mặt đi chỗ khác. Đợi đến khi người phục vụ đã đi khỏi mới xấu xa buông ra lời châm chọc:

- Em biết lý do khiến anh chọn quán này.
- Sao? – Huy bình thản đặt đôi đĩa vào tay tôi – Nói nghe thử.
- Muốn tự chứng minh sức hấp dẫn.
- Hả? – Ánh mắt anh lập tức trừng lớn.
- Đừng tưởng em không biết. – Tôi cố tình chỉ hai tay vào mắt – Cái này của em tinh lắm.

- Chứ không phải vì giận anh không cho em uống Sting à?

Ấ, anh ta làm sao biết vừa rồi mình tính gọi thứ đó?

- Dám cá là chưa có khách hàng nào lại đi nhìn tủ lạnh chăm chú như em. – Cảnh Huy ngoài mặt thì tỏ ra rất chăm chú với món ăn nhưng trong bụng hẳn là đang thầm cười trộm – Những thứ đó không tốt cho sức khỏe. Có thể khiến con cái sinh ra bị bại não.

- Anh đừng hù dọa.

Cô gái lúc này đã quay lại và đang chậm rãi đặt xuống trước mặt anh một ấm trà bằng sứ. Ngón tay thon dài và cổ tay trắng nõn liên tục vươn ra như muốn tìm cách thu hút sự chú ý. Ngặt nỗi, chồng tôi lại giống như một cục đá tảng, tiếp tục lặng yên ăn uống. Đến lúc cô ta đã không còn lý do gì để lưu lại, anh mới ngẩng đầu, nhã nhặn nói ra tiếng “Cảm ơn”.

- Không có gì.

Tôi biết người con gái kia đang hy vọng có thể làm cho vị khách hàng điển trai này chú ý đến mình lâu hơn một chút, biết tâm trạng thất vọng xen lẫn buồn bực của cô ta. Loại cảm xúc ấy, lúc ở Trung giới đã từng quan sát rất kỹ lưỡng. Vì nhân vật nam chính do tôi xây dựng nếu không phải vương tôn thì cũng là công tử, xung quanh có biết bao nhiêu là người đẹp. Chỉ tức lúc xây dựng, tôi đã thấy nữ chính cực kỳ hãnh diện vì chinh phục được một người đàn ông hấp dẫn, nhưng bây giờ trong lòng lại tức anh ách. Cô gái kia rõ ràng không hề nhìn vào mắt.

Ngẩng đầu nhìn tôi nhăn nhó, khuấy khuấy đôi đũa trong tô nước, anh liền ân cần thăm hỏi:

- Lâu như vậy vẫn chưa quen với việc cầm đũa?

- Không phải. – Cố gắng lấy lại tinh thần, tôi liền múc ngay một muỗng cho vào miệng – Em bận suy nghĩ một lát.

- Ăn nhanh đi. Trước khi anh quyết định giúp đỡ.

Lời hăm dọa mang theo chút trêu chọc làm tôi nhin không được, liền cười khẽ.

Bánh canh có màu trong như hủ tiết nhưng không nhỏ và dai như vậy. Nó càng không dẹt như sợi phở mà tròn lẳng giống...con giun đất. Cá lóc ướp nước mắm rất thơm, lại thoang thoang mùi tiêu đen nhẹ nhẹ. Mầu nước đục hơi óng vàng, rải rác những mẩu hành màu xanh nhạt. Tôi cẩn thận nếm từng chút rồi bắt đầu ăn hăng hái. Đêm qua quả thật đã làm mình mệt đến chết...

Leng Keng....Leng Keng....

Âm thanh theo gió truyền đến, lập tức đánh thức một mảng mờ trong ký ức.

Tôi nhìn thấy Tống Văn Chu đang nắm tay mình bước đi trong công viên, gương mặt hiền từ không biết làm sao tả xiết. Thân hình ông rất cao, cao đến nỗi phải khom người để có thể cùng đứa trẻ bên cạnh sánh bước. Rồi một chiếc xe bán kem đá chạy đến, cô bé Yên Chi lập tức tỏ ra hào hứng. Nó lo ngại cầm lấy cây kem đủ màu sắc từ người đàn ông, say sưa vươn lưỡi ra liếm. Điện thoại bác Chu đổ chuông liên tục. Ông lấy tay vỗ vỗ lên đầu tôi rồi cười khẽ:

- Chờ chút một chút...

106. Chương 106

- Tuyết Vinh...Tuyết Vinh...

- Hả? – Tôi nẩy mình, ngơ ngác nhìn quanh.

Cảnh Huy sớm đã không còn ngồi trên chiếc ghế đối diện mà đang lo lắng vòng tay ôm lấy vai tôi.

- Không sao chứ?

- Em vừa nhìn thấy ông ấy...

Lần đầu tiên kể từ lúc quay lại trần giới, tôi mới thấy người đàn ông kia xuất hiện. Khung cảnh tuy rất bình thường nhưng lại khiến người trong cuộc vô cùng xúc động.

Mình làm sao thế này? Đáng lẽ phải căm ghét ông ta mới phải. Vì có sự sợ ý của ông nên bản thân mới...

- Em thấy bác Chu? – Anh nôn nóng lay tôi vài cái – Hai người khi đó đang làm gì?

- Ông ta mua kem đá cho em... – Tôi vò đầu nhớ lại - ...Sau đó thì bỏ đi nghe điện thoại.

- Mua kem chỗ nào? Có phải trong công viên không?

- Làm sao anh biết?

- Tuyết Vinh, đó là nơi cuối cùng em xuất hiện. – Huy suýt chút nữa thì hét lớn – Em nhất định phải nhớ, sau đó đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó xảy ra chuyện gì?...

Tôi hoàn toàn không biết...

Chỉ thấy người đàn ông đó đang quay lưng về phía mình.

- Là ai đã đưa em đi? Là ai đến dẫn em tới nơi khác? – Anh cuống cuống gặng hỏi - Bác Chu nói, lúc ông trả lời điện thoại xong đã không còn thấy em ở đó. Tuyết Vinh, đó chắc chắn phải là một người em quen biết.

- Huy...em không biết... – Sự nôn nóng của anh làm tôi bật khóc – Em không biết thật mà...

Mọi thứ diễn ra nhanh như vậy, bản thân tôi cũng đâu có cách nào điều khiển.

- Anh xin lỗi – Người đàn ông thoáng lạng người trước khi vội ôm lấy tôi – Tuyết Vinh...em đừng hoảng hốt...

Một màn đồ dành, ôm ấp cứ thế diễn ra trong quán, dưới sự chứng kiến của rất nhiều khách ăn đang có mặt. Bản thân tôi cũng không nhớ mình đã bị anh mang đi như thế nào, càng không biết tô bánh canh trước mặt có kịp ăn hết hay không...Lúc đầu óc kịp khôi phục sự tỉnh táo thì đã ngồi phía sau anh, lướt như bay giữa xa lộ.

Như nhận ra cái ôm chặt, Huy lập tức quay đầu làm tôi thoáng bối rối:

- Đợi thêm chút nữa – Giọng nói trầm nhẹ bị gió xé thành nhiều mảnh – Sắp tới rồi.

- Ủ. – Tôi khẽ gật đầu trên vai anh, hai tay càng lúc càng thêm ôm chặt.

Con đường này đã từng đi qua một lần nên cũng không mấy xa lạ. Luồng gió lạnh từ lâu đã là điều quen thuộc mỗi lần ngồi trên xe anh. Cơ thể ấm áp, khỏe mạnh cũng sớm trở thành chiếc lò cho riêng tôi sưởi ấm.

- Anh có điện thoại. – Tiếng nhạc tuy khá nhỏ nhưng vẫn có thể nghe thấy – Coi chừng ba gọi.

- Đang ở trên xa lộ. – Ánh mắt Huy kiên định nhìn về phía trước mặt – Em nghe dùm anh chút.

- Ủ - Tôi thoáng ngần ngừ trước khi luồn tay vào túi anh.

Trên màn hình có tấm ảnh gương mặt tôi đang thiếp ngủ là cái tên phụ nữ liên tục nhấp nháy.

- Cuộc gọi này...em nghe không tiện...

- Ai vậy?

- Lynda.

Ba giây yên lặng nhanh chóng trôi qua cho đến khi anh đưa ra “phán quyết”.

- Không thích thì cứ mặc kệ nó.

Ừ, mặc kệ nó! Tôi thử dài, muốn tìm cách thay Huy cất điện thoại vào túi. Nhưng nghĩ nghĩ thế nào lại muốn dạy cho cô gái kia một bài học.

- A lô?

- Anh đang ở đâu? – Giọng nữ bên kia hình như rất hốt hoảng – Cảnh Huy, anh rốt cuộc đang ở chỗ nào thế?

- Chúng tôi...

- Cô là ai? – Tiếng hét chói tai khiến tôi phải lập tức đẩy điện thoại ra xa một chút. – Mẹ kiếp, mày là đứa nào hả?

- Chuyện gì vậy? – Anh hỏi ngay khi vừa nghe thấy tiếng quát tháo.

- Cảnh Huy, anh không được đến đó. – Lời cảnh báo của Lynda lại tiếp tục truyền đến – Nơi ấy đầy nguy hiểm. Mau trở về đi. Cảnh Huy...

Kéttttttt !!!!!!!!!!!!!

Chiếc xe bất ngờ thắng gấp khiến người tôi đổ nhào về trước, tay đánh rơi cả điện thoại. Vây kín con đường trước mặt là bốn năm chiếc mô tô không biết từ đâu xuất hiện. Tôi hoảng sợ bấu chặt lấy vạt áo của anh, toàn thân đều bất động.

- Ôm chặt – Huy khẽ thì thầm sau cái nhú mày nhẹ.

Mạnh mẽ rồ ga một tiếng, anh đã cho xe quay đầu, gấp rút chạy về phía ngược lại.

- Gọi cho ba anh.- Giọng nói trầm ổn ra lệnh.

Năm chiếc mô tô phía sau cũng lập tức bám theo một cách nhanh chóng. Ngoái đầu nhìn lại, tôi thất kinh khi nhận ra chúng còn mang theo cả súng.

- Tuyết Vinh, mau gọi ba anh đến! – Huy một lần nữa nhắc lại, giọng nói đã có phần gay gắt hơn trước.

Nhưng vừa run rẩy bấm xong phím gọi thì chiếc xe bất ngờ nghiêng sát xuống mặt đường, vừa vặn né đi làn đạn sau tiếng súng nổ.

- Ba... – Tôi gấp rút gọi ông trước khi Cảnh Huy lại liều mình né một viên đạn khác – Cứu...

Con đường hoang vu, vắng vẻ chẳng có lấy một bóng người khiến tôi có cảm giác thần chết đang đợi sẵn đầu đó.

- Vợ yêu đừng sợ. – Dù trên mặt đầy vẻ căng thẳng, anh vẫn không quên tìm cách xoa dịu – Xa lộ là chiến trường của anh.

- A!!!! – Tôi giật mình nhắm chặt hai mắt khi nhận ra Huy lại tiếp tục cho xe nghiêng sát mặt đường một lần nữa.

Mắt liên tục dán vào kính chiếu hậu, mỗi cú lách mình của anh đều chuẩn không cần chỉnh. Thái độ bình tĩnh chẳng khác gì quân nhân được tôi luyện qua nhiều trận chiến khốc liệt.

- Cần thận – Huy chỉ kịp nhắc nhở một câu trước khi bẻ ngoặt tay lái về bên phải, phóng ra khỏi mặt đường.

Bọn hung thần phía sau lập tức nổi bước theo anh, bay qua hàng rào sắt. Chúng không nối đuôi nhau như lúc đầu mà khéo léo chia thành nhiều hướng.

- Anh...- Tôi hốt hoảng kêu toáng – Họ đang tản ra.

- Đó là điều anh muốn. – Huy nhếch miệng cười nhạt – Tuyết Vinh, em tuyệt đối đừng lo lắng.

Dù trước giờ vẫn luôn tin tưởng anh, nhưng thái độ tự tin của Huy lúc này vẫn khiến tôi thấy ngờ vực. Anh ấy không phải cố tình nói ình an tâm chứ?

Bãi đất rộng rãi đầy đá to quả thật rất thuận tiện cho việc luồn lách. Nhiều tảng còn lớn đến độ có thể che khuất cả người và xe một lúc. Chỉ vài vòng chạy qua lại đã không còn thấy ai bám theo phía sau nữa.

- Hết? – Tôi chẳng khác chi con ngốc, ngờ nghếch mở miệng.

- Chúng sắp đến. – Huy mím môi cảnh báo – Chờ xem anh xử cái đuôi đó thế nào.

Câu nói vừa kết thúc cũng là lúc một chiếc mô tô màu đen từ phía trước mặt phóng lại. Liếc mắt nhìn thấy ngã tư thạch trận đang bày ra trước mặt, anh lập tức nhào người, rồ máy cho xe tăng tốc. Hướng di chuyển nhắm thẳng về phía kẻ địch. Mỗi lần súng nổ là một lần chiếc xe lại nghiêng ngả, luồn lách. Tôi không dám mở mắt nhìn ra mà chỉ nghe thấy tiếng động cơ đang từ xa vọng lại.

Quái lạ.

Vừa này rõ ràng chỉ thấy một chiếc. Tại sao bây giờ lại nghe ra hai thế này.

Ầm!

Máy móc bất ngờ va vào nhau liền bị kéo lê trên mặt đất. Huy phản ứng nhanh lẹ, lập tức cua xe về bên phải, bỏ lại phía sau hai chiếc mô tô vừa tông vào nhau sống chết. Thì ra ngay từ đầu anh đã biết trước, sẽ có kẻ thứ hai xuất hiện tại ngã tư này. Hành động “tự sát” lao về phía “quân địch” chỉ nhằm mục đích dụ dỗ tên trước mặt kiên trì chạy vào chỗ đựng độ cùng đồng bọn.

- Chết tiệt! – Huy đột nhiên gất lên với vẻ tức giận.

Còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì chiếc mô tô thứ ba đã từ đâu lao tới. Xe thắng nhanh khiến cả anh và tôi cùng bị hất văng xuống mặt đất.

107. Chương 107

Ngày thứ hai của chiến lược chinh phục, anh Chín cho người mang đến nhà tôi một tấm thiệp cùng mấy rương quần áo. Một trong số đó rõ ràng được thiết kế dành riêng cho em, số còn lại là để tặng lũ con nít quanh nhà...

Cảm giác bị anh nắm rõ từng sinh hoạt khiến tôi đi một mạch từ sững sờ sang tức giận. Nhưng Yên Nhi thì thích thú đem những đồ đạc ấy cho bọn trẻ đến nỗi quên khuấy luôn việc nhắc tôi cho “ngắm nhìn” ba mẹ dưới hạ giới. Em không giữ lại bất cứ bộ trang phục nào mà hào phóng tặng hết cho các bà, các chị sống gần nhà.

- Kiểu dáng của chúng không hợp ý em sao? – Thấy khó hiểu nên tôi tìm cách hỏi thử.

- Em chỉ mặc đồ do anh “thiết kế” – Yên Nhi vẫn hồn nhiên phân loại mấy bộ quần áo thành từng đồng.

- Anh Young Min mà biết, nhiều khi lại khó chịu.

Thật ra khó chịu càng tốt. Chỉ cần tôi đây thấy hả hê là đủ.

- Không có đâu. – Cô ấy lại vui vẻ lắc lắc đầu – Anh ấy tặng em nhiều đồ như vậy, chắc chắn là muốn nhờ mình mang đi cho giúp. Một người hào phóng như Young Min, sao có thể bực mình vì những chuyện như vậy.

- Vấn đề này... anh không biết. – Tôi lập tức ngó lơ, ngón tay đặt trên đùi khỏ nhẹ nhẹ.

- Nếu chiều nay anh rảnh, qua đó chơi cùng em đi!

Lại sang nhà anh Chín! Tôi đang muốn chiều nay cho người sửa sang lại địa ngục. Mà thùng Ngọc Thủy nằm nguyên trong góc cang như sợi dây xích trói chân cực tốt.

- Chắc phải đợi dịp khác. – Ông trời chi bằng cứ đánh mình chết quách đi – Hôm nay anh lại bận.

- Vậy sao? – Yên Nhi cụp mắt, tiếp tục loay hoay cùng đồng quần áo.

Tôi không biết mình có làm không khi nhận ra một tia thất vọng vừa xẹt qua mắt em. Kỳ hạn một tháng đến nay đã trôi qua được sáu ngày. Thật không biết bản thân có còn đủ kiên nhẫn để chờ đến cái hẹn chết tiệt ấy không nữa.

Xóa bỏ hết mọi công cụ và hình thức tra tấn tàn khốc. Tôi cẩn thận sắp xếp địa ngục thành từng phòng riêng biệt. Trước mỗi phòng đều có ghi tên phạm nhân và tội trạng lúc còn sống. Bước vào đó chỉ thấy một không gian màu trắng vô tận, không có ranh giới giữa trần nhà và tường vách. Người bị giam trong ấy, chẳng những không có cách làm tổn thương mình mà còn không tìm ra bất cứ việc gì để làm ngoài suy nghĩ. Nói một cách tàn nhẫn thì họ sẽ sống trở ra đó cho đến khi tự giết mình bằng suy nghĩ nội tại. Sự buồn chán chính là thứ vũ khí hủy diệt đáng sợ nhất.

Kể không giết mình bằng nỗi buồn chán lại có thời gian để suy nghĩ. Một ngày nghĩ không ra thì tiếp tục suy nghĩ trong một tháng... hết một tháng lại có thể nghĩ một năm... Đến khi nào thật sự thấu hiểu thì lập tức được đầu thai thành kiếp khác. Không thể bị thương, không cần ăn uống, cả ngày chỉ một mình trong căn phòng màu trắng, chắc thần thánh cũng không chịu nổi chứ đừng nói là con người. Biện pháp trừng phạt này coi ra rất hữu hiệu, lại có thể khiến số hoa trong hồ mọc lên vùn vụt.

Tôi khoan khoái hít một hơi rồi thông thả quay về nhà. Định bụng sẽ kể cho em nghe sáng kiến đáng tự hào ngay khi cô bé về đến. Ai ngờ...

- Đêm nay Yên Nhi sẽ ngủ lại đó? - Tin sét đánh làm lỗ tai suýt bị tôi cho là có vấn đề.

- Buổi chiều, cô ấy cùng Yên Vũ ra hồ câu cá. - Người quả gia của Young Min bình tĩnh trả lời - Cô Yên Vũ bất ngờ ngã xuống nước, không may bị cảm lạnh. Lee tiên sinh thấy vẫn là để cô Yên Nhi chăm sóc mới phù hợp.

- Cô ấy nói thế nào? - Tôi sốt ruột hỏi dồn - Yên Nhi cũng đồng ý đề nghị đó ư?

- Đúng vậy. Cổ còn nhờ tôi bảo với cậu, không cần phải lo lắng. Cô Yên Vũ sốt cao như vậy, nếu được chị mình chăm sóc sẽ rất hạnh phúc, mau chóng hồi phục.

Thật nhảm nhí! Đây hoàn toàn chỉ là một cái cớ. Anh Chín bắt tài đến độ không thể một mình chăm sóc cho vợ hay sao?

- Nếu không có việc gì thì tôi xin phép về trước. - Người quản gia cúi đầu chào tôi rồi lẳng lặng quay bước.

Trong căn phòng vắng lặng, chớp mắt chỉ còn lại tiếng thở hồng hộc.

- Yên Nhi ơi là Yên Nhi... - Tôi nghiêng răng, lấy tay dấm vào tường một phát.

Cuối cùng là em ngốc nghếch hay cũng bị anh ấy làm cho lung lạc mất rồi? Một mình ngủ lại bên đó, chẳng lẽ không sợ có người giở trò? Tại sao tôi mỗi ngày đều phải nín nhịn mà anh ấy thì có thể ngang nhiên giữ người như vậy?

Tức giận lôi ra từ trong thùng một chai Ngọc Thủy, tôi bắt đầu đưa lên miệng, tu ừng ực.

- Đều tại mình ngu ngốc. - Cái chai chỉ kịp uống phân nửa đã bị ném vào góc - Lấy lòng quân tử đi đo dạ tiểu nhân.

Sớm biết Young Min sẽ dùng cách này để lôi kéo, tôi đã chẳng bao giờ đồng ý cái giao kèo chết tiệt. Nhưng nếu bây giờ chạy sang đó, phát hiện em thật sự đang chăm sóc cho cô em gái bị bệnh, tình huống chẳng phải sẽ trở nên càng rắc rối hơn sao?

Một người thì quá non nớt, trong khi kẻ kia lại cực kỳ khôn ngoan, sành sỏi. Chỉ mình tôi đứng ở giữa, biết nên làm thế nào? Tin em đủ khôn ngoan và vững vàng để tránh khỏi cái bẫy tình đang đợi sẵn, hay hy vọng Young Min còn chút lương tâm, sẽ không dùng sức mạnh ép buộc em này nọ?

Yên Nhi vốn là người rất có trách nhiệm. Nếu phải lựa chọn giữa bản thân và lợi ích của những người mà em yêu quý, cô bé ấy nhất định sẽ chọn cách nhận phần thua thiệt. Em có thể vì Yên Vũ nên mới đồng ý ở lại, nhưng đồng thời cũng có thể vì hai chữ “nghĩa vụ” của một người chị mà từ chối tình cảm từ Young Min. Và điều quan trọng nằm ở chỗ, lòng tự trọng của bản thân lại không cho phép tôi chấp nhận cô bé ở lại bên mình vì lý do ép buộc đó.

Sử Thần Tuyên ơi là Sử Thần Tuyên, mày đúng là một thằng ngốc!

Tiếp tục lôi ra từ trong thùng chai Ngọc Thủy thứ hai, tôi liên tục tìm cách trút cho chất lỏng chạy hết vào trong cổ. Mùi vị cay nồng đến gay gắt quả thật rất giống trái tim đầy gai góc và tê đặng của mình lúc này.

Say, say và say...

Nếu say có thể làm cho tôi thôi vì họ mà đau khổ...Nếu say có thể khiến bản thân mạnh mẽ để cho em rời khỏi...Thì tôi cũng muốn một lần được say thử... Nhưng cảm giác mê man hình như chỉ càng khiến nỗi đau trong lòng thêm trở nên nhức nhối. Đầu óc tê dại chỉ đủ khiến đầu óc tự phác họa ra hình ảnh em đang ở trước mặt...

- Yên Nhi!

- Tuyên. – Giọng nói mềm nhẹ như từ cõi xa xăm đáp lại – Anh đang làm gì vậy? Tại sao lại uống nhiều như thế?

- Yên Nhi. – Tôi giật mình bắt lấy người em, hai tay ôm chặt như sợ sẽ tan biến vào không khí – Yên Nhi của anh!

Cơ thể mềm mại, thơm ngát hương hoa nhanh chóng làm tôi mất hết lý trí. Vị cay nồng nơi cuống họng đã hưng hăng cướp đi chút tỉnh táo còn sót lại. Tôi hồi hải hôn lên cổ và tóc em, vội vàng thoát đi lớp quần áo mỏng.

- Tuyên... Anh say rồi... – Người con gái yếu ớt tìm cách chống cự – Đừng như vậy...

- Anh không thể để em bị anh ấy cướp mất – Trái tim tôi điên cuồng gào thét – Anh không thể đứng nhìn em trở thành vợ anh Chín.

Bỏ ngoài tai những lời van xin cùng tiếng phản kháng, tôi chỉ biết cật lực ngấu nghiến lấy đôi môi đỏ hồng đang hiện lên trước mặt. Bàn tay vô tình, gấp rút tìm đến những vị trí nhạy cảm.

Em đã khóc...Khóc đến nỗi không còn lực để chống trả.

Mà bản thân tôi lại như con thú đói khát, liên tục dằn vò cơ thể xinh đẹp. Sâu tận trong cõi lòng không lúc nào là không dậy lên cảm giác đau đớn cùng khinh bỉ. Khinh bỉ bản thân đã làm một việc bỉ ổi chẳng khác gì anh Chín.

- Hãy tha thứ cho anh!... Tha thứ cho anh, được không em?

Thức dậy giữa đám chai rỗng nằm lán lóc, tôi mới bản thân phát hiện, những việc xảy ra tối qua chỉ là mộng. Căn nhà vắng vẻ, hoàn toàn không có lấy một bóng người. Điều đó đồng nghĩa với việc Yên Nhi vẫn chưa trở về. Tôi uể oải lấy tay xoa đầu rồi lảo đảo đứng dậy. Suýt chút nữa đã đập phải vỏ chai, ngã lán xuống mặt đất.

Lúc tỉnh táo không thể có được người mình yêu, đến khi khổ đau lại lợi dụng phương pháp kích thích này làm cho thỏa mãn đúng là thảm hại!...Nếu giấc mơ kia trở thành sự thật, lời xin lỗi của tôi chắc chắn sẽ chẳng được em chấp nhận. Và nếu giữa chúng tôi thật sự xảy ra bi kịch giống như vậy, tôi chắc chắn sẽ là người đầu tiên không thể tha thứ ỉnh.

Không muốn để Yên Nhi nhìn thấy dáng vẻ hiện tại, tôi chỉ còn biết thở dài, khom người thu nhặt hết đồng tàn tích. Sau khi ra hồ Long Tĩnh rửa mặt, hít lấy bầu không khí trong sạch, tâm tình cũng được thoải mái ít nhiều.

Hôm nay đã là ngày thứ bảy. Kỳ hạn một tháng còn ba tuần nữa.

Mình nhất định không được dễ dàng bỏ cuộc, nhất định phải tiếp tục cố gắng.

108. Chương 108

Khoảng giữa trưa thì Yên Nhi bước vào nhà, vẻ mặt lừ đừ, mệt mỏi. Tôi lo lắng đỡ lấy em, nhẹ nhàng giúp cô ấy đi vào phòng ngủ. Bảo bối yêu dấu ngay lập tức liền khép đôi mắt đẹp, thoải mái ôm lấy cánh tay tôi, rồi êm ái đi vào giấc ngủ.

Dịu dàng vuốt ve cơ thể đã thấm mệt, cảm giác đau lòng không ngừng khiến tôi muốn phanh da xẻ thịt Young Min ngay lập tức. Anh đã để cô gái này thức trắng, một mình chăm sóc cho em gái thật sao?

Yên Nhi đột nhiên nhíu mày, không tự giác nhích lại gần. Dáng người em mảnh mai, mềm mại... khê luôn lách như muốn tìm nơi nương tựa. Không kềm lòng được trước loại cử chỉ yếu ớt này, tôi chủ động ôm lấy em, vỗ về.

- Về nhà là tốt rồi...Về nhà là tốt rồi...

Đến gần tối Yên Nhi mới bắt đầu tỉnh lại, mặt mũi ngơ ngác nhìn ngó xung quanh như người trong cõi mộng.

- Em thấy trong người thế nào? – Tôi cẩn thận rời khỏi người em – Có thấy khỏe hơn không?

Bất ngờ bị bỏ rơi trên chiếc giường lớn, gương mặt cô ấy hình như có chút hụt hẫng.

- Bây giờ là lúc nào?

- Đã về chiều. – Tôi đưa mắt nhìn ra bầu trời.

Xem bộ giữa em và Young Min vẫn chưa xảy ra chuyện gì. Vì nếu có thì đã chẳng bình tĩnh được như lúc này.

- Tối nay không phải ở lại bên ấy nữa chứ? – Tôi lại tiếp tục hỏi hộc – Em gái em đã đỡ chút nào chưa?

- Không biết – Cô bé cúi đầu phụng phịu – Nhưng em muốn ở nhà nghỉ ngơi ít bữa.

Có lẽ Yên Vũ bệnh không nặng nên mới thấy Yên Nhi thiếu khấn trương thế này.

- Vậy thì ngủ thêm chút nữa. – Tôi nhanh chóng đỡ em nằm trở lại giường – Ngủ đến khi nào khỏe thì dậy.

- Ủ. – Cô ấy khẽ chớp mắt rồi trả lời trong mơ màng.

Đợi em xoay lưng về phía mình, bình yên tiến vào mộng đẹp, tôi mới an tâm rời khỏi. Vừa bước ra cổng đã nhìn thấy một bóng người nhỏ bé đang thập thò. Mái tóc ngắn cùng đôi mắt sáng của nó nhanh chóng để lộ thân phận nên chưa còn kịp lẫn trốn đã bị tôi nhận ra.

- Tinh Tinh. – Tôi nhẹ nhàng gọi tên con bé – Chờ một chút.

Đôi chân ngắn vừa nghe đến tên mình thì thoáng ngừng lại, lén lút quay đầu nhìn tôi với một chút do dự. Em thường nói, trẻ nhỏ chỉ thích những người có gương mặt phúc hậu. Mà đứa nào nhìn thấy tôi cũng lập tức bỏ chạy. Như vậy có phải...?

- Lại đây chú biểu - Cố làm cho các cơ trên mặt mình dãn ra hết cỡ, tôi mới dám chậm rãi ngồi xuống và đưa tay ngoắc cô bé.

Tinh Tinh hết dùng dằng nhìn trước nhìn sau, lại bối rối đem hai bàn tay giấu ra sau cơ thể. Vì trời hơi tối nên cũng không thể nhìn rõ biểu hiện trên gương mặt. Tôi kiên nhẫn dùng tay tạo ra một đốm lửa màu xanh nhạt rồi thả trôi vào khoảng không trước mặt. Ngọn lửa sáng rực ngay lập tức liền thu hút được sự chú ý từ con bé, từng bước dụ dỗ nó tiến lại. Đúng là tác dụng ngoài dự kiến.

- Thích hay không? – Sớm biết nó giống em, dễ dàng bị những thứ kỳ lạ cám dỗ như vậy, tôi đã sớm nghĩ ra nhiều phương thức – Thích thì chú làm thêm nhiều cái nữa nhé.

-Ừm ừm – Con bé liên tục gật xuống.

Khi không gian vây quanh chúng tôi dày đặc những đốm sáng màu xanh nhạt, cũng là lúc Tinh Tinh hoàn toàn xóa bỏ vẻ sợ sệt. Nó không chỉ nhoẻn miệng cười mà còn chịu cho tôi ôm lấy. Cặp mắt đẹp liên tục ngắm nhìn những ngọn lửa đang trôi lơ lửng.

- Cô Yên Nhi bị bệnh, tạm thời không thể chơi cùng con được. – Tôi ngọt ngào vuốt ve mái tóc phồng của cô bé – Đợi ít ngày nữa cô ấy khỏe, chúng ta sẽ cùng bắt giun cho cá. Chịu không?

Nụ cười thánh thiện một lần nữa lại xuất hiện cùng cái gật đầu rất phấn khởi. Bàn tay nó nhỏ đến nỗi khiến người ta có cảm giác chỉ cần nắm nhẹ cũng có thể gây ra thương tổn. Về mặt đáng yêu cùng non nớt kia như mang theo ma lực, đòi hỏi được yêu thương, chăm sóc.

Con gái em chắc sẽ còn đáng yêu hơn thế!

- Hức...

- Con làm sao vậy? – Nhận ra vẻ mặt khác thường của Tinh Tinh, tôi bắt đầu thấy lo lắng – Không khỏe chỗ nào?

Nó không trả lời mà chỉ liên tục phát ra những tiếng nấc nho nhỏ. Hai bàn tay khổ sở ôm trước ngực, khóc rầm rức.

- Tinh Tinh...Tinh Tinh...

Tôi biết cô bé vốn không mang trong người dòng máu thuần chủng. Theo quy định trước giờ thì chỉ những kẻ cai quản Trung giới mới có quyền lưu giữ một con người. Khi ngôi vị được truyền lại, tất cả quyền năng sẽ được thu hết vào một chỗ và phân phát cho con cháu người kế thừa hoặc những cá nhân hần tin tưởng. Kẻ không được chọn đương nhiên sẽ cùng gia đình bắt đầu cuộc sống bình thường như những người dân khác ở Trung giới. Chính vì điều này nên mấy anh em tôi, ai cũng cố gắng cai quản địa bàn của mình thật tốt. Không người nào muốn bị giáng xuống thành thần dân của kẻ khác.

Tinh Tinh bây giờ chính là đang bị dị ứng với một loại hoa nào đó. Nhưng tại sao ba mẹ nó lại kém hiểu biết đến nỗi để con mình dùng phải hoa độc mà không biết?

- Ráng chịu một chút. – Tôi vội vàng bồng đứa trẻ khỏi mặt đất – Chú sẽ tìm cách cứu con.

Chỉ cần tìm ra bông hoa mà cơ thể nó không dung hợp, chắc chắn sẽ có thể chữa trị...

Ngôi nhà hoàn toàn không có người. Trong căn phòng bày trí đơn giản chỉ là một giỏ hoa rực rỡ màu sắc.

- Tinh Tinh...Con đã dùng thứ nào? – Cố làm cho con bé tỉnh táo, tôi hấp tấp vơ nguyên giỏ hoa về phía trước mặt nó – Trước khi ra ngoài, con đã hít ngửi loại hoa màu gì hả?

Tinh Tinh lắc lắc đầu, gương mặt đỏ gay đã nhạt nhòa nước mắt. Bàn tay nó nắm chặt lấy áo tôi không bỏ. Dáng vẻ thống khổ đến mức làm mắt tôi cũng ứa lệ.

- Tinh Tinh, con rốt cuộc đã cho cái gì vào mũi? – Cảm giác bất lực khiến toàn thân tôi run rẩy, tay quơ quào nắm lấy một đám hoa đủ màu sắc – Xanh, đỏ, vàng hay tím...? Tinh Tinh, mau nói cho chú biết...

- Hức...hức... – Nó đau đớn co quắp thân thể.

- Tinh Tinh...Tinh Tinh...

Bàn tay đang túm lấy tôi chỉ kịp bóp mạnh một cái trước khi hoàn toàn trượt xuống cơ thể.

Hơn hai mươi năm của cuộc đời, tôi đã từng trải qua nhiều sự bất hạnh. Nhưng cảm giác thương tâm thì chưa lúc nào lại khủng khiếp như lúc này. Tận mắt chứng kiến một đứa trẻ đáng yêu, xinh xắn ra đi trong bất lực, thử hỏi làm sao có thể bình tĩnh?

Đôi mắt và nụ cười xinh đẹp ấy, mới mấy phút trước vẫn còn khiến người ta thấy vui vẻ. Chớp mắt một cái liền trở nên vô tri vô giác. Mái tóc bông bênh cũng hóa thành lạnh lẽo, rủ xuống tay tôi từng lớp một.

Tôi ngẩn ngơ ngồi ôm nó dưới nền nhà. Chậm rãi cảm nhận cơ thể ấm áp đang từng chút chuyển thành lạnh. Lạnh đến khi tan ra thành muôn vạn hạt bụi nhỏ màu hồng phấn, bay tản vào không khí.

Tin sét đánh khiến em gần như chết ngất. Sức khỏe chưa kịp hồi phục lại tiếp tục bị rút đi chút nữa. Tôi biết giữa Yên Nhi và Tinh Tinh vốn có mối giao tình rất đặc biệt. Con bé không có mẹ, ba làm việc trong Phòng Chờ. Một mình Tinh Tinh ở nhà tìm trò giải trí. Nhưng kể từ lúc gặp em, nó như có thêm người bạn lớn, bao giờ cũng được yêu thương, chăm sóc. Những điều này, tôi đã thầm để ý từ sớm.

- Rồi con bé sẽ có một cuộc đời mới. – Dịu dàng ôm lấy em đang ngồi khóc rầm rức, tôi cố hướng cách nhìn của Yên Nhi theo chiều tích cực – Gia đình mới của nó chưa biết chừng còn là con cháu của người được ba anh chọn...

- Nhưng từ đây đến lúc đó, Tinh Tinh sẽ là đứa trẻ không nhà. – Cô ấy vẫn nghẹn ngào – Linh hồn nó có thể đi đâu được?

- Tinh Tinh sẽ ở cùng những linh hồn khác. – Tôi chắc chắn khẳng định – Tại một nơi gọi là Vườn Linh Hồn.

- Vườn Linh Hồn?

- Mọi người ở Trung giới sau khi chết đi đều sẽ trú ngụ tại đó dưới hình thức những loài cây cỏ. Vợ chồng dắt nhau đến Vườn Linh Hồn, sẽ có thể mang về một sinh linh mới.

- Sao có thể thần kỳ như vậy?

Mỉm cười nhìn vào đôi mắt mở to ướt lệ của em, tôi thư thái trả lời:

- Nếu có thể gặp được người phù hợp, hoặc khiến con bé thấy thích...Tinh Tinh ngay lập tức sẽ có thể bắt đầu cuộc đời mới trong cơ thể người phụ nữ mà nó chọn.

- Vậy nếu... – Giọng nói lí nhí đến khó mà nghe rõ - ... Em muốn là người được mang thai con bé?

- Linh hồn vốn là thực thể vô cùng nhạy cảm. Bản thân nó đối với em cần phải có sự tương liên nhất định thì mới xảy ra được. Với lại... – Tôi khẽ nâng mặt em với nụ cười mờ ám - ...Em cần phải thật sự làm vợ trước khi quyết định đến đó tìm con cái.

Trong một phút giây ngẩn ngui, đôi mắt đang sáng sủa những giọt nước đau đớn bỗng hiện lên vẻ thẹn thùng.

109. Chương 109

Tuyết Vinh!

Cú va chạm khiến cả người tôi say sẩm, toàn thân đầy vết xây xước. Nhưng tôi không thể cho phép mình chìm trong trạng thái mơ màng quá lâu. Bên cạnh lúc này là chiếc xe nằm ngã ngửa và hình ảnh anh đang cùng một gã cao to, lực lưỡng giằng co khẩu súng....Cảnh vật cứ mờ mờ ảo ảo khiến bản thân cũng không biết được ai là ai nữa.

Miễn cưỡng lấy tay đánh mấy cái vào đầu, tôi cố chớp mắt để nhìn cho thật kỹ. Vật gì đó bất ngờ bay xẹt qua, tiếp tục mang đến cảm giác choáng váng. Phía trên má hình như còn ran rát. Tôi đoán mặt mình vừa bị làm cho chảy máu.

Cú đâm móc từ phía dưới của Huy khiến gã đàn ông lập tức nằm gục, hai tay ôm lấy bụng. Đang hồi hả chạy đến xem tình hình tôi thế nào thì anh đột nhiên đổ khụy. Bả vai phải cũng chậm rãi ứa ra một dòng máu...Cách chỗ chúng tôi chừng ba thước là hai chiếc mô tô đã dừng lại. Một tên trong bọn vẫn còn đang giờ cao nòng súng.

- Khốn kiếp. –Tôi điên cuồng sờ soạng dưới mặt đất khi thấy Huy chặt vật tìm cách đứng dậy.

Đầu súng kia rõ ràng vẫn đang nhắm vào anh ấy.

- Cảnh Huy, mau nằm xuống ! ! ! ! ! - Hai tay chụp lấy khẩu súng lục bị văng vào mặt lúc này, tôi liều mạng hét lớn.

Đừng!

Bắn súng giật mạnh khiến cả người tôi suýt bật ngửa. Viên đạn bắn ra thần tốc làm kẻ đứng xa lập tức ngã gục. Huy vẫn chưa kịp ngồi thẳng người đã kinh hãi nhìn tôi với vẻ mặt không tin được. Anh không biết ở Trung giới, vẫn thường có một trò chơi tương tự với cách bắn súng này.

Nhưng còn chưa kịp hoàn hồn thì kẻ thứ hai đã nhanh chân bước tới, bàn tay đưa nhanh vào vị trí sau lưng áo. Trong ánh nắng buổi trưa gay gắt, tôi vất vả nhíu mày, nheo mắt nhìn qua khe nhắm.

Dừng!

Phát súng thứ hai tiếp tục bay ra, vừa vặn đánh gục người đàn ông xuống đất. Bàn tay hấn vừa kịp nắm lấy thân súng cũng lập tức buông thõng.

...

Thế là chết!

Tôi thở dốc, thả rơi cổ tay trên mặt đất. Đầu óc trong nhất thời trở nên mơ màng, nhiễu loạn.

- Tuyệt Vinh...Tuyệt Vinh... – Giọng nói quen thuộc của anh liên tục vang lên – Em mau tỉnh lại...tỉnh lại đi...

Cả người từ trên xuống dưới, chỉ có vết thương ngoài da, căn bản không phải điều gì nghiêm trọng. Vậy mà tôi lại chết ngất chỉ sau hai phát súng. Trong khi Cảnh Huy, người trúng đạn trên vai phải lại bình tĩnh ngồi chăm sóc. Thật quá mất mặt.

Liếc mắt nhìn sơ qua trần nhà cũng biết được mình đang ở nhà ba, trong chính căn phòng từng được ông dùng để giam giữ tôi ngày trước.

- Em sao rồi, nữ hiệp sĩ?

Nhận ra là tôi đã tỉnh, anh liền mỉm cười rồi nhẹ nhàng cúi người. Tôi hơi khép mắt lại để đón nhận cái hôn vào trán từ anh, mặt thoáng ửng hồng vì hành động đầy âu yếm.

- Vết thương của anh...?

- Đã được băng bó. – Huy liếc nhìn bả vai bị quần băng trắng – Bác sĩ nói chăm sóc cẩn thận sẽ không thành vấn đề.

- Thật tốt. – Tôi cuối cùng cũng thốt ra được tiếng thở phào.

Nếu Cảnh Huy xảy ra chuyện, mình chỉ hận không thể một phát bắn vỡ đầu hai tên đó.

- Tiểu yêu quái, sao em không bao giờ nói anh biết mình là một xạ thủ?

- Xạ thủ quái gì chứ? – Bất ngờ bị cốc một cái thật đau vào trán, tôi cau có xoa đầu – Em chỉ là một game thủ chơi banh.

- Game thủ chơi banh?

- Trời, dưới Trung giới có một trò gọi là banh tình ái. – Nhớ đến việc anh và mình vốn thuộc về hai thế giới khác nhau, tôi lập tức tìm cách giải thích – Khi tham gia gồm có một đội nam và một đội nữ. Hai bên lần lượt ném những trái banh chứa đầy nước lên không trung. Bên nào bắn được nhiều nhất sẽ là người chiến thắng.

- Sao lại có loại trò chơi nguy hiểm như vậy? – Huy lắc đầu nghi hoặc – Lỡ bắn trúng ai đó thì biết làm thế nào?

- Súng đâu có đạn mà bắn hụt? Tia sáng phóng ra chỉ là một loại phép thuật nhỏ, vô hại. – Tôi cố gắng biện minh ỉn – Chứ đâu có vừa nặng vừa nảy ngược ghê gớm như súng thật.

- Vì vậy mà...sau khi bắn xong hai phát... – Ánh mắt tà mị của anh như châm chọc – ...Em sợ đến ngất xỉu...?

- Anh biết rồi còn hỏi. – Tôi ngượng ngùng quay mặt đi.

Cảnh Huy chỉ bật cười rồi tiếp tục cúi đầu xuống gần hơn nữa. Cái nhìn nóng bỏng chậm rãi thiêu đốt từng tấc da thịt. Hơi thở mát mẻ nhẹ nhàng mơn man trên mi mắt và cánh môi khiến tôi hồi hộp thở gấp.

- Trông bộ dạng em lúc đó... thật quyến rũ đến mê người.

Anh ám muội hôn lấy môi tôi. Đầu lưỡi ướt át khẽ chạm nhẹ như muốn trêu chọc, nhấm nháp.

- Bọn họ bây giờ thế nào? - Tôi bất ngờ cắn anh - Vẫn còn sống cả chứ?

- Vẫn còn sống. - Huy miễn cưỡng trả lời, mạnh mẽ hôn tôi sâu hơn trước - Em thật phiền phức.

- Anh không hỏi tại sao họ muốn giết mình sao? Cứ thế mà giao cho cảnh sát à?

- Không có. - Mất kiên nhẫn ôm lấy gương mặt đang tìm cách kháng cự, tôi thấy anh thoáng cười khổ - Ba đang giữ lại để điều tra vài việc.

- Ông ấy sẽ không giết họ chứ? - Tôi cuống quýt tìm cách ngồi dậy - Cảnh Huy, anh mau đi xem tình hình thế nào.

Ba anh tính tình độc đoán, ngang tàng là vậy. Nay gặp phải bọn người cố tình mưu sát con trai mình, ông làm sao có thể buông tha cho họ? Bọn họ chết đã đành nhưng sự thật về kẻ đứng phía sau sẽ không được ai phát hiện.

- Thật muốn đánh chết em. - Anh mím môi, ôm ngang eo tôi, đặt xuống giường - Ba anh cũng đâu phải đứa con nít.

- Nhưng...

- Chồng bị thương đến nỗi không thể chạy xe được mà còn rảnh rỗi đi quan tâm người khác.

Bị thương...đến nỗi không chạy xe được?

Để ý đến cánh tay mặc anh đang dùng để giữ lấy mình, tôi mới chợt dạ phát hiện, nó hình như có chút run rẩy.

- Anh đã từng nhập ngũ? - Nhớ lại thái độ bình tĩnh cùng cách ứng xử linh hoạt của Huy, trong lòng tôi liền nảy sinh điều khó hiểu - Nếu không thì sao lại điều luyện như vậy?

- Em gọi mấy trò “phóng nhanh vượt ẩu” đó là điều luyện? - Anh chưa chút mỉm cười - Nếu so với tài nghệ bắn súng của quý cô đây thì còn thua kém lắm.

- Đã nói chỉ là sự trùng hợp. Anh đang đổ kị hay cố tình không tin em thế?

Khẽ thở dài một hơi, Cảnh Huy bỗng im lặng nằm xuống một bên. Hai tay anh gối sau đầu, ánh mắt đắm chiêu chú mục vào điểm nào đó trên trần nhà bằng thạch àu trắng. Thái độ bất thường cũng đủ khiến người ta lúng túng.

- Em đã nói gì làm anh không vui? - Tôi khép nép nằm vào phần vai vẫn còn lạnh lặn của Huy.

- Không phải. - Anh thần thờ vỗ nhẹ lên má tôi - Anh đang nhớ những ngày tháng còn ở bên Anh.

- Lúc đó thế nào? - Hiếm khi được nghe người đàn ông này nhắc về chuyện trong quá khứ, tôi quyết định sẽ thử tìm hiểu sâu thêm một chút.

- Sau khi mẹ mất, ba bỏ về nước...Một mình anh lặn lội giữa biển người xa lạ... - Một nỗi buồn man mác cứ như vậy len lỏi vào trong từng câu chữ - ...Ban ngày đi học cật lực, tối đến lại phóng xe tìm cảm giác kích thích...

Thì ra, kỹ năng lạng lách, đánh võng của Huy cũng từ đây mà có.

- ...Thỉnh thoảng còn xảy ra tranh chấp, hoặc đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán...

Hèn chi tinh thần cứ như sắt thép.

- Lúc trở về không tìm được em, anh thất vọng đến nỗi mỗi ngày đều chạy đi chạy lại đoạn đường ấy... Lúc nào mệt thì tấp lại bên đường, ngồi ngắm mặt trời đi ngủ...

Đồ ngốc, anh đến đó tổng cộng bao nhiêu lần mà có thể thuộc lòng vị trí từng mỗm đá như vậy? Những giọt nước mắt cứ thế ứa ra làm hai hốc mắt tôi cũng cay xè.

Trước đây, tôi thường nghĩ mình là một đứa trẻ bất hạnh, không ai thân thích. Nhưng bây giờ, khi đối mặt với người chồng lúc nào cũng tỏ ra hài hước, tôi mới thấy trên đời vẫn còn nhiều điều bất hạnh hơn thế. Nghĩ đến những ngày tháng anh phải một mình chống chọi, trái tim tôi vừa rung lên cảm giác đau xót lại vừa sâu sắc cảm động.

Có phải do ông trời cố tình đưa hai trái tim bị thương tổn đến sáp nhập. Có phải những nỗi buồn chúng tôi phải hứng chịu thời non trẻ là cái giá cho hạnh phúc sau này?

- Hãy tha thứ cho ông ấy. – Tôi rơi lệ hôn vào cổ anh – Tha thứ cho ông ấy, được không anh?

110. Chương 110

Số phận bọn người bị ba bắt đi thế nào, tôi chẳng bao giờ biết được. Nhưng kẻ chủ mưu mà chúng khai nhận lại khiến trời đất chao đảo. Mấy ngày rồi không thấy ông ấy, chẳng lẽ đều do bận rộn chuẩn bị âm mưu này? Nếu thật sự yêu thương mẹ tôi, vì sao không đến dự đám tang của bà? Hay là bị lời chỉ trích của tôi làm cho xấu hổ?

Tổng Văn Chu, cuối cùng ông là người tốt hay xấu?

- Lynda đã cố tìm cách cảnh báo chúng ta. – Tôi nhẹ nhàng nhắc nhở anh – Nhưng làm sao cô ấy biết?

- Ba anh nói cô là con gái nuôi của bác Chu.

- Con gái nuôi?

- Bản thân anh cũng đến bây giờ mới biết. – Huy thông thả dắt tay tôi đi dạo trong vườn – Nghe nói ba mẹ cô ấy vốn là người Hàn. Sau đó, không biết vì lý do gì lại để con gái lưu lạc sang tận đây. Ngày an táng mẹ Thanh Thiện, bác Chu tình cờ thấy Lynda đang ngồi co ro trong nghĩa trang. Có thể vì thương cảm nên đã nhận làm con gái.

- Nhưng chẳng phải anh và cô ấy gặp nhau ở Anh quốc sao?

- Ủ, Lynda là một cô gái có chí lớn, không muốn bị bó buộc trong những không gian nhỏ hẹp. – Anh thở dài, đưa tay ngắt một đóa đỗ quyên – Mười sáu tuổi đã xin ba ra nước ngoài. Em chắc đã biết, gia đình Tổng Văn Chu cũng thuộc loại giàu có...

- Nhưng... – Câu hỏi cứ thế tiếp tục nảy sinh - ...Bây giờ cô lại về đây làm y tá...

- Chuyện này thì anh không biết. – Huy bình thản thả chậm bước chân, tay đem hoa cài vào tóc “người bên cạnh” – ...Và cũng không có ý định tìm hiểu.

- Có khi nào...Lynda vì muốn được ở cạnh anh nên mới...?

- Đó là lựa chọn của cô ấy.

- Nhưng chẳng lẽ anh không xúc động? – Tôi bối rối nói ra khúc mắc trong lòng - Không vì cô ta mà khó xử?

- Tuyệt Vinh, một mình em đã đủ khiến tim anh chật ních.

- Em chỉ thấy Lynda đã vì anh làm rất nhiều chuyện. Ngay đến việc phản bội ba mình mà cô ấy cũng...

- Trong tiểu thuyết của em, hình như đâu có tình yêu nào dựa vào việc hy sinh nhiều hay ít.

Câu hỏi vặn làm tôi cứng miệng, chỉ biết ôm lấy cánh tay anh chặt hơn. Cảnh Huy từng nói, khi biết được mẹ đã chết trên đường đến bệnh viện, trong lòng anh cứ ao ước trên đời sẽ có thêm thật nhiều bác sĩ, xây thêm thật nhiều bệnh viện. Để mỗi nạn nhân không cần phải vất vả tìm cách duy trì mạng sống trên đoạn đường dang dở. Ước muốn trẻ con nhưng giàu lòng nhân hậu ấy đã làm tôi nhiều lần suy nghĩ.

Nếu Lynda thật lòng yêu anh, có lẽ cô ấy cũng vì điều này mà bỏ hết ham muốn phấn đấu, can đảm dấn thân vào ngành y cao đẹp. Người con gái kia còn theo anh chạy về đây, một nơi vẫn bị chính cô xem là chật hẹp, không thể phát triển. Mục đích cuối cùng cũng là muốn được anh mở lòng đón nhận...

- Em thật đẹp – Anh hài lòng, đưa tay vén tóc tôi ra sau – Đẹp hơn cả những gì anh từng tưởng tượng.
- Anh tưởng tượng cái gì?
- Tưởng tượng em sau này khôn lớn sẽ trở thành cô gái thế nào. – Huy cẩn thận luồn tay qua eo tôi – Nhưng hình như không có cái gì trùng cả... Vì ai biết, con bé xấu xí khi ấy lại có thể trở nên xinh đẹp thế này!
- Anh...

Cơn gió nhẹ thổi qua, làm rơi xuống vai chúng tôi những chiếc lá nhỏ.

- Ở gần em, anh sẽ gặp nguy hiểm. – Tôi yếu ớt ngã vào lòng Huy – Tống Văn Chu không biết còn có thể làm nên chuyện gì.
- Đừng vội kết luận ông ấy là người xấu. – Anh chậm rãi ôm siết tôi – Đây có thể chỉ là một cái bẫy. Hoặc ba em đang muốn cảnh cáo anh, không được đem con gái ông ấy ra đùa giỡn... Chúng ta cứ bình tĩnh, cẩn thận suy xét mọi việc rồi hãy tìm cách đối phó.
- Nhưng người ta nào có ỉn thời gian?
- Chính vì vậy mà em càng cần phải học cách tự vệ. – Huy bất ngờ đẩy tôi ra, sắc mặt nhanh chóng trở nên nghiêm túc – Ba anh bảo sẽ dạy em vài thứ.

Ba anh? Dạy tôi vài thứ? Chuyện quái quỷ gì thế?

Ngay trong chiều hôm đó, anh dắt tôi đến khoảng vườn phía sau, nơi có trồng rất nhiều cây bàng lớn. Một trong số chúng đã được gắn vài tấm bia màu đen, có mười vòng tròn đồng tâm, màu trắng nổi bật. Tôi chăm chú quan sát những đường rây dài và những mục tiêu di động hình người đang ẩn hiện phía sau lùm cây rậm rạp. Một cảm giác không tên nhanh chóng lan tràn khắp cơ thể.

- Đây là khẩu SR-1, có uy lực nhất trong số những loại súng ngắn đang được sử dụng trên thế giới. – Ba tiến lại đặt vào tay tôi một khẩu súng nhỏ – Tốc độ bắn là 36 phát/phút. Tầm bắn là 100m. Kích thước nhỏ gọn, trọng lượng khi không đạn chỉ khoảng 90g.

Tôi ngỡ ngàng nhìn ông, sau đó lại ngỡ ngàng vuốt ve bề mặt súng nhẵn nhụi.

- Chốt an toàn đặt ngay trên cò, rất thuận lợi cho thao tác lấy súng bắn nhanh. Đạn có thuốc phóng mạnh và hộp tiếp đạn nhiều viên sẽ đảm bảo cho con khả năng chiến đấu và độ vận hành đáng tin cậy của nó.
- Ba muốn...con mang theo cái này? – Tôi ngỡ ngàng hỏi lại – Để phòng thân?
- Đúng. – Người đàn ông thông thả bắt chân trên ghế.
- Lỡ như con làm chết ai đó.
- Nhiệm vụ của con là không được để ai giết mình. – Ba anh kiên nhẫn trả lời – Khi cần thiết cũng có thể bảo vệ cho Cảnh Huy.

Biết ông muốn nhắc lại hai phát súng sáng này, tôi chỉ biết cúi đầu lặng thinh, ngoan ngoãn chấp nhận lời chỉ dạy.

- Chuyện con giết ai không quan trọng. – Ba nói như một trò đùa – Điều quan trọng là có khả năng giết người hay không... Bây giờ ba muốn con cầm súng, bắn vào những tấm bia kia. Bắt đầu ở vạch 25m.

Tôi lén đưa mắt nhìn anh, thở nhẹ nhàng khi thấy chồng vừa mím môi gật gật. Hai tay Huy khoanh trước ngực, lặng lẽ lui về đứng phía sau ba mình. Trong ánh mắt vừa chứa đựng vẻ mong chờ vừa có vài phần khó xử.

Chậm rãi bước chân về phía vạch kẻ màu trắng có ghi số 25 to tướng, tôi cố hít sâu rồi giờ súng lên tầm mắt. Hồng tâm của bia chỉ có đường kính khoảng 0.5mm, thật sự là một thử thách lớn.

Đừng!

Phát súng thứ nhất bay ra cùng với một tiếng nổ. Lỗ đạn in trên bia cách tâm chừng 2cm. Tôi lúng túng ngoái đầu về phía sau thì thấy ba anh lại hất đầu ra hiệu ỉn tiếp tục. Không biết vì quá căng thẳng hay

tại hoàn cảnh không cấp bách mà bản thân cứ liên tục run rẩy. Việc nhắm bắn cũng vì vậy mà tốn nhiều thời gian hơn hẳn.

Cự ly càng dài thì độ chính xác của tôi càng giảm. Chẳng mấy chốc thì khắp mặt đều lấm tấm mồ hôi hột.

- Đổi sang mục tiêu di động đi. – Ba anh bắt ngờ ra lệnh.

Những tấm bia hình người lập tức di chuyển trên đường rây. Chấm tròn nhỏ màu đỏ làm tôi nhớ những quả banh ở Trung giới. Tốc độ bay của chúng hình như còn nhanh hơn cả mấy tấm bia này. Gấp rút xoay người theo hướng di chuyển, khẩu súng trong tay tôi nhanh chóng được giương cao rồi phát nổ.

Nắm phát...trúng vào cả năm đích. Đầu súng cũng vì tốc độ bắn mà trở nên nóng hổi. Mùi thuốc súng bị cháy thoang thoảng khắp không khí.

- Giải lắm. – Ba bắt ngờ vỗ tay bồm bộp – Cảnh Huy, vợ con đúng là một thiên tài.

Anh một chút cũng không có gì phấn khởi, chỉ lăm lăm tiến về phía tôi, tay nhanh nhẹn đoạt đi thứ vũ khí đáng sợ.

- Có sao không? – Ngữ điệu đơng đầy vẻ quan tâm, lo lắng – Không ừ tai hay khó chịu chỗ nào chứ?

- Em ổn. – Tôi bối rối để Huy tùy tiện xoay mình xem tới xem lui một lượt – Anh đừng quá căng thẳng.

- Yên Nhi, con có vẻ hợp với những thứ chuyển động – Ba ngồi phía sau vẫn đang mỉm cười hài lòng – Chỉ cần bỏ chút thời gian luyện tập, sẽ không kém gì những xạ thủ chuyên nghiệp.

Xạ thủ chuyên nghiệp? Nhờ chơi banh tình yêu dưới Trung giới sao? Haha, đúng là chẳng còn gì nực cười hơn thế.

- Hồi đó, ai dạy con sử dụng súng vậy? Nhìn kỹ thuật rất nghiệp dư, nhưng độ chính xác và nhanh nhẹn thì ít ai bằng.

- Dạ... – Tôi lúng túng gãi đầu – Tự con mò mẫm, rồi luyện tập chút đỉnh.

Trời ạ, chơi banh tình yêu, nếu thắng sẽ có được rất nhiều hoa để dùng nha! Tôi ngày trước chỉ có một mình, phải biết tìm cách tự nuôi sống bản thân chứ.

- Chúng ta vào nhà ăn cơm tối. – Anh không nói hai lời, một mạch kéo tôi về phía trước.

Bỏ lại ông bố chồng với vẻ mặt phức tạp, tôi hối hả sải những bước dài cho kịp với tốc độ của Huy. Tuy vai phải anh đang bị thương nhưng lực nắm lại không hề suy giảm. Thái độ cương quyết khiến tôi có cảm giác trong lòng Huy đang mang một mối bất an nào đó.

Kỳ thật khẩu SR-1 này chẳng có gì không tốt. Vừa gọn nhẹ lại không bị nẩy. Nếu có thể mang theo làm vũ khí tự vệ, ít nhất tôi cũng giúp được anh khi cần. Hai kẻ bất hạnh ban sáng không biết tình hình thế nào, nhưng tôi biết chắc là mình chỉ bắn vào chân của họ.

- Bàn tay em không phải để giết người! – Anh bắt chợt nghiêng răng lăm bằm.

111. Chương 111

Ngày đầu tiên của tuần thứ hai, Young Min tiếp tục cho người mang đến nhà tôi rất nhiều...cá và cây cảnh. Kèm theo mỗi loại còn có “bản chỉ dẫn” về cách chăm sóc và ý nghĩa từng thứ một.

- Cách tốt nhất để kích hoạt vận may trong nhà là nuôi cá vàng. – Yên Nhi chăm chú đọc mẫu giấy được dán trên chiếc hồ kính – Có thể nuôi với số lượng nhiều hoặc ít, nhưng thông thường là chín con. Trong đó tám con màu vàng hoặc đỏ, con kia màu đen. Đừng lo nếu như cá bị chết. Hãy nuôi thêm con khác cho đủ số. Người ta cho rằng khi một con cá vàng chết, nó hấp thụ vận rủi của một thành viên nào đó trong gia đình.

Nhìn sơ qua nét chữ cũng biết là do chính tay anh ấy viết. Mấy hôm trước là ngựa với chim, bây giờ lại đến cá cùng cây cảnh. Trong bụng người anh trai này quả thật chứa đựng cả một bể mưi kể.

- Tuyên, anh thử nhìn con cá Kim Long này. – Em thích thú chỉ tay vào sinh vật thân dài, có vẩy óng ánh bạc – Dưới hạ giới phải tốn bạc triệu mới mua được. Người ta nói màu sắc óng ánh của nó là biểu tượng cho sự thịnh vượng và tài lộc.

Tôi liếc nhìn con vật “thấy ghét” đang lượn lờ trong chiếc bể lớn rồi bày ra vẻ mặt “miễn bình luận”.

- Nên nuôi cá Kim Long trong một bể nước thật lớn. – Yên Nhi tiếp tục tìm hiểu phần “hướng dẫn” - Không cần trang trí với cây cỏ hoặc cát. Cá Kim long sẽ ăn bất cứ thứ gì nó thấy. Cho cá Kim Long ăn sâu nước hoặc cá nhỏ để nó sớm có vẩy hồng quý giá... Vừa hay, cá nhà mình mới đẻ mấy lứa. Em còn lo hồ sẽ bị chật.

- Cô Yên Nhi. – Người quản gia kính cẩn dâng lên trước mặt em một phong thư – Lee tiên sinh nhờ tôi đưa cô thứ này.

Lại còn viết cả thư tình. Anh Chín đúng là chẳng hề để mình vào mắt.

Nhìn em chăm chú đọc, sau đó khẽ nhú mồm, trong lòng tôi bất giác lại dậy lên nỗi lo lắng.

- Có việc gì sao?

- Anh ấy nói Yên Vũ lại phát sốt. – Yên Nhi phức tạp mím môi – Lúc nào cũng gọi tên em.

Mẹ tôi linh thiêng làm chứng, nếu anh ấy có mặt ở đây, nhất định sẽ bị ăn một đấm vào mặt.

- Young Min muốn em sang đó? – Tôi bóp nhẹ tay, cố duy trì trạng thái điềm tĩnh.

- Không, anh chỉ báo như vậy.

Con cáo già chết tiệt, lại còn dùng biện pháp này để câu rê, dụ dỗ em sang đó.

- Để anh đưa em đi! – Đằng nào cũng cạnh tranh công bằng, tôi không thể tiếp tục ngồi im như thế.

- Thật ư? – Yên Nhi hớn hở hỏi lại – Không làm vướng bận công việc của anh chứ?

- Không... – Tôi hiền hòa vuốt lấy má em rồi quay về phía người quản gia – Ông nói với anh Chín, chiều nay tôi sẽ cùng vợ sang đó.

- Vâng – Người đàn ông khẽ nhú mồm trước khi quay bước – Tôi nhất định sẽ thay Tiểu vương gia truyền đạt.

Kỹ lưỡng chọn ra từ trong tủ một chiếc váy đầm đơn giản, tôi ân cần giúp em thắt lại chiếc nơ trên cổ. Màu vàng chanh kết hợp với làn da trắng sáng khiến Yên Nhi chẳng khác gì một nữ thần ánh sáng. Mái tóc ngắn hơi phồng, nhẹ ôm lấy gương mặt vẫn còn ngưng đọng vẻ mệt mỏi.

Em tự ngẩng mình trước gương rồi đưa tay chỉnh ắt dây chuyền nằm ngay ngắn trước ngực. Ánh mắt lung linh một cảm giác nâng niu, quý trọng khiến tôi xôn xao xúc động.

- Mình đi thôi anh. – Cô ấy thoải mái luồn tay mình qua tay tôi – Đừng để con bé chờ lâu quá.

- Ừ. – Tôi gật đầu mỉm cười, trong bụng, ngoài mặt...đâu đâu cũng là thái độ vui vẻ.

Nhưng trái với những gì tôi từng tưởng tượng, cách cư xử của Yên Nhi đối với Young Min hình như đã không còn xa cách như trước. Nhìn hai người họ cười cười nói nói, lại có cảm tưởng như đó là cuộc trò chuyện giữa những thành viên trong một gia đình.

- Yên Vũ thế nào? Có đỡ chút nào không? – Em hỏi khi cùng tôi theo anh Chín bước lên lầu – Anh viết trong thư ít như vậy làm em rất lo lắng.

- Anh chính là sợ điều này. – Young Min bình tĩnh đưa mắt nhìn tôi – Sợ em quá lo lắng sẽ lập tức chạy sang đây. Nhưng không nói thì lại thấy thật có lỗi.

Hừ, muốn che giấu âm mưu của mình thì có. Anh đang sợ nếu để cô ấy biết được mục đích thật thì Yên Nhi sẽ chẳng bao giờ muốn đặt chân đến đây nữa.

- Nói là đúng. – Em kiên quyết gặt đầu – May mà anh Tuyên đang rảnh rỗi.

Lặng lặng nhìn em vô tư nắm lấy khuỷu tay tôi, anh Chín chỉ bình yên không đáp.

Đi hết cầu thang trải thảm nhưng đồ là căn phòng có cánh cửa lớn bằng gỗ.

- Cút ra ngoài...Cô mau cút ra ngoài cho tôi! –Giọng nói khàn đặc từ trong phòng vọng ra.

- Con dê tiện, mày đừng nghĩ giúp anh ấy cưới được Yên Nhi thì Young Min sẽ yêu mày. – Một người khác cay độc đáp lại bằng tiếng Hàn – Phụ nữ đối với anh ấy chẳng là cái thá gì cả. Rồi Young Min cũng sẽ chơi chán với chị em chúng mày như bọn tao thôi.

Thất kinh đưa mắt nhìn em, tôi thoáng thở phào nhẹ nhõm khi chợt nhớ, cô bé này vốn không hiểu thứ ngôn ngữ ấy.

- Là ai đang la hét trong đó? – Yên Nhi tuy không biết người trong kia đang nói gì nhưng vẫn cảm nhận được không khí căng thẳng – Yên Vũ có sao không?

Nhưng chúng tôi còn chưa kịp đưa tay đẩy cửa thì anh Chín đã lập tức xông vào, vẻ mặt hầm hầm giận dữ.

- Cô làm gì ở đây? – Tiếng quát của anh nghe thật lớn – Chẳng phải đã nói không được làm phiền cô ấy sao?

- Anh...em chỉ vào thăm cổ một chút. - Người phụ nữ mặc Hanbok như bản mình, vội vàng cup mắt.

- Mau tránh đi chỗ khác – Ngón tay anh Chín lạnh lùng chỉ ra ngoài.

Cuộc trò chuyện vên vện chỉ có ba câu và hoàn toàn sử dụng ngôn ngữ Hàn quốc. Yên Nhi thì không biết từ lúc nào đã rời khỏi tôi để chạy đến bên cô em gái đang ngồi trên giường khóc thút thít.

- Đừng sợ...Đừng sợ nữa...Anh Young Min đuổi cô ấy đi rồi...

Tôi thả lỏng người, ngọt ngào quan sát thái độ dịu dàng của em. Cô gái này bao giờ cũng đối xử với người khác ôn nhu như vậy. Em yếu ớt, mỏng manh nhưng lại muốn được che chở, bảo hộ cho vạn vật. Ở cạnh Yên Nhi, dù có là một người ý chí vô cùng mạnh mẽ, cũng không tránh nổi đôi lần ỷ lại.

Young Min chỉ mím môi nhìn đĩa hoa bẽ nát dưới sàn nhà rồi đi đến bên giường, gọn gàng ngồi xuống vị trí còn lại bên cạnh Yên Vũ.

- Cô ấy không làm đau em chứ? – Giọng nói mềm nhẹ như chứa cả đau xót – Có bị thương không?

- Không...em...

- Mau nằm xuống. – Anh cẩn thận giúp cô bé lau đi những giọt nước mắt – Hoa rơi xuống đất rồi có thể hái cây khác.

Tôi thoáng sững người trước thái độ quan tâm quá đổi chân thật. Là kỹ năng đóng kịch của anh ấy quá siêu việt hay trong lòng đã bắt đầu nhớ đến sự tồn tại của Yên Vũ?

- Anh Tuyên... Anh cũng đến thăm em sao?

Nhìn vẻ mặt xanh xao của con bé, tôi cứ bối rối không biết đâu là thật và đâu là giả. Những lời lúc nãy của người phụ nữ rõ ràng muốn nói...

- Để chị xuống nhà bếp, kêu người ta lấy cho em một đĩa hoa khác. – Yên Nhi sốt sắng sờ tay vào trán em gái – Ngoan ngoan nằm đây đợi nhé.

- Anh đi với em! – Young Min vừa nghe xong cũng lập tức đứng dậy.

Tôi đang phân vân, không biết nên đi hay ở thì Yên Vũ đột ngột mở miệng:

- Anh rể, em có vài lời muốn nói...

Lời yêu cầu không chỉ khiến mình tôi ngơ ngác mà chính Yên Nhi cũng tròn mắt nhìn lại. Nhưng cô gái ngồi trên giường thì không hề tỏ ra lúng túng mà chỉ kiên trì nhìn tôi bằng ánh mắt cầu khẩn, khiến cái miệng

muốn thoát ra lời từ chối cũng phải cứng lại. Thoáng ngập ngừng trong ít giây, tôi mới có thể gật đầu chấp nhận:

- Vậy anh ở lại!

- Em ngồi đây nói chuyện với Tuyên một lát. – Young Min thoải mái xoa đầu vợ - Anh và Yên Nhi xuống dưới sẽ lên liền.

- Ủm – Cô bé cố tỏ ra là một người biết điều – Hai người quay lại nhanh nhé.

Im lặng nhìn anh Chín nổi bước em rời khỏi phòng, trong óc tôi liên tục đặt ra không biết bao nhiêu câu hỏi. Đây rốt cuộc là kế hoạch gì? Sao cứ thấy rất nhiều điểm khó hiểu. Dù là mối quan hệ gia đình nhưng giữa mình và cô em vợ kia có thể xảy ra chuyện gì để bàn bạc riêng chứ?

- Thần Tuyên. – Yên Vũ không biết đã rời khỏi giường từ lúc nào lại đang quỳ gối trước mặt tôi – Em xin anh...hãy để anh ấy được tự do gặp gỡ chị Yên Nhi hết một tháng.

- Em...?!?!?! – Tôi giật mình kéo tay nó – Mau đứng dậy!

- Cầu xin anh rủ lòng thương anh ấy. – Nước mắt liên tục ứa ra trên mặt con bé – Young Min lúc này chẳng khác gì con thú dữ vùng vẫy trước lúc chết...

112. Chương 112

Em à, có gì đứng lên rồi từ từ nói. – Tôi khổ sở đỡ Yên Vũ ngồi trở lên giường – Đừng làm anh phải khó xử.

- Nếu anh thấy giận anh thì coi như là vì em, vì em đi được không? – Con bé vẫn lắc đầu nguầy nguậy – Anh Young Min đã nói, chỉ cần em cố gắng giúp anh lôi kéo chị Yên Nhi trong một tháng thì dù kết quả sau đó có thể nào, anh ấy cũng vui vẻ chấp nhận.

Cô bé khờ khạo, em thật sự tin vào lời hứa của một kẻ đang điên cuồng muốn giành lại tình yêu sao?

- Em biết anh rất thích chị Yên Nhi. Nhưng chị ấy cũng từng say mê anh Young Min như điên đảo. Tụi em đã chia sẻ rất nhiều chuyện. Em biết chị Yên Nhi vì em nên mới nhường lại. – Yên Vũ hồi hã nói như sợ không đủ thời giờ - Nếu chị ấy thật sự yêu anh thì một tháng này có đáng là gì chứ?

Em là đang trách anh có mặt không đúng lúc sao?

Em trách anh vì đã tìm cách ngăn trở vợ mình cùng chồng em có thời gian gần gũi hả?

Một lưỡi dao nhọn chậm rãi cứa vào tim tôi từng chút một.

- Anh rể, giả sử chị Yên Nhi vẫn còn thích anh ấy, thì em... em sẵn sàng chấp nhận...

Vất vả một hồi mới lôi được Yên Vũ lên giường, tôi cay đắng nhủ mày.

- Thật ra em đang muốn nói cái gì?

- Em muốn nói, chúng ta cần phải hy sinh để được nhiều người hạnh phúc nhất. – Ánh mắt tội lỗi chảy ào về phía tôi như muốn cầu xin sự tha thứ - Em biết lý do khiến anh chấp nhận cuộc giao dịch này... Em biết anh không thể chấp nhận việc chị Yên Nhi ở lại chỉ vì muốn nhường cho em anh ấy...

- Vậy thì sao? – Bàn tay tôi run run vì tức giận – Anh đã làm gì không đúng?

- Đúng. Anh làm rất đúng. – Cô bé hấp tấp nắm lấy tay tôi – Nhưng em xin anh, từ nay đừng làm bất cứ việc gì cản trở anh Young Min nữa. Hãy để anh được tự do làm điều mình muốn, để anh không có gì hối tiếc nếu nhận phải thất bại...

- Em thật sự cho rằng chồng mình sẽ thua sao? – Tôi mỉa mai hỏi lại.

Ngay từ đầu, trong lời nói của cô gái này đã hiện rõ ý định. Khác chăng là lý do và cách trình bày nó mà thôi... Tuy ngoài mặt em lấy lý do anh Chín đã chẳng còn hy vọng nhưng trong lòng lại dọn sẵn tâm lý cùng chị gái chia sẻ một người chồng. Cái lý lẽ “nếu chị ấy thật sự thích anh thì một tháng này có đáng là gì” thật ra chỉ là một cái cớ, nhằm làm tôi cảm thấy an tâm. Yên Vũ còn khôn ngoan đến nỗi đem tình yêu mà tôi dành cho em để khuyên lơn, muốn tôi tự giác buông tay cho hai người họ được toại nguyện.

- Ngày nào anh còn chưa đồng ý thì chị ấy tuyệt đối sẽ không rời khỏi...

- Anh chưa từng ép buộc chị em làm bất cứ điều gì. – Tôi dứt khoát ngắt lời – Tất cả đều do lựa chọn của cô ấy.

- Nhưng chị Yên Nhi chưa từng biết sống vì mình. – Yên Vũ bức xúc gào lên – Vì trách nhiệm với anh, với em... chỉ sẽ không bao giờ dám chấp nhận anh Young Min dù trong lòng có thật sự thích anh.

Em chưa bao giờ nghĩ tới chuyện cô ấy có thể cũng thích anh sao?

Câu hỏi vừa buông ra đã làm tôi thấy chua xót. Chị em họ gắn bó với nhau như vậy, Yên Vũ đương nhiên sẽ hiểu em nhiều hơn người chồng trên danh nghĩa như tôi rồi.

- Anh sẽ không bao giờ rời xa Yên Nhi...trừ khi đó là điều cô ấy thật sự mong muốn. – Cố nuốt xuống mọi đau khổ, tôi từ tốn nhìn vào mắt em – Anh càng không tìm cách ép uống cổ ở lại...nếu cô ấy thật sự muốn ra đi...

- Vậy thì xin anh, xin anh đừng theo giám sát chỉ như hôm nay nữa. – Cô bé một lần nữa lại bật khóc - Sự có mặt của anh chỉ khiến mọi việc thêm trở nên rắc rối.

Triệu Yên Vũ, em cứ khuyên anh đừng cố chấp nhưng tại sao bản thân càng cố chấp hơn gấp bội? Vì tình yêu với anh Chín mà em tự biến mình thành con người thế này sao? Cái giá em nhận được sau tất cả chuyện này là gì? Anh ấy liệu có hết lòng yêu thương em hay sẽ dễ dàng vứt bỏ như người ta ném một cái áo cũ?

- Sau một tháng... – Cõi lòng tôi từng chút, từng chút một đau thắt – Dù kết quả thế nào...Anh cũng không mong giữa chúng ta sẽ còn bất cứ điều gì dây dưa nữa.

- Anh Tuyên...

- Em cứ nói cho Young Min biết, anh ấy có thể dùng mọi cách để lấy lòng hoặc thuyết phục Yên Nhi...Anh tuyệt đối sẽ không có nửa lời phản đối....Nhưng, nếu để anh biết ảnh sử dụng bất cứ biện pháp gì ép Yên Nhi làm điều cô ấy không muốn...thì dù có phải đập nát nơi này, anh cũng không ngần ngại!

- Anh Young Min nhất định sẽ không làm như vậy. – Yên Vũ đưa tay chùi nước mắt – Em có thể đảm bảo với anh như thế.

- Bản thân em cũng không cần nói ra những lời trái với lòng ở trước mặt anh – Tôi tránh không nhìn cô bé bằng ánh mắt thương hại – Anh biết em bắt đầu dĩ mới nghĩ đến việc cùng Yên Nhi có chung chồng.

- Em...

- Trong tình yêu, có ai không muốn mình là người duy nhất? Em đã vì Young Min hy sinh một lần rồi, bây giờ lại muốn vì anh ấy mà hy sinh lần nữa sao?

Em thà sống như một cái bóng bên cạnh anh Chín cũng không thể rời xa anh ấy được à?

Tôi thật sự không biết mình nên làm gì với cô gái này mới là hợp lẽ đây.

Vỡ kịch tiếp tục diễn ra sau đó theo chiều hướng mà có lẽ ai cũng biết trước. Nhìn em bối rối trước đề nghị ở lại của Yên Vũ, tôi lập tức nhận ra là đã đến lúc mình nên đưa lời thoại.

- Hai chị em chăm sóc cho nhau cũng tốt. – Đây không biết đã là lời nói dối thứ mấy – Một mình anh ở nhà chắc cũng không thành vấn đề gì.

- Nhưng...

- Em ở lại chăm lo cho cô bé cho đi. – Tôi thở dài, bóp nhẹ đôi vai em – Sau đó nhanh chóng về với anh, được không?

- Anh cũng nghĩ em nên ở lại?

Không phải anh nghĩ mà là anh biết em đang muốn điều đó. Yên Nhi yêu dấu, em thật sự không biết sự lo lắng đã giăng kín gương mặt mình suốt từ đầu đến giờ sao?

Anh đã nghĩ...Nếu ngày nào đó, mình cũng có thể được em quan tâm và xem trọng như cô em gái này...Nếu một ngày nào đó, em cũng có thể vì anh mà quên đi những người khác... Thì,...cuộc đời anh đã xem như chẳng còn gì phải hối tiếc!

Một mình quay về ngôi nhà vắng vẻ, tôi hết giam mình trong phòng làm việc lại thơ thẩn đi ra đi vào. Trần ngập trong lòng là cảm giác cô đơn cùng trống trải.

Nghĩ đến việc tối nay em ngủ lại bên ấy, thâm tâm tôi lại âm thầm tự trách. Tôi không biết mình làm như thế là sai hay đúng, khôn ngoan hay khờ khạo. Nhưng tôi biết điều gì có thể khiến Yên Nhi được vui vẻ.

Em luôn đối xử tốt với mọi người. Còn tôi lại không muốn chỉ đơn giản là một người trong số mọi người luôn được em đối xử tốt. Yêu em vì điều này nhưng cũng bị chính tính cách đó của em làm cho đau khổ. Cuộc đời này mới thật là cay đắng.

Cẩn thận lời ra mấy chai Ngọc Thủy, tôi mỉm cười rót xuống ly từng dòng nước óng ánh. Anh Chín tặng bình thứ này thì ra là để dùng vào những lúc như vậy. Lee Young Min thân mến, có ai từng nói với anh rằng anh là một người rất chu đáo hay không? Chẳng những chu đáo với vợ em mà còn cẩn cẩn thận thận chăm sóc cho người bị anh làm cho đau khổ nữa.

Dịch lỏng đi đến đâu liền thấy cơ thể nóng rát ở đó. Tôi cố tình buông thả mình, mặc cho cảm giác bị thứ kích thích kia điều khiển. Say rồi lại say,... trạng thái này mới thật thoải mái.

- Tuyên, anh có ở nhà không? – Hình như ai đó đang gọi tôi ngoài cửa – Tuyên, mở cửa cho em với!

Tôi lắc đầu, lấy tay xoa xoa trán rồi lảo đảo đứng dậy. Giờ này còn ai đến? Hơn nữa, đó còn là một phụ nữ.

- Thừa Giai? – Khẽ chớp cặp mắt đã bắt đầu mờ vì say, tôi nhú mày khó hiểu – Cô đến đây làm gì?

- Anh quên hôm nay là ngày gì rồi sao? – Cô gái vui vẻ giơ lên một giỏ hoa đẹp – Em đến đương nhiên là để chúc mừng.

- Chúc mừng? Chúc mừng cái gì?

- Mừng sinh nhật anh! – Thừa Giai sốt ruột – Đừng nói là cả sinh nhật mình anh cũng không nhớ.

Sinh nhật? Haha...

Mình đúng là thảm hại đến nỗi chẳng còn nhớ gì nữa. Suốt mấy năm qua, ngoại trừ cô gái đáng ghét này, hình như chưa từng có người thứ hai để ý đến điều đó!

- Cho em vào được không? – Giai hớn hỏ rướn người – Em thấy hình như anh đang mở tiệc.

Rồi, chẳng kịp đợi tôi lên tiếng xua đuổi, cô nàng đã lách người đi qua cánh cửa.

- Yên Nhi không có ở nhà sao? Cô ấy đi đâu rồi? Anh kiếm đâu ra nhiều Ngọc Thủy như vậy? Tuyên, sao anh uống nhiều như thế?...

Âm thanh ồn ào khiến đầu tôi muốn nổ tung lên được.

113. Chương 113

Bữa ăn diễn ra trong bầu không khí khá ngọt ngào. Ba và anh tuy ngồi đối diện nhưng lại chẳng bao giờ nhìn vào mắt nhau. Vết thương trên vai khiến việc ăn uống của Huy cũng có chút trở ngại. Bàn tay cầm đũa hơi run, gấp thứ gì cũng trượt. Anh lại không thể cầm chén lâu vì điều đó khiến bả vai đau nhói.

- Để em giúp. – Tôi sốt ruột lê ghế lại gần.

Miếng thịt nguội bất ngờ được đưa đến miệng làm anh thoáng sững sốt, nhưng rất nhanh sau đó liền vui vẻ đón nhận. Nhìn Huy ngồm ngoàm nhai lấy phần thức ăn quá khổ, tôi cứ phải liên tục cười trộm. Sao anh lại có những giây phút đáng yêu thế này?

- Được rồi. Anh no quá. – Huy cuối cùng cũng chịu không nổi, vội lắc đầu từ chối.

- Sao vậy? Mới mấy miếng thôi mà. – Tôi cố tình châm chọc.

Ai kêu anh thường ngày cứ hay bắt mình ăn hết cái này đến cái nọ? Bây giờ có cơ hội, tôi phải tận dụng nó để dày dạn anh một chút.

Ba chỉ âm thầm ngồi một bên, mỉm cười không nói. Ánh mắt sâu sắc như muốn thu lấy tất cả hình ảnh trước mặt. Tôi không biết ẩn sau đó là sự hài lòng hay cảm giác cô đơn, trống trải. Nhưng có lẽ sự ra đi của mẹ đã để lại trong lòng ba một khoảng trống vô cùng lớn. Nỗi đau khủng khiếp khiến ông điên cuồng truy tìm hung thủ, từ đó vô tình trở thành người ba lạnh lùng với con cái.

Bây giờ, khi tuổi tác đã cao, người đàn ông kia hẳn đang khao khát một mái ấm nho nhỏ. Nơi có anh và những đứa cháu dễ thương. Nhưng sự cô đơn mà Cảnh Huy phải gánh chịu khiến anh không thể tha thứ cho ông, lúc nào cũng muốn tìm cách tránh thật xa. Có điều, dù miệng ngoài luôn nói như vậy nhưng tôi biết trong lòng anh lúc nào có ông. Bằng không, Cảnh Huy đã chẳng cần đưa đứa con dâu rắc rối này về đây cho vừa lòng ông ấy.

Buổi tối, chúng tôi cùng nhau vào phòng anh rồi đóng cửa lại. Tôi an tâm áp mặt lên ngực Huy, nơi có trái tim lạnh lẽo vẫn thông thả đập từng nhịp. Chiếc giường đặt bên cửa sổ rộng, có ban công hướng ra bầu trời đầy sao sáng. Gió thổi khiến rèm cửa bay bay, mang theo khí trời ban đêm mát mẻ. Huy một tay vuốt tóc tôi, tay nắm lấy chiếc cằm đang cọ qua cọ lại trước ngực.

- Tiểu yêu tinh, đừng quậy! – Tiếng lầm bầm đầy bất mãn - Anh bị thương nhưng vẫn đủ sức để ăn sống em đây.

- Em không quậy. – Tôi cố ý cãi lại – Chỉ vì trên người anh thơm quá.

Mùi thơm của cà phê rất quyến rũ. Nhưng kỳ lạ là không phải trên môi hay miệng mà phảng phất khắp cơ thể. Mỗi buổi sáng của anh thường bắt đầu bằng một ly cà phê đen đặc sệt. Đêm nào phải thức soạn giáo án, trên bàn cũng không bao giờ thiếu một cốc cà phê đen bốc khói. Anh không uống rượu hoặc hút thuốc, chỉ đặc biệt nghiện cà phê, mà phải là cà phê nóng chứ không lạnh.

- Anh bắt đầu uống cà phê từ lúc nào?

- Sau khi mẹ mất.

- Sớm như vậy?

Hình như mọi tật xấu của Huy đều phát sinh sau cái chết của mẹ. Bà ấy mà biết, còn không đánh cho anh một trận?

- Mẹ thường khen cà phê rất thơm, nhất là loại do nhà mình sản xuất.

- Vậy sao nhà máy Kỹ Nguyên lại đóng cửa?

- Anh cũng không rõ. – Huy buồn bã lắc đầu – Hình như là vấn đề về chất lượng. Họ phát hiện một số sản phẩm của công ty ba có chứa chất gây nghiện...Xử phạt hành chính, niêm phong nhà máy...Nói chung là chẳng thể tiếp tục kinh doanh được nữa.

- Ba anh thật làm như thế sao?

- Không. Ông nói đó là vì có người muốn hãm hại.

- Vì vậy mà gia đình anh dọn sang Anh quốc?

- Ba lúc đó vô cùng chán nản. Ông một mực cho rằng xã hội này không có chỗ dung thân cho những người làm ăn chân thật. May nhờ mẹ anh thường xuyên an ủi mới nguôi ngoai được. – Giọng anh khàn khàn như cổ nén xúc động – Nhưng rồi, bà bất ngờ ra đi...Ba anh càng quyết tâm dấn thân vào con đường tội lỗi...

- Là ai khiến mẹ anh phải chết? Có phải ba đã tìm được hung thủ rồi không?

- Vẫn chưa. Nhưng ông biết đó là một trong những người quen cũ. Vì lúc đó, gia đình anh mới chuyển đến Anh chưa lâu, căn bản không thể gây thù chuốc oán với ai được. Vậy mà kẻ sát nhân ấy lại để cho ba con anh dòng chữ “nợ máu phải trả bằng máu”.

Tưởng tượng cảnh mẹ anh nằm trên vũng máu, tôi chợt rung mình ớn lạnh. Hai tay bắt giắc cũng ôm lấy Huy chặt hơn trước.

- Kể từ lúc biết việc của em, lại thêm chuyện mẹ anh và vợ Tống Văn Chu từng là chỗ bạn bè thân thiết, ba bắt đầu nghi ngờ tất cả mọi chuyện chính là một âm mưu được tính sẵn từ trước. – Anh khẽ hôn nhẹ lên trán tôi – Gia đình chúng ta và bác Chu hẳn có quan hệ với nhau theo một cách nào đó. Bản thân ông ấy vừa có thể là hung thủ lại vừa có thể là nạn nhân như chính anh và em...

- Vì vậy mà anh vẫn luôn khuyên em đừng nên vội vàng kết luận? – Tôi ngẩn người nhìn Huy – Anh đã bắt đầu tin ông ấy là người tốt?

- Anh không hoàn toàn tin bất cứ ai. Chỉ muốn mình không bị biến thành công cụ trả thù của kẻ khác.

Để mặc cơ thể mình bị Huy siết chặt, tôi vẫn tiếp tục nằm im trong những suy nghĩ hỗn loạn.

- Em không có cảm giác, tất cả những gì chúng ta biết đều dẫn đến một kết luận giống nhau rằng Tống Văn Chu là người xấu sao?

- Thì ông ấy chính là như vậy.

- Nhưng nếu có ai khác đang cố tình khiến em nghĩ như thế?

Điều này thì mình chưa từng nghĩ tới. Cũng không biết vì sao người ta phải làm như vậy.

- Tuyệt Vinh, bọn người hôm qua rõ ràng không phải muốn giết chúng ta. – Anh kiên nhẫn nâng lấy mặt tôi, để cả hai có thể được đối diện – Khoảng cách gần như vậy, hẳn hoàn toàn có thể giết anh trong chớp mắt.

- Vậy mục đích chính là gì? – Tôi hoang mang nhìn vào mắt anh.

- Chúng luôn miệng nói là bác Chu muốn anh phải chết nhưng lại không đưa ra bất cứ lý do nào. Ba anh vì muốn lần theo dấu vết nên đã thả người... Không ngờ, tất cả bọn chúng đều tự tìm đến cái chết...

- Họ tự sát?

- Em có thấy hành động này rất giống với những kẻ đánh bom tự sát? – Huy cay đắng cạ mũi mình vào mặt tôi – Nhưng tuyệt vời hơn ở chỗ còn nói ra tên “người chủ mưu”.

Tôi lập tức cứng người trong tay anh, chỉ đôi mắt còn có thể chớp nhẹ.

- Em phải hứa không được giấu anh bất cứ điều gì, không được một mình đi đến bất cứ đâu... – Từng hơi thở nóng hổi nhẹ nhàng phả vào mặt tôi - ... anh chắc chắn sẽ sợ đến chết nếu phát hiện em đột nhiên biến mất...

Bàn tay lớn luồn vào gáy tôi, dịu dàng kéo về phía trước. Hai bờ môi chỉ còn cách nhau bởi một khe hở nhỏ, hơi nghiêng người là có thể hôn được. Đầu óc tôi lúc này hết sức mờ mịt, hai mắt thì ngoan ngoãn khép lại từ sớm.

- Đợi sau khi chuyện này kết thúc, mình cùng nhau sinh vài đứa...

Mỗi từ nói ra đều khiến môi miệng chúng tôi xảy ra sự đụng chạm. Nguồn nhiệt năng cũng theo đó chạy ra khắp cơ thể. Tôi run rẩy dùng tay mình để nắm lấy tay anh, thì thầm:

- Lỡ như đã có?

Trời ơi, lần trước tội mình còn chưa kịp sử dụng biện pháp...

- Càng tốt. – Huy nhếch môi cười nhạt - Anh đã có sẵn một cái tên dành cho nó.

- Tên gì?

- Hoài Thương.- Anh mạnh mẽ kết thúc câu nói bằng một nụ hôn cuồng nhiệt.

Cái tên như dòng suối ấm áp, nhẹ nhàng chảy vào lòng tôi.

Hoài Thương tức là thương hoài, thương mãi... thương đến ngày chúng mình không còn tồn tại nữa phải không anh?

- Mẹ nó thấy thế nào? – Cảnh Huy ngọt ngào nhìn tôi bằng ánh mắt mê hoặc – Thích hay không?

Chỉ là câu nói đùa mà anh cứ hỏi y như thật. Nghe người ta nói, vào đầu hoặc cuối chu kỳ mà làm chuyện ấy thì thường không mang thai. Hơn nữa, một đứa bé ra đời vào lúc này là hoàn toàn không thích hợp. Bản thân tôi giữ lấy cái mạng mình còn khó, làm sao có thể lo cho nó?

Cho dù thật sự dọn đến nhà anh, cũng không thể hoàn toàn cắt hết các mối quan hệ cũ. Người ta sẽ nhìn tôi xì xầm bàn tán. Con tôi sẽ mang tiếng là đứa con rơi bất hạnh.

- Đợi khi nào mình tổ chức hôn lễ...– Tôi hờn dỗi đánh vào vai anh - ...Hãy nghĩ đến chuyện con cái.

- Nhưng lỡ đúng như em nói, cục cưng của chúng ta đột nhiên tìm đến...? Vậy chẳng phải...?

- Em sẽ đi phá bỏ.... – Tôi ngập ngừng tuyên bố.

Lời nói chỉ xuất phát từ việc muốn anh từ nay nên cẩn thận, sử dụng cái “thứ kia” khi hành sự. Ai ngờ...

- Cấm em không được lặp lại những lời đó một lần nữa. – Nụ hôn thứ hai hung hăng lập tức giáng xuống như trừng phạt.

114. Chương 114

Vết thương của Cảnh Huy tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng lại gây ra khá nhiều rắc rối. Anh không thể chạy xe, không thể đến lớp dạy, buổi tối ngủ không yên, lúc ăn cơm cũng không thoải mái... Luận án bảo vệ thành công giúp anh được nhận làm giảng viên chính thức. Nhà trường cũng tốt bụng cho Huy được nghỉ một tuần.

Không thể trực tiếp đưa đón tôi, anh đành phải đồng ý cho vệ sĩ của ba làm việc đó. Hai người đàn ông này đã từng túc trực trước nhà tôi trong những ngày diễn ra tang lễ. Tuy rằng chưa từng nói chuyện nhưng cũng có thể xem là quen mặt. Tính tình tôi trước giờ lại giao tiếp rất thoải mái nên đã tận dụng tối đa khoảng thời gian ngồi trên xe để trò chuyện.

Hai người họ một tên Kha, một là Phú. Tuổi tác đáng để tôi gọi bằng chú. Cả chú Kha và chú Phú đều là tay chân thân tín của ba anh, trước giờ vẫn chịu trách nhiệm thông báo cho ông mọi thông tin về đứa con trai đang sống xa cách. Thử tưởng tượng đến lúc Huy biết được sự thật này, không biết thái độ sẽ bùi ngùi xúc động hay giận dữ đến đập bàn đập ghế?

- Ông chủ chưa bao giờ quên cậu Cảnh Huy. Ngài chẳng qua muốn cậu ấy sớm có thể tự lập, phòng trường hợp mình ra đi đột ngột.

- Công việc của ông chủ tạo ra vô số kẻ thù. Bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng. Ông ấy lúc đầu còn muốn cậu Cảnh Huy kế nghiệp mình, nhưng sau lại lo cậu ấy không thể sống hạnh phúc nên hai cha con cứ tiếp tục duy trì cách sinh hoạt xa cách như vậy.

Thì ra, sự cô đơn của anh trước giờ vẫn luôn nằm trong tầm kiểm soát. Ba cũng là sợ mình đột nhiên lìa bỏ anh giống như mẹ nên mới âm thầm cho Huy sự chuẩn bị từ sớm. Đáng tiếc, anh lại không hiểu được. Trước giờ chỉ luôn oán trách ba. Cha con họ vì vậy mà bỏ lỡ biết bao khoảng thời gian hạnh phúc.

- Đến rồi. – Chú Kha vội vàng xuống xe rồi thay tôi mở cửa.

- Cảm ơn! – Tôi vừa định bước ra đã thấy một người phụ nữ đeo kính đen đang đợi mình.

- Yên Nhi, con đi đâu vậy? – Cô Nhã cẩn thận nhìn hai chú vệ sĩ bằng ánh mắt đề phòng – Những người này là ai?

- Cô chủ. – Nhìn thấy người lạ đang có ý tiến lại, chú Kha đã nhanh nhẹn đứng chắn trước mặt tôi.

- Không cần căng thẳng! – Tôi bình tĩnh vỗ nhẹ lên cánh tay người đàn ông - Cô ấy là bạn của mẹ tôi.

Cô Nhã đến để nói cho tôi biết Tổng Văn Chu hiện đang bệnh liệt giường. Kể từ sau khi từ bệnh viện trở về, ông liên tục giam mình trong phòng. Lúc người nhà phát hiện thì đã ba ngày không ăn không uống. Cô Nhã muốn tôi đến thăm ông vì nghĩ rằng sự xuất hiện của tôi sẽ làm Tổng Văn Chu cảm thấy thiết tha với sự sống.

- Bệnh tình của ông ta chẳng liên quan gì tới con.

- Sao lại không liên quan? Yên Nhi, ông ấy là ba ruột của con mà.

- Con không có người ba nào vô trách nhiệm như vậy. - Tôi hồ hững trả lời, ánh mắt bận tìm kiếm một thân ảnh.

Giờ này đáng lẽ anh phải đang ở nhà. Nhưng tại sao lại không thấy? Chẳng lẽ vừa nghe thấy tiếng cô Nhã đã nhanh chân tìm chỗ lẩn trốn?

- Bao nhiêu năm qua, ông ấy lúc nào cũng tự dằn vặt và căm hận chính bản thân mình. – Cô Nhã thiết tha tìm cách khuyên nhủ - Con không thể tỏ ra khoan dung với ba mình dù chỉ một chút thôi sao?

- Ông ấy không xứng đáng được nhận.

- Yên Nhi! – Người phụ nữ kia hình như đã tức giận – Mẹ con vẫn thường nói, trong ba chị em, con là đứa có tấm lòng thiện lương, nhân ái nhất. Tại sao bây giờ lại quá khắc khe với Văn Chu như vậy?

Tại sao ư? Vì tôi không phải là Triệu Yên Nhi. Tôi là đứa con gái bất hạnh bị ông ấy làm thất lạc năm ấy. Theo bà, dựa vào bấy nhiêu lý do có đủ để không tha thứ cho ông ta không?

Ánh mắt căm phẫn của tôi khiến cô Nhã thoáng giật mình. Bàn tay đeo đầy trang sức run run cầm lấy cặp kính mát.

- Xem ra, hôm nay cô tới đây là hoàn toàn vô ích.

- Thứ lỗi con không tiễn.

- Nếu Văn Chu có bề gì... - Người phụ nữ khẽ thở dài như muốn nén xuống một cảm xúc phức tạp - ...Cô biết con sẽ là người đầu tiên không thể tha thứ ình.

Cô Nhã rời đi sau khi để lại trên bàn mẫu giấy nhỏ, trong đó ghi lại địa chỉ một ngôi nhà xa lạ. Tôi lạnh lùng quay mặt đi, cố mím môi để che giấu cảm xúc. Trái tim mình không hiểu vì sao lại vô cùng đau xót. Nhưng mỗi lần nghĩ đến những làn roi quất vào người túi bụi, nhớ ông ta đã ruồng bỏ. mẹ con tôi để chạy theo người phụ nữ khác thì bản thân lại không tìm ra cách nào để tha thứ.

Bệnh tình Tổng Văn Chu chắc chắn không nhẹ nên mới ngay cả tang lễ của mẹ cũng không thể tham dự. Thanh Thiện mấy ngày nay nghỉ học, chắc cũng vì phải ở nhà chăm sóc ông ấy. Tôi biết làm gì với tình cảm và lý trí của bản thân? Đến gặp người đàn ông đó với tư cách của một đứa con riêng? Hay là kẻ từng là bạn thân với con gái ông ấy? Không, chẳng có lý do nào hợp lý cả. Nhưng nếu thật sự bỏ mặt ông ấy, tôi biết mình chắc chắn sẽ hối hận.

- Cảnh Huy... Anh đâu rồi? ...Cảnh Huy!

Đi hết căn nhà vẫn không thấy bóng dáng anh khiến lòng tôi bắt đầu thấp thỏm. Rút điện thoại trong túi ra gọi, thứ duy nhất tôi nhận được chỉ là tín hiệu không bắt sóng. Anh vốn không phải là người có thói quen tắt điện thoại. Lúc cần thiết nhất cũng chỉ chuyển qua chế độ im lặng.

- Bình tĩnh đi. – Tôi cố trấn an mình – Có lẽ anh ấy chỉ đi đâu đó...Có lẽ mạng mất sóng...Có lẽ điện thoại hết pin...Có lẽ...

Một người bị thương phải nghỉ ở nhà có thể đi đâu được?

Với cá tính của anh, chắc chắn sẽ không bao giờ để tôi phải lo lắng. Dù ra ngoài gấp rút thì ít nhất cũng phải để lại lời nhắn hoặc gọi điện báo trước. Đến ba cũng không biết anh đi đâu mà chỉ khuyên tôi nên bình tĩnh chờ đợi. Nhưng nếu có thể đợi thì mình đã không cần gấp gáp gọi cho ông ấy.

Gần tám giờ tối, điện thoại tôi nhận được một tin nhắn từ số máy... của anh!

“Nếu muốn chủ nhân số điện thoại này sống sót trở về thì lập tức đến nhà ba”

Mắt tôi lập tức hoa lên vì dòng chữ ngắn ngủi. Thử gọi vào máy Huy một lần nữa thì vẫn nhận được thông báo không có tín hiệu. Đang bần thần, chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại thì tin nhắn thứ hai lại xuất hiện.

“Nếu con dẫn theo bất cứ ai, nó chắc chắn sẽ chết...”

- Lại là ông sao?... – Tôi thật sự chỉ muốn gào khóc - ...LẠI LÀ ÔNG SAO?!?!?!

Vì có gì lại là anh ấy?

Vì có gì lại không muốn để cho tôi được sống yên ổn?

VÌ SAO? VÌ SAO?

- Cô Yên Nhi! - Chú Kha và chú Phú đang đứng ở ngoài, nhìn thấy tôi hối hả chạy khỏi cửa liền chặn hỏi – Cô muốn đi đâu? Để chúng tôi hộ tống.

- Mau lùi lại. – Tôi nhanh chóng rút khẩu SR-1 ra khỏi áo – Không được phép đến gần.

Hai người đàn ông thoáng rừng mình, liền nhanh chóng làm theo.

- Tuyệt đối không được đi theo tôi...Các người tuyệt đối không được đi theo tôi...

- Cô Yên Nhi. Có gì từ từ nói. – Chú Kha thận trọng tìm cách ngăn cản – Ông chủ nhất định tìm ra cách giải quyết.

- Chuyện này ba không làm được. – Tôi quẩn bách lắc đầu – Đây là vấn đề của riêng tôi. Chỉ mình tôi có thể giải quyết.

- Cô Yên Nhi, đừng để kẻ gian lừa gạt. Nghe lời chúng tôi, mau bỏ súng xuống!

- Chú đứng lại đó. – Nhìn thấy người đàn ông kia đang muốn tiến lại, tôi vội vàng bắn một phát cảnh cáo – Nếu các người còn tiếp tục bước tới thì đừng trách.

Phát súng cách chân chú Phú chỉ hơn 10cm khiến hai người họ đồng loạt lui về sau mấy bước. Dù biết rõ kẻ gửi tin nhắn chắc chắn đang tìm cách dụ mình vào bẫy, nhưng tôi cũng không thể bỏ mặc sự an toàn của anh mà đem chuyện này nói cho ba biết. Cảnh Huy quan trọng hơn bất cứ thứ gì có thể tồn tại trên thế gian này. Vì anh, tôi sẵn sàng nhận lấy mọi hậu quả.

- Nói với ba... Nói với ông ấy rằng...tôi xin lỗi.

Nước mắt liên tục lăn ra sau mỗi bước chân vội vã. Tôi hấp tấp chạy ra khỏi con hẻm rồi bắt ngay một chiếc taxi để đến nhà Thanh Thiện. Nếu Cảnh Huy thật sự đang ở đó thì dù phải dùng hết mười tám viên đạn có trong khẩu súng này, tôi cũng quyết phải mang được anh trở về.

Điện thoại liên tiếp rung vì những cuộc gọi của ba nhưng tôi không bắt. Vốn định sẽ tắt máy nhưng lại sợ đối phương về sau sẽ liên lạc. Tôi biết ba giờ này hẳn đang rất phần nộ. Con trai ông đột nhiên mất tích trong khi bản thân tôi lại dùng vũ khí do chính ông cung cấp để bỏ chạy. Nhưng sự việc lần này đã không còn là việc nằm trong khả năng của ba nữa.

Hắn muốn tôi một mình đến đó? Được, tôi chấp nhận.

Hắn muốn lấy đi sinh mạng bé nhỏ này? Được, tôi đồng ý hai tay dâng tặng.

Hắn muốn cướp Cảnh Huy khỏi đời tôi mãi mãi? Vậy thì phải xem khẩu súng trong tay tôi có đồng ý hay không!

115. Chương 115

- Anh lúc nào cũng vút đồ đạc lung tung thế này sao? Cô vợ yêu dấu sao lại không biết dọn đi chứ?

Bước nghiêng ngả về phía ghế dài, cả người tôi nhanh chóng đổ xuống trong trạng thái vô lực. Ánh mắt chán ghét nhìn về phía Thừa Giai nhưng lại không thể tìm ra điều gì để nói. Màu áo vàng trên người cô ta khiến mình nhớ đến em. Dáng vẻ lom khom dọn dẹp lại càng làm mình mong được thấy em da diết.

- Yên Nhi...

- Còn muốn tiếp tục? – Giận dữ đoạt lấy chai Ngọc Thủy từ tay tôi, Thừa Giai thật sự đã nổi giận – Cô ấy làm anh trở thành nông nổi này? Cô ấy biến anh thành trò cười cho thiên hạ?

- Không phải việc của cô. – Tôi chớp mắt mơ màng, xoay đầu nhìn về phía ngược lại.

- Cả Trung giới đang bàn tán xôn xao về mối quan hệ rắc rối giữa ba người. Bản thân anh còn tính giả bộ tai điếc mắt ngơ đến bao giờ?

- Đừng làm phiền tôi. – Bực bội hất bàn tay đang ra sức lay lắc mình, tôi gắt lên trong cái kính – Sớm biết cô ồn ào như vậy, tôi đã đuổi từ ngoài cửa.

- Sử Thần Tuyên....Anh mà cứ tự hành hạ mình như thế....Em...em sẽ vì anh mà đau khổ đến chết mất!

- Vậy thì đừng quan tâm đến tôi nữa. – Tôi cố tình phớt lờ cơn chấn động nhẹ vừa nổi lên trong tâm khảm – Việc gì phải đeo đuổi một người đã từ chối mình suốt mười tám năm kia chứ?

- Vì em yêu anh... – Người con gái đột nhiên chồm tới, dùng sức ôm lấy tôi - ...Vì anh là người đàn ông duy nhất có thể làm cho em rung động...

- Nhưng tôi không yêu cô!

Sự thật đó mãi mãi không bao giờ thay đổi. Cô việc gì cứ phải tự làm khó mình như thế?

Chẳng lẽ, cô cho rằng tình yêu của cô không khiến tôi cảm thấy mệt mỏi sao?

- Điều đó đã không còn quan trọng. – Giai khóc lóc tựa đầu lên lưng tôi – Em chỉ muốn được nhìn thấy anh sống vui vẻ.

- Về đi! – Những lời lạnh lùng cuối cùng cũng tìm đến – Tôi không muốn tiếp cô nữa.

- Tuyên...

- Về đi. – Tôi kiên nhẫn lặp lại – Căn nhà này chỉ có thể chờ đợi một người duy nhất.

Làm ơn đừng tiếp tục dây dưa ở đây. Đầu óc không tỉnh táo của tôi chưa biết chừng sẽ còn tiếp tục nói ra những lời làm tổn thương cô hơn thế. Tôi biết cô thật sự yêu tôi. Nhưng tình yêu nhất định cần phải có sự chấp thuận từ hai phía. Nếu cô cứ tiếp tục cố chấp, đến cuối cùng, người phải nhận lấy đau khổ không ai khác ngoài bản thân mình.

- Lúc đi ra, xin vui lòng đóng cửa. – Tôi khập khiễng bước về phía phòng ngủ - Tôi muốn vào trong nằm nghỉ.

Thứ chất lỏng chết tiệt, tại sao lại khiến đầu mình đau như búa bổ, nhìn sự vật cũng không còn rõ. Nếu cứ để Thừa Giai tiếp tục ở bên cạnh, chỉ sợ mình sẽ làm cô ấy thành Yên Nhi mất.

Nặng nề đóng lại cánh cửa bằng gỗ, tôi mệt mỏi buông mình xuống giường. Chiếc nệm êm vẫn còn phảng phất mùi hương quen thuộc, nhẹ nhàng xoa dịu các giác quan nổi loạn. Làn gió mát thổi từ hồ Long Tĩnh giúp đầu óc cũng trở nên khoan khoái. Tôi lặng lẽ xoay người, cố vùi mặt vào sâu trong gối để thu lấy chút hương thơm còn sót lại.

Yên Nhi... Yên Nhi...

Giờ này em đang cùng em gái làm gì bên đó? Anh Young Min có ở cùng hai người không? Anh ấy chắc sẽ không bắt nạt em chứ? Nếu ông anh trời đánh ấy dám làm tổn thương em dù chỉ một cọng tóc, em nhất định phải nói cho anh biết. Anh nhất định sẽ,...nhất định sẽ...

Khi cảm giác mơ màng sắp đánh chìm tôi vào bóng tối thì một bàn tay nhỏ bé lại khẽ lay tôi nhẹ nhẹ.

- Tỉnh lại đi Tuyên...

- Đã nói đừng làm phiền tôi. – Tôi nửa tỉnh, nửa mê cầu nhàu – Cô không nghe sao?

- Anh còn chưa kịp cởi giày. – Giọng nói mềm nhẹ tiếp tục vang lên.

Hương thơm ngọt ngào nhanh chóng bay vào mũi khiến tôi khôi phục lại chút tỉnh táo.

- Yên Nhi?

Đồ chết tiệt, mi lại bắt đầu dùng cô ấy để tra tấn ta sao?

- Nếu muốn ngủ thì cũng phải thay quần áo trước. – Yên Nhi nhẹ nhàng tìm cách đỡ lấy tôi – Nằm như vậy không thoải mái.

Bàn tay thon nhỏ nhẹ nhàng đụng chạm trước ngực khiến toàn thân tôi khô nóng. Đôi môi hồng cắn mọng dật dờ trước mặt, vô cùng quyến rũ. Lại còn có làn da trắng mịn, thơm mát...

Dù sao cũng chỉ là ảo giác. Tôi thật sự không muốn tiếp tục kèm chế thêm nữa.

- A. – Em hốt hoảng kêu lên khi bất ngờ bị tôi kéo tuột xuống.

- Đừng sợ. – Tôi nhanh chóng xoay người, đem cơ thể nặng nề đè ép lên người cô bé – Anh nhất định sẽ dịu dàng.

Dưới ánh trăng huyền hoặc, gương mặt sợ hãi cùng ánh mắt trong suốt của em càng trở nên hấp dẫn. Từng nhịp thở vội vàng, thỉnh thoảng lại ma sát khiến tôi thêm bị kích thích. Hai tay tôi chống bên gối, sát sao giữ lấy mỹ nhân nằm giữa ngực. Tâm hồn mê mẩn nhìn em đến quên cả trời đất.

Bắt đầu hôn xuống từ đôi mắt, tôi từng chút, từng chút muốn được nếm thử mỗi tác trên da thịt non mịn. Nhưng phản ứng của Yên Nhi lại rụt rè, sợ hãi đến chân thật. Em không khóc lóc hoặc giãy giụa mà chỉ nằm im cam chịu. Thái độ hoàn toàn khác với Triệu Yên Nhi trong giấc mơ ngày trước.

Dù chỉ là một giấc mơ, nhưng tôi vẫn muốn không làm em bị tổn thương lần nữa. Tôi muốn em biết tình cảm thật của mình, muốn em cảm nhận rõ bản thân lúc nào cũng khao khát được ôm lấy em mà vô về, âu yếm.

Không có những lời lẽ phiếm tình hay đường mật mà chỉ là cái nhìn và hành động yêu thương đầy sùng ái. Tôi thận trọng hôn em, không vội vàng cũng không dữ dội. Chỉ chậm rãi nhắm nháp mà khiêu khích. Tôi muốn đợi đến lúc cơ thể em thật sự thả lỏng, đến khi tâm tình em hoàn toàn được thoải mái.

Bảo bối yêu dấu, đêm nay... anh nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt.

Không biết sau bao lâu, hai bàn tay căng thẳng nắm lấy vạt áo tôi cuối cùng cũng có thể hạ xuống. Cơ thể cứng ngắc đã trở nên ấm áp, mềm mại. Hơi thở bình ổn, ánh mắt khép hờ giăng kín một màn sương mờ ảo.

- Yên Nhi. – Tôi nuốt nước miếng, thử gọi tên em một chút.

Cô bé không trả lời, miệng thoát ra một tiếng rên nhẹ.

Sự chịu đựng đã lên tới giới hạn, tôi cũng không chần chừ mà đưa tay thoát đi đám quần áo vốn đã rất lộn xộn trên người em. Từng món đồ cứ thế bị ném sang một bên, để lộ thân thể mỹ miều, xinh đẹp.

Tia thanh tỉnh bất ngờ lóe lên trong mắt em khi cảm giác được cả người đang bị không khí lạnh vây chặt. Giật mình, Yên Nhi vội vàng dùng hai tay để che đi những nơi trọng yếu. Nhưng con mãnh thú đang gầm hét trong người tôi lại không đồng ý, kiên quyết buộc em phải dừng ngay hành động chống đối.

Nhận thấy cô bé đang nhăn nhó, tôi biết mình đã vô tình khiến em bị đau chỗ nào đó. Chỉ có điều...

Nếu người này thật sự là Yên Nhi yếu ớt, thì có lẽ tôi đã dừng lại... Nếu bản thân không bị mất đi sự tỉnh táo, thì có lẽ tôi đã bị tiếng thốn thức kia làm cho chùn bước. Nhưng đây cuối cùng cũng chỉ là một giấc mơ nên càng không lý do gì phải tiếp tục kèm chế.

Trong cơn mê loạn, tôi hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng rên rĩ và thở gấp của em. Nghe thấy em khẽ gọi tên tôi bằng một thứ âm thanh vừa oán trách lại vừa mê hoặc. Trên chiếc giường màu tím nhạt, chúng tôi cuối cùng cũng thuộc về nhau, dù chỉ là trong tưởng tượng. Cảm giác lâng lâng vì hạnh phúc pha lẫn niềm xót xa vô hạn cứ thế đẩy lùi tôi vào bóng đen tĩnh mịch. Những đốm sáng đánh dấu sự trinh trắng của người con gái cũng mờ dần giữa niềm hạnh phúc chiếm hữu.

Điều cuối cùng tôi còn nhớ vào đêm hôm đó là sự mãn nguyện khi được ôm lấy cơ thể nhỏ bé của em, bình yên đi vào giấc ngủ.

Lần thứ hai thức dậy, nhận thức được mình vẫn đang cô độc trong căn phòng vắng vẻ, cõi lòng tôi liền dâng lên loại cảm giác tê tê hoang dại, vừa thất vọng lại vừa nhẹ nhàng rất buồn cười.

Phòng ngủ hình như không có gì thay đổi trừ việc...mình không mặc quần áo?

Phát hiện kinh hoàng lập tức đánh vào đầu tôi một cú trời giáng. Tối hôm qua uống nhiều đến nỗi tự thoát đi áo quần đang mặc trên người sao? Hay là... người vào phòng lúc đó...?

- Lâm Thừa Giai? - Tôi điên tiết nắm tay xuống mặt giường, tự trách mình sao có thể để bản thân buông thả như vậy.

Nếu việc đêm qua chỉ là một giấc mơ, thì bệnh hoang tưởng của tôi đã nặng đến không còn thuốc chữa. Còn nếu, cô ta thật sự bước vào phòng lúc đó... tôi chỉ có nước tự tìm con đường chết.

Hối hả mặc lại đồng quần áo, tôi phóng như bay ra khỏi phòng, quyết phải tìm Thừa Giai hỏi cho thật kỹ. Thật không ngờ, còn chưa kịp ra đến cửa thì đã nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ. Tôi nhanh chóng thả chậm bước chân rồi nép mình vào một bên tường để nghe ngóng.

116. Chương 116

- Anh mau về đi...Em không muốn để Tuyên nhìn thấy... - Yên Nhi khổ sở tìm cách đóng cửa lại - Giữa chúng ta đã không còn gì để nói...

- Yên Nhi, em hãy nghe anh. - Young Min sốt ruột dùng tay chặn vào khe cửa - Việc tối qua chỉ vì anh nhất thời không khống chế được... Nhưng em yên tâm, sau này tuyệt đối không xảy ra nữa.

- Một lần còn chưa đủ sao? - Em uất ức khóc lớn - Anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh.

- Chuyện anh làm, nhất định sẽ nhận lỗi. - Anh Chấn vẫn hung hăng tìm cách bước vào - Em cứ mở cửa cho anh giải thích cùng Tuyên một lát.

- Không cần kể với anh chuyện xấu hổ đó...Em xin anh...làm ơn hãy rời khỏi đây đi...

- Có phải em sợ Tuyên sẽ không inh đến gặp Yên Vũ? Yên Nhi, em đừng sợ. Anh hứa sẽ ở trước mặt Thần Tuyên nhận hết mọi trách nhiệm.

- Ai cần anh nhận trách nhiệm? - Cô bé gần như khóc rống - Bây giờ em chỉ muốn được yên tĩnh...Xin anh, đừng xuất hiện trước mặt em nữa...

Hai người này rốt cuộc đang làm gì? Tại sao mới sáng sớm đã dùng dằng ngay trước cửa? Chuyện đáng xấu hổ mà Yên Nhi nói đến là thật ra là thế nào? Sao Young Min lại muốn chịu trách nhiệm?

- Đừng ngốc nghếch như vậy. Nó cùng lắm chỉ đánh anh vài cái. Không xảy ra án mạng được.

- Anh im đi! - Yên Nhi cật lực muốn đóng cửa - Em không muốn để anh ấy tức giận...Em không muốn ảnh vì em mà đau lòng thêm nữa...

- Vậy còn anh thì sao? Chẳng lẽ em chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của một kẻ bị chính người yêu của mình lừa dối?

- Em biết là mình nợ anh. Em cũng biết mình không có tư cách để xin anh tha lỗi...Nhưng anh cũng không thể phá hư cuộc sống mà em đang ra sức gìn giữ...Em đã nói với anh là mình sẽ không để ý...Chuyện tối qua xem như chưa từng có...

- Yên Nhi, anh nhất định không để em chịu oan khuất...Thần Tuyên cũng không phải là một người không hiểu lý lẽ.

Ầm!

Cánh cửa cuối cùng cũng khép lại trước mặt anh Chín. Tội bàng hoàng nhìn em thở dốc tựa vào tường. Khắp mặt đâu cũng là nước mắt. Anh ấy theo em về đây là để giải thích chuyện gì? Tại sao Yên Nhi lại kiên quyết từ chối? Tôi thật sự rất muốn tin hai người họ hoàn toàn trong sạch, nhưng tình huống vừa rồi quả thật vô cùng kỳ quái.

- Yên Nhi. – Thoáng chần chờ một lúc lâu, tôi cuối cùng cũng có thể mở miệng.

- Anh... – Em lập tức đứng thẳng người, hai tay vội vàng lau dòng nước mắt.

Cái nhìn phức tạp chứa đựng vẻ bối rối, xấu hổ...và hình như còn có phần sợ hãi, oán giận...

- Chuyện gì xảy ra vậy? - Tôi giả vờ như mình vẫn chưa biết gì - Hình như anh nghe có tiếng tranh cãi.

- Không có gì... – Em lúng túng xoay người, cặp mắt đỏ hoe vẫn còn ảm ắp nước - ...Em ra vườn hái ít hoa...

- Yên Nhi, thật không có chuyện gì chứ? – Tôi lo lắng nắm lấy tay cô bé.

Thái độ này không giống với em chút nào. Mà Yên Nhi lại chỉ im lặng nhìn tôi, gương mặt đầy vẻ thương tổn. Bờ môi đang mím chặt khẽ run run vì xúc động.

- Chuyện gì vậy? – Tôi xuống nước cầu xin – Là ai làm em khóc?

- Tuyên... – Lần này thì cô ấy méo máo thật – Đối với anh, em cũng chỉ là một món đồ để giải trí thôi sao?

Câu nói hơn cả vạn mũi tên, bắn vào tim tôi tới tấp.

- Đối với anh, em quan trọng hơn bất cứ thứ gì. – Tôi cố bình tĩnh khẳng định.

Từng câu, từng chữ bay ra đều xuất phát từ tình cảm chân thật.

- Vậy thì sao lại hai tay đem em dâng cho người khác? - Giọt nước mắt nóng hổi của cô ấy tiếp tục trào ra, nhỏ vào lòng tôi thành một vết phồng.

- Là ai nói với em như vậy?

- Nếu em thật sự muốn làm vợ anh ấy thì đã không ngu ngốc tháo năm chiếc vòng khỏi tay làm gì. Nếu em thật sự muốn rời xa anh thì cũng không cần vất vả chạy đến tìm ba anh mà khóc lóc. Và nếu em... có thể nhẫn tâm nhìn em gái mình chịu khổ thì cũng không đến nỗi bị các anh đem ra đùa bỡn như thế này.

Yên Nhi vừa nói hết câu đã ngồi gục xuống đất mà khóc. Mái tóc lòa xòa che hết cả gương mặt.

- Không phải anh muốn đem em ra đùa giỡn. – Tôi hốt hoảng vòng tay ôm cô ấy – Mà chỉ muốn để em được tự do lựa chọn... Anh sợ em chỉ lo nghĩ đến người khác mà quên mất cảm nhận của chính mình.

- Em đã chọn rồi...Em nói với anh là em đã chọn rồi kia mà... – Yên Nhi quẩn trí giãy giụa - ...Tại sao các người cứ không chịu tin?... Tại sao ai trong các người cũng cho rằng tôi ngốc nghếch?

Dau đớn tìm cách bắt lấy hai cánh tay đang tìm cách vùng vẫy, tôi đành phải dùng sức mạnh để khống chế em cho đến khi cô bé bình tĩnh lại.

- Yên Nhi. Em có thể đánh, có thể mắng...thậm chí giết chết anh...Nhưng xin em đừng tìm cách phủ nhận tình yêu của anh như vậy...Nó hoàn toàn không có lỗi...

Tôi đã sai. Một sự sai lầm không thể tha thứ.

Tôi để em tự do đến bên anh Chín vì cho rằng đó là điều Yên Nhi thật sự mong muốn. Nhưng cũng chính hành động ấy đã vô tình đi ngược lại với ý nguyện ban đầu của em. Cô bé có thể đồng ý ở lại đây vì bất cứ lý do gì, kể cả là tác thành cho đứa em gái tội nghiệp. Tôi sẽ giang tay chào đón em một cách vô điều kiện, sẽ hết lòng yêu thương em mà không đòi hỏi bất kỳ sự đáp trả.

Không có Yên Nhi, thế giới này chẳng còn gì ý nghĩa.

- Em không muốn tiếp tục sang đó nữa. – Bảo bối nhỏ không ngừng nắc lên trong sợ hãi – Em chỉ muốn được ở đây... Anh đừng bắt em sang nhà anh Young Min nữa, được không?

- Được, được...Em muốn gì cũng được. – Tôi hồi hải gập đầu, hai tay mang cô ấy đặt lên ghế.

Buổi sáng kinh hoàng kết thúc ở đó. Tôi không bao giờ dám nhắc lại hay hỏi em bất cứ điều gì có liên quan đến đêm hôm trước. Vì mỗi lần nhắc là mỗi lần cô bé lại tỏ ra vô cùng sợ hãi. Không chỉ liên tục cầu xin tôi hãy để nó chìm vào quá khứ mà em còn đem cả danh dự để cam đoan về sự trong sạch của mình trong hai đêm ở lại nhà anh Chín.

Tuy rằng vẫn luôn cảm thấy rất khó hiểu nhưng vì yêu và tin em, tôi quyết định sẽ chiều theo ý cô bé. Bất cứ việc gì có thể chữa lành vết thương lòng trong Yên Nhi hoặc giúp em lấy lại sự bình tĩnh đều đáng để thử nghiệm. Trong trường hợp xảy ra điều tệ hại nhất, Yên Nhi thật sự đã bị Young Min làm gì đó, thì tôi vẫn cứ muốn cùng em làm một đôi chim liền cánh, suốt ngày chao liệng không mệt mỏi.

Cũng kể từ sau hôm đó, cô ấy không bao giờ có ý định muốn sang thăm em gái hay ở lại nhà Young Min nữa. Chỉ cần nghe đến tên anh, thái độ Yên Nhi liền trở nên căng thẳng. Tôi muốn biết anh ấy đã làm gì để khiến em trở thành nông nổi này nhưng lại chẳng có cơ hội nào hỏi. Vì tình trạng Yên Nhi hiện giờ khiến tôi không thể rời khỏi em dù chỉ một phút, mà bản thân em lại không thể chấp nhận bất cứ thứ gì có liên quan đến Young Min dù chỉ là nghe thấy tên của anh ấy.

Anh Chín cũng mấy lần tìm đến nhưng không thể gặp. Tôi chẳng dám làm trái ý em vì bản thân mình cũng đang bị Yên Nhi “kết tội”. Tuy bị em liên tục quẩn lầy nhưng cô bé này lại chẳng bao giờ cho tôi đụng tới. Mỗi lần vô tình tiếp xúc liền thấy em vội vàng lùi lại, ánh mắt đông đầy vẻ lo lắng, gượng gạo. Thái độ này khiến tôi vô tình nhớ đến khoảng thời gian em mới đặt chân xuống Trung giới, khi nổi ám ảnh vì suýt bị cưỡng hiếp vẫn còn nguyên vẹn.

Đau lòng vì Yên Nhi không dứt, tôi quyết định phải tìm Young Min hỏi cho ra đầu đuôi mọi việc. Đợi suốt nửa ngày, cuối cùng cũng đến lúc em mệt mỏi chìm sâu vào giấc ngủ. Tôi cẩn thận sắp xếp người canh chừng rồi gập rút đến nhà anh Chín.

- Tại sao bây giờ mới đến? – Anh ấy thất vọng nhìn quanh – Em không dất theo nàng?

- Anh còn nói? – Tôi nộ khí xung thiên, hai tay túm lấy cổ áo Young Min – Rốt cuộc là anh đã làm gì cô ấy? Tại sao kể từ lúc ở nhà anh trở về, cổ cái gì cũng không nói, lại thường xuyên khóc lóc, sợ hãi?

- Yên Nhi chưa kể với em? – Ánh mắt anh như không tin được.

- Nếu cô ấy có thể nói thì em cần gì phải lén lút tới đây như vậy?

- Thế nghĩa là...nàng thật sự có thích anh... – Lời kết luận phảng phất sự hân hoan khó tả.

- Anh đang nói cái gì?

Young Min giống như bức tượng đồng, ngồi miên man nghĩ ngợi, sau đó một mình lẩm bẩm:

- Thì ra đó là điều làm nàng sợ...không phải mình...không phải do mình...hahaha...

Khó chịu nhìn anh tự nói rồi tự cười ha hả, tôi bắt đầu bóp tay răng rắc.

- Anh chẳng qua chỉ cho nàng xem địa ngục ở chỗ mình một chút...

Dắt một cô gái yếu bóng vía như Yên Nhi đến địa ngục? Anh rảnh rồi đến nỗi không còn việc gì để làm hay sao? Tôi lập tức trợn mắt nhìn Young Min trong bức tức.

- Anh cho nàng nhìn thấy tên xấu xa ấy phải trả giá như thế nào....

- Tên xấu xa nào?

- Kể muốn cưỡng hiếp nàng khi còn ở trần giới.

- Hắn đã chết? – Tôi kinh ngạc hỏi lại.

117. Chương 117

Nhà của Tống Văn Chu không lớn, gồm ba tầng và nằm ở ngoài đường cái. Muốn vào nhà phải bước lên ba bậc thềm bằng đá màu nâu đỏ. Hai bên cửa đặt hai chiếc bình sứ trồng dừa cảnh. Thoạt nhìn sẽ không nghĩ là một gia đình giàu có.

Tôi cẩn thận đem khẩu súng giấu vào sâu trong áo khoác, sau đó chậm rãi đi đến gọi cửa. Nhà không có chuông, xe cộ trên đường lại tới lui tấp nập. Tiếng kêu như loảng vào không khí nên chẳng được nghe thấy.

Tôi căng thẳng muốn dùng tay đập cửa thì nhận ra ...nó không khóa. Cánh cửa bằng kim loại chỉ khép hờ, dễ dàng bị cái đẩy tay của tôi làm cho hé mở. Trong nhà là một màu ảm đạm và hoàn toàn không có bóng người. Thứ duy nhất đang tỏa sáng là ngọn đèn chớp tắt trên tủ thờ.

Tôi không dám đóng cửa mà chỉ nín thở bước vào trong. Dưới ánh sáng mập mờ, căn phòng khách được trang trí bằng nhiều vật dụng bằng gỗ thoát ẩn thoát hiện. Chiếc đồng hồ quả lắc liên tục phát ra những tiếng kêu tích tắc.

Bình an đi hết một vòng từ phòng khách vào nhà bếp, tôi càng lúc càng nghi hoặc. Tại sao lại không có bất cứ động tĩnh nào? Hay là tính chơi trò “vườn không nhà trống” với mình?

- Có ai ở đây không? – Tôi thử cất tiếng gọi – Tôi đã đến theo yêu cầu...Hãy mau thả anh ấy...

Vẫn chỉ là bầu không khí tĩnh mịch.

Tự trấn an mình bằng cách cố hít thở thật sâu, tôi tiếp tục bước lên những bậc thang xoắn bằng gỗ. Cảm giác rùng rợn liên tiếp tìm cách trỗi dậy, thúc giục tôi nhanh chóng quay đầu chạy trốn. Nhưng nỗi lo lắng dành cho anh đã tiếp thêm cho tôi sức mạnh, dừng cảm tiến về phía trước.

Cảm giác bị ai đó theo dõi khiến tôi phải liên tục ngoái đầu về phía sau. Nhưng lần nào cũng chỉ thấy một màu đen nguyên thủy. Mọi thứ trong nhà đều được soi sáng nhờ ánh đèn rọi vào từ đường cái. Âm thanh ồn ào của buổi đêm cũng không thể làm bớt đi cảm giác sợ hãi.

Đặt chân đến tầng một, tôi lập tức nhìn thấy hai cánh cửa nhỏ có nửa trên bằng kính. Một trong hai đang hắt ra thứ ánh sáng màu hồng nhạt và hơi hé mở. Liếc nhìn cánh cửa còn lại vẫn còn đóng im ỉm, tôi quyết định thử liềm bước về phía nguồn sáng.

Căn phòng tuy không lớn nhưng lại khá trống trải. Những chiếc đèn màu phấn hồng đang tỏa sáng làm hiện rõ từng món đồ được bày biện. Tôi không dám thở mạnh mà chỉ có thể chậm rãi tiến vào. Bước chân chạm xuống sàn nhà một cách nhẹ nhất có thể.

Trên những dãy bàn dài kê sát tường là rất nhiều quần áo trẻ nhỏ. Có loại dành cho trẻ sơ sinh, nhưng cũng có cái thuộc dạng học mẫu giáo. Bộ nào cũng được xếp ngay ngắn và phân loại rõ rệt. Xen kẽ với những chồng quần áo là những con búp bê và gấu bông lớn nhỏ.

Nằm lặng im trên quần áo lại có rất nhiều ly và chén đĩa. Nhưng tất cả đều mang kích thước thật khiêm tốn. Tôi thất thần đi đến cầm lên chiếc ba lô hình thỏ ngọc. Phần lông trắng mềm mại vừa tiếp xúc với tay đã dậy lên cảm giác thân quen đến kỳ lạ.

Bốn bức tường gần như được giăng kín bởi ảnh. Những tấm ảnh lớn nhỏ đã ố màu theo năm tháng. Ba đứa trẻ có gương mặt giống nhau như ba giọt nước đang ngây ngốc mỉm cười. Thỉnh thoảng lại xuất hiện vài tấm mẹ chúng đang ôm hôn các con của mình.

Lảo đảo, tôi suýt ngã nhào về sau khi nhận ra tấm hình nào cũng được cẩn thận khoanh một vòng tròn. Mà phần được khoanh đỏ ấy lúc nào cũng chỉ bao gồm một gương mặt duy nhất là...mình, cô bé có hai lúm đồng tiền lúc nhỏ.

Chẳng phải nói ba đã đem tất cả vứt đi hết? Chẳng phải nói ký ức về tôi khiến mẹ phải đau khổ? Tại sao chúng lại được cất hết trong nhà Tống Văn Chu thế này? Ông ấy phát cuồng vì đã làm mất con mình sao? Hay là cố tình chuẩn bị sẵn để bắt cóc nó mang về đây nuôi dưỡng?

Tiếng thở phì phò bất ngờ vang lên phía sau khiến tôi kinh hoảng. Hấp tấp xoay người lại thì thấy một bóng đen đang đứng khòm lưng ngay cửa. Tôi chỉ kịp há miệng kêu thét lên rồi rút ngay khẩu súng ra khỏi áo.

Dừng!

Phát súng khiến bóng đen rống lên một tiếng rồi ngã gục. Nửa thân trên lún vào phòng, dễ dàng bị ánh đèn soi sáng. Gương mặt già nua, hốc hác đang trợn mắt nhìn tôi với vẻ kinh hãi. Cái miệng há hốc ú ớ không nên lời.

Tôi thẳng thốt đánh rơi khẩu súng, thân người cũng bất chợt đổ về sau.

Cú va chạm khiến rất nhiều đồ đạc bày trí trên bàn bị rơi xuống, nằm ngổn ngang dưới mặt đất.

- Yên Nhi...sao lại là con...? – Người đàn ông với vết thương lớn trên ngực khó nhọc mở miệng.

Một bàn tay xương xẩu của ông yếu ớt ôm lấy cổ tôi đang chảy ra rất nhiều máu, tay kia chậm rãi vươn về phía tôi như tìm kiếm.

- Dừng qua đây! – Tôi sợ hãi khóc thét, vội vàng tìm cách lùi lại – Ông tuyệt đối đừng qua đây.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Không phải ông ấy cố tình kêu mình đến đây sao? Tại sao lại dễ dàng bị bắn một phát vào ngực như vậy?

Không, không phải...Mình bắn ông ta hoàn toàn là vì tự vệ...vì hoàn cảnh lúc đó quá khẩn cấp...

- Yên Nhi... – Tống Văn Chu nỗ lực muốn xoay người – Con đừng sợ, bác không sao đâu...

- Ông...ông đang chảy máu... – Tôi lắp bắp chỉ tay vào vũng máu đỏ tươi dưới sàn - ...Ông đang chảy rất nhiều máu...

- Bác biết... – Cơ thể gầy gò vẫn không thôi tìm cách nhích lại gần tôi - ...Sao con vào được đây?

Người đàn ông này đúng là đang phát rồ. Sắp chết đến nơi mà vẫn còn ở đó nói nhảm.

Nhưng tại sao bản thân mình cũng thật khẩn trương, lo sợ?

- Cảnh Huy đang ở đâu? – Tôi run rẩy tự bắt lấy tay mình – Ông đem anh ấy giấu đi đâu rồi?

- Con đến đây tìm Cảnh Huy? – Tống Văn Chu bắt đầu thở dốc – Tại sao con lại đến đây tìm Cảnh Huy chứ?

- Đừng giả bộ không biết. Chính ông bắt anh ấy tới đây rồi dụ tôi vào bẫy. – Tôi cố tỏ ra hung hăng để che giấu vẻ sợ hãi – Nếu bây giờ ông không nói cho tôi biết...Tôi sẽ, sẽ để ông chảy máu tới chết...

Nhìn vũng máu lan rộng trên sàn với tốc độ nhanh chóng mặt, khả năng người đàn ông này lìa đời trong ít phút nữa là hoàn toàn có thể. Nhưng...nhưng tại sao...tôi lại sợ ông ấy chết?

- Yên Nhi, bác đem Cảnh Huy đến đây làm gì?...Một người gần đất xa trời như bác cần gì phải nói dối con chứ?

- Ông không bắt anh ấy? – Những lời này thật sự khiến cho tôi phát hoảng – Ông thật sự không bắt ông ấy?

- Mấy ngày nay bác nằm liệt trên giường...Nếu không phải vì nghĩ trong nhà có trộm...cũng không gắng gượng mò đến tận đây...

Bộp.

Cái ly sứ trên bàn theo cú ngã nhào thứ hai của tôi mà rơi thẳng xuống đất.

- Yên Nhi...Con không sao chứ? ...Yên Nhi...

Mặt mày Tống Văn Chu lúc này đã không còn chút huyết sắc. Nhưng ông vẫn cố tìm cách chạm vào người tôi. Vết mặt hằn lên nét đau đớn...

- Bác không biết tại sao con đến đây...Nhưng hãy mau đi đi...Trước khi có người phát hiện...

Có người phát hiện?

Phải rồi. Từ lúc bước chân vào cửa đến khi nổ súng bắn ông ấy, mọi việc đều diễn ra rất thuận lợi. Thuận lợi đến nỗi gây cảm giác như có ai cố tình sắp đặt. Nhưng mục đích của hắn là gì? Muốn mình giết ông ấy ư? Tại sao mình lại phải giết ông ấy? Ông ấy là ba mình...Ông ấy là ba mình kia mà?!?!?!?

- Tổng Văn Chu. – Vừa nhận ra ông ta đã nằm bất động, tôi liền thất kinh bò tới – Ông không sao chứ?...Mau tỉnh lại đi...Mau tỉnh lại...

Cơ thể đầm đìa máu tươi trước những cái rung lắc dữ dội của tôi càng chảy ra nhiều hơn. Cặp mắt già nua giờ chỉ còn là hai khe nhỏ hẹp. Cặp môi mỏng bạc thếch cổ mở to để nuốt lấy không khí. Nước mắt tôi không thể không chế nên cứ liên tục rơi xuống, bàn tay trong lúc bắn loạn run run mở điện thoại.

- Chúng tôi có một người bị thương...do bị súng bắn...

- Xin vui lòng cho biết địa chỉ...

- Chạy đi. – Người đàn ông bất ngờ hét vọng điện thoại của tôi vào góc - ...Đừng gọi cấp cứu.

- Ông bị thần kinh hả? – Tôi nổi điên lên quát – Tôi không muốn mang tội giết người.

- Ba không muốn họ bắt con...– Tổng Văn Chu bất lực nằm lăn ra đất- ...Dù sao ba cũng không sống được bao lâu nữa.

- Mặc kệ ông muốn sống hay chết, tôi cũng phải... – Đang muốn mò đến cầm lấy chiếc điện thoại, trái tim tôi một lần nữa suýt ngừng đập khi thấy ông ta đột nhiên nôn ra cả bùm máu lớn - ...Tổng Văn Chu, Tổng Văn Chu...

- Yên Chi... – Ánh mắt ông đỏ ngầu, chăm chăm nhìn vào thứ gì đó trên trần nhà – Hãy đợi ba...Đợi ba đi cùng với!

- Đồ hèn nhát, tôi không cho phép ông từ bỏ cuộc sống như thế. – Tôi hét hoảng dùng tay đánh mạnh vào gương mặt đang dần mất đi ý thức – Tổng Văn Chu, ông mau tỉnh lại cho tôi...

Bàn tay chỉ còn da bọc xương bất ngờ túm lấy cổ tay tôi. Giọng nói đơng đầy vẻ nghẹn ngào, đau đớn:

- Tha thứ cho ba...Tha thứ cho ba...

Tiếng rên rỉ lớn chỉ kịp vang lên trước khi cả hai tay đều rơi tự do xuống đất. Dòng nước mắt trong suốt nhẹ lăn xuống gương mặt ông trong thanh thản. Cái nhìn vô hồn vẫn còn phản chiếu bức ảnh cô bé Triệu Yên Chi thật lớn được vẽ trên trần nhà đầy lung linh, huyền ảo...

118. Chương 118

Từ bên ngoài vọng đến tiếng bước chân đang chạy huỳnh huých lên cầu thang. Âm thanh cứ lớn dần, lớn dần rồi đột ngột dừng hẳn. Tiếng thở hồng hộc từ trước cửa phòng liên tục truyền đến tai, thông báo sự có mặt của một cô gái. Tôi bất động chờ đợi, trên người lúc này vẫn là một thi thể đầy máu.

- Ba!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Tiếng hét thất thanh cuối cùng cũng nhắm thẳng vào tim mà đâm tới.

Một bàn tay thô bạo nhanh chóng xô ngã tôi, sau đó vội vàng ôm lấy các xác vẫn còn chưa kịp lạnh.

- Ba...Ba ơi...con là Thanh Thiện đây...Ba...Ba ơi... – Giọng nói lắp bắp như cuồng dại.- Tỉnh lại đi ba ơi...Tỉnh lại đi ba ơi...

Cô ta bắt đầu khóc thét. Kèm theo đó là những tiếng nện đánh vào người Tổng Văn Chu bình bịch.

Bên ngoài tiếp tục vang lên tiếng bước chân thứ hai, trầm tĩnh mà tử tống. Vài giây sau thì đôi giày trắng nhẹ nhàng xuất hiện trước cửa phòng.

- Con quỷ cái!!!!!! - Cổ họng tôi nhanh chóng bị Thanh Thiện bóp nghẹt - Tại sao mày lại giết ba tao? Tại sao mày giết ba tao?

Tôi bất động để cô ta hết túm tóc lại vung tay đánh đấm, mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào đôi giày trắng đang chậm rãi bước lại. Nó khẽ nhón lên như muốn lấy vật gì đó. Sau vài giây thì tiếp tục quay về đứng trước cửa, bình yên chờ đợi.

- Tao phải giết mày....Con khốn...Tao phải...

Nắm ngón tay mạnh mẽ cào vào mặt tôi, để lại năm đường xước dài, đỏ hồng.

Hình như có tiếng động cơ...còn cả còi xe cứu thương đang từ xa vọng lại...

“Còn trò gì chưa diễn, các người cứ việc tự nhiên tiếp tục”. Tôi lặng lẽ ép cho hốc mắt gần khô cạn của mình chảy ra hai dòng lệ. Gương mặt nóng rát đến phát đau.

- Cô chủ. - Dáng người cao to trong chớp mắt xộc vào phòng.

- A! - Tiếng Thanh Thiện kêu lên trong đau đớn.

Bóng đen thứ hai nhanh chóng xuất hiện, hai tay đem người tôi nâng đứng dậy. Thái độ kính cẩn đầy che chở.

- Rút! - Họ tự thống nhất với nhau rồi đồng loạt mang theo tôi chạy xuống lầu.

- Cô chủ ráng chịu một chút. - Giọng nói trầm ổn nhẹ trấn an. - Ông chủ đang đợi sẵn ở nhà.

Tôi không thể trả lời mà chỉ một mình chìm vào giấc ngủ.

Ông ta đến lúc chết cũng chỉ mong được mình tha thứ...

Ông ta đến lúc chết cũng chỉ mong được mình tha thứ...

Sự thật này liên tục ám ảnh tôi trong nửa ngày mê mê tỉnh tỉnh. Hình ảnh Tống Văn Chu nằm trong tay với cơ thể đầy máu, miệng lẩm bẩm cầu xin tha thứ khiến trái tim tôi vỡ vụn...

Từ ngày nhìn thấy ông ấy, cảm xúc căm ghét trong tôi lúc nào cũng mạnh mẽ hơn tất cả mọi thứ. Trong số những người tôi quen biết, cái chết của ông ấy là không đáng để lưu tâm nhất. Nhưng tại sao...tại sao lòng tôi lại đau đến chết đi sống lại?

Không, đó chỉ có thể là cảm giác ăn năn của một kẻ lỡ tay giết người. Hoặc tệ hơn là sự thương hại, sự thương hại dành cho tâm hồn khốn khổ đang cầu xin được tha thứ.

Nhưng dù có nói thế nào thì tự tay mình cũng đã giết ông ấy... Tự tay mình đã giết ông ấy...giết ba của chính mình. Lời buộc tội khủng khiếp vang lên, lạnh lùng đánh vào tim tôi từng nhát búa tàn nhẫn. Tôi lắc đầu, cố xua đi nỗi khốn khổ nhưng chỉ khiến nước mắt càng chảy tràn ra gối.

- Yên Nhi!...Tĩnh lại đi con... - Giọng nói một mối khê thì thầm - ...Mọi chuyện qua cả rồi...

Tôi nức nở mở mắt nhìn ông thì chợt nhận ra hai mắt ba cũng đang ngấn lệ.

- Ba...

- Ngoan...- Bàn tay run run chậm rãi vuốt tóc tôi - Tĩnh tại là tốt rồi...Tĩnh tại là tốt rồi...

Gương mặt ông teo tóp đến tội nghiệp. Xung quanh cặp mắt đục đỏ lựng là một quầng thâm lớn. Mái tóc muối tiêu chỉ qua một ngày đã như xơ xác.

Không thể kềm được xúc động, tôi lập tức vùng dậy, sà vào lòng ông như một đứa con gái. Hai cơ thể yếu ớt nương tựa vào nhau, khẽ rung lên trong những giọt nước mắt.

- Không có tin tức gì của anh ấy sao ba?... - Tôi rủ rượi nắm lấy vai ông - ...Họ vẫn chưa tìm thấy anh ấy thật ư?

- Vẫn chưa... - Người đàn ông cố an ủi trong cay đắng - Nhưng chắc là sắp...sắp tìm thấy rồi...

Tôi biết ba chỉ đang cố bám víu vào chút hy vọng cuối cùng nên càng khóc không ra tiếng. Người của ông đông đúc như vậy, chỉ một đêm liền có thể tìm ra tôi. Còn bây giờ đã là ngày thứ hai, mà Cảnh Huy lại biệt vô âm tính. Anh rất có thể...rất có thể đã...

- Còn nước còn tát... – Ba sụt sùi vỗ nhẹ lên vai tôi – Con hãy yên tâm, sống thấy người, chết phải thấy xác... Ba nhất định lực tung trái đất này để đưa nó trở về...

Cái gì sống thấy người chết phải thấy xác? Cảnh Huy tuyệt đối không thể chết. Anh đã hứa ngày nào tôi còn sống thì chính mình sẽ không bao giờ ra đi trước.

- Yên Nhi... Con phải hứa với ba...Từ nay không được phép tự ý hành sự lỗ mãng...

- Con...

- Nếu không nhờ có hệ thống định vị toàn cầu, ba đã không thể cho người đến đó đón con trước bọn cớm...- Ba nghiêm khắc khiển trách tôi – Càng không thể mang con bình an trở về.

- Con sợ họ giết anh ấy.

- Nếu chúng đã cố tình bắt Cảnh Huy để điều khiển con...- Ánh mắt lạnh lùng phóng ra ngoài cửa sổ - ...thì dù con có làm gì, cũng không thể cứu được nó. Kết quả chỉ có, tự biến mình thành...hung thủ giết người.

- Cái chết của Tống Văn Chu...- Tôi sợ hãi co rúm người - ...Con thật sự không cố ý.

- Ba biết. – Người đàn ông lại bình tĩnh trả lời – Chỉ một cô gái còn non nớt như con mới không nhìn thấy cái bẫy lớn trước mặt.

- Cái bẫy lớn?

- Yên Nhi, lúc con vào nhà, có phải đã không gặp bất cứ trở ngại nào?

- Cửa không khóa... nhà thì tối – Tôi cố bình tĩnh nhớ lại - ...hình như còn không có người...

- Cảnh sát nói có người đã cạy cửa nhà Tống Văn Chu. – Ba nghiêm túc nắm lấy vai tôi – Máy quay trong nhà còn khéo léo ghi lại cảnh con nổ súng bắn ông ấy... Yên Nhi, con hiểu điều ba đang nói chứ?

Thì ra đây chính là cái bẫy mà ông muốn đề cập. Ai đó đã cố tình xây dựng hoàn cảnh như một vụ đột nhập. Và kẻ đột nhập có vũ khí vừa vịn bị ghi hình chính là tôi.

- Giết cha là tội danh không những đưa con ngồi tù mà còn tra tấn linh hồn con tới tận lúc chết...Kẻ này chắc chắn phải mang trên mình một mối thâm thù huyết hải nào đó...

Sự trả thù của hắn với mình liệu đã chấm dứt? Và nếu nó thật sự chấm dứt, hắn có dễ dàng buông tha cho những “phương tiện” uy hiếp như anh?

- Hãy ngoan ngoãn ở lại đây cho tới khi mọi việc được điều tra sáng tỏ... Cảnh sát hiện đã phát lệnh truy nã con ở khắp nơi rồi!

Vậy là hết, tôi cuối cùng cũng biến thành tội nhân phải sống chui sống nhủi.

Nhưng điều kinh khủng thật sự đúng như những gì ba đã phân tích. Nỗi ray rứt vì đã tự tay giết ba mình sẽ còn tiếp tục tra tấn tôi từ đây đến lúc chết. Sự đau đớn vì thiếu anh sẽ bóp nghẹt trái tim tôi mỗi ngày bằng máu và nước mắt. Cuộc sống lúc này thật chẳng khác gì địa ngục.

- Điều có lợi duy nhất đối với con lúc này chính là cuộc gọi số 115... – Ba nhúm mày, trầm ngâm nghĩ ngợi - ...Người ta có thể tin là do con không cố ý... Tội ngộ sát dù sao cũng còn bào chữa được...

Những điều đó giờ phút này đã chẳng còn ý nghĩa. Nếu Cảnh Huy thật sự không còn tồn tại, tôi chắc chắn cũng sẽ theo anh từ bỏ cuộc sống tàn nhẫn và khốc liệt này. Nhưng trước khi được tận mắt nhìn thấy thi thể anh...trước khi chắc chắn rằng anh đã nuốt lời đi trước mình một bước, tôi nhất quyết không từ bỏ hy vọng...

- Mọi việc cứ làm theo ý ba...Nếu có tin tức gì, xin hãy lập tức báo con biết...

- Được, con cứ an tâm mà nghỉ ngơi cho thật khỏe...

Một người bị mất tim thì biết nghỉ ngơi bao nhiêu mới khỏe lại? Giống như cái cây xanh bị thiếu ánh mặt trời, không còn biết phải vươn mình về hướng nào nữa. Anh ấy chính là trái tim và ánh sáng của tôi...mãi mãi không bao giờ thay đổi...

119. Chương 119: Chương 119

Trong lúc giải quyết công việc, anh vô tình phát hiện. – Young Min thoải mái tựa lưng vào ghế - Vốn định dùng hân làm một món quà cho nàng hả giận. Thật không ngờ Yên Nhi lại nhút nhát như vậy.

- Nhút nhát? Anh lý giải sự sợ hãi đó là do nhút nhát? – Tôi mất kiểm soát, vung tay chỉ vào mặt anh Chín
– Yên Nhi chính là bị thằng khốn đó làm cho đến chết đi sống lại....Anh làm sao biết em đã phải vất vả thế nào mới có thể làm cho cổ tạm quên hân...Vậy mà bây giờ....VẬY MÀ BÂY GIỜ !!!!!!!!!!!!!!!

- Anh chỉ muốn thay Yên Nhi trút giận.

- Kết quả thế nào? Cô ấy không muốn nhìn thấy mặt anh nữa, phải không?

Young Min thoáng ngồi im. Trong miệng như muốn giải thích điều gì đó rồi lại thôi.

- Em từng nghe anh nói muốn chịu trách nhiệm? Mất kiểm soát?... Đó rốt cuộc là chuyện gì?

Hai bàn tay co thành nắm của tôi vẫn đang đặt trên đùi, sẵn sàng đâm vào mặt anh Chín bất cứ khi nào. Do dự một hồi, Young Min cuối cùng cũng chịu mở miệng.

- Vì quá giận dữ, anh đã ở trước mặt nàng mà ra tay đánh hân. Có lẽ Yên Nhi đã bị hình ảnh hung hăng khi ấy của anh làm cho khiếp sợ. Nhưng tất cả cũng vì anh quá phần nộ...Em biết không, đến tận lúc vào địa ngục mà ánh mắt hân nhìn nàng vẫn đầy vẻ ham muốn...

Đây là ý nghĩa của từ “mất kiểm soát”? Tôi có chút hơi sững sốt. Chẳng lẽ đều do mình suy nghĩ quá phức tạp?

- Còn chịu trách nhiệm? Anh muốn chịu trách nhiệm về cái gì?

- Về chuyện tự ý xử lý người của nước em. – Anh Chín nhận lỗi mà cứ như tuyên bố - Hân mang quốc tịch Việt. Theo lý mà nói, cho dù có chết trên đất của anh cũng phải mang về cho em xử lý. Nhưng bản thân anh lại nóng lòng muốn chiếm lấy cảm tình của nàng nên hơi lộng quyền một chút.

- Mọi việc anh nói đều là sự thật?

- Ừ.

- Không bỏ sót chi tiết nào?

Young Min khoanh tay nhìn tôi bằng ánh mắt suy xét, sau đó chậm rãi gật đầu.

- Em sẽ không vì những điều này mà ngăn cản anh gặp nàng chứ?

- Cái đó còn phụ thuộc vào Yên Nhi.

Chỉ cần em không thích, anh Chín đừng hòng bước qua cửa nhà tôi một tấc.

- Nàng thật sự không kể gì cho em biết? – Young Min hình như vẫn chưa tin vào vốn thông tin ít ỏi tôi đang có.

- Sáng sớm ngủ dậy, em đã thấy hai người dùng bữa trước cửa. Sau đó thì Yên Nhi chỉ biết khóc...- Một thắc mắc cuối cùng mà tôi muốn được giải đáp - ...Sau khi rời khỏi địa ngục, anh không làm gì cô ấy đấy chứ?

- Anh chỉ tìm cách an ủi nàng... – Giọng anh Chín chợt trở nên cương quyết - ...Em nhất định phải thực hiện đúng lời hứa...Không được đụng vào nàng trước khi hết một tháng.

Chuyện đó anh không cần phải lo. Yên Nhi bây giờ đến con kiến còn không chạm vô được chứ đừng nói là em. Tất cả đều nhờ thành tích lấy lòng giỏi giang từ người anh như anh đó.

Về đến nhà, nhìn thấy em vẫn còn đang say ngủ, tôi mới an tâm thở phào một tiếng. Dù vẫn tự nói sẽ chấp nhận tất cả, nhưng cảm giác biết được sự thật vẫn khiến lòng tôi rất thoải mái. Muốn giúp Yên Nhi thoát khỏi tình trạng hiện tại, cách tốt nhất là cho em chút không gian tĩnh lặng, để em được tự do làm điều mình thích. Nhưng ngặt nỗi, tình hình tôi bây giờ vẫn còn một vấn đề làm mất ăn mất ngủ. Đó là chuyện xảy ra trong đêm say xỉn...

- Anh đến đây có việc gì? – Thừa Giai hờn dỗi đưa mắt nhìn tôi – Hay là có điều muốn xin lỗi?

- Lúc đó tôi say nên mất kiểm soát...

- Một chữ “say” là giải quyết xong chuyện? – Người con gái khó chịu khoanh tay – Sử Thần Tuyên, anh có đang tự đề ỉnh quá không đấy?

- Kỳ thật, nếu cô muốn tôi xin lỗi...ít nhất cũng nên nói cho người phạm lỗi biết họ đã làm gì... – Đành xuống giọng với cô ta một lần vậy –...Nếu không, làm sao có thể...?

- Anh quả thật “nửa chữ cũng không nhớ”?

Đối với loại câu hỏi này, nếu câu trả lời của tôi là “đúng” thì Thừa Giai sẽ mặc sức mà thêu rỗng vẽ phượng. Ngay cả cô ta đột nhiên nói đang mang trong bụng đứa con của tôi thì cũng không có cách nào xác thực. Nhìn thấy tôi nhăn mày nhíu mặt, người con gái lại dường như có vài phần thương xót, liền thu tay đi đến.

- Sau này tuyệt đối đừng dùng Ngọc Thủy nữa. – Giai đau lòng sờ mặt tôi – Anh vốn không hợp với nó

- Cảm ơn cô đã nhắc nhở - Tôi từ tốn lùi về phía sau – Nếu đêm qua, tôi thật sự có làm điều gì “tổn thương” cô thì cũng mong cô hiểu đó chỉ là hậu quả của việc mất tỉnh táo.

Với tính cách của Thừa Giai, một khi đã bắt được thóp người khác sẽ không dễ gì nói dông dài như vậy. Cô ta còn không làm ầm ĩ, muốn tôi phải cười về sao? Nhưng không hỏi thì vấn đề vẫn mập mờ ở đó, không chịu được.

- Thôi bỏ đi. Tôi cũng không muốn nhớ lại những lời của anh đêm đó nữa.

- Những lời nào? – Đội quân trong đầu tôi đã bắt đầu phát cờ giống trống, reo hò dữ dội.

- Những lời máu lạnh, vô tình vô nghĩa. – Thừa Giai hậm hực đánh vào ngực tôi – Làm người ta đau lòng phát khóc.

- Cô ngồi đó khóc cả đêm à?

- Tôi không ngu đến nỗi ngồi đó đợi anh ra sỉ nhục. Sử Thần Tuyên, anh quả thật rất quá đáng.

Tâm trạng phấn khởi khiến tôi quên khuấy đi việc cô gái này đang nũng nịu trước ngực mình.

Thì ra đêm qua chỉ là một giấc mộng.

Dù có hơi kinh sợ trước căn bệnh ảo giác của bản thân nhưng việc giữ gìn được sự trong sạch đối với em đã đánh tan tất cả. Ngay từ đầu đã biết cái thứ Ngọc Thủy kia chẳng có gì tốt đẹp, vậy mà bản thân lại để cho nó lôi kéo, dụ dỗ. Kết quả còn bị loại nước kích thích ấy làm cho rối loạn, phát sinh đủ loại ảo giác.

Việc đầu tiên tôi làm sau khi về nhà là nhanh chóng đem hết số chai nước còn sót lại ném ra ngoài. Đàn cá đủ màu, con to con nhỏ do Young Min tặng cũng nhất loạt phóng sinh xuống hồ Long Tĩnh. Đám cây cảnh trong vườn, cái nào nhỏ được thì nhổ, không nhổ được sẽ cho người mang trả lại.

Yên Nhi thức dậy, nhìn thấy căn nhà bị trống nhiều chỗ cũng không hỏi gì. Một mình em ngồi đung đưa trên xích đu, mắt thanh thoi quan sát tôi loay hoay cùng đám chậu lớn nhỏ. Biết cô bé vẫn còn giận mình vì đã bí mật cùng Young Min thực hiện cái giao kèo ngu ngốc, tôi chỉ có thể tỏ ra thật biết điều, ngoan ngoãn làm theo bất cứ điều gì em sai bảo.

Thật lòng mà nói, Yên Nhi lúc này cũng có điểm đáng yêu đặc biệt. Dù em ít khi nào mở miệng, lại còn không cho tôi đụng vào nhưng ít nhất, tôi rất thích việc cô bé vẫn luôn bám theo mình mọi nơi, mọi lúc.

Nếu tôi ngồi trong phòng làm việc, em sẽ từ tốn sắp xếp lại thứ gì đó đang bị để bừa bộn. Khi tôi về nhà, em sẽ bình thản đọc sách hoặc lượn lờ dọn dẹp trong khu vực gần đó...Nói chung là lúc nào cũng có thể thấy được.

Tôi không biết vì em sợ hay đang muốn canh chừng không cho tôi bỏ đi tìm anh Young Min mà hỏi. Nếu để Yên Nhi biết mình đã tranh thủ lúc cô ấy ngủ mà đến nhà anh Chín, chưa biết chừng...

- Lát nữa cùng anh đến một nơi. – Tôi đã quyết phải thành tâm chuộc lỗi cùng người đẹp – ...được không em?

Yên Nhi đang ngồi móm khẩn khe giường mắt nhìn tôi, nhưng vẫn là lặng im không đáp.

Dịu dàng dắt cô bé qua cánh cửa, tôi hân hoan mở ra trước mắt em một khu rừng vừa to lớn lại vừa rậm rạp. Tán cây rất cao nhưng lại dày đặc đến nỗi ánh sáng chỉ có vài tia lọt xuống. Từng luồng thẳng tắp rơi vào thảm thực vật xanh tươi bên dưới, phản chiếu trong đó là vô số hạt bụi sáng lấp lánh.

- Đây chính là Vườn Linh Hồn.

Lời thông báo khiến cặp mắt em lập tức mở lớn, chậm rãi quan sát xung quanh bằng thái độ kính cẩn cùng kinh ngạc. Màu áo trắng lác giữa không gian vờ vờ trông chẳng khác gì một nàng tiên nữ.

- Tinh Tinh chắc vẫn còn đang ở đâu đó. – Tôi cẩn thận dắt tay em tiến về phía trước – Chúng ta tìm xem thử. Biết đâu lại nhìn thấy cô bé.

- Ủ. - Lời đề nghị ngay lập tức được chấp nhận khiến tôi rất phấn khởi.

Em rõ ràng đã bị sự tồn tại của người bạn nhỏ làm cho cuốn hút. Khao khát tìm hiểu và che chở trong cô gái này một lần nữa lại chiến thắng mọi đau khổ.

Ở đây có nhiều loài thực vật đến nỗi không ai biết chính xác mỗi ngày lại xuất hiện thêm bao nhiêu cây. Một số cao to sừng sững, một số khác thì thấp bé, nhỏ nhoi. Có loại thân gỗ cứng cáp hoặc thân thảo yếu mềm. Có loại hùng dũng vươn lên nhưng cũng có loại mỏng manh cần nương tựa. Có loại quyến rũ, xinh đẹp nhưng đồng thời cũng không ít những loại xấu xí, dễ sợ.... Hoa cũng mang từng vẻ đẹp và màu sắc riêng biệt: cao sang, quý phái hoặc giản dị, mộc mạc.... Có loại màu sắc rực rỡ nhưng chẳng mang chút hương thơm, loại ngọt ngào nhưng khéo ẩn mình che giấu...

Dẫn em đến đây chủ yếu là muốn giới thiệu một nơi huyền ảo. Chứ kỳ thật, tôi không nghĩ mình có thể tìm ra Tinh Tinh giữa đám thực vật bao la bát ngát này...

120. Chương 120

- Anh có biết sự tích về trầu và cau của người Việt không? – Yên Nhi sau một hồi nhìn ngấm chọt cất giọng hỏi.

- Hình như nói về một đôi vợ chồng?

- Ủ. – Em khẽ gật đầu hiền dịu – Vì giữa họ phát sinh chút hiểu lầm nên mới phải cách biệt. Sau khi chết, người chồng liền biến thành cây cau lớn, mạnh mẽ vươn lên giữa gió mưa. Còn cô vợ là dây trầu, mảnh mai quấn lấy thân cau không dứt.

- Ở đây hình như chưa có hai loài cây ấy? – Tôi ngờ ngợ nhìn quanh.

- Trầu với cau là những thứ không thể thiếu trong hôn lễ, biểu tượng cho tình yêu thủy chung, sâu sắc. – Đôi mắt em mơ màng nghĩ ngợi – Nếu một mai em chết sớm, nhất định cũng sẽ hóa thành dây trầu ở nơi này đợi anh.

- Yên Nhi... - Lời nói đầy chân tình nhưng lại khiến hai mắt tôi ứa lệ.

Đang muốn vòng tay ôm lấy cô bé thì em đã nhanh chân chạy về phía trước.

- Tuyên, anh mau nhìn những đóa lan chuông này. – Yên Nhi hào hứng chỉ tay vào một bụi cây nhỏ - Nó có màu đỏ như chiếc áo Tinh Tinh hay mặc.

- Ủ. – Tôi bật cười tiến lại – Hình như cũng giống.

- Có khi nào là con bé?

- Anh không biết. - Suy nghĩ của em cứ non nớt như một đứa trẻ - Ở đây còn có rất nhiều hoa màu đỏ.

Từ phía xa bỗng vọng lại tiếng nói cười của một đôi nam nữ. Họ nắm tay và sóng bước bên nhau trong ánh mắt hạnh phúc. Trên vẻ mặt là sự náo nức cùng mong đợi. Chắc hẳn là đến đây để tìm kiếm một linh hồn nào đó.

Người con gái thoáng ngừng lại trong ít giây, nghiêm túc nắm chặt tay chàng trai. Còn anh chồng thì cũng vì hành động này mà trở nên nghiêm trọng. Họ im lặng nhìn nhau như muốn thăm trao đổi điều gì đó. Rồi cô gái khẽ đặt tay trên bụng và xoa nhẹ, môi nở nụ cười tươi thắm.

Tôi ngây ngô đứng nhìn, cảm giác như niềm hạnh phúc ở họ cũng bắt đầu lan sang mình. Người đàn ông hào hứng vòng tay ôm lấy vợ, xoay vòng thật lâu. Tiếng cười hân hoan ngân lên khắp trong bầu khí quyển. Hình ảnh ấy mới thật là ngọt ngào, ấm áp.

Quay đầu tìm kiếm bóng dáng em, tôi mới phát hiện Yên Nhi cũng đang đứng ngây như phỗng. Ánh mắt vô định nhìn mông lung về phía luồng ánh sáng trước mặt. Bờ môi em hơi hé mở nhưng không thốt lên tiếng nào cả.

Chẳng lẽ cũng là bị gia đình hạnh phúc kia làm cho xúc động?

- Bảo bối, em sao vậy? – Tôi thử sờ tay vào trán em – Không việc gì chứ?

- Dạ?... – Yên Nhi như vừa hoàn hồn, liền mở to mắt nhìn tôi - ...Anh vừa nói gì?

- Anh hỏi em muốn tiếp tục tìm hay để khi khác? – Tôi âu yếm cốc tay vào trán cô bé – Chưa chi lại đổ mồ hôi hột nữa rồi.

- Làm thế nào mới biết mình đã mang thai chưa hả anh? - Nữ hoàng của tôi bất thành lời hỏi một câu.

- Anh không biết – Yên Nhi, chồng em đâu phải cái gì cũng biết. Anh là đàn ông mà! - Nhưng có lẽ cũng ấm áp như khi tiếp xúc với quyền năng...Anh đoán vậy...

- Ấm áp?...Như những lần anh chuẩn bị trang phục cho em?

Cô bé thần thờ suy tư trong mấy giây rồi lập tức lắc đầu nguây nguây. Nụ cười của em vừa mang vẻ thẹn thùng vừa thấp thoáng thái độ mỉa mai rất khó hiểu.

- Về thôi anh.– Yên Nhi có chút định thần, thân thiết cầm tay tôi hứa hẹn – Hôm khác sẽ ra đây tìm tiếp.

Vườn Linh Hồn xem như đã xóa nhòa khoảng cách hờn dỗi giữa chúng tôi. Nhờ có chuyến đi ấy, tôi mới biết mình khao khát được cùng em xây dựng một gia đình đến thế nào. Kỳ hạn một tháng vẫn còn đó nhưng đã không còn đáng ngại. Tôi sẽ vui vẻ cùng em chờ đợi đến lúc cả hai có thể đón nhận nhau một cách cam tâm tình nguyện. Tôi muốn giấc mơ tối qua sẽ không còn là giấc mơ mà mỗi đêm đều biến thành sự thật.

Triệu Yên Nhi, rồi sẽ có ngày anh lại dắt tay em đến đây...Hai chúng ta sẽ cùng mang về một sinh linh mới...Niềm hạnh phúc ấy so với cặp vợ chồng kia tuyệt đối chỉ có hơn mà không kém...

Đưa em về đến nhà thì thấy có hai người đang đứng đợi trước cửa. Đôi chân nhỏ của Yên Nhi ngay lập tức dừng lại khi nhận ra bóng lưng quen thuộc. Mùi nước hoa quý phái sớm đã lan tràn khắp không khí. Hai tay em vội vàng túm lấy khuỷu tay tôi, cố tìm cách khiến cho bản thân mình hoàn toàn bị che lấp.

- Đừng sợ. – Tôi vỗ nhẹ lên tay cô bé – Đã có anh ở đây.

- Chị! – Yên Vũ vừa nhìn thấy chúng tôi đã vội vàng chạy đến – Anh Tuyên.

Young Min nghe tiếng cô ấy cũng chậm rãi xoay người, ánh mắt sáng rực chậm rãi bắn về phía sau tôi như tìm kiếm bóng dáng thân thuộc. Trái với thái độ phấn khởi thường ngày, Yên Nhi chỉ im lặng nhìn em gái bằng vẻ mặt hết sức phức tạp. Hai bàn tay trong vô thức càng bấu tay tôi đau đặng.

Anh Chín cũng nhẹ nhàng đi đến, cẩn thận nhìn em bằng thái độ vừa chứa đựng vẻ bi thương, vừa vụn vặt xót xa, lo lắng. Trạng thái sợ sệt của Yên Nhi đã vô tình dựng lên một bức tường, ngăn cản bước chân anh. Thái độ ỷ lại của em vào tôi càng khiến anh bị tổn thương vô hạn. Nhưng Young Min vốn nổi tiếng là một người bình tĩnh, không dễ bị hoàn cảnh làm cho khuất phục. Muốn anh vì chút khó khăn này mà buông tay thì tuyệt đối không thể.

- Em khỏe không?

Cô ấy chẳng những không trả lời mà còn cuống quýt cúi mặt vào lưng tôi. Như thể anh Chín là thứ gì đó rất... kinh tởm. Dù bản thân mình đã từng bị anh nhiều phen làm cho sống dở chết dở nhưng tôi lại không thể không vì thái độ của em mà thay anh đau đớn. Còn gì khổ sở hơn việc bị người mình yêu sợ hãi như thú dữ?

- Yên Nhi. – Tôi thử nắm tay em, kéo ra khỏi lưng mình – Anh Chín và Yên Vũ đến thăm mình.

- Chị không muốn nhìn thấy em sao? – Cô em gái rõ ràng đang bị tổn thương thật sự - Tại sao từ hôm đó đến nay, chị không đến chơi cùng em nữa?

- Hôm nay anh dẫn Yên Vũ đến đây là để nhờ em một chuyện. – Young Min khẽ bóp tay, mắt nhìn thẳng vào tôi – Cô ấy cũng lâu chưa được gặp ba mẹ. Không biết em có thể...?

Thì ra là viện lý do này.

Anh đến lúc đau lòng vẫn còn nghĩ ra thật nhiều lý lẽ.

- Tất nhiên rồi. – Tôi dịu dàng quay sang nhìn em – Yên Nhi cũng từng yêu cầu điều đó.

Đây là điều kiện trao đổi giữa chúng tôi khi em mới đặt chân đến đây. Nhưng trải qua nhiều chuyện phức tạp, tôi vẫn chưa có cơ hội để thực hiện lời hứa.

- Bảo bối, có muốn cùng anh đến xem ba mẹ đang làm gì không? – Tôi thì thầm với cô bé – Phòng Ghi cũng có nhiều thứ thú vị đó.

-...

Đúng như dự kiến, ánh mắt sợ hãi của Yên Nhi vừa nghe thấy lời đề nghị đã lập tức ánh lên vài tia thích thú. Hai bờ môi đang mím chặt cũng chậm rãi thả lỏng. Tuy em có hơi đắn đo nhưng cuối cùng cũng quyết định gật đầu.

Bốn con người cùng bước vào nhà nhưng chỉ mình Yên Nhi không nhận ra rằng mình chính là tâm điểm sự chú ý. Ánh mắt của chúng tôi vẫn thay phiên đặt trên người em, lo lắng dõi theo mọi phản ứng, dù rất nhỏ nhặt. Tuy mục đích có khác nhau nhưng đều xuất phát từ tình cảm chân thật.

- Đưa chúng tôi tới chỗ người giám sát Triệu Ngọc Minh. – Tôi từ tốn ra lệnh.

- Xin Tiểu vương gia đợi một lát. – Lão Hùng nhanh chóng cúi đầu rồi rời đi.

Tranh thủ đưa mắt nhìn em, tôi phát hiện cô bé lúc này đang dùng một vẻ mặt ngây ngô để quan sát cảnh vật. Hàng triệu con người đang ngồi trước hàng triệu tấm gương ghi ghi chép chép thật sự đã làm cho em phải kinh ngạc. Từng người đang làm việc ở đây đều giữ vai trò rất quan trọng. Vì sản phẩm ghi chép của họ chính là cơ sở cho tôi đưa ra quyết định nên để một người chết bước qua cánh cổng nào. Trần gian có bao nhiêu người thì Trung giới sẽ có bấy nhiêu chiếc gương làm việc. Khi một con người chết đi, kẻ phụ trách quan sát họ dưới Trung giới sẽ được nhận một số phận mới. Tấm gương cũ mất đi và tấm gương mới lại ra đời.

Nếu không phải là người có phận sự sẽ không được phép tự ý bước vào nơi này. Nhưng tôi lại dắt Tuyết Vinh đến tham quan rất nhiều lần. Và em cũng từng say mê ngồi dán mắt vào những tấm gương kia không dứt. Việc quan sát loài người mang đến cho em nhiều kiến thức để viết truyện. Đồng thời, những chuyến xe đưa người chết xuống đây cũng là cầu nối để tác phẩm của em được đưa xuống hạ giới. Tôi biết mình có hơi mượn việc công để thực hiện mục đích riêng. Nhưng niềm đam mê cùng nhiệt huyết của Tuyết Vinh đã khiến tôi thật sự nể phục.

- Bẩm Tiểu Vương gia, người đàn ông đó đã chết. – Lão Hùng sau khi đi một vòng đã quay lại thông báo.

- Chết? – Tôi kinh ngạc hỏi lại – Chết khi nào?

- Cách đây vài ngày.

Một cơ thể vừa lão đảo ngã vào người tôi cùng với tiếng kêu nhỏ. Tôi nhanh chóng vòng tay qua thắt lưng của em, đầu óc vẫn chưa kịp định thần vì thông tin quá gở.

- Vậy thì tìm người quan sát Đặng Huệ Lâm đến.

- Xin Tiểu vương gia đợi một lát.

Kinh hoàng đưa mắt nhìn Young Min, tôi thấy anh cũng đang phải dùng hai tay ôm chặt lấy đôi vai Yên Vũ. Hoặc là mình đã phán xét ba của Yên Nhi mà chẳng hề hay biết. Hoặc ông ấy nằm trong số những người chết được anh Cả giải quyết dùm. Nhưng dù có thế nào thì chuyện này đối với em cũng là một cú sốc lớn. Tôi biết làm cách nào để vực cô bé ra khỏi hố sâu khủng khiếp này đây?

- Bẩm tiểu vương gia, người phụ nữ đó cũng không còn sống.

- Cái gì? – Hai mắt tôi suýt chút nữa trợn ngược – Lại là khi nào thế?

- Cũng cách đây vài ngày.

Cơ thể mềm mại đang ràn rụa nước mắt lập tức trở nên vô lực, nặng nề tựa hết vào người tôi. Cách đó không xa, Yên Vũ cũng vừa xoay mặt vào người Young Min mà khóc lớn.

Cuối cùng là chuyện quái gì xảy ra thế?

121. Chương 121

Đã hai ngày trôi qua mà anh vẫn bất vô tin tức. Trái tim tôi cũng héo hon đến tàn tạ. Vết thương ngoài da chỉ ngày một ngày hai đã có thể kết vảy. Còn vết thương trong tim thì không lúc nào ngừng rỉ máu.

Cảm giác thất vọng và suy sụp khiến tôi chẳng còn thiết đến ăn uống. Nhưng vừa nhìn ba anh xanh xao, tiều tụy thì trong lòng lại dâng lên nỗi đau xót khó tả. Dù sao ông ấy cũng là ba anh, người thân duy nhất còn sót lại của tôi lúc này.

Cố gắng điều khiển cảm xúc của chính mình, tôi gom hết ý chí mạnh mẽ để đi vào nhà bếp, loay hoay nấu thử món gì đó. Mùi cháo thơm làm nước mắt không ngừng lăn xuống.

Tôi nhớ anh!

- Con đang làm gì vậy? – Ba bất ngờ xuất hiện từ phía sau, mắt nhìn nồi cháo trước mặt tôi với vẻ khó hiểu – Bắt đầu muốn ăn rồi sao?

- Không, con nấu cho ba. – Tôi vội vàng lấy tay lau nước mắt - Đây là món anh Cảnh Huy từng chỉ...

- Nó từ nhỏ đã có hứng thú với mấy món cháo. – Ba tê tái mỉm cười – Có lẽ là do lưỡi biếng nhai nuốt.

- Ảnh nói mình giống ba. – Tôi đều đặn khuấy nhẹ tay, cố nuốt vào một giọt nước mắt.

- Vậy à? – Ông khẽ cười như đang mếu, trong mắt có vài tia đau đớn nhưng cũng thật ấm áp – Nó nhớ là ba thích ăn cháo hả?

Câu nói khiến cha con chúng tôi lặng người nhìn nhau trong ít giây rồi vội vàng chuyển tầm mắt đi nơi khác. Bởi vì chúng tôi biết, nếu còn tiếp tục, kết quả lại chỉ đi đến việc ôm lấy nhau mà khóc như những lần trước.

Trên chiếc bàn dài vắng vẻ, nơi đã từng có anh tham dự, hai con người đau khổ đang lặng lẽ cúi đầu, cố nuốt xuống phần thức ăn trong chạm rãi.

Cái chết của Tống Văn Chu có lẽ sẽ còn làm tôi vật vờ hơn thế này nếu như anh vẫn còn đó. Nhưng ông ấy lại ra đi giữa lúc người quan trọng nhất đời tôi cũng biến mất. Dù biết mình chính là nguyên nhân cái

chết của ông, nhưng điều đó so với nỗi đau vì phải chấp nhận sự ra đi của anh thì chẳng có gì đáng kể. Nếu Cảnh Huy thật sự đã chết, một kẻ mang tội giết cha như tôi chỉ càng có thêm lý do để không phải sống. Tôi dọn sẵn lòng tâm lý đi theo anh bất cứ khi nào có thể.

Điện thoại trong túi bất ngờ run nhẹ vì có một tin nhắn mới.

“Cứu anh!”

Dòng chữ ngắn ngủi được gửi đến từ số điện thoại quen thuộc cùng với một tấm hình.

Nước mắt tôi trong tích tắc liền trào ra, rơi xuống màn hình sáng rực.

- Chuyện gì vậy Yên Nhi? – Ba dường như đã nhận ra điều khác lạ nên nhanh chóng tiến đến gần - Con vẫn còn bật điện thoại sao?

Tôi hốt hoảng, muốn đưa tấm hình cho ông xem thì số của anh đã gọi đến.

- Cảnh Huy? - Cuồng cuồng bắt máy, trái tim tôi suýt chút nữa thì ngừng đập.

- Triệu Yên Nhi. – Giọng nữ quen thuộc nhưng đầy vẻ căm phẫn – Chúng ta lại gặp nhau.

- Thanh Thiện?

- Không cần dài dòng. Người tôi muốn là cô... – Thái độ lạnh lùng, đầy vẻ cương quyết - Chỉ cần cô ngoan ngoãn đến nộp mạng, Cảnh Huy chắc chắn sẽ bình an vô sự.

- Mau đưa máy cho ba! – Ba anh cố tình đưa tay về phía trước – Để ba nói với nó.

Nhưng yêu cầu do cô gái kia đưa ra khiến tôi bướng bỉnh khư khư giữ chặt lấy.

- Cô muốn tôi phải làm thế nào? Cứ việc nói thẳng...

- Tôi muốn cô phải chết, hơn nữa còn chết một cách thật thê thảm!

- Đưa điện thoại cho ba! – Người đàn ông mất kiên nhẫn, hung hăng giật lấy chiếc điện thoại.

Nhưng Thanh Thiện rất nhanh liền cúp máy, để lại khoảng không gian yên ắng đến ngột thở.

- Nó đang giữ Cảnh Huy? – Ba tức giận rung lắc vai tôi – Vừa rồi con và nó đã nói gì với nhau hả?

- Cô ta nói...người cổ cần là con... – Tôi lắp bắp trả lời - ...Chỉ cần con chết...

Vậy ra, cô gái kia đang muốn trả thù cho ba mình.

Nhưng, Cảnh Huy rõ ràng đã mất tích trước khi Tống Văn Chu chết. Và cũng chính kẻ bắt cóc đã yêu cầu tôi đến nhà của cô ta. Vì sao bây giờ lại đến phiên Thanh Thiện đem anh ấy ra uy hiếp? Cô ta không thể sắp xếp cho tôi giết chết ba mình rồi lấy đó làm lý do báo thù.

Vết thương do đạn bắn trên vai anh vẫn chưa lành. Không biết bây giờ thế nào. Bọn bắt cóc chắc chắn sẽ không giúp anh thay băng, không cho anh uống thuốc. Nếu lỡ cơn đau tái phát hoặc chỗ da rách bị nhiễm trùng, anh sẽ vô cùng thống khổ.

Tấm hình quá bé nên chỉ có thể nhìn thấy màu nước da nhợt nhạt và đôi mắt nhắm nghiền. Cảnh Huy đang ngủ hay mê đến ngất đi rồi? Họ có đánh đập hoặc bỏ đói anh không? Họ chắc không mỗi ngày đem anh ra tra tấn chứ?

Tôi run run lấy tay che miệng, cố ngăn mình đừng khóc rống thành tiếng. Nước mắt vì đau lòng cũng cứ thế mà tuôn rơi không dứt. Giữa chúng tôi, suy cho cùng là duyên hay nợ? Nếu ông trời đã không muốn tác hợp, vì sao lại không để tôi được chết hẳn từ mười mấy năm trước? Còn nếu sinh ra là của nhau, thì xin ngài đừng tiếp tục tra tấn anh và tôi bằng phương pháp nghiệt ngã này nữa...

- Con nhỏ tắt máy rồi. – Ba tức giận thấy chiếc điện thoại lên bàn – Chắc chắn có người đứng phía sau chỉ đạo.

Ánh mắt nóng nảy của ông vừa bắn về phía tôi liền có phần dịu xuống. Tôi biết dáng vẻ của mình lúc này đang rất nhu nhược. Nhưng bức ảnh kia chẳng khác gì nhát dao đâm vào tim đau nhói.

- Đây không phải lỗi của con. – Ba khẽ thở dài, tay nắm vai tôi thật chặt – Bản thân Thanh Thiện cũng là một phần trong kế hoạch...Con bé ngốc nghếch đó sẽ không biết đang có người cố tình lợi dụng nỗi đau và lòng căm thù của nó...

- Con chỉ lo cho anh ấy... Sức khỏe Cảnh Huy gần đây vốn không tốt...

- Ba biết! ... Và ba cũng tin, Cảnh Huy sẽ biết con đang vì nó mà đau khổ... Thằng nhóc ấy nhất định có thể tự chăm sóc mình...

Lời động viên của ông chẳng những không khiến tôi an tâm mà càng muốn khóc to hơn. Từ lúc quen nhau đến giờ, anh lúc nào cũng là người đứng mũi chịu sào, thay tôi giải quyết và đương đầu với mọi rắc rối. Mỗi khi có chuyện, anh luôn là người ở một bên tìm mọi cách động viên, an ủi. Nhưng khi đến lượt Huy gặp rắc rối, anh còn phải vì tôi mà tiếp tục cố gắng, tiếp tục chịu đựng sao?

- Nếu con bé ấy gọi lại...Con nhất định phải báo cho ba biết, rõ không?

Một mặt ông cẩn thận dặn dò, một mặt lại sai người tỏa ra khắp nơi để tìm Thanh Thiện. Nhưng cô gái này quả nhiên đã mất tích không để lại chút dấu vết. Người chị nuôi của cô ta là Lynda thì vẫn mỗi ngày đến làm ở bệnh viện như thường lệ.

Ba nói cô ta không hề đến cảnh sát để báo tin em gái mình đã mất tích. Nếu có người hỏi thì câu trả lời nhận được sẽ luôn là “Con bé ra nước ngoài sống mấy tháng, luôn tiện chữa trị căn bệnh trầm cảm”. Ba còn bảo cô ta là một người rất đáng nghi bởi thân phận không rõ ràng và cách hành xử khó phân định. Tuy rằng mấy ngày nay đã cho người theo dõi Lynda nhưng vẫn chưa phát hiện thêm bất cứ chi tiết khả nghi nào.

Người con gái đó đã từng tìm cách cảnh báo Huy khi có người đến truy bắt. Cô ấy nói ba mình muốn “dạy dỗ anh một bài học” nhưng theo những gì mà Huy và ba từng phân tích, Tống Văn Chu lại không phải là người chủ mưu của sự việc vừa rồi. Như vậy, họ đã phân tích sai hay Lynda đang nói dối? Cô ấy yêu anh như vậy, sao nhẫn tâm làm hại Huy được? Tống Văn Chu đối với Lynda dù sao cũng là người có công nuôi dưỡng và cho ăn học. Cô ấy sao có thể làm những việc đẩy ông vào chỗ chết?

Đầu óc tôi rối tung, không biết nên tin tưởng và hoài nghi những gì.

Mọi việc lúc này giống như đều lâm vào thế bí.

Cảnh sát vẫn đang tìm tôi khắp nơi. Họ xem tôi như một kẻ giết người đang đào tẩu. Mà sự thật cũng chính là như vậy. Xét trên bình diện pháp luật, tôi chính là hung thủ giết người đúng nghĩa. Xét trên bình diện xã hội, tôi là đứa con giết cha, một kẻ vô nhân tính đáng bị trừng phạt. Xét trên bình diện lương tâm, tôi là người hẹp hòi, không biết tha thứ.

Chẳng những thế, tôi còn rất giỏi trong việc gieo rắc tai họa và khắc chết người thân của mình. Ngay từ đầu, khi tôi vừa xuất hiện thì Yên Nhi đã phải nhận lấy cái chết. Sau đó lại đến lượt Yên Vũ và ba mẹ... Còn bây giờ, Cảnh Huy lại đang vì ân oán giữa tôi và Thanh Thiện mà gặp nguy hiểm...

Cách duy nhất để mình oan và giải thoát cho anh là nhanh chóng bắt được kẻ chủ mưu tất cả chuyện này. Ngày nào hắn còn nhõn nhõn ngoài vòng pháp luật, thì ngày đó cuộc đời tôi còn trong trạng thái chẳng có gì đáng để lưu luyến hay tiếc nuối. Vì biết vậy nên tôi vẫn gắng gượng. Dù có phải chấp nhận cuộc sống trốn chui trốn nhủi, nhưng chỉ cần có hy vọng gặp được Huy...tôi sẵn sàng chấp nhận.

Ngôi nhà ba đang ở giống như pháo đài lớn, nằm ở vùng đất hoàn toàn tách biệt. Không gian yên tĩnh, chẳng bao giờ bị ai đến quấy nhiễu. Đến cảnh sát nếu muốn tìm vào tận đây cũng không phải một sớm một chiều mà được. Ấy thế mà pháo đài kiên cố này cũng có lần đột nhiên rúm động. Đó là một ngày kể từ sau cuộc gọi hăm dọa của Thanh Thiện, khi món quà nhỏ được gửi đến tận trước cửa.

Sau khi mời chuyên gia cẩn thận kiểm tra và chắc chắn đó không phải thuốc độc hay bom nổ, ba mới đồng ý cho người mở hộp. Gương mặt lạnh lùng trong chớp mắt liền trở nên nhăn nhúm, không còn chút huyết sắc. Hai hàm răng ông thoáng va vào nhau trước khi kịp cắn chặt. Bàn tay run bần bật bắt giắc co quắp vì căm phẫn.

Bất chấp sự ngăn cản từ những người đàn ông đang đứng gần đó, tôi hối hả chạy đến giật chiếc hộp rồi nhìn thẳng vào trong. Trái tim chỉ kịp nảy lên một cái trước khi quyết định thôi hoạt động. Tôi khó khăn hít thở vì không khí hình như đã bị rút đi hết. Một cảm giác đau nhói đang từ tim đi thẳng đến não, đánh bật cơ thể khỏi trạng thái thăng bằng. Toàn thân tôi nghiêng ngã, tay cũng theo đó mà đánh rơi chiếc hộp. Bóng tối lạnh lẽo, tàn nhẫn chìm tôi vào trạng thái mê man, bất tỉnh...

122. Chương 122

Hình ảnh ngón tay út còn ướt tươi máu liên tục khiến ngực tôi co rút. Nhưng phút chốc động nhanh chóng bị ba áp chế khi ông quyết định cho người đem thứ vật phẩm kinh dị ấy đi xét nghiệm. Theo ba, rất có thể đây chỉ là một màn khùng bố tinh thần. Tôi cố tin theo ông và kiên nhẫn chờ đợi. Nhưng nỗi sợ hãi về thân phận chủ nhân của ngón tay vẫn không lúc nào chịu buông tha, dù chỉ một khắc.

Đang nóng lòng chờ đợi thì điện thoại bất ngờ đổ chuông liên tục. Và dòng chữ không ngừng nhấp nháy lại chính là hai chữ “Cảnh Huy”!

- Ba! – Tôi giật mình gọi ông.

Thiết bị nghe lén và dò tìm vị trí nhanh chóng được bật lên. Ba khẽ ra hiệu cho tôi giữ bình tĩnh rồi chỉ về phía điện thoại. Tôi nghe theo ông, cố hít thật sâu trước khi đưa tay bắt máy.

- Thích quà của tôi chứ? – Giọng cười khanh khách lập tức vang lên.

- Cô đã làm gì anh ấy? Tổng Thanh Thiện, chẳng phải cô nói người mình muốn là tôi sao? Tại sao lại làm khó Cảnh Huy? Tại sao lại nuốt lời như thế? – Tôi điên tiết gào hét – Nếu có giỏi thì cứ đến đây. Tôi sẽ cùng cô giải quyết mọi ân oán.

- Xem ra có người đang rất sợ hãi. – Thiện bất ngờ trầm giọng – Gặp nhau sớm cũng tốt...Tôi cũng không thích tra tấn thầy ấy...cô biết mà...

Tôi thẳng thốt đưa mắt nhìn ba thì thấy ông ra hiệu ình cổ kéo dài thời gian thêm chút nữa.

- Vậy bây giờ thế nào? Tôi đến đâu gặp cô chứ?

- Ba giờ chiều nay.... một mình cô...ở quảng trường tỉnh... – Thông tin được ngắt ra rất rõ ràng - ...Tạm biệt...

- Này..này...NÀY !!!!!

Người bên kia vừa nói xong cũng lập tức tắt máy.

Thời gian quá ngắn nên không thể xác định vị trí.

Tôi thất thần thả rơi mình xuống ghế. Mắt mông lung không có điểm dừng. Nếu điều Thanh Thiện muốn thật sự chỉ có nhiều đó, tôi chẳng có lý do gì để không đáp ứng. Nhưng ba chắc chắn sẽ không để tôi một mình đi mạo hiểm. Cuộc đối thoại vừa rồi cũng bị ông nghe thấy hết. Không cách nào có thể âm thầm thực hiện.

- Mở cuộc họp trong vòng năm phút nữa. – Ba cùng đám đàn ông có mặt lặng lẽ bước vào phòng làm việc.

Tôi không muốn và cũng không dám mở miệng hỏi thêm một câu vì biết người đàn ông kia sẽ chẳng bao giờ có hứng thú giải thích. Kinh nghiệm lăn lộn nhiều năm của ông khi đứng trước tôi chẳng khác gì đại dương và giọt nước. Mà đại dương thì chỉ có bao trùm và nuốt chửng giọt nước chứ không hơn. Nếu thật lòng muốn cứu được anh khỏi tay kẻ xấu, mình tốt nhất vẫn là nên ngoan ngoãn chờ đợi.

Lặng lẽ ngã đầu vào thành ghế, tôi co ro tự quần tay ôm lấy cơ thể. Thời tiết nắng ấm cũng không làm tan được trái tim đang ngày một giá lạnh. Cảm giác mất anh mỗi lúc một cận kề trong gang tấc.

Tôi nhớ nụ cười như ánh ban mai và vòng tay ấm áp của Huy. Nhớ mùi cà phê vẫn thường phảng phất mỗi lần anh xuất hiện. Người đàn ông đó lúc nào cũng nghịch ngợm và láu lỉnh như một đứa trẻ. Anh thích

hăm dọa tôi, thích chọc tôi tức tối đến bầm gan tím ruột. Nhưng mỗi lần rơi lệ, tôi lại luôn có anh để dựa vào, để được lau nước mắt.

Nếu bọn người kia thật sự chặt đi ngón tay anh, Cảnh Huy giờ này hẳn đang chảy rất nhiều máu. Có ai đủ nhân từ để giúp anh cầm máu hay không? Ngoài ngón tay ấy, chúng còn tổn thương đến chỗ nào khác trên người anh không? Tại sao người phải nhận những đau đớn ấy không phải tôi mà lại là anh? Chính tôi mới là người đã giết Tống Văn Chu, chính tôi mới là người đã làm tổn thương cô gái ấy...

Ngoài mặt thì nói sẽ đáp ứng hoàn toàn yêu cầu của Thanh Thiện nhưng bên trong lại âm thầm giăng thiên la địa võng. Ba nghĩ mình biết bày mưu tính kế còn đối phương không có sự chuẩn bị trước?

Tôi làm theo lời ông, cẩn thận nhét vào áo trong một thiết bị định vị chỉ to bằng hạt đậu. Điện thoại sau khi đưa cho chuyên gia chỉnh sửa cũng được hoàn về chủ cũ. Như vẫn còn chưa yên tâm, ba tiếp tục sai người đưa tôi đến bác sĩ, nhờ ông gắn vào chiếc răng hàm trong cùng một máy theo dõi thứ hai.

- Đây chỉ là phòng trường hợp kẻ thù quá khôn ngoan. – Người đàn ông bình tĩnh đứng một bên quan sát mọi việc – Ngay khi xác định được vị trí, ba sẽ lập tức cho người đến. Con không cần phải sợ.

Tôi gật gật đầu vì thật sự trong lòng cũng không hề hoang mang, sợ hãi. Chỉ nôn nóng muốn được gặp Huy, kiểm tra tình hình sức khỏe anh thế nào.

Đúng hai giờ chiều, tôi đón taxi để đến quảng trường. Trên người chỉ mặc duy nhất một cái quần jean xanh vào áo thun màu trắng. Trời thì nắng chang chang trong khi gió khô liên tục phả vào mặt từng cơn rất bỏng. Quảng trường lúc này gần như vắng vẻ. Nhưng dáng vẻ im lìm của nó lại ngấm báo hiệu những nguy hiểm đang rình rập. Người của ba và kẻ đang đợi tôi chắc chắn đã ẩn nấp đâu đó tại nơi này.

Sau khi trả tiền phí cho tài xế, tôi mới nhíu mày bước xuống. Nhìn lại đồng hồ thì thấy vẫn còn mười lăm phút nữa. Còn chưa biết nên làm gì cho hết thời gian thì điện thoại trong túi đã vội vàng rung từng đợt.

- Cô tới sớm. – Thanh Thiện trào phúng châm chọc – Tôi không biết là mình lại có giá như vậy.

- Muốn trả thù thì mau bước ra đây. Bằng không, tôi đợi cô thêm mười lăm phút.

- Không cần. – Người con gái bất ngờ nạt lớn – Mau đi về phía cột đèn trước mặt.

Tôi đảo mắt nhìn quanh thì nhận ra phía xa xa có một cái cột đèn lớn. Điện thoại trong tay cũng lập tức vang lên tiếng títt vì mất tín hiệu. Thanh Thiện hẳn là muốn đề phòng chuyện bị ba gắn thiết bị nên hạn chế nói quá lâu. Tôi lẳng lặng làm theo chỉ dẫn, bình tĩnh đi đến đứng bên cột đèn. Trong lòng thầm nghĩ, nếu giờ phút này mà có tên bắn tĩa nào đó thành linh nổ súng, mình nhất định chết không kịp ngáp.

Nhưng cô gái kia lại không muốn để kẻ thù của mình phải chết một cách dễ dàng như vậy nên chỉ tiếp tục gọi điện.

- Bây giờ rẽ phải. Tiếp tục tiến về phía trước mười bước.

- Được.

- Rẽ trái mười lăm bước.

- Được – Tôi lại ngoan ngoãn làm theo một cách vô điều kiện.

- Bây giờ, ném điện thoại vào thùng rác bên cạnh và đứng yên ở đó.

- Đã biết. – Tôi không chút ngại ngần liền quăng ngay điện thoại vào chiếc thùng rác màu xanh rồi kiên nhẫn đợi.

Một phút chậm rãi trôi qua.

Xung quanh không có lấy bóng người.

Hai lỗ tai tập trung thu lấy mọi động tĩnh.

Mặt đất dưới chân bất ngờ chuyển động khiến toàn thân tôi chao đảo. Khi nhận ra mình này giờ vẫn đang đứng vừa vặn trên một miếng cống lớn, tôi đã thấy cơ thể đột ngột rơi xuống. Hai bàn tay không hề nhanh chóng chụp lấy trong thô bạo, sau đó đánh một cú trời giáng vào sau gáy.

Cơn đau nhói lên, đem tất cả hình ảnh làm cho phai nhạt. Thứ cuối cùng tôi còn nhớ chỉ là một đường cống lớn ẩm ướt và gương mặt đen sì của một người đàn ông xa lạ.

“Không có gì phải sợ hãi”, tôi tự mỉm cười trấn an bản thân, “họ chỉ đang đưa mình đến gặp anh ấy”, “Tuyệt Vinh, mà nhất định không được sợ hãi!”

Nhưng có một điều mà bản thân tôi đã vô tình quên mất. Cái chết thì ra vẫn chưa phải là sự trả thù ghê gớm nhất.

Cảm giác lạnh buốt bất ngờ xâm chiếm toàn thân khiến tôi giật mình mở bừng mắt. Từng làn nước lạnh cóng đang thi nhau chảy từ đỉnh đầu xuống đến tận gót chân. Tôi hoảng hốt lắc đầu, cố chớp mắt nhìn cho thật kỹ đồng quần áo nằm một đống trên mặt đất. Bên cạnh là thiết bị định vị đã bị nghiền nát. Toàn thân trắng trẻo đang bị trói vào giá gỗ theo hình chữ “đại”, hoàn toàn không được che chắn.

Trong căn phòng rộng bám đầy bụi là khoảng mười người đàn ông mặt mày dữ tợn, mắt chim ưng dán chặt vào cơ thể tôi như quỷ đói. Nỗi kinh hãi và nhục nhã khiến tôi phần uất chỉ muốn đập đầu vào tường mà chết. Nhưng hai tay và chân đều đã bị trói chặt, không thể nhúc nhích.

Càng kinh hoàng khi nhận ra ở vị trí trước mặt, cách chỗ tôi bị trói không xa là một người đàn ông cũng đang bị cột vào ghế. Mắt anh bị vải đen buộc kín, trên miệng dán một lớp băng keo mỏng. Chiếc áo sơ mi mặc trên người loang lổ những vết máu. Đầu anh hơi nghiêng sang một bên như cố nghe ngóng động tĩnh từ những tiếng thở ồ ồ đầy dục vọng từ xung quanh.

Tôi tự cắn mình để không bật ra tiếng khóc. Cặp mắt đẫm lệ không dám rời khỏi thân ảnh quen thuộc đã bao ngày xa cách. Anh chưa chết. Thật sự vẫn chưa chết.

Nhưng tại sao ông trời lại để chúng tôi gặp lại nhau trong hoàn cảnh này? Tại sao lại phải đem lòng tự trọng của tôi ra chà đạp một cách không thương tiếc? Cơ thể này từ lâu đã thuộc về anh, chỉ một mình anh chứ không phải bất cứ ai khác. Vậy mà bây giờ, người để người phụ nữ kia đem nó ra ban tặng cho những kẻ kinh tởm đứng vây quanh. Nếu sự việc thật sự đi đến nước này, tôi thà rằng cùng anh tìm đến cái chết.

- Này này... – Một bàn tay nhanh chóng bóp miệng tôi – Cô muốn cắn lưỡi tự sát sao?

Giọng nói vừa vang lên đã khiến Cảnh Huy khẽ động đậy, trên gương mặt đầy vẻ căng thẳng.

Tôi biết anh đã bắt đầu đoán ra điều gì đó nên càng không dám phát ra bất cứ âm thanh nào. Tôi không muốn để anh biết được hoàn cảnh nhục nhã của mình lúc này; ngàn lần, vạn lần không muốn.

- Sợ anh ấy nhìn thấy? – Thanh Thiện mỉm cười thâm độc – Đã là lúc nào mà còn giả bộ thanh cao như thế? Những gì cần thấy, những người ở đây đều đã thấy cả rồi.

123. Chương 123

Cái chết đột ngột của ba mẹ em hình như đã khiến Young Min gặp phải chút rắc rối. Anh từng hứa sau khi họ chết sẽ đưa ba mẹ xuống Trung giới sống cùng Yên Vũ, nhưng điều đó vốn chỉ là một lời nói dối. Nơi đây chưa từng cho phép dung nạp bất cứ con người nào nếu không có mối quan hệ hôn nhân với người cai quản. Trường hợp Tuyệt Vinh ngày trước có thể xem như đã phạm quy rất trầm trọng. Nếu không phải người phụ nữ bất cộc em đã chết, bà ta ắt sẽ bị xử phạt nghiêm khắc.

Nhưng vấn đề lớn của Young Min bây giờ là tội danh lừa gạt, dụ dỗ. Chỉ cần Yên Vũ nổi giận kiện cáo, anh ấy nhất định phải đối mặt nhiều rắc rối. Những người biết chuyện đều không lo lắng vì họ đã biết tình yêu của cô bé sẽ không bao giờ cho phép em làm bất cứ điều gì có hại đến người đàn ông này. Duy chỉ có anh Chín, kẻ được Yên Vũ dành hết sự quan tâm và thương nhớ lại hoài nghi và lo lắng. Anh không biết mình đã và đang đem tình cảm của cô gái tội nghiệp kia chìm chết mỗi ngày, mỗi ngày...Nhưng càng chìm nó, tình yêu ấy lại càng vùng vẫy muốn sống sót. Đến một lúc nào đó, khi kẻ chìm thấy mối hoặc người bị chìm không còn sức để chống trả... cục diện cuối cùng sẽ đi về đâu?

Tôi thở dài, ngẩng đầu nhìn em, cô gái vẫn đang nằm lặng im trên ghế. Khóc nhiều quá làm cô bé bị mỏi mệt. Ngủ nửa ngày trời cũng chưa tỉnh. Tôi không dám để lại mình em trong phòng nên đành mang tới

đây. Mấy tiếng đồng hồ ngồi lục tung mớ sổ sách mà chỉ mới tìm được tên của Đặng Huệ Lâm...Bà đầu thai kiếp khác đã được mấy ngày. Cuộc đời không có tội danh gì đáng nói. Chỉ mắc lý do chết rất kỳ lạ.

Tôi nhú mày đọc tên các loại thuốc được ghi trong sổ, tự nhiên lại có cảm giác quen quen kỳ lạ. Hình như đã từng nghe các anh nhắc đến. Số người có nguyên nhân chết như thế này cũng nhiều, mà chỉ xuất hiện ở một số nơi nhất định. Tò mò về cái chết bí ẩn, tôi liền kêu lão Hùng gọi ngay người vẫn giám sát mẹ Yên Nhi đến.

- Tiểu vương gia. – Thành Trung thoáng đưa mắt nhìn em rồi kính cẩn cúi đầu.

- Anh là người giám sát Đặng Huệ Lâm?

- Dạ, nhưng chỉ có hai mươi năm cuối đời...Chú Tông phụ trách hai mươi tám năm trước đó đã mất nên chuyển nhiệm vụ sang cho tôi.

- Vậy bà ấy chết thế nào? – Đây mới chính là vấn đề quan trọng nhất – Mấy loại thuốc này từ đâu mà có?

- Do một y tá trong bệnh viện tiêm vào.

- Y tá? – Tôi khó hiểu hỏi lại – Y tá nào lại đi tiêm chết bệnh nhân chứ? Là cô ta thiếu hiểu biết hay cố tình?

- Chuyện này tôi thật sự không rõ. Chỉ thấy hành động của cô ấy khá bình tĩnh, từ tốn.

- Cô gái đó tên gì?

- Thẻ y tá ghi là Tống Lynda.

- Gọi người giám sát Tống Lynda đến đây! – Tôi không chút chần chừ, liền đưa ra quyết định.

Thành Trung vừa bước ra thì lão Hùng đã lập tức bước vào, trên tay cầm theo một quyển sổ vẫn còn khá mới.

- Tiểu vương gia, đây là thông tin cái chết của Triệu Ngọc Minh. Tôi mới tìm được trong đồng hồ sơ được Đại vương gia giải quyết.

- Tốt lắm, mau mang đến đây. – Cẩn thận dời hết chồng giấy tờ qua một bên để tạo ra một khoảng trống, tôi nhanh chóng lật ra trang quan trọng - ...Bị đâm nhiều nhất chí mạng. Do mất quá nhiều máu mà chết?

Ông ấy mất đúng vào ngày diễn ra lễ thành hôn của Yên Vũ. Tôi lúc đó đang bị ba cầm tù nên đương nhiên chẳng biết gì. Nhưng tại sao...tại sao anh Cả lại phán quyết đưa Triệu Ngọc Minh vào...địa ngục?

- Có chuyện gì không ổn sao? – Người đàn ông đứng trước mặt lo lắng nhìn tôi – Có cần tôi gọi thêm ai tới?

- Đưa ngay người giám sát Triệu Ngọc Minh cùng với sổ ghi tội danh vào đây. – Tôi thất thần nhìn cô gái vẫn đang nằm ngủ say – Sẵn tiện tìm hiểu xem ông ấy đang được giam ở phòng nào trong địa ngục...

- Địa ngục? – Lão Hùng thoáng sững người, nhưng chỉ sau đó liền khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh – Tôi sẽ làm ngay!

Mẹ mất vì y tá tiêm thuốc độc. Ba bị người ta đâm đến chết. ...Cứ đà này, chưa biết chừng còn phải lòi hết dòng họ nhà em ra xem xét.

- Tiểu vương gia! – Thành Trung lúc này đã quay lại, hồi hã đem tin tức có được ra trình báo – Ba mẹ Tống Lyda là người Hàn. Bản thân cô ấy cũng được sinh ra ở đó nên người giám sát không thuộc địa bàn chúng ta.

- Đất Hàn? – Chẳng phải thuộc quyền quản lý của anh Chín sao?

- Sai người sang đó mời kẻ giám sát Tống Lynda về đây. – Tôi quyết định giao cho Trung một mẫu giấy – Nói với anh Chín, đây là việc có liên quan đến ba mẹ vợ của anh ấy.

Người thanh niên vừa mở cửa bước ra cũng là lúc Lão Hùng cùng một ông già tóc bạc hơn nửa chậm rãi bước vào. Thông thả chỉ tay vào cái ghế gần nhất, tôi từ tốn ra hiệu cho ông lão hãy ngồi xuống. Bàn tay

sau đó liền nhận lấy quyển sổ dày màu vàng đang được dâng tới. Lật tìm theo ngày mất, tôi nhanh chóng tìm ra danh mục ghi các tội danh của ba em.

- Chia rẽ uyên ương, hãm hại gái nhà lành, bắt cóc trẻ nhỏ, vu khống, đồng phạm ngộ sát...? - Năm tội danh được ghi rành rành trong sổ khiến tôi choáng váng – Bắt đầu từ tội thứ nhất.

- Triệu Ngọc Minh yêu Đặng Huệ Lâm nhưng bà ta và Tống Văn Chu lúc ấy vốn là một cặp. – Ông lão khàn khàn trả lời – Ngọc Minh bất mãn nên đã tìm cách tạo ra mâu thuẫn giữa hai người họ nhằm chiếm đoạt người đẹp. Đó là tội “chia rẽ uyên ương”.

- Tiếp tục.– Đến nước này thì tôi đành phải tựa lưng vào ghế, để phòng bản thân lại ngã ngửa lần nữa.

- Kế hoạch của ông ta là chuốc thuốc cho Văn Chu lên giường cùng một cô gái gia cảnh giàu có tên là Lý Thu Cúc. Cô này lúc ấy đang có người yêu và cũng trong tình trạng say xỉn nên bị khếp vào tội “hãm hại gái nhà lành”.

- Tiếp... – Một cục tức không biết từ lúc nào đã bắt đầu nổi dậy. Tôi rất căm ghét những kẻ không từ thủ đoạn để có được thứ mình muốn, đặc biệt là trong tình yêu.

- Sau đêm đó, cô ta thông báo mình đã có thai. Văn Chu bất đắc dĩ cùng cô ấy kết hôn, bỏ Huệ Lâm cùng cái thai ba tháng.

Cái thai ba tháng? Không lẽ chính là Yên Nhi và các chị em của mình?

- ...Ngọc Minh xuất hiện như cứu tinh, cưới Huệ Lâm và trở thành ba của những đứa trẻ. – Ông già bắt đầu tỏ vẻ chua xót - ...Sau khi Văn Chu biết chuyện, đã liên tục đến tìm gặp gia đình này. Ông ta muốn đòi quyền làm cha. Huệ Lâm trong lòng vẫn còn yêu Văn Chu, lại thương con không được ở gần ba ruột nên nhiều lần nhân nhượng, đồng ý cho ông ta gần gũi mấy đứa trẻ. Linh cảm gia đình mới có thể bị Văn Chu cướp đi lần nữa, Ngọc Minh đã nhờ người bắt cóc đứa con gái lớn là Triệu Yên Chi nhằm vu tội cho Văn Chu, đồng thời cũng khiến Huệ Lâm mất lòng tin vào ông ấy.

Tuyệt Vinh là bị chính ba mình bắt cóc? Bí mật động trời khiến tim tôi như lỡ nhịp.

-... Sau khi tội danh “Bắt cóc trẻ nhỏ” hình thành, một biến cố khác đã xảy ra biến ông ấy thành “đồng phạm giết người”. Kẻ bắt cóc để đứa trẻ bị thủy tinh cửa vào cổ, chảy máu đến tận lúc chỉ còn lại cái xác. Mãi đến gần đây, khi bị Phạm Sỹ Nguyên ra tay sát hại, ông ta vẫn cố tình vu cho Tống Văn Chu là hung thủ. Đó là tội “vu khống”.

- Phạm Sỹ Nguyên là người nào? – Tôi lập tức bắt lấy cái tên lạ.

- Anh em cột chèo với Triệu Ngọc Minh. Chồng của Đặng Tuệ Hà.

- Tại sao hắn phải giết ông ta?

- Chuyện này tôi không biết. Hai người họ ngoài việc hợp tác bắt cóc Triệu Yên Chi thì không thấy quan hệ gì khác.

- Lúc hắn giết Triệu Ngọc Minh, chẳng lẽ lại không nói gì?

- Chỉ liên tục nhắc đi nhắc lại “nợ máu phải trả bằng máu”.

Loạn, loạn thật rồi. Ba hãm hại con, vợ bị chồng lừa dối, anh em rể chém giết...Đây chính là gia đình mà Yên Nhi lúc nào cũng luyến tiếc sao?

- Đưa kẻ giám sát Phạm Sỹ Nguyên đến đây. – Tôi điên tiết đập tay xuống bàn – Ngay lập tức!

Tiếng động lớn khiến bảo bối đang nằm trên ghế đột nhiên mở bừng mắt. Gương mặt hơi méo của em cứ như những đứa trẻ vừa trong giấc mơ tỉnh lại, mắt ngơ ngác nhìn ngó xung quanh. Tôi hối hận liền nhanh chân chạy đến, quỳ gối bên cạnh Yên Nhi.

- Anh làm em giật mình à? Có thấy khỏe hơn chút nào không? Có muốn ngủ tiếp không hả?

Cô bé khẽ đưa mắt nhìn lão Hùng và người đàn ông đang rút lui trong trật tự rồi quay sang tôi, lắc đầu nhẹ. Bàn tay nhỏ bất an nắm lấy vai tôi. Mái tóc ngắn vì say ngủ mà rũ lòa xòa xuống gương mặt, trông có vẻ xơ xác.

- Sao anh ấy nói sẽ đưa ba mẹ xuống Trung giới? – Em thút thít chôn mặt sâu vào cổ tôi – Sao anh để họ đi đầu thai mà không nói em biết?

- Yên Nhi, anh thật sự không biết. – Tôi khỏ sở vòng tay ôm lấy em – Anh không biết ba mẹ em đã chết.

Mấy ngày rồi chỉ toàn bị vấn đề giữa em và Young Min làm cho choáng ngợp. Anh lấy tỉnh táo đâu để đọc xem người chết nào tên gì? Chưa phán tội sai cho họ đã là may mắn lắm.

Mà bây giờ lại thêm chuyện ba em là một tên “đại ma đầu”, gây ra đủ thứ điều ác. Tôi biết làm sao nói cho Yên Nhi sự thật này?

- Em vẫn chưa kịp nhìn họ lần cuối. – Những giọt nước mắt nóng hổi của em liên tiếp rơi xuống cổ tôi – Chưa kịp nói cho ba mẹ biết Yên Vũ đã có chồng...

Cô bé ngốc nghếch, em thật sự cho rằng họ sẽ vui khi biết chuyện của Yên Vũ sao? Anh chỉ sợ nếu mẹ em hay tin, có khi còn khóc lóc vật vã đến chết đi sống lại.

- Yên Nhi, anh nghĩ có vài chuyện mình cần nói cho em biết....

124. Chương 124

Tạm gác lại việc tìm hiểu về Phạm Sỹ Nguyên và Tống Lynda, ngay trong tối hôm đó, tôi đã đưa em viếng thăm địa ngục vừa được sửa sang lại ít ngày. Thái độ bình tĩnh của cô bé lúc đón nhận mọi việc khiến lòng tôi khiếp sợ. Chẳng lẽ nước mắt em đã không còn giọt nào để chảy? Hay là trái tim yếu ớt đã không còn chỗ nào lành lặn để bị tổn thương hơn nữa? Trời ơi, Yên Nhi! Làm ơn đừng hù dọa anh như thế!

- Sẵn sàng chưa? – Tôi cẩn thận vỗ vào vai cô ấy trước khi hạ lệnh mở cửa.

Em nhìn tôi, vươn người hít thật sâu rồi chậm rãi gật đầu. Ổ khóa khẽ xoay nhẹ trước khi cánh cửa tự lùi về sau nửa tấc. Tiếng gào hét trong điên loạn và âm thanh động ỳnh ỳnh nhanh chóng theo khe cửa bay ra làm Yên Nhi giật mình lùi về sau mấy bước.

- Đừng sợ. – Tôi nhanh chóng vòng tay mình qua eo em – Anh cam đoan sẽ không có máu me hay bất cứ màn tra tấn thiếu nhân tính nào. Ba em chỉ vì không chịu nổi sự buồn chán nên mới trở nên như vậy.

Từ lúc đổi qua phương thức trừng phạt này, địa ngục quả thật trong lành hơn hẳn. Không máu tươi, không những dụng cụ tra tấn ác nghiệt. Nhưng vấn đề cách âm cũng trở nên phức tạp. Vì con người khi phát điên mà không có phương tiện giải tỏa thường gào hét rất ghê rợn. Chỉ được cái, sự đau khổ theo hình thức này lại rất có giá trị, làm hoa trong vườn mọc nhiều lên trông thấy.

- Mình vào thôi! – Tôi đưa tay đẩy cánh cửa rồi ôm vợ bước vào – Cứ ở cạnh anh là được.

Hình ảnh Triệu Ngọc Minh đang vò đầu chạy vòng quanh phòng, vẻ mặt đầy điên dại khiến Yên Nhi kinh hãi. Ánh mắt ông vừa quét qua, đã thấy người em co rúm lại. Nỗi khiếp sợ và đau xót cùng đan xen trong những giọt lệ đang chậm rãi lăn xuống.

Dường như nhận ra được gương mặt quen thuộc, ba em bỗng thôi gào rú mà đứng một chỗ, thở hồng hộc. Ánh mắt hoang dại từng chút trở nên bình tĩnh, gắt gao dán chặt lấy người em như không tin được.

- Yên Nhi? – Người đàn ông ngờ ngợ gọi tên cô bé – Là con sao?

- ...

- Con cũng chết? Ai đã giết con? Ai dám làm hại con hả?

Những câu hỏi liên tiếp được đưa ra nhưng không nhận được câu trả lời. Yên Nhi sợ Triệu Ngọc Minh không chỉ vì đáng vẻ đáng sợ vừa rồi mà còn có sự thật về âm mưu mà bấy lâu ông ta vẫn che giấu. Tình cảm cha con cùng nỗi sợ hãi đấu đá nhau đã làm mọi lời nói của em nghẹn lại. Không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt.

Hai bên im lặng nhìn nhau suốt nhiều phút đồng hồ. Nhưng đến cuối cùng, bảo bối khép nép trong lòng cũng mở miệng nói được một câu duy nhất.

- Con mừng vì mẹ sẽ không bao giờ biết....

- Yên Nhi, con đang nói gì thế? – Người đàn ông có chút giật thót – Mau tìm cách giúp ba ra khỏi chỗ này.
- Ánh mắt hung hăng lại bắn về phía tôi - Anh ta là ai ?

- Là chồng của con.

- Chồng con? Con lấy chồng khi nào? Hai đứa làm sao vào đây được? Mau nói tên khốn kiếp cai quản nơi này thả ba ra nhanh nhanh chút. Ba sắp chịu hết nổi rồi.

- Tôi chính là tên khốn kiếp mà ông nói.

Yên Nhi, hãy tha lỗi cho anh. Anh không có cách nào gọi cái người vô nhân tính kia là ba như em được. Nãy giờ phải cùng ông ta hít chung một bầu không khí, đối với anh đã là cả một sự chịu đựng.

- Cậu...?...Sao có thể?...Yên Nhi, chuyện này thật ra là thế nào?

- Em muốn về nhà! – Cô bé bối rối quay mặt đi, khấn nài – Ngay bây giờ, được không anh?

- Được, đương nhiên là được...Chúng ta rời khỏi nơi này sớm chừng nào thì tốt chừng ấy.

- Đợi đã, Yên Nhi, con không thể bỏ ba lại đây như vậy!

Cảm nhận Triệu Ngọc Minh đang từ phía sau nhào tới, tôi nhanh chóng đem em đẩy vào sau cánh cửa. Sau đó xoay người, mạnh mẽ xách cổ người đàn ông dí vào vách.

- Đừng có ở đây mà một hai gọi tên cô ấy. – Tính kiên nhẫn của tôi đã không thể nhịn thêm được nữa - Tư cách làm ba của ông đã mất từ lâu rồi.

- Cậu biết gì mà nói? Đây là chuyện của cha con chúng tôi. – Người đàn ông ra sức vùng vẫy – Yên Nhi, ba biết con vẫn đang ở ngoài đó. Đừng nghe những lời lẽ xuyên tạc từ người khác. Con nhất định phải tin ba. Ba yêu thương, chăm sóc con suốt hai mươi năm trời, chẳng lẽ con chẳng hề nhớ?

- Cứ ở đây mà suy nghĩ về những việc mình đã làm.

Hung hăng ném ông ta qua một bên, tôi rảo bước về phía cánh cửa. Tiếng ồn lớn vang lên khi người đàn ông cố tình lao đến. Nhưng cánh cửa khép lại nhanh hơn khả năng của Triệu Ngọc Minh, giữ lại phía sau mọi lời kêu gào cùng những tiếng chữ.i mắng.

- Yên Nhi. - Nhìn thấy em đang úp mặt vào hai cánh tay, khóc rư rượi, cõi lòng tôi liền trở nên mềm nhũng.
- Anh thật hối hận vì đã đồng ý đưa em đến đây.

Nếu không phải cô bé hết nài nỉ đến cầu xin thì mình đã chẳng ngu ngốc động lòng để em đi gặp loại người “đến chết cũng không biết hối cải” đó. Kết quả là, chẳng những người không khuyên giải được mà bảo bối của tôi còn khóc đến sưng cả hai mắt.

Nhẹ nhàng đem chân em nhấc lên khỏi mặt đất, tôi cẩn thận ôm cô bé thật chặt. Yên Nhi theo phản xạ cũng vội vàng vòng tay quanh cổ tôi, bối rối đem gương mặt ướt đẫm nước cọ cọ trước ngực áo. Em càng yếu ớt thì khao khát che chở, bảo hộ của tôi càng mạnh mẽ. Yên Nhi càng cố tìm cách che giấu thì bản thân tôi lại càng muốn tìm ra bằng được. Cô bé hút lấy tôi trong mọi trạng thái. Lực kết dính mạnh đến nỗi nếu có ngày em đột nhiên tránh tôi như người ta tránh hủi thì chỉ sợ bản thân cũng không có cách nào buông tay được.

- Tuyên – Anh Chín đang đi tới đi lui trước cửa thì bất chợt dừng lại, ánh mắt hơi chết lạng trước tư thế hiện tại chúng tôi trong ít giây.

- Anh tới tìm em?

- Chuyện người giám sát...

Biết anh đang muốn nói đến vấn đề của Phạm Sỹ Nguyên, tôi lập tức lắc đầu ra hiệu. Young Min như hiểu được hàm ý nên chỉ khẽ gật đầu. Anh lặng lẽ nhìn Yên Nhi, hai bàn tay nắm lại trong vô thức. Những giọt nước mắt trên mặt cô bé rõ ràng đã khiến anh Chín lâm vào tình trạng khó xử...Không thể đến gần em, cũng không thể cùng em trò chuyện. Đối với anh nào khác gì cực hình tra tấn?

- Vào nhà trước đã. – Tôi lịch sự ngỏ lời – Đợi em sắp xếp xong cho cô ấy sẽ cùng anh bàn bạc.

Để Young Min một mình ngồi chờ trong phòng khách, tôi tiếp tục mang cô vợ nhỏ tiến về phía phòng ngủ. Em vừa rồi chỉ mới nhìn thấy anh Chín đã cuống cuống tìm cách bỏ chạy. Nếu không phải vì đang bị tôi ôm chặt thì có lẽ đã nhanh chân nhảy xuống đất mà lẩn đi nơi khác.

- Ngủ trước đi. – Tôi cẩn thận đặt Yên Nhi xuống giường – Anh ra ngoài một lát.

- Anh đừng đi. – Cánh tay cô bé lập tức quấn lấy tôi – Làm ơn ở lại với em thêm chút nữa.

Đây là lần đầu tiên, kể từ sau đêm ấy, em chủ động muốn được ở gần tôi. So với thái độ hốt hoảng rời xa hay miễn cưỡng chịu đựng là hoàn toàn khác biệt. Khác đến nỗi khiến người ta không dám tin là sự thật.

Tôi còn đang tần ngần trong tư thế khom người thì đã bị Yên Nhi lôi tuột xuống. Cơ thể em không xương, nhanh nhẹn luồn lách, trong chớp mắt đã tìm được tư thế làm mình thoải mái. Còn tôi thì lại cứ ngây ra như một thằng ngốc.

Nửa thân trên nhanh chóng bị cô bé biến thành ghế dựa, vô tư áp mặt vào. Phần khoảng trống giữa hai chân cũng bị em gọn gàng chui vào nằm giữa.

Ngỡ ngàng và...sợ hãi. Tôi chẳng dám nhúc nhích dù chỉ là một sợi tóc. Hơi thở cứ mỗi lúc một nhẹ dần, cho đến khi hầu như không còn nghe thấy.

- Đừng ra ngoài ấy – Cô ấy nhẹ nhàng năn nỉ - Ở lại đây với em, được không anh?

- Yên Nhi, anh Chín đang chờ. – Tôi khó khăn mở miệng – Em mệt rồi, nên ngủ sớm một tí.

- Em biết anh cũng mệt.

-...

Chẳng lẽ em lo sợ tôi gặp Young Min đến nỗi phải dùng cách này để dụ dỗ? Nếu sự việc chỉ dừng lại ở những việc đúng như lời anh Chín thì Yên Nhi đâu cần căng thẳng như vậy? Hành động của em chỉ càng khiến mối ngờ vực trong lòng tôi cứ lớn dần từng chút một.

- Anh chỉ cùng anh ấy thảo luận vài việc có liên quan đến ba mẹ em một chút.

Cảm giác đau nhói vì bị lừa dối khiến tôi quyết tâm đứng bật dậy, nhanh chân rời khỏi phòng như một kẻ bỏ trốn...

125. Chương 125

Tiếng gào rú trong điện loạn bất ngờ túm lấy linh hồn vất vưởng của tôi, lôi thẳng ra khỏi sự mê man, mù mịt. Cảnh tượng lộn xộn mơ hồ hiện ra trước mặt khiến tôi có cảm giác mình đang ở trên những chuyến xe vận chuyển của Trung giới. Kẻ xấu và người tốt vẫn thường cầu xé nhau để giành chỗ ngồi, gây gổ nhau vì những chuyện chẳng ra gì...

Thứ gì đó đang chuyển động rất nhanh, không ngừng xoay trái, xoay phải. Mỗi lần xoay là một lần nghe thấy những tiếng kêu rên đau đớn. Mặc kệ đó là chuyện gì, tôi chỉ muốn nhắm mắt lại mà ngủ tiếp. Mọi việc cứ đợi khi nào xuống đến Phòng Chờ hẳn tính.

Nhưng bọn người kia quả thật rất dữ quá quắc. Cãi vã, đánh đấm nhau nửa buổi trời vẫn không im được. Bên tai còn vang lên những tiếng đùng đùng đinh tai nhức óc. Tôi bực tức nhú mào, vốn định mở mắt nhìn xem thử thì nhận ra cơ thể mình vừa rơi xuống. Trong thời gian ngắn nhất đã được bao bọc trong sự ấm áp và cảm giác che chở, bảo hộ.

- Ráng lên em... - Giọng nói thân thương nhẹ rót vào tai như dự dõ - ...Nhất định không được bỏ cuộc...nhất định không được phép chọn cách lẩn trốn...

Tôi mơ màng mở mắt nhìn ngắm gương mặt anh tuần lăm đầy máu của anh. Trái tim thoi thóp bất chợt đập nhanh vì hốt hoảng.

- Anh chảy máu?

- Không, là máu người khác. - Huy lớn tiếng khẳng định - Em ráng chịu một chút. Chúng ta sẽ sớm rời khỏi...

“Tạ ơn trời đã cho con một giấc mơ thật đẹp”, trong lòng tôi âm thầm tự nhủ, “Đến lúc chết cũng được ôn lại chút cảm giác an toàn khi ở trong vòng tay ấm áp của anh ấy”

Vội vàng sờ lấy bàn tay Huy, niềm hạnh phúc trong tôi càng dâng lên rõ rệt.

Năm ngón tay vẫn còn đây...hoàn toàn lành lặn....Họ đã không chặt tay anh ấy!

- Tiểu yêu tinh...không được phép ngủ... - Anh trong mơ mới thật hung hăng và khó chịu - ...Mở mắt nhìn anh...Mở mắt nhìn anh mau lên...

Tôi khẽ cầu nài, tìm cách lẩn tránh bàn tay đang lay lắt mình. Nhưng kết quả, chỉ càng bị Huy dùng lực đánh mấy cái vào mặt. Vừa đau lại vừa tức, tôi cố thu hết mọi sức lực còn sót lại để mở mắt nhìn anh lần nữa.

- Ngoan...Ngoan lắm... - Huy cuống quýt hạ xuống mặt tôi những nụ hôn vội vã - ...Thế mới là cô bé của anh...

Bây giờ thì mình chết được chưa?

Thân thể đau đớn này rốt cuộc còn phải chịu đựng đến bao giờ?

Xe của Trung giới hôm nay hình như được cải tiến. Chẳng những êm ái mà còn rất ấm áp. Xung quanh không có ai chen lấn hay mùi máu hôi tanh tưởi. Thứ dơ bẩn duy nhất lúc này chính là cơ thể đầy vết bầm tím của chính tôi.

Gã tài xế chạy xe cũng thật tệ, nửa ngày trời chỉ biết rung lắc làm đầu tôi mấy lần đập vào khung cửa. Mà Cảnh Huy trong giấc mơ lại tồn tại đặc biệt dai dẳng, miệng không ngừng bắt tôi phải mở mắt hoặc nói chuyện. Nhưng tôi kiên trì mặc kệ anh, một lòng muốn để bóng tối cuốn mình vào vực sâu không đáy.

Thời gian chậm rãi trôi qua...Cuối cùng cũng có được chút không gian yên tĩnh, tôi vốn dĩ sắp sửa chìm vào thế giới riêng của mình thì bất ngờ bị ai đó ôm chầm lấy. Vòng tay rắn chắc đã siết lấy tôi rất chặt khi giọng nói nghẹn ngào khẽ thì thầm như trăn trối.

- Em lúc nào cũng là người con gái anh yêu... mãi mãi vẫn như vậy...

- ...

- Tuyết Vinh, hãy cố sống thật tốt...

“Cộp”

Ai đó vừa hung hăng đẩy mạnh tôi về một phía. Sự êm ái lúc đầu trong chớp mắt đã biến mất, chỉ còn lại cảm giác gỗ ghề, cứng rắn. Tôi mơ hồ nhận ra cơ thể mình đang lún long lốc xuống sườn dốc. Lăn đến mức không có cách để dừng lại. Lăn cho đến khi đầu đập mạnh vào một tảng đá.

Thật là tốt! Cuối cùng cũng có thể chết!

Nhưng người ta đưa tôi đi đâu thế này? Thiên đường hay địa ngục mà có nhiều màu trắng như vậy? Xung quanh còn vọng đến tiếng nhạc du dương, huyền hoặc.

Chẳng lẽ mình vẫn còn chưa chết?

Kinh hoàng tìm cách mở mắt dậy, thực tế như một cái tát mạnh, đánh tôi rơi thẳng vào trong cảm giác hụt hẫng.

Cái chết đến với mình vì sao lại khó khăn và phức tạp như thế?

Tôi nảo nùng đưa mắt nhìn quanh, không hề ngạc nhiên khi thấy bản thân đang nằm trong phòng bệnh. Bên cạnh là chai nước biển cùng máy đo nhịp tim đang đều đặn hoạt động.

Căn phòng rộng không một bóng người. Máy điều hòa ro ro chạy trên tường. Cửa sổ lớn được kéo màn che cẩn thận. Một đầu máy CD đang chạy những bản nhạc êm dịu đến mức gây buồn chán.

Tôi bước chân xuống giường, cố tìm thứ gì đó có thể dùng để tự sát. Nhưng cửa phòng chưa gì đã bật mở, và một cô y tá vội vã bước vào. Nhìn thấy thái độ hốt hoảng của cô ta khi nhận ra “bệnh nhân” trong phòng đã tỉnh, tôi lập tức muốn sửa hai từ “vội vã” thành “lén lút”.

- Cuối cùng thì cô cũng tỉnh. – Lynda nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, hai bàn tay giấu trong túi áo – Xem ra chỉ là vận động quá mức nên suy kiệt.

- Cô đến đây chắc không phải chỉ để nhìn xem tôi còn sống hay đã chết?

Ký ức kinh hoàng làm tim tôi đau. Nhưng người khác muốn đem nó ra để thấy tôi quẫn quại thì...đừng hòng.

- Không phải... – Người con gái lạnh nhạt lắc đầu. – Tôi đến là để biến cô từ người sống thành chết.

- Cái gì?

- Mau đền mạng cho Cảnh Huy!

Con dao mổ bé xíu bất ngờ được rút ra, nhắm thẳng hướng tôi mà lao tới.

Dù ban nãy quả thật muốn tìm thứ để tự sát, nhưng bản năng sinh tồn vẫn mách bảo tôi tìm cách né tránh. Hơn nữa, điều tôi mong muốn là tự sát chứ không phải bị mưu sát. Ra đi một cách thiếu rõ ràng như thế là điều không thể chấp nhận.

- Chuyện gì xảy ra với anh ấy? – Nhanh chóng khom người xuống gầm giường, tôi không quên nói ra nghi vấn – Không phải ba cứu được anh nên tôi mới bị đưa vào đây sao?

- Tất cả đều tại cô. – Hung hăng rút con dao ra khỏi mặt giường, Lynda lại như con thú điên, ráo riết hướng về phía tôi mà đâm tới – Nếu không phải vì muốn cứu cô...

- Vì cứu tôi nên thế nào? – Tôi bàng hoàng đứng như tượng gỗ - Chuyện gì xảy ra lúc đó?

- Đến thi thể cũng không còn nguyên vẹn... – Lynda thoáng thất thần - ...Đáng ra người phải chết là cô...là cô...con đàn bà dơ bẩn, đê tiện...

Cụm từ “thi thể không còn nguyên vẹn” khiến tôi không có cách nào nhúc nhích.

Giấc mơ quái lạ ấy, chẳng lẽ lại là sự thật? Chuyện gì xảy ra khi anh cố tình nhấn nhủ những lời cuối cùng ấy? Tôi thật sự chính là nguyên nhân khiến Cảnh Huy chết không toàn thây sao?

- Yên Nhi! – Một cánh tay đàn ông nhanh chóng bắt lấy con dao chỉ còn cách cổ họng tôi trong gang tấc – Mau bắt lấy cô ta!

Rất nhiều bóng người vừa tiến vào phòng, gọn gàng khống chế mọi kháng cự từ Lynda. Tôi lảo đảo, suýt ngã ra sau thì vô tình được ai đó thiện tâm giúp đỡ. Hai cánh tay xương gầy nhẹ nhàng ôm lấy đôi bờ vai đã không còn sức để chống đỡ. Giọng nói nửa quen nửa lạ khẽ vang lên với đầy vẻ lo lắng:

- Em không sao chứ?

Tôi chớp mắt nhìn sang thì thấy một cặp kính đen đang cận sát mặt mình. Mùi thuốc lá theo lời nói phảng phất đâu đó trong không khí...

- Triệu Yên Nhi, dù hôm nay tôi không giết được cô thì chính cô cũng không bao giờ có thể sống yên ổn... – Lynda dù đang bị kéo đi vẫn không ngừng gào hét - ...Cứ ở đó mà gìn giữ cái thân thể dơ bẩn, gặm nhấm niềm sung sướng khiến người yêu vì mình mà chết...con đàn bà đáng tửm...

Hai bàn tay xa lạ bỗng nhẹ nhàng che lấy lỗ tai tôi, như muốn làm giảm bớt thứ âm thanh tàn nhẫn đang truyền đến. Nếu không được nâng đỡ, có lẽ tôi đã sớm ngã gục trên mặt đất. Mà giờ phút này, đôi chân yếu ớt lại càng bị thông tin nghe được làm cho vô lực.

Hồng Phương cũng không nói nhiều lời, nhanh tay tháo bỏ cặp kính mát rồi giúp tôi nằm trở lại giường. Anh cẩn thận kéo mền phủ kín người tôi, chỉnh trang lại chiếc gối cho thật ngay ngắn, sau đó đi đóng cửa. Khi Phương vừa kéo áo định ngồi xuống cũng là lúc tôi quyết định thu hết can đảm để nói ra thắc mắc trong lòng:

- Những điều cô ấy nói là sự thật?

- Yên Nhi, em đừng quá xúc động. – Người đàn ông bất đắc dĩ nắm nhẹ lấy vai tôi – Mọi chuyện chỉ là một tai nạn...

- Anh ấy chết? – Tôi vẫn chưa dám tin vào tai mình – Anh nói Cảnh Huy đã chết?

- Chiếc xe đâm khỏi cầu và bốc cháy...Nhưng có thể cậu ta...- Phương thở dài giải thích - Yên Nhi....Yên Nhi!!!!!!

Âm thanh cứ liên tục nhỏ dần cho đến khi hoàn toàn bay biến.

Tuyết Vinh, hãy cố sống thật tốt.... Em lúc nào cũng là người con gái anh yêu....

126. Chương 126

Tiếng gào rú trong điện loạn bất ngờ túm lấy linh hồn vất vưởng của tôi, lôi thẳng ra khỏi sự mê man, mù mịt. Cảnh tượng lộn xộn mơ hồ hiện ra trước mặt khiến tôi có cảm giác mình đang ở trên những chuyến xe vận chuyển của Trung giới. Kẻ xấu và người tốt vẫn thường cầu xé nhau để giành chỗ ngồi, gây gỗ nhau vì những chuyện chẳng ra gì...

Thứ gì đó đang chuyển động rất nhanh, không ngừng xoay trái, xoay phải. Mỗi lần xoay là một lần nghe thấy những tiếng kêu rên đau đớn. Mặc kệ đó là chuyện gì, tôi chỉ muốn nhắm mắt lại mà ngủ tiếp. Mọi việc cứ đợi khi nào xuống đến Phòng Chờ hẳn tính.

Nhưng bọn người kia quả thật rất đổi quá quắc. Cái vãi, đánh đấm nhau nửa buổi trời vẫn không im được. Bên tai còn vang lên những tiếng đùng đùng đinh tai nhức óc. Tôi bực tức nhíu mày, vốn định mở mắt nhìn xem thử thì nhận ra cơ thể mình vừa rơi xuống. Trong thời gian ngắn nhất đã được bao bọc trong sự ấm áp và cảm giác che chở, bảo hộ.

- Ráng lên em... - Giọng nói thân thương nhẹ rót vào tai như dự đoán - ...Nhất định không được bỏ cuộc...nhất định không được phép chọn cách lẩn trốn...

Tôi mơ màng mở mắt nhìn ngắm gương mặt anh tuần lăm đầy máu của anh. Trái tim thoi thóp bất chợt đập nhanh vì hốt hoảng.

- Anh chảy máu?

- Không, là máu người khác. - Huy lớn tiếng khẳng định - Em ráng chịu một chút. Chúng ta sẽ sớm rời khỏi...

“Tạ ơn trời đã cho con một giấc mơ thật đẹp”, trong lòng tôi âm thầm tự nhủ, “Đến lúc chết cũng được ôn lại chút cảm giác an toàn khi ở trong vòng tay ấm áp của anh ấy”

Vội vàng sờ lấy bàn tay Huy, niềm hạnh phúc trong tôi càng dâng lên rõ rệt.

Năm ngón tay vẫn còn đây...hoàn toàn lành lặn....Họ đã không chặt tay anh ấy!

- Tiểu yêu tinh...không được phép ngủ... - Anh trong mơ mới thật hung hăng và khó chịu - ...Mở mắt nhìn anh...Mở mắt nhìn anh mau lên...

Tôi khẽ cầu nài, tìm cách lẩn tránh bàn tay đang lay lắc mình. Nhưng kết quả, chỉ càng bị Huy dùng lực đánh mấy cái vào mặt. Vừa đau lại vừa tức, tôi cố thu hết mọi sức lực còn sót lại để mở mắt nhìn anh lần nữa.

- Ngoan...Ngoan lắm... - Huy cuống quýt hạ xuống mặt tôi những nụ hôn vội vã - ...Thế mới là cô bé của anh...

Bây giờ thì mình chết được chưa?

Thân thể đau đớn này rốt cuộc còn phải chịu đựng đến bao giờ?

Xe của Trung giới hôm nay hình như được cải tiến. Chẳng những êm ái mà còn rất ấm áp. Xung quanh không có ai chen lấn hay mùi máu hôi tanh tưởi. Thứ duy nhất lúc này chính là cơ thể đầy vết bầm tím của chính tôi.

Gã tài xế chạy xe cũng thật tệ, nửa ngày trời chỉ biết rung lắc làm đầu tôi mấy lần đập vào khung cửa. Mà Cảnh Huy trong giấc mơ lại tồn tại đặc biệt dai dẳng, miệng không ngừng bắt tôi phải mở mắt hoặc nói chuyện. Nhưng tôi kiên trì mặc kệ anh, một lòng muốn để bóng tối cuốn mình vào vực sâu không đáy.

Thời gian chậm rãi trôi qua...Cuối cùng cũng có được chút không gian yên tĩnh, tôi vốn dĩ sắp sửa chìm vào thế giới riêng của mình thì bất ngờ bị ai đó ôm chầm lấy. Vòng tay rắn chắc đã siết lấy tôi rất chặt khi giọng nói nghẹn ngào khẽ thì thầm như trần trời.

- Em lúc nào cũng là người con gái anh yêu... mãi mãi vẫn như vậy...

-...

- Tuyết Vinh, hãy cố sống thật tốt...

“Cộp”

Ai đó vừa hung hăng đẩy mạnh tôi về một phía. Sự êm ái lúc đầu trong chớp mắt đã biến mất, chỉ còn lại cảm giác gồ ghề, cứng rắn. Tôi mơ hồ nhận ra cơ thể mình đang lặn long lóc xuống sườn dốc. Lặn đến mức không có cách để dừng lại. Lặn cho đến khi đầu đập mạnh vào một tảng đá.

Thật là tốt! Cuối cùng cũng có thể chết!

Nhưng người ta đưa tôi đi đâu thế này? Thiên đường hay địa ngục mà có nhiều màu trắng như vậy? Xung quanh còn vọng đến tiếng nhạc du dương, huyền hoặc.

Chẳng lẽ mình vẫn còn chưa chết?

Kinh hoàng tìm cách mở mắt dậy, thực tế như một cái tát mạnh, đánh tôi rơi thẳng vào trong cảm giác hụt hẫng.

Cái chết đến với mình vì sao lại khó khăn và phức tạp như thế?

Tôi náo nức đưa mắt nhìn quanh, không hề ngạc nhiên khi thấy bản thân đang nằm trong phòng bệnh. Bên cạnh là chai nước biển cùng máy đo nhịp tim đang đều đặn hoạt động.

Căn phòng rộng không một bóng người. Máy điều hòa ro ro chạy trên tường. Cửa sổ lớn được kéo màn che cẩn thận. Một đầu máy CD đang chạy những bản nhạc êm dịu đến mức gây buồn chán.

Tôi bước chân xuống giường, cố tìm thứ gì đó có thể dùng để tự sát. Nhưng cửa phòng chưa gì đã bật mở, và một cô y tá vội vã bước vào. Nhìn thấy thái độ hốt hoảng của cô ta khi nhận ra “bệnh nhân” trong phòng đã tỉnh, tôi lập tức muốn sửa hai từ “vội vã” thành “lén lút”.

- Cuối cùng thì cô cũng tỉnh. – Lynda nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, hai bàn tay giấu trong túi áo – Xem ra chỉ là vận động quá mức nên suy kiệt.

- Cô đến đây chắc không phải chỉ để nhìn xem tôi còn sống hay đã chết?

Ký ức kinh hoàng làm tim tôi đau. Nhưng người khác muốn đem nó ra để thấy tôi quàn quại thì...đừng hòng.

- Không phải... – Người con gái lạnh nhạt lắc đầu. – Tôi đến là để biến cô từ người sống thành chết.

- Cái gì?

- Mau đền mạng cho Cảnh Huy!

Con dao mổ bé xíu bất ngờ được rút ra, nhắm thẳng hướng tôi mà lao tới.

Dù ban nãy quả thật muốn tìm thứ để tự sát, nhưng bản năng sinh tồn vẫn mách bảo tôi tìm cách né tránh. Hơn nữa, điều tôi mong muốn là tự sát chứ không phải bị mưu sát. Ra đi một cách thiếu rõ ràng như thế là điều không thể chấp nhận.

- Chuyện gì xảy ra với anh ấy? – Nhanh chóng khom người xuống gầm giường, tôi không quên nói ra nghi vấn – Không phải ba cứu được anh nên tôi mới bị đưa vào đây sao?

- Tất cả đều tại cô. – Hung hăng rút con dao ra khỏi mặt giường, Lynda lại như con thú điên, ráo riết hướng về phía tôi mà đâm tới – Nếu không phải vì muốn cứu cô...

- Vì cứu tôi nên thế nào? – Tôi bàng hoàng đứng như tượng gỗ - Chuyện gì xảy ra lúc đó?

- Đến thi thể cũng không còn nguyên vẹn... – Lynda thoáng thất thần - ...Đáng ra người phải chết là cô...là cô...con đàn bà dơ bẩn, đê tiện...

Cụm từ “thi thể không còn nguyên vẹn” khiến tôi không có cách nào nhúc nhích.

Giấc mơ quái lạ ấy, chẳng lẽ lại là sự thật? Chuyện gì xảy ra khi anh cố tình nhấn nhủ những lời cuối cùng ấy? Tôi thật sự chính là nguyên nhân khiến Cảnh Huy chết không toàn thây sao?

- Yên Nhi! – Một cánh tay đàn ông nhanh chóng bắt lấy con dao chỉ còn cách cổ họng tôi trong gang tấc – Mau bắt lấy cô ta!

Rất nhiều bóng người vừa tiến vào phòng, gọn gàng không chế mọi kháng cự từ Lynda. Tôi lảo đảo, suýt ngã ra sau thì vô tình được ai đó thiện tâm giúp đỡ. Hai cánh tay xương gầy nhẹ nhàng ôm lấy đôi bờ vai đã không còn sức để chống đỡ. Giọng nói nửa quen nửa lạ khẽ vang lên với đầy vẻ lo lắng:

- Em không sao chứ?

Tôi chớp mắt nhìn sang thì thấy một cặp kính đen đang cận sát mặt mình. Mùi thuốc lá theo lời nói phảng phất đâu đó trong không khí...

- Triệu Yên Nhi, dù hôm nay tôi không giết được cô thì chính cô cũng không bao giờ có thể sống yên ổn... – Lynda dù đang bị kéo đi vẫn không ngừng gào hét - ...Cứ ở đó mà gìn giữ cái thân thể dơ bẩn, gặm nhấm niềm sung sướng khiến người yêu vì mình mà chết...con đàn bà đáng tởm...

Hai bàn tay xa lạ bỗng nhẹ nhàng che lấy lỗ tai tôi, như muốn làm giảm bớt thứ âm thanh tàn nhẫn đang truyền đến. Nếu không được nâng đỡ, có lẽ tôi đã sớm ngã gục trên mặt đất. Mà giờ phút này, đôi chân yếu ớt lại càng bị thông tin nghe được làm cho vô lực.

Hồng Phương cũng không nói nhiều lời, nhanh tay tháo bỏ cặp kính mát rồi giúp tôi nằm trở lại giường. Anh cẩn thận kéo mền phủ kín người tôi, chỉnh trang lại chiếc gối cho thật ngay ngắn, sau đó đi đóng cửa. Khi Phương vừa kéo áo định ngồi xuống cũng là lúc tôi quyết định thu hết can đảm để nói ra thắc mắc trong lòng:

- Những điều cô ấy nói là sự thật?

- Yên Nhi, em đừng quá xúc động. – Người đàn ông bất đắc dĩ nắm nhẹ lấy vai tôi – Mọi chuyện chỉ là một tai nạn...

- Anh ấy chết? – Tôi vẫn chưa dám tin vào tai mình – Anh nói Cảnh Huy đã chết?

- Chiếc xe đâm khỏi cầu và bốc cháy...Nhưng có thể cậu ta...- Phương thở dài giải thích - Yên Nhi....Yên Nhi!!!!!!

Âm thanh cứ liên tục nhỏ dần cho đến khi hoàn toàn bay biến.

Tuyệt Vinh, hãy cố sống thật tốt.... Em lúc nào cũng là người con gái anh yêu....

127. Chương 127

Young Min sốt ruột ngồi nhịp chân trong phòng, vừa nhìn thấy tôi thì lập tức đứng dậy.

- Cô ấy thế nào? Đã bình tĩnh lại chưa? Còn khóc nhiều hay ít?

- Bây giờ chắc đã ngủ rồi. – Tôi tự nhiên trả lời – Sao anh lại đến một mình? Người em tìm đâu?

- Anh đã thay em làm sáng tỏ mọi việc. – Young Min nghiêm túc chỉ tay về phía bộ bàn ghế trong phòng – Lại đây, mình cùng bàn chút việc.

Tuy hơi bất ngờ về thái độ nhiệt tình của anh nhưng tôi vẫn im lặng làm theo. Có lẽ tình cảm dành cho Yên Nhi đã khiến anh Chín có mối quan tâm đặc biệt. Chứ thông thường, một người bạn rạn như anh sao có thể...?

- Cô gái tên Tống Lynda mà em nói tên thật là Can Ji Sun. Ba mẹ chết khi chạy trốn bọn cho vay nặng lãi. Sau đó, cô ta lại được chính chủ nợ là Phạm Sỹ Nguyên đem về nuôi dưỡng. Người này mang quốc tịch Việt Nam nên anh cũng không hiểu rõ. Chỉ biết sau vài năm, ông ta quyết định đem Ji Sun về nước rồi sắp xếp để cô bé vào làm con nuôi của Tống Văn Chu. Ít năm sau đó, Ji Sun lại theo lệnh Sỹ Nguyên nài nỉ Văn Chu sang Anh quốc du học, mục đích là để tiếp cận một người tên Khương Cảnh Huy....

...Lúc Cảnh Huy về nước thì Ji Sun cũng đi theo. Việc cô ta giết hại Đặng Huệ Lâm cũng là làm theo lời Phạm Sỹ Nguyên sai khiến. Sau khi giết người, cô gái này đã gọi điện thông báo cho ba nuôi là Văn Chu biết người phụ nữ ông ta yêu đang nằm ở bệnh viện mình làm việc. Mục đích là để ông ấy bị Tuyệt Vinh tình nghi là hung thủ. Cuối cùng, việc sai trái gần nhất mà Ji Sun đã làm là gọi điện hẹn gặp Cảnh Huy, sau đó chuốc thuốc anh ta, lợi dụng Cảnh Huy để dụ dỗ Tuyệt Vinh, giết chết Tống Văn Chu. Quá trình khiến cô ấy hiểu lầm và nghi ngờ người đàn ông này là hết sức công phu, phức tạp.

- Dụ dỗ như thế nào?

- Lúc đó Tống Văn Chu đang bị bệnh rất nặng. Ji Sun theo lệ đang ở nhà chăm sóc thì giả vờ ra ngoài, tự tạo ra dấu vết cạy cửa và lắp camera đợi Tuyệt Vinh đến...Trong nhà khi ấy còn có một người phụ nữ tên Cát Nhã, cũng bị Phạm Sỹ Nguyên bắt đi rồi...Sau đó, cô ta gọi cho Tống Thanh Thiện, là con gái của Văn Chu trở về, vừa vạ để hai người xảy ra xô xát. Tuyệt Vinh được cứu thoát, Ji Sun lại tiếp tục giao Cảnh Huy cho Thanh Thiện để dụ Tuyệt Vinh đến nộp mạng. Kế hoạch thất bại, mọi tội lỗi lập tức được đổ lên đầu Tống Thanh Thiện. Còn Ji Sun và Phạm Sỹ Nguyên vẫn bình an vô sự.

- Nói như vậy, Phạm Sỹ Nguyên chính là người đứng sau mọi việc?

- Đúng thế. – Anh Chín đột ngột gõ mạnh tay xuống bàn – Sau khi biết được sự việc, anh cảm thấy rất bức tức. Vội vàng đến đây để tìm hiểu cho rõ, thằng khốn tên Phạm Sỹ Nguyên đó thật ra là ai.

- Chiều nay em bạn đưa Yên Nhi đến gặp ba cổ nên vẫn chưa điều tra tiếp được. – Tôi khó xử gãi đầu – Giờ anh đã đến thì ngồi đây nghe cũng được.

Young Min đối với chuyện này không chỉ nhiệt tình mà còn mang nỗi bức xúc như thể mình chính là một người trong cuộc. Nhưng điều khiến tôi thắc mắc chính là, nguyên nhân khiến anh ấy mang phản ứng này đang nằm trên người Yên Nhi hay Yên Vũ?

- Còn một chuyện anh muốn em làm sáng tỏ. – Anh Chín đột nhiên hạ giọng – Có thể gọi luôn người giám sát tên Đông Sánh đến đây được không?

- Là thằng khốn dã...? - Cụm từ “tìm cách hãm hiếp Yên Nhi” không cách nào thoát ra khỏi miệng.

- Phải. – Young Min căng thẳng gật đầu - Anh có vài điểm thắc mắc về hấn. Nhất là khi con “chó” ấy đột nhiên mở miệng hỏi: vụ tai nạn có khiến em gái Yên Nhi phát khùng không.

Em gái Yên Nhi? Tức là đang nói đến Yên Vũ?

- Hấn ta biết cô ấy chết vì tai nạn giao thông à?

- Tai nạn giao thông? – Đến lượt anh Chín tròng mắt – Yên Vũ xuống đây vì tai nạn giao thông?

- Còn không phải do anh cố tình sắp xếp?

- Tuyên, em nghĩ anh điên hả? – Young Min bất ngờ đứng bật dậy – Hà có gì phải bắt người yêu mình chết đau đớn như vậy?... Trước giờ hỏi mà nàng cứ hốt hoảng trốn tránh. Anh còn tưởng vì quá hấp tấp nên mới tự mình tìm cách...

- Thế nghĩa là...cái chết của Yên Vũ cũng nằm trong kế hoạch? – Tôi bắt đầu hiểu ra mọi việc – Phạm Sỹ Nguyên muốn lần lượt trừ khử từng người trong nhà Triệu Ngọc Minh... Nếu không phải ngày ấy, Yên Nhi bất ngờ bị đưa xuống đây, cô ấy rất có thể đã bị Đông Sành giết chết.

Nghe đến đây, các ngón tay anh đột nhiên bóp lại trong những tiếng răng rắc. Cả người như tỏa ra loại hơi nóng phẫn nộ. Young Min bắt đầu thở hồng hộc, da mặt từng chút, từng chút chuyển sang màu đỏ.

- Khi nào tên chó đó chết, em nhất định phải nói cho anh biết.

Tôi cố giữ bình tĩnh, vươn tay rót cho anh một ly nước. Sau đó mới sai người đi gọi hai nhân vật quan trọng đến tìm hiểu. Người đàn ông kia đối với gia đình em hấn phải có một mối thù rất sâu nặng. Kế hoạch sắp xếp kỹ lưỡng và diễn ra trong suốt thời gian dài, chứng tỏ sức chịu đựng và sự kiên nhẫn rất đáng nể phục. Câu chuyện bị ai này chắc cũng sắp đến hồi lộ rõ.

- Phạm Sỹ Nguyên vốn là người có hôn ước với Lý Thu Cúc, từ nhỏ đã được sinh ra và lớn lên trong một gia đình đầy quyền lực – Người đàn ông lập tức trả lời – Đột nhiên bị người yêu ruồng bỏ khiến hấn gần như suy sụp. Nhưng một lần vô tình biết được bí mật đằng sau sự việc, Sỹ Nguyên đã thề phải bắt từng người có liên quan trả giá. Đầu tiên, hấn lên kế hoạch giết Hoàng Tĩnh Nhu, mẹ Khương Cảnh Huy và cũng là người bạn thân đã khuyên Thu Cúc nên kết hôn cùng Tống Văn Chu....

...Hai người đó tuy cùng chung sống nhưng lại chẳng hề yêu thương nhau. Lý Thu Cúc sau một thời gian chịu đựng, cuối cùng cũng mắc tâm bệnh mà chết. Phạm Sỹ Nguyên bấy giờ càng trở nên điên tiết, quyết tâm phải lấy máu từng người để đền tội. Phá hủy cơ nghiệp làm ăn của Khương Cảnh Tuần, cưới chị gái Đặng Huệ Lâm, mua chuộc bảo vệ để lấy chìa khóa nhà máy, trở thành trưởng phòng trong công ty của Tống Văn Chu ...đều là những bước quan trọng trong kế hoạch....

Tôi lo lắng đưa mắt nhìn Young Min thì thấy gương mặt anh đã tím ngắt. Gân xanh chạy khắp nơi trên bàn tay nắm chặt.

- Sau khi giết Hoàng Tĩnh Nhu, Phạm Sỹ Nguyên quay sang hợp tác cùng Triệu Ngọc Minh bắt cóc Yên Chi, lén ông ta đem cô bé làm công cụ để trút giận. Triệu Ngọc Minh ban đầu chỉ muốn khiến cho Tống Văn Chu bị mất uy tín, thật không ngờ đã gián tiếp tạo điều kiện cho Sỹ Nguyên báo thù. Mãi đến lúc sắp chết, ông ta mới hay đó không phải là một tai nạn. Tiếp theo, Phạm Sỹ Nguyên lại thuê Đông Sành cưỡng hiếp rồi giết chết Yên Nhi, trả thù Thu Cúc ngày xưa bị Văn Chu làm nhục. Kế hoạch thất bại, hấn quyết định bắt Yên Nhi làm người cuối cùng sống sót, phải nhận lấy tất cả đau khổ. Mục tiêu kế tiếp được chuyển sang người Yên Vũ. Kẻ lái xe hôm đó cũng là Đông Sành, một phát đem cô gái tội nghiệp cán chết...

Anh Chín đang ngồi mím môi, bỗng chụp lấy ly nước mà uống ừng ực.

- ...Giải quyết xong gia đình của Triệu Yên Nhi, Phạm Sỹ Nguyên tiếp tục quay sang Tống Văn Chu cùng Khương Cảnh Tuần. Ông ta trước tiên khiến Yên Nhi giết ba mình, sau đó lại đem Cảnh Huy làm mồi nhử. Thanh Thiện tuy là con gái Thu Cúc nhưng vẫn mang trong người dòng máu của Văn Chu nên không được Sỹ Nguyên yêu thương mấy. Ông ta vẫn nghĩ vì cô ta mà Thu Cúc mới chấp nhận rời bỏ mình. Tạo điều kiện cho Thanh Thiện hành hạ Yên Nhi, Sỹ Nguyên sau đó còn đem hết tội lỗi đổ lên đầu cô gái này, khiến cô ta dù không bị bắt nhưng cũng không thể tiếp tục sống bình thường được nữa...

Tức giận đặt ly nước xuống bàn với sức mạnh quá mức cần thiết, Young Min như nghiêng rằng khi mở miệng.

- Có cách nào khiến hắc chết nhanh lên không?

- Chúng ta vốn không thể quản những việc này. Như thế là phạm luật.

Ánh mắt nóng giận của anh quét qua mặt làm tôi cũng suýt giật nảy.

- Ji Sun hoàn toàn không biết người hại chết ba mẹ cổ cũng chính là kẻ đã cứu mạng và bấy lâu nay mình luôn hết lòng giúp đỡ. Đông Sành thì bị hắc mang đến tận đất Hàn để giết người bịt đầu mối ...Con người đó sẽ tuyệt đối không tha cho bất cứ ai...

- Có như vậy thì mình cũng chỉ có thể trừng trị hắc sau khi chết. – Tôi cẩn thận phân tích cho anh Chín – Trên đời vẫn còn cả khối người tàn ác như vậy, thậm chí còn ghê gớm hơn gấp nhiều lần. Anh đâu thể gặp ai cũng muốn can thiệp.

Chẳng qua vì chuyện lần này có liên hệ trực tiếp với người con gái Young Min quan tâm nên phản ứng của anh mới mạnh mẽ như vậy.

Anh Chín nín lặng ngồi im, mắt đăm đăm nhìn vào cái ly không trước mặt. Mãi một lúc sau mới chậm rãi đưa ra lời yêu cầu:

- Vậy ít nhất, hãy để anh xử lý tên Đông Sành.

Dù biết số phận người đàn ông đó nếu lọt vào tay anh sẽ vô cùng thê thảm nhưng tôi cũng không còn cách nào khác ngoài gật đầu đồng ý. Đằng nào cũng là địa ngục. Hắc lại gây ra nhiều tội lỗi. Cứ xem việc này như một sự trừng phạt cho những điều sai trái mà hắc đã làm khi còn sống.

Đợi đến khi có được cái gật đầu của tôi, Young Min mới miễn cưỡng đồng ý rời khỏi.

Câu chuyện vừa nghe được đã làm hai anh em cùng rung mình khiếp sợ. Không phải vì nó quá tàn nhẫn mà ai cũng thấy hoảng hốt khi nghĩ đến việc người phải chịu đựng những chuyện kinh khủng ấy là Yên Nhi chứ không phải Tuyết Vinh. Em là cô gái yếu ớt và dễ bị thương tổn. Nếu liên tiếp gặp phải nghịch cảnh, thật không biết sẽ trở thành như thế nào.

Dù biết việc bắt Tuyết Vinh phải gánh chịu những điều này vô cùng bất công đối với em. Nhưng thành thật mà nói, trong lòng tôi vẫn phải thầm cảm tạ ông trời vì đã mang Yên Nhi đến với mình.

Suy tư bước vào phòng ngủ, tôi thoáng giật mình khi thấy cô ấy đang ngồi ngay ngắn bên bàn, tay tỉ mỉ may một con búp bê bằng vải. Vừa rồi chỉ biết co chân chạy trốn, hắc đã khiến cho em thấy thẳng thốt. Nhưng tôi cũng chẳng còn lựa chọn nào khác. Trái tim dẫu có thiết tha mà lý trí lại quá mạnh mẽ thì cũng vô tác dụng.

Một lần nữa đắc tội cùng người đẹp, tôi biết mình phen này khó mà sống yên ổn. Nhưng không sao, trái tim em vốn bao dung rộng lượng, chắc sẽ không vì những chuyện này mà giận hờn lâu quá.

- Giận anh nên không ngủ được hả? - Tôi cố hít một hơi trước khi quyết định đi đến gần cô bé.

128. Chương 128

Trái với dự kiến trong đầu, Yên Nhi chẳng những không buồn giận mà còn vui vẻ đón chào bằng nụ cười duyên dáng. Tôi để ý nhận ra em đã thay một bộ váy ngủ màu đen đặc biệt gợi cảm. Mái tóc ngắn hơi ướt đang tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, kết hợp cùng với hương thơm tự nhiên trên cơ thể càng khiến người ta thêm mê mẩn.

Đạo này ở gần em, anh phải chịu đựng khổ sở quá

Đang tự than thở với chính mình, tôi bất ngờ phát hiện, cơ thể quyến rũ đã nhanh chóng bước tới. Ánh mắt Yên Nhi tươi cười, đưa tay kéo tôi về phía giường.

- Sao anh nói là chỉ đi một lát?

- Công việc rắc rối hơn anh tưởng – Tôi ngập ngừng bước theo em, không biết cô bé lại đang âm mưu điều gì.

Bây giờ Young Min đã rời khỏi, cô bé này không phải lại muốn dụ dỗ mình nữa chứ?

- Lúc nào đi ngủ anh cũng mặc áo thể này sao? – Bàn tay em khẽ ve vuốt trước ngực khiến tôi bắt đầu ngứa ngáy.

- Hồi chưa có vợ thì không. – Tôi thành thật phun ra câu trả lời – Anh sợ em ngại.

- Em không ngại.

- Em... ?!?!?

Trong dạ ngực có loại khí gì bất ổn sao? Vì sao Yên Nhi từ đó trở ra lại hành xử kỳ lạ như vậy?

- Tuyên, tối nay anh đừng ngủ trên ghế. – Cô bé gọn gàng kéo áo tôi ra khỏi vòng kèm kẹp của chiếc thắt lưng màu bạc – Cái giường này đối với em là quá rộng.

- Yên Nhi. – Tôi sốt ruột bắt lấy bàn tay đang làm loạn – Anh mà nằm gần em, nhất định sẽ không thể không chế.

- Vậy thì đừng không chế nữa. – Em nhón người, hôn lên môi tôi như đùa giỡn – Tóc anh lúc thẳng nhìn đẹp hơn.

Rồi, không đợi tôi kịp phản ứng, cô bé ngồng cuồng này lại tiếp tục mở ra từng hột nút.

- Em biết mình đang làm gì không? – Tôi kiên nhẫn nâng cằm em hướng về phía mình – Anh sẵn sàng chờ đợi...miễn là sẽ đến lúc được thấy em cam tâm tình nguyện...

- Lúc này, em hoàn toàn cam tâm tình nguyện... – Yên Nhi nghen ngào đem mặt mình áp sát vào lồng ngực đã bị cởi trần của tôi - ... Không phải anh nhất định muốn em phải mở miệng cầu xin chứ?

Không, người nên nói câu này phải là anh. Phải là anh chứ không phải em, cô bé gốc gác. Nhưng anh lại không bao giờ tìm ra đủ can đảm để có thể ở trước mặt em nói ra điều đó. Nhất là trong những ngày vừa rồi, thái độ xa lánh của em đã làm anh đau lòng muốn chết.

- Cả con người em đều thuộc về anh – Cô bé từ tốn cầm tay tôi để lên ngực – Cũng giống như, anh thuộc về em vậy...

Chiếc áo sơ mi nhanh chóng bị em ném qua một bên mà không có chút thương tiếc. Tôi hít sâu một hơi trước khi quyết định đem cô vợ nhỏ đặt xuống giường. Về mặt cương quyết mà say đắm này của em chính là tấm “kim bài miễn tử” quyền lực nhất nhằm hiện thực hóa mối quan hệ vợ chồng chỉ có trên danh nghĩa của chúng tôi.

Mọi việc cứ thế diễn ra một cách tự nhiên và quen thuộc y hệt...giấc mơ ngày trước. Riêng chỉ có hai điều quan trọng nhất là khác biệt. Em không mang trên mặt vẻ cam chịu mà dịu dàng đáp trả. Bản thân tôi không say xin mà thật sự tỉnh táo. Tỉnh táo đến nỗi có thể nhận ra...

...Mình không phải là người đầu tiên của em!

Những đốm đáng màu xanh ngọc, thứ biểu trưng cho sự trong trắng của người con gái trong lần đầu phát sinh quan hệ, chúng đã đi đâu rồi? Tại sao đợi mãi vẫn không thấy?

Thoáng bất động trong vài giây, lý trí tôi liên tục lên tiếng gào thét.

Là kẻ nào?

LÀ KẺ NÀO DÁM CUỒNG ĐOẠT CÔ ẤY ?!?!?!?!?!?

- Anh.. – Em nức nở bật lên tiếng kêu - ...Đau...đau quá...

Giật mình nhận ra bản thân đang dùng rất nhiều sức để nắm lấy vai cô bé, tôi vội vàng thu tay trong hốt hoảng. Đang bối rối tìm cách thoái lui thì hai cánh tay yếu ớt đã nhẹ nhàng vòng qua cổ, níu lại.

Mình đang làm gì thế này? Chẳng phải đã nói sẽ chấp nhận cô ấy một cách vô điều kiện hay sao? Chẳng phải đã nó phải chuẩn bị trước tâm lý cho điều xấu nhất?

Nhưng trời ơi, cái tâm lý ấy làm sao có thể đem so với sự thật không thể chối cãi? Khi khả năng giữa họ không xảy ra chuyện gì vẫn còn chút hy vọng?

Thật mâu thuẫn, con người ta bao giờ cũng mâu thuẫn như thế đấy.

Nhưng dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì chắc chắn đó cũng là ngoài ý muốn. Tính cách Yên Nhi sẽ không bao giờ cho phép em làm việc có lỗi với người khác. Mà đã là việc ngoài ý muốn, tôi làm sao có thể đổ hết tội lỗi lên đầu cô bé được?

Ấy vậy mà nội tâm mình vẫn đau, đau triệt nỗi đau vì bị mất một thứ gì đó, đau đau cảm giác tê tái vì bị phản bội.

- Yên Nhi. – Đau khổ dán môi mình lên cánh môi đỏ hồng của em, cõi lòng băng giá của tôi cuống quýt tìm chút hơi ấm – Yên Nhi của anh.

- Em là của anh... – Cô ấy như càng cuồng nhiệt ôm lấy tôi hơn trước - ...mãi mãi cũng chỉ thuộc về mình anh...

Lời hứa hẹn trong nháy mắt đã lấn át mọi cảm xúc. Tôi muốn đem tất cả những gì mình có để yêu em. Yêu đến khi không còn chút hơi thở nào để yêu thêm được nữa.

- Yên Nhi, em hãy nghe anh...Việc tối qua chỉ vì anh nhất thời không khống chế được...

- Anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh.

- Chuyện anh làm, nhất định sẽ nhận lỗi. Em cứ mở cửa cho anh giải thích cùng Tuyên một lát.

- Không cần kể với anh chuyện xấu hổ đó....Em xin anh...làm ơn hãy rời khỏi đây đi...

- Có phải em sợ Tuyên sẽ không ỉn đến gặp Yên Vũ? Yên Nhi, em đừng sợ. Anh hứa sẽ ở trước mặt Thần Tuyên nhận hết mọi trách nhiệm.

- Ai cần anh nhận trách nhiệm?...Bây giờ em chỉ muốn được yên tĩnh...Xin anh, đừng xuất hiện trước mặt em nữa...

Đoạn đối thoại hôm nào cứ như cơn ác mộng, liên tục tái diễn trong đầu tôi. Thái độ khiếp sợ của em đối với Young Min, sự xa cách mỗi khi mình tìm cách tiếp cận, những giọt nước mắt đau khổ... Tất cả đều đưa đến cùng một kết luận : trong câu chuyện của anh Chấn đã có điểm nào đó không đúng sự thật.

Thật ra anh đã làm gì cô ấy? Ngoài miệng luôn bảo sẽ yêu thương Yên Nhi mà có thể dùng vũ lực để cưỡng đoạt cô ấy sao? Sau đó còn hèn nhát đến độ không dám thừa nhận? Anh lo tôi sẽ điên cuồng tìm cách cấm cản hay loạn trí mà đem cả giang sơn nước Hàn ra phá sập?

- Yên Nhi. – Tôi thử vuốt ve gương mặt nửa mê nửa tỉnh của em – Chúng ta nói chuyện một chút.

- Chuyện gì vậy anh? – Yên Nhi mơ màng, cổ nhích lại gần tôi thêm nữa – Em mệt quá.

- Chỉ một câu...một câu duy nhất thôi... – Tôi nén lòng, hôn vào trán em như một sự khích lệ - ..Em trả lời xong thì muốn ngủ bao nhiêu cũng được.

- Câu gì?...Anh hỏi đi!

- Hôm chúng ta cùng đến Vườn Linh Hồn...em...có thấy điều gì khác lạ?

- Điều gì khác lạ là điều gì? – Cô bé khẽ lau bầu, hai tay tự động ôm lấy tôi như hờn dỗi – Anh nói chuyện khó hiểu...

- Tức là trong người có cảm giác gì đặc biệt...Chẳng hạn như chóng mặt, choáng váng hoặc...

- Người ta lúc đó chỉ còn cào một chút...

- Cồn cào? – Hốt hoảng dùng hai tay ôm lấy gương mặt đang phụng phịu của em, tôi run run hỏi lại – Em nói trong bụng không được tốt?

- Nhưng chỉ một chút. – Yên Nhi hồn nhiên lắc đầu – Về đến nhà liền hết.

Tảng đá nặng như muốn nhấn chìm tôi xuống đại dương tuyệt vọng. Về mặt thất thần của em khi ấy lại còn được mình suy diễn thành niềm xúc động vì nhìn thấy hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ. Chẳng những vậy còn tùy tiện phán bừa chuyện cảm giác mang thai gì đó. Khiến cô bé hoàn toàn yên tâm rằng mình vẫn chưa...bị gì cả.

Sử Thần Tuyên, đến bao giờ thì sự ngu ngốc của mày mới thôi gây ra họa?

- Tuyên, em lạnh. – Cô bé tìm cách co người, rút vào ngực tôi thật sát – Anh có thể đừng buông tay được không?

- Anh sẽ không buông tay. – Lồng ngực tôi co rút lại – Không bao giờ anh buông tay khỏi em nữa.

Chỉ cần nghĩ đến việc mấy ngày qua mình bỏ mặc em trong cảm giác sợ hãi, ngang nhiên để anh Chín bước qua cửa nhà là trái tim tôi lại ứa máu.

Tại sao bản thân lại có thể ngờ ngợch đến nỗi đi tin vào lý do nhằm nhí do Young Min bịa đặt?

Khiếp sợ vì thấy anh hung hăng đánh người ư? Thật nực cười...

Tất cả chỉ là một sự phản bội. Một sự phản bội từ người anh đáng kính.

Còn Yên Nhi, cô ấy nào có lỗi? Không, em không bao giờ có thể là người có lỗi. Em chính là nạn nhân của sự ngu ngốc và cả tin nơi tôi. Tôi không có tư cách để trách em mà chỉ có thể tự trừng phạt mình.

- Em thích cảm giác này. – Cô bé khê thì thầm khi hai mắt đã gần như khép chặt – Thích cảm giác được an toàn trong tay anh.

- Yên Nhi, em hãy nghe thật kỹ... – Tôi cố tình hôn lên gương mặt đang ngái ngủ - Kể từ giây phút này...Anh sẽ yêu thương tất cả mọi thứ thuộc về em...

- Cái gì mà tất cả mọi thứ? – Giọng nói mơ màng mỗi lúc một trở nên thật nhỏ.

- Từ cơ thể đến tinh thần... – Tôi tê tái tìm cách giải thích thật đơn giản - ... tất cả mọi thứ...tất cả mọi thứ...

129. Chương 129

Lần thứ hai tôi tỉnh dậy, vẫn thấy Hồng Phương đang ngồi ở đó. Về mặt hình như rất sốt sắng. Nhận ra là tôi đã tỉnh, anh vội vàng rót ngay một ly nước. Nhưng tôi lắc đầu, không muốn nhận. Đầu óc lúc này đã gần như trống rỗng.

Tôi là ai? Mục đích tồn tại của tôi là gì? Tôi có còn là chính tôi hay chỉ như một dạng vật chất nào đó? Thật kỳ lạ vì có lúc tôi thấy mình đã chết rồi mà đôi khi vẫn tiếp tục trơ trơ ra đó. Hình như đang hít thở nhưng lại cũng hình như đang...tắt lịm. Tôi cần ai và ai có cần tôi? Tại sao phải tiếp tục sống? Tại sao người ta không để yên cho tôi chết?

- Chú Tuần hiện đang rất cần có người chăm sóc.

- Ông bị gì? – Tôi miễn cưỡng mở mắt lần nữa.

- Nhồi máu cơ tim. – Phương bình tĩnh thông báo – Nhập viện cùng lúc với em. Nhưng tới giờ vẫn chưa tỉnh.

Không nên để mình có bất cứ mối liên hệ gì với thế giới này. Không được vì ai mà phải bận tâm hoặc lưu luyến thêm nữa. Sống thêm ngày nào là tự dày ả bản thân thêm ngày đó. Tôi cần phải chết nhanh nhanh, biết đâu còn có thể gặp anh dưới Trung giới.

- Yên Nhi, anh biết những chuyện xảy ra vừa qua đối với em là vô cùng đau đớn...Nhưng bác Tuần là người thân duy nhất còn sót lại của Cảnh Huy, là ba chồng của em... - Người đàn ông tàn ác này hình như hiểu

rất rõ sự ray rứt và mối quan tâm của tôi dành cho ba - ...Em đành lòng để lại ông ấy một mình, không ai chăm sóc chỉ vì sự hèn nhát và ích kỷ của bản thân sao?

- Đừng tỏ ra là một kẻ hiểu biết.

- Phải, anh không thể hiểu hết sự nhục nhã và cảm giác mất mát mà em đang phải gánh chịu. Nhưng anh biết bổn phận của một đứa con dâu đối với ba mình, biết trách nhiệm của một người vợ đối với người chồng đã chết.

- Không có tôi, ba vẫn còn nhiều tay chân chăm sóc - Tôi buộc tội quay mặt đi, cố che giấu vẻ bối rối.

- Tiền bạc và quyền lực có thể khiến người ta hy sinh tất cả. - Phương kiên trì nhắc ghế sang vị trí có thể nhìn thấy mặt tôi - Em nghĩ bọn người kia sẽ ngồi yên phục tùng một người bệnh nằm liệt giường sao? Chưa biết chừng họ còn tìm cách thủ tiêu ông ấy.

- Không cần dụ dỗ tôi. Vô ích thôi. - Tôi cố tình xoay người về phía ngược lại.

- Anh không dụ dỗ em. Anh biết em vẫn còn thương ông ấy, biết em không muốn để Cảnh Huy phải mang tội là đứa con bất hiếu.

Cảnh Huy, Cảnh Huy, có thể nào đừng nhắc đến cái tên ấy nữa được không? Trái tim tôi chưa từng có phút giây nào thôi vì nó mà chảy máu.

- Yên Nhi, dù trong đầu em đang suy tính điều gì thì có thể đợi đến khi chú Tuần hồi phục đã được không?

- Phương một lần nữa lại mang ghế đến ngồi trước mặt tôi - Em ít nhất phải sống đến khi ông ấy trở lại khỏe mạnh. Sống đến khi kẻ sát hại Cảnh Huy bị bắt.

Nghe cứ như người đàn ông này đang muốn thuyết phục mình sống thêm được ngày nào hay ngày ấy. Nhưng quả thật cái chết của anh đối với tôi vẫn còn là một điều khó hiểu. Căn bản vì lúc đó tôi chẳng hề biết chuyện gì đang xảy ra cả.

- Tại sao anh ấy chết? - Từ cuối cùng phát ra khiến toàn thân tôi run rẩy, nước mắt cũng không ngừng tuôn xuống.

Tôi không muốn thừa nhận nhưng cũng chẳng còn cách nào khác ngoài đối mặt. Đẳng nào nghe hết câu chuyện này, mình cũng sẽ sớm được đoàn tụ cùng anh ấy.

- Chú Tuần gọi điện cho anh, nói là đã tìm được tung tích của Cảnh Huy. Trong khi đợi anh xin được lệnh điều động, ông và người của mình đã đến đó trước. Đội tiên phong ở gần nhất chỉ gồm mười mấy người. Nhưng vì lo cho sự an nguy của em cùng Cảnh Huy, họ đã xông vào giải cứu. Huy chở em rời khỏi đó bằng một chiếc xe của bọn chúng. - Ánh mắt anh càng lúc càng đượm vẻ thương tâm - Sau đó Cảnh Huy mới phát hiện trên xe đã được cài sẵn một quả bom. Mà kích nổ lại nằm ngay chỗ cậu ấy đang ngồi.

Tôi run rẩy cắn môi, cố ngăn không ỉnh bật ra tiếng nấc. Kẻ chủ mưu hẳn là muốn tiêu diệt hết bọn người Thanh Thiện sau khi xong chuyện. Và Cảnh Huy của tôi, trong lúc vội vàng lại chọn ngay một trong số những chiếc xe ấy.

- ...Biết tình thế vô cùng nguy hiểm, cậu ta đã âm thầm đẩy em xuống. Sau đó, một mình đánh lạc hướng bọn truy đuổi. Chạy đến chỗ cầu thì bắt gặp đám thẳng ra ngoài. Chiếc xe phát nổ giữa không trung trước khi kịp rơi xuống...

Cả người tôi cuộn tròn trong chấn vì cảm giác khiếp đảm đang bóp nghẹt cơ thể. Giây phút được anh siết chặt trong tay, nghe anh nói những lời vĩnh biệt, mình đáng ra phải lập tức nhận thức ngay được. Chỉ cần cương quyết ôm lấy Huy, không rời xa anh nữa bước. Chưa biết chừng giờ này đã được cùng nhau làm bạn dưới Trung giới.

Tại sao anh một mực muốn tôi phải sống trong khi bản thân lại dễ dàng chấp nhận từ bỏ? Tại sao anh có thể dùng sự hy sinh của mình để ép tôi không được thoát khỏi cuộc đời đầy dơ bẩn và nhục nhã này? Tại sao di chúc cuối cùng anh dành cho tôi lại là "hãy cố sống thật tốt"?....Tại sao, TẠI SAO ?!?!?!?!?!?

- Yên Nhi, cầu xin em hãy tiếp tục vì Cảnh Huy mà chịu đựng... - Hồng Phương bất ngờ nắm lấy tay tôi - ...Hãy thay cậu ấy chăm sóc người ba già tội nghiệp...

Không muốn trả lời và cũng không thể từ chối lời thỉnh cầu của anh, tôi đành chọn cách quay mặt đi, khổ sở đem hai gò má ướt đầm vùi vào gối.

- Vụ án của em cũng đã được làm sáng tỏ...Những kẻ còn sống đều khai nhận chính Thanh Thiện là người chủ mưu mọi việc...Số còn lại thì bị bom cài trên xe làm nổ tung hết. Bản thân em cũng lắm chỉ bị khép vào tội ngộ sát vì mục đích tự vệ...Mối hận trong lòng em, cũng được Cảnh Huy thay mặt đòi lại...Những kẻ biết chuyện đều đã chết hết...Em nhất định phải sống đến lúc anh bắt được cô ta, sống đến khi nhìn thấy Thanh Thiện nhận sự trừng phạt...Cuộc đời này vẫn còn rất nhiều điều đáng để trông đợi...

- Anh về đi. – Tôi lắc đầu chán nản - Tôi muốn nghỉ ngơi...

Hồng Phương chỉ còn biết thở dài rồi lặng lẽ đứng dậy.

Thanh Thiện không thể là kẻ chủ mưu tất cả mọi chuyện. Cô ta có lẽ cũng chỉ là một quân cờ trong trò chơi của ai đó. Điều này làm tôi bất chợt nhớ đến gương mặt mới xuất hiện trong giấc mơ gần nhất của mình. Cảnh Huy từng nói, kẻ bắt cóc tôi nhất định phải là một người quen biết. Bằng không, cô bé Yên Chi lúc đó sẽ không ngoan ngoãn đi theo như vậy.

Nhưng vì sao dựng lại tàn ác hành hạ một đứa trẻ không biết gì? Gia đình tôi từng có thù gì với ông sao? Qua mấy lần tiếp xúc, tất cả những gì tôi biết về dựng chỉ là một người đàn ông trung niên, ăn nói rất nhã nhặn. Nhưng nếu dựng là kẻ đứng sau mọi việc thì dĩ nhiên tôi có phải cũng là tông phạm? Bà là chị gái của mẹ kia mà?

Hiện giờ, một mình tôi sức cô thế lập, ba lại đang hôn mê bất tỉnh, những thông tin này không biết nên làm sao điều tra được. Hy vọng duy nhất còn lại chính là người bạn thân từ thời mẫu giáo của Huy, thanh tra Hồng Phương. Mấy ngày rồi, không ngày nào mà anh ta không đến. Tôi cũng từng thắc mắc, không biết vì sao người đàn ông này lại “hứng thú” đối với sự sống chết của mình như vậy. Nhưng nghĩ lại, có lẽ vì mối giao tình sâu sắc với Cảnh Huy hoặc sự thương hại dành cho hoàn cảnh cha con tôi.

Và dù Phương có xuất phát từ mục đích gì, tôi cũng chỉ còn duy nhất một lựa chọn là thử tin anh ta. Đẳng nào cũng chẳng còn gì để mất. Mình bây giờ chẳng khác gì kẻ liều mạng. Việc truy bắt Thanh Thiện đã chẳng còn đáng bận tâm nữa. Điều duy nhất tôi muốn làm trước khi chết là tìm ra kẻ đứng sau mọi chuyện.

- Anh có thể nào đừng nói cho dĩ dựng tôi biết?

- Biết chuyện gì? – Phương nghiêng người, ngồi vắt chân chữ ngũ.

- Chuyện tôi đang nằm trong bệnh viện ...

- Nếu đó là yêu cầu của em... – Người đàn ông chậm rãi khẳng định - ...thì anh đồng ý.

- Làm phiền anh, giúp tôi thêm một việc...

- Cứ nói.

- Xin giúp tôi tìm hiểu, giữa ba tôi, Phạm Sỹ Nguyên và Tống Văn Chu có mối quan hệ gì đặc biệt hay không...Quá khứ của họ liên quan đến nhau thế nào...

- Phạm Sỹ Nguyên? – Chàng thanh tra chột nhứ mày khó nghĩ – Chẳng phải là dựng em sao?

- Đúng vậy. – Tôi không muốn để Phương hỏi sâu vào vấn đề - Nếu việc đó làm anh thấy bất tiện thì coi như...

- Không, hoàn toàn không có gì bất tiện. Hồ sơ về gia đình em, anh có gần như đầy đủ. Nếu thiếu thì điều tra thêm cũng được. Dù sao đây cũng là vụ án do anh thụ lý.

Nhận ra đối phương đang chăm chăm nhìn mình bằng ánh mắt rất khác lạ, tôi bỗng có chút không được tự nhiên.

- Tại sao anh lại nhìn tôi như vậy?

- Cảnh Huy vẫn thường nói, em là một cô gái không dễ bị khuất phục.

Không dễ bị khuất phục? Thật buồn cười.

Anh chẳng bao giờ biết giấc ngủ đối với tôi đã trở thành điều đáng sợ thế nào. Anh không bao giờ biết mỗi lần nhắm mắt lại là trong đầu tôi lại hiện lên cảnh tượng hôm đó. Anh cũng không bao giờ biết, cảm giác tự khinh bỉ và ghê tởm chính mình đau đớn ra sao... Những gì anh nhìn thấy chỉ là lớp vỏ nguy trang tôi cố gắng phủ lên để che đậy một tâm can hỗn loạn. Nhưng tôi không cần ai biết điều đó. Cũng không cần có người động viên, chia sẻ. Vì rằng, người duy nhất để tôi có thể nương tựa, dựa dẫm đã không còn tồn tại...

Sự sống đối với tôi lúc này chỉ là thứ nghĩa vụ không thể từ chối. Sống để đau khổ và tổn thương, sống để thay người đàn ông tôi yêu làm tròn bổn phận. Ngày trước, dù phải vì anh mà giữ gìn hơi thở cho bọn đàn ông kia chà đạp cũng không đau bằng lúc này. Chỉ một câu nói của anh đã buộc tôi với cuộc sống cay nghiệt, tàn nhẫn. Chỉ một câu nói của anh đã chặn đi con đường giải thoát duy nhất. Tôi thật sự không hiểu, tình yêu vốn dĩ ngọt ngào vì sao lại có thể khiến mình trở nên thảm hại như vậy...

- Yên Nhi, nếu em có cần bất cứ sự giúp đỡ nào...đừng ngại gọi cho anh...

- Khi cần tìm hiểu về vụ án, tôi nhất định sẽ...

- Không chỉ là vụ án... – Người đàn ông đột nhiên nhìn sâu vào mắt tôi - ...mà cả cuộc sống của em sau này.

Cả hai im lặng nhìn nhau rồi đột nhiên cùng quay về hướng ngược lại. Tôi thở dài nằm xuống giường, hai mắt mệt mỏi nhắm chặt. Chỉ ước giấc mơ có thể mang anh trở lại, dù chỉ là trong phút giây ngắn ngủi...

130. Chương 130

Sang đến ngày thứ tư thì tôi khỏe, tay chân cũng bắt đầu lấy lại sức lực, có thể đi lại trong bệnh viện. Chú Kha và chú Phú vẫn trung thành đi theo làm nhiệm vụ bảo vệ. Bản thân tôi thì đã không còn xem họ là người xa lạ mà giống như chú bác trong nhà. Trải qua bao nhiêu chuyện, mối quan hệ hình như cũng tốt hơn trước.

Phần lớn thời gian của tôi đều dành để ngồi bên cạnh ba, tỉ tê cùng ông trò chuyện. Chỉ khi nào trời tối mới quay về giường ngủ. Sức khỏe của ba lúc này thật sự rất yếu, luôn phải dùng máy thở để duy trì sự sống. Cái chết của anh đã hoàn toàn đánh gục người đàn ông bất khuất. Thân thể già nua, cô độc chẳng còn chút thiết tha đối với sự sống. Tôi biết động viên ông thế nào khi bản thân mình cũng hoàn toàn không muốn tiếp tục tồn tại?

- Yên Nhi – Một mái đầu quen thuộc bắt ngờ ló vào.

- Anh đến rồi? – Nhận ra là Hồng Phương, tôi lập tức chống tay vào thành ghế để đứng dậy.

- Coi chừng ngã. – Phương vừa thấy thế đã hối hả chạy đến – Em cứ việc ngồi nghỉ.

- Có phải đã tìm được thông tin gì mới? – Tôi nôn nóng dò hỏi – Anh đã biết được mối quan hệ giữa họ?

- Ừ. – Phương có vẻ không vừa lòng trước thái độ bất cần của tôi – Dượng em trước đây là người yêu của vợ Tổng Văn Chu....Nghe nói hai người còn định tổ chức hôn lễ...

- Thế sao bà ấy lại...?

- Mấy ngày trước khi đi đăng ký, cô dâu đột nhiên thay đổi ý định... Không ai biết chính xác nguyên do nhưng anh nghĩ mình đã tìm ra được...

- Đó là gì? Anh mau nói đi. – Tôi sốt ruột thúc giục.

- Tổng Thanh Thiện được sinh ra vào tháng bảy. Trong khi vợ chồng Tổng Văn Chu lại kết hôn vào đầu tháng một.

Thời gian mang thai chỉ có bảy tháng. Thế nghĩa là...họ đã ăn cơm trước kẻng? Nhưng rõ ràng Hồng Phương vừa mới nói, bà ấy là người yêu của dượng tôi kia mà?

- Có thể đây chỉ là một sự việc ngoài ý muốn. Vì Lý Thu Cúc và Tống Văn Chu dù sao cũng là chỗ đồng nghiệp trước khi cưới.

- Anh còn biết được gì nữa? Mau nói cho tôi biết. – Tôi không muốn tốn thời gian suy nghĩ quá lâu. Trước mắt cứ thu thập càng nhiều thông tin càng tốt.

- Anh còn biết mẹ của Cảnh Huy vốn là bạn thân với vợ Tống Văn Chu.

- Sao tôi chưa bao giờ nghe anh ấy nhắc tới?

- Có thể chính cậu ta cũng không biết. – Phương lại bắt đầu nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ - Em quả thật “hầu tin” y hệt chồng mình...Cảnh Huy ngày trước cũng thường bám riết lấy anh mà hỏi này nọ.

- Anh ấy muốn biết điều gì?

- Về vụ án của gia đình em.

Câu trả lời như dòng nước ấm áp, nhẹ nhàng len lỏi vào trái tim đầy sỏi đá của tôi.

Thì ra anh ấy vẫn luôn tìm mọi cách giúp mình điều tra sự việc.

- Cậu ta nhắc nhở anh suốt. – Người đàn ông tiếp tục thốt lên với vẻ ca thán.

Vậy mà bản thân Huy lại chưa có lần nào chịu hé răng tiết lộ. Nhìn thấy anh ban ngày đi làm, buổi tối bận rộn soạn giáo án, tôi nào ngờ chồng mình vẫn còn thời gian để tìm hiểu và ghi nhớ mọi việc. Qua khứ đối với anh không đơn giản là cái đã qua. Huy không thể chấp nhận cái chết bí ẩn thời thơ bé của tôi cũng như cách tôi làm trước sự ra đi của anh vậy.

Con người Cảnh Huy hình như lúc nào cũng chu đáo, cũng lo trước tính sau kỹ càng. Mang tiếng là vợ chồng nhưng chưa một lần tôi chuẩn bị được cho anh bữa cơm hoặc giúp anh ủi một chiếc áo... Chỉ có Huy suốt ngày bận rộn, hết nấu ăn lại nhắc nhở tôi đi ngủ sớm. Mà tôi lúc ấy còn bướng bỉnh, hay oán trách anh sao quá phiền hà. Bây giờ, muốn nghe được giọng nói trầm ấm khuyên mình uống một ly sữa cũng không còn có thể.

Sống mũi đột nhiên cay cay khiến tôi bối rối đưa tay chùi nước mắt.

Khó khăn lắm mới lấy lại được chút tươi tỉnh mà đã dễ dàng vì một câu nói làm trở thành thế này.

- Anh xin lỗi. – Phương hối hận rút khăn giấy đưa cho tôi – Lại làm em khóc rồi.

- Không sao. – Tôi lúng túng quay đi, tay không quên tự giúp bản thân lau đi hai hàng lệ.

Chẳng có buổi sáng hoặc tối nào mà mình không rửa mặt bằng nước mắt. Càng những lúc cô đơn, vắng lặng, thì nỗi nhớ anh lại càng bùng lên da diết. Càng xa anh, tôi càng biết mình đã yêu sâu nặng đến mức nào.

- Em nên hạn chế việc đi lại một mình. Anh lo Thanh Thiện sẽ còn quay lại. – Hồng Phương chân thành đưa ra lời khuyên – Cô gái ấy chẳng khác gì con chó bị dồn đến đường cùng. Sẵn sàng quay ra cắn loạn xạ.

- Anh an tâm. Tôi từ lâu đã không còn biết sợ.

- Nhưng anh sợ.

- Đây là nỗi sợ không cần thiết – Tôi thần nhiên đánh gãy lý lẽ mà anh vừa nói – Những người có thể vì tôi mà sợ hãi đã không còn khả năng làm điều đó nữa.

Hồng Phương, tôi biết thiện ý của anh. Nhưng dù là bây giờ hay mấy chục năm nữa, trái tim này cũng không bao giờ đủ chỗ để nghĩ đến bất cứ ai khác. Nếu thật sự là một người bạn tốt của anh ấy, thì xin anh đừng bao giờ ở trước mặt tôi nói ra những loại câu như thế này một lần nữa.

Trong tâm trí của tôi, Cảnh Huy mãi mãi là người đàn ông tốt đẹp nhất. Dù rằng anh ra đi chẳng để lại bất cứ thứ gì. Nhưng tình yêu của chúng tôi thì sẽ tồn tại mãi mãi. Không thể vì anh mà giữ gìn thân thể cho trong sạch, tôi nguyện cất giữ trái tim mình cho vẹn nguyên như thuở vẫn còn Huy bên cạnh.

- Anh đã hiểu. – Phương chậm rãi gật đầu rồi khom lưng đứng dậy – Em cố gắng ở lại chăm sóc chú Tuấn thật tốt.

- Cảm ơn vì đã cung cấp tin tức. – Tôi cũng lạnh nhạt đáp lại – Anh đi thông thả.

Khi căn phòng đã không còn lại ai khác, tôi mới tự cho phép mình bật khóc trên tay ba.

- Đừng bỏ con ở đây... Đừng để con một mình trong nỗi nhớ thương anh ấy...

Thất thủ bước đi trên hành lang đông đúc, ánh mắt tôi vô định, tình cờ nhìn lướt qua một căn phòng có rất nhiều lồng kiếng. Bên trong là những đứa trẻ xinh xắn đang nằm ngủ. Làn da chúng tuy nhợt nhạt nhưng cũng thật non nớt.

Tôi đứng tựa lưng vào tường, thần thờ đem mặt mình áp sát vào mặt kiếng. Cách đây mấy ngày, cả hai đứa còn cùng nhau bàn đến việc có một cục cưng nhỏ. Cái tên anh chuẩn bị sẵn đã khiến tôi mỉm cười hạnh phúc.

Cảnh Huy rất muốn có con. Anh muốn cùng tôi xây dựng một gia đình nhỏ. Nhưng ước mơ giản dị lại không bao giờ có thể thực hiện. Bản thân tôi cũng có lúc từng mở miệng đòi đem đứa con đi phá làm Huy nổi cơn thịnh nộ. Nhưng đến cuối cùng, anh cũng chỉ có thể đem tôi ra trừng phạt bằng cách hôn thật cuồng nhiệt.

Còn bây giờ, tôi khao khát níu giữ lại chút gì đó thuộc về anh nhưng hoàn toàn bất lực. Thân thể dơ bẩn đã không còn xứng và không thể mang thai đứa con của người đàn ông tôi yêu được nữa.

Cảnh Huy đã ra đi mà chẳng để lại dù chỉ là một bộ hài cốt.

- Anh thật tàn nhẫn. – Tôi đau đớn thả rơi mình xuống sàn nhà – Tàn nhẫn đến không chịu được.

Chẳng phải đã hứa sẽ không bao giờ chết trước em sao? Tại sao lại nuốt lời trắng trợn như thế? Anh nuốt lời nhưng lại bắt em phải giữ chữ tín, giữ chữ tín ột lời hứa mà chính em còn chưa có cơ hội để chối từ. Anh đành đoạn đem cái chết của mình để uy hiếp em... Em hận anh, em hận anh, em hận anh... Mãi mãi cũng không bao giờ tha thứ...

Một bóng người khá quen thuộc bỗng lướt qua trước mắt tôi. Dưới màn lệ trong suốt, rất khó lòng nhận ra đó chính xác là ai. Nhưng cảm giác ngứa ngứa ở dưới cổ thì mỗi lúc một rõ rệt.

Tôi định thần, đưa tay sờ thử thì phát hiện, vết sẹo ngày trước lại xuất hiện. Kể từ lúc đặt chân xuống hạ giới, nó chỉ tồn tại ở đó đúng ba lần. Lần thứ nhất là khi tôi cùng anh quay lại con hẻm nhỏ, nơi gã đàn ông đề tiện muốn giở trò tồi bại. Sau đó là trong đám tang của ba, trên chiếc bàn tròn gồm có vợ chồng dì Hai, cha con Tống Văn Chu, anh và tôi. Vậy bây giờ...?

Hồi hải nhìn xuyên qua dòng người đông đúc, tôi cố căng mắt tìm xem bóng dáng quen thuộc kia đã đi về hướng nào. Tuy không biết chính xác những thời điểm trên có quan hệ với nhau như thế nào, nhưng vết sẹo rõ ràng có một mối liên kết rất mật thiết với cái chết của tôi ngày trước. Sự xuất hiện của nó chắc chắn cũng ít nhiều dính líu với tên hung thủ. Nếu dựng tôi là người gây ra tất cả mọi chuyện thì người vừa đi qua lúc này, phải là ông ấy chứ không phải ai khác...

Nhưng ông vào đây làm gì ?!?!?!?!?

Ba chân bốn cẳng chạy về phòng bệnh của ba, tôi suýt kêu thét lên khi thấy máy thở của ông đã bị người ta tháo xuống. Gấp rút giúp ba đeo lại thiết bị, hai tay tôi run rẩy ấn liên tục vào nút khẩn cấp màu đỏ. Chú Kha và chú Phú mới vừa nãy đã ra ngoài ăn tối. Tay chân của ba thì chẳng có lấy một người đến canh gác hay thăm hỏi. Tính mạng ông lúc này mong manh chẳng khác gì ngọn đèn trước gió.

- Đừng đi, đừng đi...Đừng bỏ lại con... – Tôi hoảng loạn gào hét - ...Đừng bỏ mặc con như anh ấy !!!

Bác sĩ và y tá lũ lượt kéo nhau vào phòng, hồi hải dùng mọi cách để duy trì sự sống cho ba. Bản thân tôi cũng nhanh chóng bị họ tổng ra ngoài chờ đợi. Qua ô kính nhỏ, tôi chỉ thấy được những bóng lưng áo trắng đang tùm tùm quanh giường. Tiêm thuốc, sốc điện, ép tim... Tất cả biện pháp thường thấy đều được mang ra sử dụng. Mà người đàn ông nằm trên giường vẫn trước sau bất động. Máy điện tâm đồ để một bên vẫn ổn định chạy thành đường thẳng...

Tôi hốt hoảng sụp đầu vái lạy, cầu xin ông trời rủ lòng thương, chừa cho ba một con đường sống. Tôi tình nguyện vì ông mà giảm đi ba mươi năm tuổi thọ, tình nguyện vì ông mà làm trâu làm ngựa...Chỉ cần người đừng nhẫn tâm cướp đi “vật thể sống” duy nhất còn lưu lại mối liên hệ với Cảnh Huy. Đừng đem anh ấy biến mất khỏi đời tôi mà không để lại chút dấu vết như thế...Cầu xin người...cầu xin người...

131. Chương 131

Sáng sớm hôm nay, tôi im lặng rời khỏi nhà khi em vẫn còn đang say ngủ. Trên đường đi, không lúc nào thôi dặn mình phải giữ bình tĩnh. Vì tôi sợ chỉ một phút lơ đãng cũng có thể khiến bản thân lao vào Young Min mà phát tiết.

Tuy sự thật đã rõ mười mươi, tôi vẫn muốn đến nhà anh hỏi lại một lần nữa. Tôi muốn anh hiểu, mình không phải là kẻ ngốc, có thể tùy tiện bị người khác điều khiển.

Tôi muốn anh từ nay biết thân biết phận, đừng vác xác sang nhà tìm Yên Nhi thêm một lần nào nữa.

Dù đứa con trong bụng cô ấy có thật sự là của anh thì cũng đừng trông mong tôi sẽ để hai người có bất cứ mối liên hệ nào hết.

- Anh Tuyên? – Yên Vũ đang ngồi trong vườn, vừa nhìn thấy tôi đã lăng xăng chạy đến – Anh tìm Young Min à? Chị Yên Nhi có phải không khỏe?

- Anh ấy đâu? – Tôi sừng sộ nhìn quanh – Young Min hiện giờ đang ở đâu hả?

- Ảnh vừa ra ngoài... – Cô gái bắt đầu có vẻ khiếp sợ - ...Chắc chiều tối mới về.

Tôi bực tức trừng mắt nhìn em, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu thấy hối hận. Yên Vũ thật ra cũng đau khổ đâu kém gì...Chồng mình cùng chị gái xảy ra loại quan hệ bất chính... Em và tôi là cùng một cảnh ngộ.

- Anh có chuyện này muốn hỏi. – Tìm anh Chín không bằng cứ trực tiếp hỏi cô gái này – Hy vọng em sẽ trả lời một cách thành thực.

- Chuyện gì? – Cô bé lo sợ gật gật đầu – Nếu biết, em nhất định sẽ nói.

- Lần cuối cùng hai chị em ngủ cùng nhau...là lúc nào?

- Là hôm em bị bệnh.

- Hôm anh cùng Yên Nhi đến nhà?

- Không phải. – Yên Vũ chậm rãi lắc đầu – Bữa đó chị Yên Nhi đột nhiên cứ khăng khăng đòi về kia mà. Anh Young Min còn bảo trời đã tối nên muốn tự mình đi tiễn... Em đang nói lần trước đó nữa.

- Young Min tự mình đi tiễn? – Tôi cay đắng hỏi lại – Em nói Young Min tự mình đưa Yên Nhi về nhà trong buổi tối hôm đó?

- Chứ không phải... ?!?!? – Yên Vũ còn chưa kịp nói hết câu đã vội vàng đưa tay che miệng, gương mặt trong chớp mắt đã lập tức biến sắc – Anh Tuyên, lẽ nào....lẽ nào.... đêm đó chị Yên Nhi không về nhà?

- Hôm nay anh đến cũng là muốn làm sáng tỏ chuyện này. – Tôi bần thần ngồi xuống một chiếc ghế - Ngoài em ra, còn ai khác kiểm chứng được?

Câu nói của tôi khiến cô bé phải hấp tấp nắm lấy cạnh bàn, như để đề phòng cho bản thân khỏi té ngã. Ánh mắt em nhìn tôi vừa hàm chứa vẻ đau lòng, vừa phảng phất sự oán trách. Nhưng mọi việc đâu chỉ dừng lại ở đó. Nếu em biết, trong người Yên Nhi hiện đang mang giọt máu của Young Min thì phản ứng chắc sẽ còn thảm thương hơn cả lúc này.

Tôi biết em đau, biết em sẽ vô cùng thất vọng... Nhưng những cảm xúc ấy liệu có là gì so với sự tra tấn mà tôi đang phải gánh chịu? Cả trái tim và thân thể người phụ nữ mà tôi yêu đều bị anh cướp đoạt. Đứa con tôi ngày đêm mong mỏi cũng lại chính là máu mủ của anh. Thử hỏi con người em từ trên xuống dưới, tôi có thể nắm giữ được mấy phần?

Nhưng nghiệt ngã nhất là bản thân mình vẫn không có cách nào để từ bỏ.

Tôi không thể oán trách Yên Nhi vì biết đó là việc em không hề mong muốn. Tôi không thể khuyên vợ mình bỏ đứa con trong bụng vì biết điều đó sẽ khiến Yên Nhi đau khổ. Tôi càng không thể dừng yêu em vì biết trái tim mình sẽ chết nếu thiếu vắng cô bé. Tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là tiếp tục dùng tình cảm để trấn áp lý trí, bỏ lại phía sau tất cả đau khổ cùng tức giận. Tất cả những gì tôi mong muốn chỉ là yêu thương và chăm sóc cho em đến trọn đời. Như vậy thì còn thay đổi được cái gì?

- Lúc họ rời khỏi phòng...có đi cùng một cô giúp việc. – Yên Vũ nhỏ giọng lẩm bẩm – Nhưng cô ta nói tiếng Hàn nên em cũng chưa bao giờ trò chuyện.

- Gọi cô ấy đến đây. – Tôi uể oải mở miệng - Đích thân anh sẽ tìm hiểu.

- Tối hôm đó...– Sau khi nghe câu hỏi, người con gái bối rối gãi đầu – Sau khi rời khỏi phòng cô Yên Vũ,...Ông chủ và cô Yên Nhi đã cùng đến phòng làm việc... Họ đóng cửa nên tôi chỉ có thể đứng ở ngoài...

- Bao lâu thì hai người đó đi ra?

- Sáng sớm tôi phải về phòng nghỉ nên cũng không biết chính xác là mấy giờ...

Họ cả đêm cũng không rời khỏi phòng?

Tôi run run đem hai bàn tay bóp chặt, cổ họng chế mình đừng quay sang đập nát chiếc bàn đá. Yên Vũ ngồi một bên nhìn thấy vậy cũng lập tức hiểu ra mọi chuyện. Em gục người trên băng ghế dài, nước mắt bắt đầu rơi lã chã.

- Lúc đầu, tôi thoáng nghe thấy tiếng cô Yên Nhi khóc...Nhưng sau đó thì hoàn toàn im lặng... – Cô gái cố gắng cung cấp thêm thông tin – Có lẽ họ vừa tranh cãi chuyện gì đó...

- Hãy tiếp tục làm việc của mình. – Tôi mệt mỏi ra hiệu cho cô ấy lui đi - Ở đây không có chuyện của cô nữa.

Người đàn ông kia thật sự đã dùng sức mạnh để chiếm đoạt em, người vợ tôi hết lòng nâng niu, không dám mảy may làm tổn hại. Chẳng những vậy, tôi còn là kẻ tiếp tay đưa em vào miệng cọp. Sau đó, tạo điều kiện cho đứa trẻ không được chào đón kia được hình thành. Tôi phớt lờ sự đau khổ của em, ngu ngốc tin vào những lời bịa đặt. Tôi để em một mình chịu đựng và không ngừng cho Young Min lui tới....Tôi hận anh vì tất cả nhưng chính mình lại là người làm tổn thương Yên Nhi nhiều nhất.

- Làm sao anh phát hiện chuyện này? – Yên Vũ đột nhiên lẩm bẩm như người mất hồn.

- Em nói cái gì?

- Em hỏi anh làm sao phát hiện được chuyện này? – Cô bé trong nháy mắt đã cao giọng – Có phải chồng em đã để lại hậu quả?

- Hậu quả? – Em gọi những thương tổn chị gái mình phải gánh chịu là hậu quả sao?

- Tại sao anh không trả lời? – Tia điện cuồng liên tục phóng ra từ mắt em – Có phải chị ấy mang thai rồi không? Có phải chị ấy mang thai rồi không???????

- Phải thì thế nào? – Tôi tức giận đập xuống bàn – Em không phải muốn anh mang nó đến khoe cùng anh Chín chứ?

- Không, em cần anh giải quyết nó ngay lập tức.

-Giải quyết? – Một lần nữa, những lời của em lại khiến tôi không tài nào tin nổi – Em muốn anh “giải quyết” con của chồng mình và cũng là cháu ruột của em sao?

- Anh Young Min không cần nó. – Yên Vũ giận dữ hét lớn – Em lại càng không muốn vì nó mà phải gánh lấy đau khổ. Từ hôm đó đến nay chỉ mấy ngày, anh ráng tìm cách xử lý cái mầm mống tai họa ấy đi.

- Triệu Yên Vũ, hôm nay anh đến đây là để thay Yên Nhi đòi lại công bằng. Không phải nghe em sai khiến.

- Anh định đem chuyện này nói cho Young Min biết? – Em thất kinh, tìm cách ngăn cản – Anh muốn để anh ấy biết chị Yên Nhi đã có mang cốt nhục của mình sao?

- Đây là việc do anh ấy gây ra, đừng tưởng có thể che giấu người khác.

- Nhưng kết quả nhận được sẽ là gì? Anh Young Min lại càng có lý do muốn giành lại chị Yên Nhi hơn trước. – Cô bé phát hoảng, vội vàng lao về phía tôi mà bấu chặt tay áo – Anh chỉ là một người chồng trên danh nghĩa. Trong khi, trong khi anh ấy là ba của đứa trẻ....Thần Tuyên, em xin anh. Tuyệt đối đừng đem chuyện này nói cho Young Min biết.

- Đừng ai hòng mang Yên Nhi khỏi anh dù chỉ là nửa bước. – Tôi giận dữ hất tay em – Chuyện nhục nhã như vậy mà anh ta còn dám đem ra làm lý do tranh giành ư? Hơn nữa, anh nghĩ em cũng nên tôn trọng ý muốn của chị gái mình một chút.

- Khó khăn lắm anh Young Min mới bắt đầu đối xử tốt với em. Em nghĩ anh ấy đã dần từ bỏ chị Yên Nhi rồi. Anh làm ơn, làm ơn để chuyện này chìm vào quên lãng. Hoặc nếu muốn giữ lại đứa trẻ, hãy xem như nó là con ruột của mình. – Yên Vũ vừa khóc vừa giãy nảy – Chẳng lẽ anh nghĩ nó sẽ hạnh phúc khi thân phận bị phơi bày? Anh nghĩ anh Young Min sẽ ngồi yên nhìn con anh bị người khác cướp mất? Anh nghĩ chị Yên Nhi sẽ đành lòng bị chia tách khỏi giọt máu do chính mình sinh ra hay sao?

- Nó không phải là con của Young Min. – Tôi từng sợ quá lớn – Yên Nhi là vợ anh. Con của cô ấy đương nhiên cũng là con của anh. Em bây giờ là đang nói hộ cho chồng hay cho chính bản thân mình vậy?

- Em đang nói cho tất cả. – Đứa em gái một lần nữa lại muốn quỳ xuống – Nếu anh đã tự công nhận đứa trẻ kia là con mình thì đừng đem chuyện này nhắc lại nữa. Hãy quay về mà sống hạnh phúc bên cạnh chị của em đi. Cầu xin anh rộng lòng chờ lại cho em một con đường sống. Chị Yên Nhi đã cướp đi mất trái tim của anh ấy rồi. Nếu bây giờ còn thêm đứa trẻ này, em mãi mãi cũng không bao giờ có được một chỗ đứng. Anh sợ mất chị Yên Nhi như vậy, chẳng lẽ lại không hiểu nỗi lo sợ bị mất anh ấy của em sao?

- Đừng lúc nào cũng vì anh Chín mà quỳ gối trước mặt người khác. – Tôi thấy vừa giận lại vừa đau xót – Nếu để chị gái em nhìn thấy, cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Yên Vũ tội nghiệp, em là em gái Yên Nhi, đương nhiên cũng là em gái của anh. Và vì anh xem em như em gái ruột nên hành động hạ mình lúc này chỉ càng khiến lòng căm giận đối với Young Minh trở nên càng sâu sắc.

Anh ấy có tài cán gì mà khiến hai chị em em phải đau khổ như vậy? Bản thân anh càng không biết vì sao mình lại bị lôi vào mối tình tay ba ngang trái và phức tạp giữa các người. Điều anh mong muốn chỉ là cùng chị gái em có được một cuộc sống bình yên, giản dị. Nhưng sự tồn tại của em và Young Min lúc nào cũng hoàn hảo làm cản trở và phá hoại nó.

132. Chương 132

Không biết bệnh thương người có phải là một thứ virus lây truyền hay không. Mà sao những giọt nước mắt ngấn dài trên gương mặt hoảng loạn của em gái em cứ làm tôi ray rứt. Nhìn cô bé khóc đến phát ngất, trong đầu tôi liên tục hiện lên về mặt đau lòng của Yên Nhi nếu nhìn thấy cảnh này. Chỉ cần Yên Vũ không được vui, cô bé nhà tôi nhất định cũng mất ăn mất ngủ.

Tại sao lần nào anh Chín gây họa, tôi cũng phải là người đứng ra giải quyết? Tại sao đối tượng để anh “gây hại” không phải ai xa lạ mà cứ là người con gái tôi yêu? Bây giờ Yên Nhi mang trong bụng đứa con của anh ấy, tôi lại phải nghĩ cách để lừa em rằng nó là con của mình. Chẳng những vậy còn không được tỏ ra buồn bực hay tức giận mà lúc nào cũng phải giả bộ vui mừng, phấn khởi trước mặt em. Nhưng nếu để bản thân tự do bộc lộ cảm xúc, tôi lại lo em sẽ liên tục tìm cách tự trách mình, lo em vì mặc cảm tội lỗi mà mang theo con rời khỏi tôi vĩnh viễn.

Phải chăng vì Yên Nhi đã phần nào đoán ra mọi việc nên đêm qua mới...? Em tìm cách dụ tôi lên giường, hỏi han về cảm giác mang thai...có phải cũng đều do lo sợ sẽ mang thai đứa con của anh Chín? Và cách xử sự ngu ngốc của tôi đã vừa vặn làm em an tâm về điều đó? Cô bé hẳn đang chờ đợi được mình đưa đến Vườn Linh Hồn một lần nữa?!?!?!?...Cô bé đáng thương của anh, tại sao em lại chọn cách chịu đựng một mình như thế?

- Sáng giờ anh đi đâu? – Yên Nhi vừa nhìn thấy tôi đã vội vàng chạy đến – Làm người ta tìm mãi.
- Anh ra ngoài làm chút chuyện – Tôi nỗ lực thu hết mọi vẻ mệt mỏi đem đi cất – Em dậy lâu chưa, bảo bối?
- Anh vừa đi là em tỉnh. – Cô bé khẽ rướn người, đem những lời lẽ ngọt ngào bỏ vào tai tôi như đang làm nũng - Không có anh, em ngủ không được.
- Vậy tối nào mình cũng nhau vận động một chút rồi hãy ngủ, chịu không? – Tôi cố tình thì thầm vào tai em.
- Không...Không muốn... - Tiếng cười thẹn thùng của Yên Nhi cứ thể nhẹ nhàng xoa dịu trái tim đang rướm máu.

Đôi tay nhỏ liên tục đánh vào trước ngực nhanh chóng bị tôi bắt được, sau đó gọn gàng đem cả cơ thể đang vùng vẫy ôm thật chặt. Vừa giữ được em, tôi đã vội vàng khom người, vùi mặt thật sâu vào hõm cổ trắng mịn, nhiệt tình hít lấy hương thơm dễ chịu.

Sự đụng chạm làm em nhột đến mức cả người đều co rúm, nhưng hai cánh tay thì vẫn kiên trì vuốt ve trên lưng tôi như người mẹ hiền đang dỗ dành đứa con nhỏ. Từng tuổi này mà chưa được ai đối xử ân cần như vậy khiến tôi vô cùng xúc động. Chỉ muốn bằng mọi giá moi ra trái tim này để em có thể nhìn thấy.

Yên Nhi lúc nào cũng nói sự tồn tại của tôi mang đến cho em cảm giác an toàn. Nhưng kỳ thực, bản thân tôi lúc nào cũng nhận thấy điều ngược lại. Sự yêu thương, chăm sóc từ em mới là món quà có năng lực xua đi mọi cảm giác mệt mỏi. Nụ cười trên môi em là ngọn lửa ấm áp làm tan chảy mọi góc ngách trong cõi lòng băng giá. Vì em, tôi sẵn sàng nhận lấy mọi đau khổ. Miễn là gương mặt kia có thể luôn tươi cười rạng rỡ, đôi tay kia có thể mãi mãi ở trên lưng vỗ về.

- Yên Nhi... – Tôi bắt đầu bước đi trên ranh giới giữa những lời nói dối và cảm xúc chân thật – Anh muốn cùng em sinh một đứa con...

- ...

- Một đứa con lương thiện và xinh đẹp như mẹ nó...

-...

- Mình cùng nhau quay lại khu vườn ấy, em nhé! – Nhích người ra khỏi cơ thể đang bất động của cô bé, tôi cố bình tĩnh đè xuống mọi đau đớn – Anh hứa sẽ cùng em chăm sóc và yêu thương nó...sẽ dạy nó cách yêu thương và chăm sóc em...không cho nó làm em phải khóc...

- Em chỉ muốn được cùng anh có chung điều gì đó. – Yên Nhi đột ngột ngắt lời – Thậm chí còn mong, mình có thể cùng anh hòa thành một...

Rồi chúng ta sẽ cùng có những đứa con khác. Rồi chúng ta sẽ cùng có những đứa con khác mà. Tôi thống khổ liên tục tự an ủi mình.

- Đi với anh...Đi tìm con của chúng ta.

Khác với thái độ lần trước, Yên Nhi hôm nay bước chân vào Vườn Linh Hồn trong trạng thái rụt rè, e ấp khiến người ta thấy xao động. Bước chân em lú lút như vừa nôn nao lại vừa hồi hộp. Thỉnh thoảng còn ủy mị dựa vào người tôi, mắt e dè quan sát cây cối xung quanh. Thái độ này quả thật khiến tôi đau lòng không dứt.

- Hôm trước anh nói làm sao để biết mình đã tìm được một đứa? – Cô ấy lại ngại ngần hỏi.
- Trước bụng em sẽ có cảm giác ấm nóng – Tôi đau đớn đặt điều để kế hoạch trở nên thuận lợi.
- À. – Em chăm chú lắng nghe rồi an tâm gật đầu.

Kế hoạch đền bù cho anh của em sắp thành công rồi cô bé à. Và kế hoạch làm cho em an tâm của anh cũng sắp kết thúc trong mỹ mãn. Nhưng tại sao tâm can vẫn không thôi gào hét? Yên Nhi, anh cảm thấy mình sắp không thể bước thêm bước nào nữa...

- Có phải vì con người em không tốt nên mới...?

Đi một vòng mà vẫn chưa thấy gì khác lạ khiến Yên Nhi bắt đầu sốt ruột. Bàn tay nhỏ càng tức càng toát mồ hôi lạnh.

- Không phải em không tốt... – Tôi nhẹ nhàng tìm cách trấn an - ...Mà là quá tốt để tìm thấy một linh hồn phù hợp.

- Nhưng lẽ như không tìm thấy...

Nhìn thấy ánh mắt bất an của em, tôi cảm thấy không đành lòng nên xoay người cô bé lại. Cẩn thận đặt hai tay mình lên vòng eo mảnh khảnh, tôi giả vờ đánh lạc hướng vợ.

- Có thể vì bụng em nhỏ quá...làm sao chứa nổi đứa trẻ?

- Nhỏ ư? – Yên Nhi hốt hoảng nhìn xuống chỗ đang bị tôi chạm vào – Nhưng từ khi ba mẹ sinh ra đã như vậy.

Tranh thủ lúc em vừa chuyển di tầm mắt, tôi lập tức vận sức truyền đến trước bụng cô bé một luồng khí ấm dịu nhẹ.

- Tuyên... – Em như người mất hồn, vội nắm lấy tay tôi – Tuyên...

- Thế nào?– Tôi cố bày tỏ thái độ sốt ruột - Có phải đã nhận thấy điều gì đó?

- Em...

Nhìn vào cặp mắt long lanh vì xúc động của em, tôi chỉ hận không thể đập đầu vào thân cây kia mà chết.

- Em thấy, thấy dưới bụng hình như hơi nóng...– Yên Nhi bối rối rơi lệ - ..Có phải con đã ở trong này rồi không anh?

Đủ rồi...đủ rồi... Tôi thật sự không thể chịu nổi thêm nữa. Đóng kịch trước mặt một tâm hồn trong sáng và thánh thiện như em đáng để mình bị đưa xuống địa ngục.

- Nếu thấy vui thì xin em đừng khóc... – Tôi đau đớn hôn lên bờ môi đang run run vì xúc động - ...Đừng khóc nữa được không em?

Nhưng Yên Nhi càng lúc lại càng khóc lớn.

- Cuối cùng em cũng có được một “thứ” của anh...Cuối cùng em cũng được mang trong người phần nào đó thuộc về anh...- Cô ấy nghẹn ngào để mặc tôi âu yếm - ...Tuyên, em thật sự rất hạnh phúc...

Đứa trẻ này không hề có phần nào của anh, thậm chí tôi quần quai giấy giữa, Yên Nhi, đứa trẻ này hoàn toàn không có phần nào của anh trong đó.

Chỉ có một trái tim lúc nào cũng hướng về em. Một trái tim đang đấu tranh từng phút để có thể yêu con em như chính giọt máu của mình. Một trái tim đang vẫy vùng không bao giờ muốn tha thứ cho anh Chín.

Chính anh là người đã cướp đi giây phút thiêng liêng hạnh phúc này. Chính anh là người đẩy tôi vào thế phải nói dối để bảo vệ tâm hồn bị tổn thương tởm của cô bé. Tôi hận anh và sẽ không bao giờ tha thứ về điều đó, không bao giờ...

- Anh... – Yên Nhi cuống quýt kêu lên khi bất ngờ bị tôi lôi kéo – Đây là nơi “công cộng”.

- Anh mặc kệ. – Tôi nóng nảy đẩy em nằm xuống thảm cỏ êm mượt – Cần kiểm tra nhà mới của con một chút.

- Không được, không được như thế.– Cô bé hốt hoảng đưa tay giữ chặt gấu áo – Nếu để ai nhìn thấy.

- Sẽ không có ai – Tôi càng bướng nói bừa.

Một tay dùng sức giữ lấy hai cổ tay em, tay còn lại dễ dàng đem chiếc áo màu phấn hồng kéo lên khỏi rốn. Yên Nhi xấu hổ đến nổi hai má đều đỏ bừng, nằm thở dốc trên mặt đất.

- Đây là nơi con chúng ta sẽ sinh sống? – Tôi nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng trắng phẳng lì của em.

Nếu buộc phải chấp nhận, thì chi bằng cứ tự lừa dối mình trong tình yêu dành cho cô bé.

- Có phải sau mấy tháng sẽ lớn hơn một chút? – Tôi tiếp tục cúi đầu hôn nhẹ làm em run rẩy - Chắc mẹ nó khi ấy sẽ đi lại rất vất vả.

- Làm ơn... – Yên Nhi vô lực mím môi - ...Đừng nghịch em nữa...

Trước thái độ cầu xin của em, tôi chỉ mỉm cười mà không hề có ý dừng lại động tác. Phản ứng nhạy cảm mà chân thật của em lúc nào cũng đẩy tôi vào chỗ máu xông lên não. Nếu đem so sánh cùng Ngọc Thủy thì tốc độ mất kiểm soát còn cao hơn gấp bội.

Hết hôn lại cạ mũi trước bụng em, tôi hoàn toàn vừa lòng khi nhận ra cô bé đã không còn giãy giụa. Hai tay tìm cách vùng vẫy cũng ngoan ngoãn thả xuôi bên người. Hơi thở ngọt ngào mỗi lúc một trở nên dồn dập, đứt quãng.

- Cảm ơn em. – Tôi nhoài người, khẽ nâng gáy em dậy – Cảm ơn vợ yêu dấu đã giúp anh mang thai đứa bé này.

- Anh là thằng ngốc – Yên Nhi khẽ chớp nhẹ đôi mắt đẹp, đầu hơi ngửa ra sau vì sự nâng đỡ của tôi.

- Phải, anh là thằng ngốc. Một thằng ngốc may mắn tìm được bảo vật.

Vội vàng hôn dồn dập môi em, tôi lúng túng muốn che đi giọt nước mắt vừa thừa cơ lăn xuống. Nhưng chiếc cổ trắng...trắng không đã vô tình nhắc nhở một điều gì đó.

- Yên Nhi, sợi dây chuyền anh tặng em đâu?

- Em... – Giọng nói khẽ thì thầm như sợ hãi - ...Em sợ mất nên đã đem cất...

- Đừng cất, anh muốn thấy em mỗi ngày đều đeo nó.

133. Chương 133

Trời hôm nay không thấy sao mà chỉ có một vầng trăng sáng vàng vạc. Thứ ánh sáng mát lạnh đang lan tràn khắp không gian tĩnh lặng. Tôi mệt mỏi úp mặt vào hai lòng bàn tay, bên tai chỉ còn nghe tiếng hơi thở yếu ớt...

Bác sĩ nói tình trạng ba bây giờ đã tạm ổn định, không còn nguy hiểm như trước. Lòng tôi dường như cũng vì thế mà vừa vui lại vừa...chán. Bởi lẽ chữ “ổn định” kia hoàn toàn tương đương với việc ông sẽ tiếp tục nằm mê man như những ngày vừa rồi.

Sự cố máy thở cũng được cho qua vì người ta chẳng biết làm sao mà truy cứu. Cuộc sống lại tiếp tục phơi bày hết bản chất tàn nhẫn của mình. Còn bản thân tôi thì vẫn chưa xác định được mình đang tồn tại vì lẽ gì. Số mệnh này phải chăng là cái giá phải trả ột tội ác nào đó?

- Mệt lắm sao? – Giọng nói khẽ vang lên khi một bàn tay từ phía sau nhẹ nắm lấy vai tôi.

Giật mình xoay người lại thì thấy gương mặt Tuyên đang mỉm cười hiền hậu. Tôi chỉ kịp chớp mắt vài lần trước khi chúng hồi hải tuôn ra những dòng lệ vỡ òa.

- Không giận anh vì bây giờ mới đến chứ? – Người đàn ông có phần e dè khi quyết định giang rộng hai tay – Vì phải lách luật mới được gặp em nên anh...

- Không sao. – Tôi nghẹn ngào lắc đầu – Em rất mừng khi nhìn thấy anh...em mừng lắm...

Nào vào lòng Tuyên như một đứa em gái, tôi chỉ biết uất ức khóc ròng. Bao nhiêu buồn tủi cũng theo giây phút xúc động ấy mà tuôn xuống. Tuyên chẳng những không tìm cách đẩy ra mà còn vòng tay ôm chặt đầu tôi vào trước ngực hơn nữa.

- Xin lỗi em...- Từng lời của anh đều ăm ắp nỗi thống khổ -...Đều tại anh quá ích kỷ...chỉ biết lo cho an nguy của chính mình...

Chiếc áo khoác Tuyên đang mặc hình như cũng không êm ái được như giọng nói của anh lúc này. Thân thể cường tráng đã có sự thay đổi đáng kể, yếu ớt và hao gầy hơn trước. Nhưng phong thái ung dung thì chẳng hề thay đổi. Tôi phát hiện thâm tâm mình cũng từng có lúc nhớ đến anh. Nhưng là một nỗi nhớ nồng ấm như tình cảm giữa những người trong gia đình.

Sử Thần Tuyên, tại sao lúc nào anh cũng biết cách khiến người khác phải yêu thương mình như thế?

- Em vốn định xuống tìm anh từ mấy ngày trước... nhưng...

- Anh biết. – Tuyên không cần nghe hết câu đã vội ngắt lời – Những chuyện xảy ra với em, anh đều biết cả.

Nhớ đến Phòng Ghi từng làm mình chết mê chết mệt, tôi lập tức hiểu được mọi chuyện. Nhưng... việc cơ thể Tuyên bất ngờ có dấu hiệu chao đảo đã khiến tâm trạng mừng rỡ lập tức chuyển thành hốt hoảng.

- Anh ngồi xuống đi... Có việc gì thì nói nhanh. Đừng nán lại lâu quá!

Dù bản thân đang thăm cầu xin anh có thể ở lại đây với mình thêm giây nào hay giây nấy, nhưng tôi cũng không thể phớt lờ những đau đớn mà người đàn ông này sẽ phải gánh chịu. Sự có mặt của anh hiện tại đã là sự hy sinh rất lớn.

- Tuyết Vinh, tất cả những chuyện này... tất cả đau khổ em phải gánh chịu...

Lúc đầu, tôi vẫn còn đủ tỉnh táo để quan tâm đến những cái nhíu mày và xoa ngực của Tuyên. Nhưng càng nghe lại càng thấy bị choáng váng cực độ. Mọi quan hệ rối rắm giữa ba gia đình đã hoàn toàn vượt ra khỏi những gì tôi có thể tưởng tượng. Âm mưu trả thù cùng lý do khiến cả nhà mình chìm trong bể máu khiến toàn thân tôi đều nổi gai ốc.

Hắn ta nói nợ máu phải trả bằng máu? Giết người phải đền mạng? Người đàn ông ấy tàn ác biến tôi thành một đứa con giết cha, một ả đàn bà dơ bẩn, một người vợ chồng chết không thấy xác...vẫn chưa đủ? Ngay đến người không còn sức phản kháng, phải dùng máy thở để sống qua ngày mà cũng chẳng buông tha được? Ông trời nghĩ gì lại để loại vô lương tâm ấy tồn tại lâu như vậy?

- Hắn sai người đánh Cảnh Huy, ném lại chiếc kẹp cũng là để khiến em nghi ngờ Tống Văn Chu chính là hung thủ?

- Phải...Hành trình dụ em vào sự hiểu lầm đối với ba mình được thực hiện rất kỹ lưỡng. Riêng chai rượu có tên Tống Văn Chu, anh nghĩ chỉ là một sự trùng hợp. Phạm Sỹ Nguyên sẽ không thể tính trước hành động của em lúc đó, càng không sắp xếp để miếng thủy tinh găm vào cổ Yên Chi có tên Tống Văn Chu trên được. Vì điều này sẽ để lại bằng chứng bất lợi cho hắn. Số người sở hữu một chai rượu như vậy có hạn nên anh chàng Hồng Phương sớm muộn gì cũng lần ra.

- Nhưng làm sao ông có được chìa khóa nhà máy?

- Phạm Sỹ Nguyên từng làm trưởng phòng quản lý nhân sự trong công ty của Tống Văn Chu. Hắn cũng giống như những trưởng phòng khác, đều được nhận một chai rượu có khắc tên ông ấy. Chính chai rượu này đã khiến em bị đứt động mạch cổ, dẫn đến tình trạng mất máu mà chết. Về phần chìa khóa, người đàn ông này đã mua chuộc viên bảo vệ, mang chìa khóa đi làm thành một chùm khác tương tự. Sau khi Kỷ Nguyên vì hắn mà đóng cửa, Phạm Sỹ Nguyên đã sử dụng nhà máy này làm hiện trường gây án. Nếu bị ai phát hiện, ba Cảnh Huy sẽ là người đầu tiên bị hỏi đến.

- Em biết làm sao để đối phó với ông ta? – Tôi chán nản lắc đầu – Ba hiện đang nằm liệt giường. Suýt chút nữa còn mất mạng. Bọn tay chân nhất định sẽ không chịu nghe lời nữa.

- Đừng nghĩ đến chuyện cùng người đàn ông đó đối đầu trực diện. – Tuyên bắt giác gồng mình, dùng tay bấu chặt vào thành ghế – Anh đã tính kỹ rồi. Hy vọng duy nhất của em lúc này chính là cô gái tên Tống Lynda.

Người này mấy ngày trước còn tìm cách giết mình. Tuy âm mưu xấu xa chưa bị phát hiện nhưng vẫn bị khởi tố vì tội cố ý mưu sát. Nghe Hồng Phương nói, tòa xử cô ta hai tháng tù giam và tám tháng tù treo.

- Lynda vốn không biết ba mẹ cô cũng bị Phạm Sỹ Nguyên hãm hại. Cô gái này ngay từ đầu đã bị lợi dụng làm điều xấu. Nếu em có thể khiến cô ấy tin vào điều đó...Chuyện Lynda giúp em ra tòa làm chứng là hoàn

toàn có thể.

Nhưng cái chết của Cảnh Huy đã khiến cô ấy hận tôi thấu xương. Lúc được ra tù, chưa biết chừng còn đến tìm mình để báo thù lần nữa. Hơn nữa, tôi biết tìm đâu ra bằng chứng để Lynda tin ba mẹ cô chết là do lỗi của Phạm Sỹ Nguyên đây?

- Tổng Thanh Thiện cũng là một bằng chứng quan trọng, có thể quay lại tìm em bất cứ lúc nào. Anh thật sự rất muốn đem tung tích của cô ta nói cho...

- Tuyên! - Một ngụm máu tươi bất ngờ trào ra khỏi miệng anh khiến tim tôi nhảy dựng - Anh làm sao vậy? Trong người có chỗ nào không khỏe?

- Không sao, không sao... - Người đàn ông lập tức lắc đầu -. Chỉ tại anh không kèm lại kịp...

Nhìn Tuyên hết rút khăn lau đi vệt máu trên môi lại cúi xuống chùi chùi chiếc áo loang lổ, tôi bắt đầu hiểu ra sự việc.

- Đây là cái giá của việc cung cấp tin tức cho em sao?

- Em đừng nghĩ lung tung. Chỉ vì mấy ngày nay anh không được khỏe.

Sự tốt bụng của anh chưa bao giờ thay ấy đổi.

Tuyên vẫn luôn giúp đỡ mọi người mà không cần phải nhận lại bất cứ sự cảm kích hay biết ơn nào. Bản thân anh càng không ngại việc sẽ bị những người xung quanh hiểu lầm hoặc hờn dỗi. Tình yêu và sự quan tâm cứ thế được cho đi, mãi mãi không có giới hạn...

Yên Nhi yêu dấu, em có biết mình đang nắm trong tay một bảo vật quý giá nhất ở Trung giới hay không?

- Tuyết Vinh...Thanh Thiện hiện đang... - Tuyên chậm rãi đưa tay che miệng - Cô ta hiện đang...

Nhưng những dòng máu hình như vẫn không chịu khuất phục, ngoan cố tìm cách trào ra khỏi kẽ ngón tay mà nhuộm xuống áo anh từng giọt.

- Được rồi, anh đừng nói nữa. - Tôi đau đớn vuốt nhẹ sau lưng Tuyên - Từ lâu em đã không còn thấy sợ cái chết...Nếu cô ta thật sự muốn tìm đến, em sẵn sàng nghênh chiến...

- Đây là việc duy nhất anh có thể làm... Tuyết Vinh, em đừng...

- Anh đã vì em làm rất nhiều chuyện. - Cương quyết ngắt lời anh, tôi chỉ còn cách đem tình cảm ra thuyết phục - Chỉ cần anh hứa sẽ chăm sóc em gái em thật tốt, không để ai hà hiếp hay bỏ rơi nó...

- Tuyết Vinh ! - Tuyên tức tối ho khan một tiếng - Chuyện đó còn cần em phải dặn anh sao?

Nhìn anh bất mãn ngã lưng vào ghế mà thở dốc, tôi nửa muốn cười, nửa lại đau lòng không ngớt.

- Vậy thì mau trở về thực hiện lời hứa của anh đi. Em hứa sau khi giải quyết xong mọi chuyện sẽ xuống ngay.

- Em... - Tuyên hậm hực đưa tay vuốt ngực rồi nhắm mắt thở khó nhọc - ...Sao mãi vẫn không chịu thay đổi?

- Đi đi anh! Đi dù em được không?

- Còn một chuyện phải nói...anh đã...anh đã...

- Tuyên !!!!! - Nhận ra người đàn ông ngồi trước mặt đã sắp không còn ngồi vững nữa, tôi vội vàng hét lớn

- Anh biến ngay cho em.. Bằng không, cả đời này...mình đừng nhìn mặt nhau nữa...

Sử Thần Tuyên, ông trời biết trong lòng em đang khao khát anh có thể ở lại biết nhường nào. Nhưng nếu cái giá phải trả lại là sức khỏe và sự an toàn của anh, em thà chấp nhận cảnh cô đơn thêm một thời gian nữa. Việc anh xuất hiện ở đây, vào chính giây phút này đã mang đến cho em nguồn động viên rất to lớn. Sự tồn tại của anh đã nhắc em nhớ, mình vẫn còn ai đó đang quan tâm, lo lắng. Anh còn cho em cảm giác an tâm về đứa em gái chưa một ngày được chung sống...

Tất cả những cảm xúc tuyệt vời này đã là món quà vô giá. Em không nên đòi hỏi được nhận thêm bất cứ điều gì khác.

- Tuyết Vinh!

Bàn tay chúng tôi bất giác nắm chặt lấy đối phương như muốn gửi vào đó tất cả lời nhủ nhủ. Lần chia tay này không biết bao giờ mới gặp lại. Đợi đến lúc nhìn thấy anh, mọi chuyện còn chưa biết đã diễn biến theo hướng nào.

- Yên Nhi sẽ chăm sóc tốt cho anh... – Tôi rơi lệ nhìn hình ảnh Tuyên đang bắt đầu hòa tan vào không khí – Hãy nói với nó rằng người chị trên danh nghĩa này vừa đưa ra một đạo thánh chỉ... bảo con bé không bao giờ được rời xa anh...không bao giờ được có ý định trao trái tim mình cho người khác...Bằng không, nó nhất định sẽ hối hận...Nhất định sẽ hối hận...

Nụ cười của anh khi nghe những lời này dường như đang phảng phất một nỗi đau rất kỳ lạ. Linh cảm mách bảo cho tôi biết đó chắc chắn là một điều chẳng lành. Nhưng thời gian còn lại là quá ngắn. Không thể để Tuyên tiếp tục ở lại nơi này và chịu đựng thêm nữa...

134. Chương 134

- Em thật sự muốn làm điều này? – Hồng Phương ngỡ ngàng nhìn sâu vào mắt tôi – Chẳng phải hôm qua còn...

- Đừng tỏ ra ngạc nhiên như thế. Dù sao vợ chồng ông ấy cũng là người thân duy nhất còn sót lại của tôi. Nếu thật sự muốn Cảnh Huy có thể ra đi một cách thanh thản, anh nhất định phải giúp tôi hoàn thành tâm nguyện này.

- Còn chú Tuấn thì thế nào? Em đi rồi, ai sẽ lo cho ông ấy?

- Chú Kha và chú Phú... – Tôi thoáng ngập ngừng - ...Và cả anh.

- Nhưng...Em có thể bị phát hiện, thậm chí không còn khả năng bước ra khỏi căn nhà ấy...

- Điều ông ta muốn chính là nhìn thấy tôi chịu đau khổ. Người đàn ông ấy sẽ không bắt tôi chết một khi trong đời tôi còn chưa lóe lên tia hạnh phúc. Mà điều này lại hoàn toàn không có khả năng xảy đến.

Trạng thái trầm mặc của Phương đã phần nào cho thấy tâm trạng hiện tại nơi anh. Tôi biết Cảnh Huy ra đi bất ngờ, để lại người cha già nằm hôn mê trên giường bệnh cùng cô vợ chất chồng nỗi oán hận đã khiến Hồng Phương có cảm giác mình cần phải cứu mang gia đình này. Lợi dụng lòng tốt đó của anh, tôi muốn tận dụng tối đa các nguồn lợi từ phía cảnh sát.

Hồng Phương biết rõ khúc mắc về cái chết của gia đình là điều duy nhất níu chân tôi tại chốn nhân gian này. Anh cũng biết cái chết oan uổng của chồng khiến tôi không thể từ bỏ việc buộc hung thủ phải trả giá. Nếu Phương ra sức ngăn cản lý do sinh tồn duy nhất này thì chẳng phải tự tay anh đã đẩy vợ của bạn mình vào chỗ chết sao? Đừng cố tìm cách vùng vẫy hoặc trốn tránh sự việc nữa. Anh chỉ có một lựa chọn duy nhất là chấp nhận lời yêu cầu của tôi.

- Nếu chúng ta không sớm tìm ra chứng cứ buộc tội tên giết người vô nhân tính đó, hẳn chắc chắn sẽ không để cho ba được sống yên ổn. Chắc không phải anh cũng cho rằng vụ việc máy thử vừa rồi là tai nạn chứ?

- ...

- Hôm nay anh có thể bảo vệ được cho chúng tôi nhưng ngày mai thì thế nào? Chẳng lẽ cả đời này của tôi lúc nào cũng phải sống trong nỗi lo sợ bị người ta ở sau lưng một phát bắn chết? Chẳng lẽ anh muốn tôi ngồi đây mà ôm nỗi đau về cái chết của chồng cho tới khi nhắm mắt?

Bình tĩnh nhìn sâu vào mắt chàng thanh tra, tôi gắng giọng nói ra từng tiếng. Trong lòng bắt đầu có cảm giác cú tăng tốc của mình đã sắp về đích.

- Hồng Phương!

- Em phải thường xuyên liên lạc với anh. – Người đàn ông cuối cùng cũng chấp nhận xuống nước – Phải báo cho anh biết tất cả mọi động tĩnh.

- Chỉ khi nào có cơ hội. Tôi cần phải lấy được lòng tin của ông ấy trước.

- Nhưng anh thật sự không hiểu...Em dựa vào đâu lại có thể kết luận Phạm Sỹ Nguyên là hung thủ một cách chắc chắn như vậy?

- Đây vốn là...một bí mật!

Đều vì các người biến tôi trở thành thế này. Vì các người mà trái tim này trở nên quá chật chội để chứa thêm khái niệm về lòng tốt và sự tha thứ. Khi con người đã không còn gì để mất, họ sẽ trở nên hùng mạnh và nguy hiểm hơn bao giờ hết.

- Còn một điều anh nghĩ em nên biết ... – Phương bất chợt nhìn tôi bằng ánh mắt ái ngại - ...Hôm qua, Lynda đã vượt ngục...

- Yên Nhi! – Đặng Tuệ Hà điên cuồng vỗ lấy tôi, nức nở – Yên Nhi của dì!

- Con bé bị làm sao? – Phạm Sỹ Nguyên ở bên cạnh, khẽ khoanh tay ngắm nhìn – Tại sao phản ứng của nó lại chậm chạp như vậy?

- Cô ấy đã hôn mê một thời gian dài. – Hồng Phương cũng bình tĩnh hoàn thành tốt vai diễn - Lúc tỉnh dậy thì có nói được vài câu. Sau đó thì sự tỉnh táo không còn được duy trì ổn định nữa. Bằng không, chúng tôi cũng không phải đợi đến bây giờ mới tìm ra cách liên lạc với ông bà.

Ánh mắt đờ đẫn của tôi hình như đang làm anh thấy choáng. Nếu không vì cả hai đã có thỏa thuận từ trước, chưa biết chừng Phương cũng bị mắc bẫy.

- Là ai đã làm cháu tôi trở thành thế này? Các anh đã bắt được hãn hay chưa? – Tuệ Hà nuốt nước mắt, vuốt lại mấy sợi tóc bị chính mình làm rối – Con bé trước giờ không gây thù oán với ai. Sao lại có người nhẫn tâm đối xử với nó như vậy?

- Dựa vào những chứng cứ chúng tôi có được, người chủ mưu mọi việc chính là Tống Thanh Thiện, bạn học cùng lớp với Yên Nhi. Giữa họ đã xảy ra vài hiểu lầm có liên quan đến cái chết của Tống Văn Chu. Mọi việc vẫn đang được điều tra làm sáng tỏ...Nhưng cô gái này hiện đang rất cần được người thân chăm sóc.

Nếu Phạm Sỹ Nguyên đã có thể vào tận đây để mưu sát Khương Cảnh Thuần, ông ta đương nhiên cũng sẽ tìm hiểu được tình trạng thật của tôi mấy ngày qua. Và dù đã có sự sắp xếp với bên bác sĩ và bệnh viện thì hành trình thuyết phục Sỹ Nguyên vẫn vô cùng gian nan, phức tạp. Hành động của tôi mấy ngày tới tuyệt đối không được xảy ra chút sơ sót. Bản thân Phương lại càng phải cẩn trọng. Tôi đã bàn với anh, những chuyện gì có thể bám sát sự thật thì cứ để nó y nguyên như vậy, ít nhất cũng không làm đối phương nảy sinh thêm sự ngờ vực.

- Sau khi nghe tin bệnh nhân Khương Cảnh Thuần suýt chết vì sự cố máy thở, Yên Nhi đã khóc thét trước khi ngất xỉu. Đến bây giờ vẫn chưa khôi phục tinh thần. Vừa nãy bác sĩ đến kiểm tra thì nói là do bị chấn động quá mạnh, cộng thêm cơn hoảng loạn lúc đầu nên mới lâm vào trạng thái này. Nhưng theo những gì chúng tôi điều tra được, Khương Cảnh Thuần chỉ là ba của một thầy giáo trong trường. Căn bản không có mối liên hệ đặc biệt nào với Yên Nhi. Tại sao cô ấy lại phản ứng mạnh mẽ như vậy?

- Ngày trước...con bé có vẻ thân thiết với một người tên là Khương Cảnh Huy. – Dì của Yên Nhi mơ hồ nhắc lại – Có khi nào chính là con trai của người đàn ông đó không?

- Ý anh muốn nói, tình trạng mất ý thức của con bé chuyển biến theo hướng trầm trọng hơn kể từ lúc hay tin Khương Cảnh Thuần suýt chết? – Sỹ Nguyên bình thản khẳng định lại vấn đề, hoàn toàn không quan tâm đến nhân vật tên Cảnh Huy mà vợ mình vừa nhắc đến.

Biết con cá đã bắt đầu nhìn đến mỗi câu, Hồng Phương càng quyết tâm nhẫn nại thêm nữa.

- Đúng như vậy. Mấy ngày qua, nhận thấy sức khỏe cô ấy đang dần dần hồi phục, tôi còn tưởng có thể giúp ích cho việc điều tra. Không ngờ lại xảy ra chuyện này. Với tình trạng hiện tại, Yên Nhi chắc chắn cần phải có một khoảng thời gian dài để bình phục.

- Chúng tôi sẽ chăm sóc con bé – Dì hai trả lời một cách cương quyết – Hy vọng các anh có thể sớm bắt được cô gái tên Thanh Thiện, trả lại công bằng cho cháu gái của tôi.

- Xin ông bà cứ yên tâm. – Phương kín đáo quan sát thái độ từ phía Phạm Sỹ Nguyên – Chúng tôi sẽ báo ngay với gia đình khi có manh mối mới. Trong trường hợp ông bà lo lắng hung thủ có thể quay lại, chúng tôi sẽ sắp đặt người...

- Không cần phải như vậy. – Người đàn ông nhanh gọn ngắt lời – Gia đình chúng tôi tự có biện pháp an ninh phù hợp.

Cặp mắt một mí vẫn không thôi dán chặt vào gương mặt vô tư lự của tôi. Ẩn chứa trong đó là vẻ hoài nghi xen lẫn khoan khoái rùng rợn. Cố gắng đè xuống cái khao khát xông về phía kẻ trước mặt, tôi chỉ có thể nhú mày rồi hơi hơi nghiêng đầu, trưng ra vẻ mặt khó hiểu. Cái nhìn trong suốt chiếu thẳng vào gương mặt bình tĩnh đã gây ra ảnh hưởng không biết bao nhiêu khổ nạn, khéo môi bất giác nhếch lên thành một nụ cười ngây thơ đến chính tôi cũng...phát khiếp.

- Anh đi lo thủ tục xuất viện. – Sỹ Nguyên nghiêm mặt tuyên bố trước khi quyết định rời khỏi – Em và con bé cứ ở lại đây thu dọn.

Trông mặt hắn có vẻ rất vừa lòng với phản ứng thu được từ con nhỏ đang ngồi trong vòng tay của vợ mình.

- Nếu không có việc gì thì tôi xin phép được đi trước. – Phương cố ý nhìn tôi thêm một lần nữa.

Nhưng tôi lại muốn thủy chung với vai diễn của mình nên vẫn giữ nguyên cặp mắt lơ đãng nhìn vào một chỗ bất định trên trần nhà. Thái độ này rõ ràng đã làm anh thập phần thất vọng.

- Cảm ơn anh đã báo cho chúng tôi. Bằng không...

- Xin bà đừng nói vậy. Đây vốn là trách nhiệm của cảnh sát. Cảm phiền bà... hãy chăm sóc cho cô ấy thật tốt.

- Đương nhiên. – Tuệ Hà thoáng ngạc nhiên khi nghe thấy lời dặn dò cuối cùng – Nó là cháu ruột của tôi mà.

Nhìn anh miễn cưỡng bước ra khỏi căn phòng, tôi chỉ có thể chớp mắt ngồi yên, để người phụ nữ hết tùy ý vuốt tóc lại xoa xoa hai bàn tay đặt hờ hững trên đùi. Trông bà có vẻ hao gầy và trẻ trung hơn trước. Tôi nhận ra điểm gì đó thật lạ nơi người phụ nữ này nhưng không tìm được lời giải. Những lần gặp mặt trước, thái độ của dì tuy thân thiết nhưng vẫn tồn tại khoảng cách của một bậc tiền bối chứ không quá gần gũi như bây giờ. Điều này lý nào lại là kết quả của sự xúc động?

Dù biết Tuệ Hà có thể vô can trong mọi việc thì bản thân vẫn chưa tìm ra biện pháp để tha thứ hoặc xem bà ta như người thân của mình. Chính bà ấy chứ không ai khác, là kẻ cộng răn cản gà nhà. Chính bà ấy là người đã mở cánh cổng rước vào gia đình tôi một con sói khát máu. Sự ngu ngốc từ người phụ nữ này tạo điều kiện cho Phạm Sỹ Nguyên đưa cả nhà tôi và Cảnh Huy vào chỗ chết.

Ai nói ngu ngốc không phải là cái tội? Đó chỉ là một cơ để những người trong cuộc tự chống chế hoặc bao biện cho chính mình. Chính nó đồng lõa với tội ác và tạo điều kiện cho cái ác phát triển. Thần Tuyên khuyên tôi nên tìm cách vạch tội Phạm Sỹ Nguyên, thuyết phục Lynda ra làm chứng để buộc tội hắn. Nhưng điều tôi thật sự khao khát không chỉ dừng lại ở đó. Tôi chỉ muốn mượn lý do này để thuyết phục Hồng Phương tìm cách giúp mình. Còn mục đích sâu xa...

Ngày mình tìm ra điểm yếu thật sự của Phạm Sỹ Nguyên sẽ chính là ngày mọi tội ác của hắn phải bị trả giá. Tội danh giết cha đã đủ khiến tôi rục xương ở chốn địa ngục nên hai tay này chẳng còn tội ác nào mà không dám làm nữa. Ít nhất trước khi chết, tôi cũng phải khiến cho kẻ loạn tính kia mất hết tất cả, làm cho hắn bị tổn thương đến cực cùng. Bởi vạn vật trên đời, không có thứ gì là hoàn hảo. Chỉ cần tồn tại yếu điểm thì dù có phải đào xuống mười ba tấc đất, tôi cũng sẽ tìm ra bằng được.

Máu của cả gia đình đã chảy ướm quanh cơ thể tôi thì hài cốt cả nhà hẳn cũng phải chất đống không chỗ chôn. Đừng trách trái tim tôi vì sao lại tàn ác như vậy. Bởi lúc hẳn ra tay đánh đập một đứa trẻ chưa đến năm tuổi, có hay không nghĩ đến việc nó hoàn toàn không biết gì? Đặng Tuệ Hà, dù bà có là chị ruột của mẹ tôi cũng không thay đổi được gì cả. Nếu hẳn thật sự yêu bà thì hãy xem như đây là một cơ hội ông trời ban tặng để người phụ nữ này được trả giá cho những gì chồng mình gây ra. Bởi vì, tôi nhất định sẽ dùng đó làm nhát dao chí tử, khiến cho hẳn sống không bằng chết.

135. Chương 135

Tôi cẩn thận dừng lại trước cổng để điều hòa hơi thở và thay ình một bộ quần áo mới. Nếu lát nữa để Yên Nhi nhìn thấy, bộ dạng này nhất định sẽ làm em lo lắng.

- Thế nào rồi? – Cô bé vội vàng bỏ con búp bê đang may dở xuống bàn để chạy đến trước mặt tôi – Có gặp được chị ấy không?

- Gặp rồi. – Tôi mỉm cười, thân thiết choàng một cánh tay mình qua vai em để tránh ình khỏi té ngã – Tuyết Vinh đang sống rất tốt. Anh đã nói với cô ấy tất cả những gì mình biết.

- Chị Yên Chi có tin không? Tự chị ấy liệu có nghĩ ra cách gì để đối phó được em không? Anh có cho rằng chỉ sẽ...

- Cụm à. – Tôi lắc đầu, đặt một ngón tay lên môi Yên Nhi – Anh sẽ luôn để mắt tới cô ấy.

- Lúc nào anh cũng dõi theo chị gái em sao? – Câu nói đùa tưởng như vô hại lại bị cô bé hiểu lệch lạc theo một cách gây nóng giận. – Từ trước đến giờ...rồi cả sau này nữa...

Sau vài giây nhún mảy vì ngỡ ngác, tôi mới bắt đầu hiểu ra ý tứ đằng sau câu nói đượm mùi ghen tuông ấy. Cảm giác vừa buồn cười vừa cáu kỉnh đã khiến bản thân không kiềm lòng được, cốc tay vào giữa trán em một cái.

- Dối theo và theo dõi là hai hành động khác nhau hoàn toàn về tính chất, em không biết sao?

Nể tình cô bé đáng yêu này đã ngoan ngoãn đợi mình về, tôi quyết định sẽ không vạch trần chữ “ghen” to tướng đang bành trướng trong mắt em nữa. Bây giờ điều mình mong muốn nhất chỉ có nằm xuống nghỉ ngơi một lát. Hai chân đã bắt đầu run rẩy từ lúc rời khỏi chỗ Tuyết Vinh rồi.

- Dù sao lúc đầu người anh muốn lấy cũng là chị ấy.

- Đó là vì khi ấy anh chưa gặp được em. – Chân lý đơn giản như vậy cũng đợi anh giải thích sao, bảo bối?

Lời nói vừa thốt ra đã thấy hai áng mây hồng nhẹ nhàng giăng khắp gò má bầu bình nơi em. Cặp mắt sáng trong dán chặt vào mặt tôi như phát ra ý cười khiến lòng người rung động.

- Vừa nãy anh thấy em đang cầm thứ gì đó. – Tôi gượng cười, giả vờ nghiêng người nhìn về phía bàn – Đó là gì vậy?

- Em may búp bê. – Yên Nhi có chút thẹn thùng, hai tay kéo tôi bước về phía vật phẩm ngộ nghĩnh – Anh cảm thấy nó thế nào?

Nhìn con búp bê vẫn chưa thành hình đang được em mang đến, trong lòng tôi bỗng xôn xao một cách khó tả. Ngoài chuyện không được đẹp đẻ thì tính chất của món đồ chơi này cũng khiến người ta ngờ ngợ. Đã lớn như vậy mà vẫn thích chơi thứ đồ trẻ con này ư?

- Tự nhiên lại có hứng như vậy...Chắc không phải may cho...?

Ánh mắt chúng tôi thoáng dừng lại trên mặt đối phương. Và cái nhìn hạnh phúc tán mắt từ em đã trả lời tất cả. Cô bé rõ ràng không làm thứ này cho riêng mình mà dành cho đứa nhỏ.

- Em chỉ sợ, nếu là con trai...Nó có thể sẽ không thích...Anh biết đó, búp bê dù sao cũng...

- Nếu nó không thích thì để lại cho anh. – Tôi nuốt miệng trả lời.

Việc đưa bé kia là con ai dường như đã không còn quan trọng. Mà điểm mấu chốt nằm ở chỗ, em đã yêu thương nó vì nghĩ rằng đó là đứa con của chúng tôi, đứa con của tôi và em chứ không phải ai khác.

- Đợi khi nào may xong con này... – Yên Nhi hình như có ý châm chọc - Em nhất định sẽ làm cho anh một con khác.

Nhưng em dường như không hề biết, búp bê vải mãi mãi cũng không thay thế được cô nàng búp bê người đang đứng trước mặt. Nếu ai hỏi tại sao tôi lại phát điên vì tình yêu với em như vậy, câu trả lời sẽ là chẳng có lý do nào cả. Vì nếu tình yêu có thể được giải đáp rạch ròi giống một công thức, nó có lẽ đã trở thành thứ phản ứng đặc biệt nào đó của khoa học chứ không phải tâm linh con người.

- Bà xã à, tụi mình kiếm chỗ nào nằm xuống rồi từ từ trò chuyện được không?

Dù anh đang rất vui nhưng cũng sắp không chịu đựng thêm được nữa rồi!

Lại là một đêm dài cùng với những trần trọc. Tôi suy tư ngắm nhìn vầng trăng sáng mọc giữa hồ, lâu lâu lại tùy hứng thay đổi màu sắc của nó một chút.

Phải làm sao để kềm nén cơn giận khi đối mặt với Young Min? Làm sao mới xóa hết ý muốn tống anh vào cái địa ngục do mình cai quản? Sự thật về việc anh ấy nhẫn tâm chà đạp người con gái tôi hết lòng nâng niu, quý trọng là không thể thay đổi. Bản chất khinh người của anh càng không có cách nào phủ nhận.

Nếu Young Min thật sự yêu Yên Nhi, lương tâm anh ấy chắc chắn đã không để sự việc diễn ra theo chiều hướng đau lòng như bây giờ. Nếu anh Chín thật sự còn nghĩ đến việc chúng tôi vốn là anh em, thì có lẽ anh ấy đã không lạnh lùng phá hỏng lòng tin nơi tôi như thế. Chỉ cần nhớ đến vẻ mặt bình thản của anh khi bịa ra câu chuyện khốn kiếp là cả người tôi lại thấy giận đến run rẩy.

- Anh không vui sao? – Giọng nói nhỏ nhẹ của em bất ngờ cất lên giữa đêm tối làm tôi thoáng giật mình. Những tưởng cô bé vẫn đang ngủ yên trong tay, ai ngờ...

- Kia là cái gì? – Yên Nhi ngỡ ngàng chỉ tay vào khối tròn màu xanh ngọc đang lơ lửng trước mặt.

- Quyền lực của anh. – Tôi trả lời ngắn gọn, tay không quên xoa đầu em nhẹ nhẹ.

- Quyền lực không phải một khái niệm trừu tượng sao? – Cô bé cảm thấy khó hiểu nên muốn ngồi dậy nhìn cho kỹ.

Nhưng tôi đã nhanh chóng bắt lấy em, kéo ngã trở lại vào vòng tay mình.

- Không có gì phải ngạc nhiên. Ba anh và tất cả con trai của ông đều có.

Ánh sáng huyền hoặc nhẹ nhàng phủ lên làn da trắng trẻo của em như kích thích thị giác người khác. Ông trời tạo nên cô bé này đúng là để thách thức khả năng kềm chế của đàn ông trong thiên hạ.

- Khi một người trở thành Trung vương, hẳn sẽ được ban cho rất nhiều quyền lực. Và mỗi đứa con kẻ đó sinh ra đều sẽ được thừa hưởng một phần. Nhưng vì công việc ở Trung giới là một khối phức tạp, cần phải có nhiều người cùng phối hợp nên Kẻ kế thừa sẽ được phép ban phát quyền lực của mình thêm cho những ai hẳn cho là có khả năng đảm nhiệm. Đợi đến khi người đó không còn là Trung vương nữa, tất cả quyền lực sẽ được thu lại để chuyển lên người kẻ thừa kế tiếp theo.

- Vậy nghĩa là, nếu ba không chọn anh làm người kế thừa thì sau khi ông thoái vị....?

- Chồng của em sẽ trở thành một người bình thường như bao kẻ khác. – Tôi bình thản tiếp lời - Đến lúc đó... em sẽ vẫn muốn ở bên cạnh anh chứ?

- Đương nhiên rồi. – Yên Nhi vô tư mỉm cười – Nhưng từ trước đến giờ, em chưa từng thấy anh “mang” nó ra khỏi cơ thể.

“Vì hôm nay sức khỏe anh không được tốt, cần được thứ này chữa trị” Câu nói suýt tuột ra đã nhanh chóng được ngăn lại. Thay vào đó là sự cố tình lãng sang một hướng khác:

- Thứ này nếu ở trong cơ thể anh, sẽ có thể làm rất nhiều chuyện. Nhưng một khi bị đem ra ngoài, nó chỉ giống như một loại thuốc thần kỳ, có thể khiến một người sắp chết trở lại khỏe mạnh.
- Điều đó không phải rất tuyệt vời sao? – Em ngạc nhiên hỏi lại – Mạng sống chính là thứ quý giá nhất.
- Em có thể nhìn nhận sự trao đổi này theo một cách tích cực như vậy. Nhưng về bản chất, nó chẳng qua chỉ là phép hoán đổi, đem sự sống của người này đặt lên người kẻ khác.
- Tuyên... – Cô bé lúng túng nheo cả hai mắt - ...em vẫn không hiểu.
- Một người dù đang ở tình trạng nguy kịch thế nào vẫn sẽ được cứu sống nếu họ sở hữu thứ quyền lực này. Còn anh...Nếu anh bị mất nó trước khi ba có người kế vị mới thì chỉ có một con đường...chết.
- Thứ quan trọng như vậy sao còn tùy tiện mang ra ngoài? – Yên Nhi không vừa lòng, đánh vào vai tôi một cái rõ mạnh - Mau cất vào cho em! Cất vào ngay đi!
- Được rồi, được rồi...Anh cất!

Tôi bật cười vươn tay bắt lấy vật thể phát sáng trước mặt. Trông bộ em thường ngày rất hiền dịu. Ai biết được lại có lúc ra tay không chút lưu tình như thế này. Nhưng Yên Nhi đánh càng mạnh, trong lòng tôi càng cao hứng vì thấy cô bé này đã lo lắng đến nỗi giận.

- Quyền lực không bao giờ có thể níu chân một người vợ – Em nũng nịu dụi đầu vào lòng tôi – Mà chỉ chồng cô ta mới là chiếc ổ khóa chắc chắn nhất.

Nhưng anh hoàn toàn không muốn làm ổ khóa của em. Trong lòng tôi lại nỉ non than thở. Điều anh muốn là giúp em mở toang mọi cánh cửa. Muốn nhìn em hạnh phúc khi được làm những điều mình thích.

Bà xã yêu dấu, em có biết... anh thà để chúng ta không bao giờ gặp lại còn hơn phải chứng kiến em sống những ngày u sầu, buồn bã như mẹ. Anh muốn thời gian còn lại của em tại nơi này sẽ chỉ có hạnh phúc, muốn trái tim em được rung lên vì tình cảm yêu thương thật sự. Hơn nữa, chồng của em dù cố gắng thế nào cũng không thể trở thành người kế vị. Bởi vì nó đã được định sẵn kể từ lúc anh được sinh ra rồi.

- Em ước gì tóc anh lúc nào cũng thẳng. – Bảo bối trong lòng khe vươn người, vò đầu tôi với một chút lém lỉnh – Cầu trời con mình sinh ra sẽ được thừa hưởng đặc điểm này. Có vậy, con dâu và con rể chúng ta mới đỡ khổ. Chỉ cần liếc mắt qua cũng biết chồng hoặc vợ nó đang cảm thấy thế nào, phải không anh?

Căn phòng yên tĩnh sau đó chỉ còn lại những tiếng cười...

136. Chương 136

Thức dậy với một bên giường trống không, tôi bỗng chốc giật mình, liền đảo mắt nhìn quanh. Trời cũng không còn sớm nên những tia sáng đang mặc sức dạo chơi dưới chân giường. Vội vàng thay ình một bộ trang phục gồm áo sơ mi và quần tây đơn giản, tôi nhanh chóng rời khỏi phòng để tìm kiếm bóng dáng thân thuộc. Phải đến khi nhìn thấy em đang ngồi thư thái trên chiếc ghế gỗ nơi phòng khách thì trong lòng mới được dịp buông ra tiếng thở dài nhẹ nhõm.

- Thập Tam đệ thật không cho em biết về hình phạt dưới địa ngục sao? – Giọng nói mang âm vực cao bất ngờ làm tôi dừng bước, chậm rãi nép người vào cánh cửa – Chị cứ tưởng hai đứa rất gần bó. Không ngờ...
- Những chuyện liên quan đến công việc, em thường không có hứng thú tìm hiểu – Yên Nhi từ tốn giải thích
- Một mình anh ấy có thể giải quyết tất cả.
- Nhưng chuyện chồng em chỉ trong thời gian ngắn đã vươn lên vị trí đầu bảng khiến nhiều người cảm thấy nghi ngờ. Thậm chí họ còn nói là vì ba cố tình thiên vị, mượn chuyện này để chuộc lỗi.
- Vậy thì đó là vấn đề của ông ấy. Không phải anh Tuyên.

Cô gái tên Nguyệt Hoa này cũng thật lẩm cẩm, ăn không ngồi rồi nên chỉ biết chạy đến đây buồn chuyện. Mục đích chắc chắn chẳng có gì tốt đẹp mà chỉ thay anh Tư điều tra “bí quyết thành công” của tôi từ chỗ em.

- Sao em không gọi anh đây? – Giả bộ vờ vai như còn đang ngái ngủ, tôi chậm rãi lộ diện trước hai người phụ nữ – Chị Nguyệt Hoa là khách quý của chúng ta mà.

- Thập Tam đệ... – Người phụ nữ ngay lập tức trở nên nhấp nhóm – Giờ này, giờ này...vẫn còn ở nhà sao?

- Không ở nhà thì làm sao gặp được chị? – Tôi mỉm cười khiêu khích – Càng không nhận ra tình cảm giữa chị và vợ em lại tốt thế này, không phải sao?

Cơ thể mảnh mai của Yên Nhi khẽ run lên vì vui sướng, vội vàng nhích người sang một bên khi thấy tôi có ý định ngồi xuống. Chỉ cần liếc mắt một cái cũng đủ biết cô bé này đã sốt ruột chờ đợi người chồng lười nhác thức dậy thế nào. Quy định dưới Trung giới, đến nay tôi vẫn chưa từng giải thích cho em một cách bài bản. Những chuyện nên và không nên nói đối với Yên Nhi chẳng khác gì mớ bòng bong lộn xộn. Nhưng bản tính cẩn thận của em lại không cho phép cô bé này làm tổn hại người khác. Và cũng chính điều này khiến em cảm thấy lo lắng, không biết mình được phép nói những gì.

- Sao trên bàn lại chẳng có bông hoa nào thế này? – Tôi nhẹ nhàng đưa tay vén lọn tóc đang lòa xòa bên má Yên Nhi – Em giúp anh ra vườn hái một ít được không?

- Đợi em một lát. – Cô bé vừa nghe xong liền đứng thẳng dậy – Anh ở đây...tiếp chị Nguyệt Hoa nhé?

- Đi đi. – Tôi bình thản gạt đầu, đẩy người em về phía trước – Cẩn thận kéo ngã!

Cô chị dâu ngồi trước mặt, nếu không dành chút thời gian để làm rõ một số chuyện thì không sống yên được. Trong số những người do các anh cưới về, Nguyệt Hoa vốn là kẻ gây được ít cảm tình nhất. Tôi thà chọn cách dặt dẹo cùng anh Tư còn hơn để Yên Nhi tiếp tục day dưa cùng loại người hống hót và ích kỷ như vậy.

- Chị sợ cô ấy không có ai để trò chuyện nên... – Người phụ nữ nhanh chóng lộ vẻ lúng túng khi tìm cách giải thích.

- Sau này không cần như thế nữa.

-... ?

- Em nói sau này chị không cần đến đây giúp Yên Nhi giải khuây như thế nữa. Tính hai người không hợp đầu.

- Thập Tam đệ, em làm sao biết cô ấy và chị không?!?!?!?!

- Nếu muốn trò chuyện cùng Yên Nhi, có lẽ chị nên chờ đến khi gia đình ta tổ chức lễ tiệc nào đó. Còn bây giờ... – Tôi thẳng thừng đưa tay phủi áo – Em xin phép đi làm ít chuyện. Chị thứ lỗi vợ chồng em không tiễn.

- Sử Thần Tuyên, người Việt Nam có câu vuốt mũi cũng phải nể mặt, đánh chó còn nên ngó mặt chủ. – Nguyệt Hoa bất ngờ bật dậy, ngón tay hung hăng chỉ về phía đối diện – Hôm nay em tỏ ra bất kính như vậy, có phải đang muốn sinh sự cùng Tứ Vương Gia?

-Không phải em muốn sinh sự cùng anh Tư mà chỉ đang cố gắng giữ gia đình mình tránh xa khỏi chị.

Việc tôi từ tốn đứng thẳng người đã vô tình khiến chị ta lùi lại. Đôi mắt mở to như thể đang đề phòng chính mình bị ăn tươi nuốt sống. Bản thân tôi cũng không biết tại sao mình lại giận dữ như vậy. Lý do có thật sự chỉ dừng lại ở việc Nguyệt Hoa đã làm phiền Yên Nhi hay không?

Chuộc lỗi - Hai tiếng này dường như mới là nguồn cơn mọi việc.

Chị ta nói ba vì muốn chuộc lỗi nên mới thiên vị, đem tên tôi đặt lên đầu bảng. Chị ta ngang nhiên phát biểu như thể không hề biết quy luật hoạt động xưa nay của cái bảng vàng ấy. Nếu ba thật sự cảm thấy mình có lỗi thì đã không phớt lờ sự thật vừa rồi một cách vô tình như vậy. Nếu ông ấy nhận ra mình đang nợ mẹ tôi một lời xin lỗi thì đã không chọn cách né mặt đứa con trai bị hắt hủi này suốt mấy ngày qua.

Kế thừa chức vị từ người cha độc ác đó?

TÔI KHÔNG CẦN !

Các người cũng đừng đứng đây mà đem cuộc đời bất hạnh của mẹ tôi ra phân tích hoặc phê phán.

- Thập Tam đệ...đệ muốn...làm gì? - Giọng nói run rẩy từ bên dưới vọng lên khiến tôi như choáng tỉnh.

Nguyệt Hoa chẳng biết từ lúc nào đã không còn đứng trước mặt mà đang ngồi ngả ngửa trên ghế. Vẻ mặt kinh hoàng nhất nhất theo dõi từng cử động của tôi như nhìn kẻ sát nhân. Cơn giận vừa rồi quả thật đã khiến mọi lý trí bay đi mất.

Tôi bỏ mặc chị ta, dùng dùng bước chân khỏi cửa.

Gió...tôi cần một chút gió để xua đi sự nóng giận. Còn có cả không khí để xoa dịu buồng phổi này giờ hít thở không thông. Ước muốn duy nhất lúc này là khiến cho người phụ nữ kia nhanh chóng biến khỏi tầm mắt.

- Tuyên, anh đi đâu thế? - Yên Nhi đang loay hoay bên bờ hồ, vừa nhìn thấy tôi liền nhanh chân chạy tới - Chị Nguyệt Hoa về rồi sao? Hai người nói chuyện gì mà nhanh thế?

- Yên Nhi, anh...

Không biết vì không khí nơi này tốt hay em vừa xuất hiện đã khiến cảm giác bức tức trong tôi giảm đi phân nửa. Việc duy trì giọng nói ổn định cũng không còn là điều khó khăn nữa.

- Chúng ta ra đình ngắm cảnh đi! - Tôi nhanh chóng nắm lấy tay em - Xem thử con rồng đã thức dậy hay chưa.

Nói là nói như vậy nhưng chẳng bao giờ tôi hy vọng con rồng ấy sẽ bị đánh thức. Bởi lẽ nó chính là hiện thân của nỗi uất ức và sự oan khuất. Một khi đã ngoi lên khỏi mặt nước, con vật sẽ không chịu quay lại ngủ cho đến khi nỗi oan khuất ấy được giải quyết. Người đánh thức con rồng đó nếu chưa được minh oan và tha thứ thì sẽ giống như sợi dây níu giữ con vật tại nơi này.

Ngày nào cự long còn chưa được trở về với nơi ngủ mà nó yêu thích thì ngày ấy con vật đó sẽ còn tàn phá nơi này. Nó sẽ ăn tất cả hoa trong vườn và lớn dần lên từng phút một. Cho đến khi đủ lớn để nghiền nát cả Trung giới.

Tôi đã từng nghĩ nỗi uất ức của mình là rất vĩ đại. Nhưng bao nhiêu năm qua, dù không ít lần đến ngồi bên hồ này, vẫn chưa một lần được nhìn thấy con vật ấy. Hồ Long Tĩnh vốn là vật phẩm do ba ban tặng khi tôi được đăng cơ. Vì còn mang trên mình nhiều đặc tính con người, một cái hồ có khả năng chữa lành vết thương có vẻ là thứ phù hợp với tôi nhất. Nhưng mối hiểm họa ẩn sau nó thì hoàn toàn không thể lường trước được.

- Anh giận vì chị ấy nói đến việc người kế vị à?

- Hửm? - Tôi có chút thất thần khi nhìn em.

- Có phải vì chị Nguyệt Hoa nói ba muốn chuộc lỗi nên anh thấy không vui? - Yên Nhi nhỏ nhẹ ngồi một bên tìm hiểu - Kỳ thật, đó cũng là suy nghĩ chung của nhiều người. Nhưng cả anh và em đều biết sự thật không phải như vậy là tốt rồi, không đúng sao?

- Người kế vị chỉ có thể là một đứa con mang dòng máu thuần chủng chứ không bị "lai" như anh.

- Nhưng em không hiểu, cái bảng vàng mà chị ấy nhắc đến thật ra là thứ gì?

- Nó chẳng qua chỉ là thứ ghi lại hiệu quả làm việc của bọn anh. - Tôi bắt đầu dĩ giải thích - Thứ hạng được tính dựa trên sự trả giá bọn anh đạt được khi xử trí những người chết. Cũng giống như số hoa mọc trong vườn...

- Và hiện tại, anh đang là người ở vị trí đầu bảng?

- Trước giờ nó vẫn thuộc về anh Tư hoặc anh Chín. - Chuyện này chẳng có gì hay ho mà em phải kinh ngạc như vậy.

Yên Nhi không nói gì mà chỉ ngồi đăm chiêu. Sau chừng một phút thì nhẹ nhàng vuốt dọc tay tôi như hành động an ủi

- Em hiểu rồi.

Tôi nghi hoặc quan sát biểu hiện trên gương mặt cô bé, lòng cảm thấy khó tin khi em lại tỏ ra chắc chắn như vậy.

- Anh cứ yên tâm. – Yên Nhi thùy mị ngả vào lòng tôi – Người em yêu là một Sử Thần Tuyên lúc nào cũng quan tâm đến người khác chứ không phải Thập Tam Vương Gia quyền thế ngút trời. Dù sau này, anh có trở thành một người dân thường, phải chịu sự sai khiến từ kẻ khác thì điều đó cũng không bao giờ thay đổi.

- Em đang nghĩ cái gì vậy?

- Em nghĩ anh không muốn làm người kế vị cũng được. – Nói tới đây, cô bé dường như càng muốn dụi đầu vào ngực tôi hơn nữa – Nhưng việc tha thứ cho ba thì... nên suy nghĩ.

- Yên Nhi. – Tôi hậm hực phản đối.

- Ông ấy dù sao cũng là ba anh. – Hai tay em khẽ vỗ về như muốn xoa dịu cơn tức giận sắp bùng nổ - Việc thừa nhận sai lầm và tìm cách chuộc lỗi đôi lúc cũng đòi hỏi lòng can đảm, anh biết không?

- Anh không cần!

- Anh không cần ông ấy chuộc lỗi nhưng ba lại cần được anh tha thứ...

137. Chương 137

Chiếc Volvo chậm rãi dừng lại vài giây, trước khi cánh cửa sắt tự động được mở. Phạm Sỹ Nguyên khẽ liếc mắt nhìn kính chiếu hậu rồi nhấn ga cho xe chạy thẳng về phía trước. Một con cáo già như hắc hắc chắc chắn sẽ không dễ bị mắc bẫy. Tôi cũng biết tên khốn này ắt đã chuẩn bị sẵn thiên la địa võng nhằm kiểm nghiệm “sự điên cuồng” của mình nên chẳng vội gì hành động. Trước mắt cứ phải tìm cách chiếm được lòng tin nơi gã đã.

Căn nhà quả nhiên nằm trong khu vực con hẻm lần trước, nơi Yên Nhi suýt bị gã Đông Sành cưỡng hiếp tới chết. Vết sẹo luôn xuất hiện vào những thời điểm mình ở gần nơi có liên quan đến hắn. Vậy mà chẳng lần nào đủ khôn ngoan để phát hiện.

Tuy nhiên, cánh cổng lớn vừa đóng lại thì biểu hiện trên mặt Tuệ Hà cũng lập tức thay đổi. Về quan tâm, chiều chuộng của bà nhanh chóng nhường chỗ cho sự xa cách cùng lãnh đạm. Bàn tay đang âu yếm ôm lấy tôi trong nháy mắt liền buông lỏng. Cả người khinh miệt nhích ra xa như muốn cùng tôi tạo ra một khoảng cách nhất định.

- Xuống xe! – Ông dựng ngồi trước tay lái thoải mái truyền mệnh lệnh.

Dì Hai lập tức làm theo như thể không chịu được thêm giây phút nào cùng “đứa cháu gái tâm thần” hít chung một bầu không khí. Bà đóng sập cánh cửa trước khi hùng hổ tiến về phía chồng. Vì bị cách một lớp kiếng nên tôi không thể nghe được cuộc đối thoại gay gắt ấy. Chỉ thấy Tuệ Hà liên tục lắc đầu trong khi Sỹ Nguyên bình tĩnh xoa dịu vợ mình bằng những cái vỗ vai rất...trịch thượng.

Tập trung duy trì ánh mắt quanh mấy chậu cát tường, tôi vẫn chưa dám tin người phụ nữ lúc nào cũng tỏ ra hiền diệu kia lại có thể trưng lên vẻ mặt hung hăng như vậy. Bà ta đang nổi nóng vì cái gì? Những hành động lúc trước đều là đóng kịch cả sao? Hay là chính việc làm của Phạm Sỹ Nguyên mới thật sự là điều khiến Tuệ Hà khó chịu?

- Ra đây. – Hắc hắc mạnh mẽ mở cửa xe rồi nhào người kéo tay tôi – Còn đợi có người tới mời sao?

- Không...không thích...

- Đừng tiếp tục đóng kịch... - Người đàn ông mím môi – Dù mày có thật sự quên hết mọi việc thì tao vẫn có cách khiến mọi thứ sống dậy.

Bị lôi xềnh xệch ra khỏi xe như một bao cát nhỏ, tôi nhăn nhó khi gặp phải ánh mặt trời chói lọi. Dì Hai sau vài giây quan sát đã không lời từ biệt mà quay bước.

Ấn tượng đầu tiên đập vào mắt khi ngắm nhìn căn nhà là những cây cột bằng đá cao ngất. Màu cửa gỗ nâu sẫm kết hợp với những bức tường nâu sữa càng khiến nơi này trông giống một cái bánh kem sôcôla khổng lồ. Một cái bánh kem có họa tiết trang trí là những chiếc cửa sổ đóng im ỉm.

Tôi lảo đảo theo lão dương bước qua cánh cửa lớn, trước mặt lập tức hiện ra một mảnh tối om. Sự thay đổi đột ngột của mức độ chiếu sáng khiến thị giác không kịp thích ứng. Nhưng người đàn ông bên cạnh thì vẫn thoản thoắt lời cơ thể mất phương hướng của tôi về phía trước.

- Ông chủ đã trở về. – Giọng nói trầm thấp vang lên, mang theo chút ngờ vực.

Tôi thoáng nhận ra hình ảnh một người đàn bà thấp đậm đang đứng cạnh lối đi. Ánh nền mờ ảo phát ra từ những cây đèn cầy làm khung cảnh xung quanh gần như ẩn hiện. Khi hai mắt đã quen dần với không gian tối tăm đang bao phủ, tôi mới bắt đầu nhìn thấy những tấm rèm nhung khổng lồ đang giăng kín các cửa sổ. Rải rác trên tường là những khối vuông đen ngòm nhìn không rõ là thứ gì. Đồ đạc trong nhà tuy không nhiều nhưng đều bốc mùi ẩm mốc, như thể đã bị ngâm nước lâu ngày và không được ai quét dọn. Tường vách thì tối tăm, không nhận ra màu sắc gì.

- Sắp xếp cho nó ở trong phòng bà chủ. – Phạm Sỹ Nguyên lạnh lùng ném tôi về phía “khối thịt” đang bất động.

- Nhưng thưa ông, vừa nãy bà chủ dặn...– Người phụ nữ đang muốn giải thích điều gì đó thì bị hắt dứť khoát từ chối.

- Không cần quan tâm đến bà ấy. Mọi việc cứ làm như ta căn dặn.

- Dạ, thưa ông! - Bà ta khẽ gật đầu rồi xốc người tôi một cách đầy thô bạo – Đi theo ta!

Những tưởng sẽ được bước tiếp lên cầu thang bằng gỗ trước mặt, tôi lại bị người phụ nữ kia dắt vào lối nhỏ ngay bên cạnh. Lão dương vừa rồi có bảo, sẽ cho tôi ở cùng “bà chủ”. Ý của hắn có phải đang nói đến mẹ đàn bà tên Tuệ Hà kia không? Nếu không thì chẳng lẽ trong nhà còn có một “bà chủ” khác? Giả sử bà chủ kia có thật sự là Tuệ Hà đi nữa, thì điều này cũng thật vô lý. Bà ta không ngủ chung với chồng lại chui vào xó chật hẹp như thế này để làm gì?

- Không đi...Không đi... - Tôi cố tình đóng nốt vai diễn của mình.

- Nhà này cần nhất là sự yên tĩnh. – Người phụ nữ kiên quyết nắm lấy cổ tay tôi mà véo – Khôn hồn thì ngậm miệng lại.

- A, đau...Đau quá...Đau quá đi...

- Còn dám la?...Im miệng!!!!

Con ác phụ kia thực nổi nóng nên đã phát vào mông tôi mấy phát, hệt như cách người ta vẫn dạy dỗ những đứa trẻ hư hỏng.

- Dì...con muốn dì...!!!!!! Các người không thương con!!!!!!!!!!...Chỉ có dì thương con thôi...

Dọc theo hành lang dài và hẹp là những ngọn đèn mập mờ cùng những khối đen lớn, y hệt trong phòng khách. Có vẻ chúng đã được ai đó cố tình dùng vải đen che đậy rất cẩn thận. Theo kích thước thì thấy không thể đoán ra sau đó là thứ gì.

- Bà chủ, ông bảo tôi đưa con bé này đến ở phòng bà.

Không có tiếng trả lời, người đàn bà quyết định đưa tay mở cửa rồi xô tôi bước vào.

Ánh mặt trời chói chang bất ngờ rọi vào mặt khiến tôi lần nữa bị mất phương hướng. Tay vừa muốn giơ lên, che lại hai mắt thì bên tai bỗng vang lên một tiếng “bộp” lớn. Tiếp theo đó là cảm giác đau đớn mé bên đầu truyền lại.

Lảo đảo trong giây lát, cả người tôi liền như bức tượng, ngã nằm trên mặt đất.

- Chẳng phải đã nói đừng để tôi nhìn thấy mặt nó nữa sao?

- Thưa bà, đây hoàn toàn là chủ ý của ông.

- Nói với ông ấy, nếu nó ở đây thì một trong hai sẽ phải chết.

Chưa kịp hoàn hồn thì một đôi tay xa lạ đã siết quanh cổ tôi, ra sức mà bóp. Suýt theo bản năng mà tìm cách phản kháng, tôi chợt nghĩ ra đây biết đâu đây chính là bài kiểm tra đầu tiên dành ỉnh.

Vậy nên, dù máu trên đầu vẫn đang tiếp tục chảy ra và không khí ra vào phổi đang ít dần, tôi vẫn cố sức làm vẻ mặt hoảng sợ mà lên tiếng cầu cứu:

- Dì, cứu con !!!!!!!...Cứu con với dì ơi....Bà này, ặc...bà này thật ác độc...ặc ặc...

- Không ai tin vào màn kịch của mày đâu, con điể.m dơ bẩn. – Giọng nói giận giữ vang lên đầy vẻ khinh miệt – Nếu ông trời đã cố tình đưa mày đến trước mặt tao thì chẳng có lý do gì phải cho loại người vô nhân tính này sống thêm ngày nào nữa....Shi.t!!!!....

- Bà chủ, xin giữ bình tĩnh....Bà chủ, Bà chủ...Dừng lại đi mà!

- Chuyện gì xảy ra ở đây vậy? – Tiếng gầm gừ vừa vang lên từ phía sau đã thấy bàn tay đang siết lấy cổ tôi hơi nới lỏng – Cô thật sự cho rằng mình có tư cách làm loạn ở đây sao?

- Ông chủ! – Bà già mập ngay lập tức liền chớp lấy thời cơ, dùng tay kéo tóc tôi ra khỏi người dì phát điên.

- Ông thừa biết không phút giây nào tôi không khao khát được tự tay giết chết nó. Vì sao còn...? - Dì Hai thở hồng hộc, cặp mắt đỏ hoe dăm dăm nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Đừng quên thỏa thuận giữa chúng ta. – Triệu Sỹ Nguyên mím môi nhắc nhở - Nếu cô vẫn còn muốn gặp lại hần...

- Ông không được phép làm hại anh ấy! Nếu không, mọi thỏa thuận đều sẽ chấm dứt.

Chút bình tĩnh còn sót lại trong đôi mắt người đàn bà kia dường như cũng theo câu nói vừa rồi mà bay biến. Tuy bà ta đang đứng ngược phía nguồn sáng, tôi vẫn có thể thấy được hai nắm tay đang run run vì tức giận. Và dù cố tỏ ra gai góc, người phụ nữ này vẫn bộc lộ rất rõ việc mình đang là kẻ yếu thế.

- Có lẽ cần nhắc cô một điều... Khi nào thỏa thuận giữa chúng ta kết thúc đã không còn là điều cô có thể quyết định.

- Ông...ông muốn nuốt lời?

- Nếu cô còn tiếp tục gây chuyện như thế này...Tôi sẽ nuốt lời khi con nhỏ chết vì bất cứ lý do nào có liên quan đến cô.

- ...

- Thêm một điều nữa, không bao giờ được mở rèm. Đó là điều CẤM!

Vừa dứt lời đã lạnh lùng bước khỏi phòng, để lại phía sau khoảng không gian bị rút sạch khí thở. Tôi bị buông xuống nền nhà, mắt hoa lên vì vết thương khá lớn. Sau màn máu và nước mắt, có thể lờ mờ nhận ra một cái đèn bệ nát đang nằm sát bên cạnh. Phía trước mặt là người phụ nữ đang đứng trơ như phỗng, trên mặt còn mang đậm vẻ khiếp sợ.

Căn phòng là nơi ngập trong ánh mặt trời đầu tiên tôi được thấy kể từ khi bước vào nhà. Cách bày trí trong này cũng đơn giản và sắc mùi ẩm mốc. Mấy bức ảnh cưới đã ủa màu treo rải rác khắp tường. Một chiếc đèn chùm to khổng lồ làm bằng những phiến thủy tinh sáng lấp lánh. Cái giường đôi màu đỏ quạch nằm lặng im trong góc, ở trên chỉ xếp độc một cái gối duy nhất.

Tôi chớp mắt vài lần vì mọi thứ đang dần mờ đi. Cảm giác nóng hổi không ngừng lặn từ đỉnh đầu xuống tận cổ. Thân ảnh dì Hai càng lúc càng tiến lại, nhưng tuyệt nhiên lại chẳng hề phát ra một tiếng động.

Thì ra đây chính là sự mở đầu cho cuộc sống mà mình sắp gánh chịu. Tôi bật cười, tưởng tượng đến vòng tay ôm ấp của anh. Nghĩ đến nụ cười hiền hòa có pha chút tinh nghịch.

Mọi thứ càng lúc càng trở nên chao đảo rồi bất ngờ tối đen như mực. Tôi ngã lăn xuống bên cạnh tàn tích của chiếc đèn, đầu mơ hồ nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

- Tuyệt Vinh...Nghe lời anh...Mau rời khỏi nơi đó!

138. Chương 138

- Ông chủ bảo mày xuống ăn cơm. - Bàn tay múp míp liên tục vả vào mặt khiến tôi buộc phải tỉnh lại – Mau dậy đi...Dậy, dậy mau!!!....

Đỉnh đầu bên trái tuy vẫn còn rất đau nhưng hình như đã không chảy máu. Dưới thân không phải nền nhà cứng rắn, lạnh lẽo mà là chăn đệm êm ái, ấm áp. Đây chính là cái giường đôi trong căn phòng dì Hai mà tôi đã thấy.

Có lẽ vì bà ta lo lắng cho sự an toàn của người đàn ông nào đó nên mới tha chết cho tôi thế này. Thật tò mò muốn biết đó là thần thánh phương nào mà có giá trị đến vậy.

- Nhanh lên. Mày không có tư cách bắt người khác phải đợi.

Tôi uể oải bước chân xuống giường, mắt thấy mọi thứ như đều hoa lên. Giả bộ ngu ngơ nhìn về phía người đàn bà, tôi vô tư hỏi:

- Dì đâu? Dì đâu rồi?

- Bị đánh gần chết mà vẫn ngu ngốc như vậy. Mày đúng là điên thật rồi.

Á à, đó chẳng phải là lí do tôi được vào đây mà sống sao?

- Dì...Cho tôi gặp dì...tôi chỉ muốn dì thôi...

- Buông ra! – Mụ già khó chịu, hất tay tôi ra khỏi vạt áo – Mày sẽ gặp bà ấy ngay thôi...

Một tay túm cổ tôi, một tay hung hăng mở toang cánh cửa, người phụ nữ hùng hổ bước khỏi phòng như một con voi lớn khỏe mạnh. Mụ lôi tôi xềnh xệch, tay chân vung vẩy như những nhân vật ma ma trong các bộ phim cung đình. Chỉ khác ở chỗ động tác không nhẹ nhàng, yếu điệu mà cứ huỳnh huỵch như đàn ông.

Phòng ăn nhà lão dượng rất thống nhất với phong cách ẩm ướt chung của toàn căn nhà. Cứ như thể lão đang đề phòng ai đó bất ngờ phóng hỏa đốt thành tro vậy. Đèn cầy được thắp sáng ở khắp nơi nhưng không thấy hệ thống điện đóm. Dây rầy trên tường cũng là những khối đen, được che đậy cẩn thận bằng vải thô xấu xí.

Cái bàn hình chữ nhật chỉ được sắp sẵn ba chiếc ghế bằng gỗ, bên trên bày một ít đồ ăn rất sơ sài. Trông không giống gì một gia đình giàu có. Từ lúc đặt chân vào đây, tôi chẳng thấy bóng dáng bao nhiêu người, nếu không muốn nói là chỉ mỗi bà quản gia ú nụ.

Hắn không thể gây ra bao nhiêu tội ác mà chỉ có một mình. Không gian sống thường ngày càng không phải khắc khổ và bẽ bối như vậy. Trong chuyện này nhất định còn ẩn chứa bí mật nào đó.

Tôi bị lôi đến cái ghế trống còn lại trên bàn, bên cạnh ông chủ và bà chủ. Nhưng mông còn chưa kịp đặt xuống, đã nghe Đặng Tuệ Hà cất tiếng:

- Thím Hồng, thím ngồi xuống đó!

Bà quản gia chọn cách đứng bất động cho đến khi chắc chắn ông chủ không phản đối mới dám khép nép ngồi xuống. Tôi biết dì Hai đang cố tình làm khó mình nên chẳng buồn phản ứng. Hai bàn tay đang thả lỏng bên người chậm rãi gior lên, sờ sờ mái tóc bị mụ già lúc nãy làm rối.

- Chỗ của mày là dưới đất. – Tuệ Hà thản nhiên chỉ tay xuống một bên ghế - Bên cạnh tao.

Trong lúc giả vờ vô tư quét mắt nhìn lên trần nhà, tôi phát hiện lão già dượng đang chăm chú quan sát mình như chờ xem phản ứng. Coi như không nghe lọt tiếng người, tôi tiếp tục đứng ngây ra đó, dùng ánh mắt ngây thơ để đáp lại chỉ thị của mẹ.

- Lời tao nói, mày nghe không hiểu sao?

-...

- Con nhỏ kia, mau tới đây ngồi xuống – Bà Hồng khẽ gầm gừ - Đừng chọc bà chủ giận.

-...

Mất thấy Tuệ Hà bất ngờ cầm lên chiếc đĩa sứ, tôi suýt theo phản xạ mà tìm cách né tránh. Cũng may là lý trí kịp thời ngăn lại nên chỉ thu hết can đảm mà chờ vật thể kia bay tới.

“Bình”

Chiếc đĩa sứ kia quả thật đã nhắm thẳng đầu mình mà bay đến. Trước khi hai mắt bị hoa vì cơn đau dữ dội, tôi vẫn kịp nhìn thấy vẻ mặt thoáng giật mình của lão dượng. Tên cáo già ranh mãnh. Rõ ràng hẳn cũng thấy được ý định của vợ mình nhưng cố tình không ngăn cản. Mục đích là muốn kiểm tra xem bệnh tình của tôi là thật hay giả.

Nhưng Phạm Sỹ Nguyên, nhờ ơn đức của ông mà trái tim tôi mới trở nên cứng rắn như lúc này. Chỉ cần nghĩ đến cảnh mắt cá chân mình được ngấp trong bể máu gia đình ông là tôi lại chẳng biết gì đến sợ hãi. Mơ ước được nghe từng khớp xương của ông gãy vụn trong tay khiến cõi lòng đang tan nát của tôi vươn lên mạnh mẽ.

Chỉ có điều....Chết tiệt....

Đầu mình có phải làm bằng bún hay không mà dễ phát đau như vậy. Và mỗi lần đau thì những lời nhảm nhí từ Cảnh Huy lại như bóng ma hiện về, quẩn quanh khắp đầu óc.

Tôi biết mình đang tìm cách bóp méo di nguyện của anh. Nhưng đây cũng chính là cách duy nhất khiến di nguyện ấy được thực hiện, ít nhất là phần nửa. Anh muốn tôi tiếp tục sống, nhưng ngoài lý do báo thù, tôi thật sự không còn nguồn động lực nào khác.

Trong lúc mất cảnh giác, vô tình để cho giọt nước mắt đau đớn vì tự trách trào ra, tôi đành chọn cách khóc rống thành tiếng.

- Cô thật sự không xem lời nói của tôi ra gì đúng không? – Triệu Sỹ Nguyên bấy giờ mới gầm lớn.

Hình như hắn vừa tát dì Hai vì tôi nghe thấy tiếng bà ngã xuống bên cạnh.

- Được rồi, cứ đợi mà nhạt xác thẳng khôn ấy.

- KHÔNG !!!!!!!!!!! – Tuệ Hà kinh hãi bỏ đến trước mặt chồng – Đừng làm hại anh ấy. Tôi hứa sẽ không để việc này tái diễn một lần nữa.

Bà ta có tình nhân ở bên ngoài, bị Triệu Sỹ Nguyên phát hiện sao? Trông thái độ này thì gã đàn ông kia hẳn phải có quan hệ rất thân thiết. Thật không biết tình trạng này giữa vợ chồng họ đã kéo dài bao lâu.

- Cô thấy lời hứa của mình còn đáng tin sao? – Lão dượng hừ lạnh.

Lúc hắn sắp sửa quay bước thì dì Hai bất ngờ quay đầu về phía tôi, cuống cuồng vái lạy.

- Xin lỗi cô. Ngần lần, vạ lần xin lỗi cô... Tôi không thể để anh ấy chết một lần nữa....Tôi không thể sống mà thiếu anh ấy...Cầu xin cô đừng chấp nhặt, bỏ qua cho tôi lần này...

Thái độ hoảng hốt kia làm tôi choáng váng đến độ quên cả khóc. Hai mắt suýt chút nữa thì lọt ra ngoài khi thấy dòng máu đỏ đang từ trán người phụ nữ lăn xuống.

Để dì phải dập đầu vái lạy cháu thế này có phải là một trò cười cho thế gian hay không?

Phạm Sỹ Nguyên, rốt cuộc ông đang nghĩ gì?

- Tránh ra, tránh ra... - Sau vài giây định thần, tôi quyết định trung thành với tình trạng ngây dại – Đừng đánh tôi, đừng ném đồ vào người tôi nữa...

- Không không, tôi sẽ không đánh cô...không làm cô đau nữa – Tuệ Hà lật đật lết đến gần – Để tôi giúp cô cầm máu, lại đây, để tôi băng vết thương trên đầu...

- Không ...không... - Liếc thấy biểu hiện hài lòng trên mặt lão dượng, tôi càng ra sức vùng vẫy.

Một kẻ tâm thần như mình tuyệt đối không được tỏ ra xúc động trước tình cảnh người phụ nữ này. Bà ta rất có thể đang cùng chồng diễn một vở kịch nào đó. Nếu Phạm Sỹ Nguyên thật sự muốn ngăn cản Tuệ Hà thì lão ta đã làm nó từ lúc thấy vợ mình cầm cái dĩa lên rồi.

Cuộc giằng co tiếp tục kéo dài cho đến khi cơn đau trên đầu không còn cách nào xoa dịu nữa. Tôi mơ hồ nhận ra mặt mình đã ướt đầm máu. Hai bàn tay không biết từ lúc nào cũng trở nên trắng bệch.

Hy vọng rằng mình đã vượt qua bài kiểm tra này một cách êm xuôi trót lọt. Nếu chỉ cần đổ một ít máu là có thể khiến lão già kia tin tưởng thì dù có phải trở thành cái xác khô tôi cũng không sợ.

- Nhớ cho kỹ, nếu con bé không tồn tại đến khi tôi thấy đủ thì tình nhân của cô cũng ra đi cùng nó.

- Tôi nhất định sẽ đối xử với nó tử tế...sẽ thay nó bằng vết thương trên đầu...sẽ...

Mụ dì Hai này cũng thật khó hiểu. Dường như cứ mỗi lần nhìn thấy tôi là lửa giận trong lòng mụ lại bốc lên ngàn ngút. Dữ dội đến độ che lấp cả lí trí. Kết quả là sau mỗi lần xả giận xong, lại cuống quýt tìm cách khắc phục. Tôi không biết lý do khiến mụ thù oán mình là gì, càng không rõ từ đây đến khi bản thân thật sự được giải thoát sẽ còn phải gánh chịu bao nhiêu lần mất kiểm chế của mụ nữa. Nhưng có một điều có thể chắc chắn, tôi sẽ không để mình bỏ mạng trước khi nhìn thấy mụ và cả gia đình chết tiệt này ra đi mãi mãi.

Cảnh Huy...anh tuyệt đối không được trách em... không được xa lánh em vì sự tàn ác này...

Tất cả đều tại họ hãm hại chúng ta trước. Tất cả những gì em đang làm chỉ là hành động phản kháng lại.

Đâu còn chỗ cho cái gọi là “lấy đức phục người” nữa. Em mệt mỏi và phát bệnh với những thứ đạo đức ấy. Chỉ vì mãi theo đuổi cuộc sống lương thiện nên mới phải nhìn anh ra đi thảm khốc như vậy. Đối với em đã là quá đủ. Trong thế giới tàn ác này, chỉ có kẻ khôn ngoan và lạnh lùng mới là người chiến thắng.

Anh cứ việc ở đó mà đợi. Đợi xem em làm sao bắt lũ chó má này trả giá.

Chỉ xin anh, xin anh đừng mãi nhắc lại lời trăng trối ấy. Xin anh đừng hằng đêm thì thầm vào tai em câu nói:

- Tuyết Vinh...hãy cố sống thật tốt....

139. Chương 139

Một mình vùi đầu bên sổ sách, tôi bắt đầu nghĩ đến những điều Yên Nhi từng nói ngày trước. Nếu có thể phân loại người chết ngay từ lúc vận chuyển thì con đường đầu thai của người tốt có lẽ sẽ dễ chịu hơn rất nhiều. Bản thân tôi cũng không phải “đem sức trâu bò” mà làm việc theo cách “nguyên thủy” thế này. Quản lý cả một phòng tư liệu cũng không phải chuyện dễ dàng, nhất là khi số tài liệu này mỗi năm một thêm chất đống. Vừa tốn chỗ lại vừa hao phí sức người.

Phương án hợp tác với người ở chỗ Vòng xoay có vẻ là một sáng kiến không tệ. Người tốt cũng cần được “trả giá” cho những điều tốt mà họ đã làm, dù là khi đã chết. Muốn làm được điều đó, không cách nào thuận tiện hơn ngoài việc nắm rõ danh sách những người sắp lìa đời. Riêng về bảng kê tội, có lẽ Trung giới cũng cần đến một loại thiết bị có thể lưu trữ hàng ngàn dữ liệu như máy tính của con người.

Bao nhiêu thứ liên quan đến công việc còn chưa giải quyết, ông trời lại tiếp tục mang đến một mối lo lớn là người chị tên Yên Chi của em, cũng là bạn tri kỷ của tôi. Cô bé ngốc nghếch ấy rõ ràng chẳng thèm đem nửa chữ mình nói bỏ vào trong não. Thông tin về kẻ hại chết cha mẹ chỉ khiến em thêm mất tỉnh táo, liên tiếp dồn bản thân vào thế không thể cứu vãn.

Việc lần trước phá lệ xuống gặp em đến nay vẫn còn để lại di chứng. Nó khiến tôi hít thở không thông mỗi khi tình cảm chuyển biến quá mãnh liệt. Thỉnh thoảng còn bất ngờ thổ huyết. Nếu vẫn là một Sử Thần Tuyên ung dung tự tại của trước kia, tôi sẽ chẳng ngại gì việc hy sinh cái mạng này để đến đó và can ngăn em lần nữa. Nhưng bây giờ, mọi chuyện lại hoàn toàn đổi khác...

Tôi có Yên Nhi, có đứa con chưa chào đời cần được chăm sóc, bảo vệ. Trung giới này không đủ nhân từ để mẹ con họ một mình sống tự lập. Và nói một cách ích kỷ, bản thân tôi cũng không muốn rời xa Yên Nhi, rời xa cái gia đình nhỏ bé hạnh phúc này... Sự ích kỷ ấy có phải chẳng là không thể tha thứ?

Đang trầm ngâm tự trách thì lão Hùng bỗng mang vào một tờ giấy nhỏ, ghi vắn vện có ba chữ: “Hợp gia đình” do chính tay ba viết.

- Ông ấy còn nhắc Tiểu Vương Gia nhất định phải dặt theo Vương phi.

Từ nét chữ đến lời nói đều mang đậm mùi rắc rối...

Yên Nhi tỏ ra rất thoải mái khi nghe tin tức này. Em thậm chí còn nhờ tôi thiết kế một bộ đồ rộng rãi để không làm đau... em bé. Tôi nghĩ mãi cũng không ra, tại sao ý nghĩ có một đứa con lại khiến em cảm thấy an tâm như vậy. Cô bé này dường như đang rất hài lòng với những gì mình có. Và điều đó khiến em không ngại đối mặt với rắc rối?

- Em mặc thế này có tuềnh toàng quá không? – Yên Nhi phân vân đứng ngắm mình trước gương – Tốt hơn hết anh vẫn nên đổi cho em cái váy sang trọng hơn một chút.

- Yên tâm đi, bà xã. - Tôi rất vừa lòng khi chiêm ngưỡng tác phẩm của mình.

Màu xanh biển tạo cho em vẻ đẹp vừa nhu mì lại vừa đậm thắm. Chiếc đai lớn màu trắng được đính nơ như tôn thêm vòng eo vẫn còn rất thon thả của Yên Nhi. Thiết kế váy suông tuy tạo cảm giác đơn giản nhưng lại nổi bật được nét trong sáng, thánh thiện nơi em. Thật hoàn hảo không chê vào đâu được.

Vừa dặt tay em bước qua cửa, tôi đã suýt giật mình khi phát hiện không khí căng thẳng đang hiện diện trong phòng. Tất cả mọi người đều có mặt nhưng lại không thấy ai dặt theo vợ mình ngoại trừ tôi và anh Chín. Vòng tròn hội nghị được vây quanh bởi tất cả các anh trai cùng cha khác mẹ của tôi.

Thoáng lo ngại đưa mắt về phía anh Cả, tôi thấy anh cũng chỉ gạt đầu ra hiệu cho hai vợ chồng cùng ngồi xuống.

- Tuyên. – Yên Nhi khẽ giật nhẹ cổ tay áo tôi, thì thầm – Anh xem mặt anh Tư kia!

Người đàn ông kia trông như vừa ăn phải thuốc nổ. Gương mặt đỏ bừng đang ngồi khoanh tay trên ghế. Cách đó không xa là anh Chín với trạng thái cũng không mấy thoải mái. Gương mặt nghiêm nghị của anh thoáng dần ra khi nhìn thấy Yên Nhi, nhưng rất nhanh sau đó lại trầm ngâm như cũ.

Rõ ràng là mọi người đều ít nhiều biết về lý do của buổi họp ngày hôm nay, trừ tôi. Ai bảo họ giống nhau, cùng có người làm tay trong xung quanh ba kia chứ? Nhưng phàm là chuyện gì có liên quan đến ông ấy, trước giờ tôi đều không có hứng thú quan tâm. Tốt nhất là ông đừng dính líu gì tới nguyên nhân làm mọi người nhìn tôi bằng ánh mắt khó chịu như thế này. Nếu không thì...

- Em ngồi đi! – Cẩn thận sắp xếp cho Yên Nhi một vị trí không phải ở cạnh ai khác ngoài mình, tôi mới thông thả ngồi xuống chỗ trống còn lại.

Từ phía đối diện, cô gái thứ hai có mặt trong phòng cũng đang tỏ ra sốt sắng và sợ hãi. Ánh mắt em nhìn Yên Nhi như tìm kiếm sự che chở. Thái độ lạnh cảm từ Young Min làm tôi có cảm giác xót xa thay Yên Vũ. Ngày trước, em hy sinh cả cuộc đời để được đến nơi này. Đổi lại chỉ được sự thờ ơ cùng lợi dụng. Thảo nào người đời vẫn thường nói, tình yêu đôi lúc chẳng khác gì một canh bạc, được ăn cả ngã về không.

- Ba!

Tất cả mọi người cùng nhất loạt theo tiếng gọi của anh Cả mà nhắc mình. Thật kỳ lạ là hôm nay bên cạnh ông cũng không có bất kỳ bà vợ nào, khác hẳn với “phong cách” thường ngày.

- Ngồi xuống cả đi. – Ba “gần gũi” vậy tay ười ba đưa con hãy yên vị - Hôm nay chúng ta có vài việc cần giải quyết dứt điểm.

Mới mấy ngày không gặp mà trông ông ấy già đi hẳn. Chẳng lẽ là vì cuốn nhật ký?

Không, sẽ không đâu. Người đàn ông đó có chết cũng không bao giờ biết hối cải. Tôi không cần đánh giá quá cao tình cảm của ông ta đối với mẹ như vậy. Bà chẳng qua cũng giống như bao người vợ bất hạnh khác bị ông ấy chọn trúng mà thôi.

- Chuyện về thân thể của Yên Nhi... – Câu nói khiến cả tôi và anh Chín nhất thời nhìn nhau không chớp mắt – Chúng ta đều biết đó là kết quả do Vòng Xoay mang lại...Còn mục đích của việc làm đó là gì thì chỉ...Vòng xoay mới biết được.

Ba gọi mọi người đến đây chỉ vì vấn đề giữa tôi và anh Chín thôi sao? Đem chuyện đó ra trước mặt anh em trong gia đình như thế này là muốn gì? Ông ấy nghĩ quyết định của mình sẽ có giá trị với tôi chắc?

- Mọi quan hệ rắc rối giữa con bé với Thần Tuyên và Young Min hẳn là các con cũng được nghe nói đến...

- Ba đang nói về chuyện gì vậy? – Yên Nhi lo lắng thì thầm – Sao mọi người cứ nhìn em chằm chằm như thế?

Đương nhiên là em sẽ nghe không hiểu, vì ông ấy này giờ vẫn đang sử dụng tiếng Trung giới mà.

- Bảo bối, đừng sợ. – Tôi vỗ nhẹ tay em, trấn an – Mọi chuyện đã có anh lo liệu.

- Vì không muốn anh em trong nhà xích mích với nhau vì một người phụ nữ... - Ba tôi tiếp tục hít một hơi dài - ...Ba quyết định đem chuyện này ra giữa gia đình để giải quyết.

- Ba định giải quyết như thế nào? – Young Min cuối cùng chờ không nổi cũng phải cất tiếng – Cô ấy rõ ràng thuộc về con. Chính con mới là người gặp Yên Nhi trước.

Bàn tay đang gác trên thành ghế sau lưng em của tôi lập tức co thành nắm. Cứ nhắc đến chuyện này là nỗi hận về hành vi bất nhân tính của anh lại nổi lên ngàn ngút. Chỉ cần Young Min dám mở miệng nói đến việc đó, tôi nhất định sẽ không e dè gì mà thui cho anh vài đấm.

- Nhưng hiện giờ, thân phận con bé đang là vợ của Thần Tuyên. – Ba chậm rãi nhắc nhở.

- Đó chỉ là hữu danh vô thực.

Cơn thịnh nộ trong nháy mắt bùng phát làm tôi muốn bật dậy. Nhưng cơ thể mềm mại bên cạnh lại bất ngờ chồm qua, dịu dàng mà tha thiết. Em sà vào lòng tôi, gương mặt nhỏ nhắn khẽ lắc qua lắc lại. Giác quan thứ sáu của Yên Nhi hình như luôn như vậy, lúc nào cũng đặc biệt nhạy cảm với những cơn nóng giận. Em không cần nghe hết toàn bộ câu chuyện vẫn có thể nhận ra những dấu hiệu khác thường trong đó. Nói một cách khác, cảm giác của em đối với âm thanh ngôn ngữ là cực kỳ nhạy bén.

- Anh không sao. – Tôi cố gắng điều hòa lại hơi thở - Em đừng lo lắng.

- Người Thần Tuyên cưới là Tuyết Vinh chứ không phải Yên Nhi. – Anh Chín hình như cũng đang rất khó chịu.

- Thế cô gái đang ngồi cạnh anh là ai? – Tôi nén giận, tìm cách đáp trả - Cách đây mấy ngày, chính anh ở trước mặt mọi người đã nói sẽ mãi mãi yêu thương cô ấy.

- Còn không phải tại em cố tình giăng ra cái bẫy.

Giăng ra cái bẫy? Tôi mà cần giăng bẫy để gài anh vào cục diện hôm nay sao? Chính anh, chính anh mới là người tự tước đi quyền lợi của mình. Nếu không phải vì anh quá nôn nóng, tìm cách chiếm đoạt cô ấy thì có bị Yên Nhi kinh sợ và hắt hủi như bây giờ không? Nếu anh thật sự quan tâm đến ý đến cô gái này như vậy thì có dễ dàng nhầm lẫn cô ấy với người em song sinh kia thế không?

Lee Young Min, hãy cảm ơn trời vì vợ anh mãi mãi không nghe thấy những lời này. Nếu không, cô ấy nhất định sẽ bị sự lạnh lùng nơi anh làm thương tâm đến chết. Hay có thể, tâm Yên Vũ đã chết kể từ lúc biết tin chồng mình đã phát hiện ra mọi chuyện mất rồi.

- Không cần ở đây tiếp tục cãi vã. – Ba nghiêm giọng đình chiến – Mỗi đứa đều có cái lý của riêng mình nên sự việc chẳng bao giờ đi đến đâu cả.

- Hôm nay ba gọi bọn con đến, hẳn là đã nghĩ ra cách thích hợp? – Anh Cả bất ngờ mở lời – Để bọn nó tiếp tục tranh chấp như vậy cũng là một mối hiểm họa.

- Đúng vậy. – Ba tôi vừa nghe xong thì gật đầu liên tục – Cách giải quyết cũng vô cùng đơn giản. Đảm bảo không ai có thể kiện cáo gì nữa.

Khi tất cả cùng nín thở chờ đợi thì ông chợt quay sang nhìn em và nói bằng thứ ngôn ngữ Việt rất rành mạch:

- Yên Nhi, hôn nhân của con từ trước đến nay xem như được xóa bỏ....Hôm nay, tại chính nơi này, ba sẽ đứng ra làm chủ, cho con được lựa chọn chồng của mình một lần nữa. Mọi quyết định của con đều sẽ được quyền lực nơi ba bảo đảm. Hãy xem đây là sự bù đắp cho hiểu lầm giữa chúng ta ngày trước. Ba thật sự hy vọng con có thể đưa ra lựa chọn thành thật với tình cảm trong trái tim mình. Đừng tiếp tục giằng vò hai đứa con tội nghiệp này của ba nữa.

Từ trong lòng tôi, em ngỡ ngàng xoay tầm mắt về phía ông. Làn môi mấp máy nhưng không thể thốt nên lời.

- Các con có mặt ở đây hôm nay là để làm chứng cho lời nói này của ba. Nếu sau khi Yên Nhi đưa ra quyết định, còn có ai phản đối hoặc tìm cách cản trở việc nó cùng chồng mình sinh sống an ổn sẽ bị tước hết quyền lực và đầy xuống địa ngục vô thời hạn...

140. Chương 140

Những lời ba nói ra đã khiến mọi người thật sự chấn động. Phụ nữ vốn được xem là món đồ chơi dành cho đàn ông. Đặc biệt là trong quan niệm của các anh tòi dưới này. Trước giờ chỉ có chuyện họ tùy ý chọn người về làm vợ chứ chưa từng xuất hiện trường hợp một cô gái được chọn chồng. Đó là còn chưa kể người cô ta chọn nằm trong danh sách một trong những kẻ quyền lực nhất Trung giới. Sự đền bù này của ba có phải đã quá mức cần thiết rồi không?

- Yên Nhi, con đừng sợ. – Ông tiếp tục dùng chất giọng trầm tĩnh - Cứ thẳng thắn nói ra ý muốn của mình.

- Con... - Bàn tay em khẽ nắm nhẹ áo tôi, mắt nhìn về phía Young Min cùng em gái – Con... chưa từng có ý nghĩ sẽ cưới người nào khác...ngoài anh ấy.

- Ý con nói là Thần Tuyền? – Ba tôi cố tình khẳng định một lần nữa.

Ánh mắt trợn trừng từ phía Young Min khiến bảo bối trong lòng tôi hoảng sợ, mặt vội vàng quay đi chỗ khác.

- Phải, người con chọn là anh ấy.

- Vì nó là người đã cưới con lúc xuống đây sao?

- Không phải. – Em nghe xong liền kiên quyết lắc đầu – Không phải như vậy.

- Vậy là vì con thấy mình mắc nợ với sự che chở và bảo vệ của nó? Hay sợ em gái của mình phải chịu ủy khuất?

- Tất cả đều không phải.

- Ba, đừng làm khó cô ấy. – Tôi sốt ruột ngắt lời – Yên Nhi không phải đã nói ra lựa chọn của mình rồi sao?
- Như thế vẫn chưa được. Ba muốn con bé ở trước mặt mọi người nói cho thật rõ, người nó chọn là ai và tại sao lại quyết định như vậy. Để tránh trường hợp có người về sau tiếp tục đem chuyện này ra tranh cãi.
- Em thật sự cho rằng nếu Yên Vũ cứ như vậy sống bên cạnh anh thì sẽ thấy hạnh phúc sao? – Mắt anh Chín nổi đầy tơ máu – Suy nghĩ cũng thật quá ngây thơ rồi.
- Đừng đem em gái ra hù dọa cô ấy. Anh làm vậy có khác gì tự thừa nhận mình là kẻ thua cuộc?
- Ở đây không đến lượt em lên tiếng.
- Ba đã nói sự lựa chọn của Yên Nhi hôm nay phải không bị áp lực từ bất cứ phương diện nào.
- Đủ rồi. – Cô bé bắt ngờ từ trong lòng tôi đứng thẳng dậy – Các anh đừng ở đó tiếp tục tranh cãi. Quyết định này không phải vì Yên Vũ mà là chính em.

Rồi...

Không đợi ai kịp phản ứng với câu trả lời gây chấn động đó, em đã run rẩy đi đến trước mặt Yên Vũ, cô em gái đang bật khóc và giãy vò bàn tay mình đến phát tội...

- Em à...nếu trong đời có được một lần ích kỷ... - Yên Nhi méo máo quỳ xuống bên cạnh con bé - ...thì chị muốn dùng nó để sống bên cạnh anh Tuyên...
- Chị Yên Nhi. – Yên Vũ rít rít tìm cách nâng em dậy – Xin chị đừng làm thế. Đừng dùng cách này để em không thấy tội lỗi vì cướp đoạt hạnh phúc của chị. Em biết trước giờ, chị lúc nào cũng là người thương yêu và hy sinh vì em nhiều nhất...Chúng ta có thể cùng nhau chia sẻ anh ấy kia mà...Em thề sẽ không mảy may oán trách hay có nửa lời oán hận...Em muốn cùng chị sống hạnh phúc bên anh Young Min...
- Không Yên Vũ, sự việc đã không như em nghĩ nữa rồi...
- Chị, chị hãy nghe em nói...Đây hoàn toàn không phải là giải pháp tốt nhất...Anh Young Min sẽ không bao giờ chấp nhận em nếu chị quyết định từ bỏ. Ngày nào còn chưa có được chị thì ngày ấy trái tim anh vẫn không đủ chỗ dành cho em...Xin chị đừng tiếp tục hy sinh nữa, hãy chấp nhận tình cảm của anh ấy, chấp nhận lời thỉnh cầu của em...
- Triệu Yên Vũ – Tôi tức tối đứng dậy, vươn tay kéo Yên Nhi về phía mình – Em có thể thôi ích kỷ như thế được không?
- Đừng mắng con bé...- Bà xã của tôi ra sức lắc đầu – Xin anh đừng mắng nó như thế...Không phải con bé cố ý đâu... Chẳng qua vì nó vẫn còn quá nhỏ...

Em vừa bảo nó còn nhỏ ư? Anh có nghe lầm hay không? Hai người chẳng phải sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm à? Hay là lúc mẹ hạ sinh hai chị em, đã vô tình lấy hết lòng vị tha bỏ lên người em rồi? Để lại cho cô bé này chỉ có thói nhỏ nhen, ích kỷ. Nó khóc lóc cầu xin em này giờ cũng là để tìm kiếm một hy vọng cuối cùng.

Em thật sự nghĩ, Yên Vũ không hiểu được ý tứ trong lời nói của mình sao? Nó đủ khôn ngoan để nhận ra toàn bộ cục diện ngay từ khi mới bắt đầu. Chẳng qua đang cố tình bóp méo ý nghĩa hành động vừa rồi của em. Nó đang muốn khơi dậy tình thương và thói quen hy sinh ngu ngốc của em dành cho nó đấy, bảo bối của anh à.

- Anh tự hỏi...em có bao giờ nghĩ đến việc hy sinh vì ai đó trong đời không? – Tôi lạnh lùng ném cho con bé một cái nhìn khinh miệt - ...Ít nhất là đối với người chị đã vì em mà chịu đủ cay đắng này...
- Anh Tuyên...- Yên Vũ gần như sắp gục ngã - ...Anh không thể chăm chăm giữ lấy hạnh phúc mình như vậy. Ăn nói ngông cuồng. Con bé còn dám ở đây lên án tôi vì không biết nghĩ đến người khác sao? Nếu không phải do lo ngại đứa em vợ ngu ngốc này làm điều gì dại dột, rắc rối giữa mình và anh Chín đã sớm được giải quyết từ lâu rồi.

Lòng lộn tiến về phía “mầm tai họa”, tôi đang muốn thay Yên Nhi lớn tiếng dạy dỗ nó một bài học thì Young Min bắt ngờ đứng dậy.

- Thế nào? Tính ra tay với cả chị dâu của mình sao?

- Anh...

Sự che chở đầy tức giận của anh đối với Yên Vũ hoàn toàn nằm ngoài dự kiến. Thân hình cao lớn vừa vặn che chắn hết dáng người run rẩy phía sau. Dù vẫn còn cách nhau khoảng một thước vẫn có thể cảm nhận luồng hơi nóng từ phía đối diện ập tới.

- Đừng mà Tuyên. – Yên Nhi từ phía sau đã chạy đến, len người vào giữa hai chúng tôi - Đừng tiếp tục gây với họ nữa.

- Không phải anh muốn gây sự mà do họ vô lý trước.

- Chẳng ra thể thống gì hết. – Ba tức giận đập tay xuống bàn – Cả hai đứa ngồi xuống hết cho ba!

Tiếng gầm lớn của ông khiến mọi người đều chấn động. Anh Cả lật đật đi đến, dùng tay ấn Young Min trở lại.

- Có gì từ từ nói. Không cần phải to tiếng với nhau thế.

Tôi chẳng còn gì để nói với hai con người đó. Nếu tình yêu si ngốc của họ đều đặt cả lên người nhau thì đã không dây tới vợ chồng tôi rồi. Đời thuở nào lại có kẻ ăn không nói có, gấp lửa bỏ tay người như thế?

- Yên Nhi, con bước ra giữa phòng và nói cho thật rõ...- Đến ba tôi hình như cũng bắt đầu mất bình tĩnh – ...Giữa hai đứa con này, ai mới là người con yêu nhất.

Né tránh cái nhìn van vỉ từ đứa em máu mủ, cô bé nức nở đưa tay chùi nước mắt.

- Người con yêu là Sử Thần Tuyên.

- Lặp lại một lần nữa! – Ông gầm gừ ra lệnh.

- Người con yêu là Sử Thần Tuyên...là SỬ THẦN TUYÊN !!!!!!!!!!!!!

Nhắm mắt, ngửa cổ lên trần nhà, tiếng hét của em lập tức vang vọng khắp không gian tĩnh lặng.

- KHÔNG !!!!!!!!!!!!!!! – Âm thanh gào rú tiếp theo từ Yên Vũ khiến cho chị nó đau lòng đến suýt đổ khụyu – Chị không thể đối xử với em như vậy, không thể đào ra một cái hố rồi để mặc em chết chìm trong đó như thế. Nếu tình yêu đối với chị còn quan trọng hơn cả đứa em gái này thì tại sao ngày trước còn nhường lại anh ấy? Tại sao, tại sao?

Để mặc Yên Vũ hét rung lại lắc mình trong bản loạn, Yên Nhi chỉ có thể rũ rượi lặp đi lặp lại lời xin lỗi.

- Đó là sai lầm, một sai lầm to lớn...

- Không, em sẽ không bao giờ tha thứ cho chị...Chính chị đã lôi em xuống đây...Chính chị để em từ bỏ gia đình và cả cuộc sống tươi đẹp...Bây giờ lại muốn chối bỏ trách nhiệm như thế sao? EM KHÔNG CHO PHÉP !!!!!!!!!!!!!

- Young Min, con tính ngồi đó nhìn vợ mình làm loạn à? – Ba tỏ vẻ không vừa lòng – Bất quá, đuổi nó về cũng được.

Nhưng bản thân anh Chín dường như cũng chưa thoát khỏi trạng thái bàng hoàng nên tiếp tục ngồi bất động.

- Kết quả thế nào, chắc mọi người đều thấy rõ. – Ông ngán ngẩm lắc đầu, từ tốn đem mọi việc khẳng định lại một lần nữa – Kể từ giây phút này, Triệu Yên Nhi sẽ chính thức trở thành vợ của Sử Thần Tuyên. Mọi thành viên trong gia đình cứ thế mà đối xử cho đúng địa vị của mình, rõ chứ?

- Không, không được. Chị mau nói với họ, nói với họ rằng anh Young Min mới chính là người mình muốn được kết duyên cùng. Chị mau đính chính lại với họ đi, chị Yên Nhi...

Yên Vũ như người phát điên, cứ liên tục tìm cách chối bỏ sự thật. Còn em thì chỉ kịp lắc đầu thêm vài cái trước khi ngất lịm. Cơ thể mảnh mai bất ngờ nằm sấp trên nền nhà khiến tinh thần tôi chấn động, liền ba chân bốn cẳng chạy đến.

Trên gương mặt trắng nhợt là những dòng nước mắt tưởng như đã chảy đến khô cạn. Lòng bàn tay lạnh lẽo chẳng khác gì người chết.

- Yên Nhi, Yên Nhi...

- Tuyên, con đi đâu? – Tiếng ba lập tức gọi với theo ở phía sau – Chúng ta vẫn chưa bàn tới chuyện người kế vị.

Mắt ông ấy bị đui hay sao lại không nhìn thấy vợ tôi đã không còn tỉnh táo? Trong đầu ông chỉ biết tìm cách giải quyết vấn đề chứ không bao giờ suy xét xem cảm nhận của người trong cuộc sẽ thế nào. Ở trước mặt nhiều người như vậy, bắt em tuyên bố quay lưng với hạnh phúc của em gái để giữ lấy tình yêu ình có phải đã quá tàn nhẫn rồi không?

Bản thân tôi là một người chồng lại hành động đầy ích kỷ, cứ chần chừ chờ nghe em chính miệng nói ra điều đó. Tôi cũng chỉ biết nghĩ đến mình như ba, như em gái em. Kết quả là Yên Nhi mới bị chúng tôi ép đến mức ngất xỉu thế này.

Chuyện người kế vị gì đó, các người cứ ở lại mà tùy ý tranh giành, bàn cãi. Tôi chỉ cần cô gái bé nhỏ trong tay có thể vui vẻ sống tiếp những năm tháng còn lại bên cạnh mình là đủ lắm rồi. Tương lai Trung giới sẽ thuộc về ai từ lâu đã không còn quan trọng.

141. Chương 141

Cuối ngày, tôi lần nữa thức dậy trên chiếc giường lạnh lẽo. Vì trời đã tối nên căn phòng trông càng âm u, lạnh lẽo. Hình như không ai có ý định thắp đèn nên chỉ còn ánh trăng sáng cùng bầu bạn. Từ một nơi nào đó trong góc phòng đang chậm rãi vọng ra tiếng nước chảy. Sau chừng hai mươi phút thì im bật.

Một người phụ nữ từ tốn đi ra trong tĩnh lặng. Phòng quá tối nên tôi chỉ có thể dựa vào dáng người mà nhận ra đó chính là dì Hai. Phía bên cạnh khẽ lún xuống khi bà nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường. Lợi dụng khoảng không gian u tối, tôi liền chẳng e dè mà quan sát nhất cử nhất động trên người nhân vật khó hiểu này.

Tiếng thở dài bất ngờ vang lên khi dì Hai rút từ túi ra một tấm ảnh. Ngón tay bà khẽ vuốt ve trong khi khóe môi hơi co giật. Thái độ vừa trân trọng vừa đầy vẻ nhung nhớ. Hành động đó lập tức nhắc tôi về việc bản thân mình chẳng hề có bất cứ di vật nào từ anh, dù chỉ là một tấm ảnh. Mỗi đêm nằm trên giường, cũng chỉ có thể vì nhớ anh mà khóc đến khi mệt lả. Mỗi lúc cô đơn hay mệt mỏi, cũng chỉ có thể hồi tưởng lại cảm giác ấm áp khi được anh giang tay che chở...

Anh bước vào đời tôi, đẹp đẽ và nồng ấm như một giấc mơ. Những cảm xúc do anh mang lại, dù chỉ là lúc cả hai còn thơ bé, luôn trở thành nguồn động lực giúp tôi vươn về phía trước. Sự quyết đoán và khôn ngoan nơi anh đã cho tôi cảm giác mình có thể ỷ lại. Cách anh yêu thương và chăm sóc khiến tôi không bao giờ thấy mình bị thua thiệt so với người khác. Nhưng bây giờ... người đàn ông ấy đã biến mất. Cũng bất ngờ và bàng hoàng như lúc anh xuất hiện.

- Em tự hỏi có bao giờ, khi em mơ về anh, anh yêu dấu, anh cũng đang mơ thấy em chứ? (Well I wonder, could it be, when I was dreaming 'buot you, baby, you were dreaming of me)

Tiếng hát run rẩy phát ra từ phía đối diện làm trái tim đang nỉ non của tôi bất ngờ nhói lên một trận. Bà ta đang hát...

Một bài nhạc Anh cổ nhưng rất nổi tiếng...thật sự không phù hợp với người đã bước vào tuổi trung niên và có chồng như thế này...

- Có rất nhiều điều em muốn nói. Kể từ ngày anh ra đi, em đã cảm thấy cô đơn như thế nào. (So much I need to say. Been lonely since the day, the day you went away)

Phải, kể từ ngày anh ra đi, trái tim tôi chẳng còn lại gì ngoài nỗi thù hận cùng một lỗ trống lớn.

Nhưng người đàn bà này không phải lại đang muốn tìm cách thử thách mình chứ?

Giọng ca chẳng có gì đặc biệt nếu không muốn nói lạc điệu đến thảm hại. Phảng phất trong đó là tiếng nức nở đan xen cùng nỗi tuyệt vọng.

- Chúng ta đã để lỡ mất một thứ đặc biệt. Một thứ mà anh và em sẽ không bao giờ có lại lần nữa. – Đáng người khê đơng đưa như đang tự an ủi mình – Vì nhớ anh rất nhiều nên em cần phải nói...Em đã khóc suốt từ ngày ấy...ngày mà anh ra đi...

Tiếng nấc của bà ấy vang lên cùng thời điểm giọt lệ nóng hổi từ mắt tôi rơi xuống.

Khoảng thời gian tuyệt diệu ấy, tôi quả thật sẽ không bao giờ có lại lần nữa. Và việc duy nhất tôi có thể làm để nguôi ngoai nỗi nhớ chỉ có rơi lệ. Và lệ rơi càng nhiều thì trong lòng lại càng thêm sâu muộn. Vòng lẩn quẩn tưởng như không bao giờ chấm dứt...

Dì Hai đau đớn ngã mình xuống giường rồi bật khóc nức nở. Đôi tay run rẩy vẫn không quên ôm chặt tấm ảnh trước ngực. Tôi cố kìm nén cảm xúc để nhắm mắt, ép cho những giọt nước cuối cùng lăn xuống.

Mình không thể buông thả cảm xúc bản thân như vậy. Không thể lơ là để bọn người kia có cơ hội bắt được sơ hở. Người phụ nữ này, suy cho cùng vẫn là vợ tên máu lạnh ấy. Bất kể cuộc đời bà ta đã phải chịu bao nhiêu bất hạnh thì bây giờ cũng phải cùng chồng đền món nợ. Tôi không nên may mắn rung động hay tiếp tục tò mò về hoàn cảnh của bà ấy nữa...

Trên chiếc bàn nhỏ đặt ở đầu giường, có một cái tháp đồng hồ rất nhiều lỗ. Tỏa ra từ đó là một loại hương thơm vô cùng dễ chịu. Nó khiến tinh thần được thư giãn. Gắn cốt cũng như đang được ai đó xoa bóp cẩn thận. Tôi không cần nỗ lực mới có thể phớt lờ tiếng khóc rầm rức từ bên cạnh. Cảm giác buồn ngủ rất nhanh liền kéo tới, nhẹ nhàng tước đi mọi ý thức phòng bị còn sót lại.

...

Thế nhưng, giấc ngủ phủ lấy tôi lại không mấy dễ chịu. Nó đầy rẫy những tiếng la hét cùng cảm giác kinh sợ. Khung cảnh mình bị lũ đàn ông dơ bẩn thay nhau cưỡng hiếp cứ không ngừng xoáy sâu vào óc. Tôi biết mình đang mơ nhưng vẫn không có cách nào thoát khỏi. Càng cố gắng nghĩ đến những kỷ ức ngọt ngào khi còn ở bên anh, trái tim tôi càng tan vỡ. Và một khi trái tim bị tan vỡ, ý chí đấu tranh cũng theo đó bị khuất phục. Tôi tìm cách lắc đầu và bắt đầu nức nở vì tuyệt vọng, lòng không ngừng nguyện rửa lũ người khốn kiếp đã đưa mình vào hoàn cảnh này.

Một con cóc to lớn và xấu xí bỗng từ đâu nhảy ra, chụp lấy mặt tôi. Làn da nhăn nheo và sần sùi của nó cứ liên tục cạ vào mặt gây cảm giác thật tởm lợm. Nhưng dù tôi có kéo thế nào thì con vật gớm ghiếc ấy cũng vẫn bám chặt lấy. Đợi đến khi “nạn nhân” đã sức cùng lực kiệt, con cóc ghê mới bắt đầu nhảy xuống chỗ cánh tay, tiếp tục đem lớp da sần sùi mà cọ sát. Cảm giác kinh tởm làm tôi muốn nôn thốc nôn tháo, miệng không ngừng phát ra tiếng khục khặc cho đến khi hoàn toàn tỉnh dậy...

Ngày thứ hai ở địa ngục đã chính thức được bắt đầu...

Cửa sổ lớn rộng mở, tạo điều kiện cho ánh nắng tràn vào phòng gây chói mắt. Dì Hai hình như đang cố tình tỏ ý chống đối trước mệnh lệnh đóng cửa và kéo rèm của Phạm Sỹ Nguyên. Chuỗi giấc mơ đáng sợ đêm qua thì gần như đánh gục tôi trong một mối. Cảm giác buồn nôn giờ vẫn còn vẹn nguyên nơi cổ họng. Rõ ràng đến mức tôi những tưởng mình sắp nôn toẹt xuống sàn nhà thật sự.

Rất may vì đã không có thứ gì bị nhổ ra đất. Thay vào đó, ánh mắt tôi lại vô tình phát hiện hai vạch trắng rất kỳ lạ trên nền thảm. Đang muốn cúi người xem cho thật kỹ thì bất chợt bị Tuệ Hà từ phía bên kia túm lấy cổ áo.

- Cô làm sao vậy? – Bà ta nhìn tôi bằng ánh mắt ngờ vực – Mới sáng dậy đã thấy buồn nôn rồi sao?

Giật mình khôi phục lại dáng vẻ vô cảm quen thuộc, tôi chỉ im lặng ngồi giường mắt. Trông bộ dạng dì thì chắc bà đã dậy trước được một lúc. Trên gương mặt đứng tuổi không còn đọng lại dấu vết gì của phút yếu lòng đêm qua. Chỉ có sự căm ghét cùng nín chịu. Đừng hy vọng tìm thấy cái gọi là tình cảm trong ngôi nhà này. Mỗi người rồi sẽ quay lại với bản chất xấu xa của mình nhanh thôi.

Nhưng hôm nay, dưới ánh nắng rực rỡ từ phía mặt trời, tôi bỗng tình cờ phát hiện, làn da trắng của bà trông có vẻ gì đó hơi khác lạ. Nó không căng phẳng đều mà thỉnh thoảng lại xuất hiện vài chỗ nhăn nheo khó hiểu. Nếu đối diện dưới điều kiện tắm tối trong nhà sẽ khó lòng phát hiện. Chẳng lẽ đó là dấu hiệu của tuổi già?

- Đánh răng, rửa mặt rồi xuống nhà ăn sáng. – Dì Hai lạnh lùng đứng khỏi giường – Trông cô bẩn quá.

Đợi đến khi bà hoàn toàn biến mất sau cánh cửa, tôi mới chậm rãi tiến về phía phòng tắm. Tự chiêm ngưỡng diện mạo mình trước gương, cõi lòng tưởng chừng đã băng giá của tôi cũng không khỏi thổ dài một tiếng. Mái tóc đen dài thuở nào giờ xác xơ và rối cục. Hai mắt sưng húp do mất ngủ và khóc nhiều. Bờ môi bị chính mình cắn nát vẫn chưa kịp hồi phục, để lại nhiều dấu đỏ mang sắc độ đậm nhạt khá đa dạng. Trên mặt có vài vết trầy, rất hợp với cơ thể đầy những chỗ xanh tím. Tệ hại nhất vẫn là hai vết thương lớn ở đỉnh đầu quấn băng chằng chịt. Máu khô đóng thành lớp màu đỏ sậm trên những miếng gạc. Phần trung tâm có sắc hơi tươi, chứng tỏ chỗ da bị rách vẫn còn đang tiếp tục rỉ máu.

Tôi thử vuốt ve hình ảnh mình trong gương rồi mỉm cười chua chát. Còn ai quan tâm đến việc trông bộ dạng mình ra sao nữa? Dấu tích này tốt nhất tồn tại càng lâu càng tỏ ra hữu dụng. Ít nhất cũng có thể khiến lũ người kia thấy thỏa lòng mà ít nghi ngờ tôi lại.

Sau khi lau chùi mặt một cách sơ sài, tôi quyết định không chải đầu mà bước vào phòng ngủ. Hai vạch trắng trên sàn vẫn còn đó và hình như không được ai đếm xỉa. Nếu trí nhớ của tôi không bị cái đèn và chiếc đĩa sứ làm cho hư hỏng thì chắc chắn chúng chỉ mới xuất hiện trong khoảng thời gian từ tối qua đến sáng nay. Mỗi vạch dài chừng mười phân. Khoảng cách giữa hai vạch chỉ khoảng hai tấc. Giả vờ vấp phải chân giường và ngã nhào xuống chỗ thảm bị vấy bẩn, tôi cố tình dùng ngón tay quét nhẹ. Cảm giác đó là một thứ bột rất mịn, rất dính.

- Còn làm gì mà chịu xuống? – Lần này đến lượt bà Hồng lên thúc giục – Mày mắc bệnh khủng chứ có phải lẽ mề dẫu? Nhanh lên, con cóc!

Trên đường bị lôi xềnh xệch ra khỏi phòng, tôi cố tình hươ tay vào một trong các tấm vải đen bí ẩn, làm nó bị kéo rơi khỏi vị trí. Để lộ ra phía sau là một bức tranh lớn hình ngôi nhà gỗ bên bờ hồ. Dưới ánh sáng tắm tối từ những ngọn đèn, có thể dễ dàng nhận ra được các đường nét mộc mạc mang đậm tính nghiệp dư. Màu sắc không biết vì ánh đèn hay chủ đích của tác giả mà có vài chỗ xám xám như ám khói.

- Mày đúng là mầm tai họa – “Cục thịt” giận giữ vung tay đánh vào đầu tôi – Ông chủ mà thấy...thể nào cũng cho người lột da.

Nói rồi, mụ tất ta tất tưởi chạy đến, nhanh tay đem tấm vải thô trả về chỗ cũ. Còn tôi thì vẫn đứng ngây người nghĩ ngợi. Tại sao lão già ấy phải che giấu một thứ bình thường như thế này? Những khối đen còn lại liệu có phải cũng là những bức tranh tương tự? Nếu đã không muốn nhìn thấy, chi bằng cứ cho người tháo xuống rồi ném vào sọt rác? Trừ khi sợ ai đó nhìn thấy. Mà người ấy nhiều khả năng lại chính là mình.

- Nếu lần sau còn quậy phá như vậy, tao nhất định lấy dao chặt tay mày. – Bà Hồng hí hục xắn tay áo, nắm lỗ tai tôi kéo về phía trước – Mọi thứ trên tường đều “bất khả xâm phạm”, biết chưa hả??????

142. Chương 142

Ba tháng là khoảng thời gian không ngắn cũng không dài. Nhưng đủ để người ta phát hiện những việc vẫn luôn được che giấu. Dì Hai đã không còn ném đồ vật vào tôi như ngày mới đến. Thay vào đó là những cú đá và cái bạt tay không kém phần tàn nhẫn. Tôi không nhớ rõ bản thân đã có bao nhiêu lần phải ăn cơm lẫn cùng với máu, hay lê lét trên sàn nhà vì những vết thương trước ngực và bụng. Phạm Sỹ Nguyên tuy nhìn thấy tất cả nhưng lại chẳng bao giờ can thiệp. Dường như đối với lão, chỉ cần mạng tôi vẫn còn đó thì thương thích càng nhiều càng là một điều tốt.

Bất chấp mọi đau khổ về thể xác lẫn tinh thần, cơ thể tôi vẫn mỗi ngày một lên cân trông thấy. Dù không biểu hiện rõ rệt nhưng càng về sau, trong người tôi càng xuất hiện một cảm giác nặng nề khó tả. Điều này khó hiểu y hệt việc bà dì máu lạnh mỗi đêm đều ôm một tấm hình, nỉ non hát bài The Day You Went Away rồi khóc đến tận khi thiếp ngủ. Đã nhiều lần tôi cố tỉnh thức lâu một chút, định bụng đợi bà ta ngủ say rồi lén xem người trong tấm hình kia là ai. Nhưng bao nhiêu ngày mà kế hoạch vẫn luôn thất bại. Cơ thể bầm dập khiến tôi mãi thiếp đi trước khi kịp ý thức điều gì khác.

Chín mươi đêm chớp mắt trong căn nhà này là chín mươi lần tôi nằm mơ thấy con cóc kinh tởm ấy. Thấy làn da gớm ghiếc của nó liên tục cạ vào mặt và tay mình. Xen kẽ với cảm giác buồn nôn là ký ức kinh hoàng về cái ngày bị cưỡng hiếp, điều khiến tôi luôn căm giận vì không thể kết thúc cuộc sống ngay lập tức. Và cứ mỗi buổi sáng thức dậy, tôi lại thấy trên nền thảm đỏ dưới chân giường, nơi sát với chỗ mình nằm, có hai vạch dài màu trắng. Độ dài của chúng thỉnh thoảng có tăng giảm nhưng khoảng cách thì cố định. Bà Hồng có thể quét dọn vào ban ngày nhưng chỉ cần qua một đêm thì hai vạch bí ẩn ấy lại xuất hiện. Tôi không biết có ai quan tâm hay thắc mắc về sự tồn tại của chúng hay không nhưng chính mình thì tò mò cực điểm.

Ngặt nổi, cũng giống như trường hợp xảy ra với kế hoạch khám phá bí mật nơi bà dì biến thái, chỉ cần đặt lưng xuống giường năm phút là tôi sẽ lập tức ngủ say mà không có cách nào thức tỉnh. Việc xảy ra vào ban đêm trong căn nhà này đến nay vẫn còn là điều bí ẩn.

Hồng Phương đã mượn lý do điều tra vụ án để đến đây vài lần. Nhưng dưới sự giám sát chặt chẽ của Phạm Sỹ Nguyên, chúng tôi chẳng tìm ra được cơ hội nào để trò chuyện. Thông qua những mẫu đối thoại giữa anh và lão dưỡng, tôi lờ mờ biết được, ba hình như vẫn chưa tỉnh lại. Chú Kha và chú Phú đang tiếp tục chăm sóc và canh chừng ông rất cẩn thận. Riêng Hồng Phương, lần nào anh cũng dăm dăm nhìn tôi rồi ...thở. Có khi đó là tiếng thở phào vì thấy cái mạng nhỏ lay lắt này vẫn chưa bị ai giết hại. Nhưng có lúc lại là tiếng thở dài vì những vết bầm xanh tím và đáng người trơ xương của tôi.

Sự xuất hiện của anh cũng góp phần đảm bảo cho tôi chỉ bị tra tấn mà không bỏ mạng trong ngôi nhà này, ít nhất là trong một khoảng thời gian ngắn. Phạm Sỹ Nguyên quá khôn ngoan. Lão đem mọi vết thương kia biến thành bằng chứng nhằm thêu vẽ nên bệnh tình nghiêm trọng của tôi. Lão bảo rằng tôi đã không còn đủ tỉnh táo nên luôn tìm cách tự tổn hại mình. Không những thế, tên bất nhân ấy còn cố tỏ ra tử tế khi khuyên Phương đừng phí thời gian đến lấy lời khai từ một nhân chứng bị tâm thần như tôi nữa.

Mỗi lần nhận thấy trong mắt anh có một tia dao động, tôi lại phải tìm mọi cách ra ám hiệu. Tôi không muốn vì sự sốt ruột của chàng thanh tra này mà hỏng hết công sức bấy lâu của mình. Hồng Phương dù tỏ ra bất mãn nhưng chưa một lần từ chối. Anh cũng sợ tôi rồi quá làm liều.

Đêm nay, cơn gió lạnh bất ngờ tràn về làm tôi sổ mũi không ngớt. Hết nghe “hát ru” bằng bản nhạc Anh quen thuộc lại đến thứ âm thanh nỉ non sâu muộn, tôi vẫn không có cách nào chớp mắt. Từng dòng nước mũi chậm rãi chảy ra, để lại cảm giác ngứa ngáy và khó chịu cùng cực. Cái khăn vải dùng để nhét mũi này giờ đã gần như ướt đẫm.

Nhưng tôi không dám phát ra tiếng động vì sợ mụ đàn bà bên cạnh sẽ lại nổi điên mà đánh ỳnh vài cái. Bà ta đang quay mặt về phía đối diện và có vẻ khóc nhỏ tiếng dần, hình như đã bắt đầu thấm mệt. Lý trí tôi cũng lập tức vì vậy mà đánh trống reo hò âm ỉ. Sau ba tháng ròng nỗ lực, mình cuối cùng cũng có được cơ hội nhìn thấy nhân vật trong tấm ảnh ấy, cuối cùng cũng có cơ hội ngủ sau bà ấy...

Hào hứng chỉnh lại chiếc khăn đang nhét trong lỗ mũi, tôi bắt đầu chờ đợi.

Từng phút một chậm rãi trôi qua, tiếng khóc cứ nhỏ dần rồi cứ thế im bật...

Tôi không vội mà tiếp tục giả vờ, mắt nhắm nghiền như đang ngủ. Nhưng tới lúc quyết định hành động thì khoảng tối dưới khe cửa bỗng xuất hiện một luồng sáng mờ nhạt. Bóng đen từ từ tiến tới gần rồi dừng lại làm tôi hoảng sợ đến quên cả việc hít thở. Mắt dăm dăm nhìn về phía hình thù kỳ lạ. Đang đêm còn có ai tìm đến?

Tay nắm cửa bắt đầu bị xoay tròn, một cách thật chậm rãi. Trái tim đang đập bình bịch bất ngờ dừng lại vì kinh hãi. Tôi cảm thấy tứ chi mình lúc này còn cứng hơn thép. Cả người căng cứng vì phải chống cự với cảm giác muốn vùng lên bỏ chạy. Chẳng lẽ là Phạm Sỹ Nguyên đến thăm vợ? Hay bà Hồng muốn vào kiểm tra xem tôi đã ngủ hay thức?

Vội vàng nhắm tịt cả hai mắt, màng nhĩ tôi cũng theo đó mà căng ra cao độ. Nhưng âm thanh truyền tới lại không phải là tiếng bước chân thông thường. Sức nóng từ luồng sáng càng lúc càng rõ ràng, kèm theo tiếng kéo kẹt do thứ gì đó đang chuyển động.

Vài giây sau đó, gương mặt tôi chậm rãi được chiếu sáng và âm thanh chuyển động cũng tắt hẳn. Hai bàn tay đang giấu nhem trong chăn bắt giắc nắm thật chặt. Cõi lòng run rẩy vừa sợ muốn chết ngất lại vừa như thúc giục bản thân mở bừng mắt dậy.

Ánh sáng ấm nóng như thế này có lẽ là phát ra từ một ngọn đèn cầy. Vì bên cạnh tiếng thở ngắt quãng, tôi vẫn nghe thấy tiếng của dây sập bị đốt cháy. Nếu đây thật sự là một con người, tại sao lại không nghe được tiếng bước chân hẳn? Và âm thanh kéo kẹt kia chính xác là do thứ gì mang lại?

Dù lúc ấy, bên ngoài trời khá lạnh, cơ thể tôi vẫn sợ đến vã mồ hôi hột. Trong lòng lo lắng, không biết kẻ đang đứng sát giường kia có nghe thấy tiếng tim mình sắp nổ tung giữa lồng ngực hay không.

“Cộp”

Hắn hình như vừa đặt ngọn đèn xuống mặt tủ đầu giường.

“Sột soạt”

Tiếng vải thô cạ vào nhau cho thấy người kia lại vừa chuyển động.

Âm thanh phát ra từ chỗ cách gương mặt tôi chỉ chưa đầy hai tấc.

Trời ơi.

Chẳng lẽ con cóc gớm ghiếc lại tìm đến? Mình rốt cuộc là đang tỉnh hay đã thiếp đi vậy?

Nếu đây không phải mộng thì thứ gì đang chạm vào mặt tôi mà giống làn da sần sùi, nhăn nheo của con cóc ghê kia thế này? Một con cóc ghê có đầy đủ năm ngón ?!?!?!?!?!?

Nó không chỉ vuốt ve hai gò má một cách chậm rãi mà còn sờ sờ mái tóc tôi, sau đó...thọc vào trong chăn. Thần kinh tôi rúm động, chỉ muốn khóc thét khi thấy kẻ không rõ là người hay quỷ kia tiếp tục lôi một bàn tay mình ra ve vuốt. Hắn cẩn thận kéo thẳng từng ngón , nhẹ nhàng xoa bóp chúng làm da gà tôi nhanh chóng chạy lan ra khắp cơ thể.

Lão dượng chó chết lại muốn tra tấn mình bằng hình thức gì thế này? Cảm giác buồn nôn suốt hai tháng qua chẳng lẽ đều có thật? Đã vậy thì sao lần này mình chẳng chịu ngủ say như những lần trước cho khỏi sợ hãi? Nếu cứ tiếp tục thế này thì có lẽ phải bật ra tiếng kêu mất ...

Ngay lúc tôi sắp nhịn không nổi mà khóc nức thì kẻ kia bất ngờ dừng lại. Hắn nhẹ nhàng đặt tay tôi trở lại giường rồi kéo chăn thật cẩn thận. Nhưng con cóc ghê lại chưa chịu rời đi mà tiếp tục ở đó. Tôi hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng hô hấp não ruột của hắn, từng hơi thở như có nỗi thống khổ nào đó làm không khí chẳng thể lưu thông được.

Lại là gì thế này? Mình không thể bắt đầu quan tâm đến kẻ lạ mặt quái dị đó.

“Cách cách”

“Lộc lộc”

“Kín kín”

Một chuỗi âm thanh tiếp theo đồng loạt vang lên, nghe không ra là loại tiếng động gì. Nó vừa giống tiếng móng tay cào trên bảng, vừa như tiếng ai đó đang dùng vật cứng gõ xuống một mặt phẳng liên tục... Bà đi nằm bên cạnh không biết uống phải thuốc mê loại gì mà ngủ say như chết. Với âm thanh lớn và liên tục như vậy, bà ấy đáng lẽ phải thức dậy từ lâu mới đúng.

Đây có thể lại là một cái bẫy khác của lão già Phạm Sỹ Nguyên đó. Nhưng mục đích là gì thì tôi chịu.

Không biết được mục đích của lão, mình làm sao tìm ra biện pháp ứng phó cho phù hợp? Nên tiếp tục giả vờ ngủ say hay mở mắt nhìn xem đó là ai rồi hô hoán và gào khóc? Những âm thanh do người này phát ra quả thật rất bí ẩn. Hành động của hắn lại càng khiến người ta thấy tò mò xen lẫn sợ hãi.

Sau vài giây đắn đo, nghĩ ngợi, tôi quyết định sẽ hé mắt nhìn ra thử một lát.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là ngọn đèn sáng rực đặt trên đầu giường. Nguồn sáng ập đến bất ngờ và mạnh mẽ khiến hai mắt chưa kịp thấy gì đã vội vàng nhắm lại. Trong lúc ấy, những âm thanh “kin kít” và “lộc cộc”...kia vẫn tiếp tục vang lên không ngớt.

“Sột sột sột”

Hình như là thứ gì đó đang chà sát vào nhau.

Và sau đó lại là...“Kin kít” và “Lộc cộc”

Mùi hương lạ từ phía trước mặt bất ngờ bay xộc vào mũi, nơi chiếc khăn lúc đầu đã bị rơi mất, làm tôi hắt hơi một cái. Mọi âm thanh lập tức đều biến mất ngay sau đó, chỉ còn lại tiếng hít thở sâu hơn mức bình thường.

Thế là hết...

Hắn chắc sẽ hốt hoảng bỏ chạy hoặc vươn tay bóp cổ tôi tới chết.

Nhưng sự thật hoàn toàn không phải như vậy. Người bên giường sau vài giây im lặng, chẳng những không tìm cách bỏ đi mà còn dùng bàn tay kinh tởm của hắn vuốt nhẹ gương mặt cùng mái tóc tôi lần nữa. Cử chỉ có vẻ rất quan tâm chứ không hề mang dụng ý xấu...

Tên quái vật, người thật ra là kẻ nào?

Tôi tức giận mở bừng mắt và suýt bị cảnh tượng bày ra trước mắt làm cho ngất xỉu...

143. Chương 143

Lại một đêm ân ái mặn nồng giữa tôi và em.

Cảm giác hạnh phúc khi có nhau vẫn vẹn nguyên và say đắm như lúc đầu.

Không biết từ lúc nào, việc quan sát em tỉ mỉ kiểm tra số đo vòng bụng của mình trước gương trở thành thói quen mới của tôi mỗi ngày.

Ba tháng trôi qua đã làm cơ thể Yên Nhi có vài chỗ khác biệt. Vòng eo mảnh khảnh bắt đầu to hơn trước. Và xấu xa mà thừa nhận, vòng một của em lúc này đã trở thành thứ níu giữ ánh mắt tôi chỉ đứng sau đôi mắt.

Trong nhà cũng xuất hiện thêm nhiều thứ đồ cho trẻ nhỏ do chính tay vợ tôi chế tạo. Một bộ đồ nhỏ xinh, một đôi giày êm ái, một chiếc khăn có thêu rất nhiều trái tim... Tất cả đều được em cẩn thận cất vào những vị trí nhất định. Duy chỉ có con búp bê, sản phẩm đầu tiên của Yên Nhi là được đặt trên đầu giường. Vì em chê nó xấu, không muốn tặng con, nên...để lại cho tôi (!)

Kể từ lúc biết mình đang mang trong người một sinh linh bé nhỏ, em hình như cũng chú ý chăm sóc bản thân hơn trước. Cô bé rất chịu khó nạp năng lượng đều đặn, rất siêng năng đến ngâm mình trong hồ Long Tĩnh, và tự giác đi ngủ đúng giờ... Thỉnh thoảng từ phòng làm việc trở về, tôi còn thấy em đang ngồi xếp bằng dưới sàn nhà, bình thần nhắm mắt mà thiền định.

Không biết có phải do biện pháp “bình ổn tâm trí” này phát huy tác dụng hay không mà bảo bối của tôi gần đây trở nên trưởng thành hẳn. Em ngọt ngào, đầm thắm như một người phụ nữ chuyên quán xuyên gia đình. Gương mặt hồng hào, rạng rỡ cảm xúc yêu thương thật cháy bỏng... Mọi người sau khi gặp em đều lên tiếng khen ngợi tôi là một ông chồng tốt số.

Sáng ngày mai, đại gia đình lại tổ chức một bữa tiệc “nho nhỏ”. Đây sẽ là lần đầu tiên, kể từ sau sự kiện linh đình lần trước, Yên Nhi có dịp gặp lại anh Young Min cùng cô em gái. Khoảng thời gian qua quả thật rất khó khăn đối với em vì phải tìm cách phớt lờ sự đau khổ và cầu khẩn từ đứa em ruột thịt. Nhưng chính tôi và Yên Nhi cũng thừa hiểu, đây mới là biện pháp tốt nhất để chấm dứt tình trạng dây dưa giữa bốn người.

Có thể vì quá căng thẳng mà tối nay em cứ mãi trằn trọc. Bản thân tôi cũng vất vả lắm mới dỗ được cô bé đi vào giấc ngủ. Nhưng việc đó chẳng kéo dài được lâu vì chỉ một chốc sau là em lại bắt đầu ngo ngoe.

- Trời đã sáng chưa anh?

- Vẫn còn sớm lắm. – Tôi khẽ khàng đáp - Em ngủ tiếp đi.

- Em muốn được viết truyện...giống như chị Yên Chi ngày trước.

- ...?!

Cưng à, là em đang mơ ngủ hay thật sự nảy ra ý định mới lạ này?

- Lúc đó, làm sao anh mang truyện của chị ấy đến hạ giới được? – Yên Nhi nũng nịu, đưa tay dụi mắt – Theo em biết thì dưới này làm gì có Internet.

- Thì anh giao bản viết tay của cô ấy cho những người chuyên làm việc đưa linh hồn người chết xuống đây. Họ hay di chuyển giữa hai thế giới nên chẳng gặp phải trở ngại gì.

- À... - Giọng nói mơ màng chợt vỡ lẽ - ...Thì ra là vậy...

- Cái gì mà thì ra là vậy? – Tôi yêu chiều, cúi đầu hôn lên trán em một cái.

- Anh à, em còn có một việc muốn hỏi.

- Việc gì? Em hỏi đi! - Mắt nhắm mắt mở thế kia mà sao vẫn lì lợm nói năng thế không biết.

- Anh nói những người bị nhốt dưới địa ngục, khi đạt tới trạng thái thấu hiểu và nhận thức ra mọi chuyện sẽ lập tức được đưa đi đầu thai, đúng không?

- Ừm.

- Vậy những linh hồn trong đầu hoàn toàn trống rỗng, không nhận thức được bất cứ thứ gì thì thế nào?

- Làm gì có ai chết rồi mà vẫn “trong sáng” và “vô tư” đến thế? – Tôi khẽ bật cười – Em có phải suy nghĩ quá nhiều rồi không?

- Không. – Yên Nhi kiên quyết tìm cách lắc đầu - Em đang nói đến những đứa trẻ mới sinh. Đầu óc chúng chẳng phải rất ngây ngô và trong sáng sao? Lại còn chẳng hề vẩn chút tạp niệm nào.

- Haha – Đến đây thì tôi buộc phải bật cười nắc nẻ - Em nghĩ anh quản lý Trung giới thế nào lại đem giam một đứa trẻ vào địa ngục?

Với tình trạng này, xem ra bảo bối của tôi vẫn đang mơ ngủ thật rồi.

- Ừ nhỉ. – Cô bé ngu ngơ mỉm cười – Em quên mất.

- Nghe lời anh, ngủ thêm lát nữa. – Tôi thông thả vỗ nhẹ tay lên lưng Yên Nhi – Gần tới giờ sẽ kêu em dậy.

Gần đây trong đầu cô bé, lúc nào cũng chỉ có hai chữ “trẻ nhỏ”. Nhưng để bị ám ảnh đến mức này thì tôi chưa nghĩ đến bao giờ. Nghe mọi người nói, em gái em vẫn đang tiếp tục sống bên cạnh Young Min. Còn tình trạng thế nào thì chẳng thể hỏi rõ. Tôi không mong gặp lại Yên Vũ vì sợ cô bé này sẽ lại nói những lời khiến cho vợ mình rơi lệ. Nhưng tiếc rằng, nếu không để Yên Vũ được gặp em, Yên Nhi của tôi chắc chắn chỉ càng cảm thấy bất an hơn nữa.

- Cái họ của anh...sao mà kỳ. – Bà xã lại tiếp tục cảm thán – Người Việt làm gì có ai họ Sử. Nghe cứ Trung Trung thế nào.

- Chuyện này... - Tôi bất giác bật cười – Anh xin phép được giữ kín.

Nếu nói ra, không khéo lại khiến em cười cả đêm đây chứ. Chẳng qua vì anh thấy giới trẻ bây giờ mù tịt mảng kiến thức về lịch sử. Trong lúc tức khí liền mang luôn nó làm họ. Bây giờ kể với em, còn không dễ bị em mắng là...thằng khùng?

- Vậy anh hát bài gì đó đi...- Em khản khoản yêu cầu -...Được không?

- ?!

Thánh thần chứng giám, dù giao tiếp rất trôi chảy bằng tiếng Việt, nhưng số lượng bài hát tôi nhớ được là cực kỳ...quý hiếm. Chưa kể đến khả năng “ngân nga” xếp vào hàng ...kinh khủng có hạng. Yên Nhi nghe xong thì chỉ càng khó ngủ hơn trước.

- Hát đi anh. – Em tiếp tục nài nỉ - Mọi ông chồng đều sẽ không từ chối yêu cầu này...

- Được rồi, được rồi – Tôi căng thẳng nuốt nước bọt – Anh hát. Anh hát là được chứ gì.

Tiếng cười khúc khích vang lên sau đó chỉ tổ khiến người ta thêm đổ mồ hôi hột. Là ai đã dạy em những yêu cầu vớ vẩn như thế này?

- Anh sẽ hát một bài hát tiếng Anh, được không?

- Bài gì cũng được. – Yên Nhi mãn nguyện quàng cánh tay qua ôm lấy tôi - Chỉ cần có thể nghe anh hát.

- Nhưng nghe hát xong thì phải ngủ! – Tôi dứt khoát ra điều kiện – Không được vò vĩnh thêm nữa.

- Đồng ý.

Chậm rãi hồi tưởng lại toàn bộ bài hát mà bản thân đã từng nghe mẹ ngân nga lúc nhỏ, tôi cảm thấy rất khó khăn khi bắt đầu mở miệng:

“If I got down on my knees and I pleaded with you...(Nếu anh quỳ xuống đây và nài xin em...) If I crossed a million oceans just to be with you...(Nếu anh sẵn sàng vượt ngàn đại dương chỉ để được gần bên em...)”

Would you ever...let me down?” (Em ơi, liệu em có nỡ... để anh thất vọng?)

Cơ thể Yên Nhi khẽ run lên khi em càng ra sức ôm siết lấy tôi.

“If I climbed the highest mountain just to hold you tight...(Nếu anh chẳng nề gì khi leo qua ngọn núi cao ngất kia chỉ để được ôm chặt lấy em...)”

If I said that I would love you every single night...(Nếu anh bảo rằng anh sẽ mãi yêu em dù trong đêm dài cô quạnh...)

Would you ever let me down?” (Thì em ơi, em có nỡ để anh phải thất vọng?)

Tại sao bây giờ mình mới phát hiện bài hát kia giống với bản thân như vậy? Tại sao khi được nghe mẹ hát, mình chưa bao giờ nghĩ đến việc bản thân sẽ có lúc cũng đem lòng yêu ai đó say đắm như thế?

“Well I’m sorry if it sounds kinda sad, it’s just that...(Ôi, anh xin lỗi nếu điều đó nghe nào nề, nhưng chỉ là...)”

Worried, so worried ...that you let me down (Anh lo lắng... lo lắng rằng em sẽ bỏ rơi anh)

Because I love you...love you...love you” (Bởi vì anh yêu em...yêu em đậm sâu...yêu em nhiều)

Thật thảm hại.

Nếu ngày trước mình vẫn thường nói gã đàn ông trong bài hát kia thật thảm hại thì bây giờ, việc đồng cảm với hần đã biến mình thành kẻ... thảm hại không thua kém.

“If I swam the longest river just to call your name...(Nếu anh sẵn lòng bơi qua con sông dài kia chỉ để gọi tên em...)”

If I said the way I feel for you would never change...(Nếu anh nói rằng cảm giác anh dành cho em không bao giờ thay đổi...) Would you ever fool around?” (Có khi nào em nỡ lòng đùa cợt với tình yêu của anh không?)

- Tên xấu xa. – Yên Nhi bỗng dưng khóc thút thít – Anh đâu cần hát diễn cảm như vậy?

Tôi giật mình, vội ra sức xoa dịu bằng cách vỗ nhẹ lên lưng em.

Đã nói đừng bảo anh hát ngay từ đầu rồi kia mà.

- Từ nay, tối nào cũng phải hát em nghe bài hát đó.

- Cái gì? – Còn phải hát lần nữa ???? – Tại sao chứ?

- Để em luôn nhớ anh yêu em nhiều thế nào. – Yên Nhi thản nhiên trả lời – Về sau, còn phải hát cho con của chúng ta. Để nó biết ba đã yêu thương mẹ ra sao nữa.
- Em... - Tôi bức bối đến mức nói cũng không rành mạch – ...Em đúng là được đăng chân lên đăng đầu!

144. Chương 144

- Anh nghĩ con bé còn muốn trò chuyện cùng em không? – Yên Nhi mím môi suy nghĩ – Lần trước đối xử với nó lạnh lùng như vậy, em sợ...
- Yên Vũ nhất định sẽ hiểu.- Tôi trả lời qua loa vì đang mãi quan sát thân hình cô bé - Em thương nó như thể mà.
- Nhưng từ hôm đó đến nay, vợ chồng mình chẳng hề gặp con bé. Không biết anh Young Min đối xử với nó thế nào. – Em bất an xoay người, mắt tha thiết nhìn tôi như sắp cầu xin điều gì đó – Giả sử Yên Vũ thật sự sống không vui vẻ, mình có thể...
- Có thể thế nào? – Tôi khẽ liếc mắt nhìn em một cái.
- Có thể...- Yên Nhi miễn cưỡng nói ra nốt những lời còn sót lại - ...cho nó về ở cùng chứ?
- Cưng ơ, em đang nằm mơ giữa ban ngày hay sao?
- Yên Vũ mà có chuyện rời xa Young Min để về sống cùng chúng ta à? Nếu con bé thật sự làm được điều đó, nó đã ở đây từ lần đầu tiên em mở miệng nói ra suy nghĩ ngày thơ của mình rồi.
- Anh thì sao cũng được. – Tôi tiếp tục ngắm Yên Nhi để tìm ra một loại trang phục phù hợp – Chỉ cần em thấy vui .
- Vì đây sẽ là lần đầu tiên mọi người được biết đến sự tồn tại của đứa con bé bỏng, tôi muốn chọn cho em một chiếc đầm bầu thật ấn tượng. Nhưng thay đổi tới đổi lui một hồi lại phát hiện, bà xã của mình chỉ phù hợp với những thứ trang nhã và giản dị.
- Thất vọng, tôi đành phải miễn cưỡng “may” cho em một cái đầm trắng hở vai. Phần phía trên khoác một tấm áo mỏng, màu vàng nhạt. Cổ áo được kết bằng dây len có đính hai quả bông xù trắng như tuyết. Em rất thích nên cứ muốn được ngắm mình trước gương mãi.
- Không nên mang giày cao gót – Tôi cố tình giải thích khi tra vào chân em đôi giày vải mềm mại – Như thế không có lợi cho đứa trẻ. Đi đứng cũng rất nguy hiểm.
- Dạ. – Yên Nhi vui vẻ gật đầu, chìa nốt bàn chân còn lại.
- Em quả thật rất biết nghe lời. Từ trước tới giờ, chưa từng làm điều gì khiến tôi nổi giận. Lúc bức mình mà được thấy nụ cười trên môi em thì mọi cảm giác tiêu cực cũng nhanh chóng bị xóa sạch.
- Tóc cũng không cần cắt. Khỏi bị nhức đầu... – Tôi tiếp tục giúp em chải lại mái tóc đen nay đã dài hơn trước.
- Dạ. – Cô bé lại gật đầu, mặt mỉm cười hiền hậu.
- Mấy bà chị dâu của anh mà có nói gì thì cũng đừng bận tâm đến . Em cứ chơi với chị Wendy là đủ.
- Dạ.
- ...

Dần dò kỹ lưỡng đâu ra đấy, tôi mới yên tâm mang theo viên ngọc quý của mình đến buổi tiệc. Quả nhiên không ngoài dự đoán, cách ăn mặc khác thường của em ngay lập tức trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý. Lần đầu tiên, tôi thấy Yên Nhi có vẻ vui khi được hỏi về chuyện của mình.

Cách em trả lời những vấn đề liên quan đến việc “có em bé” tràn ngập cảm giác tự hào và phấn khởi. Chị Wendy thì hớn hở đến độ dùng cả hai tay nựng nịu em khiến cho tôi phát hoảng.

- Thằng nhóc này, cuối cùng cũng thành người lớn rồi. – Anh Cả thành tâm ôm lấy tôi, hai tay vỗ vỗ - Chúc mừng hai vợ chồng nhé.

- Cảm ơn anh. – Tôi trả lời mà mắt vẫn dán chặt vào bà chị dâu đang cuống cuống lay lắc vợ.

Ai nói chỉ phụ nữ mới quan tâm đến cốt nhục của mình khi còn trong bụng? Theo tôi thấy, chính ba đứa trẻ mới là người phải lo lắng nhiều nhất. Vì tất cả thông tin về con mà họ có được đều thông qua việc quan sát và lắng nghe từ người mẹ. Làm sao có thể tự cảm nhận từng cử động hay sự tăng trưởng từng ngày của con mình? Hơn nữa, người mang thai nó lại chính là vợ mình. Thương còn không hết, chỗ nào đâu để nhìn nàng chịu vất vả?

- Sao vẫn chưa thấy vợ chồng Young Min nhỉ? – Anh Cả bấy giờ mới chống tay, đảo mắt nhìn quanh – Chẳng lẽ Yên Vũ vẫn chưa khá hơn được?

- Nó bị bệnh? – Câu nói nhanh chóng hút lấy sự chú ý của Yên Nhi – Anh vừa nói là con bé vẫn chưa khá lên được?

- Ủ - Anh trai tôi thần nhiên mỉm cười - Mấy chuyện ồm nghén này, phụ nữ các em phải rành hơn bọn anh chứ.

- Yên Vũ mang thai rồi?? – Cả tôi và em cùng sững sốt hỏi lại.

- Sao vậy? Đừng nói với anh là hai đứa chẳng hay biết gì hết.

Hai tháng chẳng hề bước chân khỏi cửa, anh nghĩ thông tin làm sao mọc cánh bay đến chỗ vợ chồng em được?

- Anh Young Min không còn...?!?!?

- Chắc nó đã học được cách chấp nhận sự thật... - Anh tôi gãi cằm suy đoán – Bằng không thì đã chẳng hành động như vậy.

- Vừa nhắc thì người liền đến. – Chị Wendy vui vẻ nắm tay chồng – Anh xem, miệng mồm mình có linh không chứ.

Ngoảnh đầu nhìn theo ánh mắt chị, tôi thấy một đôi nam nữ vừa sánh vai nhau bước vào phòng. Người đàn ông mặc tây trang mang vẻ mặt rất nghiêm nghị. Còn cô gái ở bên cạnh thì lộng lẫy với chiếc váy dài cùng bộ trang sức lấp lánh. Nếu đem đặt cạnh em, sẽ không nghĩ là hai người là chị em sinh cùng ngày cùng tháng.

Yên Vũ chậm rãi khoác tay Young Min đi về phía chúng tôi. Ánh mắt u buồn bất ngờ ánh lên tia sợ hãi khi nhìn thấy cái bụng hơi căng tròn của Yên Nhi. Nếu tính ra, em và Yên Vũ có thai cũng không cách nhau xa lắm. Nhưng tại sao trông cô bé lại xanh xao, nhợt nhạt như vậy?

Bất chợt nghĩ đến việc hai đứa trẻ sắp chào đời đều là máu mủ của anh, trong lòng tôi lại dậy lên nỗi chua xót cực hạn...

Nhưng mình lại đang nghĩ linh tinh gì thế?

Đứa bé trong bụng Yên Nhi hoàn toàn không có bất kỳ mối quan hệ nào với anh ấy. Nó chỉ là đứa con bé bỏng, đáng yêu mà cả hai vợ chồng đều đang đếm từng ngày để nhìn thấy mặt.

- Em mang thai? – Young Min mím môi, nhìn thẳng vào mắt Yên Nhi.

Lẽ nghĩa của anh đi đâu mà vừa gặp mặt vợ tôi đã tỏ ra trịch thượng như vậy?

- Phải, em...

- Từ bao giờ? – Yên Nhi còn chưa kịp nói hết câu đã bị anh ấy ngắt giọng – Chính xác là từ lúc nào hả?

- Chín à... - Nhận thấy sắc mặt khó coi của tôi, anh Cả liền lên tiếng - ...Hay anh em mình đến bên kia uống thứ gì đó.

- Không cần. – Young Min giả tạo mỉm cười – Em chỉ muốn xác định xem có phải em dâu mình đã có thai cách đây 95 ngày hay không thôi.

95 ngày?

Kể từ ngày kinh khủng ấy đến nay quả thật đã là 95 ngày.

- Đồ máu lạnh đê tiện. – Tôi diên tiết vung tay, nhằm ngay giữa mặt anh mà đâm – Anh không thể buông tha cô ấy dù chỉ một khắc sao?

Vì bị tấn công một cách bất ngờ nên anh Chín đã hoàn toàn nhận lấy cú đâm trời giáng từ phía tôi. Loại người không biết tự trọng như vậy, dù có bị đánh tới chết cũng không cần phải thương xót.

- Chính em mới là kẻ đê tiện. – Young Min phẫn nộ vùng dậy, tay không quên thụi cho tôi một đâm vào bụng – Là ai đã nói sẽ không đụng đến cô ấy trong vòng một tháng? Là ai nói sẽ cùng cạnh tranh công bằng?

- Tuyên. – Yên Nhi hốt hoảng sà xuống bên cạnh tôi – Anh có sao không?

Nhìn thấy anh Chín đang chuẩn bị xông tới, anh Cả tôi ngay lập tức lấy thân mình ra ngăn cản.

- Chín à. Mọi chuyện đã kết thúc rồi. Ba từng nói không cho phép ai tiếp tục vì việc này mà xảy ra tranh chấp. Chẳng lẽ, em thật sự muốn vì một cô gái mà mất hết quyền lực?

- Em không quan tâm. – Young Min gần như gào lớn – Đáng lẽ ngay từ lúc để cô ấy trở về nhà, em đã phải biết trước. Đáng lẽ em nên phản đối việc ba muốn để Yên Nhi đưa ra quyết định....Nàng căn bản không thể chọn em khi trong bụng đã mang cốt nhục của NÓ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Lee Young Min, anh đang nói gì hả? – Tôi lập tức thoát khỏi vòng tay yếu ớt của em – Đừng nghĩ rằng ai trên thế giới này cũng đều xấu xa như anh.

- Anh không xấu xa mà đã quá ngu ngốc. Ngu ngốc nên mới tin vào lời hứa của em.

- Đừng mà anh. – Yên Nhi khổ sở nài nỉ - Đừng lại đi! Đừng cãi nhau với anh ấy nữa.

Giật mình nhìn sâu vào mắt em, tôi mới nhận ra cô bé đã không hề rơi một giọt nước mắt. Ẩn hiện trên nét mặt chỉ là cảm giác bất an cùng lo lắng. Hai bàn tay nhỏ vắt vả tìm cách níu lấy mọi chỗ có thể trên người tôi, hồng kéo ra khỏi khu vực xung quanh anh Chín. Vì không muốn làm em bị tổn thương nên tôi cũng chỉ có thể thả mình nương theo bàn tay ấy.

Yên Vũ ở phía xa bất động đứng nhìn. Gương mặt lạnh lùng hướng thẳng về phía tôi như đang oán trách. Em hoàn toàn không thấy rằng chồng mình mới chính là người có lỗi trong tất cả mọi chuyện. Thường nói, đã là việc xấu thì đừng nên nhắc lại. Thế mà anh ấy chẳng những không biết hối cải còn ngang nhiên vu khống tôi là kẻ nuốt lời. Bộ anh thật sự cho rằng, nếu đem phan phui chuyện đứa con trong bụng Yên Nhi là của mình thì sẽ có được cô ấy ư?... Nằm mơ đi!

- Anh Tuyên. – Yên Vũ bất ngờ đi đến trước mặt tôi – Em có việc muốn nói với anh.

- Chuyện gì? Nói ở đây luôn đi! – Tôi bực mình, đưa tay chỉnh lại cổ áo.

- Không được. – Cô bé kiên quyết từ chối - Chỉ anh và em. Vậy thôi.

145. Chương 145

Dưới thứ ánh sáng âm u phát ra từ ngọn đèn cây, hiện ra trước mắt tôi là hình ảnh một “khối thịt” nhăn nhoe, được bao kín trong lớp vải cũ màu nâu đã sờn rách. Nằm cái que đang vươn về phía trước đây chỗ sâu sùi, lồi lõm. Những nơi không được vải che đầy đều loang lổ những màu sắc đậm nhạt.

Toàn bộ “khối thịt” vừa vụn chứa hết trên chiếc xe lăn bằng gỗ. Nằm chễm chệ trong lòng “nó” là thứ gì đó trông như tấm băng. Chất bột trắng mà tôi vẫn thấy vào mỗi buổi sáng đang vương *** khắp người, đồng thời rơi thành hai vạch dài dưới nền thảm đỏ.

Hai khe nhỏ đằng sau những sợi lông dài lơ phơ như tóc khê chớp chớp nhìn tôi vì kinh ngạc. Hai cái lỗ chỉ nhô lên khỏi da thịt một chút cũng đang phập phồng như lỗ mũi hít thở.

Tôi cảm thấy bàng hoàng, kinh hãi đến mức... một ngón tay cũng không thể nhúc nhích. Cặp mắt chỉ biết trợn trừng nhìn chăm chăm vào thứ sinh vật quái dị đang hiện hữu ngay trước mặt. Miệng há hốc như một người sắp sửa hét toáng nhưng lại chẳng có âm thanh nào thoát ra được.

- Yên Nhi! – Khối thịt run rẩy bật ra tiếng kêu.

Từ mắt và mũi nó liên tục chảy ra những dòng nước trong suốt.

- Yên Nhi... - Nó tiếp tục nức nở - Đứa cháu tội nghiệp của ta...

- Dì? – Theo phản xạ của cách xưng hô, tôi vượt miệng hỏi lại.

Vội vàng quăng tấm băng có hình ảnh gương mặt tôi được vẽ bằng phấn xuống đất, sinh vật ấy bất ngờ kêu rống lên rồi chồm tới. Hai cái que dài được chẻ thành năm nhánh ở cuối của nó nhanh chóng quăn quanh cơ thể cứng đờ của tôi mà siết chặt. Âm thanh khản đặc tiếp tục vang lên với đầy nỗi thống khổ:

- Cuối cùng thì con cũng tỉnh ...Cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi...

- Buông tôi ra. – Tôi yếu ớt giẫy dụa – Bà là ai mà biết được tên của tôi chứ?

Lúc mình gọi là dì, người phụ nữ này đã không hề phủ nhận. Nhưng nếu bà ta chính là dì thì mẹ đàn bà vẫn luôn ngủ khi bên cạnh kia là ai?

- Đêm nào dì cũng đến tìm con, nhưng chẳng bao giờ có thể làm con thức dậy. – Gương mặt biến dạng trở nên nhăn nhúm, trông càng khó coi – Con cứ nằm đó và ngủ say hệt như những người khác...

- Thế thì sao hôm nay tôi lại thức? Bà có quan hệ thế nào với chủ nhân căn nhà này? Làm sao có thể là dì của tôi được? Có ai biết bà vào phòng tôi không? Tại sao trước giờ tôi chưa từng gặp...?

Bao nhiêu câu hỏi cứ thế được tuôn ra, tưởng như không thể dừng lại.

- Cháu yêu dấu, đừng lớn tiếng như vậy. – Bà dì thứ hai run rẩy đưa tay ra hiệu – Sẽ đánh thức hân đó.

- Hân là ai?

- Phạm Sỹ Nguyên.

- Không phải bà là vợ ông ấy sao? – Tôi hỏi vặn – Việc gì phải sợ hãi như thế? Việc gì phải...???

Đang muốn tìm hiểu về nguyên nhân của vẻ ngoài đáng sợ, tôi chợt thấy lời nói bị mắc kẹt. Người phụ nữ kia hình như đang khóc. Hai bàn tay chặt vật lộn vào mấy sợi tóc trắng nằm phất phơ trên đỉnh.

- Hân là một con quái vật...

Quên cả việc phải hoài nghi về thân phận của bà ta, tôi lập tức tập trung nghe ngóng. Nếu đây thật sự là một vở kịch thì hãy cứ để nó được diễn ra theo đúng sự sắp xếp của đạo diễn. Nhưng giả sử, con người đáng sợ này đúng là dì tôi thật thì phía sau hân đang chứa đựng con đường báo thù mà bấy lâu mình vẫn tìm kiếm.

- Cách đây khoảng bốn tháng, dì mới vô tình phát hiện thì ra mình chỉ là một con cờ của hân... - Người phụ nữ bắt đầu bứt tai bứt tóc - ...Dì đã muốn đem cả gia đình này thiêu thành tro bụi...Nhưng...nhưng...

Thật đáng sợ. Bà ta chỉ mới nói đến đó đã vội khóc rống. Hai bờ môi mỏng dính cứ thế ngoác ra, bật lên những tiếng kêu như của một con thú vừa bị tên bắn trúng. Vậy mà khi này còn bảo tôi im lặng vì sợ sẽ làm Phạm Sỹ Nguyên thức giấc. Nhưng thời gian mình có thật không nhiều, có thể nói những gì thì làm ơn phun ra hết nhanh đi. Tôi không rảnh ngồi đây nghe bà khóc lóc hay ***** mắng lão chồng xấu xa đó.

- Hân không chết...Kể đáng ra phải chết lại sống nhăn răng ra đó...Chỉ có con tôi...CHỈ CÓ CON TÔI...

Lý trí đã được phục hồi khiến tôi có thể duy trì thái độ điềm tĩnh. Không nên quá xúc động vì loại người đáng ngờ này. Vì đây hoàn toàn có thể là đóng kịch. Theo những lời bà ta nói, sau khi biết được chuyện, bà đã tìm cách phóng hỏa thiêu rụi căn nhà. Nhưng thằng khốn Phạm Sỹ Nguyên kia lại không chết mà chỉ có con bà ấy.

Mà con bà ấy thì chẳng phải cũng là cốt nhục của hân ta hay sao?

Người phụ nữ này không lẽ cũng vị mắc kẹt trong ngọn lửa nên mới trở nên thâm hiểm như bây giờ?

Tôi nhanh chóng liên hệ đến không khí ẩm ướt trong nhà và tự lý giải nó bằng việc lão dượng muốn đề phòng dì Hai lại nuôi ý định phóng hỏa lần nữa. Xét về mặt thời gian, người tôi đã gặp trong tang lễ của ba mẹ và Yên Vũ chính là bà ấy. Sự khác biệt chỉ bắt đầu xuất hiện kể từ cuộc tiếp xúc ở bệnh viện. Thái độ và cách cư xử của dì đã hoàn toàn thay đổi.

- Hân không cho dì chết mà sẵn sàng vung thật nhiều tiền để nhìn thấy dì sống điên loạn qua ngày...Lúc đầu, dì chỉ muốn tìm cách tự tử. Nhưng hân lại hăm dọa sẽ khiến con phải chết một cách đau đớn...Yên Nhi, con là người thân duy nhất còn sót lại của dì...

Thì ra đây chính là cách lão dượng tôi dùng để tra tấn dì. Hân muốn bà phải chịu đựng nỗi cắn rứt vì đã hại chết con ruột của mình. Đồng thời cũng sống chung với vẻ ngoài khiến người ta phải khiếp sợ. Mỗi huyết hải thâm thù trong lòng hân dường như không bao giờ có biên giới.

- Ban ngày, hân nhốt dì trong phòng...Chỉ đến tối mới được tự do đi lại... - Dì tôi bắt đầu chuyển sang giày vò lớp vải nâu phủ trên đùi - ...Nhưng không ai nghe thấy lời dì nói... Họ chỉ biết ngủ và ngủ...

Tôi ngó nghiêng khắp trần nhà, thử tìm xem có nhìn thấy điều gì đặc biệt không. Vì ngủ như kiểu mù đàn bà đang nằm bên cạnh thì chỉ có nước bị người ta chuốc thuốc. Bản thân tôi suốt ba tháng qua chắc cũng lâm vào hoàn cảnh tương tự. Chỉ đến hôm nay không biết tại sao lại vô tình thoát nạn?

Nhưng kiểu trừng phạt như Phạm Sỹ Nguyên cũng thật kỳ lạ. Hân việc gì phải thả cho Đặng Tuệ Hà đi lang thang trong nhà vào buổi tối? Cứ cố định bà ta vào một chỗ chẳng phải tốt hơn sao? Đâu cần tốn công chuốc mê tất cả mọi người như thế! Hay là, ngoài hân ra thì không ai biết dì còn sống?

- Khi phát hiện con đang ở đây, đêm nào dì cũng tới, dùng hết cách này đến cách khác...chỉ mong có thể làm con tỉnh lại. Nhưng lần nào cũng chỉ nhận lấy thất vọng...Không ngờ, khi dì quyết định bỏ cuộc thì con lại...Yên Nhi, Yên Nhi của ta...

Người phụ nữ tiếp tục chồm tới ôm lấy tôi. Cách một lớp quần áo, cảm nhận của tôi đối với cơ thể bà ấy thật chẳng khác gì khúc cây khô dễ gãy. Cả bộ xương chỉ được bao phủ bằng thứ da thịt hỗn độn, nhiều màu sắc. Hơn nữa, bà ta còn đang khóc nên cơ thể cứ run lên từng chập. Tôi không dám động đây mà chỉ ngồi im như tượng gỗ. Ý nghĩ về việc mình đã ở trong căn nhà này hơn ba tháng mà không hề biết đến sự tồn tại của một người phụ nữ chỉ có thể dùng xe lăn để di chuyển làm tôi cảm thấy khiếp sợ.

Lão dượng ấy liệu còn che giấu điều gì khác tại nơi này?

Lý do khiến hân luôn đóng chặt cửa sổ có phải cũng liên quan đến người phụ nữ trước mặt? Và những khối đen được phủ vải trên tường kia có thể là hình ảnh gì? Tại sao phải được che giấu cẩn thận như thế?

- Đây là ai? - Tôi giả vờ sợ hãi, đưa tay chỉ vào tảng thịt lớn bên cạnh - Bà ấy rất hung dữ.

- Dì cũng không biết hân tìm đâu ra một con nhò tàn ác như vậy. - Hai cái khe nhò trên mặt Tuệ Hà như càng nheo lại - Buổi sáng, ở trong phòng vẫn nghe được tiếng quát tháo của nó...Riêng chỉ có lúc gặp hân là con nhò lại khóc lóc ỉ ôi...

Một con nhò ư?

Mỗi ngày nghe giọng thấy cũng lớn tuổi rồi. Sao có thể là một con nhò được?

- Yên Nhi, tối mai con nhất định không được ngủ...Dì có thứ này phải chỉ cho con thấy...

Trời ạ, lẽ nào bà ta ngay từ đầu đã biết mình hoàn toàn không bị điên? Bằng không thì sao lại muốn chỉ cho con điên xem một cái gì đó được chứ? Rốt cuộc là tôi nên tiếp tục đóng kịch trước mặt bà ấy nữa hay không đây?

- Bà đi đâu?

- Sắp đến giờ hăn dậy rồi. Dì phải trở về phòng đây. Để lão già ấy xuống đây tìm thì khổ.

Đúng vậy, việc mình “không ngủ” tốt nhất đừng để ai khác hay biết. Nhưng lấy gì đảm bảo rằng tối mai cũng có thể thức như thế này chứ?

- Con cố gắng chịu đựng thêm một thời gian nữa...Dì cháu ta sắp có cơ hội báo thù rồi...

Tôi lặng thinh theo dõi người phụ nữ khó khăn tìm cách xoay chuyển chiếc xe lăn của mình.

- Tấm bảng của bà...

- Đúng rồi. – Nụ cười hiểm hoi bất ngờ xuất hiện trên gương mặt sần sùi - Có ai nói với con rằng con rất xinh đẹp không? ...Xinh đẹp hết như mẹ con ngày trước...

Xinh đẹp để được gì? Chẳng qua chỉ là lớp vỏ bề ngoài. Bà không biết là ngoài cái vỏ ấy thì trên người tôi chẳng còn thứ gì đáng quý sao? Đến linh hồn tôi cũng đành phải đem đi bán cho quỷ dữ.

Cánh cửa phòng chậm rãi được đóng lại cùng với tiếng kéo kẹt. Và căn phòng một lần nữa chìm vào bóng tối. Tôi đang thở dài nhìn mù đi hai “giả” nằm gác tay trên gối thì bất ngờ nhớ ra một việc. Nhanh nhẩu chồm qua người mù, gỡ các ngón tay để lộ ra bằng được tấm ảnh rồi cuống cuồng chạy đến bên khung cửa sổ.

Giơ tay giật mạnh tấm rèm lớn, chút ánh sáng hiểm hoi cuối cùng cũng rọi vào phòng, soi tỏ gương mặt người đàn ông đang đứng trên bậc tam cấp. Cái miệng nhoeo cười cùng ánh mắt nhìn thẳng kia lập tức chạy vào tim, làm tôi hít phải ngụm khí lạnh. Hai chân tự nhiên cũng không còn đứng vững.

Anh ấy dường như đang ở đây, đối diện tôi với cái nhìn ám áp và quan tâm như ngày trước...

146. Chương 146

Bữa ăn sáng tiếp tục diễn ra trong bầu không khí tĩnh lặng như mọi hôm. Nhưng trong khi mọi người đang tập trung “xử lý” hết phần thức ăn có trong chén của mình thì tôi lại không cách nào nuốt xuống, dù chỉ là một hột cơm nhỏ.

- Mà làm gì vậy? Sao còn không mau ăn đi? – Bà Hồng lớn giọng, đập một cái.

- A! – Tôi đau đớn cúi người, tay ôm lấy bàn chân sưng bị đôi giày cao gót kia đâm thủng.

- Nuốt xuống hết cho tao. – Mụ già lấy muỗng xúc vào chén tôi một “núi” mắm tôm – Không xong thì cả ngày hôm nay cứ việc nhịn đói.

Khi cái mùi hôi thối ấy vừa bay vào mũi, dưới bụng tôi liền quặn lên một cái. Sau đó là cảm giác tất cả đồ ăn đang ùn ùn kéo lên cổ. Tôi nhú mồm, chỉ kịp xoay người sang một bên trước khi bắt đầu nôn ọe.

- Nó làm sao vậy? – Lão dượng đang ăn bỗng ngừng lại, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc – Không phải cô lại làm gì nó chứ?

- Không liên quan đến tôi. – Tuệ Hà thản nhiên đáp – Gần đây cô ta vẫn hay như vậy...

Câu nói vừa thốt ra thì cả bốn người trong phòng đều thoáng rùng mình.

- Mà, mà không phải đang...????? - Bà Hồng căng thẳng vùng tay loạn xạ - Không phải mà đang...???????

- Ăn xong lập tức đưa nó đến bệnh viện. – Lão già lạnh lùng cho thức ăn vào miệng – Nếu đúng như vậy thì nhờ bệnh viện xét nghiệm xem cha nó là đứa nào trong đám tay chân đã hy sinh. Sau đó, gọi điện thoại thông báo với gia đình nó rằng chúng ta sắp mang tặng họ một đứa cháu.

Từng lời lẽ độc ác cứ thế ném ra, cắm sâu vào da thịt.

Toàn thân tôi lạnh lẽo vì ý nghĩ đáng sợ. Cơ thể này vẫn bị giày vò chưa đủ hay sao? Những ký ức tồi tệ kia lẽ nào vẫn còn quá nhẹ cho cái giá của hành động lỡ tay giết chết cha mình?

Không. Chỉ cần nghĩ đến việc bất cứ thứ gì từ lũ đàn ông đáng khinh ấy mọc rễ bám sâu vào người mình là tôi lại thấy kinh tởm. Không thể để đồ súc sinh ấy được sinh ra như vậy. Hoặc là phá bỏ nó ngay từ lúc này, hoặc chính tay tôi sẽ bóp chết nó ngay lúc chào đời.

- Tuyệt đối không được để nó làm bừa! – Phạm Sỹ Nguyên liếc nhìn gương mặt bất ngờ chuyển sang tái nhợt của dì – Nếu cô phó mặc nó làm điều gì ngu ngốc thì sinh mạng thằng nhãi ấy cũng đừng mong giữ được.

Thằng nhãi mà hần vừa nhắc đến liệu có phải là anh?

Có phải hần vừa nói, nếu tôi làm hại đến đồ súc sinh trong bụng thì sẽ ra tay giết anh?

Cảnh Huy, anh thật sự vẫn chưa chết ?!?!?!?

Lặng lẽ ngồi trên xe như một cái xác, tôi tự giam mình trong những thông tin không biết bao nhiêu phần trăm là thực. Dì Hai mà mình thường thấy hóa ra lại không phải là dì Hai thật. Một người phụ nữ toàn thân đầy vết bồng mới là người dì có cùng huyết thống. Bà ta chỉ có thể ra khỏi phòng vào buổi tối. Còn bà dì giả thì hằng đêm đều ôm tấm hình của Cảnh Huy mà than khóc. Triệu Sỹ Nguyên đem anh ấy làm điều kiện để mụ đàn bà đó không giết mình. Còn bản thân mình lại mang trong người mầm mống dơ bẩn từ thằng chó nào đó mà chính mình cũng không biết là ai...

Ngán ngẩm thở dài, tôi vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi một chút thì đã bị người ta lôi ra ngoài. Vì đã quen với việc sinh sống trong căn nhà u ám nên ánh mặt trời khiến đầu tôi choáng váng. Sau một hồi lảo đảo thì ngất lịm.

- Nó là con tao, vì tao là người “chơi” nó trước.

- Ngu ngốc, mày không biết người cuối cùng mới quan trọng nhất à?

- Đầu hay cuối thì có gì quan trọng. Bọn bây lại mà xem, cặp môi nó dày y hệt tao nhé.

- Ai nói? Mất nó một mí, nhìn giống tao hơn.

- Đã nói là con tao, bọn bây đừng tranh cãi!

- Chưa biết chừng là con của tất cả chúng ta cũng nên, hahaha...

Nước mắt tôi chậm rãi ứa ra cùng với nỗi ô nhục. Những tiếng cười man rợ ấy chưa từng bỏ qua ình trong bất cứ giấc ngủ nào. Đau đớn do lũ chó má ấy mang lại vẫn luôn nhắc nhở về sứ mạng báo thù chưa được thực hiện. Những tưởng sau khi Cảnh Huy ra tay kết liễu bọn đàn ông xấu xa đó, cả đời tôi sẽ không còn phải chạm đến bất cứ thứ gì có liên quan đến chúng nữa. Thật không ngờ, anh điên cuồng chém giết...Đến cuối lại bỏ sót một mầm mống trong cơ thể tôi.

- Tao nhất định sẽ không ày có cơ hội sống sót – Tôi mím môi, tay bấu chặt lấy bụng – Bằng mọi giá cũng không ày có cơ hội sống sót.

- Thế nào, có phải là của thằng ấy không? – Giọng nói cay độc của Phạm Sỹ Nguyên ngay lập tức đánh thức sự cảnh giác – Kết quả xét nghiệm thế nào hả?

Tôi rùng mình mở mắt nhìn ra thì thấy mình đang nằm trên giường bệnh. Xung quanh không có ai ngoài lão dưỡng và bà dì ác độc.

- Không phải của...anh ấy. – Người phụ nữ run run đáp lời – Kết quả xét nghiệm nhau thai cho thấy, đứa bé là con của Tư Hào.

- Tốt. – Hần đắc thắng cười lớn – Đúng là quá tốt. Ông trời quả thật không phụ ý ta. Nhớ, không được để nó tìm cách phá cái thai. Nếu không, hậu quả cô tự gánh lấy.

- Tôi...biết rồi. – Dì Hai ảo não đáp lời.

- Bây giờ tôi có việc phải đi trước. Cô ở lại đây chờ nó tỉnh dậy. Sau đó thì đón taxi về nhà.

- Được.

- Ra làm chút thủ tục. – Lão dựng hất tay về phía cửa – Sẵn tiện mua ít thuốc bổ. Tôi không muốn con nhỏ bị chết trước khi sinh hạ đứa bé.

Hai người bọn họ cứ thế mà rời khỏi phòng, để lại mình tôi nằm chết lặng.

Đến cuối cùng, cái tin trời đánh kia cũng được chính y học xác nhận. Có muốn tìm cách tự đánh lừa mình cũng không còn được nữa.

Lúc trước, mình tìm mọi cách sống sót là để được báo thù. Mình chịu đựng đủ loại hành hạ là để mong có một ngày được bước đi trên mặt đất tràn ngập máu tươi của gia đình hẳn. Có lẽ vì ông trời quá bất mãn với cái khao khát độc địa ấy của mình nên mới ra tay trừng phạt thế này. Người bắt mình trả giá ong muốn làm điều xấu bằng chính khát khao tươi đẹp nhất: cùng người đàn ông mình yêu có một đứa con. Người để mình đau đớn trước sự ra đi của anh, buộc mình mang thai của loại cảm thú. Ông trời thật sự đang cảnh cáo mình không được phép tìm cách trả thù nữa...

Đờ đẫn bước khỏi giường, tôi từng bước, từng bước lê lét ra cửa.

Hành lang đông đúc người nhưng chẳng ai thêm quan tâm để ý. Một mình tôi cứ thế bước đi, thẳng đến chỗ thang máy. Không gian ồn ào nhanh chóng bị bỏ lại phía sau khi cánh cửa thép vừa đóng lại. Liếc mắt nhìn thấy một dãy số, tôi mơ màng ấn tay vào nút tròn ở trên cùng. Bầu không khí chật hẹp khiến trái tim bị chèn ép như muốn biểu tình thôi việc. Đôi vai nặng nề chỉ đợi đến lúc được đổ sụp.

Lên đến tầng cao nhất, tôi nhìn thấy ngay cầu thang bộ dẫn lên sân thượng. Xung quanh không có bao nhiêu người và bản thân cũng không mặc đồ bệnh nhân nên chẳng bị ai nhìn ngó đến. Cảm giác bức bách không ngừng thôi thúc tôi bước lên những bậc thang bằng gạch rồi đẩy nhẹ cánh cửa sắt. Sân thượng được thiết kế rất hiện đại với ghế đá và nhiều loại cây kiểng được chăm sóc cẩn thận. Tiếng nước róc rách như cổ hòa tan từng dây thần kinh đã rệu rã.

Ngây ngốc đảo mắt nhìn khắp nơi một lượt, tôi thấy ngay ranh giới của sự sống và cái chết – dãy lan can bằng bê tông chỉ cao đến giữa đùi.

Từng cơn gió cuộn cuộn nổi lên, thổi tung mái tóc dài đã xơ xác. Ngay lúc này đây, chỉ riêng việc hít thở cũng khiến lồng ngực tôi cảm thấy đau nhói. Đôi chân nặng nề như bị xích vào tảng đá thù hận. Ngay cả lúc đã đứng chơi vơi giữa bầu trời cao rộng, tôi vẫn thấy thế gian này không có chỗ để mình dung thân.

Lão già ấy chẳng nào rồi cũng chết. Xuống Trung giới thế nào cũng được Tuyên xử tội. Việc Cảnh Huy vẫn còn sống chưa biết chừng chỉ là một âm mưu để hắn điều khiển mục di kia làm theo ý mình. Người như lão chẳng có lý do gì phải giữ lại mạng cho anh ấy cả. Bao nhiêu khó khăn đã đành, nay còn phải mang trong người thứ quái vật mình vô cùng khinh bỉ khiến tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Nếu có thể nhanh nhanh xuống làm ma dưới địa ngục, chịu xong đủ loại cực hình tra tấn, chưa biết chừng sẽ được gặp lại anh ở kiếp sau. Nhưng tảng đá thù hận lại luôn tìm cách cầm chân tôi, ngăn không cho ý định tự tử được thực hiện. Mong muốn lên đây tìm chút tĩnh lặng không biết vì sao chỉ trong chớp mắt đã trở thành khao khát được gieo mình xuống đất.

Bên dưới tòa nhà là dòng xe cộ đang xuôi ngược tấp nập. Vây quanh tôi chính là âm thanh của sự sống. Thứ sự sống không hề có ý níu giữ mà chỉ muốn xô ngã mình khỏi vị trí đứng nhỏ hẹp.

Những cuốn truyện xuyên không tôi từng viết hóa ra chỉ là một đồng giấy vớ vẩn, hướng người ta đến những mơ mộng viễn vông. Khao khát về một tình yêu sâu sắc, cảm động đã sụp đổ ngay sau cái chết của anh. Nỗi nhớ nhung dành cho gia đình cũng tan thành mây khói vào giây phút tôi nổ súng bắn chết chính ba ruột của mình. Người đàn ông cả đời đã bị dày vò trong tội lỗi làm lạc mất đứa con gái.

Chậm rãi khép lại hai mắt, tôi tiếp tục bước một chân còn lại về phía ranh giới cuối cùng. Đôi tay giang rộng như hai cánh chim, sẵn sàng ôm lấy mọi thứ đang chờ đợi. Không khí cứ thế tràn vào phổi làm căng lồng ngực, hứa hẹn một kết thúc thanh thản. Hình ảnh Phạm Sỹ Nguyên mỉm cười dắt tay một bé gái đi khỏi chiếc xe bán kem vô thức hiện lên. Lấp lánh trong đó là cái nhìn của đứa trẻ đang ngoái đầu về phía người đàn ông mãi lo trả lời cuộc gọi.

Tổng Văn Chu đã phải sống một đời đau đớn, dằn vặt. Ông ấy là ba tôi, là người đã chăm chút nâng niu từng món kỷ vật của đứa con gái bất hạnh. Trong khi kẻ mà tôi vẫn gọi bằng ba lại lạnh lùng đem tất cả

vứt bỏ. Ông ấy là người đến lúc chết vẫn ấp ủ mong ước nhận được sự tha thứ. Vậy mà chính tay tôi lại nổ súng bắn chết ông. Hai mươi mấy năm sống trên đời, tôi vẫn chưa có một lần gọi ông ấy là ba, chưa bao giờ...

- Mình không thể chết như vậy. – Tôi âm ỨC khóc òa - Mình không thể chết trước hân như thế.

Tiếng cửa sắt bị đập mạnh bất ngờ vang lên. Ngay sau đó là giọng nói thất thanh từ phía sau truyền đến.

- KHÔNG ĐƯỢC CHẾT !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

147. Chương 147

- Có chuyện gì thì nói mau đi.- Tôi mất kiên nhẫn đề nghị - Anh không muốn để Yên Nhi một mình ngoài đó lâu quá.

- Được, vậy thì em nói ngay đây. – Yên Vũ cũng tỏ ra khó chịu – Tại sao anh còn để chị ấy giữ lại đứa con ấy?

- Vì nó là con anh. – Cuối cùng cũng là vì vấn đề này – Em thấy như thế có đủ thuyết phục chưa?

- Anh Tuyên, đứa trẻ ấy không thể có mặt trên đời này. Nó chẳng khác gì mũi lửa làm khao khát trong lòng anh Young Min bùng cháy. Trước giờ anh ấy chưa từng bị Ngọc Thủy làm cho say đắm. Vậy mà lần này, đó lại là nguyên nhân ra đời của đứa bé trong bụng em. Anh nghĩ tại sao anh lại đồng ý dặt em đến Vườn Linh Hồn? Vì anh Young Min đang muốn làm cho chị Yên Nhi tin rằng anh hoàn toàn có thể yêu thương cả hai chị em. Trái tim anh ấy chưa có phút nào chịu từ bỏ.

Thì ra sự việc lại chuyển biến theo tình huống ngược như vậy. Anh Chín dường như không biết yêu. Thứ cảm xúc trong anh lúc này chỉ là cái khao khát chiếm hữu, lòng tự ái bị tổn thương. Young Min không thể chịu đựng được cảm giác mình là người thua cuộc. Anh ra sức vùng vẫy, mong thay đổi hoàn cảnh. Nhưng càng tìm cách chống cự thì lòng tự ái đặt sai chỗ kia càng tổn thương đến những người bên cạnh.

Buông tay...Hai tiếng đơn giản nhưng lại trở thành dòng sông rộng, ngăn cách anh trai tôi khỏi bến bờ hạnh phúc.

- Anh và chị Yên Nhi còn thiếu gì cơ hội? Nếu đứa bé ấy được sinh ra, nó chắc chắn sẽ khiến trái tim anh không lúc nào yên ổn. Mỗi lần nhìn thấy mặt nó, trong lòng anh sẽ lập tức nghĩ đến những tội lỗi mà anh Young Min gây ra. Tình cảm anh em giữa hai người cũng vì thế mà không bao giờ hàn gắn được.

- Đủ rồi. Chuyện của anh, không cần em phải bận tâm đến.

Đã đến nước này thì chẳng cần tỏ ra lịch sự làm gì nữa. Tôi rất ghét những kẻ sống ích kỷ nhưng lại luôn tỏ ra quan tâm đến người khác. Cô em vợ Yên Vũ chính là một ví dụ.

Tốt nhất đừng khiến anh bức tức, cấm tiệt em đến gặp chị gái mình. Tại sao trải qua bao nhiêu chuyện, lời nói của em cũng không thể có nửa điểm thành thật? Tại sao em không thể thẳng thắn mà đối diện với ý muốn của mình. Lúc nào cũng mượn danh nghĩa “vì người khác lên tiếng” như thế mà không thấy nhục nhã sao?

- Đừng nghĩ rằng chị ấy từ chối ở cạnh anh Young Min là vì yêu anh.- Thấy tôi có ý định quay bước, Yên Vũ lập tức nói lớn – Nếu thật sự để anh vào mắt thì sao Yên Nhi mãi không dám đeo sợi dây chuyền anh tặng?

Sợi dây chuyền ấy...Hình như cũng lâu rồi không nhìn thấy em đeo trên cổ. Nhưng có lẽ đó chỉ là do cô bé thật sự muốn bảo quản nó như chính những gì em đã nói.

- Chẳng phải mặt bên trong có thể cho thấy người mà chủ nhân nó đang thương nhớ sao? – Cô em vợ tiếp tục nói những lời khiêu khích – Anh nghĩ chị Yên Nhi làm sao dám để chồng mình phát hiện hình ảnh bên trong là của một người đàn ông khác?

- Em im đi!

- Nếu không tin thì cứ về kiểm tra thử. Hỏi xem vì sao chỉ không chịu đeo món quà anh tặng, xem chị ấy có dám để anh nhìn thấy hình ảnh bên trong mặt dây chuyền hay không.

- Anh hoàn toàn tin tưởng Yên Nhi. Nếu cô ấy đã nói không có, thì tức là không có.

- Anh Tuyên, từ lúc nào anh trở nên ngây thơ, dễ gạt như vậy? Hai người họ, kẻ có tình, người có ý. Nay còn thêm đứa con làm sợi dây ràng buộc. Anh nghĩ tình cảm sẽ dễ dàng bị cắt đứt như thế sao? Chị ấy ở lại bên cạnh anh, nhưng trái tim lại luôn hướng về một người khác. – Yên Vũ ngang ngạnh đi đến trước mặt tôi – Anh muốn em nói ra suy nghĩ thật của mình? Phải, em không mong đứa trẻ kia tiếp tục tồn tại vì sợ nó phá hỏng hạnh phúc mong manh của bản thân. Em biết cả vợ anh và chồng em đều đang tiếp tục nhớ đến nhau. Nhưng không thể để họ có cơ hội làm như vậy. Anh tốt nhất vẫn nên ra tay trừ khử đứa trẻ không nên có mặt đó.

- Triệu Yên Vũ, tại sao em lại có thể nói ra những lời tàn nhẫn này một cách lạnh lùng như vậy?

- Sự mềm yếu chẳng bao giờ giải quyết được cái gì. Anh nghĩ mình hiểu chị Yên Nhi hơn em sao? Anh nghĩ chị ấy chưa bao giờ tâm sự với em về tình cảm thật của mình sao? Sai lầm lớn thật rồi.

- ?

- Chính chị Yên Nhi là người đã nói với em về sợi dây chuyền và lý do khiến chị ấy không dám đeo nó. Chính chị Yên Nhi bảo sẽ hết lòng hy sinh cho hạnh phúc của em nên ngày đó em mới phải khóc lóc thảm thiết như vậy. Em biết chị ấy đang nói ra những lời mà chính mình không muốn chút nào hết. Em biết chị ấy cũng giống em, không thích cùng người khác chia sẻ một người chồng...

- Nín!!!!!!!!!!!!!! – Tôi tím mặt gầm lên – Em nín ngay cho anh.

- Sử Thần Tuyên, anh là đàn ông mà sao lại mềm yếu như vậy? Chút chuyện con con này cũng không đủ can đảm để đối mặt?...AAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cái tát quá tay của tôi khiến con bé chúi nhủi, cả người ngã nhào trên mặt đất.

- Nếu em còn tiếp tục lăng mạ vợ anh như vậy...Giữa chúng ta chẳng còn gì để nói thêm nữa.

- Anh...Anh...ANH ?!?!?!?!?!?!?

- Cứ việc ở đó mà ôm khư khư ấy hạnh phúc của em. Cơ hội gặp lại nhau còn lại của gia đình chúng ta cũng không còn nhiều đâu. – Tôi nóng nảy nói lỏng cả vạt trên cổ - Anh nói cho em biết, tốt nhất đừng bao giờ mở miệng lặp lại những câu tương tự. Bằng không, anh nhất định sẽ tát em đến khi nào không nói được nữa mới thôi.

Sau khi “xả” ra tất cả nỗi bức tức của mình, tôi mới lạnh lùng phủi áo mà quay bước.

Đứng từ xa quan sát, tôi thấy Yên Nhi đang trò chuyện cùng Young Min. Trên gương mặt không hề có nỗi sợ hãi hay bất cứ giọt nước mắt nào. Chỉ thấy sâu trong ánh mắt là trạng thái bình yên, sâu lắng. Ngược lại, ánh mắt anh ấy đang dán chặt trên người em lại nồng cháy sự khao khát. Hai bàn tay nắm chặt kia dường như đã rất kềm chế để không vồ lấy em, ôm chặt trước ngực. May cho anh vì vụ ẩu đã vừa rồi không bị ba nhìn thấy. Có lẽ cũng không ai muốn làm to chuyện vì họ đã ngán ngẩm với việc này lắm rồi. Bản thân tôi càng không có ý định tố cáo anh, nhưng tốt nhất vẫn là nên tránh xa vợ tôi một chút.

- Yên Nhi. – Khôi phục lại vẻ điềm tĩnh của mình, tôi thông thả cất bước tiến lại.

- Anh nói chuyện xong rồi sao? – Em lập tức rời mắt khỏi người đối diện – Yên Vũ đâu?

- Lát nữa sẽ ra. – Tôi bỗng có chút chột dạ.

Nếu biết cô em gái yêu dấu vừa bị chồng mình tát ột bạt thì phản ứng của em sẽ thế nào? Tôi thật sự không cho rằng mình có đủ kiên nhẫn để nhắc lại những lời cô bé trong kia đã nói một lần nữa. Cái tát vừa rồi hoàn toàn xứng đáng với nó. Dù có bị em trách giận thì tôi cũng chẳng hề hối hận về hành động không “thương hoa tiếc ngọc” của mình. Cả đời này, Sử Thần Tuyên chỉ có một lần đầu tiên và cũng là cuối cùng ấy mà ra tay với phụ nữ thôi.

Hai mắt Young Min hơi nhú lại khi nghe thấy cụm từ “lát nữa” từ miệng tôi. Anh lạnh lùng cho tay vào túi rồi lách người đi về phía căn phòng có Yên Vũ. Bờ môi mỏng khẽ mím chặt.

- Hai người đã nói gì trong đó? – Em cười cười xoa bụng tôi – Chỗ này của anh còn đau nhiều hay ít?

- Đã không sao nữa. – Tôi bất an bắt lấy bàn tay đang nghịch ngợm – Còn em thì thế nào? Không bị anh trai anh gây khó dễ chứ? Trước khi đi đã dặn ở cùng chị Wendy rồi mà!

- Anh giận vì em trò chuyện cùng anh ấy sao? – Cô bé trở mắt nhìn tôi rồi bình thản buông một câu – Chắc không phải đang ghen chứ?

Phản ứng dí dỏm này của em hoàn toàn không giống với trước đây. Nó khiến tôi có cảm giác sự tồn tại của Young Min đã không còn gây ảnh hưởng đến Yên Nhi được nữa. Phì cười dùng tay ấn vào giữa trán em, tôi mắng:

- Chỉ được cái đoán mò.

- Kia là cái gì? – Yên Nhi bất ngờ chỉ tay về phía những ly thủy tinh màu đỏ - Nhìn thật ngon. Có thể uống được chứ?

- Được - Tôi thoải mái trả lời vì đã sớm nhận ra nó.

Heaven cũng là một loại thức uống đặc biệt ở Trung giới, quà tặng của ba dành cho anh Cả lúc đăng cơ. Nó có thể khiến người ta cảm thấy thanh thản, thư thái chỉ sau vài ngụm. Nếu đem so với Ngọc Thủy nhà anh Chín, thứ mang đến cảm giác hưng phấn giả, thì khác nhau một trời một vực. Mỗi khi sử dụng Ngọc Thủy, điều duy nhất tôi cảm thấy chỉ có quay cuồng đầu óc chứ không hề kích thích hay hưng phấn như mọi người thường nói.

Ba từng cảnh báo, nó là loại thức uống không bao giờ phù hợp với những ai có lối sống quá coi trọng hai chữ “chân thật”. Bởi bản chất của Ngọc Thủy chính là sự giả tạo, một cảm giác hưng phấn không có thật. Sở dĩ trở thành quà tặng cho anh Chín là vì nó giống với bản tính mềm dẻo, biết chinh phục lòng người của Young Min. Từ cách anh nói năng đến cư xử đều ít khi làm mích lòng người khác. Anh dễ dàng đạt được điều mình muốn mà chẳng làm ai thấy phiền lòng. Nhưng bao nhiêu phần trăm trong những điều anh nói, anh làm là thật thì chỉ có Young Min mới biết được.

Anh Cả thì thường hay nhắc tôi, sống “thật” quá nhiều khi cũng không ổn. Giống như việc tôi cứ nhất nhất muốn Yên Nhi ở lại bên mình chỉ vì tình yêu của cô ấy chứ không phải bất cứ thứ gì khác. Với suy nghĩ đó, tôi đã ngu ngốc để anh Chín có cơ hội chen vào mối quan hệ giữa mình và Yên Nhi. Để rồi về sau lại tiếp tục điên cuồng giữ lấy em mà chẳng cần quan tâm đến lý do vớ vẩn kia nữa. Nhưng điều này liệu có đúng đắn? Nếu một ngày nào đó, mình vô tình phát hiện trong lòng em vẫn luôn tồn tại tình cảm dành cho anh Chín, chỉ sợ bản thân không có cách nào chấp nhận.

Ý nghĩ đó thỉnh thoảng lại xuất hiện và ám ảnh rất mãnh liệt. Có phải vì tôi đã quá đa nghi và vẫn chưa học được cách đặt lòng tin vào người vợ của mình?

Yên Nhi yêu dấu, liệu em có thể tha thứ nếu anh muốn thử một lần nữa? Một phép thử cuối cùng trong cuộc đời hai ta. Một phép thử để nỗi lo bị anh Chín cướp mất em trong anh hoàn toàn biến mất? Một lần nữa thôi...Anh thử đi...

- Bà xã...

- Sao anh? – Cô bé đang hí mắt thưởng thức loại nước lạ - Cái này ngon quá. Em thấy cả người rất hưng phấn.

- Ừ. – Tôi loay hoay với vốn ngôn ngữ mình có được – Chuyện sợi dây chuyền anh tặng em lần trước...Em...em...

- Anh muốn em đeo nó ở đây à? – Gương mặt Yên Nhi trong chớp mắt đã hồng lên vì cảm giác vui vẻ - Được thôi. Nhưng phải giúp em một chút!

Nói rồi, cô bé chậm rãi đưa tay vào ví và lấy ra sợi dây lấp lánh. Nhẹ nhàng đặt nó vào giữa lòng tay tôi, em mỉm cười đến say đắm.

- Anh giúp em đeo vào đi... Sau này sẽ không bao giờ mở ra nữa...

148. Chương 148

Tôi thoáng bất động trong vài giây và phải rất cố gắng để cư xử không khác lạ.

Tại sao đã bỏ vào ví và mang theo đến tận đây mà em vẫn không chịu đeo nó?

Nuốt nghẹn vòng tay mình quanh chiếc cổ nhỏ cùng bờ vai thanh mảnh của Yên Nhi, tôi chỉ có thể thở dài rồi cài lại cái khóa. Mặt trái tim đóng kính nằm ổn định trước ngực em, sáng lấp lánh như một lời mời gọi.

Chậm rãi chuyển tay mình qua nắm lấy vai cô bé, tôi cúi đầu, mắt nhìn em chăm chú. Không hề có một tia giả tạo trong hai hồ nước long lanh trước mặt. Cũng không hề thấy một biểu hiện hốt hoảng hay lúng túng nào. Chỉ có sự bình tâm cùng tin tưởng. Em mỉm cười, chớp mắt nhìn tôi với vẻ chờ đợi.

- Anh...

- Anh thế nào? - Cô bé trông như sắp bật cười - Tại sao lại ấp úng như vậy?

- Anh có thể...? - Tôi hơi run, tay sờ lên chiếc hộp - Anh có thể xem...

- Không được. - Yên Nhi ngay lập tức từ chối.

Hai tay chụp lấy trái tim nhỏ trước ngực, em vội vàng cúi đầu, xoay người về phía ngược lại. Phản ứng làm tôi có cảm giác như vừa bị xô xuống vực.

- Tại...sao? - Cố gắng tỏ ra thật bình tĩnh, tôi chỉ còn cách đi đến trước mặt em một lần nữa - Tại sao em phải giấu?

- ...

- Yên Nhi. - Tôi thiết tha nài nỉ - Ngoan, để anh xem một chút.

- Người ta ngại lắm. - Cô bé cúi gầm mặt - Anh đừng ép.

"Ngại ư?" Tôi chưng hửng. "Lý do của em chỉ là vì ngại thôi hả?"

"Câu trả lời làm anh không biết nên cười hay nên khóc đấy, cưng à."

- Em... - Mọi lời lẽ đều nghẹn xuống khi tôi dùng tay nâng lấy mặt em - Em...đang xấu hổ sao?

- Không có. Vì bữa giờ chưa đeo nên anh có mở cũng chẳng nhìn thấy gì. Nếu muốn thì đợi thêm một thời gian nữa.

Đây có phải là kế hoãn binh không nhỉ? Nhưng nhìn em kìa. Dáng vẻ bối rối làm mọi ý định lúc đầu trong chớp mắt đều bốc hơi bay biến. Tôi buông giáo đầu hàng trước em, sâu tận đáy lòng cũng phải chấp nhận khuất phục.

- Mọi người đã có mặt đông đủ rồi chứ? - Giọng nói trầm ổn bất ngờ vang vọng khắp phòng, báo hiệu sự xuất hiện của nhân vật chủ tọa.

Cả tôi và em đồng loạt xoay người về phía cuối phòng, nơi có một chiếc ghế lớn đặt trên những bậc thang bằng đá. Ba đang ngồi chễm chệ ở đó với cô vợ người Nhật mới cưới gần nhất. Trong tay cầm chắc chiếc gậy ngọc đang tỏa sáng. Mọi người trong phòng cũng tự giác ngưng ngay công việc của mình để tập trung nuốt lấy từng lời ông sắp tuyên bố.

- Như những gì đã thảo luận trong buổi họp gia đình lần trước... - Ánh mắt ông thoáng dừng lại chỗ tôi đứng trong vài giây - ...thì bộ luật của chúng ta sẽ được thay đổi vài chỗ.

Người đàn ông đứng trong góc như nhận được chỉ thị từ ba, đôi chân lập tức di chuyển về phía căn phòng bên cạnh. Trong khi chờ đợi để được nghe về chi tiết nội dung được thay đổi, tôi vô tình nhìn thấy thái độ bất mãn trên gương mặt anh Tư cùng vợ. Họ ném về phía tôi những tia nhìn cảnh cáo cùng tức giận. Như thể đang muốn hăm dọa tôi đừng làm một việc gì đó.

Buổi họp gia đình mà ba nói, tôi chỉ tham gia đến lúc giải quyết xong khúc mắc với anh Chín. Còn sau đó, họ ở lại bàn bạc gì thì hoàn toàn không hay biết. Nhưng xem tình hình này thì chắc phải liên quan đến mình. Tại sao ba cứ luôn khiến cuộc sống của tôi trở nên phiền phức? Ông ấy bây giờ lại muốn làm gì nữa?

Người đàn ông vừa rời đi lúc nãy đã trở lại. Theo sau còn có mấy kẻ khác đang cẩn thận khiêng ra tấm bia lớn bằng đá. Mặt bia mài nhẵn và được khắc rất nhiều dòng chữ màu xanh óng. Họ khệ nệ đặt nó xuống giữa phòng khi ba chậm rãi đứng dậy. Tốp người đang đứng vây quanh cũng nhanh chóng dạt ra hai bên để nhường chỗ.

Tiếng lộp cộp vang lên do đầu gối chạm xuống nền nhà càng khiến không khí thêm phần căng thẳng. Các anh tranh thủ quan sát tôi trong khi bản thân tôi lại nhìn ba không chớp mắt. Tôi cầu trời đừng để ông ấy làm thêm điều gì khiến mình cảm hận thêm nữa. Cầu trời đừng để ông lại đẩy tôi vào thế không còn lấy một người anh em nào.

- Với sự chấp thuận của 8 trên tổng số 14 người có quyền lực ở Trung giới này. – Ba đồng dục tuyên bố - Tiêu chuẩn đặt ra để lựa chọn người kế vị sẽ được thay đổi. Ngoài việc phải sở hữu thời gian đứng đầu bảng vàng lâu nhất thì không – còn – quy - định - nào - nữa.

Không còn quy định nào nữa?

Tôi ngơ ngác quay qua nhìn anh Cả thì thấy vợ chồng anh ấy chỉ đang mỉm cười rồi gật đầu với mình.

- Yêu cầu phải là nam và mang dòng máu thuần chủng chính thức bị xóa bỏ - Ông vừa nói vừa ấn mạnh cây gậy ngọc xuống sàn. – Quyết định này sẽ có hiệu lực kể từ lúc được ban hành.

Cơn chấn động nhanh chóng từ điểm tiếp xúc với mặt đất lan ra. Chạy thẳng đến chỗ tấm bia đá. Từng dòng chữ trên bia ngay lập tức trở nên lấp lánh rồi sáng rực. Mọi người theo phản ứng vội lấy tay che mắt, trước khi cả căn phòng đều chìm trong ánh sáng.

Khi tôi đang cùng Yên Nhi thưởng thức vài loại hoa lạ thì ba đã từ xa tiến lại. Rút kinh nghiệm từ sự nhầm lẫn lần trước, em nhanh chóng cúi đầu và gọi cô gái bên cạnh ba là mẹ. Thật ngạc nhiên là thái độ của ông lúc này lại tỏ ra vô cùng thân ái. Ba vui vẻ vỗ vỗ vai em, mắt chăm chú quan sát ly Heaven mà Yên Nhi đang uống dở.

- Thích không?

- Dạ? – Em tròn mắt hỏi lại.

Đến tôi cũng không dám tin vào những gì mình vừa nghe chứ đừng nói chi cô bé.

- Nếu con thích loại thức uống này thì lát nữa có thể mang về mấy thùng. – Ba thoải mái phát tay - Rất tốt cho lứa trẻ.

- Không cần đâu. – Tôi gượng gạo trả lời – Con đã...

- Yên Nhi à. Con đã chuẩn bị gì cho cháu nội ta chưa? – Ông dường như đang cố tình phớt lờ - Chẳng hạn như quần áo, đồ trang trí phòng ốc...

- Dạ chưa. – Em bẽn lẽn – Vì không biết là trai hay gái nên...

- Hãy chuẩn bị cho nó thật nhiều áo đầm nhé. – Ba tôi cười sảng khoái - Con bé nhất định sẽ rất xinh đẹp.

Thông tin bất ngờ khiến cả tôi và em đồng loạt giương mắt nhìn nhau trong kinh ngạc.

- Vì nó là đứa cháu nội đầu tiên nên ba cảm thấy rất tò mò, hà hà...

Đã lâu lắm rồi, hình như không được thấy ông vui vẻ như vậy. Ai cũng biết là ba có khả năng nhìn trước giới tính của đứa bé nhưng lại chưa bao giờ dám ngổ lời cầu xin. Quyền lực ở Trung giới chỉ được ban phát cho đàn ông mà không có phụ nữ. Điều này liên quan trực tiếp đến quy định về việc chọn người kế vị. Các bà vợ xuất thân là người ở Trung giới của ba chỉ mong sinh được một đứa con trai, hy vọng nó lớn lên sẽ may mắn được lựa chọn. Còn các bà chị dâu của tôi thì chưa dám nghĩ đến việc sinh đẻ vì sợ đứa bé sẽ san sẻ bớt quyền lực của ba nó nếu là con trai, và sẽ vô tình đánh mất cơ hội được làm mẹ của người kế vị tiếp theo nếu đó là con gái.

Ba tôi biết rõ điều này nên chẳng bao giờ tiết lộ.

Nếu tính luôn các chị thì thứ tự của tôi trong gia đình phải là 27 chứ không phải 13 như trước. Nhưng vì họ không có quyền lực, không được giao việc nên hiển nhiên bị gạt ra khỏi danh sách. Hầu hết đều đã lập gia đình và sinh con đẻ cái. Họ sống và làm việc như những người dân bình thường khác, dưới sự cai quản của các anh hoặc em trai mình. Trong khi mấy người anh của tôi, dù cưới rất nhiều vợ nhưng vẫn chưa có đứa con nào. Điều này giải thích vì sao con của chúng tôi khi sinh ra sẽ là đứa cháu nội đầu tiên mà ba có.

Nhưng quyết định thay đổi luật của ông chắc không phải vì giới tính của đứa bé trong bụng bà xã tôi chứ?

- Tất cả đứa trẻ được sinh ra kể từ sau buổi tiệc này đều sẽ được nhận lấy một phần quyền lực từ ba nó. – Ba giảng giải như thể đang đọc thấu từng suy nghĩ của tôi – Con gái hai đứa khi ra đời sẽ không lo bị thua thiệt hay lép vế trước người khác.

- Ba. – Cảm giác phức tạp khiến tôi không biết nên dùng thái độ gì để đối diện cùng ông nữa – Tại sao ba lại...?

- Tuyên à, con sẽ không ngại nếu bị tước đi chút quyền lực vì quyền lợi của con gái mình chứ?

- đương nhiên là không, nhưng mà...

- Vậy là tốt rồi... vậy là tốt rồi... – Ông khục khặc cười - Cũng đến lúc ba nên được nghe ai đó gọi bằng ông nội chứ.

Trong số mười ba đứa con trai của ông, chỉ mình tôi không mang dòng máu thuần chủng. Việc thay đổi những điều lệ kia, tính cho tới giờ phút này, vẫn là có lợi cho tôi nhất. Ba làm sao thuyết phục các anh chấp nhận có thêm người cạnh tranh với mình như vậy? Họ không muốn làm ông méch lòng hay yêu thương tôi đến nỗi...?

- Khi nào nghĩ ra tên cho con bé, nhớ nói ba biết.

- Dạ. – Em tươi tắn mỉm cười – Con và anh Tuyên sẽ suy nghĩ.

- Còn nữa, ba sẽ cho người mang tới nhà con vài thùng Heaven. Mỗi ngày uống một chai sẽ giúp em bé sinh ra được hồng hào, khỏe mạnh. Mẹ chồng con trước đây nhờ sử dụng thường xuyên mà sinh được cho ta thằng con khôi ngô, tuấn tú thế này...

Tôi lắng người lắng nghe những lời lẽ kỳ dị nhất từng phát ra từ miệng ông. Ánh mắt bất ngờ phát hiện thấy vài tia áy náy xen lẫn cùng đau khổ trên nét mặt hao gầy. Đây là lần đầu tiên ba tỏ ý ngợi khen tôi ở chỗ đông người. Từ lúc mẹ mất đến giờ, ông ấy nếu không la mắng cũng trách phạt. Đến nỗi tôi còn thăm cầu xin trời đất cho ba đừng bao giờ nhìn ngó đến mình.

149. Chương 149

Quá ngạc nhiên khi nghe thấy ai đó còn quan tâm đến sự sống chết của mình, tôi lập tức xoay người. Nhưng nỗi thất vọng nhanh chóng ập đến khi nhận ra đó chỉ là bà di vẫn thường tìm cách đánh đập. Mặc dù ý định tự tử đã bị bản thân từ bỏ từ trước, tôi vẫn muốn tiếp tục giả vờ như một con ngựa.

- Triệu Yên Nhi. Cô tuyệt đối không được chết.

- Đừng qua đây, đừng qua đây. – Tôi bắt đầu nhảy tưng tưng trên lần ranh nhỏ - Di lại muốn đánh con à? Con nhảy, con nhảy thật đó...

- Không được nhảy. – Di Hai tôi hốt hoảng dừng lại – Cô mà chết thì anh ấy coi như chẳng còn hy vọng.

- Di đánh con, di không thương con...

- Yên Nhi, dù cô điên thật hay điên giả thì chí ít cũng phải nhớ một người tên là Khương Cảnh Huy chứ.

Đồ chết tiệt. Bà lại muốn giở chiêu gì với tôi đây? Tại sao lại quan tâm anh ấy như vậy? Tôi sắp phát điên vì những lời bà nói rồi đây.

- Nếu bây giờ cô nhảy xuống đó, Cảnh Huy chắc chắn sẽ chết.

Chúng tôi im lặng nhìn nhau. Nhưng tôi biết những lời vừa rồi của bà ấy rất có thể chỉ là một cách kiểm tra xem mình có phải đã thật sự quên đi tất cả.

- Dưới kia thật đẹp – Tôi thản nhiên quay lưng nhìn xuống mặt đất – Thật nhiều màu sắc.

- Con ngốc, mau quay vào đây. – Mụ dì gần như phát khóc - Chẳng lẽ cô thật sự không nhớ gì hết?

Bắt đầu nhảy nhót lung tung trên lan can bằng gạch, tôi vẫn không bỏ sót bất cứ lời lẽ nào thoát ra từ miệng người phụ nữ đang quỳ rạp dưới đất.

- Tôi xin cô, Yên Nhi...Dù người Cảnh Huy yêu không phải là cô nhưng ít nhất...ít nhất...

Bà nói anh ấy không yêu tôi? Dựa vào đâu mà bà dám nói là anh ấy không yêu tôi? Mụ đàn bà lão toét.

- Mẹ nói có em bé sẽ rất đau...Con không muốn có em bé...không muốn bị đau... - Tôi cố nén giận, chân bước thoăn thoắt trên đường biên ngoài cùng - ...Con sợ chảy máu...

Mụ dì nhìn thấy vậy thì hồn điên phách đảo, nước mắt lập tức bật ra như suối.

- Đứa bé trong bụng cô là của Cảnh Huy !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Bà ấy bắt ngờ gào lớn – Triệu Yên Nhi, cô có thể không lo ình nhưng đừng bỏ mặt sự sống chết của nó như thế.

Tôi đang mang trong người giọt máu của anh?

Lời khẳng định như một tiếng sấm nổ ngang trời. Còn tôi thì suýt nữa đã bị nó đánh bay khỏi toà nhà cao ngất.

Có phải mụ già kia vừa nói đứa trẻ mình vẫn muốn tìm cách hủy diệt là con anh ấy?

Không, không phải. Rõ ràng khi này mình đã nghe bà ấy nói với Phạm Sỹ Nguyên rằng thứ quái vật này là con của thằng ôn dịch tên Tư Hào nào đó. Bà ta không có lý do gì phải thay mình che giấu hết.

- Tôi thừa nhận mình rất ghét cô. Lúc nào cũng mong có thể đem cô đâm chết. – Dì Hai lại bắt đầu chấp tay vái lạy – Nhưng xin cô, đừng làm tổn hại đến cốt nhục của anh ấy.

Bất động trước phản ứng quá khích của bà dì ác độc, hai tai tôi cảm thấy ù ù như có đàn ong đang bay qua bay lại.

Lúc đầu là chuyện anh ấy vẫn còn sống. Sau đó lại nói người ảnh yêu không phải tôi. Còn bây giờ...bây giờ...

- Nếu để ông ấy biết cô đang mang trong người giọt máu của Cảnh Huy, ổng nhất định sẽ bắt cô phá bỏ. Tôi không thể không yêu thương bất cứ thứ gì có liên quan đến anh ấy. Không thể được...Cả hai chúng ta...cả hai chúng ta đều chịu nỗi khổ như nhau...đều không thể có được trái tim người đàn ông mà chúng ta yêu nhất...

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong tôi lúc này chỉ gói gọn trong một cái tên duy nhất - “Lynda”. Điều tiếp theo ập đến là mối e ngại “có lẽ mình nên bước xuống đất”. Vì nếu cứ tiếp tục đứng chơi vơi giữa trời như thế này, chỉ sợ sẽ bị những lời của người phụ nữ kia làm cho ngã xuống thật.

- ADN được thấy từ chỗ ba của Cảnh Huy nên không thể sai được. – Dì Hai lại tiếp tục lấy tay ôm ngực - Tôi không chối việc mình đã rất căm hận cô vì cướp mất anh ấy. Nhưng cách đây không lâu, khi vô tình nghe thấy Cảnh Huy gọi tên người con gái khác...Tôi mới biết thì ra chúng ta đều là những người phụ nữ bất hạnh...Tôi từng thù oán cô vì cho rằng chính cô là người đã khiến anh ấy bị hôn mê đến bây giờ...Nhưng những gì Phạm Sỹ Nguyên đang làm lúc này dường như mới thật sự là ngọn nguồn của tất cả đau khổ...Tôi xin cô, đừng làm việc gì khiến tôi có tội với anh ấy thêm nữa. Xin cô hãy vì con và tính mạng của người đàn ông cô yêu nhất mà tiếp tục sống...

Mụ già điên rồ, đáng chết kia. Cuối cùng là bà hay tôi đang đóng giả kẻ bị điên vậy chứ?

Có ai đi can ngăn người khác tự tử mà ở đó phân trần hoàn cảnh của mình như bà không? Còn tôi, tôi biết tin bao nhiêu vào những lời bà vừa nói đây chứ?

- Theo dõi anh ấy đã bao nhiêu năm rồi, chưa lần nào tôi nghe Cảnh Huy nhắc đến cái tên xa lạ ấy... – Người phụ nữ ảo não, ngồi ngả ngửa trên mặt đất – Nhưng kể từ lúc có lại chút phản ứng, việc duy nhất ảnh làm trong cơn mê chỉ có vừa khóc vừa gọi tên một cô Tuyết Vinh nào đó...

Bàn chân vừa toan bước xuống của tôi đột nhiên đông cứng.

Cả thế gian này, chỉ một người có thể gọi mình bằng cái tên ấy...là anh.

- Thà rằng bị thất bại trong tay cô còn dễ chịu hơn cảm giác này. – “Dì Hai” bất mãn đánh tay xuống đất – Con nhỏ ấy là ai mà có thể khiến Cảnh Huy ngay cả nằm mê man trên giường vẫn phải vì nó mà rơi lệ? Còn tôi, tôi đã vì anh ấy làm bao nhiêu chuyện vẫn không được ngó ngang tới...Rồi cả cô, cô không tiếc sự trong sạch của mình để cứu anh ấy. Vậy mà Cảnh Huy, Cảnh Huy...

Người phụ nữ tối qua có nói muốn dẫn tôi đi xem một thứ gì đó. Chẳng lẽ là anh ấy? Có khi nào lão già Phạm Sỹ Nguyên đang giam giữ anh ở một chỗ bí mật nào đó trong căn nhà? Và chúng tôi vẫn ở rất gần nhau suốt thời gian qua mà chẳng hề hay biết?

- Chắc cô hiểu hơn ai hết cảm giác của tôi lúc này. Cho dù anh ấy có vô tình, có tàn ác đến đâu thì tôi cũng không có cách nào thôi đặt tình cảm lên người ảnh...Cô may mắn hơn tôi vì ít nhất cũng chiếm được một phần của Cảnh Huy... Anh ấy ít nhất còn cho cô cơ hội mang thai đứa trẻ trong khi tôi lại chẳng có gì. Chẳng có gì hết !!!!!!!!!!!!!

Bà nói sai rồi. Không phải một phần mà là toàn bộ con người.

Tôi nhất định sẽ giành lại tất cả thuộc về Cảnh Huy từ trong tay các người.

- Dì lớn rồi mà vẫn khóc như con nít sao? – Cố nén lại những giọt nước mắt, tôi cẩn thận xuống khỏi lan can và bắt đầu cười khanh khách – Dì Hai khóc nhè, khóc nhè...

Người phụ nữ kinh ngạc giương mắt nhìn lên. Một vẻ hệt hăng nhanh chóng giăng kính gương mặt.

- Cô...cô thật sự không hiểu?...Cô không hiểu những gì tôi nói thật hả?

Hiểu, tôi đương nhiên là hiểu. Hiểu đến mức có thể xác định cô chính là Tổng Lynda, người mưu sát hệt mình trong bệnh viện. Nhưng chỉ dựa vào bấy nhiêu chuyện mà cô nghĩ có thể khiến tôi tháo bỏ lớp vỏ bọc an toàn của mình xuống sao? Thật quá ngây thơ rồi đó.

- Hay Yên Nhi khóc cùng với dì nhé? – Kín đáo xoa nhẹ trước bụng mình, tôi nhẹ nhàng thủ thủ – Yên Nhi khóc cùng với dì cho vui nha!

- Mày...!!!!!! - Vẻ mặt vô tư này hình như đã thật sự chọc giận cô ả - Sao mày dám?!?!?!?!?

- Á!!!!!! Dì đừng đánh, đừng đánh. – Tôi hốt hoảng dùng hai tay che đầu.- Đừng đánh con mà huhuhu....

Nước mắt cố kìm nén này giờ cuối cùng cũng có cơ hội trào xuống. Tôi ngửa cổ lên trời và bắt đầu gào khóc thật lớn, khóc như một đứa trẻ đang nằm vạ vì không được người lớn cho quà.

Có người mẹ nào lại lớn tiếng miệt thị và nguyên rủa sự tồn tại của con mình như tôi chẳng? Và liệu có người vợ nào vội vàng từ bỏ hy vọng tìm kiếm chồng khi mà cả xác anh ấy cũng chưa kịp nhìn thấy như tôi kia chứ? Cả một gia đình mong ước đang hiện diện sát bên cạnh mà bản thân tôi lại chỉ biết than thân trách phận. Thậm chí còn suýt chút nữa đi tìm cái chết để giải quyết mọi chuyện.

Nếu để Cảnh Huy biết được, trong khi anh vẫn đang ngày ngày gọi tên tôi còn chính tôi lại cam tâm chấp nhận việc anh đã chết thì có đau lòng, thất vọng đến từ bỏ tất cả? Nếu để con tôi biết, mẹ nó đã từng có ý định giết nó ngay từ lúc còn trong bụng thì có khiếp sợ đến mức tìm cách trốn chạy?

- Khóc cái gì hả? Một kẻ điên loạn như cô thì biết gì mà khóc? – Lynda tức tưởi đánh vào lưng tôi – Nói với cô đúng là dư thừa. Đúng là dư thừa mà.

Bàn tay xương xẩu cứ thế liên tục giơ lên hạ xuống, không chút thương tiếc. Tôi cũng phụ họa bằng cách vừa la khóc vừa múa tay múa chân đầy đủ.

- Đau quá, đau quá...Huhuhu...Đừng đánh con nữa...Đau quá à!...Huhuhu...

- Cô...Cô... - Những cái đánh trên lưng cứ nhẹ dần, nhẹ dần cho đến khi người con gái kia bất ngờ ôm chầm lấy tôi mà khóc. - Đáng lẽ tôi không nên nghe lời ông ấy...không nên gọi Cảnh Huy ra ngoài...hic...Tất cả những gì tôi muốn chỉ là khiến anh ấy chán ghét cô...muốn anh một lúc nào đó ngoái đầu về phía sau để nhìn tôi...dù chỉ một lần...

Dù có vì lý do gì thì cô cũng góp phần tạo nên cục diện của chúng tôi ngày hôm nay. Cô đẩy tôi và anh ấy vào bước đường này mà chỉ muốn dùng mấy giọt nước mắt kia để xin tha lỗi hay sao? Suốt hai tháng qua, cô dùng mọi cách hành hạ tôi mà vẫn nghĩ tôi có thể bỏ qua à? Cô giấu tôi về sự tồn tại của anh ấy mà vẫn nghĩ chúng ta có cùng một hoàn cảnh hả?

Nằm mơ đi!

150. Chương 150

Ừa tôi chậm rãi trôi qua với những lời la mắng và nhiếc móc quen thuộc.

Bà quản gia mập không lúc nào thôi cầu nhàu về việc tôi ăn uống như mèo, khiến tài năng nấu nướng của bà bị sỉ nhục. Còn dì Hai, tức cô nàng tên Tống Lynda ngu muội, thì hay múc vào chén tôi những thứ nước chấm mặn chát rồi ép ăn với cơm cho bằng hết. Tôi cũng muốn vì con mà ăn nhiều một chút nhưng lại sợ lão Phạm Sỹ Nguyên nhìn thấy sẽ phát hiện.

Trải qua hai tháng tự buông xuôi và bị người khác hành hạ, sức khỏe tôi đã xuống dốc trầm trọng. Đến việc tự đi đứng cho tử tế còn khó, huống chi... Nhưng hôm nay là ngày đầu tiên, kể từ lúc tỉnh dậy trong bệnh viện, tôi cảm thấy thiết tha với sự sống mà không phải vì bất cứ lý do gì có liên quan đến thù hận.

Có lẽ nên đợi đến buổi tối, khi mọi người trong nhà đều đã đi ngủ, tôi sẽ lén vào nhà bếp để ăn thêm thứ gì đó. Nhưng vừa nghĩ đến đây thì sức nhớ hình như mình có hện. Một cuộc hẹn chẳng biết có thực hiện được không. Vì đến giờ phút này, tôi vẫn chưa tìm hiểu được là thứ gì đã khiến mình mỗi đêm đều ngủ say như chết.

- Mày rốt cuộc là đang ăn cơm hay ăn cám hả? – Bà Hồng bất thành linh phát vào đùi tôi một cái – Thần trí để ở đâu chứ? Có mau tập trung mà ăn cho nhanh không?

- Tha mạng, tha mạng... - Tôi rớt rít chấp tay cầu xin, mặt cố nặn ra một giọt nước mắt.

- Nuốt cơm xuống ! – Mụ già tiếp tục thét ra lửa, bàn chân mang guốc không ngừng nghiền chân tôi xuống mặt đất.

- A!!!!!! Đau!!!!!!!!!!!!!!

Và lần này thì tôi khóc thật.

Nước mắt nước mũi cứ trào ra không ngớt.

Nghẹn ngào nhai hết phần cơm chỉ có mùi nước mắm trong miệng, tôi đã thề sẽ có ngày bắt mụ trả giá.

Buổi tối nằm trên giường, nghe tiếng nước chảy róc rách vọng ra từ nhà tắm, mắt tôi liên tục đảo quanh các vị trí khác nhau trên trần. Chẳng thấy một cái bóng đèn hay thiết bị quay lén nào. Cũng không có một dụng cụ khác thường hay trông giống thứ “có thể gây ngủ”.

Lynda chậm rãi bước vào phòng với mùi sữa tắm thoang thoảng trên thân thể. Nhưng khác mọi lần, cô ta không thực hiện cái quy trình quen thuộc là “ca hát” và “khóc lóc” mà nhẹ nhàng tiến về phía cửa.

- Ở đây chờ tôi. Cắm làm ồn!

Tôi không đáp, chỉ im lặng quay đầu về phía cửa sổ.

Đêm nay không có trăng.

Ánh đèn điện từ đường lộ hắt vào từng khoảng nhạt nhòa trên ô kính. Ngôi nhà này cứ như bị cách âm hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Chẳng bao giờ nghe thấy tiếng xe cộ hoặc người ta trò chuyện. Thật ngạc nhiên khi hàng xóm có thể phớt lờ sự tồn tại của một gia đình kỳ lạ như vậy.

Nhớ lại khung cảnh nơi này, từ con hẻm u tối lúc mình lần đầu đặt chân tới trần gian đến những ngôi nhà xập xệ mới thấy giống như sự khác thường đã bao trùm lên cả khu vực. Chẳng lẽ thế lực của hắn hùng mạnh đến nỗi có thể thâm tóm hết phạm vi rộng lớn? Cho nên trước giờ chẳng nhìn thấy một bóng tay chân nào?

Cửa phòng lại bất ngờ mở ra, để lộ luồng ánh sáng mạnh khiến tôi híp cả mắt. Mùi hương quyến rũ nhanh chóng xộc vào mũi, đánh thức ngay cảm giác đói bụng. Tôi ngỡ ngàng khi nhận ra mình đã vô tình lấy lại được sự thèm ăn ngày trước.

- Ngồi dậy đi. – Lynda khàn khàn ra lệnh.

Ngọn đèn lớn trong tay soi rõ gương mặt trẻ trung mà tôi từng thấy.

Cô ả khinh thường sự điên dại của mình đến nỗi chẳng buồn che giấu gương mặt thật. Nhưng giọng nói thì vẫn trầm đục như trước. Lão già ấy chắc không phải lại làm trò gì đó khiến người con gái này...?!?!?

- Ăn nhanh rồi đem dẹp. – Cô gái thông thả đặt xuống trước mặt tôi một cái bàn nhỏ.

Trên bàn là đĩa thịt bò xào bông cải đã thấy buổi chiều, một ly sữa và một ít cơm trắng.

- Trong bếp chỉ còn nhiều đó. – Lynda nheo mắt nhìn tôi với vẻ suy tính – Không ăn xong thì đừng nghĩ đến việc đi ngủ, biết chưa?

Không muốn sinh sự với ả, tôi lẳng lặng bưng chén cơm và vào miệng. Dù sao cũng có người tự nguyện tìm thức ăn ỉn. Em bé trong bụng sẽ không bị bỏ đói.

Thịt bò mềm và vẫn còn thơm mùi tỏi. Cọng rau lóng lánh dầu trông mới thật hấp dẫn. Thoang thoang trong đó là mùi tiêu xanh kích thích vị giác. Vừa dồn sức nuốt xuống đĩa đồ ăn đã nguội lạnh, tôi vừa giả đồ lăm lét nhìn người con gái trước mặt. Nếu để cô ta biết mình đang ăn vì đứa trẻ thì công sức đóng kịch bấy lâu xem như bỏ phí.

- Biết nghe lời như thế là tốt – Lynda nhướn miệng cười, sau đó bỏ đến bên cạnh.

Bàn tay thon thả nhẹ nhàng vươn tới trước bụng làm tôi suýt phun ra một bụm.

- Không biết trong này là trai hay gái. – Trông mặt ả có vẻ rất hưởng thụ - Nếu là con trai, nó nhất định sẽ thông minh, tuần tú như ba mình. Còn nếu là con gái... - Cô ta thoáng ngập ngừng - ...thì đương nhiên cũng xinh đẹp giống như mẹ.

Cố gắng nuốt trôi cục cơm đang mắc lại nơi cuống họng, tôi tập trung dồn sức để kiềm chế từng cơn ớn lạnh. Ả điên rồ này đang nghĩ gì? Nó nuôi mình như một cái máy để cướp lấy giọt máu của anh sao? Thật kinh tởm.

- Con à... - Lynda tiếp tục vỗ lên bụng tôi nhe nhệ - ...Con nhất định phải lớn lên thật khỏe mạnh. Mẹ tuyệt đối sẽ không để con bị thiếu thốn bất cứ gì hết...

Đồ ngu ngốc bệnh hoạn, cô có mau bỏ bàn tay bẩn thỉu ra khỏi người tôi không?

Bao cảm giác ngon lành trong nháy mắt liền biến mất. Chỉ còn lại cơn nhột nhạo quen thuộc.

Phốc.

Tôi quay phắt sang một bên giường rồi bắt đầu nôn òng ọc.

- Trời đất. Cô ?!?!?!?! - Lynda cáu bẳn gắt – Đang yên đang lành...Khi không lại...

Việc thai nghén khiến tôi gần đây rất nhạy cảm với việc nôn ói. Ngày trước, chỉ cần vô tình ngửi phải một mùi khó chịu liền nôn thốc nôn tháo. Thật không ngờ mức độ lại nghiêm trọng đến nỗi mới nhìn thấy sinh vật gớm ghiếc kia đã không kiềm chế được.

Đừng ai mơ có thể cướp thiên thần bé nhỏ này ra khỏi mẹ nó như các người từng làm với tôi ngày bé. Thù có thể không báo nhưng con thì không để mất được.

Chật vật dùng tay áo chùi miệng, tôi khoái trá nhìn ả Lynda đang ghé tởm tìm cách dọn dẹp đồng bầy nhầy do mình tạo ra dưới đất. Nhưng chỉ mới loay hoay được vài phút, đã thấy cô ta có dấu hiệu kỳ lạ. Sau khi nhăn mũi hít hít vài cái, người con gái ấy đã bất ngờ ngã lộn xuống chân giường.

Hành động khó hiểu ấy trong tích tắc liền thấp lên trong tôi một ý nghĩ. Hấp tấp chụp cái gối ghì sát vào mũi, tôi ba chân bốn cẳng chạy vào nhà tắm rồi khóa cửa. Nước mát ào ào chảy khỏi vòi, nhanh chóng được hút hết vào mặt. Cảm giác buồn ngủ đang kéo tới cũng theo đó mà giảm đi phân nửa.

Chính cái tháp tỏa hương để ở đầu giường là nguyên nhân của tất cả mọi chuyện. Mùi thơm nó tỏa ra không phải có tác dụng xoa dịu tinh thần mà chỉ khiến người ta rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh. Sở dĩ tối hôm qua tôi tỉnh táo là vì đã dùng khăn tay nhét vào mũi. Nếu không phải quá bức mình vì nước mũi cứ liên tục chảy xuống gây khó chịu thì có lẽ tôi đã chẳng qua giờ biết được sự tồn tại của người phụ nữ ngồi xe lăn.

Cật lực dùng hai tay chà sát vào mặt, cuối cùng tôi cũng lấy lại được sự tỉnh táo. Nếu Di hai có thể vào phòng lúc giữa đêm thì tức là cái máy kia không tỏa hơi liên tục. Muốn chống chọi được đến lúc đó, cách tốt nhất là ngồi lì trong này.

Giữa lúc đang dáo dác nhìn quanh, phát hiện thấy cửa phòng vẫn còn lộ ra khe hở, tôi liền đem khăn tắm nhúng nước rồi đặt sát vào đó, ngăn không cho khí ngủ tràn vào.

Nhưng trong phòng quá tối khiến trong lòng tôi có chút sợ hãi. Không gian yên ắng càng thúc bách trái tim yếu ớt thêm đập nhanh dữ dội. Chỉ là một loại khí vô tri vô giác, mà sao bản thân lại hốt hoảng thế này? Hay vì lúc mang thai, tâm tính con người cũng tự nhiên thay đổi?

Tôi thở dài, đưa tay vuốt ngực rồi cẩn thận ngồi xuống bồn cầu đã đậy nắp. Mỗi đêm đều hít phải thứ độc hại như vậy, chẳng biết có ảnh hưởng gì đến đứa nhỏ trong bụng không? Theo kiến thức mình tích lũy được, tôi biết con lúc này chỉ mới thành hình nhưng cảm giác gắn bó và liên kết giữa hai mẹ con thì đã bắt đầu thấp thoáng ở đâu đó. Có thể đó chỉ là ảo giác do niềm vui bất ngờ mang lại, hoặc do nó đã tồn tại kể từ lúc tôi và anh hợp thành một. Nhưng dù lý do là gì thì cảm giác này vẫn thật kỳ diệu.

- Bé cưng... - Tôi ứa nước mắt khi vỗ về bụng mình - ...Chúng ta sẽ sớm tìm thấy ba...và nói với anh ấy về sự có mặt của con...

Lynda nói Cảnh Huy bị hôn mê. Có lẽ là hậu quả từ vụ nổ. Không biết lão dượng có chịu chăm sóc cho anh tử tế? Không biết ngoài hôn mê, cơ thể chồng tôi có còn bị vết thương nào khác? Nếu nhanh chóng nhập viện, liệu khả năng bình phục của anh có cao hơn?

Tôi khổ sở dùng hai tay ôm mặt, lòng ngổn ngang những mối lo ngại.

Đêm tối nhanh chóng trôi qua cho đến khi ngoài cửa vọng đến tiếng gõ nhẹ.

Vội vàng kéo áo lau sạch mặt mũi, tôi cẩn thận đứng lên mở cửa. Trước khi đi còn lấy một chiếc khăn mặt nhét vào lỗ mũi, phòng trường hợp ngoài kia vẫn còn ngập mùi khí độc.

- Con làm gì trong đó? - Giọng dì Hai như đứt thành từng khoảng.

- Thức. - Tôi ngắn gọn trả lời - Hôm trước dì nói muốn cho con xem thứ gì?

Người phụ nữ thoáng kinh ngạc trước thái độ nôn nóng của tôi nhưng sau đó chỉ gật đầu.

151. Chương 151

Trở về nhà cùng với năm thùng Heaven và lời hứa hẹn “sẽ sang chơi” của Yên Vũ, tâm trạng tôi tồi tệ không thể tả. Có những lúc nằm mơ, tôi còn thấy ông trời làm phép để cô em vợ kia mãi biến mất khỏi đời mình. Để rồi sau đó phải hối hận vì nhận thấy vợ yêu héo mòn trong thương nhớ. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà mỗi lần gặp con bé ấy là y như rằng sẽ xảy ra chuyện. Nếu không phải do nó nói điều gì đó khiến cho tôi nghịch tặc thì cũng là ông anh trời đánh cứ liên tục tìm cách gây rắc rối.

Càng buồn lòng hơn khi nỗi cay đắng khó chịu kia lại không thể san sẻ cùng Yên Nhi được. Chồng không thích gặp em gái, cô bé của tôi biết giải quyết như thế nào?

Im lặng nhờ em đi vào mộng đẹp, tôi bắt đầu chuyển sự chú ý vào một thứ khác là sợi dây chuyền lấp lánh. Nếu tỉnh dậy, Yên Nhi có thể sẽ tức giận vì cho rằng tôi không tin tưởng em. Nhưng lực cảm dỗ về hình ảnh trong chiếc hộp trái tim kia quá lớn. Hay nói đúng hơn là khao khát độc chiếm em từ thể xác đến linh hồn trong tôi quá mãnh liệt. Nếu trước giờ Yên Nhi không hề đeo nó, bên trong hộp chắc chắn vẫn trống rỗng. Lẽ nào vì em sợ tôi biết được điều này nên mới khẳng khái từ chối?

- Đừng giận anh, em nhé! – Tôi đánh bạo, nuốt ực một cái – Anh chỉ muốn biết...

Một bàn tay nhẹ nhàng lần tới bên cổ áo, cầm lên chiếc hộp nhỏ. Tay còn lại run run mở nắp hộp.

Sau vài lần chớp mắt mà vẫn thấy hình ảnh hiện lên không thay đổi, hai tay tôi bắt đầu tê rần trước khi hoàn toàn mất đi cảm giác. Dáng bộ ngại ngùng của Yên Nhi chiều nay chẳng lẽ đều là giả tạo? Những lời lẽ yêu thương em thường nói chẳng lẽ chỉ là để ngụy trang cho sự hy sinh ngu ngốc của mình?

Lời cảnh báo của Yên Vũ hồi chiều bắt giác lại vang lên mồn một.

Đừng nghĩ rằng chị ấy từ chối ở cạnh anh Young Min là vì yêu anh...Nếu thật sự để anh vào mắt thì sao Yên Nhi mãi không dám đeo sợi dây chuyền anh tặng?...Chẳng phải mặt bên trong có thể cho thấy người mà chủ nhân nó đang thương nhớ sao?...Anh nghĩ chị Yên Nhi làm sao dám để chồng mình phát hiện hình ảnh bên trong là của một người đàn ông khác?

Anh Tuyên, từ lúc nào anh trở nên ngây thơ, dễ gạt như vậy? Hai người họ, kẻ có tình, người có ý. Nay còn thêm đứa con làm sợi dây ràng buộc. Anh nghĩ tình cảm sẽ dễ dàng bị cắt đứt như thế sao? Chị ấy ở lại bên cạnh anh, nhưng trái tim lại luôn hướng về một người khác

Là mình thật sự ngu ngốc hay đã quá xem thường tình chị em ở một cô gái trong sáng và thuần hậu như Yên Nhi? Em đã từng vì em gái mà nhường lại mối tình si mê đầu đời. Sau đó còn dùng chính thân mình để thay cô ta lừa gạt anh Chín. Vậy thì chuyện giả vờ yêu tôi để Young Min không vì đứa con mà vứt bỏ Yên Vũ cũng là chuyện hoàn toàn có thể.

Tôi vẫn nhớ mình đã không thấy em đeo sợi dây chuyền kể từ sau đêm hôm đó. Cô người hầu ở nhà Young Min cũng từng nói, sau khi anh ấy và Yên Nhi bước vào phòng, ngoài tiếng khóc của em lúc đầu thì không còn nghe thấy âm thanh gì khác. Như vậy, có phải chuyện xảy ra giữa họ là hoàn toàn cam tâm tình nguyện? Có phải em đã quyết trao thứ quan trọng nhất của người con gái cho anh Chín trước khi chấp nhận cái án chung thân bên cạnh tôi? Sự nhiệt tình của Yên Nhi trong đêm trước có phải cũng vì muốn che giấu cho thân thể của đứa trẻ? Em chấp nhận hy sinh nhưng vẫn muốn gìn giữ điều gì đó thuộc về Young Min, để mỗi khi nhìn thấy nó lại cảm giác như anh ấy vẫn luôn bên cạnh?

Lúc được hỏi về sợi dây chuyền thì cô bé chỉ có thể ấp úng bảo rằng “không muốn nó bị hỏng” nên đã “đem cất”. Mọi nghi vấn trong lòng mình cũng lập tức theo lời giải thích của em mà tan biến. Ngày hôm nay nghĩ lại mới thấy bản thân đã quá bất cẩn, quá tin vào những lời em nói.

Sợi dây chuyền không có tình cảm nên chẳng bao giờ nói dối. Chỉ có con người mới vì những lý do khác nhau mà nói ra điều ngược với trái tim mình. Khổ tâm vì em làm đủ mọi chuyện, cốt chỉ mong Yên Nhi có thể được sống và làm những điều mình muốn. Thật không ngờ, em đến cuối cùng cũng không học được cách nhìn thẳng vào mong muốn của mình. Sự hy sinh ngu ngốc không chỉ tước đi quyền được sống hạnh phúc của em mà còn chà đạp tình yêu chân thành nơi tôi.

Nghĩ đến việc những lời em nói, những điều em làm đều là để đánh lừa mình, quả tim tôi như chỉ muốn thôi đập. Nhưng bản thân lại không thấy giận em bằng việc tự trách mình. Trách mình đã tự đánh giá quá cao bản thân, cho rằng vài tháng ngắn ngủi của tôi có thể đánh bại mấy năm trời của anh Chín. Nếu ngay từ đầu tôi chịu hiểu ra điều đó thì biết đâu đã có thể ngăn chặn em khỏi hành động ngu ngốc này.

Vất vả tìm cách đẩy từng luồng không khí vào phổi, lồng ngực tôi đau đớn như vừa bị ai đó nghiền nát. Một nỗi ê chề pha lẫn thất vọng đang tìm cách xô ngã thần trí vào trong cõi tuyệt vọng. Tôi há hốc miệng quay qua nhìn em rồi lại ngẩn ngơ đảo mắt khắp phòng. Hai mắt từng chút, từng chút hoa lên. Trong óc chỉ còn lại khoảng không trống rỗng.

- Vậy mà bấy lâu nay anh vẫn tưởng...Anh tưởng mình có thể...

Cảm giác thống khổ cuộn cuộn nổi lên như một cơn bão, cuốn theo chất lỏng màu đỏ tanh hôi tuôn khỏi khóe miệng. Tôi hấp tấp tìm cách xoay người, tránh không ầu rơi trúng Yên Nhi bé bỏng. Trong lúc vội vã, lại ngã sấp trên mặt đất, mãi không đứng dậy được.

Hình phạt chốn Trung mới thật đáng sợ. Dù mỗi đêm vẫn âm thầm đem quyền năng của mình ra chữa trị, vết thương của tôi vẫn chưa thể bình phục. Và rất nhiều khả năng nó sẽ còn tiếp tục đeo bám cho đến tận lúc chết.

Cũng khó trách vì nếu dễ dàng chữa lành như vậy, sẽ có rất nhiều người dưới nhân gian cảm thấy bất công khi một số khác may mắn hơn họ, được ai đó ở đây đem những điều mình quan sát được kể lại tất cả. Không được phép tiết lộ là một trong những nguyên tắc quan trọng nhất của Trung giới.

Sau vài lần tiếp tục nôn ói dưới sàn nhà lạnh lẽo, tôi mới có thể chắt vật đứng dậy. Khập khiễng lê người ra khỏi phòng ngủ và trốn chạy em như một ông chồng tệ bạc. Hay nói khác đi là đang lảng tránh thất bại của mình như một kẻ hèn hạ, thảm hại.

Nặng nề lê bước vào Phòng Ghi, trong đầu tôi hoàn toàn không hề có mục đích cụ thể. Mong muốn duy nhất là được rời khỏi căn phòng ấy, nơi hiện diện người con gái đã đâm nát trái tim mình cùng bằng hình ảnh người đàn ông mà cô ấy yêu ngay trước ngực. Một mớ hỗn độn chậm rãi xoay vòng trong tâm trí, khiến tinh thần có chút chới với. Lần thứ hai sau ba tháng dài hạnh phúc, tôi lại có cảm giác mình đang rơi xuống vực sâu không đáy.

- Tiểu Vương Gia lại đến à? – Người đàn ông vừa nhìn thấy tôi đã vội vàng đứng dậy.

Thì ra trong lúc vô thức, mình lại đi thẳng đến chỗ này.

Tôi gật đầu rồi nhếch miệng cười nhạt. Trên tấm gương sáng đang hiện hữu hình ảnh Tuyết Vinh đi cùng người đàn bà xấu xí trên cầu thang tối. Bà ta chỉ cho em cách khởi động động cơ, khiến những bậc thang kia tự động di chuyển thẳng.

- Họ đang làm gì vậy? – Tôi sốt ruột ngồi vào chiếc ghế trống – Bà ta dẫn cô ấy đi đâu thế?

Mới không theo dõi em có một ngày mà hiểu biết của tôi dường như đã bị thiếu mất một mảng lớn. Toàn bộ đau khổ trong chớp mắt đã bị tạm gác sang một phía. Có lẽ Tuệ Hà muốn đưa Tuyết Vinh đến chỗ Cát Nhã.

Người phụ nữ ấy, sau lần khuyên bảo em đến gặp Tống Văn Chu bất thành đã ở luôn tại nhà ông ấy và vô tình trở thành vật cản trở đối với kế hoạch của Phạm Sỹ Nguyên. Hẳn giam lỏng bà ta bấy lâu nhưng lại không hề động thủ trong khi người phụ nữ ấy thì cứ khẳng khẳng nói rằng hẳn nhất định sẽ có lúc bị bí mật bà ấy đang nắm giữ mà trả giá đắt. Tôi đã từng triệu người theo dõi Cát Nhã đến hỏi nhưng anh ta đến giờ vẫn chưa xác định ra bí mật ấy là gì.

Mẹ Cảnh Huy là bạn thân với người yêu của Phạm Sỹ Nguyên. Bà ta chết vì đã trót khuyên người phụ nữ đó kết hôn cùng Tống Văn Chu. Cát Nhã một mặt là bạn thân của Đặng Huệ Lâm nhưng đồng thời cũng là chỗ tâm giao với Văn Chu. Những điều này hình như chẳng làm nên mối liên hệ nào để việc lý giải bí mật mà bà ta nói đến.

- Tiểu Vương Gia, ngài chảy máu?

- Lui xuống. – Tôi cau mày, cúi kính ra hiệu – Đừng làm phiền.

- Dạ.

Tuệ Hà quả nhiên đưa Tuyết Vinh đến chỗ Cát Nhã. Trong mật thất tối om, mỗi phòng giam chỉ chứa ra một ô vuông nhỏ có song sắt. Tôi căng thẳng khi thấy em bất ngờ dừng lại trước cửa phòng giam của Thanh Thiện. Cô gái này sau một thời gian lưu lạc, cuối cùng cũng bị Phạm Sỹ Nguyên bắt lại. Hẳn ra tay với ả nhiều lúc thật tàn nhẫn. Nhưng sau đó lại hành hạ chính mình. Tình cảm của hắn đối với Thanh Thiện hình như có đủ yêu và hận. Yêu sâu sắc phần của Thu Cúc và căm phẫn cực độ những gì thuộc về Văn Chu. Phạm Sỹ Nguyên vừa khiến Thanh Thiện bị cảnh sát truy lùng, vừa đem cô ta về đây lánh nạn. Vừa ra tay đánh đập vừa lo thuốc men để điều trị. Mâu thuẫn nội tâm sắp làm hắn trở nên điên dại.

- Cô ta cũng ở đây? – Tuyết Vinh bàng hoàng, nhìn đắm đắm vào bộ dạng không thành người của cô gái – Không phải đang cao bay xa chạy?

- Con biết nó?

- Tên cô ấy là Thanh Thiện, con gái tình nhân cũ của...chồng dì.

Gương mặt biến dạng của Tuệ Hà trong phút chốc càng trở nên nhăn nhúm. Bà ta cố giương hết mức hai cái khe nhỏ hẹp về phía người đang ngồi run rẩy dưới sàn nhà. Rồi như chợt hiểu ra điều gì, người phụ nữ đó lại đột nhiên cười lớn:

- Thì ra là vậy...Thì ra là vậy... hahaha...

- Dì cười cái gì? – Trong bộ em có vẻ đề phòng – Chuyện này vui lắm sao?

Tội nghiệp Tuyết Vinh, mấy tháng qua em lúc nào cũng sống trong trạng thái căng thẳng. Tinh thần phải thường xuyên đề cao cảnh giác nên mới dễ hoảng hốt thế này.

- Vui. Đương nhiên là vui rồi... - Tuệ Hà ngửa đầu cười ngất - ...Thảo nào lão già ấy vẫn luôn dùng chân đá vào tường sau mỗi lần bước ra từ căn phòng đó.

- Ông ấy còn quan tâm đến... ?????? - Em đang nói thì bất ngờ nín bật.

Tiếng cười lớn của người dì đã khiến Thanh Thiện thức giấc. Ngay khi nhận ra giọng nói của Tuyết Vinh, cô ta lại càng như một người sắp chết vừa lấy được sức sống.

- Triệu Yên Nhi – Hai cánh tay đầy những vết máu vung vẩy loạn xạ qua khung cửa – Có thật là cô không?

- Đến lúc này mà cô vẫn còn căm ghét tôi vậy sao? – Em hốt hoảng đưa tay ôm bụng rồi lùi về sau, cả người run rẩy vì xúc động.

- Không không. – Thanh Thiện lật đật giải thích - Tôi biết mình đã sai rồi. Chỉ xin cô hãy cứu tôi, cứu tôi với.

- Cứu cô? - Câu nói được Tuyết Vinh phát ra với một chút ngạc nhiên cùng trào phúng – Cô nghĩ tôi muốn làm điều đó sao...Tổng...Thanh...Thiện?

- Đừng mất thời gian với con nhỏ. Người dì muốn con gặp không phải là nó.

Khi em đang chuẩn bị theo dì bước về phía trước thì thông điệp quan trọng nhất đã được cô gái trong ngực gửi tới.

152. Chương 152

-Tôi có thể chỉ cho cô chỗ cứu anh ấy... - Thanh Thiện ra sức bám lấy hy vọng sống cuối cùng.

- Cái gì? – Tuyết Vinh ngay lập tức đã bị dính bẫy.

- Người tôi nói là Khương Cảnh Huy, thầy giáo trợ giảng môn Ngữ Pháp của chúng ta.

- Dì biết ông giam anh ấy ở đâu không? – Em quay sang Tuệ Hà với ánh mắt đầy hy vọng – Cảnh Huy cũng bị giam dưới này chứ?

- Không biết. – Bà dì xấu xí bình thản trả lời - Ở đây chỉ có hai người phụ nữ.

- Bà ta đương nhiên là không biết. – Phía sau song sắt, Thanh Thiện bắt đầu phá ra cười sung sướng – Nếu cô chịu thả tôi ngay bây giờ thì may ra còn cứu được thầy ấy.

- Yên Nhi, con làm gì đó?

Bà ấy không hiểu Cảnh Huy đối với em lúc này còn quan trọng hơn cả việc sống chết. Chỉ cần nhắc đến cái tên ấy, dù có phải nhảy vào chảo lửa, tôi cũng dám chắc Tuyết Vinh sẽ không từ chối.

- Con muốn làm gì? – Người phụ nữ phát hoảng khi thấy em nhanh chóng trở lại với một chiếc kẹp gấp than
- Yên Nhi, con sẽ đánh thức hắn.

Tuyết Vinh lấy nó từ chỗ phòng Sỹ Nguyên, nơi có chiếc lò sưởi luôn hoạt động bất kể trời nóng hay lạnh. Nhưng thứ em cần lại là một đoạn kẽm nhỏ được quấn trên đó.

- Hãy thề rằng sau khi được giải thoát, cô sẽ nói cho tôi biết chỗ hắn giam giữ anh ấy. – Em lạnh lùng đưa thánh chỉ.

- Được, tôi thề, tôi thề. – Thanh Thiện không thể thôi nhảy lên trong điên loạn.

- Thề rằng nếu cô nuốt lời hoặc cố tình lừa tôi thì sẽ bị chết một cách thật thê thảm.

- Tôi thề, thề sẽ chết một cách thê thảm. Cô nhanh nhanh một chút đi, nhanh một chút nữa được không?

- Yên Nhi, con không thể thả nó vào lúc này. Chúng ta còn phải báo thù...Không nhớ sao?

- Bà tránh ra, tôi chẳng cần báo thù gì hết. – Tuyết Vinh dứt khoát hất mạnh bàn tay đang ra sức giữ lấy mình – Tôi chỉ cần anh ấy, cần Cảnh Huy của tôi.

Cú hất quá mạnh khiến Tuệ Hà ngã bật khỏi ghế lăn, nằm sấp trên mặt đất. Sau việc đó, trông mặt em có chút ân hận nhưng thái độ cương quyết thì không hề thuyên giảm. Tôi biết em đã từng theo dõi nhiều tên trộm cạy ổ khóa nên chẳng hề nghi ngờ việc Tuyết Vinh có thể mở được cái khóa ấy. Điều tôi thật sự lo lúc này là sau đó sẽ xảy ra điều gì.

Vừa thoát khỏi phòng giam nhỏ chật hẹp, Thanh Thiện đã như một con thú hoang xỏ lồng, mạnh mẽ xô ngã em chạy ra ngoài. Trước khi đi còn không quên cầm lấy chiếc kẹp gấp than.

- Tự do, tự do rồi...haha...

Đôi chân khập khiễng của cô ta đương nhiên không thể địch lại sự sốt ruột nơi Tuyết Vinh. Chỉ sau vài bước chạy, em đã dễ dàng túm lấy áo cô ả, gồng giọng:

- Anh ấy hiện đang ở đâu? Cô đã hứa sẽ...

- Lùi lại. – Chiếc kẹp sắt nhanh chóng chĩa thẳng vào cổ họng em – Nếu còn bước tới thì đừng trách...

- Thanh Thiện, chính miệng cô đã thề...

- Tôi mặc kệ. – Cô ta trợn mắt hét lớn – Cô nghĩ mình là ai mà dám giành giật anh ấy với tôi? HẢ?????????

- Cô...?????????

Tổng Thanh Thiện cũng đem lòng yêu mến Khương Cảnh Huy sao? Chuyện này vì sao chưa bao giờ nghe ai nói đến?

- Đừng ở đó tỏ vẻ ngây ngô. Đáng lẽ tôi nên biết, cô cố tình nói xấu thầy ấy trước mặt tôi là để tự tìm cách che đậy ỉn. – Giọng điệu Thanh Thiện mang đầy cảm xúc của một kẻ bị người khác lừa gạt đến thương tổn – Bao lần tôi kể với cô về sự ngưỡng mộ mà mình dành cho anh ấy. Lần nào cô cũng nói Cảnh Huy là một người khó hiểu, thậm chí còn ác độc. Cô đem việc anh ấy ngày nào cũng bắt mình lên bảng, chịu mất mặt trước mặt bạn bè để ca thán...Để rồi cách đây không lâu, cô quay lưng lại với tôi, sau đó bí mật cùng người đàn ông tôi thầm thương trộm nhớ hò hẹn...Triệu Yên Nhi, nếu không phải nể tình cô vì tôi mà bị mất hết trình tiết thì vừa này tôi đã giết cô rồi...Thà cô thắng thắng cùng cạnh tranh với tôi thì chí ít đã không bị tôi khinh bỉ như vậy...Mọi việc ra đến mức như hôm nay đều do cô tự chuốc lấy...

Những tâm sự này Tuyết Vinh hoàn toàn không hay biết. Bởi lẽ người mang thái độ bức tức đối với Cảnh Huy là Yên Nhi chứ không phải em. Bản thân tôi cũng chưa từng nghĩ qua vì vẫn cho rằng cô gái này chỉ giữ một vai phụ. Thật không ngờ, sự thù hận của cô ta không chỉ dừng lại ở mối thù giết cha mà còn cướp đoạt người yêu nữa.

- Từ lúc biết chị Lynda thích ảnh, tôi đã có cơ hội để tìm hiểu và theo dõi cuộc sống của Cảnh Huy trước cả khi anh ấy trở về nước. Tôi yêu anh ấy qua từng lời kể của chị. Trái tim tôi bị anh ấy cướp mất kể từ ngày đầu Cảnh Huy bước vào lớp. Còn cô, cô dựa vào cái gì mà dám tranh giành với tôi? Anh ấy chắc chắn sẽ không bao giờ chấp nhận thứ phụ nữ đã bị chực thẳng đàn ông khác chơi qua như cô đâu...

Bàn tay đang nắm chặt thành đấm của tôi phút chốc trở nên tê dại khi thấy từng giọt nước trong suốt đang trào ra từ khóe mắt em, kết tinh của nỗi đau đớn cùng ô nhục.

- Sau khi ra khỏi đây....Cô sẽ cứu anh ấy chứ...? – Cô bé nghẹn ngào cất giọng – Cô sẽ đưa anh ấy đến bệnh viện, phải không?

- Đó không phải là việc của cô. – Thanh Thiện vừa nói vừa lùi nhanh về phía mặt thất – Tốt nhất đừng bao giờ để thân thể dơ bẩn của cô xuất hiện trước mặt Cảnh Huy nữa.

Nhưng người còn chưa kịp rời đi thì cả đường hầm bỗng lóe sáng. Tuệ Hà đang nằm dưới đất hốt hoảng lấy tay che mặt rồi kêu thét lên. Tuyết Vinh vì bất ngờ cũng vội vàng quay về hướng khác. Không ai trong họ có thể chứng kiến được đầu đuôi sự việc xảy ra lúc đó như tôi.

Cuộc giằng co đã dẫn đến kết cục: hai thanh sắt dài, nhỏ đâm thủng bụng cô gái trong khi Phạm Sỹ Nguyên hấp tấp khép cửa lại. Máu tươi ồ ạt chảy ra khỏi miệng và vết thương trên bụng, Thanh Thiện không ngừng co giật dưới mặt đất. Một bàn tay vẫn không thôi bầu chặt vào gấu quần của kẻ đã đẩy mình vào chỗ chết.

Tiếng cười hả hê bất ngờ vang vọng khắp không gian một cách man rợ. Người phụ nữ bị giam trong căn phòng còn lại vừa vung tay nện liên tục vào cánh cửa vừa cất tiếng sảng khoái:

- Hấn giết con nhỏ rồi đúng không?...Hahaha... Chết ngắt rồi chứ gì?...Hahaha....

- Chó chết, mày cười cái gì? – Phạm Sỹ Nguyên thở hồng hộc, hung hăng đá mạnh vào bức tường – Đừng tưởng tao không dám giết mày.

- Ôi, sợ quá! – Cát Nhã giả vờ tỏ ra run rẩy – Nhưng ít nhất, trước khi tao cười đến phát chết, mày cũng nên nhận lời chúc mừng quý giá này. Chúc mừng mày đã thành công trong việc ra tay giết chết chính con gái mình.

Cơ thể tôi dường như cũng học theo lão đàn ông độc ác mà trở nên đơ cứng.

Mọi người có mặt trong căn phòng đều hóa đá kể từ sau phát ngôn tưởng như trò đùa ấy.

- Mày vừa nói gì? – Phạm Sỹ Nguyên hầm hờ hỏi lại.

- Tao nói Tổng Thanh Thiện, đứa con gái vừa chết tức tức dưới đất kia chính là con gái ruột của mày. – Người phụ nữ sung sướng trả lời – Kể từ lúc phát hiện mày giam nó dưới này, tao đã biết đó là cái giá mà ông trời bắt kẻ máu lạnh như mày phải nhận lấy...Hahahaha....

- Không đời nào...Nó là con của Tổng Văn Chu...

- Vậy mà Văn Chu lại nói với tao khác... Anh ấy nói mình không phải là ba ruột của con nhỏ. Mày nghĩ Thu Cúc có đủ lằng loàn để sau khi ăn nằm với mày, thất thân cùng Tổng Văn Chu còn tiếp tục mang thai với một thằng đàn ông khác hay không?

- Không được xúc phạm cô ấy. – Hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của Tuyết Vinh và Tuệ Hà, cặp mắt đỏ ngầu của Phạm Sỹ Nguyên chỉ dán chặt lấy Cát Nhã khi hắn túm tóc bà – Mày tưởng chỉ dựa vào mấy lời vớ vẩn là có thể lừa được tao sao?

- Muốn biết thực hư thế nào, mày chỉ cần đem cái xác đi xét nghiệm thì biết. – Dù da đầu đang bị kéo căng đến sắp rách, người phụ nữ vẫn lộ rõ ý cười – Hay là không đủ can đảm để đối mặt với sự thật? Không dám thừa nhận con ả đó đã hết tình với mày từ lâu lắm?

Khoan đã. Hãy khoan!!!!

Mọi việc hình như vẫn còn điểm gì đó chưa rõ.

Lý Thu Cúc kết hôn cùng Tống Văn Chu không phải vì bị ông ấy cướp đoạt trinh tiết sao? Nếu cảm thấy có lỗi với Phạm Sỹ Nguyên, bà ấy có thể chọn cách bỏ đi chứ không nhất thiết phải cùng Văn Chu tổ chức lễ cưới. Còn nếu đám cưới kia là vì đứa bé trong bụng thì không lý do gì để nó không phải là con ông ấy. Trừ khi...

- Dù biết đã mang thai đứa con của mày, Thu Cúc vẫn mượn đó làm lý do buộc Văn Chu tổ chức lễ cưới. Bởi vì cô ấy không dám trực tiếp thừa nhận mình không còn yêu mày nữa. Người cổ thích là Văn Chu, nhưng anh ấy cùng Huệ Lâm lại là một cặp. Vì thế mày mới được nhìn ngó tới.

- Im ngay! – Phạm Sỹ Nguyên không ngừng dùng tay nện đầu Cát Nhã vào song sắt – Con đàn bà khốn kiếp. Im ngay!

- Cho dù mày có giết chết tao, sự thật đó cũng không bao giờ biến mất. Ngọc Minh chuốc thuốc Văn Chu và Thu Cúc là có thật. Nhưng cách hành xử của ả sau đó hoàn toàn xuất phát từ ý muốn bản thân. ả cho rằng đây là cơ hội trời cho để có được người mình yêu. Không những vậy, còn tiện thể vứt bỏ mày một cách thật cao thượng. Khiến mày cả đời không thể oán hận ả...Hahaha... Phạm Sỹ Nguyên, mày làm bao nhiêu chuyện. Ngờ rằng có thể báo thù cho người mình yêu...Nhưng kết quả lại bị chính cô ta lừa gạt...Trên đời thử hỏi còn vở hài kịch nào hay hơn nữa???

Tiếng cười tru tréo của bà ta khiến cõi lòng tê tái của tôi càng thêm lạnh lẽo.

Tấn bi kịch này không biết bao giờ mới đến hồi kết thúc?

153. Chương 153

Tất cả chuyện này đúng là một tấn bi kịch. Và mỗi chúng tôi chính là một vai diễn trong cái bi kịch ấy. Vì móc nối và đặt cạnh nhau mà cuộc đời chúng tôi mới trở nên thâm thúy như thế này. Và cũng chính sự hèn nhát trong tình yêu của Lý Thu Cúc đã làm tan hoang tất cả.

Bà ta tiếc gì mà không có lấy một lời giải thích rõ ràng cùng người tình cũ? Nếu Phạm Sỹ Nguyên không hiểu lầm, tôi có thể đã không phải xa gia đình, mẹ anh có thể đã không chết, và dĩ tôi cũng không đến nỗi thân tàn ma dại...Cô Cát Nhã cất giấu bí mật đó đến giờ, phải chăng vì muốn chờ đến lúc được nhìn thấy hân tự tay giết con gái, muốn hả hê quan sát hân mỗi ngày hành hạ cốt nhục của mình?

Tôi nên nói là ông trời đang cố tình quả báo người đàn ông này hay lời thề chết chóc của Thanh Thiện đã phát huy tác dụng? Cô ấy hận tôi vì đã giết ba cô. Tôi hận Phạm Sỹ Nguyên vì hân khiến tôi tự tay giết ba mình. Còn bây giờ, tự tay hân lại kết liễu Thanh Thiện, đứa con gái mà bản thân hân chưa từng biết đến sự tồn tại...Sự đời cứ thế quẩn xoay, nhân quả báo ứng.

- Trả mạng cho em gái tôi !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! - Một bóng đen bất ngờ lướt ngang qua tôi và bổ nhào về phía Phạm Sỹ Nguyên chỉ trong chớp mắt.

Dĩ hai không biết từ lúc nào đã rút thanh sắt ra khỏi người Thanh Thiện. Vì đôi chân không thể đứng vững nên dì ngã ập lên người hân cùng với tất cả sức nặng cơ thể. Bị nỗi đau làm mờ mắt, người đàn ông đó đã hoàn toàn mất đi khả năng né tránh. Thanh sắt cứ thế xuyên qua, cho tới khi đụng vào vách tường.

Một tiếng “Hự” lớn vang lên, kèm theo âm thanh tí tách do máu tươi rơi xuống mặt đất.

Không chỉ mình Phạm Sỹ Nguyên mà chính Tuệ Hà cũng há hốc. Có lẽ vì bà không nghĩ hân có thể bị mình giết một cách dễ dàng như vậy. Tôi lão đạo ngã mình vào bức tường, mắt trân trối nhìn hai con người đang cùng nhau rơi xuống mặt đất. Một cái miệng méo mồm đang ngoác rộng và cặp mắt lạnh lùng, thâm độc lấp lánh nước là tất cả những gì có thể lưu lại trong tâm trí.

- Em...em giết anh? – Người đàn ông thống khổ đưa tay sờ vào cái đầu trọc chỉ còn loe hoe vài sợi tóc.

- Vì anh đã giết em gái tôi. – Giọng điệu của dì còn khốn khổ gấp bội – Tất cả đều tại anh!!!!!!

- Nhưng anh chưa từng làm hại em... - Hân vất vả nôn ra một bùm máu – Anh chưa từng nghĩ sẽ làm hại em...

- Vì chưa tới lúc thôi... - Dì hai tôi mếu máo – Lúc cần thiết, anh cũng không ngại hy sinh tôi như những người khác...Anh cười tôi cũng là để báo thù bọn họ kia mà...

- Tuệ Hà...tại sao em cứ cố tình không hiểu tâm ý của anh?

- Tâm ý? Anh đang nói cái gì? Tôi không biết tâm ý gì hết...

Bà đang mất bình tĩnh nên có lẽ sẽ khó nhận ra tính logic của sự việc. Nhưng kỳ thực, hấn giữ dì ở đây không phải để chịu dần vật mà đơn giản chỉ vì...hấn muốn có dì. Phạm Sỹ Nguyên cần dì tôi ở bên cạnh. Vì lão ta yêu bà, yêu như dì đã từng yêu lão.

Giam lỏng một người đầu nhất thiết thả họ ra vào buổi tối? Cầm ghét một người, đầu nhất thiết giữ lại tất cả ảnh cưới của mình và người ấy, đầu nhất thiết tổn công chuốc mê tất cả mọi người để người ấy tự do di chuyển? Còn cả tòa nhà này nữa, từ những cánh cửa sổ luôn đóng kín đến chiếc cầu thang có thể đuối thẳng, dường như đều phục vụ cho cùng một mục đích.

- Hãy nhớ... - Phạm Sỹ Nguyên bắt đầu hấp hối -...em không thể tiếp xúc với ánh sáng...không được nhìn thứ gì quá rực rỡ...

- Điều tại anh cứ mãi nhốt tôi ở trong nhà...Suốt mấy năm qua, tôi có biết đến ánh mặt trời là gì chứ?

Nước mắt, nước mũi của dì cứ thế rơi rớt trên người hấn. Hai bàn tay như những cái que thì gắt gao nắm chặt bộ đồ ướt sũng máu.

- Sau khi anh chết...em cứ tiếp tục sống trong căn nhà này... - Hấn hình như chẳng hề nghe thấy bất cứ lời oán trách nào mà chỉ cố gắng nói ra hết những điều phải nói - ...Nhớ không được ra khỏi nhà vào buổi sáng...Nhớ...

- Sỹ Nguyên...Sỹ Nguyên...

Nhìn kỹ lại làn da trắng loang lổ những vết hồng đậm nhạt của dì, tôi bắt đầu hiểu ra mối liên hệ. Chắc chắn sau vụ hỏa hoạn, đôi mắt cùng cơ thể bà đã bị tổn thương rất nghiêm trọng, không thể tiếp xúc với ánh sáng. Vì vậy, Phạm Sỹ Nguyên mới cho người đóng kín và che rèm mọi cửa sổ. Hệ thống chiếu sáng trong nhà cũng chỉ có thể dựa vào mấy ngọn đèn cây mờ ảo. Hấn không cho dì hai ra khỏi phòng vào ban ngày thì ra cũng là vì muốn bảo vệ bà ấy...

- Đợi đã, ông không thể chết như vậy. - Tôi giật mình khi nhớ ra một việc – Cảnh Huy hiện đang ở chỗ nào...?

- Mày... - Ánh mắt bị ai đột nhiên chuyển sang cảm phần – Mày nghĩ tao không biết ư...?

- Lão già chó chết, ông có lập tức trả anh ấy cho tôi không? - Tôi tức khí, túm cổ áo hấn lôi lên khỏi mặt đất – Nếu Cảnh Huy có bề gì, tôi nhất định sẽ...nhất định sẽ...

- Đời này kiếp này... - Lão dượng điên rồ khê ngoác cái miệng đỏ máu – Đừng mong gặp lại nó...

- Ông!?!?!?!?

Bàn tay vung lên còn chưa kịp hạ xuống thì đã bị dì tôi bắn loạn chụp lấy. Chất giọng khàn đặc của bà như cổ gào lên giữa gian mật thất tĩnh mịch:

- Yên Nhi,ông ấy đã sắp chết rồi.

- BÀ ĐIÊN RỒI HẢ !!!!!!!! Người ông ấy bắt là chồng tôi, là chồng tôi đó. - Tôi uất ức gầm lớn - Anh ấy đang bình an hay nguy hiểm còn chưa biết. Bà nghĩ gì lại ở đó can ngăn tôi không được làm tổn hại lão già chó chết này?

- Nhưng dù con làm vậy thì ông ấy cũng không nói...Sỹ Nguyên đã bị trả giá đủ rồi...Dì xin con, để cho ông được chết yên ổn đi...

Điên, điên hết rồi.

Tất cả các người đều có vấn đề thần kinh cả.

Bà hả dạ với những gì mình đạt được nên bỏ mặc sự sống chết của chồng tôi sao? Nếu tính mạng của anh ấy đối với bà chẳng đáng xu nào thì tôi có lý do gì phải cho chồng bà chết thanh thản chứ?

Hung hăng rút ra chiếc kẹp sắt đã cướp đi sinh mạng của hai con người, tôi nhanh nhẹn vòng tay quanh cổ dì hai rồi chĩa nó vào cuốn họng.

- Phạm Sỹ Nguyên, nếu ông không nói tôi biết chỗ giam giữ anh ấy, người phụ nữ này chắc chắn sẽ chết.

- Bình tĩnh lại đi Yên Nhi. – Cô Cát Nhã ở trong phòng giam hốt hoảng khuyên ngăn – Con làm vậy sẽ mang tội giết người đó.

- Tôi đã chẳng còn gì để mất...Giết thêm một người thì có làm sao...

Nhưng dù đã tỏ ra dứt khoát và đe dọa hết mức có thể, tất cả những gì tôi nhận được cũng chỉ là ánh mắt mỉa mai cùng khinh miệt từ lão dượng.

- Mày không bao giờ có thể ra tay với bà ấy...Một đứa con gái mềm yếu và lương thiện như mày sẽ không bao giờ có thể ra tay giết bà ấy...Hahaha...

Âm thanh cuối cùng sau tiếng cười sằng sặc ấy là hơi thở khó nhọc của lão. Hai con mắt mở lớn vẫn còn đượm vẻ hả hê sung sướng. Và Phạm Sỹ Nguyên cứ thế ra đi, mang theo cả bí mật về nơi Cảnh Huy đang nằm hôn mê bất tỉnh. Ông trời thật sự không muốn cho tôi có cô hội gặp lại anh ấy sao?

“Kể từ lúc có lại chút phản ứng, việc duy nhất ảnh làm trong cơn mê chỉ có vừa khóc vừa gọi tên một cô Tuyết Vinh nào đó...”

Tống Lynda đã từng nói với mình như vậy. Có lẽ cô ta cũng biết anh ấy đang bị giấu ở chỗ nào. Mạnh tay vứt bỏ bà dì đang gào khóc rũ rượi cùng cô Cát Nhã vẫn còn giam trong ngục, tôi ba chân bốn cẳng tìm đường chạy ra khỏi mật thất. Nhưng vừa quay trở lại căn phòng đã thấy một thân hình mũm mĩm đang đợi sẵn ở đó. Người ấy không ai khác ngoài bà quản gia già cay nghiệt.

Có lẽ trời đã sáng nên thuốc mê cũng hết tác dụng. Phạm Sỹ Nguyên biến mất tại chính căn phòng của hần chắc chắn đã khiến người phụ nữ này ngầm đoán ra mọi chuyện. Tôi thoáng rùng mình rồi chậm rãi lùi về sau, mắt đảo quanh tìm thứ gì đó phòng vệ.

- Mày đã làm gì ông ấy? – Bà Hồng mím môi tiến lại – Ông chủ đang ở đâu hả?

Ngay khi mục vừa lao đến, tôi đã vội lách người sang một bên rồi nhanh chân chạy về phía cửa. Bàn tay múp míp ngay lập tức phóng tới, chụp lấy một bên áo. Vì tốc độ quá nhanh nên cả hai cùng nhất loạt ngã ra đất.

- Cút đi. – Tôi dùng sức co chân, đập mạnh vào mặt mục.

- A!!!!!!! – Bà quản gia bị đau nên thu tay ôm mặt – Mẹ kiếp. Sao mày dám?

Lồm cồm đứng lên khỏi mặt đất, chạy đến mở cánh cửa, một thân người cao lớn khác lại lần nữa làm vật cản chắn đường. Tôi bị dội mạnh về phía sau đến nỗi nằm lăn trên mặt đất. Cả đầu óc quay cuồng, không tỉnh táo.

- Các người...Các người...?!?!?!?!

- Cứu... - Nhận ra là giọng Lynda, tôi lập tức lết tới và hét lớn - ...CỨU VỚI !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Không được để nó chạy thoát. – Mục già lúc này đã khôi phục lại tư thế, chân không ngần ngại mà đá cho tôi một phát – Con đàn bà đê tiện, mày nghĩ có thể dễ dàng thoát khỏi đây vậy sao?

- Bà làm gì vậy? Ông ấy đã nói phải chăm sóc nó. – Lynda lập tức gắt lên.

- Con nhỏ này không hề điên. Tôi vừa thấy nó chạy ra từ mật thất. Còn ông chủ thì không rõ đi đâu rồi.

- Là bà sáng sớm lôi cổ tôi lên đây, nói đứa bé là con Cảnh Huy gì đó... - Tôi giả vờ khóc rống - ...Là bà liên tục đá vào bụng tôi kia mà.

- Bà, bà...?!?!?!?!? – Tống Lynda bắt đầu lồng lộn, hai tay co thành nắm – Bà dám làm trái lời ông ấy?

- Đều do nó bịa đặt. Khi tôi lên đây thì đã...

154. Chương 154

Nhìn thấy vẻ mặt bán tín bán nghi của Lynda, mục quản gia hình như càng trở nên bức tức.

- Sao mà dám đặt điều? Không ăn đòn là không biết sợ phải không??????

Nhưng chỉ kịp đá thêm vào lưng tôi mấy cái, bà ta đã bị Lynda dùng sức xô về phía ngược lại.

- Không được - tổn - hại - đ ứa - bé! - Cô ả mím môi gằng từng tiếng - Nó - là - của - tôi.

Của mẹ nó mới đúng!

Tất cả các người đều không có tư cách nhắc tới sinh linh bé bỏng này. Tâm hồn trong trắng của nó không thể bị tâm địa đen tối của các người làm vấy bẩn. Tôi dù chết cũng không để điều ấy trở thành sự thật.

- Đi, chúng ta xuống dưới nhà. - Lynda khom người, xốc nách tôi khỏi sàn nhà - Tôi đưa cô đến bệnh viện, kiểm tra xem con thế nào.

- Đứng lại đó! - Bà Hồng hằm hằm đi tới, dùng tay bắt cổ tay tôi kéo lại - Chưa nói rõ việc này thì nó không được đi đâu hết.

- Tất cả mọi việc cứ chờ ông ấy về rồi nói.

- Nhưng ông chủ rất có thể đã bị nó làm gì ở trong ấy.

- Vậy thì bà tự vào đó mà kiểm tra.

- Tôi không thể. - Mục già bứt rứt - Cô biết đó là luật mà.

- Còn tôi thì không có thời gian ở đây chơi với bà. Nếu đứa bé có bề gì, bà liệu mà tìm cách ăn nói với ông ấy. Bây giờ ...TRÁNH RA!!!!!!!!!!!!!!!

- Tôi không tránh! Cô mới là người nên biến khỏi đây sớm một chút.

Vậy là thay vì cãi cọ, hai người phụ nữ ấy lại lao vào nhau cấu xé. Chiến trường nhanh chóng đổi từ trong phòng ra hành lang dài mà hẹp. Giữa lúc Lynda đang ra sức bóp cổ mục quản gia chết tiệt thì bà ta lại tìm cách bứt tóc ả. Cả hai đều trợn mắt và gào thét đủ lời lẽ tục tĩu.

Tranh thủ chút thời gian ngắn ngủi, tôi gấp rút chạy xuống phòng khách rồi nhắc điện thoại. Chỉ sau hai tiếng tí đã nghe thấy giọng nói trầm ổn quen thuộc.

- H...H...Hồng Hồng... Ph...Phư...Phư...Phương....- Tôi nói mà như nuốt chữ - ... Hồng Phương...

- Yên Nhi? Em đang ở đâu? - Đầu dây bên kia lập tức trở nên sốt sắng - Chuyện gì xảy ra hả?

- Hửn...có chuyện...xung quanh...tay chân...cô Cát Nhã...thanh sắt... - Lời lẽ cứ thế tuôn ra mà không tuân theo bất cứ trật tự ý nghĩa nào - ...Cảnh Huy...hôn mê...con gái hửn...

- Được rồi, được rồi. - Anh ấy bình tĩnh ra chỉ thị - Em tìm một chỗ kín đáo rồi im lặng ở đó chờ anh. Không có việc gì phải sợ. Rõ chưa?

- ...

Còn chưa kịp trả lời thì từ phía sau bỗng truyền tới một tiếng va chạm lớn. Tôi giật bản mình, vội ngoái đầu lại thì thấy hai thi thể đang nằm nên mặt đất. Bốn con mắt trợn ngược cùng với vũng máu tươi đang lan nhanh trên sàn nhà lập tức khiến thần hồn thần vía đua nhau bỏ trốn.

- Lynda, Lynda...!!!!!!!!!!

Cô ả không thể chết như lão Phạm Sỹ Nguyên được. Hai người họ không thể xô đẩy nhau một hồi rồi rớt xuống lầu như thế. Tôi còn muốn gặp lại anh ấy, muốn con mình sinh ra được nhìn thấy mặt ba.

- Mày chạy không thoát đâu. – Mụ quản gia cười sằng sặc – Tao đã bấm chuông báo động rồi. Tay chân ông chủ sắp...sắp....

Và như để phụ họa thêm cho lời thông báo của mụ, những tiếng đập cửa ồn ào bắt đầu vang lên không ngớt. Phạm Sỹ Nguyên quả nhiên đã sắp xếp cho bọn tay sai ẩn mình xung quanh nơi này. Trong cái đêm Yên Nhi bị Đông Sành cưỡng hiếp, dù con bé có la hét và cầu cứu thế nào cũng không có người xuất hiện là điều dễ hiểu. Toàn khu vực đều là người của hắn. Khi chấp nhận để Cảnh Huy cứu mình, hắn đã quyết định tiến hành kế hoạch theo một hướng khác, để mình phải sống và hứng chịu tất cả đau khổ.

Tìm một chỗ kín đáo rồi im lặng ở đó chờ anh.

Tôi hoang mang ôm lấy bụng mình, cố tập trung nhìn hết tứ phía. Biết tìm đâu ra một vị trí an toàn để chờ Hồng Phương tới? Khi bọn người ngoài cửa xông vào, liệu chúng có đem mẹ con tôi ra hành hạ để phục thù cho ông chủ?

Không, tôi không thể chết.

Cuống cuồng mở ra một cánh cửa tủ dưới vòi nước, tôi nhanh chóng thu người chui hẳn vào đó. Tủ khá rộng, lại có để nhiều khăn lông. Sau vài giây bất động, tôi quyết định đem hết chồng khăn đó xếp thành hàng dài sát cánh cửa. Hy vọng khi có người mở ra, sẽ chỉ nhìn thấy chúng mà không nhận ra mình.

ẦM !!!!!!!

Cánh cửa gỗ bị phá tung, bắt đầu cho hàng chục bước chân rầm rập kéo vào. Chúng vừa đi vừa chửi, cùng chia nhau tản ra nhiều hướng. Thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kim loại va vào đồ đạc. Tôi không dám thở mạnh vì sợ bọn bên ngoài có thể nghe thấy. Vàng trán ướt đầm mồ hôi vì căng thẳng. Từ chỗ Hồng Phương đến đây không biết mất bao lâu. Anh ấy sẽ đi một mình hay còn gọi thêm các đồng sự khác? Liệu rằng họ có thể chống cự nổi với đám người hung hăng ở đây không?

Không khí như cũng tản mát hơi thở lạnh lẽo từ chúng. Và ký ức kinh hoàng về vụ hiếp dâm tập thể lại bắt đầu tra tấn tôi từng đợt. Hai hàm răng cố tình cắn chặt không biết vì sao vẫn cứ va vào nhau cộp cộp. Không gian trong tủ rất ngột ngạt nhưng cơ thể tôi lại liên tục run rẩy. Tôi nhớ cái cách chúng điên cuồng ra vào trong cơ thể mình, nhớ sự cầu xé và cướp đoạt, nhớ ánh mắt van vỉ khẩn cầu của anh, nhớ nụ cười khoái trá trên gương mặt Thanh Thiện...

Ôxi càng hít vào lại càng mắc kẹt trong buồng phổi. Các cơ quan của cơ thể lại như muốn biểu tình khi không được nạp đủ năng lượng. Càng cố gắng hít sâu, tôi càng trở nên sặc sụa. Và tiếng ho này rất có thể sẽ thu hút bọn người kia chỉ trong chớp mắt.

- Cảnh Huy...Cảnh Huy...

Em đã không thể cứu được anh. Mà nay đến đứa con của chúng mình cũng có nguy cơ phải chết yểu. Em không thực hiện đúng như lời anh đã dặn, lại còn bỏ mặt ba trong bệnh viện...Anh....Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em phải không? Anh có trách em quá bất tài, vô dụng, chỉ biết để thù hận làm mờ mắt...? Nếu không phải tại em tự dâng mình vào miệng cộp thì con chúng ta đã được bình an sinh ra rồi. Nếu không phải em...không phải em...

- Yên Nhi, em ở đâu? Yên Nhi. – Tiếng ai đó đang gọi tôi giữa âm thanh hỗn loạn – Lên tiếng trả lời anh đi...

Bấy giờ mới mơ màng hé mắt nhìn ra, tôi thấy quanh mình vẫn là đồng khăn lông quen thuộc. Bên ngoài kia hình như còn có tiếng súng nổ.

- Yên Nhi, em đâu rồi? YÊN NHI !!!!!!!

Có vẻ là giọng của Hồng Phương... Anh ấy đến thật nhanh chóng...

Tôi thử nhúc nhích tay chân mình nhưng không thể. Cơ chấn động đã khiến chúng gần như tê liệt. Nhưng nếu tiếp tục ngồi lì ở trong này, mình rất có thể sẽ phải chết.

- Hồng Phương...

Dồn hết sức để ngã người về phía cánh cửa, tôi đánh liều lặn long lóc khỏi tủ. Giả sử giọng nói kia là do mình tự tưởng tượng thì cũng hơn ngồi lì trong đó chờ chết.

Sàn nhà đầy những mảnh vỡ từ đồ đạc và không gian thì náo loạn hơn cả lúc còn trốn trong tủ. Tôi cố chớp mắt nhìn lên nhưng lại chẳng trông thấy gì. Trước mặt chỉ là một mảng mờ ảo.

Một đôi tay lớn bất ngờ phủ lấy người tôi rồi siết chặt. Những cái hôn liên tục rơi xuống trên gương mặt xanh xám vì sợ hãi.

- Em đây rồi...Em đây rồi!!! – Người đàn ông cuồng quýt rên rỉ - Ông trời đã cho anh tìm được. Tạ ơn trời đã cho anh tìm được....

ĐỪNG

Tiếng súng bất ngờ vang sát bên tai làm tôi giật nảy, toàn thân có rúm vì khiếp sợ. Hốt hoảng túm chặt lấy quần áo Phương, tôi bắt đầu khóc nức từng tiếng.

- Không sao cả, đừng sợ - Phương vỗ vàng dúi đầu tôi vào trước ngực – Có anh ở đây. Em sẽ được an toàn.

Thì ra anh ấy vừa nổ súng bắn một tên gần đó. Nếu không ở trong trạng thái mất phương hướng, chưa biết chừng tôi cũng có thể hạ gục được vài tên. Nhưng lúc này, đến việc suy nghĩ cho rõ ràng tôi còn không làm nổi thì nói gì...

- Anh đưa em rời khỏi nơi này. – Phương cố tình hôn lên trán tôi một lần nữa – Mọi chuyện kết thúc rồi.

Bất mãn vì hạnh động quá trớn của anh, hai bàn tay vừa phục hồi được chút sức lực của tôi cố tìm cách kháng cự. Cơ thể này dù chẳng còn trong sạch nhưng cũng không phải thứ để người khác có thể tùy tiện đùa bỡn. Anh ta nghĩ tôi là gì mà dám nhân lúc gấp rút làm những chuyện thân mật quá cỡ như vậy? Không được, tôi nhất định phải tỏ rõ thái độ với Hồng Phương một chút...

- Ngoan, nằm yên. – Vòng tay quán quanh cơ thể như càng thắt chặt – Em muốn chết ở đây thật hả?

Vội vàng bị anh ấy nhấc bổng lên, vội vàng bị mang vào xe đặt xuống, chút thanh tỉnh cuối cùng trong tôi cũng bị tước đoạt. Chỉ biết người đàn ông kia vẫn cố chấp ghì chặt lấy mình, bàn tay không ngừng vuốt dọc sống lưng với thái độ gấp rút. Bờ môi nóng thường trực dán trên trán cùng lời nỉ non “em hãy cố gắng lên” là những gì tôi còn có thể ghi nhớ.

Mình phải nhanh chóng tỉnh lại. Nhanh chóng bảo họ đi tìm anh. Cảnh Huy của tôi rất có thể đang bị giam đầu đó xung quanh nơi này. Tôi muốn nói với anh về đứa con, muốn cùng Huy nghĩ ra một cái tên thật đẹp dành cho nó. Tôi muốn cùng anh chăm sóc ba và sống những ngày tháng thật bình dị. Tôi còn muốn...

155. Chương 155

Im lặng nhìn Tuyết Vinh được Hồng Phương đưa đi, nỗi bất an trong tôi cũng không biết đang dâng lên hay dần hạ xuống. Cách ứng xử của chàng trai này đã thể hiện rõ. Anh ta quan tâm đến em không đơn giản chỉ vì tình nghĩa bạn bè với Cảnh Huy mà còn vì tiếng nói con tim. Lý do để hình thành nó thì rất đa dạng. Có thể, ngay từ lúc Cảnh Huy nhờ vả Hồng Phương điều tra những việc có liên quan tới Tuyết Vinh đã vô tình gây nên ở anh ta một thói quen quan tâm đặc biệt. Càng biết được nhiều chuyện lại càng dễ phát sinh tình cảm.

Nhưng kiến thức Hồng Phương có được là về Yên Nhi trong khi người anh ta tiếp xúc lại là Tuyết Vinh. Giữa hai cô gái ấy, đâu mới là cá tính khiến Phương bị thu hút? Cuộc đời em gắn bó với Yên Nhi cũng phức tạp y hệt sự liên kết nhập nhằng giữa vợ tôi và Yên Vũ vậy.

- Làm sao để nói với cô ấy...? – Tôi mệt mỏi đưa tay bóp trán - ...Làm sao thông báo cho Tuyết Vinh biết...?

Ăn oán đời trước đến đây có thể xem như đã kết thúc. Tuyết Vinh hoàn toàn có cơ hội để bắt đầu cuộc sống mới. Em có một người chồng...chưa chết, mang trong người một đứa con khỏe mạnh. Vợ chồng em còn một người cha nằm viện phải được chăm sóc. Tuy không phải hoàn hảo nhưng đó cũng là điều nhiều người mong ước. Vấn đề duy nhất nằm ở chỗ, Tuyết Vinh hoàn toàn không biết gì về tung tích của Cảnh Huy. Và điều này lại rất có khả năng đánh ngã em khỏi ham muốn được sống. Nếu tiếp tục mạo hiểm đến trần gian một lần nữa, tôi chỉ sợ mình không thể sống quá năm năm, không thể cùng Yên Nhi...

Yên Nhi...

- Nếu sớm chết đi...chưa biết chừng...mình sẽ ít phải bị nỗi đau mất cô ấy giày vò...

Người khiến em thủy chung dâng tặng trái tim chỉ có anh Chín. Còn tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cho sự hy sinh ngu ngốc của vợ tiếp tục ngăn cản cô ấy bước đi trên con đường hạnh phúc. Em cần danh chính ngôn thuận đến bên Young Min, cần để đứa con trong bụng được người cha thật sự của nó chăm nom, dạy dỗ. Yên Nhi cũng cần được an tâm rằng chị và em gái mình sẽ được sống sung sướng dù là ở trần gian hay Trung giới.. Sau khi các tâm nguyện ấy được hoàn thành, thời gian phải sống của tôi càng ít lại càng tốt...

Trở về phòng, nhìn thấy em đang thoải mái ngồi trên ghế nhấm nháp ly Heaven đỏ rực, tôi lại phải nén lòng, nuốt nghẹn hất thật sâu, mong xua đi vẻ u sầu bi lụy.

- Dây rồi sao? - Sợi dây chuyền sáng lấp lánh trên cổ em cứ như một mũi khoan, chậm rãi xoay vào tim tôi từng chút một.

- Anh thấy em mặc bộ đồ này thế nào? - Cô bé mỉm cười đứng dậy - Lát nữa Yên Vũ tới nên em muốn tân trang nhan sắc một chút.

Bảo bối của anh, em không biết lúc nào mình xinh đẹp động lòng người sao? Nét đẹp của em không nằm ở bề ngoài mà chính là nội tâm lương thiện. Và dấu có đang bị sự lương thiện ấy giết dần giết mòn, anh vẫn không thấy hối hận.

- Em cài thiếu một hạt nút - Tôi cố nặn ra nụ cười - Có muốn anh giúp không?

Rồi chẳng đợi Yên Nhi kịp trả lời, tôi đã thông thả tiến lại, tay run run cài nốt hạt nút cuối cùng trên chiếc áo màu mận chín của em. Cơ thể không biết vì sao cũng bất ngờ lạnh đi khi ngắm nhìn dáng người mảnh mai ấy.

Chỉ đôi ngày nữa thôi, khi mình đã tìm ra cách thập toàn thập mỹ để đẩy em về phía anh ấy, thì cơ hội đứng gần cô bé như lúc này cũng là điều không thể.

- Yên Nhi. - Tôi xúc động vòng tay ôm lấy em - Yên Nhi của anh.

- Có chuyện gì vậy anh? - Cô bé yên ổn nép người vào ngực tôi - Nói em biết được không?

Không, anh không thể nói với em bất cứ điều gì cả. Vì anh biết nếu mình nói ra, em sẽ không bao giờ chịu thừa nhận. Anh biết em thà nhận lấy đau thương cũng không muốn hạnh phúc của mình được xây dựng trên đau khổ của người khác. Thế gian có thể bất mãn với cách nghĩ này của em, có thể lên án quyết định ngu ngốc của anh. Nhưng ai bảo ông trời mang em đến, ai bảo ông ấy đã âm thầm đem em đặt vào giữa cuộc đời buồn tẻ và cô đơn của anh. Vì những tháng ngày hạnh phúc ngắn ngủi do em mang lại, anh sẵn sàng nuông chiều sự lương thiện ngu ngốc đó, sẵn sàng khiến em trở thành cô gái hạnh phúc dù có ngốc nghếch đến đâu đi nữa.

- Chị Yên Nhi... - Yên Vũ ở ngoài cửa lớn tiếng gọi - Chị Yên Nhi...

- Con bé đến rồi. - Sự phấn khởi nơi em ngay lập tức liên phá vỡ bầu không khí trầm lặng - Tuyên, Yên Vũ tới rồi.

- Ừ. - Tôi nhếch môi cười - Em ra đó trò chuyện với nó. Anh còn việc phải làm.

- Dạ. - Yên Nhi thích chí, nhanh chân bước ra cửa.

Bầu trời trong sáng trên đầu dường như cũng theo mỗi bước đi em mà trở nên u ám.

Cả buổi sáng không thể tập trung làm xong bất cứ việc gì khiến tâm trạng tôi đâm cáu bẳn. Khi tinh thần đang buồn bực, việc phân định mức độ tội lỗi của một con người càng trở nên khó khăn gấp bội. Tôi bắt đầu nghĩ đến việc tạo ra một cái máy có thể cân đo giữa những việc tốt và việc xấu của một con người. Có lẽ nó nên là một cái cân như cân cân công lý mà con người vẫn thường nhắc. Số phận mỗi linh hồn sẽ phụ thuộc vào việc cân cân bên nào nặng hơn. Bản thân tôi cũng không cần mất thời gian ngồi đọc những bảng danh sách dài dòng, nhàm chán.

Cốc cốc cốc

- Ai ? – Tôi khó chịu lắm bà.

- Là em, Yên Nhi đây.

- Em vào đi...Cửa không khóa.

Hai chị em đã chơi đùa chán rồi sao? Yên Vũ hình như đâu dễ thỏa mãn như vậy? Con bé ấy mà gặp em, thế nào cũng luôn miệng tỉ tê, tâm sự này nọ. Sao lần này nó đột nhiên lại nổi hứng về sớm thế nhỉ?

- Anh có đang bận làm gì không?

- Lúc nào mà anh chẳng có việc để làm. – Tôi khẽ xoay người, giang rộng vòng tay chờ đón em – Lại đây !

Yên Nhi có hơi chần chừ rồi cũng nhẹ nhàng đi đến. Ý nghĩ sẽ không được nhìn thấy em nữa khiến tôi luôn khao khát tận dụng mọi giác quan của mình để cảm nhận sự tồn tại của cô bé. Tôi phải nhìn thấy em, phải được ôm em, phải tự mình hít lấy mùi hương thơm mát...

- Chơi cùng em gái chán chê mới nghĩ đến anh sao?

- Không phải. – Yên Nhi rụt rè dính chính – Em đến để hỏi anh một chuyện.

- Chuyện gì?

Ít khi nhìn thấy cô bé có thái độ dè dặt thế này, tôi đã bắt đầu thắc mắc.

- Chuyện của Thanh Thiện – Em mím môi nói ra ý nghĩ của mình – Anh tính xử lý bạn ấy thế nào?

- Em đã biết?

- Hồi này, em vô tình nhìn thấy...bạn ấy cùng với...mấy người nữa...

- Yên tâm đi. Anh sẽ bắt họ trả giá cho tất cả việc xấu mình đã làm. – Tôi ngắn gọn trả lời – Cửa địa ngục lúc nào cũng rộng mở.

- Nhưng Thanh Thiện cũng không hẳn là người xấu. Chẳng qua bị thù hận và tình yêu làm mờ mắt. Hơn nữa bạn ấy còn tưởng chị Yên Chi là em...

- Yên Nhi. – Không đợi cô bé kịp nói hết câu, tôi đã vội ngắt lời - Em đang tính cầu xin ột người khiến chị mình sống không bằng chết sao?

Đến lúc nào thì cái đầu non nớt của em mới bớt làm anh lo lắng được hả?

- Em chỉ muốn xin anh đừng hành hạ bạn ấy nhiều quá – Yên Nhi khó xử giải thích.

- Nhiều hay ít là tùy thuộc vào cô ấy. – Tôi nhìn em bằng ánh mắt phiền lòng - Em cũng biết cách hoạt động dưới địa ngục của anh rồi. Chỉ cần họ hiểu ra, sẽ lập tức được đầu thai thành người khác.

Chưa nói đến việc thương người này của Yên Nhi dễ gây hại đến bản thân em mà trước mắt, đó là một trong những trọng tội ở Trung giới này. Vị tình riêng cầu xin cho người khác sẽ bị trục xuất...

Trục xuất...?!?!?!?

- Anh...anh giận em sao?

Trục xuất... trục xuất...

Hai chữ ấy không ngừng vang lên trong đầu tôi như một lời gợi ý.

Yên Nhi đang dựa vào mối quan hệ giữa chúng tôi để cầu xin cho người bạn thân nhất. Nghĩa là về lý, tôi hoàn toàn có thể dựa vào việc này để trục xuất em ra khỏi Trung giới. Và một khi rời khỏi Trung giới, em đương nhiên sẽ không còn là vợ tôi nữa, đương nhiên có thể đến bên cạnh Young Min. Đó là còn chưa kể cách làm đó sẽ khiến cô bé cảm thấy căm hận tôi vì quá tàn nhẫn. Việc em cảm thấy áy náy khi phải bỏ lại người thẳng thừng vứt bỏ mình như thế là gần như không thể.

Nhưng nếu làm việc ấy ngay bây giờ, tôi sẽ không còn chút thời gian nào để từ biệt tình yêu của đời mình nữa. Con tim và lý trí hình như vẫn còn đang rất hoảng hốt. Còn nếu bỏ qua để chờ đợi cơ hội khác, chưa chắc mình có thể tìm đâu ra lý do nào hợp lý và thuyết phục hơn lúc này.

Yên Nhi vốn ít khi quan tâm đến công việc dưới Trung giới, những quy định xung quanh việc cai quản đương nhiên cũng không nằm trong hiểu biết của em. Cho dù em vô tình hay cố ý phạm phải điều cấm kỵ nào đó cũng sẽ được tôi dùng mọi cách để bao che, bảo vệ. Duyệt lần này...

Yên Nhi, em nhất định không được tha thứ cho anh. Không được tha thứ cho anh đâu đấy.

156. Chương 156

- Triệu Yên Nhi – Tôi đau lòng làm mặt lạnh, hung hăng đẩy cô bé khỏi người – Em nghĩ mình là ai? Đừng mong anh sẽ tiếp tục dung túng cho em làm càn như những lần trước.

- ?

Ánh mắt ngây ngô, đầy thương tổn của Yên Nhi trong giây phút đó đã thật sự tước đi khả năng sống sót cuối cùng nơi tôi. Thân người bất động của em căng cổ xé trái tim rã rời ra thành từng mảnh.

- Để giữ gìn trật tự cho nơi này, anh buộc phải bắt em chịu phạt. – Toàn thân tôi run rẩy khi phải thốt ra những lời lẽ không đâu vào đâu ấy – Triệu Yên Nhi, kể từ giây phút này, em sẽ không được phép lưu lại đây nữa.

Quyết định này tuy đến rất bất ngờ. Nhưng tôi biết nếu mình không thực hiện ngay thì mãi mãi cũng không tìm ra đủ dũng khí để rời xa cô bé.

- ...

- Vì việc làm vừa rồi của em đã vi phạm một quy định rất quan trọng ở Trung giới. Chiều theo lệ, anh buộc phải trục xuất em đến Tam Công.

- ...

- Anh sẽ không bắt em phải lên thiên đường hay xuống địa ngục mà chỉ trả em về với trần giới. Hậu quả của chuyện đó như thế nào, chắc em đã biết?

Tôi cố tình nhắc nhở Yên Nhi về cuộc đối thoại cách đây không lâu, khi mình cố giải thích về vai trò của tấm áo choàng em mặc trong lần đến gặp chị gái mình dưới hạ giới. Nếu không nhận được sự bảo vệ từ nó, mọi ký ức trong Yên Nhi đều sẽ bị xóa sạch. Và vì không thuộc diện được đầu thai nên em sẽ trở thành một vong hồn lưu lạc nơi trần thế. Mãi mãi cũng không nhớ ra mình là ai, đã làm gì. Thần trí em sẽ trở nên điên loạn mà không có cách nào kết thúc.

Mục đích của hành động này không ngoài việc khiến cho em căm hận tôi. Hận đến mức không cảm thấy luyến tiếc gì khi phải rời bỏ con người máu lạnh này nữa. Nhưng Yên Nhi bé bỏng lại chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt ngơ ngác đến khản trương. Hai hốc mắt đỏ hoe như muốn van vãn tôi đừng tiếp tục hù dọa em thêm nữa. Bờ môi khẽ mấp máy như cố tìm cách thông báo việc em đã bị những lời của tôi dọa đến phát khiếp.... Tất cả phản ứng này đều dễ dàng bị thu vào tầm mắt nhưng tôi lại không thể dừng lại. Vì cây lao một khi đã phóng thì chỉ có thể vun vút bay về phía trước.

- Em sẽ phải bước qua cánh cửa ấy mà không nhận được bất cứ sự bảo trợ nào. Vĩnh viễn làm một hồn ma điên loạn không siêu thoát là cái giá em phải trả cho hành vi sai trái này.

- ...

- Tại sao lại không nói gì?

Nữ hoàng của anh, cầu xin em đừng mãi đứng ngây ra đó. Hãy tiến lại đây và tát anh thật mạnh. Hãy mắng chửi và chất vấn anh vì những lời lẽ tuyệt tình vừa rồi. Hãy phản đối hoặc khóc lóc hay bất cứ phản ứng nào em muốn... Vì nếu cứ tiếp tục thế này, em bảo anh làm sao cầm cự đến khi kết thúc vở kịch?

Nhưng đáp lại lời khẩn cầu của tôi lại chỉ là sự im lặng cùng trạng thái bất động. Thứ duy nhất đang di chuyển chỉ có những giọt nước trong suốt không ngừng lăn khỏi đôi mắt đỏ hoe của em. Sâu tận cõi lòng tôi đang chậm rãi rung lên, lồng ngực cũng bắt đầu co thắt dữ dội. Tự biết mình lại sắp thổ huyết, tôi đành chọn giải pháp sai người đem em ra khỏi tầm mắt nhanh nhanh một chút.

- Người đầu, mau đưa cô gái này đến trần giới.

Lão Hùng lập tức xuất hiện khi câu nói vừa kết thúc. Ánh mắt ngờ vực không ngừng phóng về phía tôi như muốn kiểm tra lại thông tin vừa nghe được một lần nữa.

- Nhất loạt công bố ọi người biết, Triệu Yên Nhi đã không còn là nữ chủ nhân của nơi này. – Tôi tranh thủ nhìn lại gương mặt ấy lần cuối – Sau khi...sau khi...

Từng giọt nước mắt nóng hổi đập vào mắt khiến cổ tôi nghẹn đắng. Sự kinh hãi đến ngơ ngác đang bao trùm nét mặt người con gái tôi yêu nhất.

- Sau khi giao cô ta cho Nguyên Vũ, bảo hần nội trong trưa nay phải lập tức thực hiện. Còn ông thì quay về đây làm cho tôi ít chuyện.

- Tiểu vương gia...chuyện này... - Ông già hình như vẫn chưa thể nghe lọt - ...Chuyện này...

- Sao còn đứng đó? Mau đem tội nhân này đi khuất mắt tôi.

Sau vài giây chần chờ không quyết, ông ấy cuối cùng cũng quyết định tiến đến bên cạnh em. Bàn tay gân gốc vừa chạm đến thì Yên Nhi của tôi đã bất ngờ ngã xuống.

- Tiểu vương phi, tiểu vương phi... - Lão Hùng vừa vươn tay đỡ lấy em vừa liên tục phóng tầm mắt về phía tôi – Tiểu vương gia, vương phi...

Nghiến răng bấu chặt lấy thành ghế, tôi nỗ lực thuyết phục mình không được tỏ ra quan tâm đến cô bé dù chỉ một phút.

- Đợi lát nữa bình tĩnh lại, tất sẽ không có việc gì.

- ...

Lúc cảnh vật bắt ngờ mờ đi, tôi đã phải vội vàng đưa tay xoa trán, cố tình không để ai nhìn thấy cặp mắt ảm ứot.

- Cả hai người mau cút ra ngoài cho tôi!

- Tiểu vương phi, chúng ta đi thôi. – Lão Hùng có chút oán hận nhìn tôi, hai tay ra sức nâng Yên Nhi đứng dậy – Tôi đỡ cô ra ngoài.

Những giây phút nặng nề ấy, tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt tha thiết của em vẫn đang dán chặt trên người mình. Tôi khao khát được nhìn em lần cuối nhưng lại sợ cô bé sẽ nhìn thấy những giọt nước mắt yếu đuối của bản thân. Không ai có thể hiểu nỗi đau khi phải tổn thương một con người mà cả đời mình chỉ muốn dang tay bảo vệ. Không ai có thể biết nỗi thống khổ khi phải xua đuổi người con gái mình mong muốn mãi mãi được ở cạnh. Không ai, không ai thấu hiểu được điều đó.

Ọc.

Máu tươi lại bắt đầu tuôn ào ạt khỏi miệng, làm ướt đầm đẫm sổ sách. Tôi kiệt sức gục mình xuống đó, để mặt ầu của chính mình chảy ngược vào mũi và hốc mắt.

Vĩnh biệt hạnh phúc, vĩnh biệt tương lai!

Vĩnh biệt em, tình yêu của anh!

- Tiểu vương gia, tôi đã trở lại. – Lão Hùng chẳng ngại ngần che giấu thái độ bất mãn – Chuyện gì mà...? Nhưng vừa nhìn thấy gương mặt lấm lem vết máu của tôi, thần trí ông ấy đã lập tức bay biến. Tôi biết người đàn ông này vẫn luôn chăm sóc và quan tâm đến mình như một người cha, người chú. Và tôi cũng biết ông là người duy nhất có thể tin tưởng để giao phó công việc trọng đại.

- Lát nữa, khi đưa Yên Nhi qua cổng, ông hãy phun một ít nước này lên người cô ấy. – Tôi vất vả lấy ra từ ngăn tủ một chiếc lọ nhỏ - Nói với Yên Nhi rằng đây là chủ ý của ông, rằng ông cảm thấy bất mãn hành động vô lý của tôi nên mới bí mật làm điều này.

- Tiểu vương gia, đây là...?

- Là tất cả những gì thu được từ chiếc áo len trước. Nó sẽ giúp cố giữ lại ý thức.

- Nhưng vừa nãy...?!?!?! Tại sao chứ?

- Trước khi trả Yên Nhi về lại trần giới, tôi muốn ông cho người đến tìm anh Young Min. Báo cho anh ấy cụ thể địa điểm mà cổ sẽ xuất hiện. Ngay khi họ gặp nhau, lập tức truyền lệnh phong tỏa toàn bộ Trung giới Việt Nam. Bất cứ người ngoại quốc nào cũng không được đặt chân đến, dù chỉ nửa bước.

- Tiểu vương gia, rốt cuộc thì ngài đang nghĩ gì? – Ông lão xốt xa, muốn tiến lại - Tại sao phải tự hành hạ mình?

- Nếu tôi không đưa ra quyết định này...cô bé kia mãi mãi cũng không biết cách giành lấy hạnh phúc.

- Ngài có chắc mình biết điều gì khiến tiểu vương phi hạnh phúc hay không?

- Sau khi Yên Nhi rời khỏi, tôi không muốn nghe đến bất cứ điều gì có liên quan đến cô ấy, đến anh Young Min hay bất cứ người nào dính líu với họ. Ông rõ rồi chứ?

- Tiểu vương gia! – Lão Hùng tha thiết khẩn nài – Xin ngài hãy suy nghĩ lại!

- Nhanh chóng truyền lệnh này cho tất cả mọi người. Bảo với họ rằng, nếu có ai cố tình vi phạm, sẽ lập tức bị giam vào địa ngục.

Một mỗi thở hắt ra từng hơi đứt quãng, tôi có cảm giác từng tế bào trên người mình đang ra đi lần lượt. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì có lẽ sẽ chẳng cần đợi đến ba hoặc bốn năm nữa. Sau khi gặp Tuyết Vinh lần cuối, phần thân xác một mỗi cũng sẽ sớm theo tinh thần của nó mà chết yểu.

Như vậy cũng có thể xem như một sự giải thoát. Vì nếu phải sống mà không có cô ấy, đối với mình nào khác chi cái chết? Việc tưởng tượng đến nụ cười hạnh phúc của em khi sà vào vòng tay chờ đón nơi anh Chín cũng đủ làm mình thỏa mãn lắm rồi.

- Tại sao lại ra nông nỗi này? – Lão Hùng nghẹn ngào ôm lấy vai tôi – Ngài làm gì lại đẩy bản thân vào tình cảnh sống không bằng chết như vậy, tiểu vương gia của tôi ơi?

Rã rời ngã đầu vào vòng tay xương xẩu của ông, tôi chỉ có thể lặng im không nói. Ngẫm lại khoảng thời gian từ khi bắt đầu có ý thức mới thấy, bản thân hình như chưa bao giờ được ba mẹ vỗ về như thế này.

157. Chương 157

Đêm nay là một đêm mưa lớn. Những ô kính bệnh viện bị nước mưa giăng kính. Trông ra chẳng thấy gì ngoài một mảng màu xám xịt. Tôi buồn bã ngồi bên cạnh ba, vừa nhẹ nhàng xoa bóp đôi bàn tay đã lâu không cử động, vừa nhỏ nhẹ báo cho ông biết tin Cảnh Huy vẫn còn sống. Tôi nghĩ, hay ít nhất cũng hy vọng, điều này có thể giúp ba có thêm ý chí.

- Khi nào tìm được anh ấy, bốn người chúng ta sẽ tìm một căn nhà ở ngoại ô cùng sinh sống, ba thấy thế nào?

Đứa cháu mà bấy lâu ông vẫn mơ ước cuối cùng cũng xuất hiện. Vậy mà khi nó tìm đến, ba lại chấp nhận buông xuôi và nằm bất động ở đây ngày qua ngày như vậy sao? Ba không muốn chờ xem đứa bé này sẽ

có bao nhiêu phần giống anh sao? Hay là ba chê con không còn trong sạch, không đủ tư cách mang trong người giọt máu của Cảnh Huy?

- Ba, làm ơn tình lại đi...được không? – Tôi xúc động gục mặt xuống bên cạnh ông – Dù có căm ghét và xem thường con đi nữa...ít nhất ba cũng phải tình lại mà mở miệng đuổi con đi chứ.

- Tuyết Vinh.

Giọng nói quen thuộc ấy vừa vang lên đã làm tôi khiếp đảm.

- Thần Tuyên? – Thanh âm trong cổ họng bất ngờ vút cao, nghe gần giống như một lời trách mắng - Anh còn đến đây làm gì?

Thân ảnh liêu xiêu ấy so với lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau còn thê thảm hơn gấp bội.

- Anh điên rồi phải không? Sao lại đến tìm em mãi thế? – Tôi tức giận lao tới, không biết mình đang muốn đánh hay ôm chầm lấy anh ấy nữa – Chẳng lẽ anh thấy em còn chịu chưa đủ đau khổ nên mới cố tình khiến em cảm thấy áy náy thế này?

- Tuyết Vinh, tháng ngày vất vả của em đã kết thúc rồi. – Tuyên lặng lẽ ôm tôi trong cam chịu - ...đã kết thúc thật rồi.

- Vậy thì sao anh còn tới? Anh có biết mỗi lần nhìn thấy anh, em đều rất lo lắng không?

- Hôm nay anh đến là để nói em biết nơi Cảnh Huy đang ở. – Anh ấy nhếch miệng cười - Không phải tin xấu nữa.

- Anh biết chỗ anh ấy? – Thông tin này khiến trái tim tôi lập tức nhảy lên trong phần khởi – Nhưng nếu nói cho em biết, có phải mọi việc lại giống như lần trước?

- Đừng suy nghĩ nhiều như vậy. – Tuyên nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc tôi – Chỉ cần em được hạnh phúc...

- Em không cần anh phải hy sinh như thế. Hồng Phương đã cho người...

- Nếu anh ta có thể tìm ra, em nghĩ anh có cần cất công đến đây chuyển này không?

-...

- Tuyết Vinh, tình hình Cảnh Huy hiện tại không được khả quan lắm. Nhưng nếu em có lòng tin, anh nghĩ ông trời nhất định sẽ thấu hiểu.

- Tuyên. – Tôi bật khóc khi nhìn thấy dòng máu tươi lại chậm rãi lăn ra từ khóe miệng anh – Món nợ này, em biết làm sao trả hết cho anh đây?

- Anh không cần được báo đáp gì cả. Lát nữa, ngay sau khi anh rời khỏi, em hãy nói Hồng Phương cho người đến lục soát ngôi nhà cách chỗ Phạm Sỹ Nguyên ở năm căn. Trong phòng khách có đặt chiếc bình bằng sứ màu xanh ngọc...

- Thần Tuyên, Thần Tuyên...

Hốt hoảng đỡ lấy thân hình sắp đổ khụy của anh, tâm can tôi như thắt lại khi nhìn thấy nỗi đau đớn đang hằn sâu trên nét mặt người đàn ông đối diện. Bộ tây trang anh mặc trên đây những chỗ nhăn nhoe chứ không thẳng thớm như phong thái thường ngày. Mái tóc bông bênh dạo trước giờ đây lại trở nên xoắn tít.

- Anh không sao, không sao đâu...

- Còn nói là không sao. – Tôi mếu máo ngắt lời – Máu tuôn ướt cả áo rồi đây này.

- Tuyết Vinh, sau khi tìm thấy chiếc bình sứ, em phải xoay nó sang trái hai vòng. – Tuyên gắng sức bám lấy vai tôi – Nhớ là xoay hai vòng về phía bên trái chứ không phải ngược lại.

Ở Trung giới đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh ấy lại tỏ ra thờ ơ với chính mình như thế? Chẳng lẽ Yên Nhi đã gặp phải chuyện bất trắc?

- Trong vòng bốn mươi năm tới, anh tuyệt đối không muốn nhìn thấy mặt em. – Tuyên gượng cười, để lộ ra hàm răng đỏ máu – Em nhất định phải dạy dỗ con cái mình cho thật tốt. Đừng khiến anh phải nhọc công tìm chỗ giam nó vào địa ngục nhé.

- Em biết rồi... Sẽ không làm trái lời anh dặn. – Tôi khóc nức thành tiếng - ...Sẽ dạy dỗ con cái thật tốt...

- Tuyệt Vinh, ngày ấy không sớm đưa em trở lại Trung giới là sai lầm lớn của anh. Vì anh ích kỷ, chỉ biết nghĩ cho tình cảm của chính mình...

- Không, không. Anh chẳng làm gì sai cả. Tất cả đều do ý trời. Do ý trời muốn em đến đây và gặp lại mối tình đầu thời thơ ấu của mình. Cho dù chỉ là vài ngày ngắn ngủi bên cạnh anh ấy, cũng đủ để em hoài niệm cả đời....Còn anh, anh là người anh trai tốt, là bạn tri kỷ mà em may mắn có được...

- Nói như vậy...em đã chấp nhận tha thứ cho anh?

- Không phải tha thứ. Em cần bản chưa bao giờ thấy giận, chưa bao giờ oán trách anh hết.

Ở đâu ra cái suy nghĩ ngốc nghếch như thế này? Tôi biết ơn và cảm kích Tuyên còn không hết thì nói gì đến trách hận? Giữa lúc anh tìm thấy tình yêu khi ở cùng Yên Nhi thì bản thân tôi cũng đang ngây ngất với những giây phút được sống cùng người đàn ông của mình. Có thể nói, Cảnh Huy là món quà quý giá nhất tạo hóa đã ban tặng. Nhưng vì tôi thiếu cảnh giác nên đã lỡ tay để vụt mất.

- Hứa với anh, không được phép đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm như vừa rồi nữa. – Từng lời nhấn nhủ của anh thật chẳng khác gì dao cứa – Không mạo hiểm đem sinh mạng bản thân ra đánh cược. Trước khi làm việc gì đều phải nghĩ đến lợi ích của đứa con trong bụng.

- Chuyện gì xảy ra với anh vậy? Nói em biết được không? – Hai tay tôi run run giữ lấy mặt Tuyên – Thái độ này cứ như lời vĩnh biệt vậy đó.

- Không có gì cả. Chẳng qua anh sợ mình phải tốn công lên đây tìm em một lần nữa. Những chuyện có thể nghĩ ra, anh đều sẽ nói hết.

- Có phải Yên Nhi đã xảy ra chuyện gì rồi không? Anh và nó xích mích à? Hay là...

- Đừng ở đó đoán mò. – Tuyên nhẹ nhàng giơ tay về phía chiếc điện thoại – Mau gọi cho Hồng Phương đi. Anh biết em nhớ Cảnh Huy lắm rồi.

Theo đường vung cánh tay anh, chiếc điện thoại nhanh chóng sà xuống như một chú chim nhỏ. Tôi hết chân chừ nhìn Tuyên lại quay sang bàn phím đang sáng đèn nhấp nháy.

- Nhanh lên. – Tuyên như cố ý giục – Không phải muốn kéo dài thời gian anh ở đây chịu khổ chứ?

Chỉ xét gương mặt xanh xao của anh cũng đủ làm người ta phát sốt. Đừng nói chi bờ môi thâm đẫm máu tươi đang tuôn ra những lời lẽ hăm dọa kia. Tôi căng thẳng ấn dấy số đã học thuộc từ mấy tháng qua, đầu miên man nghĩ ngợi. Lỡ như anh ấy hỏi mình lấy thông tin này ở đâu ra, tôi thật không biết dựa vào đâu giải đáp. Chẳng lẽ cứ buộc Phương dựa vào niềm tin mà hành xử? Bản thân mình có giá trị gì để khiến anh ấy mạo hiểm như vậy?

- Vì em, chàng thanh tra đó chắc chắn sẽ không từ chối. – Tuyên khẽ thở dài như đang nói về một người cùng cảnh ngộ - Chỉ cần em nói cho Hồng Phương biết, đó là điều mình thật sự mong muốn.

- Anh cảm thấy như vậy sao?

- A lô. – Câu trả lời trầm tĩnh mà quen thuộc chậm rãi vang lên.

- Là tôi, Yên Nhi đây.

- Em thế nào? Sức khỏe đã khá hơn chưa? – Nghe giọng anh ta hình như đầy vẻ quan tâm, săn sóc – Sáng giờ anh bận việc nên không đến thăm em được.

- Không sao. Tôi chỉ muốn...

Hành động của mình lúc này có phải đang lợi dụng tình cảm của người đàn ông đó? Đã không thể đáp lại anh ta còn chủ động nhận sự giúp đỡ đặc biệt. Lo ngại đưa mắt nhìn Tuyên, tôi mới giật mình phát hiện, anh ấy đã biến mất mà chẳng để lại một lời nào.

Thì ra việc hồi thúc tôi gọi điện chỉ là để thừa dịp trốn tránh trả lời chất vấn. Thời gian quen biết lúc còn ở Trung giới đủ để giúp tôi nhìn thấu được nỗi đau trong mắt anh. Đủ để biết một Sử Thần Tuyên vui vẻ sẽ cư xử khác Sử Thần Tuyên buồn chán và mất sức sống như thế nào.

Chỉ tiếc, chúng tôi bây giờ đang thuộc về hai thế giới tách biệt. Nếu muốn xuống đó tìm hiểu, tôi sẽ không còn cách nào quay về dương gian được nữa. Mọi chuyện đã thay đổi kể từ lúc phát hiện ra sự tồn tại của đứa bé trong bụng. Cho dù không sống vì chính mình, tôi cũng không thể không nghĩ cho sự an nguy của nó.

Nếu thông tin Tuyên cung cấp có thể mang Cảnh Huy về lại bên mình, tôi thật sự vẫn còn rất quyến luyến sự sống. Chỉ ước Tuyên có thể nán lại lâu hơn một chút. Cho tôi có cơ hội được nói lời cảm ơn với anh, được thổ lộ vài câu an ủi.

- Yên Nhi, em vẫn còn ở đó chứ? – Đầu dây bên kia, Hồng Phương nhẹ nhàng nhắc.
- À, vâng. – Tôi giật mình đáp lời.
- Khi này, em nói muốn tìm anh có việc gì?
- Tôi muốn nói mình đã biết được chỗ hẩn giam giữ Cảnh Huy.
- Từ đâu?
- Niềm tin...

158. Chương 158

Hồng Phương quả nhiên đã vì tôi mà điều động một đội đặc nhiệm đến ngôi nhà ấy. Sau khi xoay chiếc bình hai vòng về phía bên trái, họ thật sự nhìn thấy một đường hầm. Trong hầm có một căn phòng với rất nhiều thiết bị y tế cùng một chiếc giường bệnh. Phương nói mặt giường hôm sâu cho thấy đã từng bị ai đó nằm khá lâu. Nhưng Cảnh Huy thì vẫn biệt vô âm tính.

Tôi thất vọng,...buồn bã,... và oán trách ông trời sao khéo trêu ngươi người. Ngài để Tuyên mạo hiểm tìm đến đây, nhưng kết quả thu được lại chỉ là một số không to tướng. Bản thân tôi còn phải làm gì mới xứng đáng được giành lại người chồng yêu dấu? Nếu đây là cái giá mà Ngài muốn tôi phải trả vì những mưu mô thâm độc thì xin hãy buông tha anh ấy. Cảnh Huy từ đầu đến cuối chỉ là một người vô tội.

Cô Cát Nhã đã được người nhà đón về bên Úc. Di Hai cùng Phạm Sỹ Nguyên cũng chôn cất xong xuôi. Khi bị bỏ lại trong mật thất cùng cái xác lão dượng, bà đã tự đâm chết mình. Một lần quay lại căn nhà với đầy những ký ức đáng sợ ấy, tôi đã tốn rất nhiều thời giờ để gỡ bỏ mọi tấm vải đen trên tường xuống. Thì ra, chúng chỉ là những bức tranh phong cảnh bị cháy xém.

Di Hai vốn yêu thích hội họa. Trong nhà có hẳn một phòng tranh cho riêng bà. Nếu tôi đoán không lầm thì những bức vẽ kia cũng là của di. Sau vụ hỏa hoạn, chúng đã ít nhiều bị hư tổn. Để đối phó với sự có mặt của tôi, Phạm Sỹ Nguyên mới quyết định dùng vải đen che giấu. Vì hẳn thừa hiểu, việc treo trên tường những tấm hình xấu xí sẽ rất dễ tiết lộ thứ tình yêu không nên có của mình. Tôi không biết lão làm vậy là để bảo vệ vợ khỏi sự trả thù của tôi hay đơn giản chỉ vì không thể chấp nhận việc ai đó phát hiện mình đã động lòng vì một trong những kẻ thù.

Trong căn phòng ngủ của hẩn, tại vị trí trang trọng nhất của chiếc kệ sách, là một bình tro cốt màu trắng. Bên trên dán dòng chữ nhỏ được viết ngay ngắn: “Con trai yêu dấu”. Ngày mất hình như chỉ cách đây gần bốn tháng. Hoàn toàn trùng khớp với lời kể của di.

Lão già Phạm Sỹ Nguyên ấy ngay từ đầu đã biết mình đang đóng kịch. Cái lão muốn là cùng “con mồi” đùa vui trước khi thật sự ra tay giết chết nó. Thật không ngờ, kẻ tự xưng là khôn ngoan ấy lại bị đâm sau lưng bởi chính người phụ nữ hắn luôn muốn thay mặt đòi lại công bằng. Nếu Thu Cúc giết tên khốn ấy về mặt tinh thần thì dì tôi, người phụ nữ thứ hai trong đời hắn, lại hoàn toàn hủy diệt Phạm Sỹ Nguyên về mặt thể xác.

Theo tôi suy đoán, sau khi giúp Lynda vượt ngục, hắn đã bí mật đưa cô ta về đây. Lý do là gì thì khó mà giải thích được. Có thể ả vẫn còn giá trị lợi dụng nào đó. Hoặc việc gương mặt hao hao giống dì sẽ thuận tiện hơn cho việc hóa trang. Vậy nên tối nào cũng thấy ả giam mình cả tiếng đồng hồ trong phòng tắm. Căn phòng cũng thường xuyên bị bóng tối bao phủ nên khó nhận thấy sự khác biệt. Sáng sớm thức dậy, Lynda lại tiếp tục chui rúc với thời gian đủ để tôi nướng thêm một giấc dài.

Phòng ngủ của dì cũng bày biện khá đơn giản. Chủ yếu chỉ là những bức tranh vẽ tay rất đẹp. Mỗi tối đến thăm tôi, bà thường mang theo một tấm bảng cùng viên phấn nhỏ. Âm thanh do chúng phát ra từng có lúc khiến tôi sợ chết khiếp. Và kết quả của hành động ấy chính là hai vạch dài màu trắng mà tôi vẫn thường thấy mỗi sáng. Bà phác họa những đường nét căn bản để ban ngày, khi bị chồng nhốt trong phòng có thể mang giá bút ra vẽ. Điều đó giải thích tại sao bên cạnh những bức tranh phong cảnh, trong này còn có rất nhiều ảnh của tôi. Hầu hết đều trong trạng thái say ngủ.

Vô tình lạc bước vào mật thất tối đầy tội lỗi, tôi như thấy trước mắt ánh mắt căm hận của Thanh Thiện, sự giả tạo của cô ta khi cố thuyết phục mình mở cánh cửa... Vì Phạm Sỹ Nguyên mà mối quan hệ giữa chúng tôi trở nên rắc rối đã đành. Thật không ngờ cô giá kia lại muốn cùng tôi tranh giành anh ấy.

Đáng lẽ, ngay từ lúc nhìn thấy Thiện hơn hờ chờ đợi tiết Ngũ Pháp của cô Lại, biết cô ấy hối hả chạy đi tìm Cảnh Huy đến giải nguy cho tôi chứ không phải ai khác, quan sát thái độ ganh tỵ khi gặp anh ở đám tang Yên Vũ... tôi đã phải nhận ra chút gì đó. Nhưng hiềm khích dành cho bác Chu, tức người ba không được thừa nhận của tôi, đã che lấp hết tâm trí. Tôi nhìn tới cô ấy không phải vì mình và Thanh Thiện là bạn thân mà do căm ghét cô ta.

Bè lũ tay chân của Phạm Sỹ Nguyên đã bị vây bắt hết khiến nơi này trở thành chỗ hoang vắng. Mấy tòa nhà bỏ không chẳng biết sẽ được Nhà nước giải quyết thế nào. Chúng đều là đất thuộc quyền sở hữu của hắn ta. Nhưng lão dường lại chết đi mà chẳng để lại một tờ di chúc. Trong nhà hình như cũng không còn ai thân thích.

Chán nản đưa tay vuốt nhẹ trước bụng, tôi bất ngờ phát hiện điện thoại trong túi đang rung liên tục.

- A lô?

- Yên Nhi, em đang ở đâu? – Hồng Phương nhẹ giọng hỏi.

- Ở nhà Phạm Sỹ Nguyên.

- Sao lại đến đó? – Anh ta có vẻ không vừa lòng - Ở yên trong nhà, đợi anh.

Vừa nói xong đã cúp máy. Không cho tôi cơ hội nào để khước từ.

Nhanh chóng rời khỏi mật thất, tôi bỗng có ý muốn quay lại con hẻm nhỏ, nơi mình và anh lần đầu gặp gỡ. Lời dặn “ở yên trong nhà” của Phương hình như chẳng được tôi một giây cho vào óc. Lúc thử đưa tay sờ vào cổ, phát hiện vết sẹo đã không còn nổi cộm lên như suốt khoảng thời gian sinh sống trong căn nhà này, lòng tôi bất giác cảm thấy nhẹ nhõm...

Mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc...

Một mình bước đi trên con đường lát đá lạnh lẽo, hình ảnh Cảnh Huy hiện lên như một vị thần khiến tôi nhoen miệng cười. Anh đang đứng đó, nơi cuối con đường. Bên cạnh là chiếc mô tô bạc sáng đèn vẫn còn nhả khói. Hương cà phê thơm nồng như cũng theo mỗi chuyển động của Huy mà tỏa ra khắp không khí.

Tôi ngờ nghech thử ngồi xuống mặt đường, tư thế y hệt đêm hôm ấy, rồi ngược mắt nhìn lên. Ánh mặt trời sáng rực cùng màn lệ xốt xa khiến cảnh vật trước mắt đều nhạt nhòa. Chỉ còn lại thứ hình ảnh trong tâm trí là rõ ràng và sống động. Nơi nào đó trong tiềm thức đang âm thầm tái hiện lại mọi việc.

- Bỏ cô ấy ra. – Giọng nói lạnh lùng nhưng thân quen đến lạ - Tôi nhắc lại, mau bỏ cô ấy ra. Cảnh sát sẽ đến trong vài phút nữa.

Ánh đèn rơi tới từ phía sau khiến cả người anh như phát sáng. Tôi vỗ òa vươn một tay, cố chạm vào cơ thể ấy nhưng chỉ thấy một khoảng trống rỗng.

- Cảnh Huy!

Anh đang ở đâu? Lão già đó cuối cùng đã cho người giấu anh đi đâu rồi? Tại sao mãi đến khi hắn đã chết vẫn không thôi hành hạ em như vậy?

- Yên Nhi, em đang làm gì thế? - Một chiếc áo ấm từ đâu phủ lên người, bao bọc tôi bởi lớp vải mềm mại – Chẳng phải anh đã bảo em đợi trong nhà rồi sao?

- Trả Cảnh Huy lại cho tôi! – Tôi tức tối vung tay đánh túi bụi về phía phát ra tiếng động – Tại sao các người lại bắt anh ấy? Trả anh ấy lại cho tôi, trả Cảnh Huy lại cho tôi đi!

- Yên Nhi, Yên Nhi. Bình tĩnh lại đi em!

Bướng bình như một đứa trẻ đang quấy khóc, tôi liên tục tìm cách vùng vẫy. Sau đó thì bất ngờ gục mặt xuống đất và òa khóc.

Thứ mình muốn nghe không phải là âm thanh đó. Không phải hai chữ “Yên Nhi” đó.

Mình muốn nghe Cảnh Huy gọi hai tiếng “Tuyết Vinh”, muốn thấy anh ngọt nhẹ dễ dàng mỗi khi bản thân đang bướng bình vùi vĩnh điều gì đó. Mình còn muốn nhìn anh ấy mím môi vì khó xử, muốn thấy anh cười, muốn được anh dùng cả hai tay ôm lấy...

“Tuyết Vinh, một mình em đã đủ khiến tim anh chật ních”

“Dám cá là chưa có khách hàng nào lại đi nhìn tử lạnh chăm chú như em...Những thứ đó không tốt cho sức khỏe. Có thể khiến con cái sinh ra bị bại não.”

“Tuyết Vinh. Anh muốn cùng em xây dựng một gia đình mới.

Gia đình?

Theo anh đi, được không? Rồi chúng mình sẽ cùng chăm sóc và yêu thương nhau thật tốt.”

Tiếng chuông điện thoại xa lạ đột ngột vang lên, Phương tạm buông tay khỏi người tôi trong giây lát để nghe máy.

- Tôi biết rồi – Anh trầm giọng tắt máy, sau đó mới cúi thật thấp, thì thầm – Yên Nhi, bệnh viện vừa báo. Ba em đã tỉnh...

159. Chương 159

Trong Phòng Ghi đông đúc, có một nhóm người đang tụ tập quan sát “thiết bị” tân tiến nhất do chủ nhân họ vừa sáng chế - cân cân tội ác. Hoạt động dựa trên nguyên lý bình thường của những chiếc cân khác, cân cân tội ác cũng có hai đĩa dùng để chứa những viên ngọc đủ kích cỡ màu đen và trắng. Màu đen biểu trưng cho điều ác còn màu trắng là điều thiện. Một con người, trải qua quá trình từ lúc sinh ra đến khi mất đi, nếu đĩa cân màu đen nặng hơn sẽ bị đưa xuống địa ngục. Trường hợp số ngọc đen và trắng bằng nhau hoặc màu trắng nhiều hơn đen, đều sẽ được đầu thai một kiếp mới.

Bốn năm trước, chính Thần Tuyên là người đã đưa ra một quyết định hết sức táo bạo là xóa sổ thiên đường khỏi danh sách Tam Cốc. Tuy ngoài mặt, anh luôn nói là để Trung giới đỡ chật chội nhưng tất cả mọi người đều ngầm hiểu, hành động này có liên quan mật thiết đến Yên Nhi. Khoảng thời gian mới đặt chân xuống Trung giới, cô gái ấy đã mạnh mẽ nói thiên đường ở đây chẳng khác gì địa ngục. Người ta sống

trong đó mà chẳng biết đến buồn bã hay tức giận. Tình cảm sinh ra rồi mất đi trong trạng thái bằng phẳng, hết như mặt nước hồ giữa mùa thu tĩnh lặng.

Và cũng thật bất ngờ, kết quả hành động tưởng chừng như điên rồ ấy lại khiến Trung giới Việt Nam vươn lên đầu bảng về sự trả giá của con người. Hoa trong vườn đua nhau nở rộ, mật độ dày đặc đến nỗi gây trở ngại cho việc di chuyển. Mọi người sinh sống ở đây đều cảm thấy dồi dào năng lượng và hăng hái làm việc hơn trước. Chỉ riêng chủ nhân của họ lại thường xuyên trầm lặng và tỏ ra khó chịu.

Anh gần như chẳng hề biết cười và rất hay đổ bệnh. Thân thể gầy yếu cứ mỗi ngày một xanh xao, vàng vọt. Có những lúc còn liên tục nôn ra máu, phải nhờ lão Hùng ở một bên nâng đỡ mới di chuyển được. Cô gái kia rời khỏi được bốn năm là bốn năm ngài ấy chỉ biết lao đầu vào công việc, không chấp nhận tiếp đón bất cứ người quen hoặc họ hàng nào. Mọi người cũng vì vậy mà đi từ cảm giác bất mãn sang thương cảm tội độ. Ai cũng thầm mong Tuyên có thể sớm tìm được nửa thứ hai để gắn vết thương vẫn hàng năm không thôi rỉ máu.

- Từ nay, mỗi người đều sẽ được cấp ột cái. – Anh khẽ cất giọng trầm lắng – Nếu quan sát thấy đối tượng làm sai điều gì thì đặt lên đĩa bên phải một viên ngọc đen. Còn nếu làm được việc tốt thì đặt lên đĩa trái một viên ngọc trắng. Kết quả cuối cùng phải được thông báo với phòng Vận Chuyển trước một ngày. Danh sách những người sắp chết cứ liên hệ với chỗ Vòng Xoay mà lấy. Rõ chứ?

- Dạ !!!!!!! – Tất cả cùng đồng thanh hô lớn.

Bốn năm qua, nơi duy nhất họ còn giữ liên lạc hình như cũng chỉ có người ở chỗ Vòng Xoay. Hai bên giáp mặt nhiều đến nỗi chẳng mấy chốc đã quen thuộc như người nhà. Những người làm việc ở đó lúc đầu rất ngạc nhiên và tỏ ra xa cách vì trước nay chưa từng có thần dân Trung giới nước nào lại siêng năng tìm hiểu danh sách những người sắp chết như vậy. Nhưng dần dà, họ trở nên cởi mở và thân thiện. Thông tin được truyền đi theo kiểu “độc quyền”, không san sẻ cho Trung giới những nước khác. Tất cả cũng nhờ chủ trương “lấy tình cảm làm đầu” do chủ nhân họ đề xuất.

- Ai còn việc gì đang dở thì làm tiếp. – Tuyên tiếp tục ra lệnh bằng một chất giọng vô cảm xúc – Nếu xảy ra trục trặc thì báo cho tôi biết.

- Dạ !!!!!!!

Nhìn thấy mọi người lần lượt quay về chỗ đâu ra đấy, anh mới khẽ hít sâu một hơi rồi xoay lưng rời khỏi.

Không biết vì không gian quá ngột ngạt hay bệnh tình càng lúc càng trở nên trầm trọng mà Tuyên cảm thấy rất khó thở. Nơi lồng ngực thường xuyên xuất hiện cảm giác bị đè nén. Suốt bao nhiêu năm ròng chịu đựng, anh càng lúc càng tin ông trời không muốn inh được ra đi một cách dễ dàng như vậy.

- Tiểu Vương Gia... - Lão Hùng vừa thấy Tuyên nghiêng ngả bước ra đã tiến đến thăm hỏi – Ngài định đi đâu?

- Tôi không sao. – Anh lắc đầu, phất tay ra hiệu – Chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí một chút.

Nhưng điểm đến lần này không phải hồ Long Tĩnh mà là Vườn Linh Hồn, nơi thảnh thơi lại xuất hiện những lứa đôi hạnh phúc. Bản thân Tuyên cũng không biết mình đang chờ đợi hay tìm kiếm điều gì tại đây. Chẳng qua...anh vẫn chưa tìm ra cách để cưỡng lại cái khao khát được tìm về những nơi mình cùng Yên Nhi từng lui tới.

Khu vườn bây giờ sinh trưởng rất xanh tươi, rậm rạp. Cách sắp xếp thảm thực vật nơi đây là hoàn toàn tự phát nên đậm tính ngẫu hứng. Tuyên dành nhiều thời gian ngồi lặng im ở nơi này đến nỗi thuộc lòng luôn một số vị trí - nơi bàn chân Yên Nhi từng đặt xuống.

Những lúc cảm thấy mệt mỏi, anh sẽ lại ngã lưng xuống thảm cỏ và ngược mắt nhìn lên bầu trời. Mỗi đám mây trắng lững lờ bay qua đều mang theo hình bóng của cô, từ ánh mắt đến nụ cười...

Giờ phút này, có lẽ Nhi vẫn đang sống hạnh phúc bên cạnh người đàn ông của đời mình. Con gái họ cũng phải được bốn tuổi. Bản thân anh không biết đã bao nhiêu lần nằm mơ thấy đứa trẻ ấy, bao nhiêu lần tự hỏi xem nó có mấy phần giống với Yên Nhi xinh đẹp. Tuyên thậm chí còn tưởng tượng lúc cô bé mở miệng nói tiếng ba, tiếng mẹ làm trái tim họ tan chảy.

Anh Chín tuy thường có nhiều việc phải làm nhưng chắc sẽ vì Yên Nhi mà hạn chế số thời gian đi đây đi đó. Trường hợp tệ nhất, cô ấy vẫn còn có Yên Vũ để bầu bạn. Chị em họ gắn bó và thân thiết như vậy, chắc chẳng bao giờ thấy buồn chán. Chỉ không biết bây giờ, nỗi căm giận của Yên Nhi đối với Tuyên vẫn còn hay đã phai đi bớt. Anh không mong người phụ nữ ấy sẽ tha thứ ỉn. Bởi điều đó chỉ tổ làm cho cổ thêm áy náy. Tốt nhất vẫn nên để Yên Nhi oán hận và căm ghét Tuyên đến tận ngày anh hoàn toàn biến mất.

Đặt chân đến vị trí đã bị mình ngồi...mòn đất, Tuyên thoáng bất ngờ khi nhận ra sự xuất hiện của một loài cây mới. Hình dáng lá hơi nhọn phần đầu, khúc đuôi phình to như một trái tim bị kéo giãn. Thân cây là những sợi dây mảnh, nhẹ nhàng quấn quanh thân từng để vươn lên hứng nắng. Ngày hôm qua đến đây, hình như vẫn chưa thấy xuất hiện.

Anh cẩn thận bước lại, cố hết sức không làm tổn hại đến những loài cây gần đó. Khi ngắt thử góc lá đưa lên mũi, mùi thơm cay nồng lập tức khiến mọi ký ức trong Tuyên đều sống dậy.

- Anh có biết sự tích về trầu và cau của người Việt không?

- Hình như nói về một đôi vợ chồng?

- Ừ. Giữa họ vì phát sinh chút hiểu lầm nên mới phải tách biệt. Sau khi chết, người chồng liền biến thành cây cau lớn, mạnh mẽ vươn lên giữa gió mưa. Còn cô vợ là dây trầu, mảnh mai quấn lấy thân cau không dứt.

- Ở đây hình như chưa có hai loài cây ấy?

- Trầu với cau là những thứ không thể thiếu trong hôn lễ, biểu tượng cho tình yêu thủy chung, sâu sắc. Nếu một mai em chết sớm, nhất định cũng sẽ hóa thành dây trầu ở nơi này đợi anh.

Đúng vậy. Đây chính là một dây trầu, thứ Yên Nhi đã có lần nhắc đến.

Có lẽ ai đó vừa mới chết, linh hồn vô tình hóa thành dây trầu này. Nhưng nếu sau khi Tuyên biến mất, cơ thể hóa thành thân cau giữa khu rừng rậm rạp thì liệu Yên Nhi có nhận ra được? Cô ấy chẳng biết có còn nhớ cuộc đối thoại về hai loài thực vật vợ - chồng này? Hay chỉ mình anh làm kẻ si tình, ngu ngốc ôm mãi những ý niệm đau khổ?

Không, Yên Nhi không nên nhớ bất cứ điều gì về Tuyên cả. Hãy để mọi thứ có liên quan đến anh chìm vào quên lãng. Như vậy mới là điều tốt nhất cho cô ấy.

- Yên Nhi...Nếu một mai anh chết, cũng sẽ hóa thành thân cau, mãi mãi ở nơi này...nhớ em.

Buồn bã trở về Phòng Chờ, bất ngờ bị không gian âm ỉ làm cho choáng váng, Tuyên ngay lập tức liền nổi cáu. Tâm tình mấy năm nay vốn đã không được tốt. Mang theo vẻ mặt hầm hầm tức giận, anh chậm rãi bước đến chỗ đám người đang đứng vây thành một khối.

- Chuyện gì mà âm ỉ vậy? – Giọng nói băng lãnh vừa vang lên đã khiến mọi người giật thót.

Họ nhanh chóng cúi đầu rồi kính cẩn lùi về sau, để lộ ra một khối vãi...biết khóc.

- Nó...?!?!? – Anh có hơi sững người – Nó...ở đâu ra vậy?

Đứa bé được quấn trong chiếc áo khoác màu xanh đang ngửa mặt lên trời gào khóc đột nhiên nín bặt. Gương mặt đỏ gay vì sợ hãi và mệt mỏi của nó hướng về Tuyên. Cặp mắt nhợt nhạt nhanh chóng mở to rồi vỡ òa trong xúc động.

Không cho ai có cơ hội mở miệng, con bé đã xòe rộng mười ngón tay dưới mặt đất để tự nâng mình đứng dậy. Đôi chân nhỏ liêu xiêu chạy về phía Tuyên rồi ôm chặt, thái độ dựa dẫm như muốn tìm sự che chở.

- ?!?!?!?

Không chỉ mình anh mà tất cả mọi người đang có mặt đều há hốc miệng vì kinh ngạc. Họ thi nhau dùng đủ mọi cách cũng không thể khiến con bé làm gì khác ngoài việc kêu la khản cổ. Vậy mà chủ nhân chỉ cần nói vài tiếng đã có thể khiến nó im lặng. Hơn nữa, thái độ còn thân thiết như đã từng quen biết.

Cách suy nghĩ của trẻ con kể cũng thật kỳ lạ. Bao nhiêu người tươi cười, hiền hậu là vậy mà chẳng buồn nhìn tới. Khi không lại chọn ngay kẻ đàng đàng sát khí. Chẳng lẽ còn nhỏ như vậy đã biết lựa người đẹp trai để làm nũng?

- Sao không sắp xếp cho nó đi đầu thai sớm? – Tuyên có chút bực mình khi tìm cách gỡ đứa nhỏ ra khỏi ống chân phải – Bao nhiêu người mà không giải quyết được sao?

- Đứa trẻ này không thể đầu thai được. – Một người e dè lên tiếng giải thích.

- Tại sao?

Rõ rắc rối. Vì sao vừa mới gặp mà nó đã bám lấy anh như bị nam châm hút thế này? Từ lúc làm việc ở Trung giới tới giờ, Tuyên ghét nhất là tiếng trẻ con khóc. Âm thanh kinh hãi đó vang lên càng lâu sẽ càng khiến lòng người nhức nhối. Tệ hại hơn là nó luôn nhắc anh về sự tồn tại của Yên Nhi, làm nỗi nhớ cứ liên tục đâm trái tim tứa máu.

- Vì nó không phải đến từ hạ giới.

- Không phải hạ giới thì chỗ nào. Địa ngục chắc? – Tuyên thử nhúc nhích chân nhưng hoàn toàn bất lực.

Sự im lặng đến ngọt ngào nhanh chóng bao trùm căn phòng cho đến khi lão Hùng từ phía sau bước tới.

- Tiểu Vương Gia, chúng tôi đúng là tìm thấy nó dưới địa ngục.

- ...?!?!?!?

160. Chương 160

Việc dưới địa ngục bỗng nhiên xuất hiện một đứa trẻ khiến mọi người khắp Trung giới Việt đua nhau tranh luận. Với đầu óc non nớt và ngây thơ ấy, nó có thể gây ra tội lỗi gì để bị đầy xuống nơi đáng sợ như vậy? Cuối cùng thì cô bé đã bị nhốt dưới địa ngục trong bao lâu? Tại sao đến bây giờ mới được phát hiện?

- Khi phòng giam 2034 báo trống, chúng tôi đã lập tức đưa người khác vào thế chỗ. – Thành Trung cẩn thận tường thuật lại – Lúc mở cửa ra thì thấy đứa trẻ này đang ngồi ở trong. Phản ứng đầu tiên và duy nhất của nó là khóc thét.

Địa ngục chưa từng được thiết kế để giải quyết dạng thực thể trong sáng như trẻ nhỏ nên đứa bé này rất có thể đã ở đó từ lâu lắm. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, nếu không thể nhận dạng một đứa trẻ thì tại sao bây giờ phòng 2034 lại phát ra tín hiệu báo trống? Điều đó đồng nghĩa với việc có một người nào đó đã được giam cùng với nó.

- Phạm nhân cuối cùng bị giam trong đó là ai? – Tuyên găm gù, ánh mắt dán chặt vào con “gấu tui” đang ngồi trên đùi, tứ chi quấn lấy cơ thể anh như bạch tuột.

Gương mặt nó trông rất quen, quen một cách kỳ lạ.

Nhưng nghĩ hoài, nghĩ mãi cũng nghĩ không ra cái quen ấy nằm ở chỗ nào.

- Là Triệu Yên Vũ.

- ?!

Hành động bất ngờ đứng dậy của Thần Tuyên đã gây cho bao người một phen hốt hoảng. Họ không chỉ lo sợ sẽ bị anh trút cơn thịnh nộ mà còn kinh hãi khi nghĩ đến cảnh đứa trẻ đang ngồi trong lòng Tuyên bị hất văng xuống đất. Nhưng điều tồi tệ thứ hai đã không thể xảy ra vì cô bé kia căn bản không cho Sử Thần Tuyên bất kỳ cơ hội nào rời khỏi nó. Bàn chân nhỏ cùng những ngón tay bé như có giác hút, dính lấy quần áo anh, chặt chẽ bám vào Tuyên kể cả khi anh đang giậm run rẩy.

- Tại sao tôi không hề hay biết? Ai đó mau bước ra giải thích rõ chuyện này trước khi...

- Năm đó, chính Tiểu Vương Gia là người hạ lệnh không được nhắc đến cô Yên Nhi, Cửu Vương Gia hay bất cứ gì có liên quan đến họ trước mặt ngài nữa. – Lão Hùng là người duy nhất dám mở miệng – Kẻ nào vi phạm sẽ lập tức bị giam vào địa ngục.

- Ông...Ông... - Há miệng mắc quai, Tuyên chỉ còn có thể trừng mắt – Việc này xảy ra từ lúc nào? Do ai áp giải? Tội danh là gì?

- Cô ấy được Cửu Vương Gia đưa tới cùng ngày cô Yên Nhi rời khỏi. Cửu Vương Gia nói vì Triệu Yên Vũ là người Việt Nam nên không thể bị giam trong địa ngục Hàn Quốc được.

- Anh ấy không nói lý do là gì sao?

- Cửu Vương Gia có yêu cầu được gặp Tiểu Vương Gia nhưng bị chúng tôi từ chối. Sau khi nghe thông báo vị trí cô Yên Nhi sẽ xuất hiện, ngài ấy đã lập tức đi trước để chuẩn bị.

- Anh Young Min có nói muốn gặp tôi vì việc gì không?

- Hình như là việc có liên quan đến cô Yên Nhi. Cửu Vương Gia cứ khẳng khẳng bảo rằng cô ấy bị oan.

- Anh Chín vì việc Yên Nhi bị trục xuất mà đến đây sao? – Về mặt Tuyên thoáng thất thần – Oan là thế nào? Tại sao ông không nói cho tôi biết????

- Chính Tiểu Vương Gia đã dẫn...

- Đủ rồi. – Giới hạn chịu đựng của anh đã lên đến đỉnh – Đủ rồi!

Không ngờ tin tức về việc Tuyên quyết định trục xuất Yên Nhi lại lan nhanh như vậy. Nhưng Young Min có việc gì lại phải đến thanh minh cho cô ấy? Anh đã nghĩ thế nào khi quyết định tống giam người vợ đang mang bầu ba tháng của mình vào địa ngục? Và nếu người bị nhốt trong phòng 2034 thật sự là Triệu Yên Vũ thì...đứa bé này chẳng phải chính là con gái anh ấy hay sao?

- Lập tức cho người mời Young Min đến đây. – Tuyên trầm giọng ra lệnh – Nói với anh ấy là tôi có việc gấp.

- Dạ.

Hệ thống lại tất cả thông tin có được, toàn bộ câu chuyện có thể được anh tạm giải thích qua loa thế này. Vì một lý do gì đó, Yên Vũ đã bị Young Min tống vào địa ngục. Trong lúc anh ta đến đây đã yêu cầu gặp Tuyên để thanh minh cho Yên Nhi nhưng không được chấp thuận. Sau đó, Young Min nhanh chóng rời khỏi để xuống trần giới đón Yên Nhi, còn Yên Vũ thì bị nhốt vào phòng 2034. Bấy giờ cô ta đang mang thai nên đã vô tình sinh hạ đứa trẻ ngay tại đó. Và vì địa ngục của Tuyên chưa từng tính đến việc dung chứa trẻ con nên không thể siêu thoát cho nó được. Cô bé này hẳn đã sống với mẹ trong địa ngục từ lúc lọt lòng tới giờ. Phòng 2034 chỉ báo trống khi Yên Vũ đã biến mất. Và thời điểm ấy chính là hôm nay.

Nhưng còn...

- Tại sao con bé lại tỏ ra thân thiết với ngài như vậy? – Lão Hùng như muốn thay Tuyên nói ra điều khó hiểu.

- Ông hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?

Chuyện mù tịt thông tin hình như đã làm anh rất cáu bẳn. Cộng thêm đứa trẻ xa lạ liên tục khiến chân tay vướng víu càng thêm đổ dầu vào lửa. May mà từ lúc được chạm vào người Tuyên, con bé đã không còn khóc lóc hay kêu gào thảm thiết nữa. Nó chỉ im lặng ngắm nhìn những người đứng quanh bằng ánh mắt tò mò xen lẫn sợ hãi. Cái miệng nhỏ nhắn chốc chốc lại há ra ngáp dài.

- Khi nào anh Chín đến thì gọi tôi. – Tuyên liếc mắt nhìn đứa bé trên tay – Còn cô nhóc này...để tôi giải quyết.

Dù sao cũng không có cách nào để dứt nó ra được. Đứa bé lại là cháu ruột của anh. Dành chút thời gian ở bên nó cũng không phải điều gì quá đáng.

- Tên của con là gì?

...

- Con có thể buông chú ra vài giây được không? Chúng ta đổi tư thế khác thoải mái hơn nhé!

...

Thật hết biết!

Là do con bé bị cầm bấm sinh hay vẫn còn đang sợ hãi? Ngẫm lại mới thấy từ lúc ra khỏi địa ngục tới giờ, ngoại trừ khóc, nó hình như vẫn chưa mở miệng nói lời nào cả.

Căn nhà tối không một ánh đèn làm bé con thoáng rung mình. Tuyền thở dài, đưa tay vuốt nhẹ sống lưng nó rồi tạo ra một đốm lửa nhỏ. Sắc xanh tươi mát vừa xuất hiện đã thấy hai mắt con bé mở lớn. Một tay nó chậm rãi vươn ra, như muốn chạm vào vật thể lấp lánh, huyền ảo.

- Coi chừng nóng. - Anh khẽ nhắc.

Bàn tay lớn vừa nắm lấy năm ngón tay ngắn ngủn của đứa trẻ thì một cảm giác râm ran bỗng lan tràn khắp cơ thể. Tuyền giật mình, vội tìm cách thu tay thì nhận ra con bé vừa xụ mặt như hực hắc. Sau vài giây bất động, nó quyết định từ bỏ ý muốn tìm hiểu đốm lửa xanh trước mặt và thay vào đó là rờ rẫm gương mặt anh từng chút một.

Làn da mềm mại mang theo hương thơm dịu dàng khiến Tuyền cứ ngây ra như phỗng. Đứa nhỏ chăm chú quan sát từng đường nét trên mặt anh như một nhà khoa học đang muốn kiểm tra lại giả thiết nào đó. Hai người họ cứ thế chăm chăm nhìn vào mắt nhau cho tới khi con bé đột nhiên nhoẻn miệng cười.

Nó rướn người, vòng tay ôm lấy cổ Tuyền rồi thân thiết gả đầu vào người anh như làm nũng. Hành động ấy không biết vì sao lại khiến anh suýt nghẹt thở. Lồng ngực căng lên trong cảm giác nhức nhối. Từng trận run rẩy phát ra, mang theo nỗi xúc động dâng trào.

Tại sao trên đời lại có một đứa trẻ đáng yêu như vậy? Mọi người không phải vẫn thường nói Tuyền có mạng khắc trẻ con hay sao? Bất cứ đứa nào nhìn thấy anh, nếu không khóc cũng tìm cách bỏ chạy. Từ bọn trẻ nhỏ trong Phòng Chờ đến con bé Tinh Tinh nhà hàng xóm ngày trước...Vậy mà cô bé này, chẳng những thôi khóc khi nhìn thấy Tuyền mà còn tỏ ra yêu thương, gần gũi. Chẳng những không bỏ chạy mà còn bám riết lấy anh không rời.

Nhưng nhắc đến con bé Tinh Tinh mới thấy cô nhóc này giống nó y hệt. Thảo nào ngay giây phút đầu gặp gỡ đã thấy gương mặt nó trông quen như vậy. Nhưng tại sao Yên Vũ lại có thể thu hút được đứa trẻ này? Chẳng lẽ vì nó làm cô ta thành Yên Nhi sao?

- Con đói không? - Tuyền thử tìm thứ gì khác thu hút sự chú ý của con bé - Chúng ta ăn gì đó nhé.

Xét theo lý, nếu nó được sinh ra và lớn lên dưới địa ngục thì sẽ không biết khái niệm ăn uống hay nạp năng lượng là gì. Vì nơi đó nuôi dưỡng người ta đến bất tử. Hay nói một cách khác, địa ngục cưỡng chế những người bị nhốt vào đó phải sống đến khi nào họ thật sự nhận thức được sai lầm của chính mình. Còn khi đã trở lại Trung giới này, cô bé buộc phải nạp năng lượng nếu muốn tồn tại.

- Thử cái này xem. - Tuyền nhẹ nhàng mang nó về phía bàn ăn rồi thông thả cầm lên một bông hoa màu tím nhạt.

Nhận thấy cô bé vẫn không hề có chút phản ứng, anh bắt đầu giải thích.

- Con cầm cái này đưa lên mũi. Chậm rãi hít thật sâu, sẽ cảm thấy trong người khoan khoái.

Trong lúc khom người xuống gần nó, hương thơm tươi mát trên người con bé lại vô tình bay vào mũi Tuyền lần nữa. Khung cảnh này chẳng những giống với lần anh dạy Yên Nhi sử dụng hoa trước kia mà cả mùi hương trên người con bé cũng có sự tương đồng đáng kể. Cuối cùng thì chuyện lạ lùng gì đang xảy ra ở đây vậy?

Giữa lúc Tuyền còn đang ngồi ngơ ngác thì cô bé đã ngây ngô thực hành cái lý thuyết mà nó vừa nghe được. Sau khi mím môi, với tay lấy ỉnh một bông hoa có màu sắc tương tự, nó bắt đầu đưa lên mũi ngửi. Thái độ ngoan ngoãn và nghe lời đến không chịu được. Cô bé không hề biết người đàn ông đang ngồi phía sau vẫn đang nhìn nó không chớp mắt. Ý tưởng kinh hoàng bất ngờ lóe lên khiến anh gần như á khẩu. Không, con bé chắc chắn phải là con của Young Min và Yên Vũ. Vì người bị giam trong phòng 2034 rõ ràng là Triệu Yên Vũ kia mà!

161. Chương 161: Chương 161

Sau vài phút cố gắng định thần, Thần Tuyên bất chợt nghĩ ra một...phép thử. Mới nghe thì có vẻ điên rồ, nhưng trong khi chờ Young Min đến, anh cũng không có cách nào khác để dập tắt mối lo ngại trong lòng.

Mang theo cô cháu gái đi đến chiếc tủ nhỏ đầu giường, Tuyên cẩn thận lấy ra cuốn album bìa đỏ. Đây là vật duy nhất anh mang về trong lần cuối cùng đến thăm Tuyết Vinh dưới trần giới. Những tấm ảnh trong đó đều là của gia đình Yên Nhi, ghi dấu những sự kiện quan trọng xuyên suốt tuổi trẻ cô ấy. Vào mỗi đêm, khi một mình nằm lặng im trên chiếc giường lạnh lẽo, Tuyên đều mang nó ra xem.

Xem để rồi ngẩn ngơ, để nhớ thương và đau đớn...

Vừa quay đầu nhìn con bé, anh lại phải nhướn mày trước tư thế lạ kỳ của nó. Sau khi được Tuyên đặt xuống giường, cô bé không biết từ lúc nào đã loi chơi bò dậy. Mặt giường êm khiến cả người nó nghiêng ngả, chỉ có hai bàn tay kiên quyết vươn về phía trước. Nó đang muốn với lấy con búp bê yêu dấu của anh.

Trong phút giây ngẩn ngui, Tuyên thật sự không biết mình đã muốn làm gì. Ngăn chặn cô cháu gái? La mắng nó vì tự ý mở tới đồ của người khác? Hay là giấu con búp bê đi chỗ khác?... Đến cuối cùng, điều duy nhất anh có thể thực hiện là dùng đôi mắt long lanh quan sát đứa trẻ từng bước ôm lấy con búp bê, hai tay mân mê ngồi xuống giường.

Cặp mắt ngây thơ của nó ngập ngừng hướng về Tuyên, đến khi nhận thấy không có dấu hiệu nguy hiểm mới an tâm ôm siết con búp bê trước ngực. Thái độ thỏa mãn đến vui vẻ.

Nhớ lại ngày ấy, khi Yên Nhi cặm cụi làm ra thứ vật phẩm này, chắc cũng đang nghĩ đến lúc nó được con gái mình yêu thích như thế. Lúc đầu, em còn lo sẽ bị con chê xấu. Ai ngờ, cô cháu gái này vừa nhìn thấy đã lập tức chớp lấy, yêu thương ôm ấp như món đồ thân thiết. Có lẽ nó không bao giờ nghĩ tới, con búp bê xấu xí kia vốn là vật bất khả xâm phạm, chỉ mình Tuyên bốn năm qua là có quyền sờ đến.

Trên đó vẫn còn phảng phất mùi hương của Yên Nhi.

- Đây là lần mẹ con đoạt giải nhất cuộc thi tiếng hát sinh viên toàn quốc. – Anh nuốt nghẹn, cố mở ra cuốn album cũ – Mẹ hát hay nên thi đầu đầu đó, là vàng oanh giữa chim sẻ.

Đứa trẻ vừa nghe thấy âm thanh do Tuyên phát ra đã lập tức nhích người đến gần. Cơ thể nhỏ bé dễ dàng chui vào giữa hai cánh tay anh, thái độ dựa dẫm đến kinh ngạc. Con búp bê nằm an phận trong tay nó cũng vô tình trở thành chiếc gối dựa êm ái. Đôi mắt lim dim chỉ lơ đãng nhìn vào tấm hình bên dưới ngón tay Tuyên rồi chớp nhẹ.

- Còn đây là ảnh mẹ con lần đầu bước chân vào giảng đường đại học – Anh sốt ruột “giới thiệu” cho nó hình ảnh bên cạnh.

Hai cô gái trong những bức hình đó tuy giống nhau nhưng không phải là một. Chỉ có điều, phản ứng của đứa trẻ trước mặt lại chẳng có gì khác biệt. Có lẽ Tuyên đã quá hốt hoảng trước ý nghĩ người bị nhốt trong căn phòng kia là Yên Nhi nên mới trông mong vào khả năng nhận diện của cô bé lên bốn này.

Đang bản thân tự trách và cười cợt bản thân, anh bỗng cảm nhận thấy đứa trẻ trong tay vừa chồm người về phía trước. Hai tay nó mò mẫm, vất vả tìm cách lật quyển album sang trang nhưng không được.

- Muốn coi tiếp à? – Tuyên lại nhướn mày nhìn nó – Con có thể mở miệng nhờ chú mà.

Con bé lén đưa mắt nhìn anh như thể cũng nhận ra đó là một lời đề nghị có pha chút la trách. Nếu nó quả thật bị cầm tù từ lúc vừa lọt lòng mẹ thì đây đúng là điều bất hạnh. Nhưng giả sử...cháu anh vì quá sợ hãi hoặc không thể mở miệng do di chứng của việc bị nhốt trong địa ngục thì Tuyên nhất định phải tìm cách để nó chịu cất tiếng.

- Đây là ông bà ngoại của con. – Anh bình thản chỉ tay vào tấm ảnh cả gia đình – Con còn một người dì nhưng từ nhỏ đã bị thất lạc, không có mặt trong này. Sau này khôn lớn, có thể nói ba cho đến nhìn dì ấy một chút.

Như thể đang vui mừng vì không bị ép buộc nói chuyện, đứa trẻ đã bắt đầu tỏ ra hào hứng hơn trước. Nó tập trung vào cách di chuyển ngón tay của Tuyên, thỉnh thoảng lại đưa tay sờ thử. Cô bé khiến anh có cảm giác mình giống như vật thể lạ, không rõ hư hay thật nên cần kiểm tra để xác định.

Nó thích chạm vào mọi thứ trên người Tuyên và chỉ muốn được ngồi trong lòng. Bất cứ khi nào bàn chân vô tình rơi xuống nệm, cô bé đều sẽ cố gắng xoay sở để cả cơ thể chỉ tiếp xúc với một thứ duy nhất là Sở Thần Tuyên. Đối với nó, anh vừa là thứ duy nhất quen thuộc, vừa hư ảo và xa lạ.

Đứa trẻ nhìn nhận anh giống một người đã quen biết rất lâu nhưng không có dịp gần gũi. Nhìn động tác rúc vào lòng nhanh nhẹn của nó, Tuyên có thể đoán ra con bé rất hay làm điều tương tự khi ở bên cạnh mẹ. Căn phòng trống trải dưới địa ngục chỉ tồn tại duy nhất tình mẫu tử, Yên Vũ chắc chắn đã ngày ngày thủ thủ tâm sự cùng nó.

Tình máu mủ sâu sắc như vậy, thảo nào khi cô được siêu thoát, đứa trẻ này lại lâm vào trạng thái hốt hoảng và đau buồn đến ngẩn ngơ như vậy. Mất đi mẹ, đối với nó nào khác chi mất cả thế giới? Con bé không biết đến sự tồn tại của bất cứ thứ gì khác ngoài người phụ nữ sinh ra mình. Nhưng tại sao lại bám riết lấy anh? Tại sao? Tại sao?

- Đứng cạnh ông bà chính là mẹ và dì. - Lời nói của Tuyên đột nhiên trở nên dịu dàng - Khi nào gặp được ba, con nhất định sẽ thấy dì ấy.

Đây là những tấm hình chụp được chụp vào ngày gần với lần cuối cùng Yên Nhi còn ở trần giới nhất. So với khoảng thời gian sống cùng anh thì không có mấy phần khác biệt. Có lẽ cũng vì vậy mà chúng trở thành phần được Tuyên mở ra xem nhiều nhất.

Thiên thần nhỏ đang ngồi im chột nhời khỏi tay anh, nghiêng đầu đem một bên má dán vào cuốn album lớn. Ánh mắt ngây thơ của nó nhìn xuống tấm ảnh, trong khi ngón trở nhẹ vuốt ve gương mặt thù mị với đầy vẻ nhung nhớ.

- Bảo bối,...con làm gì vậy? - Cả người Tuyên gần như đông cứng, tay run run giữ chặt quyển album bị mái đầu đen óng dề nặng.

Đứa trẻ này tính hù chết anh sao?

Khi không lại thất thần vì gương mặt nhỏ xíu của Yên Nhi trong đó.

Nhưng rõ ràng là con bé chỉ sờ đúng vào chỗ ấy, trên gương mặt tươi cười của người đáng lý chỉ là dì chứ không phải mẹ nó.

- Ngồi dậy nào. - Tuyên lạnh lùng nâng nó ngồi thẳng dậy - Trong này... - Anh cố tình chỉ tay vào một tấm ảnh khác - ...Ai mới là mẹ của con?

Cô bé sau vài giây ngơ ngác liền ngoan ngoãn làm theo "chỉ thị". Nó đảo mắt một vòng quanh bức hình rồi nhanh chóng dừng lại chỗ Yên Nhi, tay đặt lên như đánh dấu.

- Vậy còn người bên cạnh? - Tuyên xúc động hỏi lại - Đây mới là mẹ con chứ?

- Ừ... - Bé con bắt mắt lắc đầu, tay ấn liên tục vào vị trí lúc nãy.

Chỉ xét riêng thái độ ngẩn ngơ và buồn tủi của nó vừa nãy đã đủ khiến anh bất an lắm rồi. Bây giờ còn thêm sự kiên quyết cùng âm thanh khác thường kia càng như nước vỡ bờ, mạnh mẽ tấn công con đề bình tĩnh của Tuyên từng đợt.

- Tiểu Vương Gia. - Lão Hùng ở ngoài cửa, cao giọng nói vọng vào - Người bên ấy nói Cửu Vương Gia đang đi biểu diễn dưới hạ giới. Phải nay mai mới về được.

- Không cần chờ anh ấy. - Tuyên dứt khoát đứng dậy - Đích thân tôi sẽ qua đó.

Không thể để sự nhập nhằng này tiếp tục kéo dài thêm nữa. Dù người bị giam trong phòng 2034 ấy có phải Yên Nhi hay không thì lồng ngực anh cũng sắp vỡ tung ra rồi. Đứa bé này có gương mặt giống Tinh Tinh, mang trên người mùi thơm hệt như cô ấy, lại còn liên tục tỏ ra quyến luyến đối với Yên Nhi... Tất cả những điều đó, nếu được lý giải bằng việc cô chính là mẹ nó thì hợp lý không gì bằng. Nhưng Tuyên ngàn lần vạn lần cũng không muốn chứng hợp lý theo cách đó.

- Ngài mang cả...nó theo à?

- Ừ. – Anh cẩn thận đem đứa trẻ áp vào ngực, động tác đã bắt đầu tự nhiên hơn trước – Việc ở đây giao cho ông quản lý.

Ông già nín lặng nhìn theo bóng lưng vội vã của Tuyên. Đã bốn năm rồi, không được thấy Tiểu Vương Gia tỏ ra che chở và gần gũi với “vật thể sống” nào như thế. Bản thân Thần Tuyên có thể không nhận ra nhưng từ lúc đứa trẻ dưới địa ngục xuất hiện, bản thân anh vẫn chưa có một lần nôn ra máu hoặc bước đi lảo đảo. Cô bé ấy đối với Tuyên chính là thần được.

162. Chương 162

Con đường rải lá thông vẫn không hề thay đổi. Những thân cây to khỏe, luôn căng tràn sự sống như nhiều năm về trước. Anh tài xế trẻ tuổi hôm nào giờ đã là một người đàn ông chừng chạc. Đôi mắt thâm trầm ánh lên vẻ ngạc nhiên khi nhận ra Tuyên. Còn cái cách anh ta dán chặt mắt vào cô bé bốn tuổi trong tay anh lại mang vẻ vừa ngẩn ngơ, vừa đắm chiêu khó tả.

- Mỗi lần trở về nhà, Cửu Vương Gia đều đến đây đợi ngài, đợi cánh cửa thông với Trung giới Việt Nam được mở.

- Để làm gì? – Lời nói của người lái xe khiến Thần Tuyên có chút bối rối.

- Ngài ấy nói mình đã hối hận và muốn thay đổi điều gì đó.

-...

Có lẽ anh ấy muốn xin mình giải thoát cho YênVũ, Tuyên nghĩ vậy. Có lẽ sau khi bình tĩnh lại, Young Min đã nhận thức sự vô tội của đứa con trong bụng Yên Vũ. Cô ta có thể phạm phải tội gì để nhận lấy hình phạt tàn nhẫn này? Nếu biết cô gái cả đời mù quáng yêu mình đã không còn nữa, anh trai anh liệu sẽ phản ứng như thế nào?

- Vương phi cũng thường tìm đến nơi này, nhưng người chỉ đứng lặng im rồi khóc.

-...

Bàn tay ôm lấy cô cháu gái của Tuyên bắt giác siết chặt. Yên Nhi đã đến đây và khóc? Cô ấy mong được quay về bên anh sao? Không thể nào, Tuyên đã làm ra nhiều việc tàn ác như thế. Yên Nhi không thể tiếp tục muốn sống bên anh được nữa. Chỉ có thể vì cô ấy vô tình biết chuyện về Yên Vũ. Vì xót thương em gái nên mới không ngừng rơi lệ.

“Trời ơi...Yên Nhi của anh, bốn năm qua của em...phải chẳng đều ướt đầm nước mắt?”

Chiếc xe chạy rất êm cho đến khi dừng hẳn trước cánh cổng. Tuyên hơi nhíu mày rồi cẩn thận đưa tay đẩy cửa. Bọn người làm ngay lập tức chạy ra, cúi gập người trước anh như những lần trước. Hành động đó không hiểu sao lại khiến cô bé trong lòng Tuyên hoảng sợ. Gương mặt nhỏ nhắn bối rối giấu vào ngực anh như trốn tránh. Có lẽ từ lúc sinh ra tới giờ, nó chưa từng thấy nhiều người như thế. Tuyên rất mừng vì con bé đã không chọn cách khóc ầm lên như lúc còn ở Phòng Chờ.

- Bảo họ đừng chào nữa. – Anh lạnh lùng đưa ra yêu cầu.

- Dạ!!!!!!!!!!!! – Cả bọn cùng hô to khiến cô nhóc càng hốt hoảng.

Rõ tức!

Tuyên cố nuốt giận rồi bước ngang qua cả bọn. Chỉ còn một người mặc vét xanh kính cẩn theo phía sau chỉ đường.

- Yên Nhi đang ở đâu?

- Thưa, trong vườn.

- Đưa tôi đến gặp cô ấy.

Hai người họ nhanh nhẹn bước đi trên con đường rải sỏi, không hề phát ra một tiếng động. Nhưng tới khúc rẽ quen thuộc thì Thần Tuyên bất ngờ giảm tốc độ. Trong đầu anh đang không ngừng vang lên tiếng nói cười của các cô gái ngồi bên chiếc bàn đá trong góc. Hình ảnh Yên Nhi thướt tha trong bộ áo màu xanh non và chiếc khăn voan mỏng như vẫn còn ẩn nấp đâu đó. Gương mặt sợ hãi cùng xấu hổ của cô khi bất ngờ bị anh Chín ôm chầm lấy, những giọt nước mắt trong suốt và hành động nhào đến bên anh tìm sự chở che... Tất cả đều khiến tứ chi Tuyên như bị hóa thành đá.

- Thưa ngài...? – Người đàn ông phía sau có ý thăm hỏi – Ngài... không sao chứ?

- Tôi không sao. – Anh nhẹ lắc đầu, hai tay vô thức siết chặt đứa trẻ trong lòng hơn một chút – Cứ việc đi tiếp.

Thật không ngờ, những ký ức về Yên Nhi vẫn còn sống động như vậy. Tuyên càng cố bài xích hoặc loại trừ thì chúng lại càng mọc rễ bám sâu vào lòng anh mãnh liệt. Tình yêu dành cho cô ấy có lẽ mãi mãi vẫn là một thứ không thể tách rời. Cũng giống như người ta không cách nào lôi một con ốc sên ra khỏi vỏ mà không làm chết nó.

Người đàn ông cố nén một tiếng thở dài trước khi nặn nhai thái độ lạnh lùng, xa cách. Đây chính là phương pháp nguy trang tốt nhất dù thâm tâm anh vẫn không ngừng gióng lên những hồi trống rộn rã. Tuyên nhớ Yên Nhi, khao khát được gặp cô từng giây từng phút. Nhưng càng nhớ lại càng đau. Càng đau anh lại càng nhắc mình không được đến tìm cô ấy. Và càng nhắc bản thân không được đến tìm cô ấy, trong lòng Tuyên càng lại càng thấy nhớ... Đây mới đúng là một loại hành hạ.

Đợi lát nữa gặp mặt, anh chỉ mong mình có thể giữ được bình tĩnh, không để lộ ra chút sơ hở. Tuyên phải chứng minh cho Yên Nhi thấy, kẻ máu lạnh này không chỉ chán ghét cô mà còn sống tốt hơn hẳn kể từ ngày tống cổ Nhi khỏi Trung giới. Anh phải nhìn cô bằng ánh mắt còn tệ hơn một người xa lạ để trong lòng Yên Nhi không nảy sinh bất cứ nghi ngờ nào. Anh còn phải... còn phải...

“Chẳng biết bây giờ cô ấy mập hay ốm... xanh xao hay hồng hào...”, dòng tư tưởng... sai trái chẳng biết từ đâu lại ngang nhiên làm gián đoạn kế hoạch trở thành người xấu của Tuyên, “Liệu lát nữa mình có may mắn gặp được con gái của em không, có cách gì chạm vào nó dù chỉ một cái không nhỉ?”... “Con bé còn nhỏ như vậy, hẳn phải ở bên mẹ rồi... Minh có thể nhân lúc nó đến chào rồi thừa cơ xoa đầu một cái. Chắc không bị ai phát hiện”... “Đây là cơ hội tốt để nhìn thấy Yên Nhi. Minh không muốn ra đi với kí ức mờ nhạt về nụ cười hạnh phúc của cô ấy.”... “Không biết khi nghe được tin Yên Vũ vừa chết dưới địa ngục, Yên Nhi có thêm hận mình đến tận xương hay không?”... “Nhưng mà như thế cũng thật tốt. Minh sẽ không phải lo cô ấy cảm thấy khó xử... Bất cứ ai dám làm thương tổn Yên Vũ đều sẽ bị Yên Nhi căm ghét”... “Đúng vậy. Đừng chần chừ mà hãy cứ hận anh đi, hận anh càng nhiều càng tốt em nhé, haha...”

Sử Thần Tuyên cứ thế tiếp tục bước đi giữa bao nhiêu là câu hỏi. Tự đặt ra nghi vấn rồi tự tìm cách trả lời, tự mỉm cười rồi tự tìm cách đánh mặt, tự lo mình không thể ác độc rồi tự nghĩ đến những lời lẽ tốt đẹp... Anh cuối cùng đã đứng trước mặt Yên Nhi từ lúc nào chẳng hay biết.

Trần ngập khắp không gian là một giọng hát hay nhưng hoàn toàn xa lạ. Người phụ nữ với mái tóc ngắn, uốn cong thành lọn đang ngồi đung đưa trên chiếc xích đu màu bạc. Cô mặc trên người bộ đồ màu nhung đỏ, có những họa tiết thêu tay rất tinh xảo. Hai gò má đánh phấn hồng, tô son môi đỏ mọng. Dưới ánh nắng của ngày, làn da trắng như càng trở nên sáng rực.

Tuyên thất thần quan sát người phụ nữ. Nhưng sự ngỡ ngàng không phải đến từ chất giọng khác lạ mà do chính cách ăn mặc xa hoa kia mang lại.... Bốn năm không gặp, cô ấy lại thay đổi thị hiếu thẩm mỹ nhanh vậy ư? Yên Nhi của Tuyên từ lúc nào đã rời xa sự giản dị để trở thành người phụ nữ thời thượng thế này? Sâu tận đáy lòng cũng vì vậy mà dâng lên cảm giác mất mát.

Nhớ những ngày cô mới đặt chân xuống Trung giới, Tuyên cũng vì chính giọng hát và sự giản dị ấy làm mê mẩn. Trong thâm tâm anh, bao giờ cũng có riêng một chỗ để lưu giữ thói quen sinh hoạt không chút cầu kỳ của Yên Nhi, cất thật sâu hình ảnh cô yêu thương chăm sóc và hát ru những đứa trẻ. Người phụ nữ ấy chẳng những sở hữu nhiều đức tính giống mẹ mà còn cho anh sự chăm sóc mà mẹ không hề có.

Bản thân đưa mắt nhìn sang đứa trẻ đang được mình bế, Tuyên thấy nó cũng ngẩn ngơ nhìn về phía phát ra giọng hát. Cái miệng nhỏ nhắn hết há ra rồi ngậm lại trong kinh ngạc. Nhưng chỉ sau một phút

đồng hồ “phân tích”, con bé lại quay đi, tiếp tục dụi mặt vào người anh với vẻ mệt mỏi.

“Không được để đứa trẻ này tiếp tục hù dọa”, Tuyên giật mình tự căn dặn bản thân “Nhất định không được để nó làm cho hốt hoảng”. “Đó không phải Yên Vũ nên con bé không hứng thú là đúng rồi...”

Nhưng sao bên cạnh cô ấy còn có một đứa trẻ? Hơn nữa lại là bé trai chứ không phải bé gái?

- Thằng nhỏ kia là ai? – Anh sững sờ chỉ tay vào cậu nhóc trước mặt.

- Là con trai của Lee tiên sinh và cô Yên Nhi.

- Đứa trẻ đó là con của Yên Nhi sao? – Tuyên lập tức thấy chân mình lảo đảo – Anh vừa nói đó là con của cô ấy và anh Young Min à?

Năm đó, trong buổi lễ Sửa Luật, rõ ràng Lão Trung Vương đã nói đứa bé trong bụng cô ấy là con gái. Sao bây giờ lại có thể...??? Trông vẻ ngoài thì thấy chỉ chừng bốn năm tuổi. Tuy còn nhỏ nhưng hàng lông mày rậm lại giống anh Chín như đúc. Hai mẹ con họ, một lớn một nhỏ đang cùng cười đùa, ca hát rất vui vẻ...Hình ảnh hoàn toàn sống động chứ chẳng phải là ảo mộng.

Cảm giác sợ hãi đã âm thầm bén rễ khi nhìn thấy phản ứng kỳ lạ của cô cháu gái bây giờ lại thừa cơ bùng lên mãnh liệt. Nó giống như con quái vật với cái miệng đầy răng nanh đang muốn nuốt chửng Tuyên. Còn anh, dù cố vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được. Chỉ cảm thấy từng thớ thịt trên người đang phát đau và liên tục tứa máu.

Bàn tay bé xíu bỗng nhẹ nhàng vuốt ve trước cổ Tuyên như muốn thay anh xoa dịu. Mái tóc tơ bông bênh của đứa trẻ nép sát vào ngực Tuyên như muốn nói những đau đớn này của anh cũng là điều khiến nó thấy mệt mỏi. Con bé buồn chán và nhớ thương mẹ nó cũng giống như Thần Tuyên nhớ thương Yên Nhi vậy.

- Không thể nào. – Anh bắt đầu nhận ra bản thân đã không thể bám trụ thêm được nữa – Không thể nào...

Lời lẩm bẩm cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của người phụ nữ và đứa trẻ. Cô ta lập tức ngừng hát và chuyển tầm mắt về phía ba nhân vật vừa xuất hiện. Khi cái nhìn lướt đến chỗ gương mặt Tuyên, phản ứng đầu tiên của Yên Nhi là sự đông cứng. Đôi mắt cô mở to và nhanh chóng bị bao trùm trong hốt hoảng. Hơi thở chớp mắt đã trở nên dồn dập, nửa như rất muốn thoát ra điều gì đó, nửa lại muốn quay đầu bỏ chạy.

Nhi vội vã xoay đầu rồi dùng một tay để ôm ngực. Từng giọt châu phản chiếu ánh mặt trời thi nhau lăn khỏi mi mắt.

- Vị này...vị này... – Giọng cô đột nhiên trở nên lắp bắp - ...Vị này là...?

- Thưa, đây là em trai thứ mười ba của Lee tiên sinh. Tên ngài ấy là Sử Thần Tuyên.

- Ra là em Tuyên...

Dường như lấy được nguồn động lực rất mạnh mẽ, cô gái cố hít thật sâu rồi quay lại nhìn anh với gương mặt bình tĩnh đến bất ngờ.

- Anh Young Min phải đến ngày mai mới về.

163. Chương 163

Trước cung cách nói chuyện đầy xa cách kia, Sử Thần Tuyên bất giác cảm thấy mỗi lời mỗi chữ đều giống như mũi kim, châm vào tim đau nhói. Giọng nói vừa rồi vì sao lại có thể bình thản nhanh như vậy? Ngữ điệu vì có gì lại vui vẻ đến lạnh lùng, tàn ác? Yên Nhi hận Tuyên đến mức không còn cảm giác gì đối với anh nữa sao? Hay cô ấy chỉ đang giả vờ mình đã quên hết mọi việc để lão Hùng không phải chịu tội?

Hắn là như vậy rồi. Yên Nhi của Tuyên lúc nào cũng quan tâm đến người khác. Cô ấy nghĩ lão Hùng bí mật ỉn sử dụng thuốc bảo vệ kí ức nên bây giờ phải làm như không biết anh thế này. Yên Nhi tuyệt đối không phải loại người có thể vì hận thù mà trở nên lạnh lùng đến tự nhiên như vậy. Không bao giờ...

Nhưng còn việc đứa con? Tuyên biết đưa ra lời giải thích nào cho sự thay đổi giới tính của nó đây? Lời của ba anh một khi đã nói thì không thể có sai sót. Khi đó, chính Tuyên cũng cho rằng việc sửa luật của ông có liên quan đến mình và giới tính đứa trẻ. Nhưng có khi nào vì ba đã già nên đầu óc cũng bị lú lẫn?

Hay là...hay là Yên Nhi vì quá đau lòng nên đứa con bị sảy? Cũng có thể lúc quay lại trần giới, cơ thể cô đã gặp phải chấn động nào đó? Hoặc các người vợ trước của Young Min hành hạ cô dẫn đến tai nạn...Sau đó, hai người họ đã cùng nhau tìm một đứa con khác? Chỉ có thể như thế thôi. Chỉ có thể như thế thôi.

- Đứa bé này là con em? - Nhi thân thiện đưa tay vuốt má cô bé - Đáng yêu quá!

“Em nghĩ anh còn có thể cùng một người con gái khác sinh con để cái sao?”, Tuyên nhe răng không thốt nên lời. Dẫu cho cô có đang đóng kịch hay cố tình chọc tức anh thì cũng dẫu cần nói ra những lời đau lòng như vậy. “Yên Nhi, cầu xin em hãy làm điều gì đó...điều gì đó để anh có thể an tâm người đang đứng trước mặt mình lúc này đích thực là cô gái của bốn năm trước.”... “Tim anh...tim anh đã vì em mà yếu ớt lắm rồi...không thể chịu đựng thêm được nữa...”

- Song Joo, tới chào chú đi con. - Người phụ nữ dịu dàng hướng về phía con trai mình, vậy vậy.

Ngực Tuyên lại bắt đầu đau nhói từng cơn...Một loạt tiếng ho dài vang lên khi anh vội vàng dùng tay che miệng và quay mặt đi chỗ khác. Cánh tay đang được dùng để giữ chặt cô cháu gái cũng suất chút thì buông lỏng. Cứ mỗi lần tâm trạng không ổn định là Tuyên lại bị thổ huyết. Cơ thể cùng trái tim chẳng rõ từ khi nào đã đạt đến sự thống nhất cao độ như vậy. Chỉ biết sau vài lần co thắt, máu tươi cuối cùng cũng bị tổng ra, nhều thành giọt xuống mặt đất như những lần trước.

- Ngài không sao chứ?

- Em làm sao vậy? - Sự quan tâm của Nhi hoàn toàn mang tính xã giao - Hay vào nhà nghỉ một lát?

- Không...Không cần... - Anh chỉ còn nói được nhiều đó.

Trong lúc mê man, hình ảnh Yên Nhi loay hoay dọn dẹp căn nhà cũ lớn vốn trong óc Tuyên. Suốt bốn năm ròng rã, chưa bao giờ cặp mắt đỏ hoe cùng gương mặt ngơ ngác xen lẫn kinh hãi của cô chịu buông tha anh. Hành động của Tuyên ngày đó không chỉ vung dao chém một nhát vào trái tim yếu ớt của Yên Nhi mà cũng tự đâm nát tim mình. Cuộc sống bốn năm qua của anh chính là quá trình vật vã tồn tại cùng trái tim không nguyên vẹn. Không phải vì thiết tha với cuộc sống quyền lực mà do ông trời mãi vẫn không cho Tuyên ...chết.

Đối mặt với cách hành xử vô tình của anh, nhiều người đã không ngần ngại khẳng định, lương tâm Tuyên bị chó tha mất rồi. Họ oán trách và khiếp sợ anh suốt thời gian dài. Nhưng thái độ bất bình và chống đối ngầm chỉ kéo dài cho đến khi Tuyên liên tục đổ bệnh, nằm liệt giường suốt một tháng. Anh cứ nghĩ sự cảm hận lúc đầu đã bị chuyển hóa thành thương hại nên không mong đợi hay cảm kích gì. Dù không trực tiếp nói ra, nhưng mọi người đều biết Tuyên đã chọn inh cách hờ hững và quay lưng lại với mọi thứ.

Dòng hồi tưởng miên man khiến lòng mày anh bất giác nhăn lại. Hai bàn tay co thành nắm như sắp sửa đánh một ai đó. Bản thân Tuyên cũng không nhận thức được bộ dạng khó coi của mình cho tới khi xuất hiện hai bàn tay nhỏ nhẹ nhàng xoa vuốt. Mở mắt nhìn thấy cô cháu gái đang mang giày ngồi hẳn trên giường, anh lại nhếch miệng cười khổ. Gương mặt khờ khạo của nó sao mà giống Yên Nhi đến vậy. Cả cách chu môi khi tập trung làm việc gì đó cũng thế.

Nhưng đứa trẻ này thật...Tuyên càng lúc càng phát bực vì nó. Chính con bé là người đẩy anh vào cơn ác mộng không lối thoát này. Càng ở lâu bên cạnh nó thì Tuyên lại càng phát hiện nhiều dấu vết của Yên Nhi. Càng tìm hiểu sâu về thân thể cô bé thì anh lại càng có cảm giác trái tim mình sắp bị người ta bóp nghẹt. Không, không phải đâu. Trong chuyện này chắc chắn phải còn có khúc mắc gì đó. Yên Nhi chắc chắn không phải là người vừa chết dưới địa ngục hôm nay được...

Khẽ thở dài rồi đảo mắt nhìn lên trần nhà, Tuyên lập tức nhận ra căn phòng ngủ quen thuộc. Còn cô bé bên cạnh thì đang đờ nửa người của nó lên anh, hai tay vẫn giữ nguyên tư thế “kéo dãn” lòng mày cho ông chú. Có lẽ sau khi Tuyên ngất đi, đã được ai đó đưa về đây. Cô nhóc này bám lấy anh như thế, theo lên giường cũng là chuyện dễ hiểu. Nhưng nó làm gì suốt thời gian Tuyên ngủ? Chẳng lẽ chỉ ngồi đó mà không biết chán?

Để ý thấy trong phòng không còn ai, anh mới thả lỏng người, chớp mắt quan sát chiếc áo khoác màu xanh vẫn còn quần quanh đứa trẻ. Chất liệu này chỉ có bên Hàn nên chắc chắn là đồ do mẹ con bé để lại. Nghĩ việc nó từ lúc ra đời đến nay chỉ mặc độc nhất thứ ấy, Tuyên bỗng thấy chua xót. Dù gì cũng là con gái Cửu Vương Gia, sao lại khốn khổ đến mức này? Tất cả còn không phải đều do sự bất cẩn và nóng nảy nơi anh ư? Đợi khi anh Chín hay chuyện, chắc sẽ đau lòng ghê lắm.

- Xin lỗi anh... - Tuyên bần thần lẩm bẩm – ...Hãy tha thứ cho em...

- Ủ... - Đứa trẻ bất ngờ nắm tay anh lắc mạnh.

Bàn tay còn lại của nó thì hấp tấp đặt lên môi Tuyên, sau đó lại chỉ vào ngực mình. Ánh mắt trong veo đầy vẻ thiết tha, mong mỏi.

- Con muốn nói gì? – Anh khó hiểu nhòm dật – Có vấn đề gì với câu nói vừa rồi của chú sao?

- Ủ... - Nó mất bình tĩnh lập đi lập lại động tác cũ, bàn tay hết chỉ vào miệng Tuyên lại vỗ mạnh lên người.

Cổ găng vất óc mà suy nghĩ, anh chỉ còn biết phán bừa:

- Chú vừa nói điều gì có liên quan đến con sao?...Con không trách chú à? Không phải sao?...Hay là mẹ nói với con chuyện gì đó? Cũng không đúng?...Con từng nghe mẹ kể về Young Min? Con muốn gặp ba mình?...

Lúc cô cháu gái sắp vung tay tự đánh mình đến phát đau thì ý nghĩ mới trong đầu Tuyên chợt lóe sáng.

- Trong câu nói vừa rồi có tên của con?... Phải rồi? Phải rồi sao?...Nhưng là chữ nào?... – Có chữ nào làm thành tên riêng được đâu chứ? - ...Hãy...Tha...Thứ...Cho...? Là Cho à? Không sao?...Hay là Thứ? Thứ à? Đúng là Thứ hả?

Công cuộc đồ chữ vừa kết thúc đã làm hai chú cháu mừng đến phát khóc. Thần Tuyên sung sướng nựng nịu gương mặt bầu bĩnh của Thứ rồi mỉm cười, nụ cười hiếm hoi nhất kể từ lúc Yên Nhi rời khỏi.

- Tên của con là...Yên Thứ, đúng không?

Suy đoán này hoàn toàn dựa trên ba cái tên mẹ cô đặt cho các con gái của mình: Yên Chi, Yên Nhi và Yên Vũ. Không ngờ bảo bối nhỏ vừa nghe xong đã gạt lắt lắt, miệng nhoeo lên thành nụ cười xinh nhất thế giới. Ấu yếm bông nó đặt lên đùi, anh khoan khoái tựa lưng vào đầu giường.

- Chúng ta phối hợp thiết là ăn ý. – Tuyên yêu thương vuốt tóc cháu gái – Để chú tìm cho con bộ đồ khác.

Nhưng vừa có ý chạm vào chiếc áo thì Yên Thứ đã tìm cách phản kháng. Hai tay nó vội vàng quần chặt thứ trang phục cũ kỹ ấy như sợ ai giành mất. Ánh mắt nhìn Tuyên đầy vẻ phòng bị, rất căng thẳng.

- Được rồi, được rồi. – Anh bỗng nhiên không muốn làm ngược ý thích của con bé – Nếu con thích thì cứ mặc lấy...Bây giờ, chú cháu mình ra hồ chơi nhé.

Cô bé dành vài giây để suy nghĩ trước khi đồng ý để Tuyên ôm mình bước xuống giường. Gió ở hồ khiến mái tóc tơ của nó bay ngược về sau, trông đáng yêu khôn tả. Nhận thấy việc đi đứng đối với Thứ có vẻ khó khăn nên anh cũng không nỡ ép cháu tự di chuyển mà tự nguyện trở thành “phương tiện” cho cô bé.

Đây là nơi còn lưu giữ rất nhiều kỷ niệm giữa Tuyên và Yên Nhi. Bản thân anh cũng không hiểu vì sao mình lại muốn chia sẻ nó với cô bé này. Hồ Long Tĩnh bốn năm qua dường như chỉ có mình Tuyên lui tới. Mọi người vì quá khiếp sợ anh nên chỉ đặt chân đến đây vào những lúc họ tin chắc Tuyên sẽ không có mặt. Nhưng như thế kể cũng hay, vì anh thật sự không muốn những ký ức về Yên Nhi bị bất cứ thứ gì khác xen vào. Muốn chúng mãi vẹn nguyên và trong sáng như chính con người cô vậy.

Ngẫm lại thái độ bất mãn của mình đối với Yên Vũ, Tuyên càng thấy buồn cười khi con gái cô ấy bây giờ lại quần quýt mình không dứt. Thắng thắng mà nói, chính ba mẹ Yên Thứ là những người mang đến cho Tuyên vô vàn bất hạnh. Tình cảm anh dành cho họ chưa tuột dốc không phanh thì thôi. Bây giờ còn để bản thân bị con gái họ “dụ dỗ”.

Cẩn thận chỉnh lại tư thế để Yên Thứ có thể thoải mái dựa vào vai mình, Tuyên bỗng dâm thích việc được trở thành chỗ dựa cho nó. Ý nghĩ phải trao trả con bé khi Young Min tìm đến khiến lòng anh không khỏi

bối rối. Mong muốn chờ che này vì sao lại giống nỗi khát khao ngày ấy đến vậy? Đối thủ tranh giành hạnh phúc với anh sao cũng y hệt bốn năm trước?

Tuyên mới nghĩ đến đó liền không ngừng oán thán:

- Lee Young Min...Anh vừa sinh ra đã là một người đáng ghét...

Lúc ra đến đình, Thần Tuyên lại bắt đầu phân vân việc có nên đem chuyện về con rồng dưới hồ kể cho Yên Thứ nghe hay không. Chẳng biết phản ứng của con bé sẽ thế nào. Liệu có hốt hoảng rồi dần trở nên thích thú như Yên Nhi? Hay là bất ngờ khóc thét lên rồi không muốn ở gần anh nữa? Trời ơi, từ lúc nào Tuyên đã trở thành kẻ suy nghĩ nhiều như thế?

Mỗi lần tình cảm của anh được cho đi, thứ nhận lại chỉ có đau khổ. Tuyên không muốn vật vã bao năm, để rồi tiếp tục sa chân vào vũng lầy lần nữa. Nhưng thời gian còn lại của anh cũng không nhiều, nếu cứ tiếp tục sống lúc này, liệu có quá hoang phí?

Lần đầu tiên sau khoảng thời gian dài tưởng chừng như vô tận, Tuyên đã quay lại với khát khao hạnh phúc. Yên Thứ, bằng một cách nào đó, đã truyền cho anh niềm tin lớn lao rằng mình vẫn còn khả năng làm ai đó được hạnh phúc. Cô bé khiến Tuyên có cảm giác, sự tồn tại của anh mang đến cho nó thứ tình cảm ấm áp.

Người ta có thể vứt bỏ sự sống vì những việc không đâu. Nhưng đôi khi cũng vì những lý do nhỏ nhặt mà cố gắng sinh tồn. Sử Thần Tuyên chính là trường hợp như vậy. Sự xuất hiện của cô cháu gái đã mang đến một lý do, cho anh ấy một động lực. Và kỳ thật, đối với những ai không biết tự thương tiếc mình, phần đầu vì hạnh phúc của người khác mới là mục đích mạnh mẽ nhất.

Nhưng Thần Tuyên biết nói sao để không trả con lại cho Young Min? Bất cứ đứa trẻ nào cũng mong muốn được sống bên ba mẹ ruột của nó. Việc làm ích kỷ thế này của anh hình như rất tàn ác đối với cô bé. Có thể sau này lớn lên, vô tình biết được đầu đuôi câu chuyện, Yên Thứ sẽ quay lại hận Tuyên đến chết mất thôi. Bản thân anh còn không biết sống được bao lâu nữa. Lỡ như đột ngột tắt thở, biết tìm ai chăm sóc con bé?

Không, một kẻ nhu nhược và bất tài như Tuyên không có quyền được hưởng hạnh phúc. Mong muốn ấy là thứ không nên có ở một kẻ sắp lìa đời. Anh nên để lại nó cho những người còn có thể sống, còn khao khát níu giữ. Bây giờ Yên Thứ tỏ ra quyến luyến Tuyên, nhưng lấy gì chắc được lúc gặp Young Min nó sẽ không như vậy? Mọi thứ vẫn nên quay về với vị trí của mình thì hơn.

Vì mãi nghĩ ngợi nên Tuyên không nhận ra mình đã đứng bất động bên bờ hồ rất lâu. Yên Thứ đang lặng lẽ mút tay, còn mặt nước vốn bằng phẳng thì bắt đầu xao động. Từng làn sóng lăn tăn nổi lên, lan nhanh từ điểm ở tâm hồ ra tứ phía. Những cơn gió dịu nhẹ lúc đầu cũng dần trở nên mạnh mẽ. Hoa cỏ trong vườn dần ngã nghiêng, và lá khô bị cuốn bay xào xạc...

Làn nước trong xanh thoảng cuộn sóng rồi nhô lên hai cái sừng. Một con rồng vẩy đỏ, to hơn cả cột nhà bất chợt từ đó bay vút lên trời theo phương thẳng đứng. Cả người nó không biết dài bao nhiêu nhưng lấp lánh huyền diệu. Bốn cái chân có vuốt sắc cùng hai sợi râu dài uốn lượn rất mềm mại. Ngay sau khi phóng vọt lên khỏi mặt nước, việc đầu tiên con vật trong huyền thoại ấy thực hiện là...lao thẳng về phía Thần Tuyên như vũ bão.

Bất ngờ đến không kịp phản ứng, bàn chân anh chỉ kịp lùi một bước đã bị huyết long quấn lấy. Đôi mắt rực lửa của nó chú mục vào gương mặt Tuyên khi đầu họ chỉ còn cách nhau chưa tới một tấc. Xung quanh đó, từng màn nước bắn lên cao do cú phóng mình của con rồng vẫn tiếp tục ào ào đổ xuống. Lực ép cùng cơn chấn động khiến toàn thân anh lảo đảo. Nhưng Thần Tuyên may mắn vẫn đứng vững vì đang được thân rồng siết chặt. Điều này khiến anh thấy hoài nghi, hành động của huyết long là tấn công hay nâng đỡ.

Hơi thở phì phì của nó chứng tỏ con vật rõ ràng đang tức giận. Nhưng vì sao ánh mắt vẫn hằn lên vẻ đau đớn? Cặp sừng cứng cáp thỉnh thoảng lại hất ngược về sau, như muốn đe dọa sẽ một phát húc chết anh. Nhưng cuối cùng cũng chỉ hằn học nhìn Tuyên như có biết bao điều muốn...mắng chửi. Nước trong hồ Long Tĩnh làm mái tóc đen quăn tít bao ngày được duỗi thẳng, lòa xòa rũ xuống vầng trán. Anh thất thần và suýt chút thì quên cả hít thở. Hai tay giữ Yên Thứ trong vô thức càng siết chặt hơn nữa.

Nhưng có điều, từ lúc huyết long xuất hiện cho tới nay, con bé dường như không hề phát ra một tiếng động.

Sự im lặng của nó còn đáng sợ hơn thứ âm thanh giận dữ truyền tới từ con rồng trước mặt. Giật mình quay sang nhìn nó, Tuyên đã suýt trượt mắt vì sự vui vẻ cùng bàn tay đang tìm cách vươn về phía trước của Yên Thứ. Nó vung vẩy hai cánh tay trắng nõn giữa không trung nhưng vẫn không cách nào chạm tới được con rồng. Còn huyết long thì chỉ lăm lăm phun khí nóng vào mặt Tuyên một cách đầy phần nộ.

Hóa ra, con vật đại diện cho nỗi oan uất này là có thật, và người sở hữu khả năng lôi nó ra khỏi giấc ngủ đang ngủ lại chính là cô cháu gái đã sống bốn năm dưới địa ngục của anh. Vì không biết nguyên nhân khiến Young Min đưa Yên Vũ xuống địa ngục là gì nên Tuyên tạm thời vẫn chưa tìm ra cách giải quyết.

Có điều, nỗi uất ức mà đứa trẻ này cùng mẹ nó phải chịu hẳn rất khủng khiếp nên linh vật mới có thể vừa xuất hiện đã mang hình hài to lớn như vậy. Theo truyền thuyết thì con vật ấy ban đầu chỉ có kích thước như một chú thằn lằn. Mỗi bông hoa nuốt vào sẽ khiến cơ thể nó dài và to thêm bốn hoặc năm phân. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng mấy chốc sẽ giẫm nát cả Trung giới của Tuyên mất.

Tiếng gầm lớn vang lên khi con rồng quyết định tháo xoắn bay khỏi người Tuyên. Nó chẳng buồn đi đâu xa mà chỉ lao đến ăn ngấu nghiến một bụi hoa gần nhất. Mỗi lần ăn là mỗi lần bộ vảy đỏ rực lại ánh lên sáng chói. Mỗi lần phát ra tia sáng là mỗi lần cơ thể lại tiếp tục kéo dài và phình to đáng kể.

“Lee Young Min, cuối cùng thì anh đã gây ra oan nghiệt gì thế?”

Mặc kệ anh Chín có đang biểu diễn ở nơi quái quỷ nào thì cũng phải lập tức lùi về. Không làm sáng tỏ những uất ức mà Yên Vũ phải gánh chịu, chưa biết chừng Trung giới của tất cả các nước cũng bị xóa sổ. Không ai có thể nói trước được tốc độ tăng trưởng của huyết long hết.

- Chúng ta vào nhà thôi. – Anh cẩn thận mang Yên Thứ tránh khỏi con vật bí hiểm – Ngoài này không an toàn.

Khu vườn xinh đẹp thoáng chốc trở thành bãi hoang tàn. Không gian tĩnh lặng loáng cái đã đầy tiếng gió rít và sóng vỗ. Cũng may Trung giới Việt mấy năm nay hoa mọc lên không ít. Tệ nhất cũng có thể giữ chân con vật thêm một thời gian nữa.

- Con có sao không? – Tuyên dịu dàng nhặt bỏ những chiếc lá khô trên đầu Yên Thứ rồi đưa tay chỉnh lại áo cho nó.

Nhưng...

Vật gì đó lấp lánh đang ẩn hiện sau lớp cổ áo Yên Thứ đã làm anh chú ý. Sau khi cân nhắc con bé không hề có dấu hiệu chống đối, Tuyên mới thận trọng kéo ra một sợi dây chuyền vàng.

Sợi dây chuyền vàng của mẹ anh !?!?!?!?!

Lần cuối cùng nhìn thấy thứ này là trên cổ Yên Nhi. Tuyên nhớ rõ lúc cô được lão Hùng đưa ra khỏi cửa, vẫn còn đeo sợi dây chuyền lấp lánh. Tại sao bây giờ...?

Mặt bên trong của chiếc hộp trái tim đúng là vẫn lưu giữ một bóng hình. Nhưng hình ảnh hiện lên lại chẳng phải gương mặt đáng cảm hận của anh Young Min mà là chính anh, Sử Thần Tuyên.

- Tại sao?...Tại sao??????

Yên Thứ không thể cất giữ hình bóng Tuyên khi mà anh và nó còn chưa một lần gặp gỡ. Yên Vũ lại vì Young Min mà chết mê chết mệt. Yên Nhi càng không... càng không yêu anh được. Điều đó hoàn toàn đi ngược với nguyên nhân khiến Tuyên quyết định trục xuất cô bốn năm trước.

Không, không thể nào.

KHÔNG THỂ NÀO !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

164. Chương 164

Ngồi...ngồi xuống!- Bàn tay Tuyên có phần run rẩy khi chỉ vào cái ghế trống trước mặt.

Trong căn phòng rộng hơn mười thước là một ông già khoảng bảy mươi tuổi đang ngồi đối diện người đàn ông trung niên mặt nổi gân xanh tím. Dưới chân anh ta là cô bé lên bốn, ôm trong tay con búp bê vải thô kệch. Một tay nó đang mải mê vuốt ve mái tóc dài làm bằng những sợi len lớn, tay còn lại thì thân thiết quần quanh ống quần người đàn ông.

- Tôi cần ông kể lại tường...tường tận sự việc hôm ấy...

- Hôm đó?...Ý ngài nói bốn năm trước?... Khi cô Yên Nhi...

- Đúng vậy. – Tuyên mất kiên nhẫn ngắt lời – Kể từ lúc ông đưa cô ấy rời khỏi căn phòng này. Chuyện gì đã xảy ra?

Trông anh cứ như một người bị dồn đến sát vách núi. Thần sợ hãi thì đang ngông cuồng vẽ nên những hình thù quái dị trên nét mặt. Hai bàn tay cố bấu chặt lấy cạnh bàn để chứng tỏ mình vẫn giữ được bình tĩnh chỉ càng tỏ cáo tình trạng hốt hoảng của Tuyên lúc này.

- Để xem... - Lão Hùng chậm rãi gãi lông mày - ...Tôi đưa cô ấy đến chỗ Nguyên Vũ, dặn hẳn đến trưa thì phải đưa cô Yên Nhi xuống trần giới. Sau đó, quay lại đây gặp ngài...

- Lần thứ hai ông rời khỏi phòng, có tận mắt nhìn thấy cô ấy bước qua cổng không?

- Thưa có. – Ông già không cần suy nghĩ đã cương quyết gật đầu – Sau khi thay ngài truyền lệnh “không ai được nhắc đến...” – Nhận ra vẻ mặt nhăn nhó của Tuyên, lão Hùng liền thức thời mà bỏ lửng câu nói -...Lúc ấy thì cô Yên Vũ bị Cửu Vương Gia giải đến. Hai chị em họ vừa nhìn thấy nhau đã khóc lóc nức nở và cầu xin tôi ban cho họ một cơ hội được tâm sự lần cuối.

- Tâm sự lần cuối? – Bốn từ ấy ngay lập tức làm anh hóa đá - ...Không phải ông định nói mình đã cho hai cô gái đó cơ hội ở một mình cùng nhau chứ?

- Chuyện này... - Lão Hùng bắt đầu tỏ ra lúng túng – Xin lỗi Tiểu Vương Gia...Vì thấy tình cảnh cô Yên Nhi đáng thương quá nên tôi...Ngài lại nói không được nhắc...

- Im đi! – Thần Tuyên tức giận gầm lớn.

Lão già này lại tính đem câu nói trong phút nóng giận ấy ra đùa anh sao? Cả một bọn không biết phân nặng nhẹ, lại ngang nhiên giấu Tuyên những chuyện trọng đại như thế...

- Lee Young Min lúc đó ở chỗ nào?

Trên gương mặt anh lúc này chỉ là những nếp nhăn chùng chéo. Bàn tay vốn dùng để nắm lấy cạnh bàn giờ bấu chặt trước ngực. Tay còn lại thì vất vả chống đỡ cho cơ thể không đổ gục xuống. Tuyên bắt đầu thở hồng hộc và phát ra những tiếng rên rĩ. Nghe giống với tiếng kêu của một con vật đang giãy chết hơn là một con người.

- Cửu Vương Gia ở ngoài, khẳng khăng đòi gặp ngài nhưng tôi không cho. Sau đó, tôi nói với ngài ấy vị trí cô Yên Nhi được đưa đến hạ giới nên Cửu Vương Gia đã vội vã rời khỏi. Còn cô Yên Nhi ở trong phòng trò chuyện với em gái được một lúc thì trưa đến. Tôi cho người tách họ ra, lén phun ít thuốc lên người cô ấy rồi để Nguyên Vũ đưa cổ xuống trần giới.

- Ông đã không cho Yên Nhi biết việc cô ấy sẽ không bị mất trí nhớ? – Miệng anh suýt nữa thì trở thành lấp bắp, cánh mũi đỏ phập phồng vì khó hít thở – Ông nói...cổ không biết việc mình sẽ được bình an?

- Dạ. Vì tôi cho rằng lời dặn của Tiểu Vương Gia là để phòng trường hợp bị cô Yên Nhi hỏi tới. Nhưng lúc đó, cổ sợ hãi và khóc lóc nhiều đến nỗi chẳng còn biết việc gì khác. Hành động của tôi lại vô cùng cẩn thận nên thần không biết mà quý cũng chẳng hay.

- ...

Không có câu trả lời mà chỉ là tiếng khóc rống đang lớn lên từng phút một. Thần Tuyên bắt đầu phát run. Miệng anh liên tục há ra vì cảm giác đau đớn. Nửa thân trên căng cứng và không ngừng co giật. Xen lẫn trong những lời lẩm bẩm như điên dại là tiếng ho lục khục quen thuộc. Chảy ra từ hai hốc mắt là dòng nước trắng, hòa cùng máu tươi đang rỉ xuống từ khóe miệng.

Mọi lý lẽ cuối cùng cũng bị dồn đến đường cùng, không còn chút hy vọng nào nữa.

Yên Nhi đã ra đi vĩnh viễn...

Chỉ mới trong buổi sáng hôm nay...Khi mà Tuyên đang bình thản giới thiệu cán cân tội ác ọi người...Khi lý trí anh vẫn an tâm rằng cô được sống hạnh phúc...

Bốn năm qua, trong khi Yên Nhi mòn mỏi chờ đợi dưới địa ngục thì Tuyên lại thanh thoi ăn ngủ. Chỉ vì một câu nói lúc tức giận mà tiết hết cơ hội sống của cô ấy.

Nếu năm xưa, anh không hù dọa bọn người bên dưới bằng hình phạt dưới địa ngục thì có lẽ họ đã không che giấu chuyện Yên Vũ. Nếu được biết cô ta bị anh Young Min giải đến đây, có lẽ anh đã tìm cách khuyên ngăn hoặc tệ nhất cũng không để cô ta sống một mình dưới địa ngục. Nếu có cơ hội gặp Yên Vũ, Tuyên có lẽ đã sớm nhận ra đó chính là Yên Nhi...Và nếu nhận ra được Yên Nhi, anh có lẽ...có lẽ đã...

- Em điên rồi...- Tuyên bị sặc vì hít phải máu của chính mình - Thật sự điên rồi...

Giữa hai con đường, một trở nên điên dại và một bị sự buồn chán hành hạ thì có gì khác biệt? Cô ấy không lý gì phải đổi chỗ cùng Yên Vũ. Đó là chưa kể việc Yên Nhi rất yêu thương đứa con. Bản năng của một người mẹ chắc chắn phải ngăn cô làm việc tàn ác với nó như thế. Nhi không thể vì em gái mà để con mình phải sinh ra và lớn lên dưới địa ngục, tuyệt đối không thể...

- TRIỆU YÊN NHI !!!!!!!!!!!!!- Anh vừa nghĩ đến đó đã đột ngột gào lớn – CUỐI CÙNG THÌ EM LÀ ĐỨA NGU NGỐC HAY ÁC ĐỘC ?!?!?!?!

Những lời này được phát ra giống như một tiếng gầm, một tiếng gầm chứa đầy thái độ xót xa cùng căm phẫn. Dù lý do có là gì thì hành động của cô cũng thật ích kỷ. Tuyên cảm thấy giới hạn chịu đựng của mình đã lên tới cực điểm. Giờ phút này, anh chỉ muốn đánh chết Yên Nhi, muốn lớn tiếng la mắng cô dù điều đó đã không còn có thể.

Tuyên không biết tại sao một cô gái với vẻ ngoài hiền lành, yếu ớt như vậy lại có thể khiến người ta sống chết không yên thế này. Dù là lúc cô vẫn còn tồn tại hay hoàn toàn biến mất, Yên Nhi bao giờ cũng có cách hành hạ trái tim anh, tra tấn nó trong sự lạnh lùng, tàn nhẫn. Người phụ nữ đó thật sự không biết nghĩ đến điều gì khác ngoài em gái mình sao?

- Tiểu Vương Gia...Tiểu Vương Gia... – Lão Hùng rụt rè tìm cách khuyên nhủ – Ngài nên chú ý đến sức khỏe của mình và...đứa nhỏ....Nó... nó hình như cũng mệt rồi.

Dưới gầm bàn, Yên Thứ sau một hồi mãi mê chơi cùng con búp bê vải đã thản nhiên tựa đầu vào chân Tuyên mà ngủ. Con bé cả ngày hết khóc lóc lại theo anh đi chỗ này chỗ nọ, nếu không mệt mỏi thì cũng thật khó hiểu. Khổ tâm tìm mọi cách để được nhìn thấy con gái Yên Nhi, Tuyên nằm mơ cũng không ngờ đứa trẻ ấy lại đang ở sờ sờ trước mắt.

Mọi việc rành rành ra đây mà bản thân anh cứ một mực tìm cách bác bỏ. Tuyên chưa từng tin trên đời lại có thứ tình chị em nào mù quáng đến vậy. Anh cũng mãi mãi không ngờ tới việc Yên Nhi lại có thể vì Yên Vũ mà hy sinh tất cả. Tổn hại bản thân cô đã đành. Đàng này còn hủy diệt luôn tương lai của đứa trẻ. Thật ra cô ấy bị điên hay không cần đến con mình nữa?

Chiếc áo khoác con bé mặc trên người, giờ phút này rất xộc xệch. Một bên vai gần như lộ hẳn ra ngoài, để lộ cơ thể ốm yếu. Bàn tay Tuyên run cầm cập khi cố nhích về phía Yên Thứ. Việc chạm vào nó lúc này không biết sao lại trở nên vô cùng khó nhọc.

Con bé là con gái Yên Nhi... Là đứa trẻ mà đêm nào anh cũng nghĩ đến...

Nhưng chào ôi, bản thân Tuyên đã làm gì nó thế này?

Nước mắt anh không ngớt lăn ra, liên tiếp rơi xuống gương mặt cô bé từng giọt. Tuyên cố hít thật sâu vì cảm giác mình không đủ không khí để thở. Nhưng mỗi cái hít của anh lại chỉ như một tiếng nấc dài, thúc giục những dòng lệ càng chảy nhanh hơn nữa.

Ngay đến cái tên của Yên Thứ cũng làm Tuyên thấy tê tái. Có lẽ không phải Yên Nhi muốn anh tha thứ vì sự phản bội của mình mà là hành động ngu ngốc này. Tha thứ cho việc làm ích kỷ, không quan tâm đến

cảm nhận của người khác này của cô.

Ngoài cô em gái song sinh ấy, trong lòng Nhi liệu có còn yêu thương ai khác? Đứa trẻ này không đáng để cô ấy bận lòng sao? Nó không phải là máu mủ của Yên Nhi và Young Min ư? Vì cớ gì lại đối xử với con bé vô tình như thế? Dù không nghĩ ỉn, cô cũng phải nghĩ cho tương lai của con, cho cảm nhận của Tuyên và của ba nó chứ.

Bàn tay run rẩy trong lúc vô tình lại chạm phải mặt trong của chiếc áo. Cảm giác sần sùi khiến Tuyên có chút khó hiểu nên cố tiến vào sâu hơn. Hình thù của chúng khá đặc biệt làm anh có linh cảm đây không đơn thuần là những vết trầy xước. Gấp rút bỗng Yên Thứ lên khỏi mặt đất, Tuyên không chút ngại ngần đã cởi ngay chiếc áo và thay cho nó một bộ đồ khác.

Hấp tấp vung tay gạt hết đồng hồ sách đang để trên bàn xuống đất, anh gần như cuống cuồng khi cố trải rộng chiếc áo về bốn phía. Ngón tay trở phát sáng run run dò theo từng vết rách phía trong mặt áo.

- Hãy... - Tuyên cố nghiêng người theo nhiều hướng - ...Tha - thứ - cho - em...

Tha thứ?

Cô ấy mong được tha thứ?

- Chỉ vì...em...không muốn...quên anh...? Em không muốn quên anh?

Lời nhẩn nhủ như lưỡi dao vô hình, đâm xuyên qua tim anh từng tấc.

Chẳng lẽ vì cho rằng quay lại hạ giới sẽ đánh mất tất cả ký ức mà Yên Nhi cam tâm chọn con đường xuống địa ngục? Chẳng lẽ chỉ vì không muốn quên Young Min mà cô tình nguyện cùng con chết rũ trong căn phòng số 2034?

Tại sao?

Tại sao bao nỗ lực của Tuyên cũng không sánh bằng sự si mê dành cho Young Min? Tại sao niềm hạnh phúc cuối cùng anh muốn mang đến cho cô cũng trở thành địa ngục?

Tại sao? Tại sao lại như thế?

Ông trời đã quá bất công...Tuyên thấy không phục...không phục.

Đến khi chết, người phụ nữ ấy vẫn tiếp tục tra tấn trái tim anh. Trong thâm tâm của cô thật sự không có chỗ trống nào dành cho Tuyên cả. Còn anh chính là thằng đàn ông ngu ngốc, thảm hại. Cả đời chỉ biết theo đuổi và đau khổ vì một người con gái chẳng hề yêu mình. Trời xanh kia mãi mãi cũng không cho Tuyên cơ hội nào để đối tốt với cô...Thật sự không có.

Từ đầu đến cuối đều do anh sai. Đến phương án đuổi Yên Nhi về hạ giới cũng hỏng bét. Nếu ngay từ đầu Tuyên nói với Nhi rằng cô sẽ nhớ tất cả thì liệu người phụ nữ ấy có lựa chọn cách này? Nếu ngay từ đầu, Tuyên khẳng định với cô những ký ức về Young Min không bao giờ biến mất, Nhi có lẽ đã không đồng ý thay em xuống địa ngục.

Thượng đế đối với anh cũng thật tàn nhẫn. Người để Tuyên cai quản địa ngục nhưng lại liên tục xô linh hồn anh vào đó. Người để Tuyên tức giận vì tình thương em ngu ngốc của Yên Nhi rồi lại biến anh thành kẻ dung túng cho nó. Anh thà không đọc những dòng chữ ấy, thà mãi mãi lầm tưởng cô làm thế vì em...Còn hơn phải chấp nhận nỗi đau và sự thất bại bây giờ.

- Ông giúp tôi chăm sóc nó một lát. - Tuyên thờ thẫn chuyển Yên Thứ sang cho lão Hùng.

- Ngài định đi đâu?

- Đến gặp...Triệu Yên Vũ.

- Em khỏe rồi sao? - “Yên Nhi” nhìn thấy anh thì không giấu được vẻ kinh ngạc - Vừa nãy chị còn định cho người mang sang đó ít nhân sâm tẩm bổ.

- Làm phiền chị dâu rồi. - Tuyên ngơ ngẩn trả lời - Không biết có thể bớt chút thì giờ trò chuyện cùng em không?

Câu chữ thốt ra từ miệng anh cứ như thuộc về một ai đó.

- Em ngồi đi. – Người phụ nữ vui vẻ mời mọc – Dù sao chị cũng đang rảnh rỗi.

Trên chiếc bàn kính, nơi từng nổ ra cuộc tranh cãi nảy lửa về chuyện có liên quan đến chị em Yên Vũ, đang bày một đĩa hoa tươi đủ màu sắc.

- Nghe Young Min kể, Trung giới chỗ em rất hùng mạnh – Cô vừa nói vừa đẩy nhẹ cái đĩa về phía em chồng
- Hoa mọc lên không biết bao nhiêu mà nói. Hôm nay có muốn dùng thử vài thứ tầm thường của nhà chị không?

- Cảm ơn. – Khóe môi Tuyên hơi giật. Ánh mắt vô cảm vẫn mông lung nhìn về phía đối diện – Nhưng em không “đói”.

“Người phụ nữ này thật không phải là Yên Nhi của mình sao?”, anh bần thần tự vấn đến quên cả ngậm miệng, “Cô ấy chết thật à?”, “Yên Nhi vì Young Min mà bỏ mạng dưới địa ngục thật sao?”...

- Không đói hả? – Người chị dâu thoải mái bật cười – Còn chị thì sắp sửa hết năng lượng rồi. Mãi trông chừng Song Joo nên chẳng có thời gian làm gì cả...Em cũng có con nhỏ nên chắc biết. Bọn nó ở tuổi này tò mò lắm. Gặp cái gì cũng muốn vươn tay sờ thử.

Anh không nói gì mà chỉ cười cho có lệ, mắt âm thầm quan sát cô gái tên Yên Nhi trước mặt. Khi bàn tay có đeo chiếc nhẫn nam ngọc vừa cầm lên bông hoa vàng chói thì tâm can Tuyên lại bắt đầu chấn động. Nhưng anh đã không còn sức lực để làm điều gì khác ngoài tiếp tục ngồi thừ ra đó, tận mắt chứng kiến người phụ nữ chậm rãi đưa bông hoa lên mũi.

- Chị thích loại màu vàng? – Chất giọng trầm ổn thường ngày đã nhuộm màu tuyệt vọng.

- Chúng có hương vị rất đặc biệt. – Cô khoan khoái hít sâu, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn – Cảm giác vừa thanh thần lại vừa nhẹ nhõm.

- Có thanh thần và nhẹ nhõm như việc để chị gái thay mình chết mòn dưới địa ngục không? – Tuyên chậm rãi hít sâu, như thể đang hy vọng những giọt lệ trên khóe mắt cũng có thể theo đó mà chảy ngược vào lòng.

Bàn tay co thành nắm của anh lúc này có thể hù chết những người đang có mặt, đặc biệt là cô gái mặc áo đỏ. Yên Nhi từ lúc đặt chân xuống Trung giới đã dị ứng với loại hoa này. Bản thân cô ấy cũng từng có lần vì nó mà khốn khổ. Làm sao có thể đứng vững ngồi sử dụng như thế được?

- Em đang nói gì? – Người phụ nữ bất ngờ để lộ vài tia thẳng thốt - Chị nghe mà không hiểu

- Bái phục, bái phục ...–Tuyên nhăn mặt chấp tay, thái độ vừa mỉa mai lại vừa như sắp mếu - ...Xin vạn phần bái phục.

Cõi lòng anh lúc này đã chán nản cực độ. Bốn năm trời vật vã với ý nghĩ, những đau đớn này ít nhất cũng đổi được việc người con gái mình yêu sẽ sống hạnh phúc. Thật không ngờ, chút niềm tin mong manh ấy cũng bị chính em gái cô đập nát.

Còn Yên Nhi...Yên Nhi của Tuyên lại phải vì cô ta và người yêu mà chịu giày vò tinh thần suốt bốn năm trời, trong chính cái địa ngục do anh cai quản. Thử hỏi trên đời còn có việc gì “hạnh phúc” hơn nữa?

- Trăm tính ngàn tính cũng không lường hết được mọi chuyện... – Hai tròng mắt đỏ rực của anh lộ ra vẻ tiếc rẻ – Chị chắc không nghĩ tới việc ba từng nói với em, cái thai lúc đó là một đứa bé gái nhỉ?

Bấy giờ trong phòng không hề có gió, nhưng người phụ nữ kia lại khẽ run.

- Đùng ngạc nhiên như vậy. Em biết là chị cũng giống em, chẳng hiểu tại sao giới tính của nó lại có thể thay đổi xoành xoạch như thế này. Nhưng anh Young Min thì khác. Anh hiểu biết sâu rộng, lại thường xuyên trò chuyện cùng ba nên chắc giải thích được. – Cả người Tuyên phát run vì phải đè nén thứ âm thanh khúc khích đang tìm cách phát ra nơi cửa miệng, hai bàn tay khố sở vò rối mái tóc – Trường hợp tệ nhất, chúng ta có thể mời ba đến đây giảng giải cho cùng mở mang tâm mắt. Chị nghĩ anh Chín có tin những lời ba nói hay không?

Tiếng cười của anh như điên dại. Dáng bộ khốn khổ chẳng khác kẻ loạn trí, hoàn toàn đánh mất khả năng tự chủ. Hai người chăm chú nhìn nhau rất lâu, lâu đến nỗi đủ để nhận ra từng biến đổi nhỏ trên mặt kẻ đối diện.

- Việc giả bộ là một người bị mất trí nhớ, đầu óc không bình thường có phải vất vả với chị lắm không? Nhưng bệnh tình xem ra không nặng nên mới hồi phục nhanh như vậy. – Những giọt nước mắt đau đớn cuối cùng cũng có cơ hội lăn ra khi Tuyên bật cười, mái đầu hơi nghiêng ngả – Đáng tiếc, lúc cho người đưa chị xuống hạ giới, em đã hướng dẫn và căn dặn kỹ họ không được để tình trạng này xảy ra. Chị nghĩ anh Young Min sẽ nói gì khi biết vợ mình không hề quên mà chỉ đang đóng kịch?

- Đừng nói nữa. – Cô gái bắt ngờ lớn giọng – Tất cả lui ra ngoài. Nhanh lên!

Hai người đàn ông đang đứng gác cửa vừa nghe xong đã cúi gập người rồi quay bước. Không khí căng thẳng bắt đầu văng lên những tiếng nứt vỡ khi người phụ nữ thờ thượng chấp nhận gỡ bỏ lớp mặt nạ. Thần Tuyên chỉ bằng mấy câu đơn giản đã có thể lật tẩy sự giả tạo kéo dài của cô ta. Nhưng kết quả thu được lại chẳng hề hễ hễ mà chỉ có đau đớn đến tê dại.

Yên Vũ khốn khổ lấy tay ôm mặt rồi oằn người trên ghế, miệng nứt nở:

- Anh Tuyên, hãy tha thứ cho em...

- Chị à, chẳng lẽ bước qua cánh cổng ấy lại khiến bệnh điên loạn của chị trầm trọng như vậy? – Người đàn ông mở miệng châm chích mà thấy mắt mình như nhòe đi - ...Em là em trai của chồng chị đây mà...

- Đủ rồi, Thần Tuyên... - Yên Vũ ngược mặt khóc thét – Em xin anh đừng tiếp tục day nghiêng nữa...

- Cô không có tư cách cầu xin tôi điều gì cả. – Anh lạnh lùng để cho cảm giác mất mát từ từ gặm nhấm
- Kể từ lúc hai người cùng nhau thực hiện cuộc hoán đổi ngu xuẩn đó, giữa chúng ta đã không còn bất cứ mối quan hệ nào hết.

- Thần Tuyên, kỳ thật bốn năm qua, em chưa từng có phút nào sống yên ổn...Anh phải tin em...

165. Chương 165

- Tôi luôn tự hỏi, trái tim cô rốt cuộc là bằng xương bằng thịt hay chỉ toàn đất cát? – Tuyên xúc động đập hai tay xuống bàn, cả người chồm hẳn về phía Yên Vũ – Trong chỗ này của cô... - Anh lấy tay, tự chỉ liên tục mấy cái vào đầu – ...có từng nghĩ được cái gì khác ngoài bản thân không, HẢ ????????????????

- Không phải đâu anh Tuyên. – Yên Vũ điên cuồng giải thích – Toàn bộ câu chuyện là cả một quá trình. Anh nghe em giải thích rồi muốn mắng chửi gì cũng được.

- Giải thích????...Cô nghĩ lời nói của mình còn giá trị với tôi sao? Thật nực cười! Ha ha ha... - Người đàn ông bắt ngờ ngửa cổ lên trời cười lớn - Cứ để dành hơi sức mà giải thích cùng chồng cô đi!

- KHÔNG!!!!!!!!!!!!!! Xin anh, xin anh đừng đem chuyện này nói với anh ấy. Em biết mình là kẻ có tội. Nhưng còn Song Joo, nó chỉ là một đứa trẻ...

- Đừng lôi thẳng nhóc đó ra uy hiếp tôi. Bản chất con người cô không bao giờ thay đổi. Lúc nào cũng chỉ biết viện cớ, đòi hỏi người khác phải vì mình. Yên Nhi có thể vì cô mà không tiếc tính mạng. Còn tôi, tôi có thể vì cô ấy mà làm ra những chuyện vô lương tâm nhất.

Nhận thấy Tuyên dùng dùng muốn bỏ về, Yên Vũ liền hốt hoảng nhào tới. Hai tay cô túm lấy ống quần anh, bò lê lết dưới mặt đất.

- Anh rể, xin anh nghe em lần này thôi, lần này thôi cũng được. Cứ xem như sau khi biết hết mọi việc, anh vẫn quyết định nói với Young Min thì em cũng không nữa lời oán trách. Nhưng xin anh cho em cơ hội thay chị Yên Nhi làm sáng tỏ một chuyện...một cơ hội nữa là đủ rồi...

Bất đắc dĩ nhìn xuống con giun quần quai đang bám lấy gấu quần mình, cơn tức giận trong lòng Tuyên vẫn chưa hề thuyên giảm. Những lời giải thích liệu có thể làm Yên Nhi của Tuyên sống lại?...Không, không hề.

Thứ duy nhất mà chúng mang đến chỉ có sự khinh thường và chán ghét dành cho Yên Vũ. Mà hai điều đó thì chẳng cần làm gì cũng đã dâng lên đến đỉnh.

- Cô lại tính bày ra trò gì?...Tôi tuyệt đối không...

- Không phải. Không phải...Em xin thề trên tính mạng của con trai mình...Những lời này hoàn toàn là sự thật...

- Sau cái đêm chị Yên Nhi và anh Young Min xảy ra chuyện... Chỉ có nhờ em giúp tìm trong nhà một sợi dây chuyền vàng. Em cũng đã thử nhìn quanh nhưng không thấy... - Nói đến đây, Yên Vũ chợt lén đưa mắt nhìn Tuyên đầy sợ hãi - ...Rồi hôm chị Yên Nhi ở trước mặt mọi người đưa ra quyết định, anh Young Min đã rất suy sụp. Suốt ngày anh chỉ biết giam mình trong phòng, chẳng màng đến công việc hay sức khỏe bản thân nữa... Khi em vào phòng anh ấy để an ủi thì vô tình nhìn thấy sợi dây chuyền của chị Yên Nhi nằm dưới góc tủ. Vì xót chồng, lại từng nghe chị ấy kể về sự thần kỳ của chiếc hộp...em đã nghĩ ra một kế hoạch...

Tuyên đang miễn cưỡng ngồi vắt chân, khoanh tay trên ghế thì tròng mắt. Anh có thể đoán được tại sao sợi dây chuyền lại xuất hiện trong phòng làm việc của Young Min. Vì đó là nơi cuối cùng cô người hầu nhìn thấy vợ anh. Rất có thể trong lúc họ giằng co, nó đã vô tình bị hất văng đến góc tủ. Nhưng tại sao Yên Nhi trước giờ lại chưa từng nhắc qua? Mỗi lần Tuyên hỏi đến thì cô đều ấp úng bịa ra lý do cất giữ hay sợ hư hỏng nào đó. Chẳng lẽ vì cô ấy làm mất sợi dây chuyền do mẹ anh để lại, vào chính đêm bị Young Min giả trò nên mới không dám đem sự thật nói cho ai biết?

- Em nói với Young Min rằng, anh vẫn có thể cưới được chị Yên Nhi...nếu để em đeo sợi dây chuyền... - Người con gái càng lúc càng trở nên sợ hãi -... Em biết anh rất xem trọng tình cảm chân thật, muốn níu giữ chị ấy bằng tình yêu chứ không phải bất cứ ràng buộc nào khác...Vì vậy, trong buổi lễ Sửa Luật, Young Min và em đã cùng giằng bẫy vợ chồng anh...

- Giằng bẫy? - Toàn thân Tuyên bắt đầu run lẩy bẩy - Cô và anh Chín sao?

- Em...em cố tình kéo anh ra riêng để nói những lời khiêu khích...Trong khi...trong khi anh Young Min thì bí mật giao trả chị Yên Nhi sợi dây chuyền... sợi dây chuyền đã được em đeo trên cổ suốt ba tháng... - Yên Vũ càng lúc càng bị gương mặt xanh tím của anh làm cho nói năng lắp bắp - ...Hình ảnh... hình ảnh trong đó...không phải...không phải do chị Yên Nhi mà là của em...Và cũng chính em...chính em nói cho chỉ để chị ấy không cho anh mở...

- Cô...??? - Tuyên thẳng thốt lặp lại - ...Hình ảnh trong sợi dây chuyền... Là của cô...??? Không phải cô ấy??? -

- Lúc làm những việc này, trong lòng em chỉ nghĩ sẽ khiến anh thất vọng mà tình nguyện đem chị ấy trả lại cho anh trai mình. - Yên Vũ khổ sở khóc ròng - Em không muốn nhìn thấy anh Young Min phải chịu khổ.

Sau khi thanh minh ình, người phụ nữ lại lén đưa mắt nhìn Tuyên và ngạc nhiên khi nhận thấy anh vẫn đang ngồi bất động. Hai tròng mắt đảo quanh như vẫn đang chìm đắm vào thế giới của chính mình. Hai hàm răng thỉnh thoảng lại va vào nhau nhưng không phát thành tiếng. Tuyên mở to cặp mắt đang ngập nước rồi hết xoay đầu sang trái lại sang phải như một kẻ đang cố tìm gì đó giữa tình trạng mất phương hướng.

Bàn tay đặt trên đầu gối của anh lúc này nắm chặt. Cả người nhấp nhô như chú ngựa gỗ. Yên Vũ càng lúc càng kinh sợ vì thấy Tuyên cứ liên tục lẩm bẩm điều gì đó với vẻ mặt điên dại. Sau màn ngó nghiêng lại đến vò đầu bứt tóc. Ánh mắt từng chút trở nên đờ đẫn. Anh hết giây ngốc giờ hai tay ra trước mặt lại nhìn đắm đắm vào đó với vẻ mặt không tin được...Tiếng cười đau đớn chậm rãi tan ra cùng những giọt nước mắt làm cõi lòng Yên Vũ cũng nghẹn lại.

- Ngày hôm sau, em định đến chỗ anh kiểm tra xem tình hình thế nào. Thật không ngờ lại gặp được Thanh Thiện... - Cô khốn khổ úp mặt vào hai bàn tay của mình - ...Biết chị Yên Nhi bình thường không quan tâm đến luật lệ, lại lo anh không tìm cách mở cái hộp, em đã giục chị ấy vào cầu xin cho Thanh Thiện...

Vẫn không có ai trả lời.

Sử Thần Tuyên trước mặt cô dường như đã chẳng thể để thêm chữ nào lọt vào tai được nữa. Một mình anh hết khóc lại cười, miệng thốt ra thứ âm thanh không rõ là mỉa mai hay thống khổ.

- Anh Tuyên, khi đó em vẫn không biết nếu bị ném trở lại trần giới thì chị Yên Nhi sẽ trở nên điên loạn. – Yên Vũ mếu máo lắc đầu – Em...em cứ nghĩ điều đó sẽ giúp anh Young Min được danh chính ngôn thuận đón chị về... Không ngờ... không ngờ sau khi nghe em kể hết đầu đuôi mọi chuyện, anh ấy lại giận dữ đến độ đòi tống giam em vào địa ngục. Anh nói tâm địa em quá tàn ác và mắng **** em không tiếc lời...Anh giận em, ghét em đã đành. Tại sao đến Young Min cũng không cần em như vậy? Chẳng lẽ anh không biết em làm tất cả những việc này là vì ai sao?

- Chính tôi là người đã hại chết cô ấy... - Tuyên vẫn không thể thôi nhìn chăm chăm vào bàn tay mình - ...Chính tôi là người đã quyết định trục xuất cô... Chính tôi đã...

- Đủ rồi. – Người phụ nữ cương quyết lắc đầu - Đừng tiếp tục tự trách mình thêm nữa. Anh nghĩ bốn năm qua là dễ chịu với em lắm sao? Phải sống chung với người đàn ông từng nhốt tâm tống giam mình vào địa ngục, giả điên khùng vì thân phận của một cô gái khác, đối mặt với cảm giác tội lỗi dành cho chị... Cuộc sống này đối với em chẳng khác gì địa ngục... Anh tưởng em chưa từng muốn chết quách đi cho thanh thản à? – Yên Vũ gần như hét vào mặt Tuyên - Nhưng còn Song Joo, nó sẽ sống như thế nào? Những người vợ kia của Young Min liệu có chăm sóc tốt cho con trai của em không? Em biết mình nợ anh, nợ chị Yên Nhi. Nhưng ít nhất...không được làm việc có lỗi với đứa con bé bỏng này...

Kỳ thật năm đó, cô đã rất bất ngờ khi thấy mình chẳng những không trở nên điên loạn mà còn giữ lại được toàn bộ ký ức. Yên Vũ cứ cho rằng đây có thể là một trục trặc bất ngờ hoặc ông trời đang cố tình in hình cơ hội khác để làm lại. Chẳng những vậy, Young Min sau đó còn bất ngờ xuất hiện khiến cô có linh cảm kế hoạch vạch ra lúc đầu đã thành công trọn vẹn. Chỉ tiếc, người danh chính ngôn thuận được rước về vẫn không phải chị Yên Nhi mà chính là cô, Triệu Yên Vũ.

Mọi điều kiện thuận lợi cứ thế bày ra làm Yên Vũ muốn từ chối cũng không được. Một mặt, cô lo sợ mọi người sẽ nghi ngờ chuyện mình vẫn không hề hấn gì sau khi bước qua cánh cổng. Mặt khác, Yên Vũ lại thấy việc đóng giả Yên Nhi cả đời là vô cùng mệt mỏi. Do đó, cô quyết định nhân cơ hội này để bắt đầu lại tất cả, giả vờ là một kẻ ngu ngơ, mất trí.

Lee Young Min cũng không tỏ ra nghi ngờ mà rất mực quan tâm, chiều chuộng cô. Thời gian dài trôi qua, bản thân Yên Vũ cũng dựa theo sự yêu thương của Young Min mà “làm” cho bệnh tình của mình được thuyên giảm. Cô giả bộ thích nghi với cuộc sống xung quanh và từng chút bộc lộ cá tính của chính mình. Hạnh phúc vì có được người con gái mình yêu khiến Young Min quên hết cả trời đất. Anh mỗi ngày chỉ biết hân hoan chờ đón những biểu hiện cởi mở hơn từ người vợ bất hạnh. Đầu óc thông minh, sáng suốt thường ngày cũng bị tình yêu này làm ù quáng.

Bây giờ bị Tuyên phát hiện, Yên Vũ lại cảm thấy nhẹ nhàng hơn là sợ hãi. Anh rể của cô chắc chắn sẽ quay về đón Yên Nhi. Sau đó hai người sẽ có cơ hội cùng nhau chung sống hạnh phúc. Còn cô, có trở thành thế nào đã không còn là điều quan trọng. Vũ đã mệt mỏi vì cuộc sống nơm nớp lo sợ này lắm rồi. Trước đây, chẳng qua đều vì bản tính hèn nhát không cho cô cơ hội để tự chấm dứt nó mà thôi.

Bốn năm trời khóc lóc vật vờ trước cảnh cửa hai giới, cô đã nhiều lần muốn đem tất cả sự thật nói cho Tuyên biết. Nhưng quyết tâm cắt đứt liên hệ của anh lại quá mạnh mẽ, mãi mà không chịu cho thông cửa. Mỗi lần quay về nhà, trong lòng Yên Vũ đều ngổn ngang, giằng xé giữa cảm xúc vui mừng và thất vọng. Vui vì sẽ có thêm một ngày được sống bên đứa con trai cùng người đàn ông mình yêu. Thất vọng vì phải tiếp tục những ngày tháng đóng kịch mòn mỏi.

- Với bao nhiêu tội lỗi mà cô vẫn có thể để cô ấy thay mình xuống địa ngục sao? – Thân Tuyên đang im lặng bỗng nghiêng đầu rồi bất giác thốt ra một câu - Yên Nhi vì cô nên mới bị trục xuất khỏi Trung giới. Vậy mà cô vẫn có thể chấp nhận dìm ả chị gái mình thêm một lần nữa sao?

- Đây thật sự không phải chủ ý của em. Dù chị Yên Nhi đã nói địa ngục chỗ anh không hề có những màn tra tấn khốc liệt nhưng em vẫn rất sợ. Em nghĩ chị ấy đang cố tìm cách trấn an mình nên cứ khóc lóc mãi. – Cô em vợ bất ngờ đổ gục xuống sàn nhà - Từ lúc sinh ra tới giờ, em vốn vẫn sợ đau, sợ máu. Nhìn thấy anh Young Min thiết kế địa ngục kinh hãi như vậy, em đã gần chết ngất...Nhưng chị Yên Nhi ngồi nghĩ ngợi một hồi lại cầu xin em hãy cùng chỉ làm một cuộc hoán đổi.

- Cô ấy không việc gì phải mong được xuống địa ngục. – Anh cay đắng mở miệng – Cho dù có vì Young Min đi nữa, thì cô... cô cũng không biết can ngăn sao?

- Không phải. Lúc đầu em cũng nghĩ như vậy nên mới một mực từ chối. Và anh biết chị ấy đã nói gì không?
- Giờ phút này lại đến lượt Yên Vũ mỉm cười như điên dại - Chị Yên Nhi bảo đến bây giờ mới hiểu tại sao mẹ anh năm xưa thà xuống địa ngục cũng không chịu lên thiên đường.

- Lý do?

- Vì bà ấy không muốn quên ba anh. Giống như chị Yên Nhi không muốn quên anh vậy.

- Cô nói dối. – Tuyên lập tức bật ngược về sau như điện giật.

Những lời này thật sự đã làm anh choáng váng.

- Em không nói dối. Là chính miệng chị Yên Nhi đã nói như vậy. – Yên Vũ mạnh mẽ ngắt lời - Chỉ gần như quỳ gối trước mặt em và cầu xin tha thứ. Chị Yên Nhi xin em cho chỉ được ích kỷ một lần nữa, xin em chấp nhận thay chị ấy bị điên loạn. Đối với một người sợ chết khiếp những màn tra tấn như em lúc đó thì điên loạn đương nhiên vẫn tốt hơn nhiều. Nhưng anh Tuyên à, anh nghĩ chị Yên Nhi tại sao phải làm vậy nếu không phải vì quá yêu anh? Suốt bao nhiêu năm qua, em lúc nào cũng nghĩ đến việc tìm anh giải thích mọi chuyện. Nhưng Trung giới Việt Nam hoàn toàn tuyệt giao với bên ngoài. Bản thân em lại lo sợ sau khi chị Yên Nhi được đưa ra khỏi địa ngục sẽ...

Lời còn chưa kịp nói xong đã thấy Tuyên ngồi thở hồng hộc. Cả người từng chút ngã nhào xuống mặt ghế. Sau những tiếng ho dài như muốn phun ra cả phổi là âm thanh ồm ồm rất rùng rợn. Máu tươi thấm vào chiếc ghế đỏ khiến chỗ anh nằm nhanh chóng chuyển sang màu sắc sậm hơn những nơi khác.

Hãy tha thứ cho em...Em không muốn quên anh...Em không muốn quên anh...

“Người em không muốn quên lại là anh sao, Yên Nhi?”, Tuyên khổ sở nhắm chặt hai mắt “Anh lạnh lùng đem em ném về hạ giới mà em vẫn không muốn quên anh sao?”. Bàn tay đang nắm chặt cửa anh vội vàng đem đặt ngay cửa miệng “Anh đối với em vô tình vô nghĩa mà em vẫn vì anh mà quyết định xuống địa ngục à?” , “Tại sao...tại sao vậy Yên Nhi?”... “Tại sao em không hận anh chứ?”...

- Anh Tuyên, hãy mau về giải thoát cho chị ấy. – Yên Vũ lê gối bò đến, khấn nài - Sau đó...sau đó...hai người muốn xử trí em thế nào cũng được...

- Đã không còn kịp nữa rồi...

- Tại sao lại không kịp? Chẳng phải địa ngục chỗ anh không hề dùng cực hình tra tấn phạm nhân sao?

- Cô ấy đi rồi... - Tuyên bắt giác cười ngây ngốc - ...đi từ sáng nay rồi...

- Đi rồi? – Người con gái lập tức lặp lại như một cái máy – Chị Yên Nhi đi rồi????....Đi rồi là thế nào?

Có lẽ lúc vừa đặt chân xuống địa ngục, trong lòng Yên Nhi ngoài tình yêu đối với Tuyên còn có nỗi căm hận. Hận anh vô lý, lạnh lùng trục xuất cô một cách vội vàng, hấp tấp. Nhưng sau bốn năm cùng con chung sống trong căn phòng đơn điệu, sự nhân hậu và tình yêu trong Yên Nhi đã chiến thắng tất cả. Lúc cõi lòng cô thật sự thanh thản cũng là khi linh hồn Nhi được siêu thoát. Chỉ tiếc, sự thật về nỗi oan khuất của cô chỉ được hé lộ khi Nhi không còn trên đời nữa.

166. Chương 166

Yên Nhi không nhớ mình đã mất bao lâu mới về tới nhà. Cả đoạn đường, từ lúc bước đi giữa khu vườn, băng qua rừng phong, mở cửa...đến khi đặt chân vào Phòng Chờ đều không động lại trong óc. Tất cả khí lực của anh đều đang bị nỗi đau cùng cảm giác ân hận hút sạch. Nó bào mòn linh hồn anh như những loại dây leo đang hút chất dinh dưỡng từ vật chủ mà chúng đeo bám. Và Tuyên không hề có ý muốn chống cự, thậm chí còn mong quá trình đó diễn ra nhanh hơn. Vì anh đã chờ cái chết đến với mình từ bốn năm trước chứ không phải bây giờ.

Tuyên là con ốc sên ngu ngốc, đã tự tìm cách đập vỡ ngôi nhà trên lưng mình. Để rồi bây giờ, những mảnh vỡ của chiếc vỏ ấy đang cắm sâu vào da thịt. Số phận con ốc sên ngu ngốc sẽ không có gì khác ngoài cái chết đang tìm đến từng phút một. Trừ bỏ ngôi nhà gắn bó như máu thịt, nó chỉ là một sinh vật yếu ớt, vô lực chứ không hơn.

Bước chân rong ruổi cuối cùng lại đưa anh đến trước một trong hai chiếc gương quen thuộc, nơi Tuyên vẫn ngồi lặng im hàng giờ như kẻ mất hồn. Người đàn ông ấy trong suốt bốn năm qua, không có lấy một ngày không làm Tuyên cảm phục. Anh có thể dành hết cả ngày chỉ để quan sát anh ta, chờ đợi và tìm kiếm những biểu hiện của sự sống.

Cảnh Huy thật sự vẫn chưa chết. Hay nói đúng hơn là thần chết cũng đành vất vả với anh ta. Bốn năm ròng nằm bất động trên giường không thể làm lay chuyển khát vọng sống mãnh liệt. Chính Thừa Giai còn phải thừa nhận, chưa từng thấy qua kẻ phạm nào vừa ngang ngược lại vừa nguy hiểm như thiết. Cô ta cho biết, mạng Cảnh Huy đáng lẽ phải kết thúc từ sau vụ nổ. Nhưng vì ý chí sống quá quyết liệt, cộng thêm sự oan khuất từ những người đã bị Phạm Sỹ Nguyên hại chết và phúc đức tích được từ người mẹ lương thiện mà sống sót tới giờ. Chỉ tiếc, cơ hội tỉnh lại là không thể nói trước.

Mỗi lần nhìn Huy trên chiếc giường ấy, Thần Tuyên lại có cảm giác, ẩn sau cơ thể bất động kia chính là thứ linh hồn đang ra sức vùng vẫy. Nó giống như một con dã thú, cả ngày đêm đều lồng lộn, muốn tìm cách phá tan chiếc lồng thể xác. Anh ta đang đấu tranh từng phút một, cố gắng không hề biết mệt mỏi. Linh hồn Cảnh Huy đang gào hét đòi được sống.

Bốn năm trước, Tuyên vốn định dùng hành động “tự sát” của mình để họ tìm lại nhau, nhưng cuối cùng vẫn tính sai một nước. Đáng lẽ anh nên đến gặp Tuyết Vinh ngay khi vừa phát hiện ra mọi việc, nhưng kể từ lần thứ hai ở trần giới trở về, sức khỏe Tuyên đã yếu đi trầm trọng.

Anh không sợ chết nhưng lại thừa biết bản thân mình chỉ cần bước qua cánh cổng sẽ không kịp mở miệng nói ra bất cứ điều gì. Tuyên chết đã đành, nhưng biết tìm ai thay anh quan tâm để mắt tới cô ấy? Thần Tuyên cũng không thể nhờ ai đó ở đây thay mình đến thông báo cho Tuyết Vinh, vì thân thể không có chút quyền năng nào của họ sẽ chẳng thể chịu nổi hình phạt đối với hành vi phạm luật này.

Vậy là anh mắc kẹt, kẹt trong chính sự quan tâm dành cho Tuyết Vinh và lòng quý trọng đối với Cảnh Huy. Tuyên muốn nhìn thấy họ hạnh phúc, ít nhất là trước khi anh chết. Tại sao hai người đều sống sót mà không thể ở bên nhau? Tại sao họ lúc nào cũng sống vì nhau mà không có lấy một cơ hội nhìn thấy đối phương dù chỉ trong tích tắc?...Tại sao...Tại sao đôi vợ chồng ấy lại khốn khổ như Tuyên và Yên Nhi thế này?

Không, bản thân anh thì đã không còn hy vọng. Nhưng Tuyết Vinh và Cảnh Huy lại khác. Đến thần chết còn phải khiếp sợ trước người đàn ông này, anh ta còn điều gì có thể làm chùn bước? Vấn đề duy nhất là tìm cách để báo cho Tuyết Vinh, tìm cách để Tuyên có thể xuống trần giới và kịp nói cho cô ấy biết chỗ Cảnh Huy trước khi chết...Làm sao? Làm sao?

- Yên Nhi... - Người đàn ông bất chợt lấy tay ôm trán -...Ước gì anh có thể gặp em...

“Nhưng ông trời đã ra tay cướp đi cơ hội ấy của anh rồi”

“Chỉ cần anh nghĩ đến việc tới thăm em...dù chỉ một lần...”

“Chỉ cần anh đừng ngoan cố tuyệt giao với bên ngoài lâu đến thế...”

“Chỉ cần sớm hơn một ngày...”

Cửa phòng bệnh khẽ dịch chuyển khi một dáng người cao dong bước vào. Mỗi lần nhìn thấy hẳn là Tuyên lại phải thở dài. Đợi đến lúc con người này chết đi, Tuyên thật không biết có nên đem giam vào địa ngục hay không.

- Hôm nay cậu có thư. – Hồng Phương có vẽ ảo não khi ngồi xuống chiếc ghế đầu giường – Cô ấy kiên trì thật ...Không hỏi âm, không một tin tức...nhưng vẫn mãi mãi hy vọng, mãi mãi tin tưởng...

Câu nói như cái tát, tát mạnh vào mặt Tuyên vì sự thiếu lòng tin của mình. Bị kịch giữa anh và Yên Nhi cũng gây nên từ chính những chữ này. Ích kỷ với nhau một lời nói, kết quả lại trả giá bằng cả cuộc đời. Yêu nhau nhưng không hiểu đối phương cần gì. Yêu nhau nhưng không đủ can đảm để cùng nhau đối mặt. Yêu nhau...nhưng chỉ biết hành xử theo ý mình...

- “Ông xã yêu dấu, mấy bữa nay vẫn ăn uống đàng hoàng chứ?” – Phương chậm rãi đọc to từng chữ - “Cuốn truyện mới của em đang trong giai đoạn ký hợp đồng nên khá bận rộn. Nhưng em vẫn tranh thủ viết thư này cho anh. Vì em sợ nếu không có người đồn nhắc, anh sẽ buông thả bản thân mình...”

Tuyết Vinh chính là người phụ nữ như vậy. Một khi đã quyết tâm thực hiện điều gì thì sẽ làm đến cùng, mặc kệ người đời có cười nhạo hay chê trách. Bốn năm qua, cứ hai tuần là cô lại viết một lá thư, bỏ vào chai và đem thả xuống dòng sông, nơi Cảnh Huy xảy ra tai nạn. Hồng Phương kể từ ngày phát hiện cũng không hôm nào quên kêu người...tìm vớt. Vớt được bao nhiêu chai cũng mang đến đọc cho người bạn nằm trên giường. Bởi vậy Thân Tuyên mới không biết nên xếp anh ta vào hạng người gì.

Những lời lẽ của Vinh đã từng có lúc khiến Tuyên rơi lệ. Ai đó có thể nói, vì Tuyết Vinh vốn là một nhà văn nên câu từ mượt mà cũng là điều dễ hiểu. Nhưng điểm xúc động của mỗi lá thư không nằm trong ngôn từ mà là thái độ da diết đến đớn đau của nó. Không bao giờ nhắc đến hai chữ “buồn tủi” hoặc “thương nhớ” nhưng vẫn tràn trề thất tim. Càng cố tỏ ra vui vẻ, kiên cường lại càng khiến người nghe đau lòng khôn xiết.

- "Hôm nay, con hỏi em rằng anh đang ở đâu? Khi nào mới về thăm nó? Nhưng em không dám trả lời, chỉ có thể lấy cớ chạy vào xem nồi canh nấu dở. Lúc quay lên thì thấy thằng bé đang nằm lăn dưới sàn, bên cạnh là cái ghế đẩu. Nó lại lôi cuốn album hình anh ra ngắm. Nếu những tấm ảnh có thể phai màu trước cái nhìn của con người thì có lẽ tất cả hình chụp anh trong đó đều đã bị con trai chúng mình làm cho trắng xóa.

Đã một tuần em không nấu món cháo nào cho nó. Có lẽ vì vậy mà thằng bé ăn ít hẳn. Nhưng em nhất định không để lòng do dự, không để sở thích xấu xí này của con phát triển mạnh mẽ như anh được. Em cũng không cho ba uống cà phê vì thằng nhóc Cảnh Tư cứ nghe thấy mùi hương ấy liền gân cổ đòi thử. Ba không la nó thì thôi, lại cười khi bảo “con giống bố”. Có đứa con nít nào vừa lên bốn đã phát nghiện với mùi cà phê như con mình đâu...

Em đã từng nói, chữ Tư trong tên con là chữ Tư của từ tương tư, có nghĩa là thương nhớ. Có lẽ vì vậy mà lúc nào nhìn thấy nó, em cũng có cảm giác đang nhìn thấy anh. Con trai chúng ta tuy còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện. Dù mong ước được gặp anh nhưng thằng bé cũng chưa bao giờ quấy khóc hoặc tỏ ra giận dỗi. Em biết nó thỉnh thoảng vẫn buồn tủi khi có dịp nhìn thấy ba của bạn bè. Em biết con vẫn thường có những phút giây thần thờ vì khó hiểu. Nhưng niềm tin và tình yêu dành cho anh thì chỉ có lớn lên từng ngày một.

Nhưng mà, Cảnh Huy à...Anh có nghĩ việc con mình suy nghĩ nhiều quá sẽ dẫn đến trầm cảm hay không? Đạo gần đây, thằng bé cứ ngồi nhìn em rồi mỉm cười không nói. Nó khiến em giật mình vì nhận ra trong đôi mắt non nớt ấy có cái nhìn của anh. Có phải anh đang muốn mượn con để nhắn nhủ với em rằng mình vẫn luôn dõi theo cả gia đình? Khi con mỉm cười, có phải anh cũng đang mỉm cười với em? Mỗi lần em ôm con, anh có cảm nhận được hơi ấm trong vòng tay em?..."

- Tuyết Vinh... - Tuyên nhú mào, đau lòng bóp trán - ...Anh phải làm gì mới giúp được em?

Nếu Yên Nhi là lưỡi dao đâm nát tim Tuyên thì Tuyết Vinh lại chính là cái dằm, thảng ngày khiến con tim nhức nhối. Cảnh Tư càng lớn lại càng giống ba, muốn yêu thương và bảo vệ mẹ nó. Còn Yên Thứ...con bé dường như cũng thừa hưởng từ Yên Nhi rất nhiều thứ. Sự ngoan hiền của nó dễ dàng tóm lấy Tuyên, hệt như vẻ dịu dàng nơi Yên Nhi ngày trước.

Mỗi lần được con bé yếu ớt vòng tay quanh cổ hoặc ngả đầu lên vai là lòng anh lại dâng tràn hạnh phúc. Tuyên bỏ đi lâu như vậy, không biết lão Hùng chăm sóc nó có tốt không? Anh không muốn để thiên thần bé nhỏ ấy phải rơi thêm giọt lệ nào nữa. Phải nhanh chóng quay về tìm nó thôi...

- Con bé thế nào? - Tuyên sốt sắng nhìn khắp phòng - Có quấy khóc hay không?

- Thưa không.- Lão Hùng nhanh chóng trả lời - Nó chỉ dùng mấy bông hoa rồi ngủ tới bây giờ.

- Ngủ tới bây giờ?

Thông tin làm anh có chút kinh ngạc. Chuyện này hình như không được ổn.

Đẩy nhẹ cánh cửa dẫn vào phòng ngủ, Tuyên thấy Thứ trông như con búp bê nhỏ. Cái giường quả thật rất lớn so với con bé. Nó đang ngủ, người quần trong cái mền trước giờ chỉ mình Tuyên sử dụng, tay ôm con búp bê vải do Yên Nhi làm.

Chậm rãi ngồi xuống cạnh Yên Thứ, anh mới nhận ra trán cô bé vã đầy mồ hôi. Đưa tay sờ thử thì phát hiện cơ thể đang nóng ẩm khác thường. Chẳng lẽ là phát bệnh?

- Thứ, nghe chú không? – Tuyên khẽ lay con bé – Con không khỏe chỗ nào?

Nó không trả lời mà chỉ rên rĩ vài tiếng. Trong lồng ngực hình như phát ra tiếng lục khục. Tình trạng đó khiến anh nhớ đến lần dị ứng của Yên Nhi. Chạy ra phòng khách xem thử thì phát hiện đĩa hoa đặt trên bàn có rất nhiều màu sắc. Lão Hùng nói Yên Thứ đã dùng thử vài bông. Như vậy, rất có thể là nó đã vô tình hít phải thứ hoa vàng mà mẹ mình dị ứng.

Anh Chín vốn mang trong người dòng máu thuần chủng nên không bị dị ứng với bất kỳ loại hoa nào. Chỉ có Yên Nhi là không sử dụng loại màu vàng được. Mà Yên Thứ lại là con của họ nên chắc chắn...

Đĩa hoa hẳn là do một người mới chứ không phải lão Hùng chuẩn bị. Hẳn không quan tâm đến chuyện dị ứng của con bé đã đành, lại còn để ở đây loại hoa màu đỏ, thứ dễ dàng khiến cho Tuyên nghẹt thở. Nhưng cũng may, vì đó chính là “thần dược” mà đứa trẻ trong kia đang cần. Sau khi chữa trị xong cho cô cháu gái, Tuyên nhất định phải đến “giáo huấn” kẻ ngu ngốc mang đĩa hoa này đặt vào phòng một trận.

- Thứ, mau hít thật sâu – Anh nhẹ nhàng đỡ con bé, tay giúp nó cầm bông hoa kê sát vào mũi – Nghe lời chú đi.

Yên Thứ trong lúc mơ màng vẫn ra sức làm theo. Hai cánh mũi run run. Vầng trán tiếp tục túa mồ hôi ướt đầm.

- Ngoan lắm. Hít nữa đi. Thật sâu vào... – Tuyên dịu giọng động viên, tay vẫn không ngừng xoa lưng nó nhẹ nhẹ.

Đứa trẻ này là thứ duy nhất Yên Nhi để lại. Linh hồn nó, theo một cách nào đó, đã gắn với anh thành một thể khó rời. Mỗi liên hệ đó kháng khí đến nỗi, Tuyên có cảm giác mình sẽ không thể sống nổi nếu để vuột mất.

Trời càng lúc càng tối mịch.

Yên Thứ lúc này vẫn chưa thể tỉnh dậy. Hơi thở càng lúc càng chậm và nặng nề hơn trước. Tuyên nghĩ vì nó đã dùng khá nhiều hoa vàng nên tiếp tục mang đến vài bông hoa màu đỏ khác. Lúc đầu, con bé có vẻ nhăn nhó nhưng khi nghe được giọng nói của anh thì bỗng tỏ ra cam chịu. Bờ mi đọng nước hơi run khi cổ hít thêm những bông hoa màu đỏ rồi tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Tuyên thở dài nằm vắt tay lên trán chờ đợi. Đầu anh đang mãi suy nghĩ về rất nhiều chuyện. Những việc Yên Vũ đã làm khiến lòng Tuyên sôi sục, chỉ muốn một mạch đem sự thật vạch trần. Nhưng bây giờ bình tâm suy nghĩ lại mới thấy đó là một việc làm chẳng mang đến chút lợi ích. Anh Young Min đang có một cuộc sống hạnh phúc, bên người phụ nữ mà anh cho là Yên Nhi. Họ đã cùng nhau sinh ra một đứa con trai khỏe mạnh. Nếu nay, người vợ hiền, người mẹ tốt ấy đột nhiên trở thành kẻ giả mạo, lừa gạt thì cả nhà họ thật khó lòng sống yên ổn. Chưa kể anh Chín còn có thể quay sang muốn tranh giành Yên Thứ với Tuyên. Chỉ bằng chấp nhận việc anh ấy mãi mãi không biết đến sự tồn tại của nó?

Nghĩ đến đây, anh lại đột ngột nhíu mày, lấy tay xoa trán. Những lý do vừa nêu ra hình như vẫn chưa phải là điều cốt lõi. Trái tim Tuyên hình như vẫn đang cố lên tiếng giải thích một điều gì đó. Ý nghĩ không nên phá hỏng cuộc sống hạnh phúc của Yên Vũ có vẻ xuất phát từ trái tim anh, từ sự quan tâm mà Tuyên dành cho cô bé chứ không phải bất kỳ thói ích kỷ nào. Nó là đứa em gái mà Yên Nhi suốt đời luôn muốn tìm cách che chở, bảo vệ. Anh yêu cô như vậy, không biết từ bao giờ cũng bắt đầu quan tâm đến con bé.

Chỉ cần nghĩ đến Yên Nhi sẽ đau khổ thế nào khi biết em mình gặp phải bất hạnh thì trái tim Tuyên lại chùng xuống. Anh không thể làm gì mà không nghĩ đến cảm giác của Yên Nhi, dù là lúc cô còn sống hay đã chết. Tuyên biết Nhi yêu thương Vũ. Và anh cũng biết việc bắt con bé trả giá cũng không thể mang Yên Nhi trở lại. Người đáng gánh chịu tất cả mọi tội lỗi đáng lẽ chỉ có mình anh. Một mình anh mà thôi.

Nhưng còn con rồng? Tại sao sau khi làm sáng tỏ mọi chuyện mà nó vẫn còn tồn tại, nhón nhơ ăn gần hết phân nửa số hoa trong vườn? Qua ô cửa sổ, Tuyên vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng hình ảnh con vật ấy đang lục tung mấy bụi hoa ở phía xa. Hành động của nó vừa như trừng phạt, vừa rất giống với hình thức...trả đũa.

Kích thước huyết long lúc này đã lớn gấp mấy chục lần so với khi xuất hiện. Những chiếc vảy sáng rực mỗi lúc một đỏ tươi như sắc máu. Hình ảnh đó âm thầm ám chỉ vẫn còn nỗi ám ức nào đấy chưa được giải tỏa. Nhưng đó là gì và làm sao để phát hiện thì Tuyên lại không biết. Anh cảm thấy lo, không phải vì sợ mình bị tuột dốc trong bảng xếp hạng mà là sự tồn tại của Trung giới.

Sau đó, hình ảnh Lão Trung Vương tiếp nổi hiện lên, nhắc nhở Tuyên về sự ra đi của mẹ. Mọi người vẫn rỉ tai nhau rằng trước lúc chết bà đã nói, khi Trung giới xuất hiện người phụ nữ thứ hai có thể thu hút loại chim hiền dụ cũng là khi bí mật của mình được sáng tỏ. Ngờ đâu đó chỉ là lời mê sảng, thật không ngờ Yên Nhi vừa đến đã buộc Thừa Giai phải giao ra cuốn nhật ký của ba mình. Sự hiện diện của nó ngay lập tức xóa bỏ được tội ngoại tình ẹ Tuyên, đồng thời cũng khiến ba anh ăn năn, cắn rứt không dứt.

Còn bây giờ, cuộc đời lảm oan trái của Yên Nhi một lần nữa lại khiến lịch sử sống dậy. Cô không những vạch tội ba Tuyên đã nghi oan cho vợ mình mà còn khiến tình yêu mà bà vẫn luôn cố tìm cách che giấu hoặc phủ nhận phơi bày trước ánh sáng. Kể từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, anh đã tự lý giải thái độ lạnh lùng của mẹ đối với ba và bản thân mình bằng sự căm hận. Tuyên nghĩ mẹ hận ba đã dùng quyền lực ép bà ở lại đây, buộc mẹ phải mang thai và sinh ra anh.

Có lẽ ba Tuyên cũng nghĩ vậy nên mới vội vàng tin vào chuyện mẹ ngoại tình. Nhưng ông cũng như tất cả những người khác, không cách nào lý giải việc mẹ anh bỏ thiên đường để xuống địa ngục. Bà thà chịu đau đớn rồi mãi mãi biến mất cũng không muốn tiếp tục sống những ngày vui vẻ mà thiếu mất ký ức về ông ấy. Điều này chỉ có thể lý giải rằng, sau một thời gian dài cùng chung sống, tình cảm giữa họ đã âm thầm nảy lộc đơm hoa. Chính mẹ Tuyên cũng nhận ra điều này nhưng luôn tìm cách che giấu. Còn ba Tuyên, ông không chỉ thiếu tin tưởng đối với vợ mà còn ngang nhiên phủ nhận luôn tình yêu ấy của bà. Hoàn cảnh đó nếu đem so với anh lúc này thì không bao nhiêu phần khác biệt.

Oán trách, giận hờn ông từ lúc còn rất nhỏ... Nhưng đến bây giờ Tuyên mới thấy cảm thông và thấu hiểu. Anh băn khoăn, không biết có nên nói cho ba biết nguyên nhân khiến mẹ quyết định xuống địa ngục hay không. Vì biết đâu sự thật này có thể sẽ giằng vò ông đến chết. Tuyên thấy một mình cuốn nhật ký của bốn năm về trước đã đủ làm lương tâm ba sống không yên ổn rồi.

Đêm nay không biết vì sao lại dài như vô tận. Bóng đen tĩnh mịch từng chút, từng chút bao lấy anh, găm nhăm từ ngoài vào trong như cách người ta thưởng thức một cái bánh. Mấy lần Tuyên ho khan nhưng không hề thổ huyết. Anh có cảm giác Yên Nhi đang đứng phía chân giường, mỉm cười và chìa một tay về phía mình. Nụ cười không hề ẩn chứa chút giận hờn hay oán hận. Ánh mắt cô lấp lánh niềm vui cùng sự bao dung tha thứ. Người phụ nữ ấy nhìn Tuyên và chờ đợi rất lâu, như thể đang muốn dùng cách đó để vực tâm hồn đang bị cắn xé của anh tỉnh dậy.

- Xin lỗi em... - Tuyên bắt ngờ ôm mặt, miệng bật khóc thành tiếng - Xin lỗi em, bà xã...

Không biết bao lâu thì anh thiếp đi, tay gác nhẹ qua cơ thể bé nhỏ nóng hổi bên cạnh.

- Tiểu Vương Gia, Tiểu Vương Gia - Lão Hùng khẽ lay Tuyên với một chút e dè - Ngài mau tỉnh lại đi.

- Chuyện gì?

- Là Khương Cảnh Huy - Ông già hình như không giấu được xúc động - Anh ta tỉnh lại rồi.

- Thật chứ? - Thông tin khiến Thần Tuyên đang ngái ngủ cũng giật mình ngồi phắt dậy.

- Người ở Phòng Ghi vừa đến báo. - Người đàn ông gạt đầu một cách chắc chắn - Ngài tỉnh sao?

Tỉnh sao?

Phải rồi, Tuyên nên tỉnh sao đây?

- Tiểu Vương Gia, vẫn còn một chuyện cần được ngài giải quyết... - Lão Hùng vừa nói vừa lén đưa mắt về phía con rồng khổng lồ - Số hoa trong vườn...

- Sáng mai, khi anh Young Min trở về... - Tuyên thoáng chần chừ như đang đắn đo, suy nghĩ - ...Tôi sẽ mang Yên Thứ giao cho anh... Có lẽ, phải đợi đến lúc đó thì con vật kia mới biến mất.

- Chỉ sợ... chúng ta không đủ hoa để cầm cự đến lúc đó...

- Người nhà anh ấy đã nói, Young Min sẽ trở về nội trong tối nay hoặc sáng mai...
- Nhưng Tiểu Vương Gia, còn con bé... – Lão Hùng thận trọng chỉ tay về phía Yên Thứ - Nó hình như đang phát sáng?

Cơ thể cô bé lúc này quả thật đang được bao phủ bởi một tầng sáng mỏng màu xanh tím, thứ vốn biểu trưng cho quyền lực... Tuyên nhủ mà nhìn đứa trẻ, trong tích tắc liền hiểu ra mọi chuyện. Yên Thứ là con gái của Young Min nên đương nhiên sẽ được thừa hưởng một ít quyền lực từ anh ấy. Bây giờ, cơ thể nó đang phải dồn sức chống trả lại sự kích thích do loài hoa vàng mang lại nên quyền lực kia mới có cơ hội phát sáng. Điều này cũng không có gì đáng ngại.

- Trông ngài hình như không được khỏe. – Ông già bắt đầu chuyển sang quan sát gương mặt anh.
- Tôi lúc nào mà chẳng vậy. – Tuyên trả lời cho có lệ.

Thật ra anh cũng thấy cơ thể lúc này có hơi yếu hơn bình thường một chút. Nhưng cảm giác đó dường như chỉ phớt qua. Hoàn toàn không đáng bận tâm tới. Những việc đang chờ anh giải quyết mới thật sự là vấn đề lớn.

167. Chương 167

Sáng sớm hôm sau, khi Tuyên còn chưa kịp lay Yên Thứ thì Young Min đã xuất hiện với vẻ mặt đầy hoang mang, mệt mỏi. Đôi giày da bám bụi vẫn còn chưa kịp cởi. Hai anh em vừa nhìn thấy nhau đã có cảm giác ngại ngùng xen lẫn cảm thông sâu sắc. Tuyên hết bất động quan sát cặp mắt thâm đen cùng gò má hóp của anh trai, lại chậm rãi nhìn đến bàn tay run run cầm theo mảnh giấy trắng.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Young Min không phải là loại người dễ biểu hiện sự xúc động. Xét mỗi việc anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản khi đến đây đã thấy kỳ lạ lắm rồi.

- Cô ấy... - Người đàn ông khổ sở gơ tay, đưa cho Tuyên mảnh giấy - ...Đã đi rồi...

Trong nhất thời, Thần Tuyên có cảm giác như anh trai mình đang nói một thứ ngôn ngữ lạ. Nhưng bức thư nhạt nhòa nước mắt ngay lập tức liền lôi anh trở lại.

“Xin lỗi vì phải đợi đến bây giờ mới đủ can đảm nói với anh. Nhưng em thật sự không thể chịu đựng thêm được nữa. Em không phải Yên Nhi mà chỉ là người đàn bà với cái thai gần ba tháng bị anh tống vào địa ngục bốn năm trước. Vĩnh biệt anh, tình yêu của em.”

Trước mắt Tuyên như hoa lên, cả người suýt ngã về phía trước. Trang giấy chỉ vền vện bấy nhiêu chữ lại chẳng khác gì thanh búa nện từng cú vào lồng ngực.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì? – Young Min run run cất giọng – Tại sao cô ấy lại viết như vậy?

- ...

- Anh đã suy nghĩ cả đêm mà vẫn không hiểu được...

Không phải anh không hiểu mà không dám tin vào cách giải thích mình tìm được. Khi nghe có người nói đứa em trai trốn tiết bốn năm trời đột nhiên đến tìm mình, trong lòng Young Min đã có dự cảm không lành. Về nhà tìm khắp nơi vẫn không thấy người vợ yêu dấu khiến tâm trạng anh càng bất ổn. Và khi đọc được mảnh giấy này thì tất cả mọi bình tĩnh đều mất sạch.

- Chị em cô ấy đối chỗ cho nhau... - Tuyên khổ sở tìm cách mở miệng -...nhưng cả anh và em đều không biết...

Trong ánh mắt u buồn của Young Min không hề ánh lên vẻ ngạc nhiên mà chỉ toàn nỗi căm giận. Anh nhìn Tuyên như thể đang giận anh ấy vì dám nói ra sự thật mà mình không có cách nào để thừa nhận.

- Người bấy lâu cùng anh chung sống là Yên Vũ. – Tuyên nuốt nghẹn đi đến trước mặt anh – Còn Yên Nhi, đã chết trong địa ngục cách đây hai ngày.

Uych.

Người đàn ông trước mắt Tuyên vừa loạng choạng ngã vào ghế dài với vẻ mặt rất ngậy dại. Đôi mắt anh mở to nhưng hầu như chẳng nhìn thấy gì. Trong đầu không ngừng vang lên những tiếng “ong ong” cực kỳ khó chịu. Young Minh luống cuống bấu tay vào thành ghế rồi liên tục nuốt nước miếng. Đôi chân run run khó khăn tìm cách đứng dậy.

Làm sao anh lại có thể hạnh phúc sống hết bốn năm cùng người phụ nữ từng bị mình kiên quyết giam vào địa ngục? Tình yêu cùng sự quan tâm, chăm sóc từ cô ấy sao có thể khiến Young Min cảm thấy lâng lâng vì hạnh phúc? Anh không thể...không thể cả ngày đầu ấp tay gối cùng một người từng khiến mình căm ghét đến không muốn nhìn đến. Đây chẳng khác gì lời sỉ nhục đối với thứ tình yêu mà người đàn ông này luôn tự hào khẳng định dành cho Yên Nhi cả.

- Em nghĩ... - Tuyên cẩn thận ngồi xuống cạnh anh - ...Có thể, chỉ là có thể thôi...

-...

Trải qua cả đêm dài suy tư và dằng vặt, mọi việc đối với anh đều trở nên sáng tỏ. Những thương tổn và nỗi bàng hoàng Young Min đang phải gánh chịu, nếu đem so với Tuyên cũng không mấy phần thua kém. Anh đem người yêu của mình giam vào địa ngục còn Young Min lại đi yêu người đã bị chính mình tống vào đó bốn năm trước.

- Chính tấm hình được Yên Vũ “ché biển” đã khiêu khích trí tò mò nơi anh. Vì nó mà anh mới quyết định tìm đọc những bài viết bằng tiếng Anh trong blog của chị em cô ấy...Sau đó còn đích thân đến Việt Nam...Tất cả đều do sản phẩm của Yên Vũ ...

- Em đang muốn nói gì? - Young Min nói như người mất hồn.

- Anh hiểu em đang nói gì... - Tuyên lại từ tốn khẳng định - Em biết anh hiểu mà...

Anh trai anh không nói gì mà chỉ từ tốn ngược mắt nhìn Tuyên.

Sáu năm trước, quả thật những “sản phẩm” của Yên Vũ mới là điều đầu tiên khiến Young Min chú ý. Nếu không vì tấm ảnh ngông cuồng của cô thì anh cũng không nổi điên mà lục tung các trang mạng để tìm ra tác giả. Nếu không có những bài viết bằng tiếng Anh của cô thì Young Min đã không có đủ động lực để cất công sang Việt Nam tìm kiếm. Lần thứ hai anh quay lại đây là cũng vì cá tính này của Yên Vũ mà quyết định ngỏ lời đón về Trung giới. Đến hôn lễ hai người, khi đôi mắt và khẩu giác trở nên vô dụng, người Young Min chọn cũng là Yên Vũ chứ không phải Yên Nhi...

Nhưng...

- Bây giờ nói những lời ấy...liệu còn có ích?

- Cô gái đó đã vì anh làm rất nhiều chuyện... - Câu từ của Tuyên nhẹ nhàng mà gợi mở - ...Bản thân anh hình như cũng luôn ghi nhớ...

Yên Vũ đã vì Young Min mà bỏ lại cả gia đình, chấp nhận làm một đứa con bất hiếu, một người vợ chịu cảnh chung chồng. Thậm chí, sau khi biết bản thân mình bị anh lừa gạt cũng không có nửa lời oán trách. Khi anh một mực đòi lấy Yên Nhi và sử dụng cô như một thứ phương tiện để đạt được mục đích, cô gái ấy vẫn không phản đối hay tỏ ra buồn bã. Mà trái lại, cổ lúc nào cũng là người kề cạnh và giúp anh nghĩ cách đạt được ý nguyện.

Bốn năm qua, Yên Vũ luôn phải tỏ ra vui vẻ trước mặt kẻ đã lạnh lùng, tàn ác vứt bỏ cô. Người con gái ấy đã làm cách nào để vượt qua nỗi đau này, vượt qua nỗi lo sợ sẽ bị phát hiện? Tại sao cô phải chấp nhận sống bên cạnh Young Min với thân phận của Yên Nhi và vết thương lòng sâu sắc? Câu trả lời duy nhất có thể lý giải tất cả nghi vấn chỉ có thể là: Yên Vũ thật sự yêu anh. Yêu đến dại khờ, mù quáng.

- Người anh yêu là Yên Nhi... - Young Min yếu ớt tìm cách phản kháng.

- Không phải, không phải như vậy. - Thần Tuyên tiếp tục bình tĩnh bác bỏ - Bản thân em đã từng chứng kiến anh rất nhiều lần vì cô ấy mà nổi giận. Chỉ cần ai đó làm tổn thương Yên Vũ, anh nhất định sẽ phản ứng rất dữ dội.

Young Min khó khăn hít vào một hơi rồi quay mặt đi. Những ngày Yên Vũ mới đặt chân xuống Trung giới, anh đã không ngại tát tai các người vợ của mình khi phát hiện họ bắt nạt cô. Lúc biết tên Đông Sành chính là người đã lái xe tông chết Yên Vũ, anh gần như đã mất hết bình tĩnh. Nhưng Young Min lại cứ nghĩ việc mình quay về tra tấn hấn độn hai là vì Yên Nhi.

Rồi khi Thần Tuyên lớn tiếng la mắng cô trong cuộc họp gia đình, anh gần như không kịp suy nghĩ đã xông tới che chở. Lúc đó, Young Min cũng nghĩ hành động nóng nảy của mình là vì Yên Nhi. Đến buổi lễ Sửa Luật, khi nhìn thấy một bên má Yên Vũ ửng đỏ, anh lại muốn xông ra đâm chết thằng em trai bất kính...

Chưa kể lần bị Yên Nhi ở trước mặt mọi người lạnh lùng từ chối, bản thân anh như chìm trong hố sâu tuyệt vọng. Young Min lại thấy an ủi vì ít nhất vẫn còn có Yên Vũ. Khoảng thời gian chờ đợi đến ngày thực hiện kế hoạch, hai người hình như đã chung sống khá êm ấm. Tình cảm ấy âm thầm và lặng lẽ đến mức trái tim khao khát chiến thắng của anh không thể phát hiện. Chỉ có một bằng chứng duy nhất là đứa bé trong bụng Yên Vũ. Nhưng Young Min lại vẫn cho rằng sở dĩ mình để cô ấy mang thai đều vì muốn Yên Nhi phải xúc động...

Ròng rã bốn năm trời, không ngày nào có cơ hội mà anh không đến trước cửa Trung giới Việt chờ đợi. Young Min muốn nói cho cậu em biết mình đã hối hận, muốn Thần Tuyên hãy đưa Yên Vũ ra khỏi địa ngục và thay anh chăm sóc cô ấy. Dù không yêu nhưng ít nhất giữa hai người vẫn tồn tại thứ gọi là tình nghĩa. Chỉ tiếc, Trung giới Việt vẫn kiên trì tuyệt giao với bên ngoài nên muốn thay đổi cũng không còn kịp.

Suốt thời gian qua, Young Min vừa cảm thấy hạnh phúc khi được sống bên cạnh “Yên Nhi”, vừa băn khoăn nghĩ đến Yên Vũ. Anh thừa nhận ngày ấy mình đã ra tay với cô quá tàn nhẫn. Song, cảm giác ngất ngây khi được chìm đắm trong thứ tình yêu bản thân luôn mong đợi khiến cảm giác có tội ít nhiều phai nhạt. Young Min nào biết được, người có thể khiến mình bỏ quên Yên Vũ lại vẫn chính là cô chứ không phải ai khác. Trái tim anh bốn năm liền chẳng phải đã bị cô gái này xoay vần như...để rồi sao?

Hai chị em họ tuy sinh đôi nhưng tính cách lại hoàn toàn khác biệt. Thời gian tiếp xúc giữa Young Min và Yên Nhi quá ít nên không hiểu rõ con người cô ấy. Và vì không hiểu được cá tính của Yên Nhi nên anh mới dễ dàng lầm cô ấy với Yên Vũ như vậy.

Vũ làm sao có thể đóng giả chị gái suốt 24 tiếng đồng hồ trong khoảng thời gian dài như thế? Chắc chắn cô ấy phải để lộ rất nhiều sơ hở. Nhưng Young Min lại không thể phân biệt, đơn giản vì anh hoàn toàn không biết sở thích và thói quen của Yên Nhi. Người có cách sinh hoạt gần bó và quen thuộc với Young Min là Yên Vũ chứ không phải chị cô ấy.

- Đủ rồi. – Người đàn ông bắt lực dùng tay che lấy hai lỗ tai – Đủ rồi.
- Anh vẫn không thể chấp nhận Yên Vũ sao?
- Vì cô ấy mà Yên Nhi phải chết. – Anh lạnh lùng đưa ra kết luận.
- Nhưng nếu bây giờ không tìm ra cổ...chưa biết chừng...cả đời này của anh cũng đừng mong gặp lại Yên Vũ nữa...
- Em nghĩ cô ấy sẽ đi đâu? – Giọng điệu tuy bằng phẳng nhưng vẫn lộ vẻ quan tâm.
- Bất cứ nơi nào ở Trung giới này. Cô gái đó rất có thể sẽ chọn con đường chết để chuộc lỗi với chị..

Miệng thì nói vậy nhưng Tuyên vẫn cho rằng khả năng này là rất ít. Tính khí Yên Vũ nhất gan và sợ đau như vậy, nếu có thể tự tử thì đã làm việc đó ngay tại nhà chứ đâu cần trốn đi nơi khác. Chẳng qua anh chỉ đang muốn dùng nó để hù dọa ông anh bú đống bình của mình, để anh ấy sớm đối mặt với sự thật một chút.

- Anh theo em vào đây.

Tuy không biết mục đích của cậu em trai là gì, Young Min vẫn tựa người vào thành ghế mà đứng dậy. Lúc này, mọi thứ trong đầu anh đều trở nên lộn xộn hết thảy, không thể phân tích hay phán đoán được gì nữa.

Bước ra khỏi phòng khách, Tuyên lại từ tốn dẫn anh trai mình băng qua gian bếp nhỏ lạnh lẽo rồi vào thẳng phòng ngủ, nơi Yên Thứ vẫn còn đang say giấc.

- Đứa bé này...? – Người đàn ông đột nhiên dừng lại.

- Nó đang bị dị ứng nên vẫn chưa tỉnh lại. Nhưng em nghĩ hai cha con cũng nên gặp nhau...

- Hai cha con? – Young Min khẽ nhướn mày lặp lại – Dị ứng?

- Yên Thứ là đứa con gái mà Yên Nhi để lại cho anh. – Tuyên thở dài, nói ra nốt lời giải thích.

Sự thật này đối với anh đến bây giờ vẫn còn đón đầu như dao cứa. Tuy lòng căm hận đã vơi đi hơn nửa nhưng sự trong trắng của Yên Nhi, dù nói thế nào vẫn là bị anh trai Tuyên cướp đoạt.

- Em đang nói gì vậy? – Young Min tiếp tục mở to mắt – Anh và Yên Nhi, làm sao...có con với nhau được?

- Đêm đó, hai người ở trong phòng.... Chẳng phải đã...??

- Là ai đã nói với em chuyện đó?

Hai anh em bắt gặp nhìn nhau rồi cùng lúc chìm vào yên lặng.

168. Chương 168

- Ngày hôm đó, sau khi để cô ấy chứng kiến cảnh Đông Sành bị hành hạ, tâm trạng Yên Nhi rất hoảng loạn. – Young Min một tay chống hông, một tay gãi đầu nhớ lại – Anh thấy lo nên đã đưa cô vào phòng làm việc... Mọi thứ lúc đầu chỉ xuất phát từ ý muốn vỗ về cô ấy một chút. Thật không ngờ bản thân lại bị sự tiếp xúc kia hấp dẫn... Nhưng Yên Nhi phản ứng quá dữ dội. Cố hết khóc lại tìm cách tự sát. Làm anh hối hận, chỉ còn cách bỏ cuộc.

- Nhưng...nhưng cô người làm đã nói...Hai người cả đêm không rời khỏi đó... - Tuyên lắp bắp hỏi lại.

- Vì trong phòng làm việc của anh vốn có một cánh cửa khác. – Young Min nóng nảy đáp – Yên Nhi cứ một mực đòi về nhà. Mà anh lại không thể để mọi người nhìn thấy cô bước ra khỏi phòng trong tình trạng đó...Cả đêm anh ở trong phòng suy nghĩ, không biết em sẽ phản ứng thế nào khi nghe chuyện này nên trời vừa sáng liền chạy đến ...Tuyên...Tuyên!!!!!!

Cách chỗ anh đứng mấy bước chân, người em trai ốm yếu vừa ngã khuỵu xuống đất, miệng nôn ra đầy máu. Lồng ngực anh cuộn lên từng cơn, như muốn dồn sức tống ra thứ gì đó. Bản thân Tuyên cũng hy vọng cơn ho này có thể khiến mọi tim gan phèo phổi đều phun ra hết. Để anh xem, chúng cuối cùng là tim gan người hay của một loài lang sói.

- Anh thật sự không làm gì cô ấy...???? - Tuyên khốn khổ bật khóc như một đứa trẻ - ...Anh nói mình không làm gì cô ấy thật ư?...Tại sao lại có thể như vậy? Tại sao ngay từ đầu không nói cho em biết...?

- Khi đó là vì anh sợ em sẽ nổi giận, không ình gặp Yên Nhi nữa. Ai biết được tự em lại nghĩ ra những chuyện...những chuyện...vô lý như vậy...

Bốn năm trước, khi nhìn thấy hai người họ đứng đôi co trước cửa, Tuyên cứ tưởng là do anh Chín đưa Yên Nhi về nhà. Nào ngờ sự việc xảy ra lại hoàn toàn khác biệt. Cô ấy đã quay về trong đêm, sau đó bị anh dùng sự hung hăng của mình chiếm đoạt. Thái độ phản kháng và những tiếng nức nở mà Tuyên vẫn luôn tạ ơn trời vì chỉ là mơ ấy thì ra là sự thật. Người anh luôn mắng nhiếc và chỉ chực xông đến giết chết hóa ra lại chính là bản thân Tuyên chứ không phải ai khác.

- Tại sao lại tồn tại hiểu lầm to lớn thế này? – Young Min mím môi, ôm lấy em trai mình – Giữa hai người xảy ra chuyện gì thế?

- Yên Thứ là con gái em...là con gái em thật sao? – Tuyên khó tin, run run hỏi lại – Anh nói đi...Con bé có thật là con em hay không?

- Nếu đứa trẻ này do Yên Nhi sinh ra... - Anh trai anh đau đớn gật đầu - ...Thì chỉ em mới có thể là ba của nó.

ÌNH ÌNH ÌNH

Trần nhà đột ngột vang lên những tiếng động lớn khiến vài mẩu gạch vừa thi nhau rơi xuống đất. Con rồng lớn trong vườn đang gầm to đầy giận dữ. Chiếc đuôi khổng lồ liên tục đập lên mái nhà từng đợt. Ánh mắt nghiêm nghị của nó nhìn thẳng về phía Tuyên. Về mặt lạnh lùng như muốn thay cho lời oán trách. Thân mình dài hơn hai mươi mét, đỏ rực sắc máu đang uốn lượn giữa trời như rắn.

- Con vật đó từ đâu chui ra thế?

- Nó đến để bắt em đền tội. – Tuyên vẫn không thể ngừng thổ huyết.

Nước trong hồ đang theo những chuyển động của con vật mà bay vút lên cao, sau đó rào rào rơi xuống mái nhà. Tiếng rơi mạnh mẽ và dữ dội đến nỗi có cảm giác sắp xuyên thủng. Khung cảnh bên ngoài càng lúc càng trở nên mờ mịt.

- Vì nghĩ đứa trẻ đó là con anh mà em đã quyết định trục xuất Yên Nhi sao? – Young Min gồng mình đỡ lấy người anh.

- Không, không... - Tuyên khó nhọc lắc đầu - ...Sợi dây chuyền đeo trên cổ cô ấy làm em nhầm lẫn. Em tưởng...người Yên Nhi yêu là anh.

- Thằng ngốc. – Mặt mày Young Min như tím tái – Nếu Yên Nhi thật sự yêu anh thì cô ấy đâu cần vừa thấy anh đã tìm cách lẩn trốn như người ta thấy quỷ?

- Anh Young Min, xin hãy cứu con bé...xin hãy cứu con gái em với ... - Ngón tay Tuyên run run chỉ về phía chiếc giường - ...Chính tay em đã hạ độc nó mất rồi...

Tối hôm qua, anh cứ nghĩ Yên Thứ chỉ có thể dị ứng với một loại hoa duy nhất do được di truyền từ mẹ. Kết quả, Tuyên không chút đắn đo, đã tự tay ép nó dùng liên tiếp bốn bông hoa màu đỏ. Nếu sự thật đúng như Tuyên dự đoán thì con gái anh đáng lý đã tỉnh dậy từ lâu rồi. Đẳng này, đẳng này...

Nó rõ ràng chịu ảnh hưởng từ Tuyên, dị ứng loại hoa màu đỏ. Và việc Yên Thứ còn sống được đến bây giờ đã là một kỳ tích.

ÌNH ÌNH ÌNH

Con rồng ở ngoài kia vẫn không thôi đập phá, làm gió xoáy nổi lên cuộn cuộn. Mặt đất dưới chân họ dường như cũng bắt đầu rung chuyển.

- Con bé lạnh quá! – Young Min sốt sắng sờ khắp người đứa trẻ – Anh nghĩ chúng ta nên nhờ ba ...Còn nơi này, cũng không ở lâu được.

Lão Trung Vương cẩn thận xem xét tình trạng Yên Thứ rất lâu. Cặp mắt đục màu nâu xám càng lúc càng nheo lại thành hai khe dài nhỏ hẹp. Trông mặt ông không giống người chưa tìm ra cách giải quyết mà chỉ không biết nên nói ra điều đó như thế nào.

Sau bốn năm trời xa cách, thật không ngờ đứa con trai vẫn luôn làm mình thấy có tội lại đột ngột xuất hiện trong hoàn cảnh này. Tính khí Sử Thần Tuyên, người làm cha như Lão Trung Vương dường như hiểu rõ hơn ai hết. Nó không chỉ sở hữu một trái tim thật thà mà còn là người sống rất tình cảm. Và cũng vì quá chú trọng đến hai điều ấy mà cuộc đời con trai ông luôn gặp điều bất hạnh. Lão Trung Vương không biết mình phải làm gì để Tuyên chịu tha thứ cho ông cũng như giúp cho thằng con trai khờ khạo này bớt đau khổ.

- Con bé bị nhiễm độc... quá nặng! – Mái đầu bạc khẽ quay về phía thân hình lấm lem máu của anh - Nếu không nhờ có quyền năng thừa hưởng từ con...Yên Thứ có lẽ đã ra đi từ lúc trời còn tối...

- Không còn cách nào để cứu con bé sao? – Young Min cũng xúc động đến toàn thân run rẩy bầy – Cha con nó chỉ mới được ở bên nhau một ngày.

- Hương hoa đã ngấm hết vào cơ thể. – Ba anh miễn cưỡng lắc đầu – Không còn chỗ nào nguyên vẹn...

Nhưng hoàn toàn trái với sự ái ngại trong lòng những người đang có mặt, Sử Thần Tuyên lúc này lại tỏ ra bình tĩnh một cách đáng sợ. Như thể lỗi lầm và cảm giác bị thương đã làm anh không thể đau khổ thêm được nữa. Ánh mắt vô hồn chậm rãi lạc vào những suy tư, dự tính mà chỉ mình Tuyên mới biết được.

Quần áo anh xộc xệch và mang màu máu hòa cùng đất cát. Làn da nhợt nhạt nay đã không còn chút huyết sắc. Anh không khóc, cũng không hốt hoảng cầu xin mọi người tìm cách giúp đỡ. Tất cả chỉ nhường chỗ cho thái độ trầm lặng, một sự trầm lặng đến mức tưởng chừng như thờ ơ.

- Ba có thể duy trì mạng sống cho con bé thêm vài tiếng nữa được không? – Tuyên cuối cùng cũng thất thủ quỵ xuống bên giường, đưa bàn tay lạnh lẽo vuốt tóc con gái – Chỉ vài tiếng là đủ rồi...

- Có thể. – Lão Trung Vương sau một hồi cân nhắc mới gật đầu nhẹ.

- Cảm ơn ba. – Gương mặt tiêu tụy cùng ánh mắt biết ơn của anh lúc đó đã làm ông suýt rơi lệ - Yên Thứ, ở lại đây cùng ông một lát, con nhé!

- Em định đi đâu? – Young Min sốt ruột bước tới, tay vòng qua vai Tuyên – Đã ra nông nỗi này còn muốn làm gì?

- Vẫn còn một số chuyện có liên quan đến em...Nếu như anh có thể giúp...

- Chuyện gì mà quan trọng hơn cả việc ở lại với Yên Thứ? Nói đi,...anh sẽ thay em làm tất cả.

Trong khi anh em họ đang chăm chú nhìn thẳng vào mắt nhau thì đôi mắt Lão Trung Vương lại rơm rớm. Nhiều năm trước, ông vẫn cho rằng khoảng cách giữa chúng là không cách nào xóa bỏ. Ánh mắt hàn học họ dành cho nhau đã bao đêm khiến Lão Trung Vương đau lòng đến mất ngủ. Ai biết được lại xảy ra tình huống như lúc này. Nếu Young Min luôn là đứa con ưu tú, chưa bao giờ khiến Lão Trung Vương phải thất vọng thì Thần Tuyên lại chính là cái gai, lúc nào cũng làm trái tim ông nhức nhối. Nhưng dù có thế nào thì cả hai cũng đều là những đứa con được ông yêu thương nhất.

Tình thương ấy có thể sẽ bị Tuyên phủ nhận nhưng sự thật là Lão Trung Vương chưa từng có ý bỏ mặc anh. Cho dù chính Tuyên vẫn có những lúc tỏ ra bướng bỉnh và chống đối rất đáng giận. Lắm lúc, ông còn cảm nhận rõ thằng nhóc này đang tìm cách chọc tức mình. Nhưng mỗi lần nhớ lại tuổi thơ cô đơn, thiếu vắng tình mẹ của nó là Lão Trung Vương lại thấy vừa thương vừa giận. Kết quả, Thần Tuyên dù có là cái gai, cũng luôn được trái tim ông dùng máu thịt bao lấy.

- Chuyện này sẽ khiến anh nhận lấy hình phạt. – Tuyên hình như vẫn còn lo ngại nên cứ do dự.

- Với bộ dạng này... - Young Min không hề giấu diếm vẻ khiêu khích - ...Em nghĩ mình có thể làm được những gì?

- Nếu cần thì gọi thêm thằng Cả. – Lão Trung Vương đột ngột nói chen vào – Dù sao nó cũng hiểu biết hơn hai đứa.

Lúc này, ông đã ngồi hẳn trên giường, lưng tựa vào gối và giang tay ôm lấy Yên Thứ. Thái độ thân mật y hệt ông nội đang muốn cùng cháu gái nằm tâm sự. Tuyên chẳng những không dám tin vào những điều mình vừa nghe mà còn cho rằng khung cảnh trước mắt chỉ là ảo giác. Ba anh, người nổi tiếng nghiêm khắc nhất Trung giới, giờ lại đang khuyến khích Tuyên tìm một “cộng sự” khôn ngoan để cùng...phạm luật. Cái cách ông bình thản nằm xuống và ôm lấy Yên Thứ cũng làm anh chấn động. Lão Trung Vương chưa bao giờ tỏ ra thân thiết với Tuyên hay bất cứ điều gì có liên quan đến anh như vậy.

- Chúng ta đi nhanh rồi về. – Young Min thở dài, vỗ nhẹ vào người anh – Con bé không còn nhiều thời gian nữa.

- Nó sẽ không sao...- Tuyên cương quyết xoay người bước ra cửa - ...Con gái em nhất định sẽ sống.

Lời nói đó của anh trong lúc này có vẻ như vô nghĩa. Nhưng chẳng còn ai muốn tìm cách bác bỏ. Vì họ biết hành động ấy chẳng những không có giá trị mà còn rất phi nhân tính. Những người bị Lão Trung Vương phán án tử thì chẳng bao giờ có cơ hội qua khỏi. Đứa trẻ kia thật may mắn vì đã được quyền năng của người thống trị phù trợ. Nhưng việc kéo dài mạng sống nó lúc này chỉ làm cho những đau đớn có thêm thời gian hành hạ cơ thể bé nhỏ.

- Sử Thần Tuyên... - Lão Trung Vương nhìn theo bóng lưng anh mà lặng lẽ thở dài - ...Con còn chuyện gì quan trọng hơn cả con gái mình thế?

169. Chương 169

Trong một ngôi nhà nhỏ ở ngoại ô, nơi có rất trồng rất nhiều những bông tường vi đỏ rực, một cậu bé trai đang nhón nhơ chơi với quả banh da trước sân nhà thì ngoài cửa vọng đến tiếng gọi.

- Cảnh Tư...Cảnh Tư...

Đứa trẻ thoảng dừng lại trong vài giây để lắng nghe. Và khi nhận ra chủ nhân của giọng nói khi này, môi nó lập tức nở nụ cười. Mừng rỡ ném quả banh yêu thích về sau, thằng nhóc liền ba chân bốn cẳng chạy đến, miệng gọi lớn:

- Ba...Ba...Ba tới rồi...

Nghe tiếng la của nó, một người phụ nữ tóc dài, đeo trên người chiếc tạp dề màu tím từ trong nhà tất tả bước ra. Mái tóc buộc vội về sau vẫn còn dư vài sợi phất phơ bên gò má. Nhưng cô không vội mở cửa mà chỉ lăm lăm phát mấy cái vào móng thằng nhỏ.

Chết Chết

- Ai cho phép con gọi người khác là ba?...Có phải muốn làm mẹ tức chết hai không,...phải không hả????

- Oa...Sao mẹ lại đánh con...Hu hu hu...

-Yên Nhi! – Hồng Phương đứng ngoài cửa sốt ruột khuyên can – Có gì từ từ nói. Cảnh Tư hãy còn nhỏ

- Còn nhỏ thì phải biết nghe lời chứ. – Gương mặt hốc hác của Tuyết Vinh đỏ bừng vì tức giận – Mẹ đã nói chú Phương không phải là ba của con, không nghe sao?

Chết Chết

- Trên đời này chỉ có một người...chỉ có một người là ba của con thôi. Biết chưa?

- Yên Nhi, em đừng đánh nữa. Là anh bảo nó gọi như thế.

- Anh? – Cô đột nhiên trừng mắt – Là anh làm hư con trai tôi?

- Chuyện gì ngoài này mà ồn ào vậy? – Ông già tóc bạc chậm rãi bước ra từ mảnh vườn phía sau, mắt nheo nheo đầy khó hiểu – Ai chọc cháu yêu của ông khóc thế này?

Dáng người ông gầy gầy, nhưng gương mặt vẫn lộ vẻ hồng hào, khỏe mạnh. Và dù phải chống gậy, cách di chuyển vẫn toát ra vẻ nhẹ nhàng, linh hoạt.

- Ông nội!!!!!! – Cảnh Tư với gương mặt ướt đẫm nước mắt vội vàng chạy tới – Mẹ đánh con.

- Con phải làm gì sai thì mới bị mẹ đánh. – Bằng một thái độ hết sức yêu chiều, người đàn ông lúc này mới khom người, nhẹ giọng tìm cách dỗ dành nó.

- Chú Phương nói...nói...con có thể gọi...gọi là ba... đến khi ba...ba con trở về...

Cặp mắt hiền từ của ông già càng nheo lại rồi bất ngờ lộ vẻ trầm ngâm.

Thì ra vẫn là chuyện có liên quan đến chàng trai ấy...

Suốt bốn năm qua, Hồng Phương hầu như mỗi ngày đều đến. Lần nào cũng mang theo quà và luôn bị con dâu ông từ chối mời ăn tối. Với tư cách là ba của Cảnh Huy, ông đương nhiên không muốn nhìn thấy Tuyết Vinh đi bước nữa. Nhưng nếu đứng vào vị trí của cô mà suy nghĩ, ông lão lại thấy việc bắt Vinh thủ tiết cả đời với thằng con không rõ sống chết của mình là quá tàn nhẫn. Chuyện này...suy cho cùng cũng là nên để cô tự quyết định.

- Được rồi, được rồi. Ông cháu ta vào nhà ăn bánh, chịu chứ?

- Bánh? Bánh gì? – Đôi mắt mọng nước ban này giờ đã ráo hoảnh – Bánh gì vậy ông?

- Bánh nho nướng.

- Ô, hay quá! Được ăn bánh nho nướng.

Cảnh Tư không chỉ có bản mặt khờ khạo giống Cảnh Huy khi nhỏ mà cả thói quen và sở thích ăn uống cũng y hệt. Mới ba tuổi, nó đã bắt đầu say mê hương cà phê như điều đồ. Và dù rằng cỏ mọc gần đủ, vẫn chết mê chết mệt với những món cháo. Nhưng Tuyết Vinh lại không phải là người mẹ dễ tính, chẳng bao giờ chiều theo ý thích của con. Cô nói trẻ nhỏ không được uống cà phê, càng không nên bỏ cơm ăn cháo. Người làm ông như ông đâu còn cách nào khác ngoài vui vẻ làm theo ...chỉ thị.

Hai người họ, một già một trẻ cứ thế quay bước, để lại trong sân là cả khoảng tĩnh lặng. Hồng Phương đang dán sát thân người bên cánh cửa trong khi Tuyết Vinh lại chẳng có ý định sẽ mời anh vào nhà.

- Tại sao anh làm như vậy? – Mất một lúc lâu, cô mới có thể mở miệng.

- Vì Cảnh Tư rất muốn có ba...Nên anh nghĩ...

- Tôi không đồng ý cho con trai mình có bất cứ người ba nào khác ngoài Cảnh Huy. – Người phụ nữ không cần nghe hết câu đã kiên quyết bác bỏ - Hoặc là anh ấy, hoặc không có ai hết.

- Cảnh Huy, Cảnh Huy... - Phương đột nhiên trở nên bất mãn – Đã bao lâu rồi mà em vẫn tin cậu ta còn sống?

- Cô ấy đương nhiên phải tin. – Giọng nói nghiêm nghị bất ngờ vang lên từ phía sau khiến cả hai đều giật nảy – Vì Khương Cảnh Huy quả thật vẫn chưa chết.

Trong ánh chiều tà ở cuối con đường, bốn bóng đen đang từ từ tiến về phía họ với tư thế khá kỳ quặc. Một trong số họ ngồi xe lăn chứ không thể tự di chuyển. Một phải có người bên cạnh nâng đỡ. Bước chân người này có phần nghiêng ngả khiến những chiếc bóng đổ dài thỉnh thoảng lại đan vào nhau thành các hình thù kỳ dị.

Tuyết Vinh hơi nheo mắt, cổ nghiêng mình qua người Hồng Phương để nhìn cho kỹ...

Cảm giác rung mình thoáng lướt qua khi ba trong số bốn gương mặt kia bắt đầu lộ rõ. Dù đã xa cách nhiều năm nhưng cô vẫn dễ dàng nhận ra Thần Tuyên và những ông anh lớn của anh. Duy chỉ còn người đàn ông ngồi gục mặt trên xe lăn là rất khó xác định. Mái tóc đen hơi xù, kết hợp cùng cặp kính nâu lớn đã làm nửa trên của gương mặt bị che hết.

Bộ cánh anh ta đang mặc trên người trông khá thân thuộc. Chiếc áo gió bằng jean màu đen thẫm có những hột nút bạc, quần kaki xám cùng áo sơ mi trắng...Nếu thử thay cái xe lăn xấu xí kia bằng chiếc mô tô bạc, người đàn ông này quả thật giống...Cảnh Huy như đúc.Nhưng Tuyết Vinh không dám tin. Chồng cô làm sao có thể đột ngột xuất hiện như vậy? Anh ấy sao có thể cùng lúc đi chung với cả bọn người dưới Trung giới thế này?

- Bọn họ... - Cánh môi Phương khẽ mấp máy nhưng không thể thốt thành lời.

- Thế nào? – Young Min tiếp tục đỡ Tuyên bước lại, khóe miệng trong vô thức đã nhếch lên thành một nụ cười - Có phải chưa từng nghĩ tới?

Những lời lẽ của anh chẳng những không có khả năng làm sáng tỏ mọi việc mà càng khiến tâm trạng người phụ nữ phía sau cánh cửa thêm trở nên phức tạp. Cô không hiểu Cửu Vương Gia có thể liên quan gì với chàng thanh tra bốn năm qua vẫn theo đuổi mình. Cô không biết vì sao họ đến đây, càng không hiểu vì sao lại mang theo một người đàn ông giống chồng mình đến nỗi khiến cõi lòng Vinh bấn loạn.

- Tuyết Vinh – Thần Tuyên bấy giờ mới nở nụ cười – Chúng ta lại có cơ hội gặp nhau rồi.

Gương mặt anh lúc này trông chẳng khác gì một xác chết. Mái tóc phất phơ giữa làn gió khiến cô có cảm giác đang nhìn thấy ngọn đèn đã cạn dầu gần hết. Bàn tay ồm đến nỗi gần như trở xương đang nắm chặt vạt áo Cửu Vương Gia không biết sao lại đâm vào tim Tuyết Vinh đau nhói. Cô rất muốn được bước đến, sau đó lớn tiếng quở trách và chất vấn anh xem bốn năm qua đã sinh sống thảm hại như thế nào. Nhưng điều gì đó vẫn đang tìm cách cầm chân Vinh sau cánh cổng. Điều gì đó vẫn đang thăm mạch bảo, nếu cô bước ra ngoài sẽ phải nhận lấy đả kích rất lớn.- Ba lần xuống tìm em... - Tuyên tiếp tục cười mà như sặc - ...Phải đến bây giờ anh mới hoàn thành được mục đích của mình...Thật xấu hổ...

- Tuyên. - Hốc mắt Vinh mới đó đã cay xè – Trông anh tiêu tụy quá.

Nhưng thanh âm nghẹn ngào ấy vừa vang lên đã thấy người đàn ông ngồi xe lăn bất ngờ phản ứng. Mái đầu đang cúi thấp của anh ta từ tốn ngẩng lên. Toàn thân run run như phải tập trung sử dụng rất nhiều sức lực. Qua cặp kính mát, từng luồng hơi nóng cứ không ngừng tỏa về phía cô như thiêu như đốt. Bản thân Tuyết Vinh càng không biết chính mình cũng đang bị nó âm thầm hút đến sát cánh cổng.

- Mắt anh vẫn chưa quen với ánh sáng. - Anh Cả có ý can ngăn khi thấy một bàn tay run rẩy đang cố gắng tháo bỏ cặp kính.

- Trời cũng mát rồi. - Tuyên khục khặc lên tiếng ủng hộ - Sẽ không sao đâu.

Hơi thở anh khô khè như có vật cản gì đó trong phổi. Từng đợt, từng đợt ngắt quãng khiến người nghe có cảm giác sợ hãi, không biết liệu nó có bất ngờ tắt hẳn. Nhưng Tuyết Vinh lúc này đã không còn nhiều thời gian để nghĩ ngợi hay chờ đợi thêm nữa. Cô muốn tự mình kiểm tra cái nghi vấn đang mỗi lúc một lớn dần. Vinh muốn nhìn thấy cặp mắt ẩn sau đôi kính màu nâu ấy.

Nhẹ nhàng đẩy cửa và từng bước tiến về phía trước, cả người cô như phát run vì căng thẳng. Mái tóc dài đang bị gió thổi tung làm lộ ra dấu vết của sự mòn mỏi. Gương mặt thiếu nữ xinh tươi thuở nào giờ đã được thay bằng vẻ già dặn và chín chắn của một người mẹ. Chiếc tạp dề Vinh mặc trên người cũng lấm lem những vết bẩn. Quần áo đơn giản đến mức có thể bị nhiều người cho là nghèo khổ, quê mùa...

Đồng lương kiếm được từ công việc viết lách cũng không phải ít ỏi, vừa đủ lo cho ba và chăm sóc đứa con trai nhỏ. Nhưng Tuyết Vinh lại gần như quên mất bản thân mình. Cô không tìm ra lý do để chăm chút và giữ gìn nhan sắc năm nào nữa. Tất cả những gì còn sót lại chỉ là tình thương con, nghĩa vụ nàng dâu và sự thủy chung đối với chồng. Vì yêu Huy, Vinh thấy mình có nghĩa vụ phải chăm sóc cho ba chồng thật tốt. Vì yêu anh, cô trân quý Cảnh Tư còn hơn cả tính mạng. Và cũng vì yêu Huy, Tuyết Vinh không bao giờ thôi chờ đợi... đợi người đàn ông đó chiến thắng thần chết để trở về...

Mỗi một ngày trôi qua là mỗi một lần niềm tin trong cô bị vơi mất. Nhưng Vinh vẫn luôn tự nhắc mình không được bỏ cuộc. Nếu ngay cả cô cũng tin rằng Cảnh Huy đã chết thì cả thế giới này xem như sẽ chẳng còn ai chờ đợi anh ấy nữa. Điều này có thể hủy diệt mọi ý chí sống còn trong anh, khiến Huy không thể tiếp tục chống chọi. Vinh còn phải liên tục thắp lên ngọn lửa ấy trong tim Cảnh Tư, khiến nó luôn tin tưởng và chờ đợi.

- Đây là tất cả những gì anh còn nợ em - Thần Tuyên mãn nguyện nở nụ cười - Hai người nhất định phải sống cho hạnh phúc.

Không gian vẫn không vang lên bất cứ âm thanh nào ngoài sự hô hấp của những người đang có mặt. Đoạn đường chỉ mấy bước chân không biết vì sao lại có cảm giác như vô tận.

Sau khi đã tiến sát đến chỗ chiếc xe, Tuyết Vinh mới thận trọng khom người quỳ xuống. Khoảng cách giữa họ lúc này đã thu hẹp đến nỗi cô hoàn toàn có thể nghe thấy những tiếng thở ngắt quãng vì xúc động của người đàn ông trước mặt. Vinh thoáng chần chừ khi quyết định gơ tay cầm lấy chiếc kính. Cô thấy sợ khi nghĩ đến việc thứ đang chờ đợi sau hành động ấy không phải là hình ảnh bốn năm qua mình mong đợi. Cô sợ gương mặt này không phải thuộc về người chồng mà bấy lâu mình vẫn luôn thương nhớ.

Nhưng...

Đối mặt với người phụ nữ ấy lúc này lại chính là ánh mắt của nhiều năm về trước. Là cái nhìn đau đớn xen lẫn tuyệt vọng từng khiến cô suýt nghẹt thở...

170. Chương 170

Vẫn không ai nói gì. Hay nói khác đi là họ thấy mình không có tư cách để mở miệng.

Từng giọt nước nóng hổi đang trào khỏi khóe mắt Huy, rơi xuống vạt áo. Gương mặt anh hốc hác và lưu lại nhiều vết phỏng. Bờ môi run run thì phủ đầy những vết rạn nứt. Tuyết Vinh cứ như kẻ mất hồn, hết

ngiêng đầu lại mở to mắt nhìn ngắm gương mặt đối diện. Bàn tay cô tự giác buông rơi chiếc kính để vươn tới trước ngực anh, chạm nhẹ.

Những ngón tay nhanh chóng chuyển lên vai rồi theo đường cánh tay tuột xuống. Tuyết Vinh hết vuốt ve lại tự lẩm bẩm điều gì đó mà chỉ mình cô mới hiểu. Vinh chậm rãi mở hột nút nơi cổ tay người đàn ông rồi đẩy nó lên cao, để lộ ra vùng da nhăn nheo vì vụ nổ. Sau khi nhìn chúng chăm chăm suốt nhiều phút, người phụ nữ ấy lại tiếp tục quay sang cởi bỏ những chiếc nút trước ngực. Ánh mắt cô dán chặt vào từng vùng da khác màu và lồi lõm trên người Huy với thái độ chăm chú cùng trân trọng như người ta đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Mái đầu anh sau một hồi nỗ lực, cuối cùng cũng có thể cúi gần về phía Tuyết Vinh. Vầng trán ướt mồ hôi nhấp nhô lên xuống, khẽ chạm vào tóc cô từng đợt. Gương mặt nhăn nheo không ngừng bật ra những tiếng thốn thức đầy bất lực. Nước mắt cũng liên tục rơi xuống người Vinh lã chã.

Như bắt được nhịp cảm xúc, cô lúc này mới từ tốn ngẩng đầu lên, run run thu lấy ánh mắt vui mừng đến đau đớn từ Cảnh Huy. Hơi thở ngắt quãng chậm rãi đan vào nhau khi Tuyết Vinh hơi rướn người, đem trán mình chạm vào trán Huy rồi an tâm nhắm lại hai mắt. Cô muốn tận trọng cảm nhận sự tồn tại của anh, muốn cùng người yêu hít thở chung một bầu không khí.

Sau nhiều phút đồng hồ ngồi nín lặng, Tuyết Vinh lại bắt giác mỉm cười. Nụ cười làm giọt lệ đang đọng trên hàng mi có dịp rơi xuống. Cô mê mẩn đem mặt mình áp sát vào ngực Huy rồi cọ đầu qua lại. Từng biểu hiện trên nét mặt đều biểu hiện sự thỏa mãn và hài lòng. Như thể đây là một lẽ đương nhiên, là sự thật không ai có thể chối bỏ.

Nhận thấy bàn tay đặt trên ghế tiếp tục run rẩy tìm cách cử động, Vinh không cần nghĩ ngợi đã nhẹ nhàng cầm nó đặt lên vai mình, âu yếm quán quanh cơ thể. Đây là vòng ôm mà người phụ nữ này đã bao năm mong nhớ. Tuy rằng nó không thật giống với những gì diễn ra trong giấc mơ nhưng cũng đủ làm Tuyết Vinh vui sướng đến phát khóc.

Mọi việc diễn ra hoàn toàn trái với sự tưởng tượng của Tuyên. Cuộc hội ngộ không hề có những cái ôm vỗ vãi hay lời lẽ thương nhớ, không có tiếng khóc òa hay những câu trách móc... Họ chỉ đơn giản tựa vào nhau như những gì đã làm để duy trì mạng sống. Tình cảm sâu lắng làm trái tim đầy thương tổn của anh cũng thắm mỉm cười ngọt ngào.

- Em đặt tên con là Cảnh Tư... – Tuyết Vinh bất ngờ thỏ thẻ trước ngực chồng - ...Chữ “Tư” trong từ “Tương Tư”, có nghĩa là thương nhớ...

- ...

- Cảnh Huy bị hôn mê khá lâu nên tạm thời không thể nói năng hay hoạt động được – Tuyên nhẹ nhàng trấn an về mặt lo lắng của cô khi chỉ nhận được sự im lặng – Nếu được sống trong sự quan tâm, chăm sóc của gia đình...Anh tin sẽ có thể sớm hồi phục...

Trước khi đến đây, giữa anh và người đàn ông này đã có một cuộc thảo luận nhỏ. Bằng những cử chỉ hết sức đơn giản, Cảnh Huy đã truyền đạt được ý muốn của mình và Tuyên cũng nhận lời sẽ giúp đỡ.

Ngày hôm đó, khi Hồng Phương cho người tìm đến căn mật thất do Tuyên chỉ điểm, quả thật đã phát hiện bạn thân mình đang nằm hôn mê trên giường. Bác sĩ nói Cảnh Huy có thể sẽ tỉnh dậy hoặc mãi mãi nằm bất động như vậy. Vì không muốn Tuyết Vinh phải tiếp tục chịu khổ vì người bạn bất hạnh nên Phương đã bí mật đem Cảnh Huy giấu ở một nơi khác. Sau đó, anh trở về và nói với cô rằng không tìm ra tung tích cậu ta với ý nghĩ thời gian sẽ khiến hình ảnh Huy bị xóa mờ theo năm tháng. Nhưng chỉ có bản thân Phương và ông trời biết rõ hành động ấy có bao nhiêu phần thật sự vì Tuyết Vinh và bao nhiêu phần là vì lợi ích của anh ta.

Suốt bốn năm ròng rã, Hồng Phương một mặt ở bên cạnh vợ của bạn mình, hết lòng quan tâm, săn sóc. Mặt khác vẫn dùng tiền để lo cho Huy các điều kiện chữa trị. Bản thân anh cũng không biết mình đang nghĩ gì. Tại sao lại đi làm một việc hại người hại ta như vậy. Nhưng Phương thật sự không thể bỏ mặc Cảnh Huy, càng không thể buông tay với Tuyết Vinh được.

Mỗi lần ngồi bên giường, nhìn thấy gương mặt cậu ta nhăn nhú như đang cố thoát khỏi trạng thái toàn

thân bất toại là anh lại ớn lạnh. Những dòng nước mắt trong suốt của Huy khi nghe đọc từng trang thư đầy nhung nhớ của Tuyết Vinh càng khiến Phương ray rứt.

Chàng thanh tra lúc nào cũng có cảm giác thứ tinh thần ẩn bên trong cơ thể bất động ấy đang tìm cách sức thoát ra. Anh biết Cảnh Huy đang khao khát sự sống từng giây từng phút. Hai bàn tay thỉnh thoảng nắm chặt của anh đã nhiều lần làm Hồng Phương giật thót. Nhưng bên cạnh đó, sự thu hút từ Tuyết Vinh cũng khiến Phương không cách nào dứt ra được. Cô càng lạnh lùng tạo khoảng cách thì lực hấp dẫn đối với anh lại càng lớn. Không ít lần Phương khốn khổ với ý nghĩ, nếu có ngày Cảnh Huy bất ngờ tỉnh dậy, liệu mình còn giải pháp nào ngoài rút lui vô điều kiện?

Có lẽ vì hiểu được điều này nên Cảnh Huy sẵn sàng bao dung tất cả. Anh muốn Tuyên giữ bí mật sự mất tích của mình và thay vào đó một nguyên nhân khác. Việc dựng ra tên tay chân nào đó của Phạm Sỹ Nguyên may mắn tẩu thoát đối với Tuyên cũng không mấy khó nhọc. Nhưng điều quan trọng là anh muốn tôn trọng quyết định của Cảnh Huy, một quyết định mà theo Tuyên là vô cùng cao cả. Có điều, các ông anh của anh lại không nghĩ như vậy, đặc biệt là người anh lớn.

Không muốn làm phiền đôi vợ chồng đang đắm chìm trong hạnh phúc sum họp, anh Cả chẳng biết từ lúc nào lặng lẽ đi đến trước mặt Hồng Phương.

- Hãy liệu mà sống nửa đời còn lại thật tử tế - Từng lời của anh chỉ như những tiếng gầm nhỏ - Vì nếu không...chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau dưới địa ngục.

Hồng Phương gần như thất kinh khi nghe thấy lời hăm dọa ấy. Anh không biết những người đàn ông này là ai, tại sao lại biết chỗ đưa Cảnh Huy đến. Phương càng không hiểu họ có ý gì khi cố tình nhấn mạnh hai chữ “địa ngục” hay liên tục gọi Yên Nhi bằng một cái tên lạ. Và một điều kinh ngạc đến sợ hãi là tại sao những người này chẳng hề có ý định đem việc xấu của anh ra nói rõ...

Không lẽ...?!?!?!?

Ánh mắt tội lỗi lập tức chuyển về phía Huy nhưng chẳng được anh để ý. Dưới ánh hoàng hôn đỏ rực đường như chỉ còn lại hình ảnh người đàn ông ngồi xe lăn đang được vợ mình thiết tha giữ chặt lấy. Trải qua bốn năm ròng vất vả cùng thân chết, Cảnh Huy cuối cùng cũng thành công trở về với cuộc sống. Người phụ nữ anh yêu không chỉ thủy chung chờ đợi mà còn chuẩn bị cho Huy một gia đình tưởng trong mơ mới có. Cô hầu như chẳng cần để ý việc hình dáng anh đã thay đổi thế nào, có đi đứng nói cười như những người khác hay không. Điều duy nhất Tuyết Vinh biết là Cảnh Huy vẫn còn sống và đang ở bên cô...

- Em biết anh sẽ không bỏ cuộc... - Từng giọt nước mắt chậm rãi thấm vào ngực Huy - ...Em biết anh nhất định thực hiện đúng lời hứa...

Gió đêm nhẹ nhàng nổi lên như muốn thay họ cuốn đi mọi đau khổ...

- Hai anh vẫn chắc là mình ổn chứ? - Tuyên yếu ớt để anh Cả cõng trên vai, môi nở nụ cười nhợt nhạt

- Em yên tâm, chỗ này của anh... - Young Min thoải mái vỗ mấy cái trước ngực - ...Ngoài cảm giác từng tức thì chẳng còn thấy gì nữa...

- Em nên giữ sức. - Người anh lớn thì có phần lo lắng - Đừng nghĩ thay bọn anh nữa.

- Có lẽ lần này được ba hậu thuẫn nên ba chúng ta không mấy thương tổn. - Young Min thông thả cho hai tay vào túi - Anh nghĩ em nên thay đổi cách nhìn đối với ông ấy... Kỳ thật, ba cũng là người rất tình cảm...

- Em biết rồi.

Sự chấp thuận nhanh chóng của Tuyên khiến hai người anh của anh đều sững người một lúc. Họ đương nhiên biết cậu em mình đang cố che giấu điều gì đó nhưng lại không đoán ra đó là gì. Hơn nữa, tính khí ương bướng của Tuyên một khi đã cương quyết làm gì thì đến cả ba cũng không giáo huấn được. Bậc làm anh như các anh chỉ biết cầu mong, mong đứa em thông minh nhưng ngang ngạnh này sẽ biết thương bản thân mình hơn một chút.

- Để em xuống cạnh ba. - Tuyên khề thì thào vào tai anh Cả.

Người anh lớn nhanh chóng gạt đầu rồi cẩn thận đỡ anh ngồi xuống giường.

- Con muốn được ôm Yên Thứ. – Tuyên dường như chẳng còn bao nhiêu sức lực.

Lão Trung Vương tiếp tục gặt đầu trước khi bồng đứa cháu nội để vào lòng anh.

Thỏa mãn ôm lấy con gái, trên mặt Tuyên đang ngập tràn cảm giác hạnh phúc.

Chữ “Thứ” trong tên của con gái anh phải chăng chỉ đơn giản là Yên Nhi đang muốn được tha thứ? Hay nó còn thâm nhẫn nhủ Tuyên không cần phải tự trách? Cô thấy có lỗi vì đã làm ảnh hưởng đến tương lai của con bé, khiến nó phải cùng mình trải qua những năm dài buồn bã nơi địa ngục. Hay lo sợ Thần Tuyên sẽ vì mặc cảm tội lỗi mà sống không yên ổn?

“Yên Nhi, em cũng thật biết lo xa”, anh tê tái cười thầm, “bản thân anh còn không nhớ hết những tội mình phạm phải”. “Lúc đầu là cưỡng ép người mình yêu, sau đó đổ oan cho anh Chín...”. “Không chỉ mắc lừa Yên Vũ mà còn vô tình đẩy em vào địa ngục...”. “Bây giờ, con gái chúng ta cũng vì anh mà trúng độc, không có cách cứu chữa”. “...Anh thậm chí còn phát hiện, suốt hai mươi mấy năm qua đã trách lầm ba, tự biến mình thành một đứa con bất hiếu”. “Bản thân hết tự hủy hoại hạnh phúc lại quay sang tàn phá gia đình em gái em, khiến Yên Vũ phải đau khổ rời khỏi nhà...” . “Phải tồn tại cùng ngần ấy chuyện làm anh rất mệt mỏi...mệt mỏi lắm...em biết không?”.

- Xin lỗi ba... - Tuyên lặng lẽ tựa đầu vào vai Lão Trung Vương, rơi nước mắt -...Con biết mình sai rồi.

- Tuyên...

- Con giận ba hại chết mẹ và nghĩ rằng sự tồn tại của mình không được ai mong đợi...

- Thật ngu ngốc.- Ông già đau khổ nắm chặt vai anh - Ba chưa từng ghét bỏ con...chưa bao giờ cả...

- Nếu như mẹ còn sống...con biết bà sẽ tha thứ cho ba...

- Thật...thật chứ?

- Thật.. – Tuyên nhếch miệng mỉm cười – Vì bản thân con cũng mong nhận được điều đó.

Bàn tay gân guốc đặt trên vai anh bất ngờ siết chặt. Nơi nào đó trong yết hầu vừa bật ra tiếng nấc.

- Sử Thần Tuyên, rốt cuộc em đang âm mưu điều gì thế? – Anh Cả vẫn không thôi nhìn anh bằng ánh mắt lo ngại.

Nhưng Tuyên không có thời gian để giải thích. Thời khắc để anh hành động sắp đến rồi.

- Anh Young Min,... - Tuyên chậm rãi đưa một tay về phía anh Chín – ...Có thể hứa với em một việc hay không?

- Là việc gì? Em cứ nói! – Young Min không ngần ngại đáp.

- Hãy đi tìm Yên Vũ và chăm sóc tốt cho cô ấy.

- ...?!

Hai bàn tay từng chút đan vào nhau với cảm giác nóng ấm. Young Min hoàn toàn cảm nhận được thứ gì đó đang tìm cách chuyển động trong người em trai mình.

- Hãy hứa sẽ thay em chăm sóc Yên Thứ...

- Thần Tuyên!!!! – Anh ấy vội vàng kêu thét lên nhưng đã quá muộn.

- Hãy hứa sẽ không bao giờ nhắc lại với nó về sự tồn tại của em...Khi những tia sáng xanh le lói bắt đầu dịch khỏi người anh cũng là lúc một quả cầu lấp lánh từ tốn xuất hiện trước vẻ mặt ngơ ngác của mọi người. Anh Cả chực xông đến nhưng bị ba mình giữ lại. Gương mặt xúc động của ông đỏ bừng và ứa đầy những dòng nước mắt. Hai bàn tay vẫn gặt gao ôm lấy đứa con trai đang từng chút lìa bỏ sự sống.

- Đừng để Yên Thứ biết nó có người ba tệ bạc như em, được không?

- Anh không thể... - Young Min gần như bật khóc – Tuyên, anh không thể...

Bàn tay đang nắm lấy anh càng lúc càng trở nên mềm hoặc như sắp tan rã. Thân ảnh Tuyên cứ mờ dần khi quả cầu xanh đang nhập vào cơ thể đứa trẻ nằm trong lòng.

- Hãy tha thứ cho anh... Yên Nhi...- Lời nỉ non cuối cùng khẽ vang lên rồi chìm vào khoảng không vô tận – Tha thứ cho anh...được không em?

Trong phòng chẳng mấy chốc chỉ còn lại những tiếng nấc cùng giọt nước mắt đau lòng...

171. Chương 171

Young Min hốt hoảng chạy khắp nơi như một kẻ bần loạn. Sự ra đi bất ngờ của Thần Tuyên khiến anh mất hết phương hướng. Cuộc đời nó chẳng khác gì lời cảnh tỉnh, đe dọa anh nên quý trọng những thứ thuộc về mình. Young Min khiếp sợ với ý nghĩ Yên Vũ có thể đã tự tử. Anh không muốn Song Joo mới chừa ấu tuổi đã chịu nỗi đau mất mẹ. Anh không muốn nó lớn lên sẽ căm giận mình như Thần Tuyên đối với ba.

- Yên Vũ, em ở đâu?...Yên Vũ!!!!!!

Cô có thể chạy bao xa với trái tim đã bị Young Min giày vò đến tan nát? Có thể làm gì khi trên đời chẳng còn ai thân thích? Không, Yên Vũ chỉ có thể quay về tìm Yên Nhi. Cô ấy chắc hẳn đang muốn mượn cơn giận của con rồng ở hồ Long Tỉnh để kết thúc mạng sống.

Vừa nghĩ đến đây, toàn thân Young Min lập tức đều bủn rủn. Nỗi oan khuất của Yên Nhi quá lớn, sự mất hẳn cùng tâm trạng uất ức do nó gây ra hoàn toàn có khả năng nghiền chết Yên Vũ. Trong cơn rối loạn ấy rất có thể đã không còn cái gọi là tình cảm chị em nữa.

Trong lúc quẫn trí, nụ cười ân hận xen lẫn hạnh phúc của cậu em trai lại tiếp tục ám ảnh anh. Ánh mắt tha thiết trên mặt nó khi khẩn cầu anh đi tìm Yên Vũ càng khiến Young Min đau xót.

Hạnh phúc đối với Thần Tuyên quá mong manh và ngắn ngủi. Nó thậm chí chưa một lần được nghe thấy tiếng “ba” từ miệng con gái. Bản thân anh cũng góp tay vào việc tạo ra cái bi kịch ấy. Nếu năm xưa đừng quá cố chấp, để Yên Nhi được sống yên ổn bên cạnh người cô ấy yêu quý thì sự việc cũng không lâm vào hoàn cảnh như lúc này. Thần Tuyên sẽ không phải gánh trên mình tội danh giết vợ và con gái, sau đó dùng cái chết để chuộc lỗi.

Sự ra đi của nó tuy có thể giữ lại mạng Yên Thứ nhưng lại đẩy Young Min vào tình thế khó xử. Anh làm sao có thể giấu con bé sự thật về những người sinh ra nó? Young Min làm sao có thể từ chối việc nói cho Yên Thứ biết giữa ba mẹ nó đã có một tình yêu sâu sắc và bao dung thế nào?

Còn Song Joo, đứa con trai mà bấy lâu anh cứ tưởng mình đang thay Thần Tuyên nuôi dưỡng, hóa ra lại chính là máu mủ thật sự. Nó chắc chắn sẽ hận anh đến chết nếu biết bản thân mình đã bị vứt bỏ ngay từ lúc chưa lọt lòng mẹ. Nó sẽ căm thù và thậm chí muốn giết anh nếu hay tin Yên Vũ cũng vì anh mà bỏ đi biệt tích. Young Min cần cô trở về, không phải chỉ để xoa dịu Song Joo mà còn thay anh lấp đầy khoảng trống trong tim đang liên tục tứa máu.

Bốn năm cùng nhau chia sẻ bao ngọt bùi cay đắng, Vũ sao có thể không nói một lời mà ra đi như vậy? Cô không biết việc mỗi lần đi biểu diễn trở về, được nhìn thấy hình ảnh hai mẹ con ở nhà chờ đợi đối với Young Min là hạnh phúc thế nào sao? Hà cớ gì Yên Vũ khi muốn đuổi thì chẳng chịu đi, còn khi cần đến lại trốn biệt tăm biệt tích? Nếu đã chịu đựng và chung sống với anh suốt từng ấy năm tháng thì sao không thể vì con mà tiếp tục ở lại? Cô yêu anh thế nào lại khiến Young Min phát cuồng thế này?

- Không được...Anh không cho phép...TUYỆT ĐỐI KHÔNG CHO PHÉP!!!!!!!!!!!!

Hồ Long Tỉnh lúc này trông xác xơ chẳng khác gì đồng trống. Ngôi nhà Tuyên từng sinh sống trong khoảng thời gian ngắn đã bị phá sập. Đập vào mắt Young Min lúc này là hình ảnh rất kỳ dị. Con rồng khổng lồ đang uốn lượn giữa không trung, thân mình đỏ rực siết lấy cơ thể Yên Vũ. Đầu của nó cúi sát về phía gương mặt cô và liên tục thở phì phì. Con dao trên tay Vũ run run, nước mắt ướt đầm hai gò má. Làn da nhợt nhạt không còn chút máu, cho thấy tâm trạng hốt hoảng. Vợ anh vốn là một cô gái nhất gan. Young Min chẳng lạ lòng gì chuyện ấy.

Nhưng bây giờ phải làm thế nào? Tư thế mờ ám kia chẳng cho thấy mục đích thật sự của con vật. Lỡ như mình chọc giận đến nó, chưa biết chừng còn khiến tình hình trở nên trầm trọng. Còn giả sử bất động, chẳng may huyết long một phát vận chết Yên Vũ thì phải làm thế nào? Nó là linh vật mà cả Trung giới đều khiếp sợ. Mỗi lần xuất hiện đều mang theo oán khí đầy trời. Nếu không cẩn thận, sẽ làm hại rất nhiều người vô tội.

Keng!

Con dao nhỏ cuối cùng cũng bị huyết long dùng chiếc đuôi dễ dàng hất văng xuống đất. Cái đầu có sừng của nó đột ngột dụi mạnh vào người Yên Vũ với thái độ vừa giận dữ vừa thương nhớ. Giữa màn mưa tầm tã, Young Min vẫn nhìn rất rõ dai dòng nước đỏ rực đang ứa ra từ khóe mắt con vật.

Nó đang khóc.

Con vật ấy đang rơi lệ vì Yên Vũ...đang đau đớn vì vợ anh...

Nhưng chỉ được mấy giây thì huyết long đã đột ngột buông rơi cô ấy xuống đất. Nó gầm lên một tiếng thật to trước khi lao mình xuống mặt hồ và biến mất. Tất cả đều nhanh chóng và ngỡ ngàng y hệt lúc Thần Tuyên từ bỏ sự sống. Để lại mình Yên Vũ nằm dài trên mặt đất đầy bùn, bên cạnh là con dao nhỏ.

Tiếng kêu gào của cô hoàn toàn bị nuốt chửng bởi âm thanh ầm ĩ từ cơn mưa. Bàn tay vung vẩy, đánh loạn xạ xuống vũng nước. Sinh bần cũng theo đó mà bắn lên, lấm hết vào áo và gương mặt nhẵn nhụi của cô. Cái chết của chị đã đánh lùi mọi ý chí sống còn trong Vũ, khiến cô chẳng còn chút động lực để chịu đựng thêm nữa. Nhưng Yên Vũ lại hèn nhát đến độ chỉ cầm dao đâm vào bụng một nhát mà mãi vẫn không làm được. Chạy đến đây tìm con rồng lại bị vẻ hung hăng của nó làm cho sợ chết khiếp.

Suốt từ tối hôm qua đến giờ, cô chạy hết nơi này đến nơi khác, cuối cùng cũng quay lại chỗ này. Đây là nơi còn lưu giữ nhiều giây phút tâm sự vui vẻ giữa hai chị em. Bốn năm trời bám víu vào hy vọng Thần Tuyên có lẽ đã nghĩ lại hoặc thương tình đến gặp cô dưới địa ngục lần cuối. Yên Vũ cuối cùng cũng biết được sự thật. Anh rẽ cô thì ra đã đau lòng đến mức muốn vứt bỏ quá khứ. Đến việc mình bị tống giam vào địa ngục mà anh ấy cũng biết, làm sao có thể...

Sau đó, khi nghĩ đến chị Yên Nhi chỉ vừa ra đi cách đây hai ngày, Vũ thấy trong lòng vừa đau đớn bởi cảm giác tội lỗi, vừa đau đớn sự tiếc nuối. Giá như cô có thể thu lấy can đảm sớm vài ngày...và cương quyết đến tìm Tuyên sớm vài tháng...thì chị ấy đã không phải chết. Giá như năm ấy đừng ngu ngốc nhận lời...Giá như sau khi gặp Young Min cô chịu nói rõ...Giá như...Giá như...

Thần Tuyên mắng cô, nói trái tim Vũ chưa từng biết nghĩ cho người khác cũng không hề quá đáng. Cô chỉ biết sống hết mình với tình yêu của bản thân mà thôi. Gia đình chị Yên Nhi chính vì cô mà tan nát. Yên Vũ nếu không chết sẽ không có cách nào để đền tội. Vậy mà con vật khi này còn cứu cô. Nước mắt nó khiến trái tim Vũ bỏng rát. Thái độ khuyển nhủ và cái ôm gần gũi cứ ý hệt Yên Nhi ngày ấy...

Dù cho cô có làm nên tội lỗi gì thì trái tim người chị vẫn dịu dàng tha thứ. Dù hai người có âm dương cách biệt, sự quan tâm mà Yên Nhi dành cho cô vẫn tồn tại...Thứ tình cảm bất diệt ấy khiến Yên Vũ suýt nghẹt thở. Cô làm sao có thể sống tiếp khi biết bản thân đã hại chết người yêu thương mình nhất?

Quơ quào tìm kiếm lưỡi dao vừa bị vứt đi lúc nãy, cô tập trung nhớ đến những lời sỉ vả của Tuyên rồi vung tay chém mạnh. Nhưng lưỡi dao chỉ đi được hai phần ba chặn đường đã bị một bàn tay khác chụp lấy.

- Em muốn tìm cách trốn tránh để giải quyết vấn đề sao? - Young Min gần như gầm lên vì tức giận.

- Anh...?!?! - Yên Vũ kinh ngạc chớp chớp đôi mắt - Sao anh lại ở đây?

- Đừng nghĩ sự ra đi của em có thể giảm bớt tội lỗi. Nếu thật sự muốn bù đắp cho chị mình thì hãy sống cho thật xứng đáng với sự hy sinh của cô ấy.

- Sống? Anh đến đây là muốn đem em bỏ vào địa ngục đúng không? - Cô hốt hoảng tìm cách lùi về sau, tay vẫn cầm lăm lăm con dao nhọn hoắt - Tại sao lại đối với em lạnh lùng như vậy?...Bốn năm rồi mà sự căm ghét của anh dành cho em vẫn còn sâu sắc như vậy sao?

Thái độ sợ hãi cùng những lời này của Yên Vũ đã khiến nội tâm Young Min tê tái. Trong nhất thời cũng không biết làm sao để cất tiếng.

- Em biết cho dù mình có cố gắng thế nào cũng không thể sánh bằng chị ấy... Nhưng ít nhất, anh cũng có thể xem em như một con người kia mà... - Cô uất ức khóc ròng - ...Tại sao lúc nào cũng một hai muốn giam em vào địa ngục? Anh không biết rằng em rất sợ máu, rất sợ đau hay sao?

- Yên Vũ, anh...anh...

- Anh đừng qua đây. - Cô hốt hoảng kề dao vào cổ tay - Em đã quyết định rồi, thà đau một lần rồi chết chứ không thể chịu cảnh hành hạ dai dẳng dưới địa ngục. Nếu còn chút thương hại thì xin anh...xin anh để em chết yên ổn được không?

- ĐỪNG !!!!!!! YÊN VŨ !!!!!!!!!!!!!!!

Với tất cả sức lực còn giữ lại, Young Min lập tức lao mình đến ngăn cản.

Lưỡi dao chỉ kịp cứa một nhát nhỏ vào tay Yên Vũ nhưng cũng đủ làm cô khóc thét.

- Đau quá...Anh Young Min...Em đau quá....

- Yên nào, yên nào... - Người đàn ông cuống quýt bóp chặt lấy cổ tay cô - ...Chỉ một lát thôi...sẽ không còn đau nữa.

- Máu...Em đang chảy máu... - Mặt mày Yên Vũ tái mét - ...Anh Young Min, có phải em sắp chết rồi không?

- Không phải, em nhất định sẽ không chết...Anh sẽ không để em chết...Không bao giờ...

Chỉ bằng một cái nhấc mình, Young Min đã dễ dàng mang cô vợ đang hoảng hốt của mình đến sát hồ nước. Một tay anh ra sức vỗ về, tay còn lại thì mạnh mẽ nhúng vết thương của Yên Vũ xuống mặt nước.

Trời vẫn đang mưa, hòa lẫn cùng dòng nước mát lạnh. Nhưng Yên Vũ lại đang bị cảm giác ấm áp làm cho ngơ ngác. Young Min chưa từng gọi tên cô với thái độ thân thiết như vừa rồi. Anh ấy cũng chưa từng tỏ ra sốt sắng hay âu yếm ôm cô với tư cách là Triệu Yên Vũ...

- Em đừng khóc...Yên Vũ... - Người đàn ông hình như vẫn còn đang rất khẩn trương - Đừng khóc nữa nhé...

-...

Không gian chỉ còn nghe mỗi tiếng mưa khiến Young Min có chút sững sốt. Anh bần thần cúi đầu nhìn xem thì thấy Yên Vũ từ lâu đã không còn khóc nữa. Sâu trong đôi mắt đầy thương tổn của cô là cảm giác bàng hoàng, không dám tin vào những điều mình thấy. Toàn thân thì co rúm như thể đang phải đối diện với loài thú ăn thịt rất hung tợn.

- Anh giúp em chữa trị là để... còn mạng vào địa ngục sao?

- Em...?!?!?!?!? - Câu nói này của cô cũng đủ khiến toàn bộ máu trong người anh xông hết lên não.

Dưới màn mưa, mái tóc luôn được chải gọn gàng của Young Min giờ đây rũ lòa xóa trước trán. Bộ dạng lồi thối lếch thếch dường như đã đánh bay biến dáng vẻ cao ngạo thường ngày. Young Min lúc này chỉ là một người đàn ông gần gũi, một người chồng đang sợ hãi chạy khắp nơi tìm vợ.

- Hãy cùng anh quên đi tất cả... - Anh lặng lẽ cúi đầu, tựa trán mình vào trán cô - ...Anh biết mình đã để em chịu nhiều uất ức...

- Anh đừng làm em sợ. - Yên Vũ lắp bắp - Đừng dùng...dùng cách nói...nói năng này làm em hốt...hốt hoảng.

- Hãy tha thứ cho anh... - Young Min tiếp tục thành tâm cầu khẩn - Yên Vũ, tha thứ cho anh được không?

Trước mặt cô gái này, mọi tôn nghiêm đàn ông cùng lòng cao ngạo của anh đều bị khuất phục. Bởi vì cô xứng đáng được như vậy. Vì Yên Vũ xứng đáng để Young Min phải thừa nhận mình đã bị đánh bại. Cô không cần phải sợ anh vì ý nghĩ làm mất cô đã đủ làm Young Min sợ chết khiếp.

-...

- Anh không thể sống thiếu em được nữa...Chúng ta cùng trở về đi, được không?

- Anh...tại sao anh?!?!?

- Song Joo vì nhớ em mà khóc cạn nước mắt rồi.
 - Nhưng em không phải là chị Yên Nhi... - Yên Vũ vẫn cho rằng ở đây chắc chắn đang có sự nhầm lẫn nào đó -...Anh không đọc bức thư đó sao?...Anh...Anh không...??
 - Anh đọc rồi. - Người đàn ông hung hăng dùng tay ôm lấy gương mặt ướt đẫm nước mắt - Anh nói anh đọc rồi. Em không nghe sao?
 - Vậy thì anh không phải là Lee Young Min. Young Min của tôi không bao giờ hành xử như vậy.
- Thái độ cương quyết cùng hành động hối hả lùi ra xa khiến lòng anh càng lúc càng tê dại. Bốn chữ “Young Min của tôi” tuy thật êm ái, nhưng cũng được Yên Vũ ngằm gán lên đó tính cách lạnh lùng đến tàn nhẫn. Nếu sớm biết sống bên anh phải thường xuyên đối mặt với nguy hiểm, vì sao trước giờ cô vẫn không chịu bỏ cuộc? Vì sao phải đợi đến bây giờ, khi bản thân Young Min đã không còn lối thoát mới khẳng khái tìm cách rời khỏi? “Triệu Yên Vũ, có phải em đang muốn trừng phạt anh không?”
- Thần Tuyên đã chết rồi... Anh không muốn gia đình mình cũng vì vì sự ngu ngốc và ích kỷ từ... “ai đó” mà tan nát.
 - Chết? - Yên Vũ khó tin lặp lại - Anh vừa nói anh ấy chết làm thế nào?
 - Chuyện này...đợi về nhà anh sẽ giải thích.

Không cần cho đối phương có cơ hội lên tiếng phản kháng, Young Min đã dứt khoát ôm ngang eo Yên Vũ đứng dậy. Sau đó một mạch bước về phía cánh cửa. Nếu thật sự cảm thấy có lỗi với chị mình, người phụ nữ này chắc chắn sẽ vì con gái Yên Nhi mà sống tiếp. Khi Thần Tuyên gửi gắm Yên Thứ lại cho Young Min, có phải cũng đã ngằm tính trước như vậy không?

172. Chương 172

Tại Vườn Linh Hồn.

Đôi vợ chồng thông thả sánh bước bên nhau, phía trước mặt là hai đứa trẻ đang tung tăng đùa giỡn. Đứa con trai có vẻ nhỉnh hơn về ngoại hình. Còn cô bé gái thì nhỏ nhắn, xinh xắn. Tiếng cười ngây thơ của chúng làm cả khu vườn như cũng xôn xao, lay động. Yên Vũ ở phía sau thỉnh thoảng lại mỉm cười. Trong khi chồng cô - Lee Young Min, lại đang chăm chăm quan sát từng biểu hiện trên mặt vợ. Bàn tay anh siết chặt, khéo léo bao bọc lấy toàn bộ những ngón tay cô với thái độ trân trọng. Young Min không muốn bị lỡ mất bất cứ sự thay đổi nào trong giây phút trọng đại này.

- Đã cảm thấy gì chưa? - Người đàn ông bắt đầu tỏ ra sốt ruột - Mau nói cho anh biết.
- Vẫn chưa. - Cô vợ bẽn lèn lắc đầu - Anh không thấy chỉ hai đứa nó đã đủ phiền phức rồi sao? Bây giờ còn muốn...
- Chuyện này không được phép bàn ra thêm nữa. - Young Min cau kinh ngắt lời - Anh chỉ muốn hai đứa mình sẽ có thật nhiều con cái. Bộ dạng em lúc mang thai làm anh mê mẩn...
- Anh...

Tiếng cười đùa bất ngờ tắt hẳn khiến hai vợ chồng giật mình nhìn quanh. Bọn trẻ của họ vẫn ở đó, nhưng đã không còn đùa giỡn. Thằng bé trai đang đứng bất động, trong khi cô bé gái thì hơi nghiêng đầu, chậm rãi tiến về phía trước. Bước chân nó tuy vẫn liêu xiêu nhưng lại rất quyết đoán. Đôi mắt to không hề chớp khi nhìn thẳng về phía trước.

Một bàn tay nhỏ chậm rãi gờ lên, nắm chặt lấy chiếc hộp trái tim đeo ở cổ. Dù đã thích nghi với việc chung sống cùng vợ chồng Young Min, nhưng hình ảnh trong mắt đây chuyện thì chưa từng thay đổi. Nơi ấy có nụ cười hiền dịu của Nhi, có gương mặt anh tuấn của Tuyên, có tình yêu son sắc của họ...Sẽ không ai, không ai có khả năng cướp đi ký ức tốt đẹp đó từ Yên Thứ.

Con bé cứ thế từ tốn, từ tốn đi đến chỗ có một dây trầu và thân cau xanh mướt. Nó đã ngẩn người trong ít giây trước khi quyết định ngồi xuống cạnh gốc cây. Dáng bộ co ro của một người đang cầu xin được che chở. Bàn tay nhỏ tí mỉm vuốt ve những chiếc lá xanh và thân cây sần sùi trước cặp mắt ngơ ngác của vợ chồng Yên Vũ.

Trên gương mặt non nớt lúc này là vẻ quẩn luyến đầy nhung nhớ. Yên Thứ nhẹ nhàng giang tay ôm lấy hai thứ thực vật ấy với ánh mắt buồn bã và mái đầu cọ qua lại của một đứa con muốn làm nũng. Nó đang khao khát một cái ôm, một vòng tay vỗ về, an ủi. Cặp mắt đỏ hoe vẫn kiên trì không chớp, như đang sợ có giọt lệ rơi xuống.

Nhìn con bé phụng phịu rúc mình vào gốc cây để cố tìm chút hơi ấm, hai mắt Yên Vũ cũng hoa lên rồi trào ra hai dòng nước mắt. Young Min ở bên cạnh thở dài, chỉ lặng im vòng tay ôm lấy đôi vai run run của cô.

Dù cố gắng thế nào thì vợ chồng anh vẫn không thể bù đắp hết khoảng trống trong lòng Yên Thứ. Nó bình thường luôn tỏ ra mạnh mẽ. Tính khi độc lập chẳng thua gì Tuyết Vinh. Lúc vui vẻ còn có thể nghịch ngợm như Yên Vũ. Nhưng bây giờ... Con bé lại sâu sắc và nhạy cảm gấp mấy lần Yên Nhi với Thần Tuyên cộng lại...

Thật sự là đứa bé rất đặc biệt.

Từ phía xa đang vọng tới tiếng cười nói của hai người phụ nữ. Họ vừa đi vừa nắm tay nhau, thái độ vô cùng thân thiết. Nội dung cuộc đối thoại cũng dễ dàng theo làn gió mà đưa tới.

- Nếu chúng cùng giới thì cho làm anh chị em nhé!
- Ủ, còn giả sử một trai một gái...
- Lúc đó...tụi mình sẽ cho hai đứa nhỏ cưới nhau.
- Haha, vậy bạn và mình sẽ trở thành thông gia à?
- Như vậy không phải rất tốt hay sao? Đã thân lại càng thêm thân, hihhi...
- Mình muốn sinh một đứa con gái... Ở nhà đã may rất nhiều áo đầm cho nó rồi.
- Còn ông xã nhà mình lại thích con trai. Nếu ra kết quả ngược lại, cậu ình mấy bộ đồ ấy nhé!
- Còn lâu, hahaha....

Khi tiếng cười giòn giã của hai người phụ nữ bất ngờ nín bặt cũng là lúc dây trầu và thân cau vừa biến mất...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tha-thu>